

Trọng Nham

Contents

Trọng Nham	3
1. Chương 1: Long Bội Phỉ Thúy	3
2. Chương 2: Tìm Tới Cửa	7
3. Chương 3: Điều Kiện	10
4. Chương 4: Album	14
5. Chương 5: Cò Kè Mặc Cả	18
6. Chương 6: Chiến Trường Kiếp Trước	22
7. Chương 7: Nhị Thiếu Gia	25
8. Chương 8: Ác Mộng	29
9. Chương 9: Bia Ngắm Sống	32
10. Chương 10: Nghĩ Mà Sợ	36
11. Chương 11: Bài Tập Về Nhà	39
12. Chương 12: Mấy Đứa Con	43
13. Chương 13: Trục Giác	47
14. Chương 14: Gậy Thép	51
15. Chương 15: Anh Em	54
16. Chương 16: Một Đồng Bí Mật	58
17. Chương 17: Phòng Hậu Cản	61
18. Chương 18: Chữa Bệnh Ấy Náy	64
19. Chương 19: Người Trong Lòng	67
20. Chương 20: Tiền Thuởng	71
21. Chương 21: Tàn Gia	74
22. Chương 22: Tàn Đại Ca	78
23. Chương 23: Ngày Không Thoải Mái	81
24. Chương 24: Tin Đồn Lý Gia	85
25. Chương 25: Nguyên Nhân Hậu Quả	90
26. Chương 26: Trà Cú	94
27. Chương 27: Giải Vây	98
28. Chương 28: Quỷ Mới Coi Trọng Người	102
29. Chương 29: Điện Thoại	106
30. Chương 30: Đáp Án Mong Muốn	110
31. Chương 31: Đùng Đề Ý Tới Hần	114
32. Chương 32: Người Tốt Nhất	117
33. Chương 33: Nói Thật Đó!	121
34. Chương 34: Chặt Tay	125
35. Chương 35: Ngoan	128
36. Chương 36: Bánh Ú	132
37. Chương 37: Nickname Đáng Yêu	136
38. Chương 38: Tiền Cơm	140
39. Chương 39: Ông Trời Tác Hợp	144
40. Chương 40: Bên Thứ Ba	148
41. Chương 41: Tiểu Bạch Thỏ	152

42. Chương 42: Tháng Sáu Bận Rộn	156
43. Chương 43: Tiệc Khai Trương	160
44. Chương 44: Bí Mật Hai Ta	164
45. Chương 45: Quà Biếu	169
46. Chương 46: Tôi Có Điều Kiện	172
47. Chương 47: Cảm Ơn Chú, Ôn Nhị Thúc	176
48. Chương 48: Thịnh An Tổ	180
49. Chương 49: Chuyện Sợ Hãi Nhất	184
50. Chương 50: Vừa Gặp Đã Thân	188
51. Chương 51: Vấn Đề Tình Cảm	192
52. Chương 52: Chuyển Nhà	196
53. Chương 53: Một Đồng Người Quen	200
54. Chương 54: Quả Hồng Mềm	204
55. Chương 55: Ba Điều Kiện	208
56. Chương 56: Suy Nghĩ Nhiều	212
57. Chương 57: Phía Đối Tác	217
58. Chương 58: Quản Hay Không Quản	220
59. Chương 59: Học Trò	224
60. Chương 60: Sinh Nhật Vui Vẻ	228
61. Chương 61: Đạo Đức Giả	232
62. Chương 62: Bánh Mousse	235
63. Chương 63: Ngựa Bài	239
64. Chương 64: Kịch Bản Không Đúng	243
65. Chương 65: Lan Hồ Điệp	247
66. Chương 66: Nội Quỷ	251
67. Chương 67: Phòng Cửa Người Đó	255
68. Chương 68: Làm Bộ Rộng Lượng	258
69. Chương 69: Nhóc Con Phá Hư	262
70. Chương 70: Kẻ Xâm Lấn	266
71. Chương 71: Con Thỏ Tốt	270
72. Chương 72: Lão Yêu Ngàn Năm	274
73. Chương 73: Kim Tuấn Mi*	278
74. Chương 74: Không Biết	282
75. Chương 75: Nghiêm Túc	286
76. Chương 76: Cha Ruột	290
77. Chương 77: Lão Lai Tòng Tử*	294
78. Chương 78: Năm Mới	298
79. Chương 79: Dễ Nghe	301
80. Chương 80: Bí Mật Trương Gia	305
81. Chương 81: Tài Cán Vì Người Làm Việc	309
82. Chương 82: Bồi Dưỡng Vô Hình	314
83. Chương 83: Đêm Không Yên Tĩnh	318
84. Chương 84: Ly Sơn Yên Vũ	321
85. Chương 85: Ngu Xuân	325
86. Chương 86: Em Ấy Không Tin Ta	328
87. Chương 87: Thuốc Áo Giác	332
88. Chương 88: Tôi Hận Ông Ta	336
89. Chương 89: Nick Name	339
90. Chương 90: Ba Đứa Con	343
91. Chương 91: Một Nồi Lẩu	346
92. Chương 92: Biện Pháp	349
93. Chương 93: Che Dấu	353
94. Chương 94: Là Anh	357
95. Chương 95: Bùng Nổ	361

96. Chương 96: Không Muốn Gặp Liền Không Gặp	365
97. Chương 97: Người Nhà	368
98. Chương 98: Quen Tai	372
99. Chương 99: Uẩn Khúc	375
100. Chương 100: Mai – Phục	378
101. Chương 101: Hoa Bạch Lan	382
102. Chương 102: Uy – Hiếp	386
103. Chương 103: Sinh Nhật	390
104. Chương 104: Nửa Yếu Mềm Nửa Lạnh Lùng	393
105. Chương 105: Kiếp Trước Kiếp Sau	397
106. Chương 106: Bí Mật Bị Sụp Hố	401
107. Chương 107: Phiên Ngoại 1: Mười Năm	405
108. Chương 108: Phiên Ngoại 2: Ba Anh Em	410

Trọng Nham

Giới thiệu

Editor: JeremyThế loại: Hiện đại, trọng sinh, hào môn trạch đấu, âm áp, 1×1, trung khuyến thâm tì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-nham>

1. Chương 1: Long Bội Phỉ Thúy

Long bội phỉ thúy (Ngọc bội phỉ thúy hình rồng)

Sau ngày sinh nhật 17 tuổi, Trọng Nham lại một lần nữa bị người chặn lại ở trong một ngõ nhỏ ở cổng sau trường học.

Cậu bị bọn chúng xô đẩy, sau lưng là vách tường được sơn vẽ đủ các hình thù linh tinh loạn thất bát tao, dưới chân là một đống rác rưởi không biết ai lén lút ném ở chỗ này, bên trong còn vài cái túi rác không biết đã để từ ngày tháng năm nào. Không khí tràn ngập mùi hôi thối khó chịu khiến người ta không thể hít thở được.

Mặt Trọng Nham không chút đổi sắc liếc nhìn 4 người vạm vỡ ở trước mặt mình, ánh mắt dừng ở nam nhân đeo kính mắt viền nhỏ trông khoảng 30 tuổi đứng ở sau cùng kia. Người này tên Ôn Hạo, là con nuôi của Lý lão thái gia ở thủ đô, cũng là quân sư quạt mo của ông bà Lý Thừa Vận, 17 năm nay Trọng Nham chưa từng gặp mặt, thường xuyên mang theo bên người. Nghe nói những chuyện thiếu đạo đức Lý Thừa Vận làm cơ hồ đều không thoát khỏi liên quan do hắn bày mưu tính kế.

Đương nhiên, tất cả đều là Trọng Nham kiếp trước sau khi tới Lý gia mới biết được, cậu bây giờ chỉ là một học sinh trung học sinh ra tại một thành phố nhỏ, thành tích học tập tầm tầm, trong nhà chỉ có một bà ngoại thích lải nhải, sức khỏe không tốt lắm, một già một trẻ dựa vào một chút tài sản mẹ cậu để lại miễn

cường sống qua ngày, ngẫu nhiên bà ngoại mở một quán bán đồ ăn sáng, bán bánh bao, hoành thánh kiếm thêm thu nhập, ngày ngày tuy vất vả nhưng cũng giản đơn trôi qua.

Khi đó Trọng Nham không biết rằng thân thể của mình cứ nhiên lại cất dấu nhiều bí mật như vậy.

Đương nhiên, so với người khác sống lâu hơn một đời, nên tất cả những bí mật đó ở trong mắt cậu cũng không tính là gì. Cộng thêm kiếp trước cậu đã trải qua nhiều lần tranh đấu gay gắt hung hiểm như vậy... hai người anh trai trên danh nghĩa kia của cậu đều là những người nổi nghiệp được thế gia đại tộc bồi dưỡng, tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, Trọng Nham một người bình thường có nằm mơ cũng không nghĩ ra được. Nhưng từ khi tiến vào cửa chính Lý gia, không biết bao nhiêu lần cùng tử thần gặp lướt qua, nên chỉ chút hù dọa uy hiếp con con này trong mắt cậu căn bản không đáng nhìn.

Trọng Nham nhàm chán nhìn mấy nam nhân hỏi: “Có chuyện gì?”

Vì không để Ôn Hạo hoài nghi, cậu định giả bộ lo lắng sợ sệt giống một thiếu niên 16, 17 tuổi khác bị còn đồ chặn lại uy hiếp. Vấn đề là người Lý gia phái tới lại là Ôn Hạo, Trọng Nham chỉ cần nhớ tới kiếp trước mình từng đóng gói cái gã này ném tới chân đối thủ một mắt một còn của Lý Thừa Vận, trong lòng liền không thể nào lo sợ khẩn trương được.

Ôn Hạo ngược lại có chút ngạc nhiên với thái độ của thiếu niên này: “Cậu không sợ?”

Tâm Trọng Nham thầm nghĩ ai mà thèm sợ thủ hạ của bại tướng mình chứ, ta còn từng thấy mi quỳ gối dưới chân lão tử một phen nước mắt nước mũi tèm lem, còn có thể sợ mi mới là kỳ quái đó có biết không.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Trọng Nham không kiên nhẫn: “Hôm nay bà ngoại tôi mở quán, tôi phải về sớm giúp bà thu hàng.”

Bà ngoại cậu trừ bỏ mở quán bán đồ ăn sáng, hôm nào thời tiết tốt còn tới chỗ sạp hàng của mình bán thêm mấy thứ đồ như lót giày, bao tay, khăn trải bàn linh tinh... Gia đình nhà ngoại bà trước đây đều làm thợ thuê cho nhà giàu, trong nhà có mấy chị em từ nhỏ đều đã học may vá thuê thừa rất tốt. Bà ngoại Trọng Nham hàng năm thường dệt áo lông cho cậu, mỗi khi mặc ra ngoài đường nhiều người sẽ đuổi theo hỏi cậu đã mua ở đâu.

“Cậu giúp bán hàng?” Ôn Hạo giễu cợt cười: “Cậu thì biết làm gì?”

“Không biết thì học.” Trọng Nham tùy tiện nhìn anh ta: “Mẹ tôi mệnh không tốt, bị lão súc sinh lừa không nói, còn chết sớm, nếu không bán hàng thì tôi và bà ngoại sống bằng cái gì?”

Ôn Hạo nghe được ba chữ “lão súc sinh”, khóe miệng co rút một chút: “Nhanh mồm nhanh miệng, cậu có biết bọn tôi tìm cậu làm gì không?”

Trọng Nham tâm nói lão tử biết thừa.

Khi Lý Thừa Vận và mẹ cậu đang yêu đương cuồng nhiệt đã tặng cho bà một khối long bội phi thúy. Khi đó Lý Thừa Vận cũng không biết giá trị chân chính của khối ngọc bội này, tuy rằng người nhà vẫn luôn dặn ông ta cất kỹ, nhưng ông ta căn bản không để trong đầu, cho rằng mấy người trong nhà chỉ đang trêu đùa ông. Ông ta từ nhỏ đã bị người Lý gia yêu chiều lớn lên, vàng ngọc châu báu đã thấy qua không ít, một khối ngọc bội cỡ con đường nhiên không để vào mắt, tùy tiện cứ như vậy ném ra ngoài. Sau đó trước khi bà ngoại Lý Thừa Vận tạ thế, đã gọi ông ta lại bên người, nói muốn xem lại khối ngọc bội kia mới biết được ông ta đã đem tặng cho người khác, nhất thời tức giận không chịu được.

Hóa ra vật đó là bằng chứng có liên quan tới đồng đồ cổ mà ông ngoại Lý Thừa Vận đã để lại. vì thế Lý Thừa Vận dưới sự trợ giúp của quân sư quạt mo Ôn Hạo bắt đầu tìm kiếm khối long bội phi thúy này — gần đây năm trôi qua, ông bỏ căn bản của cậu không biết đã thay đổi qua bao nhiêu nữ nhân, sớm ném mẹ Trọng Nham tới một quốc gia xa xôi nào rồi. Đương nhiên, việc này đều là do kiếp trước sau khi cậu tới Lý gia mới chậm rãi hỏi được. Cậu nhớ rõ hai vị ca ca kia thường xuyên lấy chuyện này ra để kích mình, miễn cho cậu tự cao tự đại, đồng thời cũng cho cậu thấy rõ vị trí của bản thân trong Lý gia có bao nhiêu trọng yếu.

“Không biết.” Trọng Nham đột nhiên phát hiện mình kỳ thật cũng không hề rộng lượng, cậu chỉ phiền chán có dính líu tới Lý gia. Tới khi mọi chuyện lần thứ hai bắt đầu hiển hiện trước mắt, loại cảm giác giận dữ, si

nhục cùng chà đạp thô bạo này cứ kịch liệt kích động trong đầu khiến cậu có một loại xúc động, muốn một lần nữa đem những người này dẫm đạp ở dưới chân, ép bọn họ không thể xoay sở.

Trọng Nham nghiêng răng nghiêng lợi: “Các vị đại ca định thu phí bảo kê à? Nhà tôi chỉ mở một cái sạp hàng nhỏ, đã nộp đầy đủ phí cho Hồ ca ở đường Tây rồi.”

Ôn Hạo giơ một ngón tay lên gãi gãi huyệt Thái dương, có chút đau đầu vỗ vỗ đại hán trước mặt: “Mồm miệng thẳng nhóc này không khiến người ta thích, trước cho nó 20 cái bạt tai, rồi hãy nói chuyện chính.” Hần tuy là con nuôi của Lý gia, nhưng không ai là không biết hẳn chính là Nhị thiếu gia cảm y ngọc thực được nuôi dưỡng bên người Lý lão gia, thẳng nhóc hư đốn này cư nhiên lại coi hắn trở thành côn đồ tới thu phí bảo kê?!

“Khoan đã!” Trọng Nham nhìn chằm chằm đại hán đang đi tới gần chỗ mình, nhanh chóng liếc mắt nhìn Ôn Hạo một cái: “Tôi cảnh cáo các người trước, tôi không quan tâm các người tìm tôi có chuyện gì, hôm nay chỉ cần các người động thủ với tôi, thì sau này có muốn hỏi chuyện gì cũng đừng mong bảo tôi mở miệng. Không tin các người thử xem.”

Ôn Hạo quả nhiên ngẩn ra, lập tức tự tiểu phi tiểu liếc cậu một cái: “Nhóc con, muốn cho cậu mở miệng biện pháp không ít đâu, không cần cậu có nguyện ý hay không.”

“Vậy còn phải xem anh có nhiều thời gian hay không.” Trọng Nham cười lạnh, một bàn tay rút ra từ trong túi quần, lòng bàn tay cầm một chiếc Nokia kiểu cũ, trên màn hình biểu hiện đã kết nối cuộc gọi, Trọng Nham hướng về phía di động lớn tiếng nói: “Trong ngõ nhỏ Trần gia ở cửa sau trường nhị trung Nam Hưng, có lưu manh kéo bè kéo cánh đánh nhau!”

Ôn Hạo giật mình, cảm thấy phản ứng của đứa nhỏ này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trọng Nham thở phào một cái, rồi cho Ôn Hạo một khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Anh chắc không phải người địa phương, vậy tôi sẵn lòng gợi ý cho anh biết, từ ngõ nhỏ Trần gia đi thẳng ra ngoài chính là đồn công an. Gần như vậy chỉ cần không quá 2 phút đã tới.”

Ôn Hạo trông cũng không quá nóng vội, mặt đầy hứng thú hỏi cậu: “Làm sao cậu biết chúng tôi không phải người địa phương?”

Trọng Nham lười biếng nhìn hắn, trong lòng có chút ngạc nhiên, nếu lúc này mình không đi theo Ôn Hạo tới thủ đô, vậy vị quân sư quạt mo này rốt cục sẽ gặp kết cục gì? Hơn nữa con người Ôn Hạo cũng có chút đầu óc, chỉ là tính tình âm hiểm, luôn không cho đối thủ bất cứ một lối thoát nào. Thật muốn tránh xa cái gốc đại thụ Lý gia này, không biết có bao nhiêu người đang nhắm nhe muốn cắn chết cậu đâu.

Nghĩ như vậy, Trọng Nham lại không cảm thấy tức giận. Nhân sinh đã định trước là không có kết quả tốt vậy thì có gì mà phải tức giận?

“Nhóc con, rồi tôi sẽ lại tới tìm cậu.” Ôn Hạo đe dọa một câu xong rồi dẫn người rời đi.

Trọng Nham tựa vào tường lẩm bầm lẩm bầm: “Mi chắc chắn còn phải tới tìm lão tử, long bội phải thúy còn chưa tìm được, mi sao có thể trở về lộ diện ở trước mặt lão thái gia. Kỳ thật ngẫm lại mi sống cũng không dễ dàng, đã hài tử nửa đường được Lý gia nuôi dưỡng, một mình sống sót giữa một đám lang sói đội lốt người cũng khó khăn lắm...vấn đề là sao lão tử lại sinh ra chút đồng tình với mi nhỉ?”

Trọng Nham lật cặp sách của mình lên, phúi phúi bụi bám lên đó, thì thào: “MD, giờ lão tử lại muốn mắng người, một cái cặp sách mới tốn biết bao nhiêu tiền. mấy chỗ xước rách này không biết có khâu lại được không...” Trọng Nham bỗng nhiên kịp phản ứng lại mình đang tự nói chuyện với chính bản thân, động tác phúi cặp sách nhất thời cứng đờ.

Đây kỳ thật là tật xấu từ kiếp trước. Đó là sau khi lão vương bát đản bị cậu đưa vào bệnh viện tâm thần, hai vị ca ca cũng bị cậu thu thập không thể đáp trả, các sản nghiệp làm ăn của Lý gia đều bị cậu nắm trọn trong lòng bàn tay, không biết làm sao, đột nhiên bị mắc chứng trầm cảm. Bác sỹ tâm lý của cậu cho rằng là vì nhân sinh cậu không có mục tiêu, hoàn toàn trống rỗng. Trọng Nham lại cảm thấy đây là nói nhăng nói cuội, cậu cho tới bây giờ đều không coi chuyện chiếm đoạt tài sản của Lý gia là mục tiêu nhân sinh đời mình, chẳng qua bị người Lý gia ép buộc đi vào tử lộ, không thể không từng bước mà phản kích lại.

Trọng Nham tới gặp bác sỹ tâm lý mấy lần rồi không thêm tới nữa, cả ngày chỉ rúc trong nhà chính Lý gia, một ngày 24 giờ, cậu hơn phân nửa thời gian vùi đầu vào công tác, bận rộn kiếm tiền, bận rộn mở rộng địa vị Lý gia trên bên bản đồ đế quốc thương nghiệp. Chẳng tới một đêm khuya, Trọng Nham mệt rã rồi đột nhiên bừng tỉnh mặc sức xối nước lạnh lên đỉnh đầu, cậu mới phát hiện mình quả thực là một tên S tự bế nhất trên đời. Cậu cứu tử nhất sinh đầu đi đầu lại ông bỏ căn bã, đầu lại gia tộc họ mẹ của ca ca... đầu tới đầu lui tới bất diện nhạc hồ, cuối cùng thành công đem bản thân biến thành một con lừa bị bịt mắt trong một thời gian dài, tự tay đeo lên mình gông xiềng, muốn vứt cũng vứt không nổi.

Cậu TMD là cái gì?!

Lý gia phát triển thành cái loại đức hạnh nào có liên quan rắm gì tới cậu? ước mơ hồi còn học tiểu học của cậu chính là muốn trở thành cảnh sát, ước mơ thời trung học là trở thành nhà sản xuất game, đến khi học phổ thông lại muốn học y.... tính toán cả đời cậu đều bị mấy tên căn bã Lý gia nửa đường nhảy ra xóa sổ!

“Lão tử quả thật chính là đồ ngọc không còn thuốc chữa, người ta mới nói vài câu vô nghĩa, lão tử liền thí diên thí diên đi theo, quả thực ngu không chịu nổi... không chinh chính ta thì chinh ai?!” Trọng Nham khi đi ra khỏi ngõ nhỏ nhìn không được lại bắt đầu nói chuyện với chính mình. Lúc trước vị bác sỹ tâm lý kia đã từng nhắc nhở cậu, lắm lắm một mình chính là triệu chứng đầu của bệnh trầm cảm, kêu cậu chú ý. chính cậu rõ ràng đã trọng sinh trở lại thời điểm 20 năm trước, tất xấu này cư nhiên cũng theo cậu đồng thời trở lại. Chẳng lẽ là bởi vì linh hồn trong thể xác thiếu niên 17 tuổi này vẫn là cái tên bệnh thần kinh thường tự bế nhốt mình trong nhà chính Lý gia, hàng đêm mất ngủ luôn cảm thấy cô đơn tịch mịch đó sao?!

Trọng Nham xoa xoa ngực, trái tim tuổi trẻ đập theo nhịp cường kiện hữu lực, cậu có thể khẳng định thân thể mình lúc này khỏe mạnh vô cùng, mà hết thấy những chuyện phiền lòng có liên quan tới Lý gia đều chưa có phát sinh, hết thấy vẫn còn cơ hội thay đổi. Nếu kiếp này, cậu nhất định không chịu tới thủ đô, cộng thêm không tiếp xúc với nhóm người căn bã Lý gia, vậy tất xấu này có khả năng chậm rãi chuyển biến tốt đẹp không?

“Điều đó không phải quá rõ ràng sao?!” Trọng Nham nổi giận dưng dưng mà tự cãi nhau với chính mình: “lão tử còn trẻ như vậy, tiền đồ rạng rỡ, sáng lạn, không có bất cứ lý do gì mà bị trầm cảm hết. lão tử còn phải đi giúp bà ngoại thu quán... MD, khi bụng đói, ai cũng sẽ có tật xấu yếu ớt như vậy...”

Một phụ nữ trung niên mới vừa đi qua chỗ rẽ đúng lúc chạm mặt với cậu, chắc là nghe được cậu tự lắm lắm, trên mặt toát ra thần sắc sợ hãi, cúi đầu nhanh chóng rẽ luôn vào ngõ nhỏ bên kia.

Trọng Nham nhất thời nhụt chí: “Lão tử... thật sự không bị bệnh thần kinh.”

“Đương nhiên không phải bệnh thần kinh. Cái tên lừa đảo mặc áo dài trắng nói, bệnh trạng này của ta chỉ ở mức độ nhẹ.”

“Mức độ nhẹ cũng đừng ở trước mặt người ngoài lắm bà lắm lắm, nếu bà ngoại nghe được sẽ khiến bà sợ hãi.”

“Bà sợ hãi cũng tốt, miễn cho không có việc gì lại lải nhải nha lải nhải.”

“Nhưng mà bà ấy cũng không còn nhiều năm để lải nhải đâu.”

“Cũng không biết lần này bà có thể sống thêm được bao nhiêu năm... muốn chữa bệnh phải có tiền, không đi cùng người Lý gia sẽ không có tiền chữa bệnh cho bà... MD, làm không tốt lão tử lại vì bà ngoại mà bán mình cho Lý gia mất.”

“Nếu không thì có thể làm gì? Chẳng lẽ mi định đứng nhìn bà tự hủy hoại thân thể mình sao?”

“Kỳ thật kiếp trước lão tử cũng không làm sai, nếu không đi cùng bọn người Lý gia thì sẽ không có tiền đưa bà tới trại an dưỡng kia. Điều kiện ở trại an dưỡng đó rất tốt, bằng năng lực của lão tử thì cả đời bà cũng không thể vào đó được.”

“Bà ngoại rồi cũng sẽ như mẹ....”

“Aiz...”

Trọng Nham cùng bản thân thương lương nửa ngày cũng không ra được kết quả gì, chỉ có thể đi một bước nghĩ một bước.

Cậu biết Ôn Hạo sẽ còn tiếp tục tới tìm mình. Kiếp trước cậu đã hỏi qua Ôn Hạo, anh ta nói lúc trước khi hấn thương lương với Lý Thừa Vận tìm Trọng Nham lấy lại đồ, căn bản không định dẫn theo đứa con riêng này trở về, chẳng qua có người lăm mồm trước mặt Lý lão gia tử, khiến hai vợ chồng Lý lão gia tử biết được sự tồn tại của Trọng Nham. Nhị lão đều cảm thấy một hài tử như vậy tốt nhất vẫn nên đặt trong tầm mắt thì sẽ an tâm hơn, bất quá cũng chỉ là bỏ thêm chút tiền ra để nuôi một người, mà Lý gia cũng không phải không có tiền. Bằng không bị đối thủ biết được làm ra chuyện gì đó thì ảnh hưởng nhất vẫn là Lý gia.

Ôn Hạo có quan hệ rất tốt với hai đứa con trai của Lý Thừa Vận, nên sau khi xuất phát đầu tiên quyết định trước tới tìm Trọng Nham ra uy hù dọa cậu ta một chút rồi mới tính tới những chuyện khác. Nhưng hấn không ngờ, tính tình Trọng Nham lại mạnh mẽ như vậy. Bị chặn ở trong ngõ cụt, Trọng Nham không nói hai lời liền nhặt miếng gạch cùng nhóm người của Ôn Hạo đánh nhau. Tuy rằng sau đó chính cậu cũng bị thương, nhưng quả thật Ôn Hạo bị sức mạnh của cậu dọa sợ, nửa đêm liền gọi điện cho Lý Thừa Vận, nói đứa nhỏ này tính tình ác liệt, khó đối phó. Cũng bởi vì một câu ‘khó đối phó’ này của hấn mà người Lý gia càng kiên định quyết tâm muốn giữ chặt người dưới mí mắt.

Trọng Nham ủ rũ khoác cặp sách lên lưng, nhẹ giọng than thở: “Lão tử lúc này không muốn động thủ với bọn họ.”

“Không đánh là được rồi, động thủ với bọn họ thì cũng có chiếm được cái gì đâu? Bọn họ chỉ có vài người thôi mà.”

“Năm đó ngu thật.”

“Ngã một lần, khôn hơn một chút.”

Trọng Nham thở dài: “Aiz, như thế nào lại nói....”

Hết

2. Chương 2: Tìm Tới Cửa

Bà ngoại Trọng Nham mở một sạp hàng nhỏ ở góc đường Tây, khi Trọng Nham tới chỗ bà, bà đang nói chuyện với bà lão bán tất ở bên cạnh. công việc may vá bà làm đã thành quen, vừa nói chuyện vừa thoăn thoắt khâu một chiếc lót giày. Bây giờ hầu như tất cả mọi người đều có thói quen tới siêu thị mua lót giày, chỉ có những người cao tuổi mới thích dùng mấy đồ thủ công, vừa thoải mái lại lâu bền, bởi vậy việc buôn bán của bà cũng khá tốt, mỗi ngày cũng có thể bán được khoảng 20-30 đồng.

Vừa vặn thấy trên người Trọng Nham dính đầy bụi đất, Trương Nguyệt Quế không nể mặt lại bắt đầu mắng cậu suốt ngày chỉ biết đánh nhau, không chịu học hành. Trọng Nham mắt điếc tai ngơ, cúi đầu thu dọn hàng trên sạp cho vào trong một cái túi, trưa mai khi tới trường lại giúp bà dọn ra. Trương Nguyệt Quế sức khỏe không tốt, mỗi ngày đều chỉ bán quán nửa ngày, cũng may nơi này cách nhà bọn họ và trường học không xa, chạy qua chạy lại cũng không quá phiền toái.

Những người sống gần đường Tây đa phần là công nhân viên chức của nhà máy dệt, những năm trước thì nhà máy dệt làm ăn hiệu quả buôn bán có lời, thì khi đó ở đường Tây luôn đặc biệt náo nhiệt, hàng quán dọc hai bên đường cũng rất nhiều. nhưng sau đó nhà máy làm ăn không tốt, buôn bán cũng trở nên ỉu hiu hơn. Trọng Nham nhớ rõ kiếp trước sau khi cậu tới thủ đô không bao lâu, khu dân cư quanh đường Tây đều bị phá bỏ hoặc dời đi nơi khác, mấy năm sau trở về đưa tang bà ngoại thì nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

“Mày lại đi theo mấy thằng du côn lẩn lộn đúng không.” Trương Nguyệt Quế còn ghé vào lỗ tai cậu mà lải nhải: “Tao xem mày còn có thể làm ra được cái gì, tao không quản nổi mày nữa....”

Trọng Nham đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ bởi vì thói quen từ bé bị bà ngoại mỗi ngày đều ghé vào lỗ tai cậu lải nhải cho nên sau này, khi cậu một mình vào ở trong nhà chính Lý gia, mới không chịu nổi loại tĩnh mịch đó, mới bắt đầu tự nói chuyện với chính mình sao?

Trọng Nham lặng lẽ trừng mắt liếc nhìn bà ngoại một cái.

Trương Nguyệt Quế không chú ý tới ánh mắt xem thường này, cũng nhanh tay thu dọn sạp hàng của mình cho vào trong túi, lại giúp đỡ Trọng Nham thu cái bàn gỗ bày hàng lại, khuôn mặt tươi cười bê cái bàn vào trong góc tiệm tạp hóa gần đó để nhờ. Bàn gỗ tương đối nặng, bê đi bê lại không quá tiện, cho nên mỗi ngày sau khi thu quán đều đem tới gửi ở trong tiệm tạp hóa này. Bà chủ của tiệm cũng là người quen của Trương Nguyệt Quế, trước kia cũng làm cùng với bà trong nhà máy dệt, Trương Nguyệt Quế cũng thường mua đồ ăn vặt cho cháu trai nhà họ, hai nhà ở chung cũng không tệ lắm.

Trọng Nham vác túi hàng lên vai đi về, Trương Nguyệt Quế lại thuận tiện mua chút hành lá, mớ rau ở ven đường, buổi tối bà định nấu một nồi mì, thế là xong bữa cơm chiều cho cả hai. Về phần bữa sáng, bà thường dậy muộn hơn Trọng Nham, trong nhà có hấp bánh bao, buổi sáng khi Trọng Nham dậy hấp lại cho nóng, rồi ăn kèm với dưa muối liền qua bữa.

Trong nhà chỉ có 2 người, mỗi ngày trôi qua cũng đơn giản.

Trương Nguyệt Quế ở trong một căn hộ tại khu tập thể dệt, là khi mẹ Trọng Nham học tiểu học được nhà máy phân cho một căn hộ hai phòng, thời gian lâu dài, khu nhà xuống cấp thậm tệ, dọc hành lang cũng không có đèn, những người mắt không tốt như Trương Nguyệt Quế mỗi lần lên xuống cầu thang đều phải bám vào tay vịn mà đi.

Vào cửa, Trương Nguyệt Quế đi làm cơm, Trọng Nham mang theo balo vào phòng mình làm bài tập. Nhưng khi lôi được sách vở ra, Trọng Nham bỗng nhiên lại không muốn làm. Nếu mọi chuyện phát triển theo chiều hướng như dự kiến, vậy thì việc cậu bị lôi tới thủ đô là chuyện trong mấy ngày nay, bài tập không cần làm, vì có làm cũng như không. Khối phỉ thúy long bội chưa có trong tay, Ôn Hạo sẽ còn tiếp tục tìm tới cửa, Trọng Nham suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy chuyện này vẫn nên nói trước với bà ngoại. kếp trước khi Ôn Hạo tìm tới cửa, kết quả khiến bà ngoại tức giận suýt nằm viện.

Trọng Nham ném bài tập đó đi tới cửa phòng bếp, Trương Nguyệt Quế đang còng lưng lấy mì từ trong tủ bát, nghe thấy tiếng bước chân cũng không thèm ngẩng đầu lên liền mắng chửi: “Suốt ngày chỉ nghĩ ăn, bài tập mà y làm xong chưa?”

Trọng Nham tựa vào khung cửa nhìn dáng người nhỏ gầy của bà ngoại, trong lòng bỗng nhiên không chút tư vị. sức khỏe bà ngoại không tốt, nhưng số tiền mẹ cậu để lại thật sự không đáng là bao. Cậu hiện tại cũng vừa mới vào trung học, có thể làm gì ra tiền? nếu muốn chữa bệnh cho bà ngoại, cũng chỉ còn con đường hợp tác với Lý gia.

Bà ngoại lẩm mồm, lại bởi vì chuyện của mẹ cậu mà vẫn luôn không muốn thấy mặt cậu. nhưng nói thế nào thì, mẹ cậu cũng chỉ có một người mẹ là bà, cậu có thể không quan tâm sao?

“Bà ngoại.” Trọng Nham cắt đứt lời lải nhải của bà: “Hôm nay có người tới tìm cháu.”

Trương Nguyệt Quế nghi hoặc ngẩng đầu.

Trọng Nham cắn răng: “Nghe khẩu khí bọn họ, chắc là người thủ đô.”

Ánh mắt Trương Nguyệt Quế có chút mờ mịt, lập tức liền nổi điên lên: “Thằng dâm dê dê tiện, còn mặt mũi chạy tới Lâm Hải...”

Trọng Nham đau đầu lại lần nữa cắt đứt lời bà: “Bà ngoại, cháu đang nói chính sự với bà. Bọn họ tới để tìm đồ.”

Trương Nguyệt Quế mắng chửi được một nửa lại bị cháu trai ngăn lại, tức giận thở không ra hơi: “Tìm cái đêch gì mà tìm? Dương Thụ bị thằng súc sinh nhà bọn chúng hại chết, còn muốn đổ oan cho chúng ta?!”

Trọng Nham liếc mắt xem thường, tâm nói cũng không phải cháu đổ oan, phát hỏa với cháu làm gì.

“Mày nói xem...” Trương Nguyệt Quế tay đang cầm cái gáo múc nước một phen ném rầm vào cái thớt: “Chúng nó muốn tìm cái gì? Khi Dương Thụ mang thai cái thằng dê con dê tiện là mày bị trường học đuổi, hành lý gì cũng không mang theo, chỉ tùy tay xách theo một cái túi rách, bên trong cũng chỉ vài bộ quần áo thay đổi...”

“Bà ngoại, bà còn muốn nghe không?” Trọng Nham không kiên nhẫn, bình thường mở mồm há miệng đều dê con dê tiện còn chưa tính, cậu cái gì cũng không nói, nhưng có cần tiếp tục nói chuyện vô nghĩa thế này nữa không? (Jer: chính ra là vương bát cáo tử (dê con) nên tổ để câu chữ viết hóa luôn là dê con dê tiện.)

Trương Nguyệt Quế hồng hộc trừng cậu: “Mày nói đi!”

“Bọn họ muốn tìm một món đồ của Lý gia.” Trọng Nham mặt không đổi sắc nhìn bà, cậu biết món đồ đó bà Trương Nguyệt Quế đang giữ: “Món đồ đó rất quan trọng, nếu không đưa đồ ra hai bà cháu mình liền xong đời.”

Hai mắt Trương Nguyệt Quế giật giật.

Trọng Nham nói tiếp: “Bà ngoại, thế lực Lý gia lớn, chúng ta không thể trêu vào.”

Trương Nguyệt Quế giống như quả bóng bị xì hơi, nhất thời quất queo lại, đôi môi run run, hai mắt cũng hằn đỏ. Trọng Nham biết bà đang tiếc thay cho con gái không đáng giá, nhưng thế thì sao? tình thế lúc này chính là người ta cường đại, bọn họ chỉ là dân thường, vĩnh viễn đâu không lại nhà người ta quyền thế phú quý. Nếu phải nói thì, mẹ cậu lúc trước nên tránh xa Lý Thừa Vận, cho dù kết hôn cũng không nên dây dưa với đám thiếu gia nhà giàu thế này, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Aiz. Trọng Nham vẽ mặt ông cụ non thở dài: “Nghịch duyên.”

Trương Nguyệt Quế nguyền cậu một cái thật dài, cả giận nói: “Bà đây đeo đưa cho chúng nó đấy, nếu muốn lấy lại, vậy kêu cái thằng dâm dê dê tiện kia tới quỳ trước mộ Dương Thụ 3 ngày đi!” Dương Thụ chính là nhũ danh của mẹ Trọng Nham.

Trọng Nham tức giận nói: “Bà ngoại, nếu bà thật sự không đưa ra, đừng trách đến lúc đó đổi lại là phần mộ hai chúng ta tới bồi mẹ đấy.”

“Bọn nó dám?” bà ngoại trừng mắt.

Trọng Nham nghiêm trang chững chạc gật đầu: “Bọn họ dám.”

Bà ngoại mặt sinh hờn đỏ.

Trọng Nham đột nhiên có chút mềm lòng, đi qua vỗ nhẹ lên vai bà: “Bà ngoại, hai ngày nay khả năng bọn họ sẽ quay lại. Nói thật, bà đừng làm gì hết, cứ giao hết cho cháu. Cháu đi nói chuyện với bọn họ.”

Trương Nguyệt Quế không vui trừng trừng lườm cậu một cái: “Nói chuyện gì?”

Trọng Nham cười cười: “Nói chuyện làm sao để hai bà cháu mình có lợi nhất. ít nhất cũng phải lấy được từ trong túi Lý gia đủ tiền để bà dưỡng già. Đây là điều bà phải có được.”

Trương Nguyệt Quế cười lạnh tà liếc cậu: “Cảnh cáo mày, mày đừng có giống con mẹ đã chết của mày bị phú quý làm cho lóa mắt, tự mình nhảy vào giữa một đồng trộm! đám người trong những gia đình như thế, so với lang sói còn ngoan độc hơn, cẩn thận xương cốt bị xay thành cám!”

“Cháu biết.” Trọng Nham tâm nói, cho dù không biết, thì sống lâu hơn một kiếp cũng phải biết.

“Trong lòng mày biết thì tốt.” bà ngoại tâm tình không tốt, cũng lười nói tiếp lời vô nghĩa. ném nắm mì vào trong nồi khuấy khuấy, bực bội nấu bữa tối. một già một trẻ ngồi cạnh bàn trà, vừa bưng được bát mì lên, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa. Một giọng nam nhả nhận vang lên: “Trọng Nham có nhà không?”

Trọng Nham khuyên can mãi mới đẩy được bà ngoại vào trong phòng bà, còn mình hai ba miếng liền ăn xong bát mì, lau tay xong mới ra mở cửa cho khách vào.

Vẫn là mấy người hồi chiều đã chặn cậu. trừ bỏ Ôn Hạo ra, thì mấy đại hán còn lại đều tự giác đứng chờ ngoài cửa.

Ôn Hạo nhìn qua phòng khách chưa đến 20m², cau mày ngồi xuống bộ ghế gỗ đơn sơ. Trọng Nham tùy tiện ngồi ở đối diện hắn, ngay cả một cốc nước cũng không thêm rót, một chút phép lịch sự đãi khách cũng không có. Ôn Hạo mày càng nhíu chặt hơn. Trải qua chuyện hồi xế chiều, hắn cũng coi như ném qua một chút tính tình của Trọng Nham, người này nhất định không ăn cứng, nhưng không biết có ăn mềm không, nếu thế thì dễ nói rồi, nếu muốn nhanh chóng lấy lại món đồ kia, hắn phải thử cách khác.

“À, Trọng Nham này...” Ôn Hạo bày ra tư thế trường bối, tính ra thì con của Lý Thừa Vận không phải là cháu của hắn sao? hai vị thiếu gia trong nhà kia từ trước tới nay đều gọi hắn một tiếng ‘chú hai’, “Tôi tự giới thiệu trước, tôi họ Ôn, là người của Lý gia.” Nói tới đây, hắn bất động thanh sắc thoáng nhìn thiếu niên ngồi đối diện.

“À.” Trọng Nham vẻ mặt hồ hững, thật giống như vô luận hắn nói gì cũng không khiến cậu thấy hứng thú.

Ôn Hạo ho khan một tiếng: “Không biết cậu đối với chuyện của cha mẹ cậu...”

“Vị tiên sinh này, chắc anh không biết gia cảnh nhà tôi.” Trọng Nham nghiêm trang chững chạc cắt đứt lời Ôn Hạo, nói: “Mẹ tôi năm đó khi đang học đại học trên thủ đô, gặp phải một kẻ lưu manh, bị lừa mới sinh ra tôi, cho nên tôi không có cha.”

Ôn Hạo: “...”

Không biết có phải bản thân bị ảo giác hay không, nhưng Ôn Hạo cảm thấy khi Trọng Nham nói lời này còn mang theo một ý tứ khác. Nhìn tuổi cậu ta hắn không lớn, nhưng cử chỉ thông dong thực khó khiến người ta chỉ coi cậu là một thằng nhóc mười mấy tuổi. Hơn nữa ánh mắt cậu ta lại lạnh như băng, giống như chuyện gì cũng không thể qua mắt được cậu ta.

Ôn Hạo nhất thời có chút không biết nên nói chuyện này ở mức độ nào.

“Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.” Trọng Nham lần đầu không kiên nhẫn. không phải cậu thiếu kiên nhẫn mà là Ôn Hạo vốn là bại tướng dưới tay cậu, cậu thực khó có thể coi hắn ta trở thành đối thủ ngang hàng mà đối đãi.

Ôn Hạo ho khan hai tiếng nói: “Là thế này, năm đó khi cha và mẹ cậu ở bên nhau, bọn họ...”

“Những chuyện đó không cần nói.” Trọng Nham chen vào: “Tôi biết rồi.”

Ôn Hạo trong lòng hơi kinh hãi: “Cậu biết?”

“Có chuyện gì thì nói thẳng đi.” ánh mắt Trọng Nham mang theo chút nghiền ngẫm, cậu thấy rõ Ôn Hạo đang tính toán tìm lý do để tô điểm cho hình tượng Lý Thừa Vận tốt đẹp hơn một chút —— xây dựng nền móng cho tốt xong mới có thể mở miệng lấy lại đồ. Nhưng mà Trọng Nham cũng không có kiên nhẫn lắng nghe chuyện hắn định kể, kiếp trước tò mò nghe một lần, liền thấy ghê tởm hơn 10 năm.

Trong lòng Ôn Hạo chợt dâng lên một cảm giác quái dị, giống như người ngồi đối diện hắn không phải là một thiếu niên sinh trưởng tại một thành phố nhỏ chưa trải qua chuyện đời, mà là một đối thủ thế lực ngang hàng trên bàn đàm phán, thậm chí đối thủ này so với hắn còn cường đại hơn.

Ôn Hạo dâng lên cảm giác mất tự nhiên khó hiểu.

Hết

3. Chương 3: Điều Kiện

Trọng Nham sau lần thứ n đánh gãy lời khoa trương tự thuật của Ôn Hạo, rốt cục nổi giận: “Anh TMD ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi khỉ ho cò gáy này, chính là để kể chuyện huyền huyền tiêu khiển với lão tử sao?”

Ôn Hạo bị khí thế cậu đột nhiên bộc phát làm cho giật mình, vội giải thích nói: “Tôi nói mấy chuyện đó là muốn để cậu có hiểu biết đôi chút về cha mình. Ông ấy kỳ thật cũng có nỗi khổ riêng.”

Trọng Nham tâm nói ta so với bất cứ ai khác đều hiểu rõ cái lão súc sinh kia hơn, nhưng ngoài mặt thì nhẹ nhàng băng quơ hỏi lại: “Lý gia các người khẳng định không nhắm về tôi mà tới, nhà các người cũng không thiếu con trai. Trừ cái này ra, khẳng định là vì cái khác mà tới, cái lão già vương bát đản kia, năm đó ngoài một sọt lời nói dối ra cũng chỉ đưa cho mẹ tôi một món đồ.”

Ôn Hạo thật sự có chút kinh hãi, ai có thể nghĩ rằng một thằng nhóc choai choai mới 17 tuổi lại có thể thông thấu tâm tư đến như vậy?!

Trọng Nham không để ý tới hấn, tiếp tục nói: “Món đồ đó cũng không phải không thể đưa cho các người, nhưng cũng không thể đưa không, chúng ta trước cứ bàn chút điều kiện đi đã.” Cùng đám người nhiều tâm nhân nói chuyện rất hao tâm tổn sức, nếu người thống thống khoái khoái đưa không cho bọn họ, bọn họ ngược lại sẽ hoài nghi người ẩn dấu tâm tư gì đó.

Biểu tình Ôn Hạo quả nhiên thoải mái: “Cậu nói xem.”

Trọng Nham từ dưới gầm bàn trà lôi ra cặp sách của mình, từ bên trong tùy tay lấy ra một quyển vở, giật một tờ giấy trắng ra đặt lên bàn, cầm cái bút lên viết hai chữ ‘thứ nhất’: “Đầu tiên Lý gia phải bỏ tiền ra đưa bà ngoại tôi vào trại an dưỡng Tây Lĩnh. Nộp tiền trọn gói, đỡ phiền tới bà ngoại tôi.”

Đây là điều kiện trong dự kiến, Ôn Hạo tự nhiên đáp ứng. nhưng điều khiến hấn ngoài ý muốn chính là chữ viết của đứa nhỏ này rất đẹp, tuy rằng chỉ là bút viết bình thường, nhưng nét đậm nét nhạt ngay ngắn, ẩn chứa khí khái.

“Thứ hai, Lý gia phải bỏ tiền ra tu sửa lại phần mộ cho mẹ tôi.”

Đó cũng là điều kiện trong dự kiến, Ôn Hạo gật đầu, ý bảo cậu nói tiếp đi.

“Thứ ba...” sau hai chữ này Trọng Nham đánh dấu hai chấm: “Cho tôi đầy đủ tiền học phí cho tới khi tôi học xong đại học.”

Điều kiện này Ôn Hạo không dám tùy tiện đáp ứng. Trước khi tới hấn đã nói chuyện với Lý Thừa Vận, ý của ông ấy chính là đem thằng nhóc này về cùng. Trong khoảng thời gian này động tác của Ôn Hạo và Lý Thừa Vận, Lý lão gia tử đều biết, ý của ông già chính là không hi vọng huyết mạch của Lý gia lưu lạc bên ngoài.

“Tôi đây cũng không thể làm chủ...” ngữ khí Ôn Hạo sắc bén mà ám chỉ với cậu: “Cho dù thế nào, cậu cũng là con cái Lý gia, năm đó cha cậu...”

“Im đi!” Trọng Nham đứng lúc cắt đứt lời hấn nói, cậu cũng không muốn nghe một lần nào chuyện thân thoại lão vương bát Lý Thừa Vận như thế nào thân bất do kỷ rời bỏ mẹ con cậu. (thân bất do kỷ: nhiều chuyện không thể theo ý bản thân)

Ôn Hạo há há miệng rồi lại ngậm lại, trong lòng cảm thấy thằng nhóc có chút thú vị.

“Vậy hai điều kiện đầu...” Trọng Nham ký tên của mình, rồi đẩy tờ giấy tới trước mặt Ôn Hạo: “Này, anh đọc xem, nếu có thể đáp ứng thì nhanh chóng ký tên vào.”

Ôn Hạo cầm tờ giấy lên, trong lòng không hiểu sao có chút tiếc hận thay thằng bé này: “Tôi còn phải thương lượng với người trong nhà một chút, ngày mai lại tới tìm cậu?”

Trọng Nham sao cũng được gật đầu, những điều kiện này vốn chính là cậu cố ý bày ra, dùng để thăm dò thái độ của Lý gia, đồng thời cũng cho Lý gia thấy cậu không có ý muốn nhận tổ quy tông. Về phần bọn họ có tin hay không, thì cũng không phải là chuyện Trọng Nham có thể quyết định. nếu dựa theo tình huống kiếp trước xem ra, có Lý lão gia tử ở bên trong chèn ép, những người này chỉ sợ sẽ không mặc kệ một thằng con riêng như mình tiêu dao ở bên ngoài.

Ôn Hạo gấp tờ giấy rồi bỏ vào trong túi áo, đứng lên cười cười với Trọng Nham: “Tối mai cũng giờ này, tôi lại tới tìm cậu, tôi nghĩ...” hấn vươn tay chỉ chỉ cánh cửa buồng phòng đang đóng chặt bên kia nói: “Người bên trong cũng nên có chút trách nhiệm.”

Trọng Nham từ kiếp trước đã rất ghét loại tư thái ‘mọi chuyện đều nắm rõ trong lòng bàn tay’ này của Ôn Hạo, nghe vậy liền không khách khí mà chọt hấn một câu: “Anh vẫn nên tự quan tâm chính mình trước đi. Tôi nhớ rõ anh cũng không phải họ Lý.”

Sắc mặt Ôn Hạo nhất thời tối sầm.

Trọng Nham tâm tình quỷ dị đứng dậy: “Đi thông thả.”

Ôn Hạo hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Trọng Nham biết trong lòng hắn đang mắng cậu không biết trời cao đất dày, nhưng ngược lại Trọng Nham trong lòng lại cảm thấy chính cậu hiểu rất rõ, chính bởi vì so với bất cứ ai đều hiểu rõ, cho nên biết mình có thể bừa bãi như vậy cũng chỉ được mấy ngày nay, chờ tới khi đồ vật giao ra rồi, thì không còn lợi thế nào nữa, cậu liền thành thành thật thật ra vẻ đáng thương.

Trọng Nham ngồi xếp bằng trên ghế phân tích tình cảnh của mình một chút, cảm thấy chính mình tại tuổi 17 lần thứ 2 cũng không có tiến bộ gì, còn không phải vẫn bị người ta dắt mũi lừa giỡn xung quanh? Nhưng không có năng lực thì biết làm thế nào đây? Cậu còn chưa trưởng thành, không tiền không cơ hội, thật muốn dựa vào đầu óc để vạch kế hoạch gây dựng sự nghiệp, nhưng nếu lộ ra cái gọi là đầu óc kinh doanh, người Lý gia chỉ sợ càng vội vã muốn giết chết cậu.

Trọng Nham thở dài, quay đầu hướng về cửa buồng vẫn đóng hô lên: “Đều nghe thấy chứ?”

Trương Nguyệt Quế tức giận đẩy cửa ra, cánh cửa đập mạnh vào tường, phát ra tiếng vang khiến người ta không thấy thoải mái.

Trọng Nham nhú nhú mày, chọt nghe bà ngoại âm dương quái khí (quái gở) mắng chửi: “Mày còn chưa phát tài đâu, đã nghĩ muốn ném tao đi, bà đây không quen cái loại bạch nhãn lang như mày.” (bạch nhãn lang: chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn)

Trọng Nham không hé răng. Cậu biết mẹ bởi vì sinh cậu mà hủy hoại thân thể, khi cậu chưa tốt nghiệp tiểu học đã bệnh chết. mà cậu lớn lên, diện mạo một chút cũng không giống mẹ, cho nên Trương Nguyệt Quế từ nhỏ đã không muốn thấy cậu. bình thường mỗi khi thấy cậu cũng không ít lần ra tay đánh đập cậu một trận, Trọng Nham sớm đã thành thói quen. Nhưng cho dù là thói quen cũng không phải có thể tiếp nhận. kiếp trước sau khi cậu vào ở trong nhà chính Lý gia xong, đã yêu cầu những người đi theo bên mình không được nói chuyện lớn tiếng, khi làm việc càng không được tạo ra những âm thanh kỳ quái, vì vậy, sau lưng có không ít người nói cậu biến thái. Bây giờ nhớ lại, chắc đó cũng là di chứng do bà ngoại để lại cho cậu đi.

Hai vợ chồng ông bà Dương gia đều chỉ là công nhân nhà máy dệt bình thường, Dương Thụ là con gái một, cô sau khi thi đậu đại học Bắc Kinh, hàng xóm nghe tin đều hâm mộ vô cùng. Không ngờ mới hơn 2 năm đã vác bụng lớn trở lại. Trương Nguyệt Quế cả đời đều không chịu thua kém, kết quả bị chuyện ồn ào của Dương Thụ nháo cho không còn mặt mũi, nếu không nhìn tới cái bụng lớn của cô, thì thật sự bà có thể giết chết cô rồi. Không đợi bà chậm rãi tiêu hóa đả kích ghê gớm này của con gái, thì con gái bà lại bạo bệnh qua đời. Vì thế Trương Nguyệt Quế một bụng đầy tức giận đều chuyển hết sang người Trọng Nham. Hơn nữa sau khi bạn già qua đời, tính tình bà càng trở nên cay nghiệt cổ quái, trong nhà cũng chỉ có hai người, Trọng Nham liền trở thành mục tiêu duy nhất là chỗ trút giận của bà.

Bà cũng chưa từng học qua trường lớp gì, cho nên mắng chửi người cũng chỉ là những lời lẽ thô tục chợ búa, mắng chửi cho tới khi hết giận thì thôi. từ nhỏ tính tình Trọng Nham liền trở nên tối tăm, hồi trung học có một thời kỳ đánh nhau đặc biệt dữ dội. cậu ở bên ngoài đánh nhau, về nhà bị bà ngoại mắng chửi; bà ngoại càng mắng chửi, cậu bên ngoài càng đánh càng hăng. đây là một vòng tuần hoàn ác tính. Cứ thế sống qua thêm 10 năm, tính tình Trọng Nham cũng đã bị mài dũa đi rất nhiều, không đến mức vì bà chửi mấy câu mà không khống chế được. Nhưng trên mặt cũng lộ rõ thần sắc không mấy vui vẻ.

Trương Nguyệt Quế nhìn cậu như vậy, trong lòng càng tức giận: “Bà đây chỗ nào có lỗi với mày? Thiếu ăn hay thiếu mặc của mày à? Mày lại vội vã ném tao đi đâu? Mày cái thằng nhóc đê tiện vô lương tâm?”

Trọng Nham thấy phiền, xách cặp trở về phòng nhỏ của mình.

“Mày đứng lại đó cho tao!” bà ngoại ở sau lưng hấn dẫm chân bình bịch: “Tao còn chưa nói xong đâu!”

“Nơi đó cũng không tệ lắm.” Trọng Nham đẩy cửa phòng ra, không kiên nhẫn đáp lại một câu: “Bà muốn tới trại an dưỡng Tây Lĩnh dưỡng lão, hay rúc trong cái căn nhà rách nát này dưỡng lão, cái nào tốt hơn

bà còn không đoán ra?” còn một câu cậu đang nghĩ trong đầu, nhưng không nói ra, sợ chọc điên bà ngoại: nếu đợi lão tử có tiền đường lão cho bà cũng phải chờ thêm vài năm nữa, với thân thể bệnh tật kia, bà còn sống được đến khi đó sao?!

Trương Nguyệt Quế bên ngoài vẫn gào rú chữ bới, Trọng Nham đóng luôn cửa vào lười nghe. chữ tới chữ lui cũng chỉ có vài câu lặp đi lặp lại, nếu không phải cậu khắc chết mẹ thì cũng là tự bà nuôi một thằng bạch nhãn lang...

Trọng Nham vừa cảm thấy phiền lòng vừa cảm thấy mất mát vì không bao lâu nữa sẽ không còn nghe được bà ngoại lải nhải. vận mệnh luân hồi một lần nữa đem cậu đuổi tới trước bước ngoặt sinh mệnh lớn nhất đời, mà cậu đồng dạng vẫn không có sức lực chống đỡ, chỉ có thể thuận theo nước chảy bèo trôi, mặc cho vận mệnh lãnh khốc an bài. Ở kiếp trước, loại cảm giác vô lực này đã trở thành động lực lớn nhất khiến Trọng Nham liều mạng bước về phía trước. Bởi vì cậu không muốn khi đối mặt với thời khắc lựa chọn trọng đại trong nhân sinh, ngay cả tư cách lựa chọn cũng không có. Cậu muốn đi lên, đi tới chỗ cao nhất, từ nay về sau tùy tâm tùy ý, không có người nào có thể đứng trên đầu cậu khoa chân múa tay, bức cậu làm ra lựa chọn trái lương tâm.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của mười mấy năm về trước. hiện giờ Trọng Nham chỉ cảm thấy vô cùng phiền chán.

“Trò chơi dù hay tới mấy thì khi đã ‘về nước’ cũng không còn ý nghĩa.” Trọng Nham tựa vào đầu giường lẩm bầm: “Hơn nữa, lại còn trở lại từ đầu chơi lại một lần, trên thế giới này còn có cái gì so với chuyện này buồn tẻ hơn không?”

“Tuy rằng vẫn rất muốn đem những người đó từng bước từng bước giết chết.”

“Nhưng cũng thực phiền toái, một đám tiện nhân, nhìn liền thấy phiền.”

“Nếu có thể cách xa bọn họ một chút thì tốt rồi.”

“Nếu không cùng bọn họ tiếp xúc nhiều, khi đến thủ đô một mình ta ra ngoài ở, tránh xa khỏi cái quỷ ốc nhà chính Lý gia. Cũng đỡ phải gặp đám người đáng ghét đó.”

“Ý hay, chỉ sợ bọn họ không đồng ý.”

“Hắn là có thể đồng ý, lão vương bát nuôi hai cái tiểu vương bát không phải vẫn luôn tìm cơ hội tới phiền toái ta sao. Để cho Ôn Hạo lấy cái này tới thương lương với lão vương bát đi.”

“Cái tên họ Ôn cũng là một tên tiện nhân.”

“Ừ, nhưng tạm thời vẫn có thể dùng.”

“Đệt, vừa không chú ý lại nói một mình... đi ngủ, đi ngủ!”

Cách một lớp cửa phòng đóng chặt của Trọng Nham, đôi mắt bà ngoại viền đỏ.

Thực sự trong lòng bà đều hiểu rõ, biết Trọng Nham đang vì tuổi già của bà mà tính toán. Trại an dưỡng Tây Lĩnh tuy bà chỉ mới nghe nói, cũng biết đó là trại an dưỡng cao cấp nhất thành phố Lâm Hải. Trại an dưỡng được xây dựng ở ngọn núi khu Tây, có diện tích rất lớn, bên trong có những ngôi nhà nhỏ xinh, còn có suối phun, có nhà kính trồng hoa, cùng một công viên rất lớn. nghe nói còn có bác sỹ y tá riêng chuyên chăm sóc cho người già, cơ sở vật chất đạt tới trình độ cấp quốc gia, người không có tiền thì không thể vào ở. Trước kia, khi bà vẫn còn bán quán, cũng hay nói chuyện phiếm với đám bà lão quen biết, kể tới người nào người nào được gia đình đưa vào trại an dưỡng Tây Lĩnh, trong lòng đều hâm mộ vô cùng.

Bà cũng biết, dựa vào điều kiện kinh tế hiện tại trong nhà, thì tới kiếp sau cũng chưa chắc đã vào được trại an dưỡng Tây Lĩnh. Nhưng cái thằng nhóc vương bát Trọng Nham này cứ như vậy nhẹ nhàng băng quơ ném mình tới đó, trong lòng bà không chút tư vị. Trương Nguyệt Quế kỳ thật là một người rất thích trẻ con, mỗi khi nhìn thấy cháu chắt nhà bà chủ tiệm tạp hóa đều nhin không được mà bế lên chơi đùa với nó, nhưng từ nhỏ tới lớn, bà lại chưa từng bế Trọng Nham một lần nào. Trọng Nham khi còn bé đặc biệt ngoan, vẫn luôn thành thành thật thật nằm trong nôi, tự mình ngậm ngón tay nhỏ bé chơi một mình, rất ít khi khóc nháo, cũng không biết tại sao, nó càng ngoan, bà ngược lại càng dùng sức ngắt véo nó khiến nó khóc mới thôi, nhìn chỗ nào cũng thấy không vừa mắt.

Với đứa nhỏ này, trong lòng bà kỳ thật có chút xấu hổ, nhưng bà cảm thấy chỉ cần Trọng Nham vẫn còn ở trong cái nhà này, thì bà sẽ có ngày đền bù cho nó.

Hiện giờ xem ra, chỉ sợ bà muốn bù đắp cũng không có cơ hội.

Bà khổ sở trong lòng, tương lai có một ngày đi sang thế giới bên kia, gặp được con gái rồi không biết nói sao với nó. Nếu Dương Thụ hỏi bà một câu: “Mẹ có đối xử tốt với con trai con không?”

Bà xót xa trong lòng nghĩ ngợi, đến lúc đó bà nên trả lời sao đây?

Hết

4. Chương 4: Album

Ngày hôm sau rời giường, Trương Nguyệt Quế đã thức dậy, đang ở trong bếp làm điểm tâm. Trọng Nham cảm thấy rất ngạc nhiên, lúc rửa mặt mới nhớ tới ở kiếp trước, trước khi cậu lên thủ đô cũng có vài ngày bà ngoại đặc biệt kiên nhẫn với cậu, chắc là Trương Nguyệt Quế đã tự mình suy nghĩ cẩn thận. Sau khi bà được đưa tới trại an dưỡng thì Trọng Nham cũng bị người ta mang đi.

Trong lòng Trọng Nham đối hành động này của bà ngoại có chút không thích ứng. Cay nghiệt bao nhiêu năm, tính tình của mình cũng đã bị dưỡng thành bất thường như vậy, muốn thay đổi cũng rất khó khăn. Chỉ mấy ngày đối tốt với cậu như vậy thì có thể thay đổi được gì? là muốn cầu an lòng sao? Trọng Nham hướng về gương biểu tình cười lạnh. Khuôn mặt trong gương qua một vết nứt cũng đang cười lạnh với cậu. Trọng Nham nghiêng đầu, người trong gương cũng nghiêng đầu, ánh mắt tối tăm mà an tĩnh.

Trọng Nham biết diện mạo của mình rất giống Lý Thừa Vận. Điểm này là sau khi lên thủ đô cậu mới phát hiện. Lý gia có tổng cộng 4 đứa con trai, nhưng Trọng Nham lại là người giống Lý Thừa Vận nhất, từ tướng mạo, dáng người thậm chí rất nhiều thói quen sinh hoạt cũng y như đúc. Điều này khiến mấy mẹ con 3 người kia hận tới nghiến răng. Nghĩ lại cũng thực mỉa mai, cũng bởi vì cậu lớn lên thành cái dạng này, Trương Nguyệt Quế mới không muốn nhìn thấy cậu, người Lý gia lại càng không muốn tiếp đón cậu, đều không được hai bên đối xử tốt.

So với khi cậu 30 tuổi, khuôn mặt bây giờ vẫn còn vương nét non nớt trẻ con. Đuôi lông mày khóe mắt còn mang theo vài phần khí chất thiếu niên trương dương, không giống như mười mấy năm sau, khuôn mặt góc cạnh sắc bén, những nhiệt huyết đam mê một thời cũng dần trở nên trầm tĩnh xuống, biến thành một vùng nước phẳng lặng, không gợn sóng.

Trọng Nham vươn tay lau mặt gương, trên tay dính nước, khuôn mặt trong gương nhất thời trở nên mơ hồ. Cậu kỳ thật không thích soi gương, cũng rất ít khi soi.

Khuôn mặt này mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, đáng tiếc không có người yêu thương.

Trọng Nham vẽ mặt bình tĩnh từ trong buồng vệ sinh đi ra, Trương Nguyệt Quế đã nấu cháo xong, giờ đang bưng bánh bao nóng hổi từ trong phòng bếp ra. Bữa sáng của nhà họ Dương từ trước tới nay đều đơn giản, cơm nguội ngày hôm trước cho thêm chút nước nấu thành cháo, thêm hai cái bánh màn thầu, cộng thêm dưa muối Trương Nguyệt Quế làm, vậy là xong. Có đôi khi Trọng Nham dậy trễ, cầm luôn cái bánh bao lạnh ngắt kẹp thêm chút dưa muối rồi cứ như vậy ra ngoài. Bà Trương rất khó khăn với Trọng Nham, cho nên cậu giống như tiểu động vật được nuôi thả cứ như vậy gập gập ghềnh ghềnh trưởng thành. Cậu kế thừa chiều cao của Lý Thừa Vận, mới 17 tuổi đã cao hơn 1m8, nhưng do dinh dưỡng không đầy đủ nên trông gầy gò mảnh khảnh y như cây trúc rồng ruột.

Trương Nguyệt Quế nói liên miên cần nhằn dặn cậu ăn nhiều thêm một chút, Trọng Nham cũng không lên tiếng.

Lòng người có đôi khi kỳ quái như vậy đấy. Nếu Trương Nguyệt Quế lấy thái độ đồng dạng như vậy mà đối xử với cậu, có khả năng trong lòng Trọng Nham sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng đột nhiên lại đối xử chu

đáo với cậu, trong lòng cậu ngược lại sinh ra oán khí. Cậu thậm chí còn muốn lôi kéo tay bà hảo hảo hỏi một câu: bà rõ ràng có thể đối xử tốt với cháu hơn một chút, vì sao cố tình lại không làm?

Trọng Nham không để ý tới ánh mắt tha thiết của bà Trương, buông bát đĩa xuống liền vác cặp sách đi ra ngoài.

Tiết trời đầu xuân, sớm muộn gì trong không khí cũng mang theo chút lạnh lẽo ẩm ướt, trên người Trọng Nham vẫn mặc chiếc áo bông cũ của ông ngoại. Thời gian lâu ngày, áo bông đã không còn ấm áp, mà trở nên nặng trĩu đè lên bả vai cậu. Trọng Nham dứt tay vào túi áo, đứng ở ven đường phát ngốc một chút, rồi xoay người đi về hướng trường học.

Trọng Nham mang theo cặp sách cũ lang thang vô mục đích quanh phố lớn ngõ nhỏ ở Lâm Hải. Lâm Hải là một thành phố nhỏ, cơ sở vật chất ở đây không thể nào so với thành phố lớn, hơn nữa ở khu Tây này hơn một nửa là khu tập thể dột, những căn nhà ọp ẹp đã hơn 20 – 30 năm, trải qua mưa gió bào mòn, tường nhà hầu như đều đã loang lổ. ngã tư đường chật hẹp, dọc đường lác đác vài gốc hòe già, vỉa hè hai bên đường chất đầy rác thải, rác rưởi vứt bừa bãi lung tung, cách từ xa đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc.

Trọng Nham đã từng sinh hoạt ở nơi này 17 năm, nhưng cách xa hơn 10 năm, giờ quay trở lại cũng không còn cảm giác thân thiết gì, trong lòng chỉ tràn đầy cảm giác tang thương. Cậu sinh ra ở đây, lớn lên cũng ở đây, nhưng đối với nơi này lại không chút quyến luyến. Có đôi khi ngẫm lại, có thể do cậu là con người máu lạnh, vô luận với người hay với vật, đều khó sinh ra tình cảm gì đó. tựa như cậu sau khi sinh sống ở thủ đô hơn 10 năm, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy mình có gốc rễ gì ở cái chỗ này.

Trọng Nham trên đường lang thang cả ngày, tới khi mặt trời xuống núi mới hừ hừ vô lực đi bộ trở về. còn chưa đi tới dưới lầu, từ xa xa đã nhìn thấy chiếc xe Santana màu đen đỗ ở đó. Chiếc xe này là của Ôn Hạo, khi Trọng Nham bị mang đi cũng là ngồi trên chiếc xe này. Tình tiết này giống hệt kiếp trước, cho nên Trọng Nham liếc mắt một cái liền nhận ra.

Trọng Nham lên lầu, mở cửa, Ôn Hạo quả nhiên đang ngồi trên ghế nhà cậu, nói chuyện phiếm với bà ngoại, thấy Trọng Nham vào cửa, trong mắt toát ra thần sắc hiểu rõ: “Trọng Nham đã tan học?”

Trọng Nham biết hôm nay hẳn đã tới trường, còn làm xong thủ tục chuyển trường cho cậu. Cậu đã đói bụng cả một ngày, không có tinh thần gì, cũng lười cùng hẳn giả ngu.

Trương Nguyệt Quế thấy cậu đã về, vội vàng đứng dậy: “Bà đi nấu cơm.”

Trọng Nham liếc bà một cái, ngồi xuống cũng không nhúc nhích. Đây là chính là bữa cơm cuối cùng của cậu và bà, bà cố ý mua xương sườn và cá về nấu. trong kí ức của Trọng Nham, bữa ăn đón năm mới của cậu và bà cũng không có cái gì khác ngoài hai món này. Kỳ thật Trương Nguyệt Quế nấu ăn cũng không tệ, nhưng bà lười làm, từ trước tới giờ vẫn luôn làm đối phó. Tưởng tượng như vậy, Trọng Nham nhất thời cảm thấy không muốn ăn.

Canh xương hầm, cá hấp, rau cải xào, thịt ba chỉ, đây là mấy món ăn có thể thể hiện tài nấu nướng của Trương Nguyệt Quế nhất. Đáng tiếc người ngồi ăn lại không yên lòng. Trọng Nham ở Lý gia đã tạo thành thói quen đang ăn không nói chuyện, đã nhiều năm qua cũng đã tạo thành nếp. ngược lại Ôn Hạo lại có chút ngoài ý muốn, không ngờ lễ nghi trong bàn ăn của Trọng Nham lại hoàn toàn chẳng khác gì so với đám con cái thế gia.

Trọng Nham lấp đầy bụng, buông bát đĩa xuống, nhìn lướt qua thần sắc lo sợ của bà ngoại, thần nhiên hỏi: “Ngày mai đi?”

Ôn Hạo nhướn mày, trên mặt lộ ra tươi cười. đứa nhỏ này tâm tư quả thật thông thấu.

Hai mắt Trương Nguyệt Quế lại hơi hồng hồng.

Ôn Hạo giả bộ vỗ vai bà Trương hai cái: “Lão thái thái yên tâm. Trọng Nham là con cái Lý gia, Lý gia sẽ không bạc đãi cậu ấy.” nói xong dư quang khóe mắt liếc Trọng Nham một cái, thấy mặt cậu không đối sắc ngồi ở đó, hai mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì.

Bà ngoại đứng dậy đi vào trong phòng mình, khi đi ra đem theo cái hộp nhỏ chứa ngọc bội phỉ thúy, đặt xuống mặt bàn trước mặt Ôn Hạo, khàn giọng nói: “Trọng Nham tính tình rất bướng, về sau nhờ các anh

khoan dung với nó.”

Lông mi Trọng Nham giật giật, ý tứ hàm xúc không rõ mà quét mắt nhìn bà một cái.

Ôn Hạo vội nói: “Đây là điều hiển nhiên, hiển nhiên mà.” Ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái hộp, sau khi mở ra kiểm tra kỹ càng, trên mặt toát ra thần sắc thờ phào một hơi.

Trọng Nham trong mắt chợt lóe thần sắc trào phúng rồi bay biến mất dạng.

Ôn Hạo giải quyết xong vấn đề quan trọng nhất, nhất thời vẻ mặt ôn hòa hơn: “Lão thái thái, tôi đã liên lạc với bên kia rồi, sáng mai sẽ đưa bà qua đó.”

Bà ngoại lau nước mắt trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Ôn Hạo chuyển mắt sang nhìn Trọng Nham, cười ý vị sâu xa: “Tôi nghĩ, cậu cũng sớm đoán được hả?”

Trọng Nham biết hẳn ám chỉ chính là việc mang cậu lên thủ đô cùng, trên mặt không biểu tình hỏi một câu: “Là ý của ai?”

“Là lão gia tử.” Ôn Hạo cũng không định giấu thẳng nhóc, dù sao sau khi đến nơi, chuyện của Lý gia cậu ta cũng sẽ biết thôi: “Chính là ông nội của cậu, ông ấy không hy vọng huyết mạch của Lý gia lưu lạc ở bên ngoài.” Hắn nhìn thần sắc Trọng Nham đậm đặc, nói tiếp: “Trước kia bởi vì... ừm, các loại nguyên nhân, ông ấy không biết chuyện của cậu, hiện giờ nếu đã biết, tự nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới.”

“Có thể thương lượng chút không?” Trọng Nham ngón tay vô thức chà xát nhau, trước kia cậu hút thuốc, còn hút tới nghiện, hơn nữa mỗi lần cần phải suy nghĩ đều không thể thiếu thứ này. Sau khi trọng sinh, ngược lại cố sửa đổi tật xấu này. Dù sao thân thể thanh niên còn trẻ không nên nghiện thuốc lá, còn về vấn đề nhu cầu tâm lý có thể khắc chế một chút liền qua.

Ôn Hạo thản nhiên ngồi nhìn cậu: “Cậu nói đi.”

Trọng Nham thực nghiêm túc nhìn hắn nói: “Sau khi lên đó, chuyện trường học các người giúp tôi sắp xếp thỏa đáng, lại tìm một phòng ở gần trường học cho tôi.”

Ôn Hạo hơi nhú mày.

Trọng Nham mỗi khi nhìn chăm chăm ai đó, ánh mắt đặc biệt chuyên chú, mang theo một cỗ kiên quyết không cho bất cứ ai cự tuyệt: “Tôi không muốn gặp người Lý gia, nếu muốn nhìn tôi thì cũng đứng cách xa một khoảng mà nhìn. Đừng có tới gần quá, phiền toái cũng nhiều.”

Ôn Hạo đầy hứng thú nhìn cậu: “Cậu biết bao nhiêu về gia cảnh Lý gia?” từ nhỏ lớn lên trong gia đình như vậy, đã gặp qua không ít người vội vàng muốn nịnh bợ, hắn chưa từng thấy ai có cơ hội nịnh bợ gốc đại thụ này lại còn liều mạng đẩy ra. Trong nhất thời hắn thật sự không đoán ra đứa nhỏ này là thật tâm hay chỉ là lật mềm buộc chặt?

Trọng Nham tựa hồ cười một chút: “Này không quan trọng.”

Ôn Hạo nghe được bốn chữ đó, trong đầu giật mình một chút, lần đầu đối với đứa con riêng Lý gia này sinh ra vài phần kính trọng.

“Tôi thế nào, anh cũng thấy đấy.” Trọng Nham bày ra tư thế đàm phán, êm tai nói: “Một thằng nhóc lớn lên ở tỉnh lẻ, không có kiến thức gì, chỉ muốn an an tĩnh tĩnh học hành, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc ổn định.” Trọng Nham tạm dừng một chút, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tồi. kiếp trước vinh hoa phú quý gì, cậu cũng từng trải qua, kiếp này nếu không đổi một cuộc sống khác, chỉ sợ chính cậu cũng chán muốn chết. về sau tìm một công việc đi chín về năm, buổi tối tan tâm tìm vài bằng hữu ra quán bar ngồi một chút, hoặc có thể chơi bóng, tập thể hình, ngày nghỉ còn có thể ra ngoài đi du lịch....

Ôn Hạo trong lòng âm thầm suy tính độ chân thật trong lời cậu nói.

Trọng Nham hé mắt: “Cứ vậy đi. anh về nói với Lý gia thế, về sau có thể không gặp mặt thì đừng gặp, đỡ phải phiền toái.”

“Tôi không thể làm chủ được.” Ôn Hạo cười cười: “Nhưng ý của cậu tôi sẽ truyền đạt với lão gia tử.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng không còn gì để nói, Ôn Hạo người này mắc bệnh đa nghi rất nặng, nếu cậu biểu hiện hiểu rất rõ về Lý gia, đảm bảo cái tên này sẽ nghi ngại lung tung, đến lúc đó gặp phiền toái vẫn là mình.

“Cứ vậy đi.” Trọng Nham đứng lên thu dọn bát đĩa, trong lòng có chút tiếc nuối nước canh xương, bình thường một hai tháng cũng không thể ăn một bữa ăn có nhiều thịt như vậy.

Ôn Hạo nhìn ra đây là lệnh tiễn khách, có chút bất đắc dĩ đứng dậy nói: “Thủ tục chuyển trường của cậu tôi đã làm xong, sáng mai tôi sẽ qua đón hai người, trước đưa bà ngoại cậu tới trại an dưỡng, sau đó chúng ta liền rời đi.”

Trong lòng Trọng Nham hơi hơi trầm xuống, không nói gì, chỉ gật đầu.

Hành lý của Trọng Nham không nhiều lắm, sách vở gì đó đều không dùng được, quần áo cũng không cần phải mang nhiều, mà thực ra cậu cũng không có nhiều thứ được gọi là quần áo lắm. Cuối cùng, trừ bỏ đồ vệ sinh cá nhân, cũng chỉ mang theo hai quyển album. Ảnh chụp trong nhà phần lớn đều là ảnh hồi trung học của mẹ, khi đó ông bà ngoại vẫn còn trẻ, trên mặt bà ngoại cũng chưa bị dấu vết năm tháng hay những cay nhiệt hằn học khắc sâu, ánh mắt vẫn còn sáng sủa ôn hòa.

Ngón tay Trọng Nham khẽ lướt qua ảnh thiếu nữ má lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa. Một cô gái thanh xuân mỹ mạo, tính cách lại đơn thuần như vậy, trước khi rời nhà chỉ sợ chưa từng nghĩ tới trên đời này còn có người sẽ chủ động đi lừa gạt mình. Ánh mắt cô đơn thuần lại sáng rõ, trong suốt không chút tạp trần. thật sự là...

Thật sự rất khờ dại.

Trọng Nham đóng album ảnh lại, nhét vào tận dưới đáy của túi hành lý cũ.

“May mắn mi lớn lên không giống bà ấy.”

“Tính cách cũng không giống. lão tử so với bà ấy gian trá, ngoan độc hơn nhiều. bà ấy nhẹ dạ dễ lừa gạt như vậy sao có thể sinh ra một đứa trẻ hư hỏng như ta?”

“Bà ấy được yêu chiều mà lớn lên. cái này không thể so sánh.”

“Đúng vậy, không thể so sánh. Mệnh của lão tử không tốt. ba mẹ bà ấy đều là người thành thật, còn cha ta lại là một tên lưu manh, mẹ ta là một người gốc gác.”

“Người ta không phải đều bảo người gốc có gốc phúc sao? sao bà ấy lại không có?”

“Xem ra mệnh bà ấy cũng không tốt.”

“Cũng phải, vận mệnh mỗi người trong phần tốt hay không tốt đều không giống nhau.”

“Tóm lại mi đã học được một bài học đắt giá, đừng phạm phải sai lầm tương tự. thực sự nếu có tiểu bạch kiểm chạy tới nói lời ngon tiếng ngọt, mi cũng không thể tin.”

Trọng Nham kiếp trước cho tới lúc chết vẫn luôn là một tên cáo già, bên người cũng không phải chưa từng có hài tử xinh đẹp, nhưng thời gian lưu lại đều không dài. Bởi vì cậu không tin bất cứ kẻ nào.

“Ừ, kiếp trước ta cũng không tin.”

“Điều này mi làm rất tốt. tiếp tục duy trì.”

“Tiểu tâm sử đắc vận niên thuyền*, hiểu rồi.” (* Thuyền được sử dụng cẩn thận sẽ dùng được muôn đời – ý muốn nói trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.)

“Trên thế giới này lừa đảo lưu manh rất nhiều...” Trọng Nham tiếp tục giáo dục bản thân: “Giống như mẹ mi chính là một ví dụ sinh động, cho nên đề phòng một chút cũng không sai.”

Hết

5. Chương 5: Cò Kè Mặc Cả

Trọng Nham vô tâm vô phế ngủ nướng một giấc, sáng hôm sau khi thức dậy cũng sắp 8 giờ. Trương Nguyệt Quế đã dậy trước cậu, Trọng Nham rửa mặt xong đi ra, bữa cơm nóng hổi lần thứ hai được bày ra. Trong trí nhớ của cậu, đây là lần đầu tiên Trương Nguyệt Quế kiên nhẫn với cậu như vậy. Đương nhiên, cũng là một lần cuối cùng.

Trên bàn cơm có chút cháo, bánh màn thầu, dưa muối, còn có nước canh xương và thịt ba chỉ tối hôm qua còn thừa. bà ngoại là một người tiết kiệm, đồ ăn thừa không bao giờ bỏ đi. Nhưng qua hôm nay trong nhà sẽ không còn ai ở, dù thế nào cũng phải ăn sạch đồ ăn, bà mới an tâm mà đi.

Trọng Nham trầm mặc ngồi xuống bàn ăn, bà ngoại lại liên miên căn nhắc dặn dò cậu lên thủ đô phải chăm chỉ học hành, đừng có trốn học đi đánh nhau, còn bảo cậu cất kỹ chìa khóa nhà, nếu lên đó chịu ủy khuất gì, không ở trên đó nổi nữa thì cũng còn một chỗ mà trở về v.v...

Trọng Nham biết mình sẽ không quay lại đây. Khu nhà này qua vài năm nữa sẽ bị phá bỏ, người dân xung quanh cũng phải chuyển đi nơi khác, tiền đền bù giải tỏa căn nhà này cũng bị một người thân của bà ngoại vay hết, chẳng tới khi bà tạ thế cũng không thấy trả. Trọng Nham năm đó từ mấy công nhân ở đây nghe được chuyện này, cậu cũng không để ý tới chút tiền ít ỏi đó, nên cũng chẳng truy cứu. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì mọi việc chắc cũng sẽ lặp lại như thế đi.

Trương Nguyệt Quế thu dọn bát đĩa, từ trong buồng lấy ra một cái ví nữ màu hồng phấn đã bị bong tróc gần hết, không nói một tiếng mà nhét vào trong balo Trọng Nham. Bà vừa quay người lại, Trọng Nham liền từ trong túi lấy chiếc ví ra, rút hết số tiền mặt bên trong nhét lại vào trong túi áo bà, chỉ giữ lại chiếc ví tiền cũ nát kia. cậu biết đó là chiếc ví của mẹ để lại, trừ bỏ hai cuốn album trong balo ra thì cậu không còn đồ vật nào của mẹ nữa.

Bà ngoài vành mắt hồng hồng muốn mắng cậu, nhưng lời nói ra tới miệng lại khó nhọc mà nuốt trở vào.

“Cháu không cần tiền, bà giữ cho mình đi.” Trọng Nham khó được khi cùng bà nói nhiều thêm mấy câu: “Muốn dùng tiền hay gặp phải chuyện gì thì gọi điện cho cháu. Số điện thoại của trại an dưỡng cháu đã nhớ rồi, chờ tới khi cháu sắp xếp ổn thỏa ở trên kia xong sẽ gọi điện cho bà, nói cho bà biết địa chỉ và số điện thoại của cháu.”

Bà ngoại gật gật đầu, mấy lọn tóc mai xám trắng bên tai theo động tác của bà khẽ lay động. bà lưu lại cho Trọng Nham một ấn tượng khắc sâu chính là bộ dạng tay chống hông trung khí mười phần mắng chửi người, cho nên cậu vẫn không chú ý tới, bà cứ nhiên đã già như vậy rồi. không biết thoát khỏi thằng cháu hay gây cho bà không ít phiền toái này, cuộc sống sau này của bà có thể sẽ vui vẻ hơn một chút không. Nơi này cách trại an dưỡng cũng không quá xa, nếu buồn, bà cũng có thể ngồi xe bus quay về thăm bà con láng giềng.

Trong lòng Trọng Nham cũng không chút tư vị, những gì cậu có thể làm cho bà cũng chỉ có thế.

Tiếng gõ cửa phá vỡ không khí trầm mặc trong nhà, Ôn Hạo xuất hiện ở ngoài cửa, hần nhìn đồng hành lý đã được Trương Nguyệt Quế đóng gói thu dọn xong để ở phòng khách, trên mặt lộ ra thần sắc vừa lòng. Tương phản với hần chính là, bà Trương khó được khi lộ ra vài phần hốt hoảng, hoặc có lẽ là bà không biết rõ hoàn cảnh mới thế nào nên có chút bất an khó hiểu. Cho dù bà đã tới tuổi gần đất xa trời, hơn phân nửa thời gian đều giẫy dụa trong tầng dưới cùng của xã hội, cuộc sống sinh hoạt luôn khốn đốn, nên khi đối mặt với cuộc sống sinh hoạt khác mình chưa từng thể nghiệm qua, loại bất an cùng khẩn trương này vẫn như cũ tồn tại.

Bà chân tay luống cuống thu dọn một lần cuối trong bếp, sau đó lưu luyến không rời bắt đầu chỉnh lý phòng ngủ của mình. Kỳ thật cũng không có gì cần phải thu xếp, trại an dưỡng cách đây không xa, thiếu cái gì có thể tùy thời trở về để lấy. Bà chính là cảm thấy mọi chuyện thay đổi quá mức đột ngột, bà còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý xong, hết thấy biến thành kết cục đã định.

Trọng Nham đứng ở cửa, trong tay xách theo cái balo cũ, về mặt hồ hững. Ôn Hạo thức thời xách một cái túi da của bà ngoại xuống lầu.

Trương Nguyệt Quế kiểm tra lại các công tắc điện, nước, thở dài một tiếng, rồi cầm theo túi xách có chứa giấy tờ cá nhân cùng ví tiền ra ngoài. Khi đi ngang qua người Trọng Nham, muốn nói gì đó, há miệng thở dốc rồi lại nhẫn trở về.

Trương Nguyệt Quế khóa kỹ cửa, chào từ biệt hàng xóm, nhờ bọn họ để ý nhà cửa hộ. khi lên xe, vài lão hàng xóm ra tiễn bà, biết bà sẽ tới trại an dưỡng Tây Lĩnh, trong mắt đều ánh lên vẻ hâm mộ. bà lúc trước cũng không phải không ảo tưởng có ngày sẽ được như thế này, đáng tiếc, khi ngày đó thật sự đến, bà một chút cũng không cao hứng nổi.

Chính bà cũng biết vì sao mình không cao hứng, bà về sau không cần tần tần khổ khổ bán hàng vỉa hè ở đường Tây, không cần suốt ngày cúi đầu vào may vá thêu thùa, không cần mỗi ngày đều đối mặt với thẳng nhóc Trọng Nham khiến người phiền lòng. Bà về sau sẽ ở trong trại an dưỡng đẹp đẽ, sinh hoạt vui vẻ không lo nghĩ, còn có bác sỹ, nhân viên y tế chăm sóc chữa bệnh... nhưng vì sao bà lại có cảm giác mất mát khi bị vứt bỏ thế này?

Bà một đường trầm mặc, đến trại an dưỡng, Ôn Hạo đã giúp bà làm xong mọi thủ tục, nhân viên công tác mặt mày tươi cười đỡ bà tới gian phòng của riêng mình, Nghĩ những người già chân yếu đi lại không tiện, nên mỗi tòa nhà ở đây đều chỉ xây 2, 3 tầng, 2 đến 3 người một căn nhà, phòng ngủ độc lập, phòng khách, buồng vệ sinh chung, mỗi gian phòng đều có ban công lớn nhìn ra hoa viên, mấy lão nhân ở cùng nhà với bà đều rất hòa khí, điều kiện đúng là không tồi. cảm xúc suy sụp của bà cũng giảm bớt đôi chút, thấy Trọng Nham nhớ kỹ số điện thoại trong phòng khách, trên mặt bà khẽ lộ ra tươi cười.

Thu xếp xong cho bà ngoại, Trọng Nham cũng không nói gì nữa liền theo Ôn Hạo rời đi. cách lớp cửa kính xe, cậu thấy Trương Nguyệt Quế giống y như kiếp trước, đứng ở cạnh bồn hoa dưới lầu nhìn cậu rời đi. trên mặt bà không có biểu tình gì, chỉ đôi mắt có chút phấp hồng.

Đối với người thân duy nhất nuôi cậu từ nhỏ tới lớn, Trọng Nham cảm giác chính mình cho tới bây giờ thực sự cũng không có hiểu hết bà. Bọn họ giống như không thể không cùng sinh hoạt dưới một mái nhà, nhưng lại giống như hai người xa lạ căm ghét nhau. Có lẽ trong khoảng khắc chia ly, song phương đều có chút khó chịu, nhưng cuối cùng cả hai vẫn đều cảm thấy thở phào một hơi.

Trọng Nham khẽ thở ra một hơi, nhắm mắt nói với Ôn Hạo: “Ngồi máy bay đi, tôi bị say xe.”

Ôn Hạo do dự.

“Nếu không anh đi xe về, một mình tôi ra sân bay.” Trọng Nham biết hấn sợ độ cao, kiếp trước cậu thiên chân vô tà nghe lời không muốn phiền hà người ta, thập phần săn sóc đồng ý để bọn họ lái xe lên thủ đô, kết quả cậu – một thanh niên cao 1m8 cuộn mình hai ngày ở ghế sau xe ô tô, tới khi đến nơi, vừa xuống xe, cả người mềm nhũn đến đứng cũng đứng không vững. Lúc này, cậu cũng không muốn làm bạn đồng hành tri kỷ nữa, Ôn Hạo có chết hay không cậu cũng lười quản. lại nói, kiếp trước cậu ngốc hồ hồ thiện ý giúp đỡ cái tên khốn này, cuối cùng còn không phải bị bọn họ coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, khi nào chưa diệt trừ được thì chưa vui vẻ đó sao?

Đồ ngốc mới làm cái loại buôn bán lỗ vốn này.

Ôn Hạo đấu tranh một phen, hữu khí vô lực phân phó lái xe: “Ra sân bay.”

Trọng Nham trong lòng cười lạnh, quả nhiên loại nhân nhượng này cũng không khiến lòng người cảm kích, đối với vài người mà nói, nhân nhượng chỉ có ý nghĩa khi người ta càng có thể tiến thêm một bước mà khi dễ người. Trọng Nham thầm nghĩ, nếu đã quyết định không được lặp lại những ngày như trước đây, vậy thì ngay từ đầu phải chấn chỉnh thái độ của mình mới là tất yếu.

Trọng Nham nhắm mắt hỏi Ôn Hạo: “Trường học của tôi đã sắp xếp xong chưa?”

“Xong rồi.” Ôn Hạo đại khái vẫn còn nhớ tới chuyện mình sợ độ cao, thanh âm thực hữu khí vô lực: “Trường học rất tốt... năm đó cậu.... đại thiếu gia Lý gia cũng học ở đó, nhị thiếu gia lớn hơn cậu một tuổi, hiện tại đang học lớp 11. Vừa lúc hai đứa có thể thân thiết hơn một chút.”

Trọng Nham cảm thấy chán ngấy, kiếp trước chính là như vậy, Lý gia kiên quyết sắp xếp cậu vào học trong trường quý tộc của đám thiếu gia tiểu thư nhà giàu, kết quả nhận hết sự coi khinh của bọn họ. nhất là Lý nhị thiếu gia Lý Duyên Lân cầm đầu đám thiếu gia đáng, cả công khai hoặc ngầm ngầm, còn thiếu mỗi việc

chính chết cậu, đám người Lý gia lại chỉ coi đó là đám trẻ con bướng bỉnh chơi đùa nghịch ngợm không để ý.

“Đổi một trường học bình thường.” Trọng Nham bình tĩnh tranh thủ phúc lợi cho mình: “Cách xa Lý gia một chút.”

Ôn Hạo do dự một chút, khó được hảo tâm mà khuyên can một câu: “Lý gia dù sao cũng là thế gia có danh dự uy tín, cậu hiểu không? Khắt khe với con riêng sẽ ảnh hưởng không tốt với thanh danh gia tộc. Mấy đứa dù sao cũng là anh em với nhau, thân thiết một chút đối với cậu cũng có lợi.”

“Thân thiết em gái anh.” Trọng Nham mở mắt nhìn hẩn giống như đang nhìn kẻ ngu: “Đổi lại là anh thì anh sẽ nhận một người em trai như vậy sao? nếu muốn giết tôi thì trực tiếp ném tôi ở lại Lâm Hải là được rồi, việc đích gì phải vòng vèo như vậy?”

Ôn Hạo nổi giận: “Nhóc con, sao cái miệng cậu lại xấu xa như vậy hả?”

Trọng Nham cười lạnh: “Vậy anh nói xem rốt cuộc muốn đem tôi lên đó là định làm gì? không muốn tôi sống cũng có rất nhiều cách.”

Ôn Hạo rất muốn đánh thẳng nhóc vài cái, nhưng hiện giờ tình hình không còn giống mấy hôm trước kéo người tới hù dọa nó. Lý lão gia tử đã lên tiếng bảo mang Trọng Nham về Lý gia, nếu để lão gia tử nhìn thấy thương tích gì trên người Trọng Nham, nói không chừng lão gia tử sẽ cảm thấy Ôn Hạo bằng mặt không bằng lòng với mình, lại âm thầm tìm người đối phó hẩn.

Ôn Hạo ngón tay tràn ngập ý cảnh cáo chỉ thẳng cậu hai cái, rồi mới lấy đi động ra bắt đầu gọi điện thoại. khi xe đi lên đường cao tốc, mới lãnh mặt nói: “Đã an bài trường học khác, như cậu mong muốn.”

Trọng Nham hồ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng vẫn đang suy nghĩ kiếp trước mình đã ngu ngốc thế nào, rõ ràng tranh thủ cho bản thân một chút thì mọi chuyện sẽ khác đi, kết quả càng nể mặt suy nghĩ cho người ta thì tất cả những bất mãn đều một mình mình chịu đựng. kết quả thì hay rồi, người kính người một bước, cuối cùng người ta lại đạp người xa một trượng. từng bước từng bước bị đẩy tới giới hạn, thẳng tới khi bức cậu không còn đường rút lui.

Mẹ nó.

“Chỗ ở thì sao?” Trọng Nham một bước cũng không nhường nhìn Ôn Hạo: “Không phải đã nói tìm một chỗ ở gần trường cho tôi rồi sao?”

“Cậu TMD đừng có trèo lên đầu lên cổ lão tử.” Ôn Hạo chỉ chỉ thẳng mặt cậu, trong mắt đằng đằng sát khí: “Cậu có biết đón cậu trở về là do lão gia tử an bài không?”

Trọng Nham bắt vi sở động: “Lão gia tử làm như vậy chính là vì muốn nhìn thấy tôi bị hai thằng cháu của ông ta hành hạ tới chết?”

“Con mẹ nó.” Ôn Hạo chửi ầm lên: “Cậu cho cậu là ai? Đáng giá để lão gia tử phí tâm như vậy sao?”

Trọng Nham đưa tay định mở cửa xe. Chiếc xe vẫn đang lao như bay trên đường cao tốc, nếu mở cửa xe nhảy xuống, không chết cũng mất nửa cái mạng. Ôn Hạo bị hành động này của cậu cả kinh gần chết, không chút nghĩ ngợi rướn người qua một phen giữ tay cậu lại, há miệng mới phát hiện giọng mình đã lạc cả đi: “Con mẹ nó, cậu muốn chết?”

Thằng nhóc này muốn chết cũng không thành vấn đề, dù sao muốn chính chết nó cũng có rất nhiều người, nhà vợ Lý Thừa Vận đều muốn giết chết nó. Nhưng nó không thể chết trong tay hẩn được. Ôn Hạo chỉ là con nuôi của lão gia tử, hẩn quyết không thể để lão gia tử cảm thấy hẩn đã đứng về phía Trình gia – nhẹ mẹ đẻ của Lý thiếu phu nhân được. Nếu lão gia tử cảm thấy hẩn không còn trung thành với mình, vậy nửa đời sau của Ôn Hạo tuyệt đối không dễ sống.

Kỳ thật trong lòng hẩn cũng rõ ràng, Lý lão gia tử cố ý muốn đưa Trọng Nham về, bên trong không phải không có ý muốn châm chọc Trình gia. Lão gia tử lúc trước sở dĩ muốn kết thông gia với Trình gia, chính là hướng về cá tính mạnh mẽ của con gái Trình gia, muốn có người có thể quản được thằng con trai vô pháp vô thiên của lão. Không ngờ rằng sau 20 năm Trình Du vào cửa, bà ta chỉ tốn tâm tư đối phó với đám nữ nhân ở bên ngoài, ngược lại đối với Lý Thừa Vận lại cun cút nghe lời, sợ chỗ nào sẽ chọc hẩn không cao

hứng. tình huống này hoàn toàn đi ngược lại với ước nguyện ban đầu của Lý lão gia tử, khó tránh khỏi khiến trong lòng lão ta có chút thất vọng.

Ôn Hạo và Trình Du đi lại cũng không quá thân quen, nhưng cùng sinh hoạt dưới một mái nhà hơn 20 năm qua, đối với tính cách của bà ta cũng có chút hiểu biết. nữ nhân này rất không chấp nhận việc Lý Thừa Vận cùng nữ nhân bên ngoài cấu kết làm bậy, hơn nữa càng không thể tha thứ hành vi lên lút sau lưng bà chối lợi sinh ra một đứa con riêng. Ôn Hạo không chút nghi ngờ, nếu Trình Du sớm biết có sự tồn tại của Trọng Nham, thì chưa biết chừng trên thế giới này đã sớm không có đứa nhỏ nào tên Trọng Nham thế này rồi. nhưng Trọng Nham cũng chỉ là một thằng nhóc mới mười mấy tuổi đầu, có thể nghĩ được như vậy, không thể không nói, phần tâm tư linh hoạt này mười phần là di truyền của Lý gia.

Trọng Nham mặt không đổi sắc nhìn hấn: “Bây giờ chết đi không phải càng dễ chịu hơn chút sao?”

Những gì hai anh em Lý Duyên Kỳ Lý Duyên Lâm kiếp trước đã gây sức ép cho cậu, cậu một chút cũng không muốn ném lại lần nữa. Cậu nhỏ hơn Lý Duyên Lâm một tuổi, vậy chứng tỏ khi Trình Du đang mang thai Lý Duyên Lâm thì Lý Thừa Vận ra ngoài lăng nhăng, Trình Du chắc chắn hận Trọng Nham muốn chết, hai anh em nhà kia sao có thể dễ dàng buông tha cho cậu?

“Mẹ nó.” Ôn Hạo tức giận thở không ra hơi, hận không thể một cước đạp chết cái thằng nhóc thói tha này. Vua cũng thua thằng liều, đã liều mạng thì không muốn sống. Đây vĩnh viễn là chân lý.

Trọng Nham không biết mình có gì sai, kiếp trước cậu đối với ai đều khách khách khí khí, kết quả thế nào? Còn không phải hết người này tới người khác đều trèo lên đầu lên cổ cậu sao? còn không bằng ngay từ đầu liền tỏ rõ thái độ của mình, cũng đỡ phải có người coi cậu là một con thỏ con, ai cũng có thể xẻo một miếng thịt từ trên người cậu xuống ăn. Nếu như nước sông không phạm nước giếng, vậy mỗi ngày về sau sẽ dễ chịu hơn một chút.

Ôn Hạo lại bắt đầu lôi di động ra gọi điện, ngay cả một cái liếc mắt xem thường cũng lười cho cậu. xe dừng trước cửa sân bay, Ôn Hạo cúp điện thoại, lãnh mặt nói với cậu: “Nhà ở đã an bài xong, sau khi hạ cánh sẽ đưa cậu qua đó.”

“Ở một mình?”

“Đúng, cậu ở một mình.” Ôn Hạo hung tợn nói: “Ăn trưa ở trường, người giúp việc sẽ qua nấu bữa sáng và bữa tối cho cậu, thuận tiện giúp cậu thu dọn vệ sinh nhà cửa, chuẩn bị điểm tâm ngày hôm sau.”

Trọng Nham cảm thấy sắp xếp thế này thực không tồi. tuy rằng người giúp việc kia chính là tay sai tới giám thị cậu, nhưng mà việc này có quan hệ gì đâu? Cho dù không có người giúp việc thì cũng sẽ có người khác âm thầm theo dõi cậu thôi.

“Đi thôi.” Trọng Nham khách khách khí khí nói: “Cảm ơn.”

Ôn Hạo đằng đằng sát khí nghiêng răng nghiêng lợi: “Không khách khí.”

Rồi hai người không nói gì nữa, thẳng tới khi qua cửa an ninh, lên máy bay, ngồi xuống chỗ của mình, Trọng Nham mới hỏi ra một vấn đề từ kiếp trước vẫn luôn khiến cậu phân vân: “Vì sao Lý lão gia cứ nhất định phải đưa tôi về?”

Với bọn họ, cậu căn bản chẳng có ích lợi gì có thể lợi dụng, đối với chính bọn họ cũng không mà với hai con lang con kia lại càng không. Đứng ở vị trí của ông ta, nếu muốn trấn áp Trình Du cũng không phải không còn cách khác. Hoặc cũng có thể là lão già Lý gia biến thái kia muốn dùng một đứa con riêng xa lạ tới kích thích ý chí tự cường của hai con lang con cháu lão? Trọng Nham lắc đầu, đối với lão già họ Lý suốt ngày mở miệng là sa sả ‘huyết mạch Lý gia’ gì đó, rất không cho là đúng.

Ôn Hạo hừ lạnh một tiếng, không phản ứng lại. hấn cảm thấy thằng nhóc này, quả thực chính là được tiện nghi còn khoe mẽ, Lý gia là gia đình thế nào, có thể ôm chân được bọn họ là điều mà biết bao người tha thiết mơ ước, nó cư nhiên còn hoài nghi ý tốt của người ta đối với nó, còn không tự nhìn lại mình xem, một thằng nhóc xấu xa hư hỏng như nó đang có mưu đồ gì?

Không ai trả lời, Trọng Nham cũng chẳng thèm hỏi nữa, dù sao chuyện cũng đã thế rồi, vậy cứ đi một bước tính một bước đi.

Hết

6. Chương 6: Chiến Trường Kiếp Trước

Trọng Nham mấy ngày nay tâm sự có chút nặng nề, dù sao thân thể vẫn đang trong thời kỳ phát triển, chịu đựng mấy đêm liền không chịu nổi, khi máy bay còn chưa cất cánh cậu đã bắt đầu lăn ra ngủ gà ngủ gật, hoàn toàn không quan tâm tới Ôn Hạo ngồi bên cạnh toàn thân đang run như cây sậy. sau hai tiếng, máy bay đáp xuống sân bay thủ đô, Trọng Nham được tiếp viên hàng không lay tỉnh, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy vị bên cạnh sắc mặt tái nhợt như gặp quỷ.

Trọng Nham sốc, lập tức trong lòng lại sinh ra khoái cảm khi trò đùa dai được thực hiện thành công. Cậu hai ba cái thu dọn đồ của mình xong, giả mù sa mưa quay sang hỏi một chút: “Anh làm sao vậy? có cần giúp gì không?”

Ôn Hạo hữu khí vô lực quét mắt nhìn cậu một cái, trong lòng thầm mắng một câu thằng nhóc thối tha.

Trọng Nham cố nén nội tâm sung sướng, vươn tay dứ dứ một phen: “Tôi đỡ anh?”

Ôn Hạo không thèm phản ứng lại, run run rẩy rẩy đứng dậy, từ giá đỡ lấy hành lý của hai người, ném balo của Trọng Nham xuống chỗ ngồi, tức giận hừ cười một tiếng: “Muốn nhìn lão tử làm trò, cậu còn chưa đủ tư cách, nhóc con.”

Trọng Nham tựa tiểu phi tiểu liễu liếc hắt một cái, xách balo của mình lên ra ngoài chờ hắt.

Ôn Hạo cảm thấy trong mắt thằng lỏi con này mang theo chút khinh miệt nói không nên lời, nhất thời tức giận vô cùng. Nhưng tình hình trước mắt thật sự không thích hợp để hắt tỏ vẻ cái gì, tất cả mọi người đều đã mang theo hành lý của mình xếp hàng xuống máy bay, mấy hành khách đằng sau bị hắt chặn lại đều đang phàn nàn. Ôn Hạo vươn tay chỉ chỉ cậu hai cái, xoay người đi ra ngoài.

Trọng Nham không nhanh không chậm, đi theo phía sau. Cậu bỗng nhiên cảm thấy mình được trọng sinh lại cũng không phải không có lợi, ít nhất hiện tại người người đều coi cậu là một thằng ngốc không biết gì mới từ tỉnh lẻ lên phố lớn, chưa thấy qua cảnh đời, dễ bắt nạt, cũng dễ lừa gạt. nhưng trên đời này có ai có thể rõ ràng những chuyện bản thủ ngày ngày diễn ra trong nhà chính Lý gia hơn cậu cơ chứ?

Ví dụ như cái tên Ôn Hạo này, cái tên ngụ ý thiếu gia miệng cộp gan thỏ, nhìn như oai phong lẫm, nhưng trên thực tế đứng trước mặt Lý lão gia tử, Lý Thừa Vận cùng mấy người Trình gia đều nơm nớp lo sợ, giống như đang dẫm lên miếng băng mỏng, sợ bị người ta nắm thóp. Trọng Nham cảm thấy bản thân có chút lý giải vì sao hắt lại làm việc ngoan độc như vậy, bởi vì hắt căn bản không còn đường lui, cho nên khi làm việc cũng chỉ có thể không chừa đường sống cho bất cứ ai, nói không chừng hắt một bên bày mưu tính kế cho Lý Thừa Vận, một bên còn phải đề phòng ông ta có mối nối cũ.

Lúc cậu ra tới sân bay tự nhiên đã có người tiếp đón, là hai nam nhân trên dưới 20 tuổi, lái một chiếc xe việt dã, hi hi ha ha dựa vào trước xe hút thuốc. hai người đều cao hơn mét tám. Xe xịn, quần áo kiểu cách, hấp dẫn không ít tầm mắt người xem. nhìn thấy sắc mặt Ôn Hạo trắng bệch, lại bật cười ha ha, đồng thời tò mò đánh giá thằng nhóc con đi theo đằng sau hắt.

Hai người kia kỳ thật Trọng Nham đều đã gặp qua, là người của Lý Duyên Kỳ. Cách làm việc của Lý gia cũng khá được, khi Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lân vẫn còn nhỏ, Lý lão gia tử đã thu dưỡng vài cô nhi đi theo bên người hai anh em cùng được nuôi lớn, giống như các đại gia tộc đều có ý bồi dưỡng thân tín cho người thừa kế đời tiếp theo. Những người này đều là phụ tá đắc lực của anh em Lý gia, vừa có ơn nuôi dưỡng vừa có giao tình lớn lên cùng nhau từ bé, như vậy mối quan hệ sẽ không dễ dàng bị phá vỡ. kiếp trước chỉ vì muốn thu thập mấy người này mà Trọng Nham tốn không ít tâm tư, kiếp này lại nhìn thấy mấy gương mặt đồng dạng, Trọng Nham thật sự cảm thấy rất ngán ngẩm. cảm giác này có chút giống như giết ruồi muỗi, rõ ràng vừa đập chết một phát, quay đầu lại cứ nhiên vẫn còn nghe thấy tiếng vo ve vo ve bên tai.

Ôn Hạo nín nhịn giới thiệu bọn họ với nhau: “Lý Nam, Lý Bắc. đây là Lý Trọng Nham.”

“Tên trong sổ hộ khẩu của tôi là Trọng Nham, không có chữ Lý.” Trọng Nham cau mày sửa lại cho đúng: “Đừng có tùy tiện đặt biệt hiệu cho người khác.”

Mấy nam nhân sững sốt.

Lý Bắc ha hả cười: “Nhóc con, thú vị lắm, ha, gọi ca ca.”

Trọng Nham khinh bỉ nhìn hắn, cái tên lưu manh giả danh trí thức, trên thực tế khuyết thiếu tâm nhân, với ai cũng tùy tiện đặt biệt hiệu, còn đặc biệt nói rất nhiều, ngay cả với những người không quen biết cũng có thể tán gẫu tới quên trời đất.

Trọng Nham nắm đó dùng kế ly gián, khiến người đầu tiên Lý Duyên Kỳ hoài nghi chính là anh ta. Ngược lại Lý Nam trẻ tuổi hơn chút nhưng so với anh ta có mắt nhìn hơn nhiều, không dễ đối phó. Trọng Nham vẫn cảm thấy đầu óc Lý Duyên Kỳ rất tốt, chỉ có điều không biết cách dùng người. hai người Lý Nam Lý Bắc thân thủ cũng không tồi, cũng rất trung thành. Có thể dùng làm vệ sỹ hoặc làm chân chạy việc linh tinh thì được, nhưng không hiểu anh ta nghĩ sao mà nhất định phải coi bọn họ làm mưu sĩ của mình.

Trọng Nham rất buồn bực tự hỏi: “Chẳng lẽ là do tín nhiệm?”

Lý Bắc từ ghế lái quay đầu lại, tò mò hỏi cậu: “Tiểu đệ, cậu nói gì?”

Trọng Nham không để ý tới anh ta, cậu vẫn luôn thấy chướng mắt với những người ngu ngốc hơn mình.

Lý Nam qua gương chiếu hậu liếc mắt nhìn cậu một cái: “Boss nói để xe cho cậu dùng, nhà ở hai ngày nữa làm xong thủ tục, trực tiếp sang tên cho cậu.” anh lưu ý biểu tình của Trọng Nham, thấy cậu mặt không đổi sắc, người cũng không nhúc nhích gì, khẽ nhíu mày.

Trọng Nham không cuồng vọng đến mức không để tiền tài vào mắt, mà là so với đồng cổ vật ở phía sau miếng long bội phỉ thúy kia, một căn nhà với một cái xe thực sự không đáng xem. Nghiêm túc mà nói, bằng ấy năm giúp Lý gia bảo quản miếng ngọc bội, chỉ sợ tạ ơn cũng không chỉ có thể. Về chuyện này cũng không thiếu ẩn tình bên trong, mong muốn số đồ cổ đó cũng không chỉ mình Lý gia.

Lý Nam đưa một tấm danh thiếp tới, thấy Trọng Nham không có ý vươn tay tiếp nhận, liền rõ ràng nhét vào tấm chắn nắng trước mặt cậu: “Có việc gì thì gọi vào số điện thoại này, cậu vẫn chưa thành niên đúng không? Ra ngoài đừng tự mình lái xe, mà hãy gọi người tới chở đi. Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho khỏe, Boss có thời gian sẽ tới thăm cậu.”

Trọng Nham biết ‘Boss’ trong lời anh ta chính là Lý Thừa Vận. nhưng cậu một chút cũng không muốn gặp ông ta, vì thế khoát tay nói: “Tìm người đưa tôi tới trường là được. còn ông ta không cần tới.”

Lý Bắc lại bật cười.

Lý Nam trừng mắt lườm anh ta một cái, rồi lại từ trong ví tiền lấy ra một cái thẻ ngân hàng nhét luôn vào chỗ kẹp cái card vừa rồi: “Đây là sinh hoạt phí Boss cho cậu, mỗi tháng sẽ định kỳ chuyển tiền vào đó. không đủ thì nói với Boss.”

Trọng Nham có chút thất thần, cậu nhớ rõ kiếp trước khi vừa tiến vào Lý gia cũng được đưa cho một cái thẻ ngân hàng, nhưng lúc ấy ý lão gia tử nói chính là “cho tiểu bối tiền tiêu vặt”. cũng không biết có phải cùng một cái thẻ không nhưng thay đổi cách nói nghe ra có vẻ giản dị hơn nhiều. Trọng Nham cảm thấy hiện tại mình rất khốn nạn, ăn của người ta, ở nhà người ta, trong lòng còn tràn đầy ghét bỏ. Nhưng cậu cũng không cách nào khống chế, bởi vì hết thấy đều không phải do ý cậu muốn.

Trọng Nham bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi, chờ tới khi lần thứ hai tỉnh lại, xe đã xuyên qua ngã tư đường phồn hoa, rẽ vào một khu dân cư an tĩnh. Diện tích khu này rất lớn hai bên đường đều là những tòa nhà cao tầng, tiếp đến là các nhà vườn, chỗ sâu nhất là các căn biệt thự riêng biệt độc lập, mấy năm sau các khu đô thị mới hầu hết đều được xây dựng theo kết cấu này, xem ra sắp đặt cũng không tệ lắm, cây xanh cũng được trồng khắp nơi. So với khu nhà ọp ẹp trước đây của Trọng Nham thì to đẹp hơn rất nhiều.

Lý gia cấp cho Trọng Nham một căn nhà nằm trên tầng cao nhất của khu nhà vườn, căn hộ thông tầng, diện tích không lớn lắm, nhưng thiết kế cùng kết cấu lấy ánh sáng tự nhiên rất không tồi, bên ngoài phòng ngủ còn có một sân thượng lớn.

Trọng Nham từ trên xuống dưới nhìn quanh một vòng, gật đầu với Ôn Hạo: “Thay tôi chuyển lời một câu, nói ông ta đã hao tâm tổn trí rồi.” kỳ thật là ai hao tâm tổn trí cậu cũng không quan tâm, nhưng nhất định không có khả năng là Lý Thừa Vận tự mình ra ngoài tìm nhà cho cậu. nhưng ông ta là người bỏ tiền ra, nề mặt một chút cũng chẳng có vấn đề gì, cậu khách khách khí khí một chút cũng không sai.

Ôn Hạo biết rõ Lý Thừa Vận đối với đứa con chưa từng gặp mặt này chẳng có tỷ tình cảm sâu đậm nào, hẳn đoán rằng, Lý Thừa Vận tám phần cảm thấy Lý lão gia tử vẫn dõi theo chuyện này, ông ta không thể để Lý lão gia tử cảm thấy mình khắt khe với con trai, cho nên tránh không được mà hao phí chút tâm tư, giải quyết chuyện này êm đẹp một chút.

Trọng Nham biết rõ cái kiểu quanh co vòng vèo này của đám người Lý gia, cậu cũng rõ lúc này Lý lão gia tử có chút đối xử ưu ái với cậu chính là muốn mượn tay cậu khiến đám người Trình gia khó chịu —— kiếp trước chính là như vậy. Lý lão gia tử không thích con dâu mình, điều này căn bản cũng không phải chuyện bí mật. Trình Du cũng chưa bao giờ coi trọng Lý lão gia tử, bà là đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ ở Trình gia, trước nay đều tùy tâm sở dục, trong mắt cho tới bây giờ cũng chỉ nhìn những người bà ta để ý. Lại nói tình nhân bên người Lý lão gia tử cũng có một đồng, dưới con mắt Trình Du xem ra, lão già đó căn bản cũng không có tư cách khoa chân múa tay với mình.

Đây chính là tiêu chuẩn của việc trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Trọng Nham cân nhắc, chính mình đã thức tỉnh, thức thời mà trốn tránh đám người Lý gia, cái bà Trình Du kia chắc sẽ không chạy tới tìm mình phiền toái đi? nhưng tâm tư đàn bà cũng không dễ đoán, nhất là loại đàn bà bị cơn ghen làm lóa mắt, không thể khinh thường, vẫn nên đề phòng một chút thì hơn.

Trọng Nham đuổi bọn Ôn Hạo ra khỏi nhà, tự mình đi tắm rửa, khoác bộ áo tắm rộng thùng thình đi quanh nhà từ tầng trên xuống tầng dưới xem xét kỹ một lần. sau khi xem xét một vòng, trong lòng bỗng sinh chút hoài nghi, căn nhà này nhìn thế nào cũng không giống như vội vàng sắp xếp, thiết kế cùng đồ nội thất tuy còn rất mới, nhưng nhìn qua cũng đã được lắp đặt một thời gian.

Trong tủ lạnh có rau quả trái cây tươi thì không nói, vậy mà ngăn đá còn có cả sườn bò đông lạnh cùng nửa hộp thịt cừu. Trọng Nham cầm nửa hộp thịt cừu lên cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy có thể đây là một trong những căn nhà riêng của Lý Thừa Vận, lâm thời có thể để lại con cái. Người Lý gia tuy rằng đều ở hết trong nhà chính, nhưng mỗi người vẫn lén lút mua nhà riêng. Lý Thừa Vận dùng mấy căn nhà bên ngoài này để bao dưỡng nữ nhân cũng là chuyện bình thường nhưng mà không biết căn nhà này có phải đã từng được sử dụng như thế chưa.

Trọng Nham lưu ý đánh giá thiết kế cùng nội thất căn nhà, vô luận đường nét hay màu sắc đều theo phong cách nam tính, trong nhà vệ sinh cũng chỉ có mỹ phẩm dành cho nam giới, không có dấu vết có nữ nhân sử dụng qua, lúc này mới thoáng yên lòng.

Trọng Nham lục lọi trong ngăn trữ đồ ở phía dưới tủ có mấy lon bia cùng mấy túi quả sấy khô, nhìn hạn sử dụng cư nhiên còn chưa hết date, liền mang ra sân thượng ngồi nhấm. Lúc này mặt trời còn chưa lặn, nhưng trên bầu trời mây mù xám xịt đã bao phủ khắp đỉnh đầu, khiến cho ánh hoàng hôn rực rỡ trông như một chiếc rẻ lau nhà bẩn thỉu. Chật chội, ồn ào, không khí ô nhiễm, ra đường 10 lần thì 9 lần kẹt xe, Trọng Nham không rõ vì sao lại có nhiều người cứ chạy tới đây kiếm ăn như vậy. Chẳng lẽ đều giống cậu thân cô thế cô, thân bất do kỷ sao?

Một bên sân thượng có để mấy chậu cây xanh cao bằng một người, xanh um tươi tốt, nhìn rất thích mắt. ghế nằm đặt trên sân thượng cũng thực thoải mái, còn sẵn sóc mà trang bị thêm một chiếc mái che di động, dù trời có mưa to đến mấy cũng có thể ngồi ở đó ngắm cảnh. không thể không nói, người Lý gia rất biết cách hưởng thụ.

Nhưng nếu bọn họ hưởng thụ của bọn họ không đi gây họa cho người khác thì càng tốt hơn.

Trọng Nham hí hóp mắt nhấp một ngụm bia, tầm mắt vô thức mà đảo qua bãi đỗ xe dưới lầu, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ khá quen mắt chậm rãi lướt qua dưới tầng cây, hướng phía ngoài tiểu khu chạy đi. cách khá xa, Trọng Nham không thấy rõ biển số xe. Nhưng cậu nhớ kiếp trước Lý Duyên Lâm cũng có một chiếc giống như vậy. sở dĩ cậu có ấn tượng sâu đậm với chuyện này là vì khi đó Trọng Nham mới vừa chân ướt chân ráo lên đây, lần đầu nhìn thấy còn nghĩ đàn ông con trai ai lại lái cái xe màu rực rỡ

thế này. lúc ấy cậu cảm thấy màu sắc này rất đàn bà, bị Lý Duyên Lâm cười nhạo mấy lần mới biết hóa ra là mình rất quê mùa.

Không biết có phải là anh ta không.

Trọng Nham lười biếng dựa vào ghế nằm, ánh mắt từ bóng chiếc xe màu đỏ đang dần khuất sau tầng cây chậm rãi chuyển qua một nơi xa xa. Nhà cao tầng, ồn ào náo động.

Chiến trường kiếp trước.

Cậu đã thay đổi phương thức xuất hiện khác, mọi chuyện có thể theo đó mà thay đổi không?

Hết

7. Chương 7: Nhị Thiểu Gia

Cô giúp việc ngày mai mới bắt đầu tới làm việc, bữa tối của Trọng Nham chính là sủi cảo đông lạnh, đơn giản thu dọn một chút rồi liền đi ngủ. sáng sớm ngày hôm sau, cậu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Trọng Nham mơ mơ màng màng, khi ấn nghe còn thâm nghĩ, giờ này gọi tới chỉ có thể là đám người Lý gia.

Điện thoại vừa kết nối, một thanh âm già nua từ đầu dây truyền tới: “Nham thiếu gia, tôi là quản gia Lý gia, Lý Vinh.”

“A, xin chào.” Trọng Nham nhớ rõ ông già này, gầy gò, nghiêm túc, nói năng thận trọng, đối với Lý lão gia từ luôn trung thành một cách khó tin, là một ông già rất khó đối phó, cuối cùng bị lão già kia đưa tới chiếu cố Lý Thừa Vận. Không đúng, đó là chuyện kiếp trước, hiện tại chuyện gì cũng chưa phát sinh. Trọng Nham lắc lắc đầu, cảm thấy mình nên thanh tỉnh một chút: “Xin hỏi có chuyện gì?”

“Lão gia bảo tôi đưa Nham thiếu gia đi mua ít đồ dùng sinh hoạt, khoảng nửa tiếng nữa tôi sẽ tới chỗ Nham thiếu gia, xin hỏi cậu có gì cần phân phó không?” Lý Vinh cảm thấy mình nói thực hàm súc, dựa theo những gì Lý Nam Lý Bắc nói, thì vị Nham thiếu gia này thực sự nghèo mạt rệp, đến quần áo để thay cũng không đủ.

Trọng Nham sờ soạng lôi chiếc khăn tắm ném ở đầu giường quần lên eo, đứng dậy đi rửa mặt: “Giúp tôi mang bữa sáng tới đây.”

“Vâng.” Lý Vinh đáp ứng: “Nham thiếu gia thích cái gì?”

“Tùy tiện, có sữa đậu nành là được.” Trọng Nham nhớ rõ ở nhà chính Lý gia có một chuyên gia dinh dưỡng, mỗi ngày đều tự tay làm sữa đậu nành cho mỗi người trong Lý gia, hương vị kia thật sự hơn hẳn đồ bán bên ngoài.

Trọng Nham cúp điện thoại, mới nhớ tới kiếp trước cũng có chuyện quản gia đưa cậu ra ngoài mua quần áo. Ngày hôm sau khi cậu vừa tới ở trong nhà chính Lý gia, thì ông già mặt than đó đưa cậu tới cửa hàng chuyên may đo quần áo theo yêu cầu cho người Lý gia, một đồng người vây quanh cậu nửa ngày đo đo đạc đạc lấy kích cỡ, sau đó từ trong ra ngoài may một đồng quần áo. Khi đó cậu mới tới, hai mắt giống như bị bịt kín, có ý kiến gì cũng không dám nói, mặc người ta đùa nghịch thế nào cũng đều chấp nhận.

Khi đó cũng thật thuần lương, Trọng Nham thâm nghĩ, hỏi đó cậu vẫn là sợ gây phiền toái tới cho người khác. Nhưng những người nhìn cậu không vừa mắt sao có thể bởi vì cậu nhún nhường mà bỏ qua đâu?

Trọng Nham một chút cũng không thích loại áo sơ mi cứng nhắc hay tây trang nặng nề gì đó, cậu thích nhất là loại quần áo rộng rãi thoải mái, mấy năm cuối ở kiếp trước cậu vẫn luôn mặc loại áo ngắn rộng rãi truyền thống kiểu Trung Quốc, nhưng loại quần áo này thiếu niên 16, 17 tuổi mặc nhìn lại chẳng ra làm sao, Trọng Nham nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy mấy đồ thể thao vẫn thích hợp hơn. Cho dù ông già Lý Vinh có nói thế nào cậu cũng không tính nghe theo ông ta bài bố, cậu lại không muốn dính líu gì tới chuyện trong nhà Lý gia, nên may một đồng vest sang trọng cũng chẳng để làm gì.

Lý Vinh tới rất nhanh, trong tay xách theo sữa đậu nành cùng một cái lồng hấp, bên trong có vài cái bánh bao nóng hổi.

Khi Trọng Nham ngồi ăn, Lý Vinh ngồi chờ một bên, dùng một loại ánh mắt hàm súc đánh giá Trọng Nham, Trọng Nham không có nhiều quần áo, khi ở Lâm Hải cũng chỉ có hai bộ đồng phục thay nhau, giặt đi giặt lại nhiều lần, đồng phục cũng đã hơi phai màu, hơn nữa chỗ bả vai cùng vùng lưng đã sớm ngả sang màu xám vàng. Nhìn qua quả thật rất bết bát, giống như mấy thằng nhóc nông thôn lên thành phố làm công.

Chỉ là lớn lên tương đối dễ nhìn, Lý Vinh nghĩ thầm, chắc, đúng là tương đối dễ nhìn.

Người Lý gia hầu hết đều rất cao lớn, khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to, hai vị thiếu gia chính quy Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm trong nhà đều là dạng khuôn mẫu này. Trọng Nham cũng thuộc dạng cao, nhưng có chút gầy gò, giống như bị suy dinh dưỡng. nhưng nhìn diện mạo của cậu, Lý Vinh thầm nghĩ, trong số mấy đứa con cháu trong nhà, thì cậu giống lão gia nhất. hơn nữa đuôi lông mày, khóe mắt hơi nhếch lên về phía trước, độ cong tinh xảo quả thật không quá khác biệt với Lý Thừa Vận. Khuôn mặt này sẽ làm cho người đối diện sinh ra loại ảo giác rất đa tình, khi không cười vẫn giống như mang hai phần ý cười trên mặt.

Lý Vinh đã gặp qua Lý Thừa Vận hồi trẻ, bộ dạng kia thật sự công tử văn nhã, phong lưu phóng khoáng. Hắn có thể thu phục được Trình Du đại tiểu thư được nuông chiều ở trước mặt hắn cun cút nghe lời như vậy, thì công lao của khuôn mặt đẹp trai kia cũng không ít. Nghĩ như vậy, Lý Vinh lại chú ý tới lễ nghi trên bàn ăn của Trọng Nham cũng không tồi. Cậu dù tuổi còn nhỏ, nhưng lời nói cử chỉ đều thông dong bình tĩnh. Lý Vinh không khỏi có chút cảm khái nữ nhân Dương Thụ bị Lý Thừa Vận cô phụ kia thực biết cách dạy dỗ hài tử.

Trọng Nham vừa nhấc mắt liền thấy Lý Vinh thần sắc bất định đánh giá mình, dù sao trước kia cũng từng tiếp xúc qua, Trọng Nham từ vẻ mặt ông ta đại khái có thể đoán được ông ta đang suy nghĩ cái gì, cậu cũng mặc kệ ông ta nghĩ gì thì nghĩ, cho dù thế nào thì ông già này cũng đều đứng về phía Lý Thừa Vận. Điểm này không thể nghi ngờ.

Ăn xong bữa sáng, Trọng Nham cầm theo chiếc thẻ ngân hàng Lý Nam lưu lại cùng Lý Vinh đi ra cửa.

Lý Vinh vừa lên xe liền phân phó lái xe đi tới cửa hàng quần áo đặt may theo yêu cầu của Lý gia, lại bị Trọng Nham ngăn cản. Lý Vinh đang định giải thích chợt nghe Trọng Nham nói với lái xe: “Tôi phổ mua sắm.”

“Nham thiếu gia...”

Trọng Nham cười cười với ông ta: “Lý bá (bác), tôi chỉ là một sinh trung học, sinh hoạt cũng một mình một người, không có hoạt động xã giao gì, còn chuyện mua quần áo cũng nên mua phù hợp với thân phận tôi, ông thấy có đúng không?”

Lý Vinh có chút khó xử: “Lão gia đã dặn...”

Trọng Nham biết lão gia trong lời ông ta chính là Lý Thừa Vận, liền lắc đầu cười: “Những ưu đãi Lý tiên sinh cho tôi đều là quà cảm ơn, nhà ở, xe cộ, lại giúp tôi tìm trường học. Tôi đã làm phiền ông ta nhiều, còn loại chuyện mua quần áo nhỏ nhặt này, không cần ông ta hao tâm tổn trí.”

Lý Vinh nghe cậu nói như vậy, hiểu rõ cậu chính là không hề có ý dính dáng quan hệ gì với Lý gia, trong lòng nhất thời cảm thấy đứa nhỏ này diên rồi. tuy rằng cậu ta trên danh nghĩa là người Lý gia một mình sinh hoạt ở thủ đô cũng sẽ không có ai làm khó cậu, nhưng loại quan hệ huyết thống ràng buộc bền chắc này sao có thể dễ dàng vứt bỏ? lại nói hiện tại chi phí ăn mặc ở đi lại đều là của Lý gia cung cấp cho, sao có thể phủ sạch quan hệ với Lý gia được?

“Nham thiếu gia...” ông cảm thấy đầu óc đứa nhỏ này chắc không được tốt, có nên đánh thức cậu ta chút không?

“Tôi cùng cuộc sống sinh hoạt của Lý gia không giống nhau...” Trọng Nham nhìn Lý Vinh, tươi cười có thâm ý khác: “ông hiểu mà.”

Lý Vinh há miệng thở dốc, bỗng nhiên mới phản ứng lại đứa nhỏ này không phải đầu óc không tốt, mà ngay từ đầu đã có suy nghĩ cùng Lý gia nước sông không phạm nước giếng. Lý Vinh trong lòng âm thầm

có chút sốt ruột thay cho Lý Thừa Vãn. Không chỉ Trình gia, chỉ sợ có không ít người tin tức linh thông cũng đã biết Lý gia đột nhiên xuất hiện một vị tiểu thiếu gia lai lịch không rõ ràng, đều đang âm thầm chế cười Lý gia. Trọng Nham nếu thật sự sống chết cũng không chịu quay về Lý gia, vậy trò cười này không phải đã nháo lớn rồi sao?

Chỉ nghĩ như vậy, Lý Vinh lại không dám quá phận mà chống đối vị Nham thiếu gia này. Nếu bởi vì ông mà khiến Nham thiếu gia càng bài xích với Lý gia, vậy thì sẽ không dễ nói chuyện với lão gia tử bên kia rồi. Nghĩ xong, Lý Vinh có chút bất đắc dĩ: “Vậy được, tới phố mua sắm, trước mua mấy bộ quần áo cho Nham thiếu gia tắm rửa thay đổi. về sau có cơ hội...”

“Chuyện sau này thì để sau này nói đi.” Trọng Nham cắt đứt lời ông ta nói, rồi xoay mặt sang nhìn cửa sổ xe, đánh giá quang cảnh lướt qua bên ngoài.

Lý Vinh thở dài, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Kỳ thật trong các thế gia đại tộc, đều không tránh được sẽ có những chuyện xấu xa ngầm ngầm gièm pha nhau, mà chuyện xảy ra đối với con riêng lại càng phổ biến hơn, có nhà sẽ đưa con riêng về trong gia tộc nuôi dưỡng, có nhà lại trực tiếp trả tiền đuổi đi, hoặc là đi theo tình nhân đồng thời được bao dưỡng ở bên ngoài. Nhưng chuyện của Trọng Nham lại có chút bất đồng, từ khi ông biết tin tới nay, dường như vị nữ nhân tên Dương Thụ kia đã bị lão gia nhà ông lừa gạt....

Aiz, này là chuyện gì đây.

Lý Vinh quyết định mình vẫn nên tuân thủ bốn phận của quản gia thì hơn, Nham thiếu gia muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó đi. Ông chỉ cần phụ trách lấy món đồ Trọng Nham nhìn trúng xuống, đóng gói, để vào trong xe đưa về nhà, rồi báo cáo lại những chuyện hôm nay Trọng Nham đã làm với Lý Thừa Vãn liền OK.

Đến phố mua sắm, đầu tiên Trọng Nham quyết định mua cho mình một chiếc di động mới, lại mua thêm mấy bộ đồ thể thao thoải mái, đều là loại quần áo bình thường chỉ mấy trăm đồng. Loại quần áo như vậy, chính là loại đồ mà những người như Lý thiếu gia khinh thường nhất, nhưng đối với thân phận hiện tại của Trọng Nham đó đã là quá tốt rồi. cậu cảm thấy kiếp trước khi cậu vừa bị đưa tới thủ đô, có chút hiểu không rõ về vị trí của mình, chuyện gì cũng đều mơ mơ hồ hồ bị người ta dắt mũi dẫn đi, sau đó đối với đám người Lý gia có tâm tư, cũng đều bị động từng bước phản kích. Thẳng tới khi lớn tuổi mới biết được có đôi khi thái độ làm người vẫn rất trọng yếu. Ngay chính việc của mình còn không xác định được lập trường thì làm sao có tư cách oán giận việc bị người khác bài bố?

Đi dạo nửa ngày, đến Trọng Nham cũng cảm thấy mệt, hướng chỉ là người già như Lý Vinh. Trọng Nham dẫn ông ta tới khu ẩm thực tìm một cửa hàng ngồi xuống nghỉ ngơi. Đối tượng phục vụ chủ yếu của cửa hàng chính là thanh thiếu niên, bởi vậy trang hoàng cũng rất thời thượng trẻ trung, nên Lý Vinh xuất hiện trong này, một mái đầu hoa râm thật sự rất gây chú ý.

Khi Trọng Nham bưng khay đồ ăn đi tới, nhìn thấy mấy thiếu niên choai choai đang vây xung quanh Lý Vinh bắt chuyện, trong lòng cậu thoáng có chút kinh ngạc, lấy thân phận của Lý Vinh, người ông ta nhận thức đa số đều là con cháu thế gia tương đương với Lý gia, nhưng con cháu nhà giàu sao có thể chạy tới loại địa phương này?

Ánh mắt Trọng Nham khẽ đảo qua khuôn mặt của đám thiếu niên kia, cuối cùng dừng lại ở trên một khuôn mặt quen thuộc: Lý Duyên Lâm. Trong lòng Trọng Nham mới hiểu ra, hóa ra Lý Vinh nhìn thấy thiếu gia nhà mình. Lý Duyên Lâm bề ngoài có vài phần tương tự với Trọng Nham, nhưng so với Trọng Nham thì trông khỏe khoắn hơn, vóc người đầy đặn, bả vai so với Trọng Nham càng rộng lớn hơn, mặt mày cũng cứng cỏi kiên định hơn. Nghe nói khi học tiểu học đã nhảy lớp, cho nên dù chỉ lớn hơn Trọng Nham một tuổi nhưng năm nay đã học lớp 12.

Trọng Nham vẫn luôn không vừa mắt với Lý Duyên Lâm, trên thực tế người cậu để mắt cũng không nhiều lắm. Nhưng Lý Duyên Lâm có nhiều ưu thế như vậy cuối cùng vẫn thua ở trong tay mình, cái này khiến cậu vì những điều kiện có lợi đó mà cảm thấy tiếc hận thay anh ta. Thêm nữa, cậu cũng không thích tính cách của Lý Duyên Lâm, anh ta y như một cây gai thích đâm chọc người khác, bởi vậy đối với loại người có tính cách này cậu nhìn rất không vừa mắt.

Lý Vinh đang đứng cạnh bàn báo cáo nhiệm vụ hôm nay của mình với Lý Duyên Lâm, Trọng Nham bưng

khay đồ ăn đi tới, ông nghênh đặt khay đồ ăn xuống một cái bàn trống gần đó, nghiêng đầu sang, tỏ ra thực kinh ngạc nói với Lý Vinh: “Lý bá, ông còn đứng đó làm gì vậy?”

Lý Vinh không biết nên trả lời cậu thế nào, làm một quản gia ưu tú, trước mặt thiếu gia và bạn bè thiếu gia nhà mình, ông có thể ngồi nói chuyện sao?

Trọng Nham kỳ quái nhìn lướt qua Lý Duyên Lân đứng đối diện mình, tiếp tục giả ngu: “Bọn họ có chuyện gì? hỏi đường à?”

Lý Vinh ho khan hai tiếng.

Lý Duyên Lân nguy hiểm hí mắt lại, hàm chứa địch ý nhìn chằm chằm Trọng Nham, trong giọng nói tràn đầy mùi thuốc súng: “Còn cậu là ai?”

Lý Duyên Lân cũng sớm đoán được qua cuộc nói chuyện của ba và anh hai rằng ba sẽ đón một thằng con hoang từ bên ngoài về nhà, mẹ cậu cũng vì chuyện này mà cố ý chạy về nhà ngoại, bàn bạc chủ ý với hai cậu bên nhà. Cậu đã sớm muốn thu thập thằng nhóc đó rồi. Lúc này nó còn chình ỉnh xuất hiện trước mặt mình, còn là ở bên ngoài, Lý Duyên Lân cảm thấy đúng là ông trời đang giúp cậu đây mà.

“Tôi?” Trọng Nham tươi cười với cậu ta: “Tôi là họ hàng dưới quê của Lý bá, lên đây để tổng tiền. A, tổng tiền ấy, cậu hiểu không?”

Mấy đứa con gái phía sau Lý Duyên Lân bật cười, trên người Trọng Nham mặc quần bò cùng áo phong loại bình thường vừa mới mua lúc này, trong mắt đám thiếu niên nhà giàu kia đều không đáng giá, nhưng không so được chính là, Trọng Nham lớn lên rất ưa nhìn, đứng ở nơi công cộng thế này, đôi chân thon dài, đôi mắt hoa đào tựa tiêu phi tiêu, chỉ riêng bề ngoài mà nói, vẫn rất hấp dẫn mắt nhìn.

Sắc mặt Lý Duyên Lân càng lúc càng đen, tâm nói thằng nhóc này thật biết cách bịa chuyện, còn nói gì mà họ hàng của Lý bá... giờ ở chỗ này chỉ có vài người, chỉ sợ trong lòng mấy người này đều đang cười nhạo mình. Trong cái vòng luẩn quẩn này đều như vậy, nhà ai xảy ra chút chuyện mà người khác không biết được? chỉ có cái thằng nhà quê Trọng Nham này còn tự cho rằng mình nói gì thì người khác đều tin hay sao.

MD, thật mất mặt.

Trọng Nham tự nhiên lôi kéo Lý Vinh ngồi xuống cùng mình, đưa cốc trà xanh cùng chút điểm tâm đặt ở trước mặt ông: “Lý bá, của ông này.”

Lý Vinh thật sự đứng ngồi không yên, như ngồi trên ghế cỏ.

Trọng Nham ngồi xuống đối diện ông ta, chuẩn bị ăn phần của mình, cậu tự mua cho mình một cốc nước trái cây. Khi còn bé nhà quá nghèo khổ, chẳng tới khi Trọng Nham hơn 30 tuổi vẫn đặc biệt thích ăn đồ ngọt. không chỉ vì thân thể yêu cầu nhiệt lượng, mà từ trong tâm lý, vị ngọt của thực vật cũng sẽ khiến con người ta cảm thấy một loại hạnh phúc vi diệu, mà loại cảm giác hư ảo này luôn là món đồ mà cho tới tận cuối đời Trọng Nham cậu cũng không có được.

Lý Duyên Lân lúc này rất tức giận, nhưng đang ở nơi công cộng, không thể xắn tay áo lên đánh người, chửi nhau lại càng không thể, cậu một thiếu gia nhà giàu được giáo dục dù sao ở trước mặt người ngoài vẫn phải giữ chút mặt mũi. Liếc mắt nhìn cốc nước ép dưa hấu trong tay Trọng Nham, liền cười nhạo một tiếng: “Đồ uống đàn bà.”

Trọng Nham quét mắt nhìn Lý Duyên Lân một cái, đang định mỉa mai đáp lại, bỗng nhiên thoáng nhìn sang thiếu niên tầm tuổi như Lý Duyên Lân đang đứng cạnh anh ta, ánh mắt đầu tiên liếc qua, cậu chỉ thấy quen mắt, sau đó một ký ức ở tận sâu lập tức hiện lên khiến Trọng Nham bị sắc nước dưa hấu, cúi đầu ho khan một tiếng.

Hết

8. Chương 8: Ác Mộng

Người này tên Cung Chất, Cung nhị thiếu gia. Gia thế Cung gia xấp xỉ như Lý gia, trên cậu ta có mấy người chú, bác, bác cả theo chính trị, cha và hai người chú đều theo nghiệp kinh doanh. Xét ra mà nói thì tình huống trong nhà so với Lý gia càng phức tạp hơn một chút.

Kiếp trước, khi Trọng Nham gặp gỡ cậu ta là vào mười năm sau, lúc đó hắn đã tiếp nhận công việc làm ăn của Lý gia, bằng đẳng bè lũ đáng ghét của Lý gia đều bị hắn thu thập sạch sẽ, ai muốn đi đâu thì đi chỗ đó. Nhà chính Lý gia vì thế cũng chỉ còn lại mình hắn cô hồn dã quỷ, khi nhàm chán tới cực điểm cũng chỉ đi tới một số câu lạc bộ tư nhân hoặc quán bar giết thời gian, ngẫu nhiên cũng sẽ tham dự một số tiệc rượu. Cung Chất khi đó mới vừa về nước, người trong giới thượng lưu còn chưa nhận thức hết, mơ mơ hồ hồ thế nào lại dấy dưng với Trọng Nham.

Giờ Trọng Nham nhớ lại chuyện này không khỏi cảm thấy bẽ tắc, lại cảm thấy bản thân đúng là oan uổng. Vị nhị công tử Cung gia này trước nay cũng không lộ mặt nhiều trong giới, nên hắn căn bản không biết. Hắn khi đó đã xem như đã đứng đầu trong giới, làm việc tự nhiên không cố kỵ nhiều, cảm thấy diện mạo, tính tình Cung Chất hết thấy đều hợp khẩu vị của hắn, đêm đó liền mang người đi —— điểm chết người chính là ở chỗ này, Cung Chất khi đó lại nhất kiến chung tình với Trọng Nham.

Người nói xem một thanh niên tốt như thế sao có thể dui mù mà coi trọng hắn được? Trọng Nham nghĩ tới điều này liền thực rối rắm, hai người lúc ấy ai cũng không biết rõ ai, cứ mơ mơ hồ hồ mà ở chung với nhau hơn nửa tháng. Cung Chất cũng không hiểu là bị đứt dây thần kinh nào, nóng đầu tự dưng chạy về nhà come out với cha mẹ. Cha mẹ cậu ta cũng thông suốt, không ép buộc cậu ta phải cưới vợ sinh con, chỉ nói người đó phải nhân phẩm tốt, đối xử tốt với cậu ta, rồi hảo hảo cùng nhau sống qua ngày là được. Sau đó quanh co lòng vòng hỏi người cậu ta thích là ai. Kết quả sau khi nghe ngóng được người kia hóa ra là Trọng Nham của Lý gia, hai vợ chồng quả thực điên rồi. Trọng Nham khi đó đã cực kỳ nổi danh là lãnh tâm lãnh phế, bạn tình của hắn đông vô số kể nhưng cho tới bây giờ vẫn không để ai vào mắt. Hắn sẽ yên yên ổn ổn sinh hoạt cùng một nam nhân sống qua ngày sao? Cung nhị thiếu gia đứng cạnh hắn, sẽ có thanh danh tới sao?

Kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Cung Chất vừa về nước đã gây chuyện, cuối cùng bị cha mẹ cậu ta lần nữa ném lên máy bay. Nhưng lần này, cha mẹ cậu ta cũng đi cùng cậu ta, cả nhà di dân tới New Zealand. Ấn tượng sâu đậm nhất của Trọng Nham đối với cậu ta chính là thiếu niên bị mưa tạt ướt sũng, đứng ở ngoài cửa nhà hắn, hai mắt đỏ hoe hỏi: “Anh có từng nghiêm túc với em không? Có hay không?!”

Trọng Nham lúc ấy cái gì cũng không đáp được.

Về sau lại...

Chuyện về sau xảy ra, Trọng Nham hận chính mình không mất luôn trí nhớ đi, hận không thể cả đời đều dừng tĩnh lại nữa. Hắn vẫn cảm thấy bản thân xuất hiện vấn đề về tinh thần, một phần cũng có liên quan rất lớn tới chuyện này. Hắn cho dù xấu xa tới tột độ thì cũng là con người, chưa mất đi nhân tính, không hề muốn nhìn thấy cái chết xảy ra ngay trước mắt mình.

Trọng Nham rút khăn giấy ra lau miệng, trên mặt bởi vì bị sặc ho khan mà có chút phồng hồng, ánh mắt có chút lơ mơ, thật không dám nhìn thẳng Cung Chất. Nhưng chỉ dùng dư quang trộm liếc nhìn cũng đã thấy rõ ràng bộ dáng hiện tại của cậu ta. Bộ dạng này so với hình ảnh vẫn còn vương trong kí ức kia gần như đã vượt qua ngoài tầm kiểm soát, hiện tại Cung nhị thiếu gia trên cơ bản đã có hình dáng của mười năm sau, trầm mặc, ôn hòa, nho nhã lễ độ.

Thật mẹ nó, làm vậy rồi.

Trọng Nham không dám nhìn Cung Chất, nhưng nếu không lên tiếng e rằng đám người kia cho là cậu sợ Lý Duyên Lân. Cậu buông cốc nước ép xuống, nhìn Lý Duyên Lân cười lạnh hai tiếng: “Bạn này, cậu rất cuộc là ai thế? Tôi với cậu không quen không biết, tôi uống gì có liên quan gì tới cậu? cậu đứng ở đây xoi mói người khác có phải rất không có gia giáo không?”

Thái dương Lý Duyên Lân nổi đầy gân xanh. Hôm nay Lý Duyên Lân xuất hiện ở đây là vì có bạn bè trong giới thượng lưu mở một salon tư nhân ở trên tầng cao nhất nên nhóm người bạn họ tới ủng hộ, thuận tiện đưa Cung Chất đi cho khuây khỏa. Cung gia đã sớm liên hệ trường học ở nước ngoài cho Cung Chất xong, nhưng cậu ấy lại không muốn đi, vẫn luôn tìm đủ lý do để kéo dài. Qua hai tháng nữa là thi đại học, chương trình học cũng đã sớm hoàn thành, Cung Chất không còn lý do kéo dài nữa đành phải đáp ứng.

Mấy người trong nhóm biết ý lấy cớ muốn đi ăn kem, liền kéo bè kéo lũ tránh đi. bên cạnh Lý Duyên Lân cũng chỉ còn một mình Cung Chất, thấy cậu ta cũng không định tránh đi, nên cũng không để ý tới, chỉ trờ trờ lờ lờ Trọng Nham, thấp giọng giễu cợt: “Mày ăn của nhà tao, ở trong nhà tao, còn không biết tao là ai?”

Cung Chất bên cạnh hơi nhúu mày, cảm thấy lời này của Lý Duyên Lân có chút hơi quá.

Lý Vinh vô cùng hối hận, hôm nay ông không nên đồng ý với yêu cầu của Trọng Nham, trực tiếp kéo người tới cửa hàng may của gia đình thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Lúc này thấy Lý Duyên Lân bắt đầu khai hỏa với Trọng Nham, vội vàng đứng ra hòa giải: “A, Nham thiếu gia, đây chính là Nhị thiếu gia nhà chúng ta, tên Duyên Lân.”

Lý Duyên Lân mắt hằn đỏ, trên mặt mang theo tia tàn nhẫn: “Ai là ‘nhà chúng ta’ với nó?”

Trọng Nham cà lơ phát phơ cười đáp: “Tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm gì ở đây rồi. Tôi từ nhỏ lớn lên thế này, chưa từng ăn một hạt gạo của Lý gia các người. Còn về căn nhà ở Sơn Thủy Loan kia, tôi nói thế này cho dễ hiểu nhé, bây giờ đến nhận lại một con chó đi lạc về thì chủ nhân của nó cũng phải bỏ ra hai ba trăm đồng để tỏ lòng cảm ơn người ta. Tôi giúp nhà các người một đặc ân lớn như vậy, nhà các người cho tôi một chút để tạ ơn, đó không phải là chuyện bình thường sao?”

Lý Duyên Lân tức giận thở gấp. chuyện phỉ thúy long bội cậu cũng đã nghe Trình Du nói lại, nên Trọng Nham nói vậy cậu không có gì để phản bác.

Trọng Nham cảm thấy bộ dạng này của cậu ta quả thật nhìn thuận mắt hơn chút, tâm tình cũng tốt hơn, nhin không được bồi thêm một câu: “Hay là nhà các người có thói quen khi được người khác giúp đỡ, các người đều không cần cảm ơn người ta?”

Lý Duyên Lân gơ tay định đánh Trọng Nham, lại bị Cung Chất một phen giữ chặt.

Trọng Nham mắt công trên chọc hồi lâu, thấy Lý Duyên Lân bị người ta ngăn cản, trong lòng có chút thất vọng. cậu không dám chủ động đánh Lý Duyên Lân, nhưng cũng không có nghĩa là khi Lý Duyên Lân đánh cậu, cậu lại không đánh trả. Lý Duyên Lân bị mẹ cậu ta nuông chiều quá mức, trong mắt không dui ra được một hạt cát (được bảo bọc quá kỹ), nên tính tình liền y như một quả bom, tùy tiện tiện đều có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào. Hơn nữa cậu ta chỉ có vài chiêu mèo ba chân (đánh đấm không ra gì), làm sao có thể đánh thắng được tiểu bá vương cậu từ nhỏ đã đánh tới đánh lui với lũ côn đồ trong ngõ nhỏ?

Cái cậu Cung Chất này, thích xen vào việc người khác nhỉ?

Cung Chất giữ chặt Lý Duyên Lân, thấp giọng nói: “Cậu nhìn xem đây là chỗ nào đã?”

Lý Duyên Lân thở hổn hển lướt nhìn chung quanh, không ít người đều quay đầu nhìn sang bên này. Nếu cậu thật sự ở đây động tay động chân, vạn nhất bị chụp lại post lên mạng, với gia thế của cậu thì chuyện này cũng có thể thật sự bị xé ra to.

Cung Chất còn một câu chưa nói, đứa con riêng Lý gia này nhìn giống lưu manh giả danh trí thức nhưng cặp mắt kia không lừa người, ánh mắt rất thâm sâu, bên trong ẩn dấu rất nhiều thứ. Một người như vậy, tuyệt đối ngoan độc hơn Lý Duyên Lân rất nhiều.

Trọng Nham nhìn Cung Chất chặt vật lôi Lý Duyên Lân đi, trong lòng có loại cảm giác nói không rõ. Cậu hoàn toàn không biết năm cậu lên thủ đô, Cung Chất cư nhiên còn chưa xuất ngoại. Đương nhiên, kiếp trước, ngày hôm nay cậu bị Lý Vinh kéo tới cửa hàng quần áo của Lý gia, không có cơ hội tới chỗ này, tự nhiên cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy Cung Chất.

Trọng Nham có thể thấy rõ sự đề phòng trong mắt Cung Chất.

Đồng dạng cùng một người, nhưng xuất hiện trong thời gian và địa điểm khác nhau sẽ sinh ra phản ứng khác nhau. Lần đầu gặp mười năm sau, Cung Chất đối với cậu vừa gặp đã yêu. Mà lần gặp mặt đó đã được dịch chuyển tới mười năm trước, liền biến thành một loại dịch ý khó hiểu. cũng khó trách, trông một giống cây nào đó từ khi nảy mầm cũng đã yêu cầu một độ ẩm nhất định. Một người nhất kiến chung tình đối với một người, sao có thể không cần các điều kiện như thiên thời địa lợi nhân hòa gì đó phối hợp chứ?

Không biết tại sao, trong lòng Trọng Nham vừa có chút mất mát đồng thời lại cảm thấy... thở phào một hơi.

Nhìn thấy người quen kiếp trước là một loại cảm giác kỳ quái, nhưng nhìn thấy người kiếp trước bị mình cô phụ thì không chỉ có cảm giác kỳ quái đơn giản như vậy.

Trọng Nham đêm đó liền gặp ác mộng, cậu mơ thấy cảnh Cung Chất đứng ở trên nóc tòa cao ốc lung lay như sắp đổ. Kiếp trước, rõ ràng cậu không tận mắt thấy cảnh này, nhưng không hiểu tại sao, ở trong mộng, cậu cứ nhiên lại có thể rõ ràng nhìn thấy hết thấy như vậy. hơn nữa, càng dọa người chính là, cậu chỉ nháy mắt một cái, trên nóc tòa nhà kia liền trống không. Trọng Nham kêu gào thảm thiết, từ trên giường ngồi bật dậy, mở mắt ra mới phát hiện cả người một thân mồ hôi lạnh. Cậu thở hổn hển nghiêng ngả lão đảo vọt vào buồng vệ sinh rửa mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn vì mọi thứ trong cơn ác mộng đều chưa từng phát sinh. Nhưng những chuyện xảy ra đó cậu đã chân thật trải qua tất cả, thật sự sẽ không phát sinh sao?

Trọng Nham nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của mình qua gương, thì thào tự hỏi: “Mi nói xem, một người, vì sao lại không muốn sống?”

Người trong gương hoảng hốt cười một chút: “Đồ ngốc, đương nhiên là thương tâm.”

“Vì sao thương tâm thì sẽ không muốn sống? ta cũng từng thương tâm. Khi Dương Thụ bệnh chết, khi Trương Nguyệt Quế chửi ta đồ sao chổi, khi người Lý gia thay nhau sỉ nhục ta, ta cũng thương tâm...”

“Không giống nhau.”

“Sao lại không giống?”

“Nếu biết không giống ở chỗ nào, thì có lẽ lúc ấy đã không đối xử với cậu ấy như vậy.”

“Ta đối xử không tốt với cậu ấy sao?”

“Mi đối xử tốt với cậu ấy sao?”

“Cậu ấy nói nghiêm túc rồi cuộc là có ý gì? ta đối với cậu ấy không đủ nghiêm túc sao? khi ở bên cậu ấy, ta cũng không chạm qua người khác, cũng không làm chuyện gì khiến cậu ấy không vui.”

“Chắc còn chưa đủ đi.”

“Vậy cậu ấy rồi cuộc muốn cái gì?”

“Ta không biết.”

“Ta cũng không biết, nếu biết...”

“...Ta sẽ cách cậu ấy thật xa, tuyệt đối không đi trêu chọc cậu ấy.”

Trọng Nham đặt tay lên gương lau một phen, xoay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Trong phòng ngủ không bật đèn, bởi vì rèm đã bị kéo ra, cho nên không đến mức tối đen. Khi Trọng Nham đi ngủ không có thói quen kéo rèm, cậu không sợ bóng tối, mà là sợ việc ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Chính cậu cũng không rõ đây có phải chướng ngại tâm lý hay không, nhưng chỉ khi nhìn thấy ánh sao đêm xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống thảm trải sàn trước giường, nhìn mấy chậu cây xanh trên sân thượng trong gió đêm khẽ lay động, thấy những ánh đèn thành thị xa xa tỏa sáng rõ ràng trong đêm đen, tựa như một dải ngân hà đầy màu sắc, cậu nằm ở đây mới cảm thấy có chút an ổn.

Sinh hoạt trong thành phố chỉ điểm ấy là tương đối thuận tiện, cho dù là khi trời tối nhất, thì bên ngoài vẫn có rất nhiều ánh đèn sáng rõ. có đèn chứng tỏ còn có người ở. Trọng Nham rất ghét sự ồn ào, nhưng đồng thời cũng rất sợ tịch mịch một mình. Thật giống như trong mấy câu chuyện kể đều có những lão nhân cổ quái, vừa lo lắng có người khác sẽ quấy rầy mình, lại vừa cố chấp đem cuộc sống sinh hoạt của bản thân

tạo ra một thế giới nhỏ trong một tòa thành bé tắc. Nhưng chính tòa thành đó lại không thể xây dựng ở nơi hoang dã, càng không thể xây dựng ở một nơi cao thượng trống trải, nó phải xây ở sâu trong nơi phố xá sầm uất, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy nơi nơi thế tục khói bụi.

Cổ chấp lại lập dị.

Chính Trọng Nham cũng không thể giải thích được loại tính cách kỳ quái này của bản thân, đành phải quy tội cho chính mình tinh thần không bình thường. Nếu chuyên gia cũng đã chuẩn đoán bệnh, vậy một chút triệu chứng bệnh trạng của bản thân đã chứng minh lời họ nói. Đạo lý kia tương đương với lý luận là: một người bình thường lẫn lộn ở trên đường là không bình thường, nhưng nếu hành động này do một người điên làm vậy thì sẽ thấy đó là chuyện bình thường.

Trọng Nham rót cho mình chút rượu, nằm ở ghế dựa sân thượng mơ mơ màng màng giết thời gian.

Đây là một trong những ngày khó chịu nhất, ngủ không được lại không có chuyện để làm, đành phải tính toán xem ban ngày có chuyện gì cần làm không. Khoảng ba tiếng nữa, Lý Vinh sẽ sai Lý Nam, Lý Bắc tới đưa cậu đi học, ngày đầu tiên tới trường, chỉ sợ không ít việc để làm. ở trường ngày ngốc 8 tiếng, cậu lại về đây, ăn cơm, tắm rửa, làm bài tập, sau đó...

Lại một lần nữa đối mặt với ban đêm dường như không bao giờ kết thúc.

Hết

Jeremy: tớ có chút lưu ý thế này, Trọng Nham của kiếp trước tớ sẽ để là “hắn”, còn Trọng Nham của kiếp này tớ sẽ để là “cậu”.

9. Chương 9: Bia Ngắm Sóng

Lý gia đăng ký cho Trọng Nham học ở trường trung học thực nghiệm ở gần “Sơn Thủy Loan”, đây là một ngôi trường mới, cơ sở vật chất đều không tồi, nhưng thuận tiện nhất chính là vị trí gần nhà, cho dù không có người đưa đón, Trọng Nham đi bộ tới trường cũng chỉ mất khoảng 10 phút.

Đối với chuyện đi học, Trọng Nham thấy sao cũng được, dù sao ở kiếp trước đến đại học cậu cũng đã học xong, giờ quay lại ngồi cùng với đám nhóc con choai choai, không dậy nổi tinh thần cũng là điều bình thường. nhưng cậu không đi học cũng không được, một thiếu niên chưa trưởng thành không tới trường thì có thể đi đâu để tiêu phí thời gian cả ngày trời đây?

Trọng Nham cảm thấy mình cũng nên tập trung suy nghĩ một chút về cuộc sống học sinh sắp tới của mình, nếu lần nữa cuộc sống sinh hoạt không có gì thay đổi, vậy sau khi tốt nghiệp cấp III cậu có cần tiếp tục học đại học tài chính nữa không?

Đây cũng là một vấn đề.

Trọng Nham đối với mấy ngành tài chính, kinh tế tuy rằng không chán ghét, nhưng cũng không tới mức yêu thích. Cậu chỉ cảm thấy sống trong hoàn cảnh như gia tộc Lý gia, học mấy chuyên ngành này tương đối hữu dụng mà thôi. Còn việc cậu chân chính yêu thích, Trọng Nham nheo mắt nhìn ra sân thể dục nóng nực ở xa xa, lão tử từ khi ra đời tới nay đều chưa từng yêu thích loại đồ vật thần kỳ nào...

Cậu không thích vận động, hoặc là nói năm đó đã từng thích —— là khi cậu chân chính ở tuổi 15. Lần nữa sống lại, thân thể này tuy rằng ở tuổi 17, nhưng tâm hồn dù sao cũng là đàn ông đã hơn 30. Lớn tuổi, tự nhiên sẽ không quá nhiệt tình với loại đam mê lúc nào cũng đổ đầy mồ hôi này. Cậu cũng không yêu thích phương diện âm nhạc, hay mỹ thuật tạo hình gì đó, đây một phần cũng bởi vì khi còn bé cuộc sống sinh hoạt quá khốn khổ, không có điều kiện bồi dưỡng loại sở thích tốn tiền như thế.

Trọng Nham suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới sau khi mình tiếp nhận công việc kinh doanh của Lý gia, có một thời gian đã mời một vị giáo sư già tới dạy thư pháp cho mình. Đây cũng có thể tính là sở thích, có thể thử tiếp tục xem.

Trọng Nham ngồi giữa một đám mao hài tử ngậy ngốc cả một ngày, cũng chưa nghĩ ra về sau rốt cuộc mình nên thi vào ngành nào. Ngược lại, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra khi gặp mặt Lý Duyên Lâm mấy hôm trước. Lúc ấy vì Cung Chất khiến cậu chấn động quá lớn nên không chú ý, giờ cậu mới chậm nửa nhịp mà nhớ lại trong mắt Lý Duyên Lâm khi đó chứa đầy vẻ khinh bỉ.

Vấn đề này Trọng Nham trước kia cũng không suy nghĩ nhiều, ngay cả kiếp trước khi bị đưa tới sống ở Lý gia, cậu cũng chưa từng cảm thấy mình không nên tiêu tiền của Lý gia. Cậu là con cháu Lý gia, trước khi thành niên thì Lý gia có trách nhiệm nuôi nấng cậu có gì là không đúng? Ngay cả hiện tại dù cậu yêu cầu sống riêng ở bên ngoài, Lý Thừa Vận an bài nhà ở xe cộ cho cậu, cậu cũng vẫn cảm thấy hợp tình hợp lý. Bởi vì tận đáy lòng cậu, cậu vẫn cảm thấy đây đều là những thứ Lý Thừa Vận có trách nhiệm cung cấp cho cậu. Nhưng thay một góc độ khác, hiển nhiên Lý Duyên Lâm hoặc những người khác sẽ không nghĩ như vậy. Bọn họ đều cảm thấy cậu chạy tới là muốn tranh đoạt tài sản của anh em bọn họ.

Vấn đề này kỳ thật cũng không phải vấn đề không thể giải quyết, về sau không cần dùng tiền của Lý gia nữa là được. Dù sao bị một đám nhóc con chưa mọc đủ lông đủ cánh nhảy ra bô lô ba la gì đó cũng không phải là chuyện khoái trá. Trọng Nham cảm thấy mình đã tìm được một khâu đột phá, cậu phải tập trung ngẫm lại xem nên làm thế nào để có thể kiếm tiền. Nhưng trước đó cậu còn một chuyện thập phần quan trọng hơn cần phải làm, đó chính là phải dựng một cái bia ngấm sống khác hẳn cho mình, miễn cho hai vị thiếu gia Lý gia rảnh rồi không có việc gì làm lại tới tìm mình phiền toái.

Về người được chọn làm bia ngấm, Trọng Nham cảm thấy, không còn ai có thể thích hợp hơn Lý Ngạn Thanh.

Nói tới Lý Ngạn Thanh, Trọng Nham không thể không cảm thán một chút vận mệnh của thằng nhóc tiểu yêu tinh này, thật sự là bốc đồng không có đạo lý.

Đồng dạng đều là con riêng của Lý Thừa Vận, đồng dạng đều lên sinh ở ngoài, nhưng Lý Thừa Vận đối với cậu chẳng chút quan tâm lại coi Lý Ngạn Thanh giống như đứa con được công nhận mà yêu thương. Quả nhiên nuôi dưỡng ở bên người sớm chiều ở chung tình cảm cũng sẽ khác sao?

Lý Ngạn Thanh nhỏ hơn Trọng Nham hai tuổi, lúc này hẳn đang học cấp II, hoàn toàn ngược lại với cuộc sống học sinh của Trọng Nham khi còn ở Lâm Hải. Lý Ngạn Thanh từ nhỏ luôn được học ở trường quý tộc chính quy, đến trường, tan học đều có xe ô tô riêng tới đưa đón. Có thể nói trừ bỏ việc không được đón vào sống trong nhà chính Lý gia, thì cuộc sống sinh hoạt của cậu ta hoàn toàn được đãi ngộ không khác biệt lắm với hai vị thiếu gia chính quy của Lý gia.

Mẹ của Lý Ngạn Thanh hình như là một y tá, tình huống chi tiết năm đó Trọng Nham cũng không nhớ rõ lắm, cậu chỉ nhớ năm đó khi thầy cậu đã giúp tra ra lai lịch người này, trong lòng cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là Lý Thừa Vận thật TMD thất đức vô lại, kẻ có tiền đều thích bao dưỡng mình tinh, ngồi sao ca nhạc nổi tiếng gì đó, sao cái lão già khốn khiếp này cứ thích gây tai họa cho con gái nhà lành?

Trọng Nham kiếp trước đã gặp qua Lý Ngạn Thanh mấy lần, khi đó cuộc chiến của cậu và anh em Lý gia đã tiến tới giai đoạn gay gắt, Lý Ngạn Thanh tự dưng nhảy ra định làm ngư ông đắc lợi. Trọng Nham hai mặt chống địch, xác thực đau đầu một chút, hoàn hảo về sau đều giải quyết gọn ghẽ. Cậu đối với Lý Ngạn Thanh có ấn tượng không quá sâu sắc, chỉ nhớ thằng nhóc này diện mạo giống hệt mẹ nó, da thịt mịn màng, nhìn qua chính là một tiểu công tử tâm cao khí ngạo được nuông chiều.

Sau đó Trọng Nham đã nghĩ, nếu Lý Ngạn Thanh kiên nhẫn chờ thêm khoảng 1 tháng nữa, chờ tới khi mình và anh em Lý gia đấu tới kiệt sức mới nhảy ra thu thập cục diện, thì phần thắng sẽ rất lớn. Nhưng vấn đề ở chỗ Lý Ngạn Thanh trưởng thành trong hoàn cảnh quá mức an nhàn, những món đồ cậu ta thích đều có người lấy dâng tới trước mặt, chưa từng tận tay cầm đao thương đi tranh đoạt lần nào, cho nên khi gặp đối thủ là cậu, người từng lớn lên với đám côn đồ trong ngõ nhỏ thì một chút mưu kế kiểu trẻ con ngạo kiều của cậu ta chẳng đáng để nhìn. Trọng Nham nửa đời sống trong cảnh nghèo nàn, nửa đời bị áp lực kiềm nén, ai có thể đấu lại hắn để lên làm chủ nhân, ai dám cướp miếng thịt trong bát hắn, hắn có thể xông tới ăn tươi nuốt sống người đó ngay tức khắc — muốn so độ điên cuồng, ai có thể tâm thần hơn so với hắn.

Hai mẹ con Lý Ngạn Thanh nhiều năm qua trốn trong tối tổ ra thờ ơ lạnh nhạt, nhưng tình hình Lý gia thế nào bọn họ đều thấy rõ mồn một. Lúc này không chừng trong đầu đang có suy nghĩ muốn lợi dụng chính mình khuấy đục vũng nước Lý gia, rồi bọn họ về sau nhảy ra cho mình thêm phiền toái, không bằng sớm lòi

bọn họ ném ra ngoài ánh sáng trước. dựa vào thái độ của Lý Thừa Vận xem ra, phân lượng của Lý Ngạn Thanh so với thằng nhóc Trọng Nham nghèo mạt rệp cậu lớn hơn rất nhiều, cậu cũng không tin có Lý Ngạn Thanh lù lù ở đó, hai vị thiếu gia chính quy của Lý gia sẽ không còn nhân rồi, sinh nông nổi, mà mỗi ngày tới tìm cậu phiền toái. Nhưng chuyện này bản thân cậu không thể tự ra mặt được, phải nghĩ biện pháp, vừa có thể lôi mẹ con Lý Ngạn Thanh ra vừa không liên lụy gì tới cậu.

Vừa nghĩ tới việc bắt đầu tính kế người khác, tâm tình Trọng Nham rõ ràng sung sướng hơn hẳn.

Không phải là ngấm ngấm giở trò sao, cái này lão tử thành thạo nhất.

Trọng Nham vác cái balo trên lưng lang thang trên đường, cảm giác vừa mới lạ vừa có chút mê mang. Trong trí nhớ của cậu, chỉ có hình ảnh thủ đô ở mười năm sau, còn thủ đô của hiện tại cậu ngược lại hoàn toàn không có chút ấn tượng nào, cũng bởi vì khi đó cậu trừ bỏ tới trường thì chỉ về nhà chính Lý gia, rất ít khi ra ngoài, cũng có nhiều nơi cậu chưa từng đặt chân tới.

Tháng ba đầu xuân, đường phố khô ráo, nhưng trong không khí vẫn mang theo chút se se lạnh.

Trọng Nham giống như một thiếu niên 17 tuổi bình thường lén trốn học, cởi áo khoác đồng phục ra vo tròn nhét vào trong balo, rồi lại cầm một cốc coca vừa đứng xếp hàng mua ở trong cửa hàng đồ ăn nhanh McDonald's. cốc coca bỏ rất nhiều đá lạnh, khẽ đảo một chút sẽ có tiếng lạo xạo va vào nhau vang lên. Bên cạnh là ngã tư đường vừa xa lạ vừa quen thuộc, người người qua lại như mắc cửi, ánh dương đầu xuân nhẹ nhàng chiếu lên người, khiến người ta bất giác có một loại cảm giác thư thái thả lỏng.

Trong cuộc đời của Trọng Nham tựa hồ có rất ít thời khắc vừa thoải mái lại thích ý đến vậy.

Không biết đã đi bộ bao lâu, Trọng Nham dừng bước trước cửa sổ một cửa hàng cơm Tây, cánh một lớp kính trong suốt, cậu nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Trọng Nham không nghĩ tới trong một thời gian ngắn ngủi như vậy lại lần nữa nhìn thấy Cung Chất.

Cậu ấy đang ngồi cùng vài người bạn, trên bàn có vài món điểm tâm và hoa quả chưa ăn hết. một cô gái có mái tóc dài hơi xoắn nói câu gì đó, đám thiếu niên trẻ tuổi đều bật cười vui vẻ.

Trong lòng Trọng Nham bỗng nhiên có một loại phiền muộn vi diệu.

Cung Chất tuổi trẻ, trên mặt vẫn còn vương nét trẻ con, khi cười lộ lên ánh mắt hơi híp lại, biểu tình khuôn mặt sáng rõ như một đóa hướng dương. Trọng Nham cảm thấy cậu nên lấy di động ra chụp nụ cười này lại, về sau nếu có gặp ác mộng thì có thể lấy ra trấn an một chút. Kỳ thật cũng không cần cậu nhớ lại chi tiết kỹ càng những hồi ức đã qua, chỉ riêng gương mặt Cung Chất không chút sinh khí khi cáo biệt lúc đó đối với cậu mà nói đã là một hồi ác mộng.

Mà hiện tại, thiếu niên này vẫn còn đang sống rất tốt.

Thâm tâm Trọng Nham cho rằng không có gì so với điều này khiến cho người ta cảm thấy được an ủi. cậu máy móc xoay người đi, sải bước rời khỏi khung cửa sổ thủy tinh khiến cậu có chút không thoải mái khó hiểu này.

Bởi vì một đoạn nhạc đệm nho nhỏ như thế (chuyện xen ngang), Trọng Nham cũng không còn tâm tư đi dạo trên đường nữa, đứng ven đường bắt một cái taxi trở về nhà.

Khi taxi chạy tới trước cổng “Sơn Thủy Loan”, tâm tình Trọng Nham đã chậm rãi khôi phục. Cho dù nói thế nào thì Cung Chất cũng chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc sống của cậu, mỗi người đều có quỹ đạo sinh mệnh của riêng mình. Gặp gỡ, bắt gặp cũng chỉ là một chớp lát. Ai có thể nhớ rõ mỗi lần mình hô hấp chứ?

‘Quá khứ’ của cậu căn bản so với người khác có chứa nhiều nội dung hơn một chút. Nếu muốn sống không còn khổ cực như vậy, cậu phải học cách quên đi một số chuyện.

Trọng Nham về tới nhà, bật máy tính lên mạng, dựa theo trí nhớ, gửi một cái mail, người được gửi tên là “Hải Thanh Thiên.” Sau khi mail được gửi đi, trong lòng Trọng Nham ít nhiều cũng có chút thấp thỏm. kiếp trước cậu và Hải Thanh Thiên liên lạc với nhau vẫn là chuyện của vài năm sau, không biết hiện tại người

này đã bắt đầu làm thám tử tư hay chưa. Nếu thật sự không được, cậu lại phải nghĩ cách tìm người khác, như thế thì có chút phiền phức.

Mãi cho tới khi ăn xong bữa tối, cậu mới nhận được mail hồi âm của Hải Thanh Thiên, đối phương bày tỏ hiện tại anh ta đang nhàn rỗi, có thể nhận việc. Trọng Nham đem yêu cầu của mình gửi qua, lại dựa theo yêu cầu của Hải Thanh Thiên giao một phần tiền đặt cọc. Hải Thanh Thiên nhấn lại icon “OK”, ý bảo cậu chờ tin tức của anh ta.

Trọng Nham tắt máy tính, khẽ thở dài lẩm bẩm: “Không biết có thể tìm được hai người kia không.”

“Hải Thanh Thiên là người chuyên nghiệp, tìm một người hẳn không thành vấn đề.”

“Kiếp trước Lý Thừa Vận bảo họ bọn họ thực kỹ, nếu không phải Lý Ngạn Thanh tự mình nhảy ra sửa mái nhà dột, chỉ sợ không có người nào biết Lý gia còn có hai mẹ con họ như vậy đâu.”

“Nếu đã không có ai biết tới, qua nhiều năm như vậy, cứ yên ổn sống như vậy không tốt sao?” Trọng Nham hiện tại nhớ tới cũng cảm thấy buồn bực: “dù sao số tiền Lý Thừa Vận cho bọn họ cũng đủ sống qua ngày.”

“Chắc là không cam lòng đi. mẹ Lý Ngạn Thanh chấp nhận làm tình nhân của Lý Thừa Vận nhiều năm như vậy, không ngoài mấy thứ như tiền, quyền hoặc địa vị. chẳng lẽ mi sẽ tin có tình yêu đích thực răm gì đó sao?”

“Ta biết mi khinh thường bà ta.”

“Ừ, ta khinh thường bà ta. Dương Thụ là đồ ngốc không có đầu óc mới bị cái lão vương bát khốn nạn Lý Thừa Vận lừa quay vòng vòng, sức khỏe bà ấy còn không tốt không thể phá thai, chỉ có thể cắn răng sinh ra ta. Nhưng nữ nhân kia lại cam tâm tình nguyện làm tình nhân của ông ta... ta khinh thường bà ta không phải rất bình thường sao?”

“Không chỉ đơn giản là khinh thường như vậy...”

“Đúng, trừ bỏ khinh thường ra, còn có một chút cảm giác kỳ quái nào đó. giống như ghen tị, lại giống như cừ hận. đồng dạng đều là nữ nhân bị lão vương bát khốn khiếp chơi đùa, dựa vào cái gì mà bọn họ lại có thể sống an nhàn sung sướng, ngày ngày thong thả ung dung, cổ tình Dương Thụ lại chết tức tưởi như vậy? hơn nữa trước lúc chết mỗi tháng đều không được ăn mấy lạng thịt? nếu chỉ bởi vì bà ấy ngốc nghếch, vậy thì khoảng cách cũng không khỏi quá lớn rồi.”

“Mi muốn làm gì? thu thập nữ nhân này sao?”

“Đầu sỏ gây tội là lão già Lý Thừa Vận, có thu thập thì cũng là thu thập ông ta. Về phần nữ nhân này, ta sẽ không chạm tới bà ta, chỉ cần bà ta đừng chủ động tới trêu chọc ta là được.”

“Đời trước, thời cơ bọn họ xuất hiện cũng thực khả nghi, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. ta đoán bọn họ nhất định là đứng ở một nơi bí mật gần đó theo dõi chúng ta cùng đám người kia tranh đấu. bọn ngựa bất ve, chim sẽ đứng đằng sau, bọn họ muốn xung phong cũng phải xem ta có đồng ý hay không?”

“Chuyện này làm thế nào đưa tới trước mặt người Lý gia còn cần phải suy nghĩ thật kỹ, không thể nóng vội, nếu không kéo cả ta vào thì mất nhiều hơn được. ta phí sức lực để tính toán như vậy vì cái gì? không phải chính là khiến cho bọn họ đấu nhau tới sứt đầu mẻ trán, còn ta được hưởng thanh nhàn hay sao?”

“Cho nên dù Hải Thanh Thiên thật sự tra được cái gì, ta cũng phải suy tính kỹ hơn.”

“Ừ, đám người Lý gia đều rất tinh ranh, không thể để đám người đó sinh nghi.”

“Thật muốn nhìn xem khi thân phận Lý Ngạn Thanh bị phơi bày ra ánh sáng, đám người Lý gia sẽ có phản ứng gì. nhất là cái bà Trình Du cùng hai vị thiếu gia kia, chắc là rất kinh hỉ đi.”

“Nghĩ thôi đã thấy vui vẻ rồi.”

Hết

10. Chương 10: Nghĩ Mà Sợ

Bởi vì buổi chiều hôm trước trốn học, nên Trọng Nham căn bản không biết có bài tập về nhà. Rồi sau khi về nhà lại vội vàng liên hệ với Hải Thanh Thiên, tiếp đó cả đêm suy nghĩ âm mưu quỷ kế, đã sớm đem trách nhiệm và nghĩa vụ học sinh của mình ném ra sau đầu. Chờ tới sáng hôm sau, cậu đang mơ màng màng gục xuống bàn cuối trong lớp, tính toán đánh một giấc thì lại lòi ra một thằng nhóc đuôi mù tới tìm cậu làm phiền.

“này, bạn.” giọng nam trong trẻo không chút cao hứng gọi: “Bạn học này, bài tập về nhà của cậu đâu?” cậu ta vừa gọi còn vừa gõ gõ lên bàn Trọng Nham.

Trọng Nham vùi đầu vào cánh tay, cũng đã chuẩn bị xong tư thế đi tìm Chu Công đánh cờ, lúc này lại bị người ồn ào đánh thức, một bụng khó chịu: “Bài tập gì?”

Đứng ở cạnh bàn cậu là một tiểu nam sinh trắng trẻo sạch sẽ, mặt mày thanh tú, toàn thân tỏa ra hương vị rất quý. Trọng Nham suy đoán đứa nhỏ này nhất định từ khi học tiểu học đã làm cán sự có khi giữ hai hoặc ba chức cùng lúc cũng nên. Vừa nhìn đã biết đúng kiểu học sinh ngoan ngoãn tiêu chuẩn mà mấy ông bà giáo viên yêu thích.

Tiểu nam sinh thấy trong mắt Trọng Nham hiện rõ sự mất kiên nhẫn, cũng không cao hứng mấy: “Bài tập về nhà, hôm qua trước khi tan học, các cán sự môn đều đã ghi rõ trên bảng.”

“À...” Trọng Nham chưa đến 4 giờ đã luôn cửa sau trốn về, làm sao biết được mấy đứa cán sự môn viết cái gì trên bảng đen, liền thuận miệng bịa chuyện: “Hôm qua tôi không khỏe, nên đã về nhà sớm, không biết có bài tập về nhà.”

Tiểu nam sinh hồ nghi nhìn cậu: “Cậu đã xin phép thầy cô chưa?”

Trọng Nham tâm nói thẳng quỷ này đánh rắm sao mà nhiều thế: “chưa kịp xin. Tôi đau bụng, liền trực tiếp đi về.”

Tiểu nam sinh thoáng có chút luống cuống, Trọng Nham tuy rằng nhìn qua tuổi tác xấp xỉ mình nhưng không hiểu sao, khi nói chuyện với cậu ta lại có ảo giác như đang nói chuyện với người thành niên.

“Vậy được rồi.” tiểu nam sinh miễn cưỡng gật đầu: “Tôi sẽ nói với thầy giúp cậu, nhưng lần sau nếu muốn nghỉ học phải xin phép trước.”

Trọng Nham mặt mang mỉm cười nhìn theo bóng cậu ta xoay người rời đi, sau đó lại gục mặt xuống, tiếp tục gối đầu lên cánh tay ngủ. Cậu chỉ nhớ hình như tiểu nam sinh này là lớp trưởng, còn tên cậu ta là gì thì không biết. nhưng đứa nhỏ này gia cảnh hẳn không tồi, cậu ta đang đi đôi giày thể thao với giá trị bốn con số mà mấy hôm trước đi mua đồ cùng Lý Vinh cậu đã nhìn thấy. Còn cả chiếc đồng hồ thể thao lộ ra ngoài tay áo đồng phục, đời trước cậu từng thấy Lý Duyên Lân đeo một cái giống y hệt.

Trọng Nham đời này lo lắng nhất chính là lại có dính dứ tới đám người Lý gia, nghĩ tới đây mới cảm thấy tiểu tử này rất có khả năng thuộc cùng tầng lớp với Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân. Thậm chí nói không chừng còn quen biết bọn họ cũng nên, trong lòng bất giác có chút khó chịu. Lại nhìn tiểu tử kia dù phong thái nhã nhặn lịch sự, nhưng nhìn thể nào cũng không quá thuận mắt. bởi vì chú ý tới cậu ta hơn một chút mà lại bất giác nhớ kỹ tên cậu ta. Cậu ta chính là lớp trưởng lớp Trọng Nham, tên Tần Đông An.

Mà càng phiền toái hơn là, Trọng Nham phát hiện cậu học sinh ngoan ngoãn đó lại ngồi ngay bên cạnh mình. Trong lớp chỉ có hai người bọn họ là cao nhất, chủ nhiệm liền sắp xếp cho hai người ngồi cạnh nhau ở cuối lớp. làm lớp trưởng lớp 10-3, Tần Đông An đến lớp tự nhiên sẽ không ngủ gật, cậu ta chẳng những bản thân không được ngủ mà ý thức trách nhiệm bưng bưng luôn phân ra một phần lực chú ý giám sát Trọng Nham không cho cậu ngủ, Trọng Nham thật sự khổ không thể tả.

Đến lần thứ N bị Tần Đông An đánh thức nửa mê nửa tỉnh, Trọng Nham quả thực nóng nảy: “Cậu TMD có để yên cho tôi không?”

Tần Đông An vẫn cúi đầu ghi chép bài giảng, cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: “Bạn học à, tới lớp để ngủ là không đúng. Buồn ngủ sao không về nhà mà ngủ, có phải thoải mái hơn không? Cậu tới trường là để làm gì?”

Trọng Nham liếc mắt xem thường, tâm nói lão tử có ngủ hay không có liên quan đến gì tới mi?

Mấy nữ sinh ngồi phía trước trộm quay lại nhìn, giống như kiểu thấy hai nam sinh đẹp trai nhất lớp đầu vô mồm càng khiến nhóm nữ sinh cảm thấy rất thú vị, vừa lên nhìn còn vừa châu đầu vào nhau xì xầm bàn tán. Trọng Nham cảm thấy phiền không chịu được, cậu cũng không phải chân chính 17 tuổi, cả ngày ngồi cùng một đám mao hải tử, khi nào mới thoát được đây?

Cây bút dài trong tay Tần Đông An gõ gõ lên mặt bàn cậu: “Sắp thi giữa học kỳ rồi, thầy đã nói thành tích học kỳ này có ảnh hưởng rất lớn tới việc phân ban năm sau. Nghe nói nhà trường đang đẩy nhanh tốc độ phân ban.”

Cậu ta vừa nói như thế, Trọng Nham mới nhớ tới vấn đề mình đã lỡ bỏ quên mất là sau khi tốt nghiệp cấp III sẽ thi trường nào. Cậu đối mấy thứ vẫn còn trong trí nhớ không chút hứng thú, vẫn muốn học ngành khoa học tự nhiên. Những thiếu niên thành tích tốt đều rất thành thật an phận, trong lớp không có người gây chuyện, mỗi ngày trôi qua của cậu cũng coi như thoải mái.

Tần Đông An thấy Trọng Nham rốt cục cũng lên tinh thần nghe giảng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình vừa lòng.

Hải Thanh Thiên là người chuyên nghiệp, hơn nữa yêu cầu điều tra của Trọng Nham không cao, chỉ kêu anh ta tìm địa chỉ và tình hình cơ bản của hai mẹ con Lý Ngạn Thanh. Bởi vậy cũng không tốn bao nhiêu thời gian anh ta liền gửi báo cáo điều tra tới, trong báo cáo còn kèm theo mấy bức ảnh chụp.

“Nhận được chưa?” giọng Hải Thanh Thiên có chút lười biếng, một chút cũng không hợp với hình tượng thám tử già dặn khôn khéo như trong cảm nhận của Trọng Nham: “Người đang xuống cầu thang trong bức ảnh đầu tiên chính là Lý Ngạn Thanh, người phụ nữ đi sau chính là mẹ cậu ta Trương Minh Nghiên. Bọn họ đang ở trong biệt thự Phú Hoa số 14.”

“Trương Minh Nghiên là y tá?” Trọng Nham tỉ mỉ nhìn nữ nhân lộng lẫy phú quý trong ảnh, thế nào cũng không tưởng tượng nổi người đàn bà sang trọng thế này khi mặc áo blouse trắng lên sẽ trông như thế nào.

“Là trước kia thôi, nhưng sau khi sinh Lý Ngạn Thanh thì bà ta liền nghỉ việc, từ đó chỉ ở nhà chăm con.”

Trọng Nham ngồi trước máy tính xem kỹ từng bức ảnh được gửi tới, có ảnh chụp hai mẹ con cùng lái xe ra ngoài, có ảnh chụp Lý Ngạn Thanh đang ở trong thư viện trường, còn cả ảnh Lý Thừa Vận đưa hai mẹ con họ ra nước ngoài du lịch. Bức cuối cùng là ảnh Trương Minh Nghiên đưa Lý Ngạn Thanh tới tham gia một sự kiện nào đó, nhưng tới khi nhìn thấy một người đứng bên cạnh bọn họ, cả người cậu phải tròn tròn mắt giống như sắp lộn tròn.

“Nam nhân kia là ai?” Trọng Nham hỏi Hải Thanh Thiên: “Bức ảnh cuối cùng, người đứng cạnh Trương Minh Nghiên ấy.”

Mấy giây sau, giọng Hải Thanh Thiên không quá chắc chắn đáp: “Nam nhân này sống ở cách vách nhà bọn họ, chi tiết thế nào tôi cũng không rõ, có cần tôi điều tra thêm không?”

Tay nắm chuột máy tính của Trọng Nham không khỏi phát run: “Có, mau chóng điều tra rõ ràng lai lịch của người này.”

“Tôi sẽ tìm hiểu tư liệu về người này, cậu chờ điện thoại của tôi.”

Trọng Nham cúp điện thoại, mới phát hiện trán mình đã lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh, cả người như có cảm giác hư thoát vô lực.

Nam nhân trong ảnh chụp tên gọi Trương Hách, khi 19 tuổi cậu nhận thức hần, bởi vì tri thức uyên bác, trong cuộc sống hần cũng đã chỉ điểm cho cậu nhiều điều mà kính trọng gọi hần là “thầy”. hần dạy Trọng Nham những đạo lý đối nhân xử thế phức tạp cùng hành xử khéo léo trong giao tiếp, còn bày cách làm sao để lật đổ anh em Lý gia đồng thời làm khó dễ bọn họ chuyển bại thành thắng, làm sao để từng bước đem mọi người dẫm đạp dưới chân...nhưng hiện tại cậu chợt phát hiện người này thế nhưng lại quen biết mẹ con Lý Ngạn Thanh trước cả cậu...

Đây đến tột cùng là cố ý hay chỉ là trùng hợp?

Người này có phải có chuyện gạt mình không? Hay là, lúc trước khi hắn xuất hiện ở bên cạnh mình có khả năng là do mẹ con Lý Ngạn Thanh bày trò? Nhưng suy nghĩ của mẹ con Lý Ngạn Thanh rất dễ đoán, vậy Trương Hách thực sự có thân phận gì? nếu trước kia, việc kết bạn với cậu là do Trương Hách cố ý sắp đặt, vậy hắn làm thế là vì cái gì?

Nghĩ tới việc người thầy trước sau đều đứng cạnh tận tình hướng dẫn chỉ điểm cho mình lại có khả năng khoác một lớp mặt nạ khác, Trọng Nham không khỏi sợ tới mức nổi da gà.

Trương Hách là ông chủ của một nhà máy hóa chất, độc thân, mới về nước không bao lâu, cũng có nhà ở phụ cận sân vận động công nhân. Trọng Nham ghi lại những tin tức mình biết được ở kiếp trước, đồng thời gửi cho Hải Thanh Thiên. Cậu hiện tại hoài nghi những tin tức Trương Hách đời trước cố ý tiết lộ cho mình rốt cuộc có bao nhiêu là thật?

Trọng Nham vốn không phải dạng người có thể dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng thời gian Trương Hách bất ngờ xuất hiện rất trùng hợp, đúng lúc từ trong tay anh em Lý gia cứu cậu một lần, Trọng Nham cảm kích rất nhiều tự nhiên sẽ không sinh lòng nghi ngờ với hắn, sau đó Trương Hách lần lượt vì cậu mà bày mưu tính kế cũng đã hướng dẫn chỉ bảo cậu trong rất nhiều phương diện... nếu hết thấy đều là kế hoạch được sắp đặt trước, vậy thì...

Như vậy là cậu đời trước có bao nhiêu may mắn khi vừa có địch thủ trong chỗ sáng, vừa có địch thủ trong chỗ tối mà vẫn có thể bò lên được ngai vàng cao nhất của Lý gia? Nếu Trương Hách thật sự có quan hệ với Lý Ngạn Thanh, vậy hắn đã mang tâm trạng gì khi đứng nhìn cậu dầm nát Lý Ngạn Thanh cùng với đám người Lý gia ở dưới chân?

Trọng Nham hiện tại nóng lòng muốn biết trước khi Trương Hách tới tìm cậu, rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Lý Ngạn Thanh? Liệu trong đó có giao dịch gì không? Nếu có, vậy đời trước đã xảy ra vấn đề gì mà thời khắc cuối cùng khiến Trương Hách lại bỏ rơi Lý Ngạn Thanh?

“Rốt cuộc đời trước dưới chân lão tử đã chôn bao nhiêu bom mìn?” Trọng Nham tự hỏi: “Bao nhiêu quả là do chính nam nhân luôn đứng bên cạnh lão tử này tự tay chôn xuống?”

“Ngay cả thời điểm Lý Ngạn Thanh xuất hiện cũng không thích hợp.” Trọng Nham nhớ lại tình hình kiếp trước, đối với điểm này ấn tượng vô cùng khắc sâu: “Vậy chẳng phải chứng minh thời điểm đó cậu ta không được Trương Hách giúp đỡ sao?”

“Nhưng trong ảnh chụp, hắn và mẹ con Trương Minh Nghiên ở chung rất hòa hợp, không giống như quen biết bình thường, ta không tin hắn chỉ trùng hợp quen biết bọn họ.”

“Đúng thế, bọn họ quen biết nhau, điểm này không thể nghi ngờ. nhưng quen biết tới mức độ nào, đây là vấn đề chúng ta cần phải để ý kỹ. mà vấn đề này, cũng nên yêu cầu Hải Thanh Thiên đi thăm dò một chút.”

“Đã biết, lão tử chỉ là...”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ, dù sao đó cũng là những chuyện đời trước rồi.”

“Lão tử chỉ là... chỉ là có chút nghĩ mà sợ...”

Trọng Nham một chút cũng không muốn thừa nhận, nghĩ tới bên cạnh mình cứ nhiên luôn tồn tại một nhân tố trí mạng không rõ ràng như vậy mà cậu lại cố tình hoàn toàn không biết chút gì, trong lòng không khỏi run rẩy sợ hãi.

Cậu vẫn luôn cho rằng mình là một con cáo già, hiện tại xem ra, số lần chết hụt còn ít lắm.

Trọng Nham tinh thần không yên làm ỏ trên ghế sofa, hai chân nhàm chán gác lên bàn trà lắc qua lắc lại. đây là tư thế nhìn như thập phần biếng nhác, nhưng chỉ có mình cậu biết rõ trong lòng mình đang lo sợ như thế nào.

Trọng Nham phát hiện mình một lần nữa trở lại tuổi 17, hoặc cũng có thể là do trong tay cậu còn có con bài chưa được lật, tố chất tâm lý rõ ràng kém hơn trước rất nhiều, sự kiên nhẫn cũng không cao như trước, cứ hề gặp việc gì là y như rằng thần kinh thiếu niên liền trở nên căng thẳng, một chút cũng không có tư thái bình tĩnh thông dong như người đang ở tuổi 30 nên có.

Sự thật thì bề ngoài cậu vẫn chỉ là một thằng nhóc con chưa mọc đủ lông đủ cánh.

Cậu còn nhớ rõ bản thân ngày trước ngồi trên bàn đàm phán mặt không đổi sắc cùng đối thủ độ sức, một tắc lại một tắc tranh thủ lợi ích cho bên mình, đầu óc rõ ràng, trật tự, phân minh, khiến đối thủ tức hộc máu. Khi đó khí phách oai phong cỡ nào....

MD, nghe nói con người khi không có việc gì làm mà thường hay nhớ lại những gì đã qua, đó chính là dấu hiệu bắt đầu già đi.

Trọng Nham từ sau đêm dựa sô pha lòi ra bao thuốc lá cùng bật lửa cậu đã giấu ở đó, do dự một chút, rút ra một điếu, châm lửa, đưa lên môi hút sâu một hơi. Trời đất chứng giám, cậu kỳ thật cậu đang dần cai thuốc, thân thể thiếu niên đang trưởng thành không nên nghiện thuốc lá, khắc chế một chút là sẽ bỏ được. Nhưng thói quen nhiều năm không thể nói bỏ là bỏ ngay được, hơn nữa nghĩ tới việc miệng ngậm thuốc lá có thể sẽ ngăn chặn việc tự nói chuyện một mình, Trọng Nham cảm thấy có hút thêm vài điếu cũng không tính là gì. so việc hút thuốc với việc bệnh tâm thần phát tác, cái nào nghiêm trọng hơn?

Cổ nhân nói không sai, lưỡng hại tương quyền yếu thủ kì khinh (Hai việc có lợi thì chọn việc nào lợi hơn để làm cho dù bất chấp thủ đoạn)

Trọng Nham híp mắt ngăn người, di động đặt ở trên đùi bỗng nhiên rung lên khiến cậu hơi giật mình, vội vàng cầm di động lên, không quá chú ý tới dãy số dài hiện lên trên màn hình, trực tiếp ấn nghe, không chờ được mà lên tiếng hỏi trước: “Thế nào rồi?”

Đầu dây là một chuỗi trầm mặc quỷ dị.

Trọng Nham nghi hoặc nhìn lại dãy số gọi tới, có chút quen mắt, hình như đã thấy qua. Nhưng Hải Thanh Thiên giáo hoạt như con thỏ, trong người lúc nào chả có vài cái di động khác nhau, có số cậu không biết cũng là điều bình thường.

“Alo?”

Người đầu dây giống như khê thở dài: “Trọng Nham?”

Hết

11. Chương 11: Bài Tập Về Nhà

Trọng Nham bị sắc khói thuốc ở cổ họng, cúi đầu mãnh liệt ho khù khụ.

“Trọng Nham?” giọng nam nhân đầu dây đề cao hơn chút.

“Không... không sao.” Trọng Nham ho khan mấy hơi hỏi lại: “Ông là ai?”

Người gọi tới là Lý Thừa Vận. cũng phải hơn 20 năm chưa gặp mặt, Trọng Nham có chút buồn bực cậu cư nhiên vẫn có thể nhận ra giọng nói của ông ta.

“Ta là...” Lý Thừa Vận hơi chút do dự: “Ta là cha của con.”

Không phải vấn đề cậu quan tâm, Trọng Nham lười biếng thả lỏng người, toàn bộ cơ thể giống như không xương dựa vào thành sô pha: “Là Lý tiên sinh à, có chuyện gì vậy?”

“Lý tiên sinh?” Lý Thừa Vận bị xưng hô này của cậu kích thích một chút, đứa nhỏ này trước kia ông vốn không tính nhận lại, nhưng chuyện ông có nhận hay không là một chuyện, còn con ông nó có chịu nhận bố nó hay không rõ ràng lại là một chuyện khác.

Trọng Nham không hé răng nói một lời, tâm nói gọi ông một tiếng Lý tiên sinh là đã rất khách khí với ông rồi, hay ông muốn tôi gọi ông là lão vương bát khốn khiếp?

“Là thế này...” Lý Thừa Vận không đợi được thằng con có phản ứng như mình mong đợi, có chút không vui nói tiếp: “Cuối tuần ta sẽ kêu người đón con về nhà, ông bà nội rất muốn gặp con.”

Trọng Nham vội đáp: “Không nhọc ông hao tâm tổn trí, cuối tuần tôi có việc bận rồi.”

“Có việc?!” thanh âm Lý Thừa Vận trầm xuống, tự nhiên phát ra vài phần uy nghiêm: “Chuyện gì quan trọng hơn chuyện đi gặp trưởng bối trong nhà?”

Trọng Nham liếc mắt xem thường, tâm nói, trưởng bối nhà ông liên quan đến gì đến lão tử. cậu có thể nghe ra Lý Thừa Vận đang không cao hứng, nhưng đời này nếu còn tiếp tục bị Lý gia dắt đi nữa thì những ngày về sau của cậu sẽ rất khó chịu. Bà vợ ông ta căn bản không phải loại hiền lành gì, thủ đoạn sau lưng gây sức ép cho người khác rất đa dạng. còn cả hai thằng con quý tử của ông ta nữa, một đứa so một đứa càng tâm ngoan thủ lạt hơn nhiều. Trọng Nham ăn no rừng mỡ mới chạy tới làm bia đỡ đạn cho bọn họ nghịch chơi.

“Con rốt cuộc có ý gì?” Lý Thừa Vận bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Tôi nói thẳng luôn cho ông rõ...” Trọng Nham ngồi ngay ngắn, nghiêm trang chững chạc nói: “Lý tiên sinh, cả nhà các ông đều họ Lý, còn tôi, tên trong hộ khẩu hay chứng minh thư chỉ có hai chữ Trọng Nham, không có họ Lý, cho nên rõ ràng tôi và người nhà họ Lý các ông chẳng có quan hệ gì. Ông không biết tôi, mà tôi cũng không biết ông là ai, chúng ta ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp nhau, đúng không? Cho nên giữa chúng ta kỳ thật không quen thuộc một chút nào, tôi hoàn toàn không cần thiết phải dấn thân hay đụng chạm gì tới nhà ông. Ông thấy đúng chứ?”

“Con có ý gì?” ngữ khí Lý Thừa Vận không thoải mái, chẳng lẽ thằng nhóc này vẫn còn oán hận việc ông không đi tìm nó sao?

“Ý của tôi chính là, tôi giúp đem đồ vật của Lý gia ông trả về chủ cũ, thù lao tôi nhận được chính là việc ông giúp tôi sắp xếp trường học, lại cho tôi một căn nhà và một cái xe. A, còn một chút tiền nữa.” Trọng Nham thản nhiên nói tiếp: “Tôi cảm ơn Lý gia các ông đã rất hào phóng, như thế là đủ rồi, thanh toán sòng phẳng thế là xong. Từ đó về sau, ông đi đường lớn của ông, tôi đi cầu độc mộc của tôi. Chúng ta không cần dây dưa nữa.”

Lý Thừa Vận tức giận muốn bật cười, thằng bé này đang muốn phân rõ giới hạn với ông sao?

“Ngày đó tôi cũng quên không nói với Lý Nam...” Trọng Nham vẫn ngữ khí ôn hòa, tốc độ thoải mái, mỗi câu mỗi chữ giống như đã trải qua suy nghĩ thấu đáo: “Về sau, nhà các ông không cần tiếp tục gửi tiền vào tài khoản cho tôi nữa, số tiền trước đó tôi đã xem rồi, đủ để tôi học xong trung học. Về phần sau khi tốt nghiệp tôi đi học tiếp hay làm thế nào, tôi sẽ tự mình nghĩ cách, sang năm tôi cũng đã 18 tuổi, đã thành niên, chả nhẽ không kiếm nổi một công việc để nuôi thân hay sao? không cần người khác phải nuôi dưỡng.”

“Còn sau đó?”

“Không có sau đó.” Trọng Nham hút một hơi thuốc, híp mắt tìm gạt tàn, tìm nửa ngày cũng không thấy, tiện tay ấn tàn thuốc lên cái khay đựng trái cây đặt trên bàn: “Lý gia các ông cũng không thiếu con trai.”

Lý Thừa Vận đã có chút tức giận, nghe xong câu nói cuối cùng, không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên hơi chua xót. Ông đã nghe Ôn Hạo nói qua, đứa nhỏ này trưởng thành trong hoàn cảnh rất tệ. đừng nói so với mấy đứa con cưng ngọc thực trong nhà, ngay cả so với một gia đình bình thường cũng không bằng.

Một chút lòng trắc ẩn khó có được của ông rất nhanh đã bị Trọng Nham không biết phân biệt mà gạt đi: “Đúng rồi, Lý Nam, Lý Bắc ông cũng gọi trở về hết đi, tôi là học sinh, không cần tới vệ sỹ hay lái xe riêng. Tôi cũng không quý giá như vậy. Người giúp việc về sau cũng không cần tới. bảo bà ấy để chìa khóa nhà lại cho tôi.” Có một nữ nhân xa lạ ngày ngày đều đi đi lại lại trong nhà mình, khiến ý thức lãnh địa của Trọng Nham bùng nổ, cảm giác cả người rất không thoải mái.

“Đừng túy hứng.” Lý Thừa Vận không biết nghĩ tới điều gì, giọng nói tự nhiên trở nên rất ôn hòa: “Bọn họ đều đang bảo vệ con.”

“Bảo vệ tôi?” Trọng Nham hỏi lại ông ta: “Bảo vệ tôi khỏi cái gì? tôi chỉ là một thằng nhóc nghèo mạt rệp, chỗ nào cần người bảo vệ?”

Lý Thừa Vận rất kiên nhẫn trả lời: “Công việc kinh doanh của gia đình đã đắc tội không ít người, bề ngoài tuy không có gì, chỉ sợ có người ở trong tối giờ trò.” Trọng Nham nếu ở trong nhà chính Lý gia thì tốt rồi, cố tình nó lại yêu cầu ở một mình bên ngoài, điều này rất phiền toái, ông cũng không thể rút người ở nhà chính tới để bảo vệ một mình Trọng Nham được.

“Ai sẽ mù quáng mà tới tìm tôi phiền toái chứ?” Trọng Nham thực không cho ông bỏ mình mặt mũi, cười nhạo: “Tôi chỉ là một đứa con riêng không tiền không thế, nói trắng ra là đã bị vứt bỏ ngay từ khi mới sinh. Sự tồn tại của tôi không uy hiếp nổi bất cứ kẻ nào, tìm tôi phiền toái thì có tác dụng gì? Lý tiên sinh, nếu đối thủ của ông có chỉ số thông minh như vậy, tôi cảm thấy ông nằm mơ cũng phải cười tỉnh.” (Jer: tởm cổ ý để là ông bỏ nhé, thể nghe láo lếu.)

Lý Thừa Vận đột nhiên có chút hiểu được ‘khó đối phó’ trong lời Ôn Hạo nói là có ý gì. Đứa nhỏ này rõ ràng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng sao ông lại có cảm giác như đang nói chuyện với một lão cáo già khôn ngoan tuổi tác xấp xỉ mình thế này?

Đây chẳng lẽ là ảo giác?

“Thôi, cứ vậy đi.” Trọng Nham cảm thấy đêm nay mình nói có chút nhiều, chủ yếu cũng bởi vì trong lòng cậu đang tràn đầy lo âu mà chờ đợi điện thoại của Hải Thanh Thiên. Rất nhiều người đều như vậy, mỗi khi cảm thấy khẩn trương thường đặc biệt nói rất nhiều: “Chỉ cần người Lý gia đừng rảnh rỗi mà thi nhau chạy tới xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhất định an toàn vô cùng.”

“Trọng Nham, con...”

Trọng Nham bực bội cúp luôn điện thoại. Lão vương bát khốn khiếp, lưu manh giả danh trí thức, kỳ thật con người ông ta chính là dạng không ăn được sẽ đập đổ, hết tác dụng liền trở mặt, nếu không mẹ cậu cũng sẽ không cùng đường mà vác bụng lớn quay về nhà đâu.

“Mi thấy chưa, ông ta căn bản chính là loại cặn bã vô lương tâm.” Trọng Nham ném di động sang một bên, lăm bả lăm bả tự cảnh cáo chính mình: “Lúc này không chừng lão thái gia nói gì đó, ông ta mới vội vã muốn biểu hiện trước mặt lão già kia. Nếu không sao ông ta có thể nhớ tới đứa con ông ta vốn không muốn đón vào cửa chứ? Đúng là nực cười.”

Di động lại ding ding vang lên, một tin nhắn mới được gửi tới. Trọng Nham cầm lên đọc, lại là một dãy số không biết, nhưng nội dung trong tin nhắn lại chính là danh sách toàn bộ bài tập về nhà ngày hôm nay ở trường.

Trọng Nham: “...”

Bởi vì sắp tới kỳ thi thử giữa kỳ, chủ nhiệm hời đầu của lớp đã ghép các học sinh lại thành từng nhóm nhỏ để giúp đỡ nhau cùng ôn tập, Trọng Nham thật bất hạnh được phân vào một tổ với vị lớp trưởng vô cùng có trách nhiệm Tần Đông An. Kỳ thật dưới góc độ một người thành niên như Trọng Nham mà suy xét, loại chuyện như học hành này nếu cậu đã cố tình không muốn để tâm, thì cho dù có thần tiên xuống giúp đỡ cũng vô dụng. Nhưng cố tình lại có đứa nhỏ tin tưởng vô đối vào loại chuyện “chỉ cần tổ hỗ trợ, cậu nhất định sẽ tiến bộ” quý mới tin gì đó, chỉ tay hướng thẳng về phía mặt trời, vỗ ngực tự nguyện gánh vác một người khác lên vai. Loại người lười biếng như Trọng Nham cũng không thể nào tưởng tượng nổi, cái gọi là ý thức trách nhiệm kỳ kỳ quái quái đó rốt cuộc là ở chỗ nào ra?”

“Quả nhiên đã già rồi sao?” Trọng Nham có chút đau đầu đọc tin nhắn: “Đúng là không thể hiểu nổi...”

“Làm bài tập gì chứ... thực phiền.”

Trọng Nham lần đầu tiên đúng hạn giao nộp đầy đủ bài tập về nhà, điều này khiến Tần Đông An rất có cảm giác thành tựu, thực khó mà thưởng cho Trọng Nham một nụ cười tươi toé toét như hoa, còn lộ ra hai cái răng nanh sáng bóng. Trọng Nham thiếu chút nữa còn định vươn tay ra xoa xoa đầu cậu ta, khen cậu ta một câu “ngoan lắm, ngoan lắm”.

Người già ngồi cùng một đám thiếu niên tuổi trẻ nhiệt huyết, tâm tình khổ bức ai có thể hiểu đây?

Tần Đông An thấy biểu tình buồn bực của Trọng Nham, cũng hớn hở vui mừng ngồi xuống bên cạnh: “Này, ông tên là Trọng Nham đúng không, chữ ông rất đẹp, từng luyện qua à?”

“Từng luyện.” Trọng Nham lười biếng đáp lại, còn không phải đã từng luyện qua sao, đời trước đã luyện hơn mười năm lận.

Trên mặt Tần Đông An toát ra thần sắc tiếc nuối: “trước kia anh hai tôi cũng bắt tôi đi luyện chữ đẹp, tôi không làm anh ấy liên đánh tôi, vừa đánh tôi, tôi liền khóc, sau đó rốt cuộc không luyện thành.”

Trong đầu Trọng Nham tưởng tượng ra hình ảnh cậu ta bị đánh, tâm tình thoáng tốt hơn chút.

“Này, ông từ đâu chuyển tới vậy?” Tần Đông An đại khái cảm thấy mình và Trọng Nham đã quen thân hơn rồi, nên cũng bắt đầu có tâm tình hóng hớt tò mò hỏi lai lịch của cậu: “Trước kia nhà ông ở đâu?”

Trọng Nham cảm thấy nhóc con này có bộ dạng hai mắt sáng long lanh trông rất thú vị, cũng thoải mái cười nói: “Trước kia ở thành phố Lâm Hải, nó nhỏ lắm.”

“A...” Tần Đông An chưa từng nghe qua địa danh này: “Vì sao lại chuyển trường vậy?”

Trọng Nham cảm thấy vấn đề này thật sự không tiện trả lời, vì sao chuyển trường à, gì cũng không phải, chỉ là có người muốn khống chế cuộc sống sinh hoạt của cậu mà thôi.

Tần Đông An tự cho là đã chạm tới lý do khó nói của người ta, cũng vội chuyển đề tài: “Này, ông có chỗ nào muốn đi thì nói với tôi, tôi dẫn ông đi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên cho ông.”

Trọng Nham nhịn không được, rốt cuộc vẫn vươn tay ra ở trên đầu thiếu niên vò tung mái tóc một phen, lòng tràn đầy sang khoái đáp: “Được.”

“Ông đừng như vậy.” Tần Đông An phụng mặt bánh bao, không vui mà né tránh một chút: “Anh hai tôi cũng thường làm thế... tôi với ông bằng tuổi đây có biết không?”

Trọng Nham nói chuyện với cậu ta chưa đầy năm phút đồng hồ, đã nghe cậu ta hai lần nhắc tới anh hai mình. Cậu có chút nghi ngờ, đứa nhỏ này có phải trong nhà chỉ có một người anh hay không? Nhưng lời này cũng không dễ hỏi, nếu chọc cậu ta rớt nước mắt thật rất không tốt.

“Tôi thấy bữa trưa ông đều ra quán ăn.” Tần Đông An lại tìm được đề tài mới nói: “nhà ông rất xa sao?”

“Không xa lắm.” Trọng Nham cảm thấy khoảng cách 10 phút đi bộ cũng không tính là xa: “Nhưng giữa trưa sẽ không về nhà ăn.” Cô giúp việc buổi tối mới tới, tuy rằng cậu đã nói bà ấy không cần tới nữa nhưng Lý Thừa Vận cũng không định nghe theo ý cậu.

Tần Đông An không biết nghĩ đi đâu, trên mặt lộ ra nét đồng tình: “Trưa nay anh hai sẽ tới đón tôi ra ngoài ăn cơm, ông đi cùng tôi đi.”

Trọng Nham cười một chút, cậu cảm thấy thằng nhóc này tâm nhãn không tệ: “Không đâu, cảm ơn, trưa nay tôi có việc bận rồi, để lần sau đi.”

Tần Đông An cho rằng cậu ngại, cũng không tiếp tục miễn cưỡng. trưa nay Trọng Nham thật sự có việc, khi cậu đang trên đường tới trường, đã nhận được tin Ôn Hạo nhắn tới, nói buổi trưa sẽ tới đón cậu đi ăn cơm. Trọng Nham đoán bữa cơm này có liên quan tới lời cự tuyệt tối hôm qua của cậu với Lý Thừa Vận. Ôn Hạo không phải quân sư quạ mo của Lý Thừa Vận sao, những trường hợp Lý Thừa Vận không tiện ra mặt, tự nhiên đều yêu cầu hắn chạy đi điều đình hòa giải.

Cũng có thể là cường bức dụ dỗ gì đó, Trọng Nham nghĩ thầm.

Khi Trọng Nham lẩn trong đám đông tan học đi ra cổng trường, Ôn Hạo đã tới. hắn đỗ xe ở cách cổng trường không xa, đang đứng tựa vào cửa xe nhìn xung quanh. Hắn ta mặc một chiếc sơ mi màu trắng cùng chiếc quần âu màu đen, ăn diện giống như muốn đi dự yến tiệc vậy, nhìn thấy Trọng Nham còn thập phần tao nhã vậy vậy tay.

Trọng Nham thật muốn quay đầu bước đi.

Ôn Hạo khởi động xe tới đón, cười nói: “Hi, Trọng Nham. Lại gặp nhau.”

Trọng Nham tâm nói lão tử một chút cũng không muốn gặp mi, có được không.

“Lên xe đi, dẫn cậu đi ăn một bữa ngon.” Ôn Hạo nhìn mặt cậu lạnh tanh bước lên xe, có chút buồn cười hỏi: “Cậu có kiêng ăn cái gì không?”

Trọng Nham trào phúng nhìn hắn ta: “Người luôn no bụng mới có tư cách ăn kiêng. Cái gì tôi đều có thể ăn.”

Ôn Hạo qua gương chiếu hậu quét mắt nhìn cậu một cái, không lên tiếng. Từ khi vừa gặp mặt ở Lâm Hải hắn đã biết thằng bé này khó chơi, cùng nó đấu võ mồm trên cơ bản chưa lần nào thắng được.

“Vậy đi ăn đồ Trung Quốc.” Ôn Hạo nói lảng sang chuyện khác: “Buổi chiều vẫn phải tới trường đúng không?”

“Đương nhiên.” Trọng Nham kinh ngạc, hắn ta hỏi như vậy chẳng lẽ hắn biết chiều hôm qua mình trốn học?!

Ôn Hạo lại qua gương chiếu hậu quét mắt nhìn cậu một cái.

Trọng Nham trên cơ bản có thể xác định, hành tung của cậu luôn có người theo dõi. Mà Ôn Hạo cũng ý thức được Trọng Nham đã đoán được điều này, thần thái thoáng có chút xấu hổ: “Cậu một mình sống ở bên ngoài, người trong nhà đương nhiên sẽ chú ý tới sự an toàn của cậu...”

Trọng Nham đối với cách nói này chỉ cười nhạt: “Cách xa các người mới càng an toàn. Nhà các người hết người này tới người khác cứ chạy tới trước mặt tôi, tôi còn có thể an toàn được sao?”

Ôn Hạo thở dài: “Trọng Nham, cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ...không cần thiết phải... phải gai góc như vậy.”

Hết

12. Chương 12: Mấy Đứa Con

Ôn Hạo dừng xe trước cửa một nhà hàng riêng, hướng ra ngoài bĩu môi: “Vào đi, có người đang chờ cậu.”

Trọng Nham ngồi yên bất động, cậu phát hiện đối với việc tới gặp Lý Thừa Vận, cậu so với trước đây càng kháng cự hơn nhiều.

Ôn Hạo xoay người nhìn cậu, cà lơ phát phơ cười: “Ai da, cậu đang luyến tiếc rời khỏi tôi sao? thật đúng là thụ sủng nhược kinh.”

“Quý mới luyến tiếc anh.” Trọng Nham thực chán ghét loại ngữ điệu này của hắn, cũng lười cùng hắn tranh cãi, đẩy cửa xe bước xuống. Nhân viên lễ tân đứng cạnh cửa tươi cười tiếp đón: “Là Lý thiếu gia ạ? Mời ngài đi bên này.”

Trọng Nham bị một tiếng “Lý thiếu gia” chấn động không nhẹ, nhưng cũng không đáng phải đi giải thích với người lạ, trong lòng không khỏi có chút ầm ức.

Nhân viên lễ tân dẫn cậu đi vào trong, diện tích chỗ này cũng không lớn, nhưng được bố trí theo phong cách truyền thống, vừa tinh xảo lại không quá khoa trương, là một nơi khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nhân viên lễ tân dẫn cậu xuyên qua hành lang, đi tới trước một gian phòng riêng mới vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng, nghe được người bên trong nói “vào đi”, lúc này mới khẽ đẩy một bên cánh cửa ra một khoảng vừa phải, ý bảo Trọng Nham đi vào.

Trọng Nham nhìn lướt qua bảng gỗ khắc hoa treo trên khung cửa ghi mấy chữ “An Bình Điện”, trong lòng cười lạnh một chút, tâm nói những người từng ngồi trong này, ai có thể chân chính được an bình?

Qua khoảng rộng được mở ra của cánh cửa, Trọng Nham nhìn thấy trong phòng một nam nhân trung niên mang theo thần sắc kinh ngạc đang nhìn mình. Biểu tình như vậy, Trọng Nham ở kiếp trước cũng từng thấy qua. Trên thực tế, lần đầu tiên cậu gặp Lý Thừa Vận cũng đã kinh ngạc không thốt ra lời. Có thể nói ông bà chưa từng một lần xuất hiện trong đời cậu suốt 17 năm qua nhưng lại có thể nhận ngay ra cậu chỉ cần đúng 1 giây đồng hồ.

Đồng dạng cao lớn, đồng dạng mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt chói lọi, thậm chí ngay cả khoe mắt đuôi lông mày cong cong hơi nhếch về phía trước cũng không khác biệt nhau.

Lý Thừa Vận há miệng thở dốc, nhắm mắt lại, biểu tình mờ mịt tựa như nhìn thấy món đồ không thể tưởng tượng: “Trọng Nham?”

Trọng Nham cũng đã hơn 10 năm chưa gặp lại ông ta, lần gặp mặt cuối cùng là ở trong bệnh viện tâm thần, giữa bọn họ còn cách một lớp hàng rào kim loại, Lý Thừa Vận sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm cậu, trong mắt lần lượt thay đổi từ thống hận sang sợ hãi. Ông ta giống như một kẻ điên thực sự lao về phía Trọng Nham gào lên: “Tao sao lại có một thằng con như mày....”

Trọng Nham muốn nhớ lại sau đó ông ta còn nói thêm gì nữa, nhưng cổ họng cũng không nhớ ra được nên đành buông tha. Cậu có chút chán ghét nghĩ thầm, còn có thể là gì chứ, đơn giản không phải chữ vô nhân tính thì chính là lãnh huyết vô tình gì đó đi. nhưng khi đó, những từ ngữ mắng chửi như vậy đối với Trọng Nham đã một đường giẫm lên bả vai già trẻ lớn bé Lý gia mà bước tới chỗ cao nhất cũng chẳng sinh ra chút xú ảnh hưởng gì. cậu đi thăm Lý Thừa Vận chỉ vì muốn thỏa mãn tâm nguyện thưở ban đầu của mình: thay Dương Thụ nhìn những báo ứng mà gã đàn ông này phải nhận.

Lý Thừa Vận phục hồi tinh thần, vươn tay chỉ chỗ trống bên cạnh mình: “ngồi đi.”

Trọng Nham theo hướng ngón tay ông ta chỉ, nhìn lướt qua, lại tự mình đi tới ngồi xuống chỗ xa nhất đối diện ông ta.

Lý Thừa Vận nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt Trọng Nham, tựa như phát hiện ra chuyện bất khả tư nghị nào đó. Trọng Nham biết biểu tình đó chỉ bởi vì chuyện quá mức ngoài ý muốn của ông ta mà thôi, một thằng con chưa từng gặp mặt, chưa từng được kỳ vọng, cư nhiên lại có khuôn mặt giống ông ta nhất.

Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ nhà hàng đi tới hỏi đã nên mang đồ ăn lên chưa.

Lý Thừa Vận khẽ khôi phục vẻ ung dung trầm ổn mà một nam nhân trung niên nên có, ông ta hòa khí hỏi Trọng Nham: “Con đói chưa? Có gì muốn ăn không ta bảo bọn họ làm cho con.”

Trọng Nham bất động thanh sắc nhìn thẳng ông ta: “Không có gì muốn ăn, có thịt là được.”

Trong mắt Lý Thừa Vận xẹt qua chút cảm xúc không rõ nghĩa, tựa như có chút cảm khái, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Khi đồ ăn được mang lên, hai nam nhân trầm mặc cầm đũa, Lý Thừa Vận gấp một miếng thịt bò đặt lên đĩa ở trước mặt Trọng Nham: “Chỗ này đầu bếp rất nổi tiếng với món thịt bò, con nếm thử đi.”

Trọng Nham thản nhiên nhìn lướt qua miếng thịt bò kia, không hề động tới. cậu cũng không phải có bệnh khiết phích (yêu sạch sẽ) gì, nhưng chỉ có một thói quen cổ quái chính là không bao giờ ăn đồ do người khác gấp cho. Huống chi người này lại chính là người mà cậu không muốn gặp nhất trong đời, Lý Thừa Vận?

Lý Thừa Vận trong lòng có chút bất đắc dĩ, trước khi Trọng Nham tới, ông vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một chút cảm xúc nào đó trong mắt đứa nhỏ này, tỷ như: khấn trương, kích động, thậm chí là oán hận, hoặc cũng có thể có một chút tình cảm quần quýt quyến luyến... nhưng thực tế cái gì cũng không có, đứa nhỏ này có đôi mắt giống hệt ông, thông thấu, bình tĩnh, một chút gợn sóng cũng không có, luôn lạnh như băng. Lý Thừa Vận cảm thấy Trọng Nham lãnh tĩnh như vậy, thật sự không giống một đứa trẻ 17 tuổi bình thường.

Cũng không biết nó đã trải qua cuộc sống như thế nào mà lại có tính cách như vậy...

Lý Thừa Vận bất giác vì đứa nhỏ bị ông bỏ rơi này mà sinh ra một chút áy náy, không biết nói gì nên cố tìm đề tài gợi chuyện: “Không ngờ trong mấy đứa con của ta, con cư nhiên lại trông giống ta nhất.”

Trọng Nham cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi lại ông ta: “Mấy đứa?”

Lý Thừa Vận có cảm giác bị ghen hòng.

“Bốn?”

Sắc mặt Lý Thừa Vận hơi đổi.

“Hay năm?” Trọng Nham nâng mắt nhìn thẳng ông ta, giống như không có việc gì hỏi tiếp: “Rốt cuộc là mấy đứa?”

Lý Thừa Vận ngưng mắt nhìn cậu, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Trọng Nham nửa thật nửa giả cười cười: “Lý tiên sinh, phúc khí thực vượng.”

Lý Thừa Vận đau đầu nhú mày, nghe ngữ khí này của nó, có chỗ nào giống như đã ý thức được nó là con ông? Chẳng lẽ nó nói nó không muốn được nhận vào Lý gia đều là sự thật? nhưng một đứa trẻ vị thành niên, không có Lý gia bao bọc, cuộc sống sinh hoạt của nó chỉ sợ không thể đảm bảo. chẳng lẽ nó vẫn còn đang tức giận với mình?

Lý Thừa Vận nghĩ loại khả năng này rất cao, trong lòng cũng có chút mềm nhũn: “Trọng Nham, ta biết con có bất mãn với ta, trước đây ta hoàn toàn không biết tới sự tồn tại của con...”

Trọng Nham nhìn ông ta, ánh mắt nghiêm túc: “Nếu ông biết thì ông sẽ làm gì?”

Lý Thừa Vận lại một lần nữa lời nói lên đến cổ họng lại tắc nghẹn. Nếu ông biết Dương Thụ sinh đứa nhỏ này thì ông sẽ làm gì? có thể là đón đứa nhỏ về nhà chính nuôi, hoặc là bao dưỡng mẹ con bọn ở bên ngoài... nhưng với tính tình của Dương Thụ, vô luận là cách nào cô ấy tuyệt đối cũng sẽ cự tuyệt.

Trọng Nham rũ mắt xuống, cầm cái thìa lên chan nước sốt thịt bò hầm ăn kèm với cơm trắng.

Lý Thừa Vận nhìn động tác của cậu, đồng tử khẽ co rút lại. Già trẻ lớn bé ở Lý gia, ngoại trừ ông ra thì không có ai thích ăn cơm kiểu như vậy. Sở thích thói quen kỳ lạ lại giống nhau, đây là lần thứ hai sau khi bị chấn động vì độ tương đồng dung mạo, Lý Thừa Vận lại bị chấn động mạnh lần nữa.

Đây là lần đầu tiên ông gặp đứa nhỏ này, vô luận là bề ngoài hay thói quen sinh hoạt, cơ hồ như đúc cùng một khuôn với ông —— trừ bỏ cái tính xảo quyệt tai quái ra.

Lý Thừa Vận không khỏi thở dài: “Tính cách của con một chút cũng không giống Dương Thụ.”

“Đúng vậy.” Trọng Nham trào phúng nhìn ông ta nói: “Cho nên bà ấy mới chết, còn tôi vẫn sống.”

Lý Thừa Vận nhìn khuôn mặt lạnh buốt của thằng con, vô cùng gian nan nói một câu: “Là ta có lỗi với em ấy.”

Trọng Nham nhìn ông ta, bật cười ra tiếng: “Ông cũng thật hài hước.”

Lý Thừa Vận im lặng, ông bỗng nhiên không biết nên nói cái gì cho phải. Rõ ràng, thằng bé này một chút cũng không tín nhiệm ông, thậm chí nó cũng không tính toán muốn tin ông. Từ lúc bước vào gian phòng này, nó đã tự dựng lên xung quanh mình một lớp lá chắn cứng rắn, đầy thờ ơ. Thằng bé so với trong tưởng tượng của ông, không hề giống nhau, nó giống y như lời kể lại của Ôn Hạo. Nó thực lãnh tính, lãnh tính tới mức khiến người ta không tìm ra được sơ hở.

Lý Thừa Vận cảm thấy tình hình trước mắt có chút khó giải quyết.

“Trọng Nham.” Lý Thừa Vận cố tỏ ra càng chân thành một chút: “Ta thật sự cảm thấy áy náy, đối với con, đối với Dương Thụ...”

Trọng Nham đơ đơ nhìn ông ta: “Rồi, ông áy náy, thì sao?”

Lý Thừa Vận: “...”

Trọng Nham kỳ thật hoài nghi loại thần sắc gọi là áy náy trong mắt Lý Thừa Vận kia có phải là do ông ta đang giả vờ không, cậu thậm chí còn hoài nghi ông ta có thật sự nhớ rõ Dương Thụ là ai hay không. Đương nhiên, hiện tại nói mấy thứ này đã không còn ý nghĩa. Từ kiếp trước, những hy vọng về một người cha trong cậu đã hoàn toàn tan biến. Mà Dương Thụ, chắc bà ấy cũng đã sớm đi đầu thai ở đâu đó rồi. mấy năm cuối đời của bà luôn sống trong khinh thị của người khác, chịu đủ mọi tra tấn của khốn cùng và tật bệnh, giống như một đóa hoa vừa nở rộ đã bị cơn mưa rào ào ào vùi dập —— sự thật tàn khốc đó vô luận Lý Thừa Vận có làm gì cũng không thể thay đổi.

Trọng Nham đã cảm thấy no bụng, cậu buông đũa xuống, lấy di động ra nhìn đồng hồ, nghiêm trang chứng chạc ngồi ngay ngắn nói: “Lý tiên sinh, chúng ta nói thẳng ra đi, hôm nay ông sai Ôn Hạo đưa tôi đến đây, rốt cuộc để làm gì?”

Lý Thừa Vận khẽ thở dài: “Không có gì, chỉ để gặp mặt nhau thôi.”

Trọng Nham lộ ra thần sắc hồ nghi.

“Hôm qua trong điện thoại chưa nói rõ ràng, cho nên ta mới tính gặp mặt nhau nói chuyện.” biểu tình của Lý Thừa Vận đã khôi phục lại trầm ổn bình tĩnh như trước, Trọng Nham không thể không thừa nhận người này ít nhất từ bề ngoài nhìn vào vẫn rất có phong độ. Quả nhiên không phải ai cũng có thể làm lưu manh, vẫn phải có chỗ hơn người mới được, chẳng những khuôn mặt đẹp trai, da mặt còn phải dày, trường kỳ lộ ra bộ dạng tâm can sắt đá, thay đổi sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“Nói chuyện gì?”

“Là thế này...” thần sắc Lý Thừa Vận thoáng có chút do dự, ông bắt đầu cảm thấy không chắc chắn về việc mình có thể thuyết phục thành công thằng bé này hay không: “Ông nội muốn gặp con.”

Trọng Nham chỉ nhìn ông ta, không lắc, không gật, cũng chẳng tỏ bất luận thái độ gì.

Lý Thừa Vận thở dài: “Cho dù ta có lỗi thế nào với Dương Thụ, thì đó cũng là chuyện giữa ta và em ấy, không thể bởi vì chuyện đó mà phủ nhận quan hệ giữa con và ông nội. Trọng Nham, ông nội con tuổi tác cũng đã cao rồi, sức khỏe không còn tốt nữa, con đi gặp ông ấy được không?”

Hóa ra là chuyện này.

Trọng Nham thận trọng nhìn ông ta hỏi lại: “Ông ta muốn gặp tôi?”

Lý Thừa Vận gật đầu.

Dù sao, đời trước cũng từng tiếp xúc, Trọng Nham ít nhiều cũng có chút hiểu biết. cậu không biết bản thân đối với lão gia tử mà nói có gì đặc biệt. luận tình cảm, cậu so với Lý Duyên Lâm Lý Duyên Kỳ sớm chiều ở chung với lão ta không bằng, luận điều kiện bản thân, Trọng Nham cũng không phải là người có tính cách khiến người ta yêu thích, cậu chỉ là một học sinh phổ thông bình thường, cũng không có tài năng gì đặc biệt. cậu nhớ rõ kiếp trước, lão gia tử đối với mình không nóng không lạnh, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng cậu tán gẫu đôi chút chuyện sinh hoạt ở Lâm Hải, Trọng Nham không nhìn ra lão ta có đối xử đặc biệt nào với mình.

“Không gặp.” Trọng Nham lắc đầu: “Kêu ông ta tự chăm sóc bản thân đi.”

Lý Thừa Vận nhớ lại cuộc gọi ngày hôm qua, lúc ấy ông chỉ cảm thấy đứa nhỏ này tính tình có chút bướng bỉnh, nhưng hiện tại, ông cảm thấy thằng bé này không phải ‘tính khí nhỏ nhen’ như ông đã nghĩ. Suy nghĩ của thằng bé này so với bất cứ ai đều rõ ràng, nó biết nó muốn cái gì, cũng cường thế mà kiên trì tới cùng.

Đây là một chuyện thực kỳ quái, Trọng Nham còn chưa thành niên, không tiền, không thế, nhưng tính cách lại rất mạnh mẽ, Lý Thừa Vận không biết loại sức mạnh chống đỡ bên trong nó nên gọi là gì. Nếu đổi một trường hợp khác, hoặc đổi một mối quan hệ khác, Lý Thừa Vận có lẽ sẽ rất tán thưởng tính cách như vậy. nhưng hiện tại ông chỉ cảm thấy đau đầu, thằng bé này quả nhiên như Ôn Hạo đã nói, khó, đối, phó.

“Tôi về trường đây.” Trọng Nham khách khách khí khí đứng dậy: “Cảm ơn ông đã chiêu đãi.”

“Con cứ suy nghĩ kỹ đi, hai ngày nữa ta sẽ gọi điện cho con.” Lý Thừa Vận trong lòng ân ẩn có cảm giác thất bại, lại không nguyện ý biểu lộ ra ngoài, ông đứng dậy tiễn Trọng Nham ra tới cửa, muốn vươn tay xoa đầu cậu, khi vươn tay ra rồi mới kịp phản ứng thằng bé này đã cao gần bằng mình.

Cảm giác xẹt qua lúc đó, dĩ nhiên có chút tiếc nuối.

Trọng Nham không cần người đưa đón, tự mình bắt xe về trường.

Khi xe taxi đi tới gần cổng trường, Trọng Nham cách lớp cửa kính xe xa xa nhìn thấy Tần Đông An đang đứng ở vỉa hè nói chuyện với một nam nhân. Bộ dạng Tần Đông An rất không cao hứng, nghiêng cổ nói gì đó, nam nhân kia hai tay vẫn đút túi quần, thản nhiên từ trên cao cúi nhìn cậu ta, tư thế hơi nghiêng đầu có vẻ kiên nhẫn mười phần.

Trọng Nham nhin không được mà dõi theo bọn họ nhiều một chút. Nhìn bóng dáng nam nhân hẵn tuổi tác cũng không quá lớn, cơ thể cao lớn, thon dài rắn chắc. Không biết có phải là ‘anh hai’ thường xuyên xuất hiện bên miệng Tần Đông An hay không.

Tần Đông An nói gì đó, bị nam nhân đưa tay lên cổ đầu một cái. Không phải cái cổ dùng nhiều sức lực mà ngược lại có vẻ thập phần thân mật. Tần Đông An rút cổ né tránh, lại bị nam nhân tóm gáy giống như đang xách một con gà con mà đẩy vào trong cổng trường.

Mấy học sinh ở xung quanh nhìn thấy đều bật cười.

Tần Đông An bị anh đẩy lão đảo hai bước, sắc mặt tức giận đỏ bừng lên. Cậu ta trừng trừng lườm nam nhân rồi ồn ào bắt măn thêm vài câu, mới xoay người chạy vào trong.

Nam nhân đứng đó nhìn theo bóng cậu ta rời đi, xoay người đi ngang qua đường cái, leo lên một chiếc xe màu đen đỗ ở bên đường.

Khoảng cách có chút xa, trên mặt nam nhân lại đeo một chiếc kính râm lớn nên Trọng Nham không thấy rõ mặt anh, nhưng cậu có cảm giác, trên mặt nam nhân kia nhất định đang mỉm cười.

Một nụ cười rất ấm áp.

Hết

13. Chương 13: Trục Giác

Khi Trọng Nham quay về lớp thì vẫn chưa vào học, cậu đi trên hành lang, có không ít nữ sinh lén nhìn trộm cậu. Đa số người phương Bắc bình thường đều có dáng người cao lớn, nhưng Trọng Nham vẫn rất nổi bật trong số đó. Khí chất cậu tỏa ra hỗn hợp nhiều loại không rõ, vừa giống như thiếu niên ngây ngô chưa trưởng thành, nhưng đôi khi vẫn toát ra hương vị người thành niên, vừa trầm tĩnh, thành thực, lại vừa cường đại tự tin vương chút cô độc.

Trọng Nham không coi ai ra gì, xuyên qua những cái nhìn ý tứ hàm xúc không rõ của đám nam nữ sinh dọc hành lang, đi thẳng vào lớp mình. Tần Đông An đang đùa giỡn với hai nam sinh ở cuối lớp, cậu ta đề một nam sinh mập mạp ở trên mặt bàn, tên mập cười cười cầu khoan dung: “Ai nha, lớp trưởng Tần, Tần đại ca, tôi không chê cười ông nữa.”

Tần Đông An tâm không cam tình không nguyện mà buông tay ra, thở hồng hộc đập một phát lên bả vai tên mập nói: “Ông còn dám chê cười tôi, tôi liền đập ông một trận!”

Tên mập nhe răng nhếch miệng xoa xoa bả vai: “Anh ông thực đẹp trai.”

Tần Đông An bực mình nguyền cậu ta một cái: “Ừ, đẹp trai, để anh ấy túm cổ quật ông một phát xem có còn đẹp trai nữa không.”

Tên mập và mấy nam sinh bên cạnh bật cười vui vẻ.

Trọng Nham tâm nói quả nhiên là anh trai cậu ta. Cậu đối với hình thức ở chung của hai anh em Tần gia cảm thấy thực mới lạ, bởi vì chưa từng có người đối với cậu như vậy. Lại nói tiếp, cho dù cậu cũng có anh em, nhưng những người được gọi là anh em đó...thà không có còn tốt hơn. Trọng Nham biết điều này không chỉ bởi vì vấn đề thân phận của bọn họ mà còn có liên quan tới tính cách bản thân. Cậu thực khó chấp nhận có người quá thân cận với mình, nếu thật sự có ai bước qua khoảng cách kia sẽ khiến cậu sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt.

Trọng Nham ngồi xuống chỗ mình, trong lòng âm thầm suy nghĩ, có lẽ việc cậu tự lảm bảm nói chuyện một mình cũng có thể đổ cho là một triệu chứng bệnh tâm lý đi.

Chuông vào học vang lên, Tần Đông An ngồi xuống bên cạnh cậu, tùy tiện dùng khuỷu tay đung đung Trọng Nham: “Aiz, sau khi thi giữa kỳ kết thúc, trường sẽ tổ chức đi thăm phòng trưng bày mỹ thuật tạo hình, ông có đi không?”

Trọng Nham lắc đầu. cậu đối với mấy tác phẩm mỹ thuật tạo hình gì đó không có hứng thú, hơn nữa mấy khối đường cong màu sắc thực trừu tượng, cậu căn bản cũng không hiểu nó có nghĩa gì.

Tần Đông An gãi gãi mũi, có chút nhụt chí nói: “Tôi cũng không muốn đi, nhưng anh hai cứ bắt tôi phải đi. anh ấy nói tôi không có tế bào nghệ thuật nên bắt tôi đi bồi dưỡng khai thông.”

Trọng Nham mỉm cười: “Tình cảm anh em ông tốt thật.”

“Chắc thế.” Tần Đông An hậm hức: “Ông có anh em không?”

Trọng Nham khẽ lắc đầu.

“Không có cũng bình thường.” Tần Đông An chỉ chỉ tên mập, rồi lại chỉ mấy học sinh ngồi phía trước, ra vẻ ông cụ non nói: “Họ đều là con một. Thời thế tạo thành.”

Trọng Nham bị ngữ khí của cậu ta chọc cười: “Vậy còn nhà ông thì sao?”

“Tình huống nhà tôi không giống vậy.” Tần Đông An nói: “Mẹ tôi thân thể không tốt, không thể làm phẫu thuật gì đó, chỉ có thể sinh ra tôi. Anh hai nói chỉ vì sinh ra tôi mà cả nhà còn bị phạt một số tiền lớn.”

Trọng Nham cảm thấy anh hai cậu ta đang gạt cậu ta. Gia đình có tiền muốn sinh thêm một đứa nữa biện pháp nhiều vô kể, nếu sợ phiền toái còn có thể ra nước ngoài sinh con nữa kia.

Tần Đông An oán giận nói: “Anh hai nói tôi phải tự mình đem số tiền kia kiếm trả về, nên mỗi chủ nhật đều bắt tôi ra ngoài đi làm thêm á.”

Trọng Nham trong lòng rục rịch: “Làm thêm cái gì?”

“Chuyển phát nhanh!” Tần Đông An dùng ánh mắt tìm kiếm đồng minh nhìn cậu: “Ông nói xem chú ý này của anh hai có phải rất thiếu đạo đức không?”

“Chuyển phát nhanh...” Trọng Nham ở trong lòng cân nhắc một lát: “Dù là trẻ vị thành niên cũng không sao à?”

“Có vấn đề gì hay không còn không phải do anh hai nói một câu sao?” Tần Đông An cảm giận: “Công ty chuyển phát nhanh này là người quen với anh hai.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Tôi có thể đi làm cùng ông không?”

Tần Đông An há to miệng: “A?!”

“Chuyển phát nhanh ấy.” Trọng Nham nhìn thẳng bạn: “Tôi có thể cùng đi chuyển phát nhanh với ông không?”

“Ông... vì sao?”

Trọng Nham cười khê: “Kiếm tiền.”

Tần Đông An không thể tin nổi nhìn Trọng Nham, cậu đã nhìn thấy di động của Trọng Nham, tuy rằng không phải loại di động đắt nhất nhưng tuyệt đối cũng không phải là loại con nhà bình thường có thể mua được. còn cả balo của cậu ấy, cũng không phải loại mặt hàng bày bán phổ biến. người như vậy mà cũng thiếu tiền đến mức muốn đi làm thêm chuyển phát nhanh sao?

“Hỏi giúp tôi đi.” Trọng Nham nhìn cậu ta, ánh mắt chuyên chú.

Tần Đông An bị Trọng Nham nhìn tới mắt tự nhiên, lắp bắp nói: “Được, được rồi, tôi đi giúp ông hỏi một chút.”

“Cám ơn ông trước.” Trọng Nham cười cười: “Sau khi chuyện thành công sẽ mời ông một bữa.”

Đi chuyển phát nhanh tuy rằng chỉ là chủ ý tâm huyết dâng trào bất ngờ nổi lên của Trọng Nham, nhưng với điều kiện hiện tại của cậu, những việc có khả năng làm được kỳ thật không nhiều lắm. Thứ nhất cậu

vẫn đang trong tuổi vị thành niên, thứ hai muốn đi làm thì luôn phải giao tiếp với người khác, ví như đi làm phục vụ, một điều mà cậu không làm được — cậu căn bản không chịu nổi việc người khác quá thân cận với mình, huống chi là loại công việc thời thời khắc khắc luôn phải bảo trì tươi cười, giao tiếp không ngừng. trừ bỏ việc này, cậu chỉ có thể nghĩ tới việc tới các công trường bán sức lực, nhưng công việc này đối với cậu mà nói rất không thực tế, cậu chỉ được nghỉ vào cuối tuần hoặc các ngày lễ tết, vậy thì có thể đi làm được mấy ngày.

Chuyển phát nhanh tuy rằng phải chạy qua chạy lại khắp nơi, cũng cần phải giao tiếp với người ta, nhưng so với đi làm phục vụ hay bán hàng vẫn đỡ hơn nhiều. Hơn nữa do anh em Tần gia giới thiệu, lại là người quen của Tần gia, ông chủ công ty chuyển phát nhanh hẳn sẽ không cắt xen tiền bạc của cậu. nhưng chuyện này có thành hay không còn phải đợi xem thế nào, đại ca Tần gia chỉ là muốn rèn luyện em trai mình, cùng cậu không thân cũng chẳng quen, có lý do gì để giúp mình đây?

Trọng Nham mất cả buổi chiều để suy nghĩ biện pháp tự kiếm tiền, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không được gì.

Tan học đi về nhà, không ngoài ý muốn phát hiện cô giúp việc vẫn tới làm. Trong tủ giữ ấm phòng bếp đã đặt sẵn cơm chiều, căn nhà cũng đã được thu dọn gọn gàng, giỏ quần áo bẩn cùng vỏ chăn gối cũng đều đã được giặt sạch sẽ, trên bàn ăn còn đặt một bình thủy tinh cổ cao, bên trong cắm mấy cành lily đang nở rộ.

Trọng Nham nhú nhú mày.

Không biết đây là ý của cô giúp việc hay là ý của Lý Thừa Vận hoặc là Ôn Hạo, cậu không ghét hoa tươi nhưng rất ghét có người ở trên địa bàn của cậu tự ý làm gì đó.

Di động trong túi áo rung lên, lấy ra xem, lại là một dãy số xa lạ, Trọng Nham giật mình: “Hải Thanh Thiên?”

Giọng nam nhân qua điện thoại có vẻ thập phần mệt mỏi: “Chuyện cậu muốn tôi điều tra, khả năng sẽ khiến cậu thất vọng.”

“Chuyện gì?”

Hải Thanh Thiên bên kia truyền tới tiếng loạt xoạt giống như đang lật sách vở hay tài liệu gì đó: “Trương Hách chỉ là hàng xóm bình thường của Trương Minh Nghiên, hai nhà ngẫu nhiên có qua lại, nhưng không có quan hệ lén lút gì. bức ảnh kia hình như là hoạt động gì đó được tổ chức trong khu nhà bọn họ, rất nhiều hàng xóm khác đều tham gia...”

“Không thể nào.” Trọng Nham bất giác đánh gãy lời nói của anh ta: “Không có khả năng.”

Hải Thanh Thiên trầm mặc một lúc nói: “Cậu có bằng chứng gì?”

“Trực giác.”

Lý do này Hải Thanh Thiên vô pháp phản bác, công việc này của anh cũng có tính nguy hiểm nhất định, cũng hiểu rõ trong thời khắc nguy cấp, trực giác so với bằng chứng càng đáng tin hơn. Nhưng với những thông tin anh nắm được, quan hệ của Trương Hách và Trương Minh Nghiên quả thật chỉ là bè nước gạo, hàng xóm láng giềng, hoàn toàn không có lén lút qua lại gì đó.

“Không có khả năng chỉ là trùng hợp.” Trọng Nham có chút bực bội đi đi lại lại trong phòng khách: “con người Trương Hách tâm cơ thâm trầm, nếu người nào không có giá trị lợi dụng, hẳn cũng lười liếc nhìn một cái...” Trọng Nham tim đột nhiên nhảy dựng, một tia lạnh ý từ cột sống không tiếng động tràn lên. Cậu thấu hiểu tính cách Trương Hách như vậy, vì sao chưa từng nghĩ qua mình trong mắt hắn có giá trị lợi dụng gì? so với mấy vị thiếu gia chính quy của Lý gia, cậu không có căn cơ, không có thế lực bên ngoại cường đại, trước khi lên đây, cậu thậm chí còn chưa từng có khái niệm đi tranh đoạt cái gì đó của người khác...

Trương Hách rốt cuộc vì sao lại chọn mình?

Hải Thanh Thiên khề ho khan một tiếng, ngụ ý nói anh ta vẫn đang nghe: “Những tin tức cậu cung cấp trước đây về Trương Hách đều là sự thật, nếu cậu vẫn còn hoài nghi vậy tôi sẽ tiếp tục theo dõi.” Anh ta tạm dừng một chút, giọng nói cũng nhu hòa hơn: “Ta nghe giọng đoán tuổi cậu không lớn lắm, cậu làm việc

này, người trong nhà có biết không?” phải biết phí điều tra không phải là một con số nhỏ, nhất là đối với một đứa trẻ. Hải Thanh Thiên cũng không muốn chọc phải phiền toái.

Lời này ngược lại khiến Trọng Nham chột nhận ra, tuy rằng cậu chuyển khoản trực tiếp qua mạng cũng đã được anh ta xử lý, không dễ dàng để cho người khác tra ra được giao dịch giữa cậu và Hải Thanh Thiên. Nhưng cậu dùng chính là tiền của Lý gia cấp cho, khó tránh khỏi sẽ có người Lý gia sinh nghi tò mò xem cậu đã chuyển tiền tới đâu.

Trọng Nham cường bách áp chế mình bình tĩnh lại. vừa lên thủ đô, tinh thần cậu liền căng thẳng, tâm phòng bị quá nặng ngược lại khiến cậu mất đi sự lãnh tĩnh vốn có. Kỳ thật tính toán thời gian thì ba năm sau Trương Hách mới quen biết cậu, mà trước đó bọn họ cũng chỉ là quen biết sơ sơ. Khi đó Trương Hách mới bày ra bộ dạng trưởng giả tri thức uyên bác chiếm được sự tín nhiệm của cậu. Người đa nghi như Trọng Nham đâu có khả năng sẽ dễ dàng tin tưởng một người xa lạ chứ? Cho nên nếu Trương Hách thực sự có ý xấu, muốn thực hành kế hoạch của hắn ít nhất cũng là chuyện của 5, 6 năm sau đó.

Trọng Nham hít sâu một hơi: “Là tôi nóng vội.”

Hữu Thiên “ừ” một tiếng nói tiếp: “Còn bây giờ thì sao? có tính toán gì không?”

“Chuyện điều tra Trương Hách tạm thời dừng lại.” Trọng Nham sắp xếp rõ ràng suy nghĩ của mình: “Chú ý tìm ra giấy khai sinh của Lý Ngạn Thanh, sau đó tôi sẽ gửi tiền vào tài khoản cho anh.”

Hải Thanh Thiên rõ ràng nói: “OK.”

“Còn nữa, tôi muốn xác nhận với anh một chuyện. việc tôi chuyển tiền cho anh sẽ không bị người ta điều tra ra chứ?”

“Cậu cũng quá cẩn thận rồi.” Hải Thanh Thiên đối với sự đa nghi của Trọng Nham không quá thoải mái: “Nếu tôi dễ dàng bị người ta tra ra, thì không biết tôi đã chết bao nhiêu lần rồi.”

“Thực xin lỗi.”

Hữu Thiên cũng không có tâm tư đi khó xử một thằng nhóc, liền khẳng định thêm: “Cậu yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi.” kiếp trước cũng từng giao dịch với anh ta, đối với thực lực của người này cậu rất có lòng tin, chỉ là hiện tại kinh tế của cậu đang bị người ta quản chế, khó tránh khỏi đề phòng hơn một chút. Nguyên nhân một phần chủ yếu cũng bởi cậu đang vội vã muốn kiếm tiền. Nếu cậu đã nói sẽ không nhận tiền của Lý gia nữa, vậy thì cũng nên bắt đầu lập kế hoạch cho cuộc sống sau này. Mặc dù đi làm thêm chuyển phát nhanh không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng hiện tại cậu đã có nhà của riêng mình, bình thường cũng không có chi tiêu gì tốn kém, chỉ cần gánh vác một miệng ăn, thì vấn đề cũng không quá lớn.

Khi cậu vừa lên thủ đô, Lý Nam đã đưa cho cậu một cái thẻ ngân hàng trong đó có hơn hai mươi vạn đồng, trừ đi tiền phí điều tra của Hải Thanh Thiên, số tiền còn lại cũng đủ để chi trả học phí trong mấy năm tới. Chờ tới khi cậu lớn hơn chút nữa, lựa chọn công việc sẽ nhiều hơn so với bây giờ, việc cậu có thể làm cũng nhiều hơn. Nếu bất bất quá cậu cũng có thể bán nhà bán xe, mấy thứ đó đều thuộc quyền sở hữu của cậu, nếu không rơi vào bước đường cùng thì cậu cũng không bán.

“Cho nên khó khăn chỉ là chuyện trước mắt.” Trọng Nham sau khi cúp điện thoại, khẽ tự an ủi mình: “Về sau sẽ khá hơn.”

Về chuyện cậu muốn đi làm chuyển phát nhanh, Tần gia bên kia vẫn không có tin tức gì. Tần Đông An cảm thấy có chút ngại ngùng nhưng Trọng Nham lại không cảm thấy gì. đại ca Tần gia khẳng định không phải là người suốt ngày không có việc gì làm, với anh ta mà nói, bạn học của em trai muốn đi làm chuyển phát nhanh căn bản chỉ là chuyện con con không đáng chú ý.

“Để tôi thúc giục anh hai.” Tần Đông An an ủi cậu: “Ông đừng nóng vội.”

Trọng Nham bật cười: “Không vội.”

Tần Đông An lại lấy khuỷu tay đung đung cánh tay Trọng Nham: “Này, nhìn thấy không, Hoàng Linh lại lên nhìn trộm ông kia.”

Trọng Nham ngẩng đầu, quả nhiên thấy có một nữ sinh đứng dựa vào song cửa sổ đang nhìn về phía bọn họ.

Trọng Nham nhú nhú mày. Có lẽ Tần Đông An không nhận ra ánh mắt của một người trong lòng có việc khó nói với ánh mắt người trong lòng ái mộ người khác có gì khác nhau, nhưng Trọng Nham nhìn lại thấp phần rõ ràng, nữ sinh tên Hoàng Linh kia trong mắt ẩn chứa khẩn trương cùng lo sợ không yên thì sao có khả năng sẽ có hảo cảm gì đó đối với một nam sinh.

“Ông nhìn lầm rồi.”

Tần Đông An bôn cọt chớp chớp mắt, vô tâm vô phé nở nụ cười.

Hết

14. Chương 14: Gậy Thép

Trọng Nham lục tung trong ngăn trữ đồ tủ âm tường, cuối cùng lại ở ngăn tủ phía dưới tủ bát tìm được một cái hòm lớn, bên trong đựng hơn một nửa là mấy hộp nước sơn đã kết tủa, còn lại là mấy món đồ lao động như bao tay xây dựng, mấy viên gạch men sứ xếp chồng lên nhau, một ít dây điện, mấy cái công tắc điện cùng một bó mấy cái ống thép inox dài ngắn không đồng nhất được buộc gọn vào nhau. Trọng Nham từ bên trong chọn một cái ống dài khoảng 30cm, cầm trong tay vụt thử, đối với xúc cảm cùng sức nặng và độ rắn chắc của nó khá vừa lòng. Hơn nữa kích cỡ cũng vừa đẹp, nếu dài hơn nữa thì cũng không bỏ vào trong balo được, đến lúc muốn dùng, rút ra cũng không quá tiện.

Trọng Nham không biết có phải cậu đã nghĩ quá nhiều hay không, nhưng cậu đã quen trước khi bắt cứ chuyện gì phát sinh cũng phải dự đoán được kết quả xấu nhất có thể xảy ra. Trong kinh nghiệm của cậu, chuyện tốt thì sẽ không tốt mãi mà chuyện xấu thì sẽ liên tiếp xảy ra không ngừng, thậm chí còn xảy ra với tốc độ chóng mặt không ai có thể kịp phản hồi.

Trọng Nham sau khi tan học rẽ vào một cửa hàng bán phụ tùng mua một cái cao su bọc tay lái xe đạp, về nhà ngâm nó vào nước nóng, cao su bị nhiệt độ cao làm cho giãn ra, thực dễ dàng cho vào một đầu ống inox. Trải qua gia công đơn giản như vậy, liền trở thành một cây gậy trông khá ổn, dù có vụt mạnh cỡ nào cũng sẽ không bị tuột khỏi tay. Đây là sau vô số lần ẩu đả đánh nhau, Trọng Nham đã tìm ra được thứ vũ khí dùng thuận tiện nhất với mình.

Trọng Nham ở trong phòng khách khoa tay múa chân vụt thử vài cái, rồi mới thực cẩn thận giấu nó vào trong balo. Trải qua một lần luân hồi, có một số việc sẽ có thay đổi nhưng cũng có vài chi tiết vẫn sẽ tuần hoàn lại nguyên vẹn mà diễn ra.

Trọng Nham nhớ rõ, sau khi cậu bị đưa về nhà chính Lý gia không lâu, Lý Duyên Lân đã tìm người lừa cậu ra sau trường rồi đánh cậu một trận. cậu khi đó cũng khá sơ suất, không chuẩn bị bất cứ thứ gì, bị đánh cho gãy xương sườn, xương cánh tay cũng bị rạn nứt, kết quả, sau khi về nhà Lý Duyên Lân cũng chỉ bị Lý Thừa Vận nhẹ nhàng băng quơ phạt đi quỳ ở từ đường một đêm. Trình Du ở một bên lau nước mắt quở trách Lý Duyên Lân không hiểu chuyện, toàn gia mỗi người hát đệm một câu liền coi Trọng Nham đang bị thương nặng như đồ ngọc mà đùa giỡn cho qua chuyện. lúc này, cũng không đảm bảo Lý Duyên Lân sẽ không có suy nghĩ đồng dạng như vậy, cậu vẫn nên chuẩn bị trước mới được.

Cũng không biết cây gậy kia của Trọng Nham có phải có thêm tác dụng trừ tà hay không mà mấy ngày kế tiếp cứ nhiên gió êm sóng lặng nhàn nhả trôi qua. Chẳng những ở trường không phát sinh chuyện gì mà ngay cả Lý Thừa Vận, Ôn Hạo cũng hoàn toàn không chạy tới xuất hiện trước mặt cậu, ngay là Lý Nam, Lý Bắc cũng mất tăm mất tích. Ngay khi Trọng Nham đang do dự có nên tiếp tục mang theo gậy tới trường không, thì trong giờ nghỉ giải lao ngày hôm đó, Hoàng Linh đã đi tới trước mặt cậu, đưa một tờ giấy nhét vào trong túi áo đồng phục cậu rồi chạy mất.

Một tờ giấy màu hồng nhạt, chữ viết thanh tú ghi: Tiết thể dục buổi chiều, ở sau trường, có chuyện muốn nói với cậu.

Trọng Nham vo viên tờ giấy lại rồi ném vào trong sọt rác đặt cách đó không xa.

Tần Đông An từ phía sau bu lại, cười hì hì nói: “Ai nha, tôi đã nhìn thấy cái gì đây, có phải nhận được thư tình không?”

Trọng Nham không để ý tới lời trêu ghẹo của cậu ta, đê thấp giọng nói: “Tiết thể dục xin nghỉ giúp tôi.”

“Làm gì?” Tần Đông An tò mò nhìn cậu: “Đi hẹn hò à?”

Trọng Nham do dự một chút: “Xem như vậy.”

“Không thành vấn đề.” Tần Đông An hào khí vỗ vỗ ngực mình: “Yên tâm đi, anh em sẽ giúp ông yểm trợ.”

Trọng Nham cười cười: “Vây cảm tạ.”

“Khách khí cái gì.” Tần Đông An bốn cợn nháy mắt: “Có phải là Hoàng Linh không? Tôi thấy bạn ấy đưa cho ông một tờ giấy.”

Trọng Nham không để ý tới cậu ta.

Mười sáu, mười bảy tuổi, là độ tuổi biết rung động đầu đời, rất nhiều nam nữ sinh đều đối với chuyện yêu đương gì đó đều ôm một loại khát khao mong lung. Đám bạn học cũng thường lấy chuyện này để trêu chọc nhau. Nhưng Trọng Nham không nhớ rõ chính mình hồi đó có từng thích người nào hay không, hoặc có lẽ là không có đi. bởi vì ở trong ký ức, cậu căn bản không tìm thấy bất cứ dấu vết nào chứng tỏ cậu từng thích một ai. Trong nháy mắt, trong đầu cậu hiện lên mấy gương mặt mơ hồ, đó đều là những nam hài xinh đẹp từng bị hấn giữ ở bên người. Trọng Nham có thể khẳng định, đó chỉ là yêu cầu phát tiết thể xác chứ không liên quan gì tới chuyện yêu, thích.

Tiết thể dục là tiết thứ 4, sau đó chỉ còn 1 tiết tự học, nên Trọng Nham lưu loát thu dọn luôn sách vở của mình nhét hết vào trong balo, Tần Đông An đã bao che giúp cậu, thậm chí khi nhìn cậu chuẩn bị rời đi còn nhin không được mà vươn tay ra vỗ vai cậu một chút: “Cố lên, người anh em.”

Trọng Nham theo bản năng né người một cái, tay Tần Đông An đụng phải balo của cậu.

Tần Đông An phút chốc mở to hai mắt: “Ông...”

Trọng Nham vội vã chuồn mất, cũng không thèm quay đầu lại mà khoát tay áo, nhanh như chớp chạy xuống cầu thang.

Tần Đông An đứng ở phía sau, chân mày gắt gao nhíu lại. Chẳng lẽ mình hiểu lầm cái gì sao? Trọng Nham không phải đi hẹn hò à? Nếu đi hẹn hò vì sao trong balo lại mang theo gậy gộc?

Trọng Nham lén lút đi dọc theo đường mòn nhỏ ở khu thư viện và khu thực hành ra cổng sau trường. đây phòng học và sân thể dục cách nơi này rất xa, thư viện trong thời gian lên lớp không có học sinh sẽ đóng lại. bởi vậy phía cổng sau trường bình thường tương đối vắng lặng, trừ bỏ mấy nam sinh khối trên ngẫu nhiên trộm tới đây hút thuốc ra thì có rất ít người qua lại chỗ này.

Trọng Nham xốc balo, chậm rãi đi tới gần gốc cây hòe ở bên kia cổng trường. Khi vừa đi qua khúc rẽ khu thực hành, cậu tinh ý đã nhìn thấy có một làn khói thuốc mỏng manh tỏa ra từ phía sau gốc cây, nên mới nhẹ nhàng đi tới.

Trọng Nham đứng lại ở chỗ cách cây hòe khoảng 5, 6 mét, thả một bên dây đeo balo từ trên vai xuống. Trọng Nham giấu tay ở sau lưng, từ trong khe hở khóa kéo chậm rãi cho tay vào, cầm thật chặt cây gậy đã được mình gia công.

Phía sau gốc hòe, có người thấp giọng cười: “Cảnh giác vậy?”

Trọng Nham đứng yên không nhúc nhích.

Từ phía sau gốc cây, bốn thanh niên chậm rãi bước ra, dần dần vây quanh người cậu. Trọng Nham nhìn bọn họ, trong lòng có một loại cảm giác quái dị, tựa như đồng hình ảnh bao năm bị phủ bụi bỗng nhiên

trở nên sạch sẽ sáng rõ, đồng thời cậu cũng xác nhận một chuyện, đó là hôm nay chỉ sợ không đánh không được.

Trọng Nham mãnh liệt ném cái balo vào thẳng mặt gã thanh niên đứng gần cậu nhất, thừa dịp gã vươn tay bắt lấy cái balo, trong nháy mắt gã tay chân luống cuống, một gậy đập như trời giáng vào thẳng gáy gã. Gã thanh niên kêu la thảm thiết té lăn trên mặt đất. ba tên còn lại giật nảy mình, không ngờ thẳng nhóc này một câu cũng không thêm nói, vừa tới đã động thủ.

Trọng Nham đánh đòn phủ đầu, một gậy đã hạ gục một tên, nhất thời tâm tình tốt lắm. cậu là ai? Cậu chính là tay đánh nhau cừ khôi lớn lên giữa đám côn đồ trong ngõ hẻm, năm đó ở mấy con phố xung quanh khu nhà máy dệt, ai mà không biết cậu thực hung hãn, không có ai hồ đồ mà chủ động đi trêu chọc cậu, hàng xóm thấy cậu còn thực khách khách khí. Nếu không nhà bọn họ một bà già, một thằng nhóc con, ngày qua ngày không biết sẽ biến thành cái dạng gì đâu.

Trọng Nham từ lúc nhận được tờ giấy của nữ sinh, cậu liền hiểu ngay sẽ có chuyện gì. bởi vì đời trước Lý Duyên Lân cũng dùng cách này mà gọi cậu ra, nhờ một nữ sinh chạy tới trước mặt cậu, vẽ mặt ái muội giống như có việc muốn nói. Khi đó Trọng Nham tuy rằng không có hứng thú với nữ sinh, nhưng cảm thấy một nữ sinh chạy tới thổ lộ với mình, vẫn nên nể mặt người ta mà đi nghe một chút, sau đó uyển chuyển cự tuyệt, thế mới phải phép. Không ngờ, đến đời này vẫn cùng một kiểu không thay đổi, Trọng Nham cảm thấy Lý Duyên Lân dùng chiêu này chắc là từ chính kinh nghiệm của anh ta tự đúc kết ra. Trong phương diện này, anh ta và Lý Thừa Vận đồng dạng giống nhau đều là một tên công tử hoa tâm, mặc dù vừa mới thành niên, nhưng đám con gái bên cạnh đã thay đổi không biết bao nhiêu người. Còn về 4 tên côn đồ này, Trọng Nham sau đó cũng đã lặng lẽ hỏi thăm qua, đều là do Lý Duyên Lân thông qua quan hệ của đám thủ hạ lâm thời tìm tới. bởi vì sợ trường bối biết, nên người của Lý gia, Lý Duyên Lân không dám động vào.

Bên này thiếu đi một sức chiến đấu, chỉ còn lại ba tên cũng không đến mức bị uy hiếp liền đồng loạt xông lên bắt đầu đánh đấm. bọn họ có ba người, lập tức bao vây xung quanh Trọng Nham.

Chuyện ngày hôm nay đối với Trọng Nham mà nói không chỉ là thù mới mà còn là hận cũ. Đời trước tính sau này đi thu thập anh em Lý gia, nhưng còn 4 tên côn đồ đã vây chặn đánh cậu này lại hoàn toàn không tìm được. Chuyện này khiến Trọng Nham ghi hận bao năm. Lúc này rốt cuộc có cơ hội trả đũa một lần, cho nên sức lực toàn thân đều dốc hết ra.

Hai mắt Trọng Nham hần đở, sát khí ngao lệ trong nháy mắt ào ào tỏa ra.

Tần Đông An trong tiết thể dục nhìn thấy Hoàng Linh, liền cảm thấy sự tình không ổn. Hoàng Linh đưa cho Trọng Nham một tờ giấy, cậu nhìn thấy rất rõ, sau đó Trọng Nham còn nhờ cậu xin phép nghỉ gym, cậu còn cho rằng Trọng Nham muốn dẫn Hoàng Linh trốn học ra ngoài đi hẹn hò. Nhưng sao Hoàng Linh vẫn còn ở trong lớp? Trọng Nham đã đi đâu?

Tần Đông An tìm cơ hội đi tới bên cạnh Hoàng Linh, dè dặt giọng hỏi: “Trọng Nham đâu?”

Ánh mắt Hoàng Linh rõ ràng bối rối một chút: “Cậu nói gì?”

Tần Đông An một phen túm tay áo cô gần lên: “Tờ giấy cậu đưa cho Trọng Nham trong đó viết cái gì?”

“Cậu làm gì vậy?!” Hoàng Linh tức đến khó thở gạt tay cậu ra: “Trọng Nham đi đâu tớ làm sao biết?”

Tần Đông An vốn chỉ tùy tiện hỏi, cậu cảm thấy Trọng Nham đi đâu rất có khả năng liên quan tới tờ giấy Hoàng Linh đưa cho. Nhìn Hoàng Linh phản ứng kịch liệt như vậy, Tần Đông An nhất thời cảm thấy trong chuyện này có quỷ, hơn nữa tuyệt đối không phải là chuyện lãng mạn nhuộm màu phấn hồng như cậu đã tưởng.

Tần Đông An kéo cổ tay cô ta: “Cậu tốt nhất nói thật cho tôi.”

Hoàng Linh nhìn thẳng Tần Đông An, ánh mắt bối rối đảo loạn: “Tớ không biết cậu đang nói gì.”

“Cậu không biết?” Tần Đông An cười lạnh: “Vậy được, nếu Trọng Nham xảy ra chuyện gì, để tôi tra ra được có liên quan với cậu, cậu đừng hòng nghĩ sẽ sống yên ổn ở đây!”

Học sinh trong lớp cũng biết gia thế Tần Đông An không tồi, nghe cậu nói như vậy, Hoàng Linh có chút luống cuống: “Tớ cái gì cũng không biết, tớ chỉ thay người khác chuyển lời tới cậu ta mà thôi.”

Tần Đông An lại cười lạnh: “Chuyển lời nhắn mà cũng phải dùng giấy viết thư màu hồng phấn?!”

Hoàng Linh ấp úng nói: “Đây cũng là yêu cầu của người kia, tôi cũng không còn cách nào...”

“Ai?”

Hoàng Linh lúng ta lúng túng một lúc lâu, mới nói: “Người ngoài trường.”

“Tên đó tìm Trọng Nham làm gì?”

“Tôi không biết.”

“Bọn họ đã đi đâu?”

Hoàng Linh cắn môi, sắc mặt hơi trắng bệch: “Cổng sau.”

Tần Đông An tức giận, sắc mặt đều thay đổi, cậu giơ tay chỉ chỉ thẳng mặt cô hai cái: “Hoàng Linh, cậu gan lắm, dám dẫn người ngoài tới khi dễ bạn cùng lớp.”

“Tớ không có!” Hoàng Linh khấn trương, nếu tiếng xấu này truyền đi, cô khẳng định sẽ bị các bạn học tẩy chay.

Tần Đông An không đếm xỉa tới cô ta, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng cổng sau trường, xuyên qua con đường nhỏ dọc khu thư viện cùng dãy phòng thực hành, Tần Đông An xa xa nhìn thấy một người đang cúi đầu ngồi dựa vào gốc cây hòe ở bên kia, quần áo có chút xộc xệch, chỗ tay áo còn dính một chút máu.

Trọng Nham chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc tai có vẻ rối loạn, phía dưới là một đôi mắt an tĩnh có chút mệt mỏi, Tần Đông An qua đôi mắt đó nhìn thấy được tràn đầy bất đắc dĩ, cũng đồng thời có cả một tia hưng phấn quỷ dị. nhưng ẩn dấu sâu dưới đáy mắt tựa hồ còn có những thứ cảm xúc thật phức tạp, vừa như mê hoặc lại vừa như thống khổ. nhưng cậu ngồi ở chỗ đó, bộ dáng lại vô cùng hấp dẫn mắt người, giống như thiên sứ bị rơi vào hắc ám trong những câu chuyện truyền kỳ, đôi cánh đen sau lưng cao thấp lay động, lẳng lặng chờ đợi có người rơi vào thiên la địa võng cậu bày ra.

Tà ác lại thiên chân, yêu dã lại thuần khiết.

Tần Đông An không biết có phải do mình chạy quá nhanh hay không, mà ngực mắc nghẹn một hơi, trái tim đập bang bang trong lồng ngực.

Hết

15. Chương 15: Anh Em

“Cậu ta thực sự nói như vậy?” Lý Duyên Kỳ từ sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn em trai mình: “Chẳng lẽ cậu ta nhìn thấy em?”

Lý Duyên Lâm xiêu xiêu vẹo vẹo đặt mông ngồi lên bàn làm việc của anh trai, có chút buồn bực cào cào tóc: “Chắc là không thấy đâu, lúc ấy em đang đợi ở trên con đường cách cổng sau trường nó nửa con phố mà.”

“Vậy vì sao cậu ta lại nói như vậy?” Lý Duyên Kỳ cảm thấy thực kỳ quái: “Nguyên văn câu nói là thế nào?”

Lý Duyên Lâm nhớ lại một chút, học theo ngữ khí của tên côn đồ nhắc lại: “Trở về nói với Lý Duyên Lâm, thái độ của lão tử đã đủ chừng mực, đừng không biết nghĩ, được một tắc lại tiến một tắc.”

Lý Duyên Kỳ như có điều suy nghĩ mà buông văn kiện trong tay xuống: “Chú Ôn nói, ông nội vốn muốn đón cậu ta vào nhà chính, nhưng Trọng Nham tự mình kiên trì muốn ở riêng bên ngoài... em nói xem, khi đó cậu ta có phải đang giả vờ không?”

Lý Duyên Lâm hừ một tiếng: “Nhưng căn nhà kia vốn là của em, sau khi trang hoàng xong, em mới chỉ tới đó được 2 lần, thậm chí còn chưa qua đêm ở đó đâu.”

Lý Duyên Kỳ đối với cách nói của em trai không cho là đúng: “Không phải sau đó cha đã đền bù cho em rồi sao?”

“Có thể giống nhau sao?” Lý Duyên Lâm cảm thấy không phục tranh luận: “Ông ấy chỉ đưa em một tờ chi phiếu, còn căn nhà đó là do em tự mình đi mua đồ đạc, ngay cả trang hoàng em cũng tham gia có được không? Giờ thì hay rồi, tất cả đều tiện nghi cho thằng nhóc kia.”

Lý Duyên Kỳ có chút không kiên nhẫn: “Vậy em nguyện ý cho cậu ta căn nhà ở Sơn Thủy Loan hay là nguyện ý cho cậu ta vào ở trong nhà chính để mỗi ngày đều vây quanh ông nội nịnh nọt?”

Lý Duyên Lâm không lên tiếng.

Lý Duyên Kỳ nhìn bộ dạng em trai hờn dỗi, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn: “Cũng là anh không tốt, không bảo vệ em được, có người đi theo cũng không biết, cứ nhiên chụp được ảnh chúng ta gửi tới chỗ ông nội, khó trách ông nội tức giận...”

Thần sắc Lý Duyên Lâm thoáng có chút bất an: “Anh hai, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Kệ đi.” Lý Duyên Kỳ vươn tay xoa xoa đầu em trai một cái, gay gắt nói: “Ông nội chỉ vì muốn cảnh cáo cả hai chúng ta nên mới đón một thằng con riêng lên đây. Thời gian sau này chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để người khác bắt được nhược điểm.”

Lý Duyên Lâm hai mắt lo sợ không yên: “Anh nói xem, ông nội có nói cho cha mẹ không?”

Lý Duyên Kỳ nhíu mày trong mắt toát ra thần sắc suy nghĩ sâu xa: “Hắn sẽ không, lão ta chính là một con cáo già, lão không nói, thì chuyện của chúng ta vẫn luôn là nhược điểm bị lão nắm trong tay, nói ra cũng chẳng có lợi gì với lão?” anh thần nhiên nhìn Lý Duyên Lâm: “Còn nữa, nếu thật sự mọi chuyện vỡ lở, còn có anh chống đỡ mà.”

Lý Duyên Lâm sấn lại chui vào lòng anh trai cọ cọ.

Lý Duyên Kỳ nghiêng đầu, hôn lên môi cậu: “Đừng sợ.”

Lý Duyên Lâm đem mặt vùi sâu vào trong ngực anh.

Lý Duyên Kỳ hé miệng mỉm cười, vươn tay xoa xoa lưng em trai: “Đừng đi tìm Trọng Nham gây chuyện nữa, cậu ta nói đúng, chuyện này vốn không có liên quan gì tới cậu ta. Quan trọng là qua được cửa ông nội thôi.”

Lý Duyên Lâm buồn bực hờn dỗi than thở: “Lão già đó sao còn chưa chết?!”

“Lão vẫn còn rất khỏe đấy.” Lý Duyên Kỳ như có điều suy nghĩ mà vuốt ve sau lưng em trai: “Mà cho dù lão có nằm xuống, thì cha chúng ta vẫn còn đó. Chờ tới khi hai chúng ta lên làm đương gia, cũng phải rất lâu nữa. A Lâm, bách nhẫn thành cương.”

(Bách nhẫn thành cương tương đương với câu có công mài sắt có ngày nên kim)

“Phiền muốn chết.” Lý Duyên Lâm ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nôn nóng nhìn anh trai: “Chúng ta đi du lịch đi, mỗi ngày đều nhìn thấy mặt lão già âm dương quái khí kia, em không thể thở nổi.”

“Được.” Lý Duyên Kỳ vuốt ve mặt em trai: “Để anh sắp lịch, vừa lúc Cung Chất cũng sắp đi Mỹ, chúng ta mấy người cùng đi, coi như tiễn cậu ấy, như vậy ông nội cũng không soi mói gì được.”

Lý Duyên Lâm cọ cọ má vào lòng tay anh, râu rĩ không vui gật gật đầu.

“Trước khi ra nước ngoài, vẫn còn nhiều việc phải làm.” Lý Duyên Kỳ thoáng nghiêm túc dặn dò: “Em về nhà tới gặp ông nội, nhớ làm nũng với lão, nói mình trốn tìm người tới đánh Trọng Nham một trận. nhớ đi luôn ngay bây giờ, đừng để tới khi lão gọi điện mách với cha, như vậy chúng ta liền rơi vào thế bị động.”

Lý Duyên Lâm cào cào tóc, buồn bực lẩm bẩm: “mẹ nó.”

“Ở trước mặt lão già đó nhất định phải chú ý ngữ khí của em đấy.” Lý Duyên Kỳ lo lắng bổ sung thêm: “Nhớ biểu hiện như em làm vậy chỉ là trẻ con đang giận dỗi, không có ý gì khác. Đừng để lão ta nghi ngờ.”

“Không phải chính là giả ngu làm nũng sao.” Lý Duyên Lâm bĩu môi: “Em biết rồi.”

Lý Duyên Kỳ giữ cằm cậu, ghé lại hôn hôn: “Ngoan lắm.”

Lý Duyên Kỳ ôm cổ anh trai, sắc mặt đỏ bừng: “Ở nhà, anh không cười với em.”

“Hết cách.” Lý Duyên Kỳ cười khê: “Em cũng biết lão già kia rất lợi hại, ở trước mặt lão diễn trò đương nhiên phải làm như thật. anh chẳng những không thể cười với em mà chờ tới khi về nhà còn phải mắng em một trận, ai bảo em xúc động tự dưng chạy tới gây chuyện với Trọng Nham—— anh thấy cậu ta rất thú vị, tạm thời cậu ta hẳn sẽ không tìm chúng ta gây sự đâu. Trước mắt đừng động tới cậu ta nữa.”

“Hôm qua mẹ còn hỏi em có phải đang giận nhau với anh không đó.”

Lý Duyên Kỳ trầm tư một chút, khẽ dùng cằm cọ cọ trán Lý Duyên Lâm: “Em đừng làm gì cả, lát về anh sẽ đi nói chuyện với mẹ.” anh thấy Lý Duyên Lâm trừng lớn hai mắt, lộ ra thần sắc sợ hãi, vội vươn tay xoa xoa lưng cười trấn an cậu: “Sợ cái gì, bà ấy chỉ có hai chúng ta là con trai. Lão già kia đối phó với bà ấy cũng không phải lần một lần hai, lập trường của chúng ta đều đồng nhất, chẳng lẽ em còn sợ bà ấy sẽ đứng về phía lão già kia sao?”

Lý Duyên Lâm có chút khấn trương, đáng thương hề hề nhìn anh: “Thật sự phải làm vậy sao?”

“Chuyện này cứ giao cho anh.” Lý Duyên Kỳ an ủi cậu: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, em về trước đi.”

Lý Duyên Lâm lưu luyến không rời nhảy xuống từ trên bàn làm việc.

“Nhớ đi gặp ông nội trước đấy.” Lý Duyên Kỳ dặn dò lại: “Làm nũng.”

Lý Duyên Lâm thành thật gật đầu, lấy túi sách của mình ở trên ghế sa lông lên, rồi rời đi.

Trong văn phòng lại lần nữa trở nên an tĩnh, Lý Duyên Kỳ cầm cây bút vẽ lung tung vài đường lên tờ giấy, rồi lại vẽ một vòng tròn, bên trong viết hai chữ ‘ông nội’, rồi lại vẽ một vòng tròn khác ở phía dưới, bên trong viết cái tên Lý Thừa Vận, rồi dưới nữa vẽ thêm một vòng nữa, bên trong ghi hai chữ Trọng Nham, nghĩ nghĩ, lại vẽ một vòng tròn nhỏ ngay bên cạnh Trọng Nham, bên trong đặt mấy dấu chấm hỏi.

Chuyện của anh và Lý Duyên Lâm vẫn là một điều bí mật, vì sao lại có người chụp được ảnh hai người mà gửi tới cho ông nội? đây rõ ràng là một hành động đầy ác ý, rốt cuộc người đó có mục đích gì? người này hẳn không phải là Trọng Nham, vì khi đó cậu ta vẫn đang ở Lâm Hải, cho dù cậu ta có thông minh thế nào, thì với tài lực lúc ấy của cậu ta cũng tuyệt đối không thể làm được điều này.

Vậy đến tội cùng là ai?

Lý Duyên Kỳ tô đậm thêm vài dấu chấm hỏi. việc cấp bách nhất lúc này chính là phải tìm ra người vẫn đang trốn ở một nơi bí ẩn gần đó, luôn mở to hai mắt nhìn mò theo dõi anh, thật sự khiến anh ngủ cũng không an ổn.

Tần Đông An một đường trầm mặc đưa Trọng Nham về nhà, cô giúp việc vẫn ở đó chưa về, khi nhìn thấy Trọng Nham mang theo thương tích vào cửa nhất thời hoảng sợ vô cùng: “Nham thiếu gia, cậu bị làm sao vậy? có cần tôi gọi điện mời bác sỹ Triệu tới không?”

Trọng Nham khoát tay: “Trong nhà có thuốc trị thương không?”

“Có, có...” cô giúp việc vội nói: “Để tôi đi lấy.”

Trọng Nham đổi dép đi trong nhà, lười biếng tiếp đón Tần Đông An: “Ông ngồi đi, tôi lên phòng tắm một chút.” Trên người cậu toàn bùn đất, mồ hôi, còn dính một chút máu, đến chính cậu còn không chịu nổi chứ đừng nói người khác.

Tần Đông An tò mò đánh giá nhà Trọng Nham: “Người nhà ông đâu?”

“Không có.” Trọng Nham không kiên nhẫn đi lên lầu: “Ông ngồi chờ chút, muốn uống gì tự đi lấy.”

Tần Đông An không tiếp tục truy hỏi thẳng bạn vì sao không có người thân, đây rõ ràng không phải là một đề tài vui vẻ gì. cậu đi đi lại lại quanh phòng khách, lại đẩy cửa ban công đi ra ngoài nhìn quanh cảnh xung quanh. Khu vực này gần như dành cho dân nhà giàu, nên cậu không rõ vì sao Trọng Nham lại muốn đi làm thêm. Tiền công đi chuyển phát nhanh chỉ sợ cũng không đủ cho cậu ta nộp phí dịch vụ ở đây.

Trọng Nham tắm rất nhanh, sau khi thay đồ mới đi ra, cô giúp việc đã để thuốc trị thương trên bàn trà ngoài phòng khách, Tần Đông An cầm lọ thuốc lên nói với Trọng Nham: “Ông ngồi xuống đây, tôi giúp ông bôi thuốc.”

Cô giúp việc do dự nhìn Trọng Nham.

“Để cậu ấy làm được rồi.” Trọng Nham nhìn bà: “Cô sau khi về đừng lắm miệng.” Nói xong lại cảm thấy lời này thật sự rất dư thừa, cô giúp việc là do Lý gia phái tới, sao có thể nghe lời cậu nói?

Thôi, muốn nói gì thì nói đi.

Trọng Nham vén tay áo lên, nhìn Tần Đông An chân tay lóng ngóng vụng về, đơn giản giặt lại lọ còn cùng bông y tế từ trong tay cậu ta tự mình xử lý vết thương. Cậu đoán Tần Đông An cho tới bây giờ chắc chưa từng làm loại chuyện này, cậu cũng không muốn vết thương của mình sẽ là sản phẩm thí nghiệm cho cậu ta luyện tập.

Tần Đông An có chút không phục: “Trước kia tớ đã từng giúp anh hai xử lý vết thương rồi.”

Trọng Nham thuận miệng hỏi: “Anh ta làm sao vậy?”

“Ai biết.” Tần Đông An vừa nhớ đến cái này liền tỏ ra bất mãn: “Anh hai không chịu nói, tôi đoán là anh đánh nhau với bạn học.”

Trọng Nham hé miệng cười cười. Cậu nhớ lại nam nhân mặc áo gió màu đen đứng ở trước cổng trường, tóm gáy Tần Đông An kia, từ bóng dáng xem ra, đó là một nam nhân rất chín chắn đáng tin, người như vậy cũng sẽ chạy ra ngoài đánh nhau sao?

Cô giúp việc bê thức ăn lên bàn, lại dặn dò mấy câu rồi đi về. Trọng Nham nhìn lướt qua đồng hồ ăn trên bàn, nói với Tần Đông An: “Ông có vội về nhà không? Nếu không thì ở lại ăn cơm luôn đi?”

“Coi như ông hiểu chuyện.” Tần Đông An vô cùng vui vẻ từ trên ghế sofa đứng dậy: “Thiếu gia đây đã đói tới độ da bụng dán da lưng rồi, cho dù ông không mời tôi cũng sẽ không đi. Ai nha, thơm quá đi, có thịt bò, còn cả tôm... đồ hải sản ông đừng ăn, không tốt cho vết thương, hắc hắc hắc, thiếu gia hôm nay có lộc ăn rồi.”

“Ông ăn trước đi, tôi đi rửa tay đã.” Trọng Nham ném đồng bóng bằng vào sọt rác, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Đây là lần đầu tiên cậu đưa người ngoài về nhà, trước đó, Tần Đông An đối với cậu mà nói chỉ là một người bạn học có chút dong dài, nhưng khi cậu ngồi dưới gốc cây hướng thụ cảm giác vui sướng khi thắng lợi, nhìn thấy Tần Đông An một đầu đầy mồ hôi chạy tới, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời. Tần Đông An là một học sinh ngoan ngoãn luôn tuân thủ nội quy trường học, làm ra loại chuyện này trước đó còn không xin phép thầy cô, mà đã tự mình chạy tới tìm cậu, Trọng Nham không có khả năng không cảm động, tính cách cậu vốn không tốt, chưa từng có bằng hữu đứng nghĩa nào. Nhưng hiện tại, Tần Đông An cho cậu một cảm giác, đó chính là cậu cũng có thể được giống như những người khác, có một người anh em có thể cùng chia sẻ những nỗi lo lắng muộn phiền.

Trọng Nham nhìn vào gương cười với chính mình, rồi tắt vòi nước đi ra.

Tần Đông An đã ăn gần hết bát cơm, cậu ta một tay bưng bát, một tay cầm đôi đũa gấp đầy tôm bóc vỏ ở trên đĩa vào bát mình, bả vai và lỗ tai đang kẹp một chiếc di động, vừa nhai vừa râm rì nói: “...Em đang ăn, chắc khoảng 10 phút nữa sẽ xong.”

Trọng Nham đi qua giúp cậu ta cầm di động, không biết nên khóc hay nên cười nhìn cậu ta miệng ngậm con tôm bóc vỏ còn cố nói chuyện với cái di động: “Gi? đón em á? Em đang ở khu Sơn Thủy Loan, khi nào anh tới thì gọi điện cho em, em sẽ xuống.” cậu ta dùng mắt ý hỏi Trọng Nham, sau đó dựa theo khẩu hình miệng của cậu mà nhắc lại với người ở đầu dây: “Tầng 16, căn số 2.”

Vì đang đứng gần nên Trọng Nham tinh tường nghe rõ giọng nói đầy từ tính của nam nhân ở đầu dây truyền tới: “Em không biết gọi điện báo trước cho anh hả? suốt ngày chỉ biết ăn, bộ em là heo sao?”

Trọng Nham bật cười.

Tần Đông An để đĩa xuống, nhận lại di động từ trong tay Trọng Nham dứt khoát cúp luôn.

“Anh hai ông?”

“Dong dài muốn chết.” Tần Đông An rung đùi đắc ý nói: “Lát nữa anh ấy sẽ tới đón tôi.”

“Anh ấy đối với ông thật tốt.”

“Chẳng phải vì anh ấy là anh hai của tôi sao.” Tần Đông An không để ý: “Việc anh ấy phải làm thôi.”

Trọng Nham cười cười không nói nữa.

Hai người vừa cơm nước xong, chuông di động của Tần Đông An lại vang lên, cậu tiếp điện thoại, nhỏ giọng oán giận: “Thật sự dong dài muốn chết, y như mẹ già.” Vừa nói vừa giật mấy quả anh đào trong đĩa hoa quả cầm theo đi ra ngoài: “Ah, không cần tiễn tôi đâu, cứ ở nhà dưỡng thương đi. tôi giúp ông xin nghỉ, bài tập cũng có thể không cần làm.”

Trọng Nham đưa cậu ta tới cửa: “Vây cảm tạ ông trước.”

Tần Đông An khoát tay, rồi chậm chậm chạy xuống lầu. Trọng Nham khóa cửa lại, rồi đi tới ban công nhìn xuống, quả nhiên lại nhìn thấy chiếc xe màu đen hôm trước đang chờ ở dưới lầu. cửa kính xe ở ghế lái đã được hạ xuống, một cánh tay nam nhân kẹp điều thuốc lá vươn ra. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi bụi bặm màu lam, tay áo xắn cao, lộ ra cẳng tay rắn chắc cùng một chiếc đồng hồ thể thao màu đen đeo ở cổ tay.

Trọng Nham đột nhiên rất muốn nhìn xem người này có bộ dạng như thế nào.

Hết

16. Chương 16: Một Đồng Bí Mật

Khi Lý Thừa Vận chạy tới Sơn Thủy Loan để thăm người bệnh, Trọng Nham đang ngồi trong phòng khách pha trà. Trà cũng chỉ là loại trà xanh bình thường, dụng cụ pha trà cũng là loại gốm trắng cực kỳ phổ thông, nhưng thái độ trân trọng của Trọng Nham lại giống như đang sử dụng những món đồ cực phẩm, mỗi một động tác dù là rất nhỏ cũng đều làm thật cẩn thận tỉ mỉ.

Lý Thừa Vận thoáng có chút kinh ngạc, ông không nghĩ tới một thằng nhóc mới mười mấy tuổi cư nhiên đã có một phần trầm tĩnh như vậy. Những đứa trẻ mười mấy tuổi bình thường có mấy đứa có thể ngồi yên một chỗ lâu như vậy? kể cả hai thằng con ông ở nhà cũng không thể, nhìn bề ngoài chúng nó thành thực như vậy nhưng kỳ thật cái gọi là trầm ổn nho nhã tất cả cũng chỉ là bề ngoài chúng tạo ra mà thôi.

“Mời ngồi.” Trọng Nham cũng không thèm ngẩng đầu lên rót nước trà vào chén, đẩy một chén tới trước mặt Lý Thừa Vận: “Ông nếm thử xem?”

Lý Thừa Vận ngồi đối diện cậu, nâng chén trà lên nhấp một hơi: “Trà không ngon, nhưng nhiệt độ vừa phải.”

Trọng Nham mỉm cười. một nửa thời gian cuộc đời cậu đều sinh hoạt trong khu tập thể dệt, đi ra đi vào đều là những căn nhà bong tróc loang lổ, những con phố chật hẹp luôn không được quét tước sạch sẽ, bất cứ chỗ nào dường như cũng có thể ngửi thấy mùi rác rưởi hôi thối. một đứa nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh đó, sao có thể tinh tế chú ý tới chất lượng lá chè?

Trọng Nham kỳ thật không quá hiểu về các loại trà. Trước đây khi ở cùng Trương Hách, hắn chỉ thích uống loại trà Kim Tuấn Mì, vì loại trà này so với các loại trà khác ngọt dịu hơn một chút, nên cậu cũng chưa từng uống một loại trà nào khác. Trọng Nham chỉ đơn thuần là thích hưởng thụ quá trình pha trà, từ nước dùng, lá trà, nhiệt độ và thời gian thích hợp để pha... dùng sự kiên nhẫn cùng sự tính toán chính xác cuối cùng tạo thành một vị trà ngon hoàn mỹ vô khuyết.

Trương Hách luôn mười phần soi mói quá trình Trọng Nham pha trà, dù chỉ khiếm khuyết một chút cũng không được. nhưng Trọng Nham nghịch mấy thứ này vốn không phải vì muốn tạo ra hương vị trà ngon mà là vì cậu cảm thấy khi làm việc này cậu thực dễ dàng bình tâm lại. Tĩnh tâm, thì tương đối dễ dàng khách quan mà suy xét mọi vấn đề.

“Trong nhà có một bộ trà cụ thanh hoa thời Càn Long, hôm nào ta sẽ sai người mang tới cho con.” Lý Thừa Vận đặt chén trà xuống, cẩn thận tỉ mỉ nhìn phần da thịt Trọng Nham lộ ra ngoài quần áo, gần xương gò má có một vết bầm lớn, đuôi lông mày bị rách một chút, trên tay đôi chỗ cũng bị thâm tím. Những chỗ bị quần áo che đi hẳn cũng có vết thương.

Trọng Nham bất động thanh sắc kéo cổ tay áo xuống che lại: “Là đồ cổ thì thôi đi, một món đồ quý như vậy, ông đưa tới, tôi cũng luyến tiếc mà dùng nó để pha trà. Thế này là đủ rồi, bộ dụng cụ này cũng hơn hai trăm đồng, không rẻ.”

Lý Thừa Vận cười khổ một chút, vì con trai mình tiết kiệm tiền mà cảm thấy có chút xót xa trong lòng: “Không phải quá quý, ở nhà cũng dùng nó để pha trà, không ai coi nó là đồ cổ mà cất đi.”

Trọng Nham cười cười, không lên tiếng. cậu cũng đoán được dụng ý Lý Thừa Vận nửa đêm chạy tới đây, đơn giản là để dò xét ý tứ của cậu đồng thời tiện thể làm người hòa giải. Dưới mắt Lý Thừa Vận, mấy đứa trẻ con đánh nhau cũng không phải là chuyện gì quá lớn, người nhà khuyên bảo một hai câu liền cho qua. Đáng tiếc nhất chính là, ông ta đều coi bọn họ là trẻ con, nhưng trẻ con cũng có rất nhiều suy nghĩ mà người lớn bọn họ đều không biết được.

“Chuyện ngày hôm qua ta đã nghe nói...” Lý Thừa Vận khẽ thở dài: “Con có bị thương không?”

Trọng Nham hỏi lại ông ta: “Không phải ông đều nhìn thấy rồi sao?”

“Ta đưa con tới bệnh viện kiểm tra.” Lý Thừa Vận không quá yên tâm, không biết Lý Duyên Lâm đã tìm người ở đâu tới, mà đám côn đồ đó xuống tay cũng không biết nặng nhẹ.

“Không cần.” Trọng Nham chậm rãi rót trà cho mình: “Không có gì trở ngại.”

Lý Thừa Vận thở dài: “A Lâm bị người trong nhà chiều hư, dễ xúc động, chuyện lần này không biết là do ai xúi giục... đã có chút quá phận. Trọng Nham, con nể mặt ta, đừng so đo với nó.”

“Cần gì ai xúi giục.” Trọng Nham thản nhiên nói: “Anh ta sợ dĩ tới tìm tôi là bởi vì từ giờ tôi sống luôn ở đây, sẽ sinh ra uy hiếp nhất định với anh ta... mà nói tới chuyện này, Lý tiên sinh, lúc trước vì sao ông lại muốn đón tôi về vậy?”

Lý Thừa Vận trầm mặc không nói, phải nói thế nào bây giờ?

Trọng Nham nói tiếp: “Tôi biết trước kia ông không thêm để ý tới tình hình của Dương Thụ và đứa con của bà ấy, là do Lý lão gia tử cố ý muốn đón tôi về, bên trong chuyện này có nội tình gì sao?” đây là vấn đề Trọng Nham đã nghi hoặc từ đời trước, tuy rằng các loại chứng cứ đều cho thấy Lý lão gia tử muốn đón một đứa con riêng vào nhà chính là vì muốn trấn áp con dâu và nhà thông gia, nhưng Trọng Nham vẫn cảm thấy lý do này nghe qua có chút gượng ép.

Chân mày Lý Thừa Vận chau lại: “Cái này... ông nội, đương nhiên là hy vọng con cháu đều ở bên cạnh mình.”

Trọng Nham đối với đáp án này không đồng tình, thái độ của Lý lão gia tử khi đối đãi với cậu từ đời trước cậu vẫn còn nhớ rất rõ. Những khi nào có người ngoài là lão ta lại tỏ ra thân mật chơi đùa với mấy đứa cháu, cho dù là đối với cậu hay với anh em Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm, ánh mắt lão đều thực ôn hòa. Nhưng cho tới tận bây giờ cậu đều không thấy lão ta biểu hiện ra loại cảm xúc yêu thích với bất kỳ một đứa cháu nào. Cái gọi là ‘giữ gìn huyết mạch Lý gia’ cũng đều là do lão ta cố ý bày ra.

Trọng Nham trước kia cảm thấy Lý lão gia tử đã già, tính cách mới quái gở như vậy, nhưng hiện tại ngẫm lại, mới cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng nghi. Cậu chỉ là một đứa con riêng nửa đường được đón vào nhà chính, nhưng anh em Lý gia lại không phải như vậy, hai anh em họ từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh lão ta, vì sao thái độ của lão đối với bọn họ lại không khác mấy với thái độ lão đối với mình?

Trọng Nham nghi hoặc hỏi Lý Thừa Vận: “Hai vị thiếu gia nhà ông có phải đã gây ra chuyện gì đắc tội với lão gia nhà ông không?”

Vấn đề này chính Lý Thừa Vận cũng vẫn luôn không hiểu nổi, kỳ thật trước đây Lý lão gia tử vẫn rất coi trọng hai thằng nhóc kia, nhất là Lý Duyên Kỳ đứa cháu đích tôn được gia tộc chọn bồi dưỡng làm người thừa kế, có thể nói nó được kỳ vọng rất cao, vô luận tham dự bất kỳ hoạt động nào đều dẫn nó theo. Nhưng khoảng nửa năm gần đây, thái độ của ông đột nhiên lạnh hẳn. Lý Thừa Vận cũng hiểu được trong này chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, ông cũng đã quanh co lòng vòng hỏi thăm vài người bên cạnh Lý lão gia tử, nhưng kết quả vẫn không hỏi ra được cái gì.

Trọng Nham nhìn vẻ mặt Lý Thừa Vận cũng hiểu ông ta không biết gì, nên cũng chẳng truy vấn tiếp. Nhưng trong lòng lại cảm thấy Lý lão gia tử nhất định phải đón mình trở về, xem ra thật sự là muốn kích thích hai vị tôn tử này. Cũng khó trách Lý Duyên Lâm lại có địch ý mãnh liệt với cậu như vậy, chính mình rõ ràng đã bị Lý lão gia tử lôi ra làm bia ngắm cho anh em bọn họ. Trọng Nham cảm thấy mình phải thực hiện kế hoạch trước, không thì không biết anh em Lý gia sẽ lại làm ra chuyện gì. Lý Duyên Lâm dễ xúc động, Lý Duyên Kỳ lại càng âm hiểm, đến lúc anh ta thực sự ra tay, thì sẽ rất khó phòng bị.

Hai người trầm mặc không nói, uống được vài hớp trà, Lý Thừa Vận lại bắt đầu chuyện cũ nhắc lại: “Mùng 1 tháng 5 được nghỉ, về nhà ăn cơm đi?”

Trọng Nham mặt không đổi sắc lắc đầu.

Lý Thừa Vận hết cách, lúc không gặp mặt thì ông cũng không nghĩ tới đứa con này, nhưng khi gặp rồi ông lại luôn có cảm giác không giống. Hơn nữa thằng bé này lại giống ông như vậy. từ cái trán, lông mày, ánh mắt đến cả cái cằm... thậm chí là những động tác vô thức nhỏ nhất. chính Lý Thừa Vận cũng cảm thấy thực ngạc nhiên. Nó rõ ràng là phiên bản lúc 30 tuổi của ông, cho nên ai sẽ đối với chính mình ra quyết tâm ngoan độc được đây?

“Ta không miễn cưỡng con.” Lý Thừa Vận nhìn cậu, ngữ khí ôn hòa: “Ta sẽ nói giúp về phía ông nội, có việc gì thì gọi điện cho ta.”

Trọng Nham sao cũng được gật đầu. Lý Thừa Vận thậm chí cũng không chắc là nó có nghe rõ lời mình nói không, nhịn không được mà hít một hơi nói thêm: “Được rồi, ta về đây, nếu cảm thấy không thoải mái chỗ nào thì gọi điện, ta sẽ kêu bác sỹ Triệu tới.”

Trọng Nham đứng lên tiễn ông ta ra cửa, nhìn ông ta đi vào thang máy mới đóng cửa đi vào. Cậu hiện tại rất tò mò với hai vị Lý thiếu gia kia, hai người bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện gì không vừa ý Lý lão gia tử?

Trọng Nham gọi điện cho Hải Thanh Thiên, kêu anh ta gửi ảnh chụp cùng đồng giấy tờ điều tra được của mẹ con Lý Ngạn Thanh chuyển phát nhanh cho Lý Duyên Kỳ. Quan trọng nhất trong đồng đồ đó chính là ảnh chụp Lý Thừa Vận dẫn hai mẹ con họ đi du lịch nước ngoài và giấy khai sinh do Lý Thừa Vận ký tên — Hải Thanh Thiên chỉ tìm được một tờ bản sao, nhưng đối với Trọng Nham thế là đã đủ. Có đôi khi cậu thật sự rất bội phục Hải Thanh Thiên, những món đồ từ mười mấy năm trước mà anh ta cũng có thể tìm ra, cũng không biết anh ta tìm ra như thế nào.

Không cần tiếp tục điều tra nữa, Hữu Thiên tự nhiên đáp ứng rất vui vẻ. đến khi sắp cúp điện thoại, Hữu Thiên đột nhiên nói: “Ah, còn chuyện này nữa, tôi đoán cậu nhất định có hứng thú.”

“Chuyện gì?”

“Có người đang điều tra hai vị Lý thiếu gia.”

“Là ai?!”

“Tạm thời chưa rõ là ai.” Giọng Hải Thanh Thiên lộ ra vẻ hứng thú vô cùng: “Nhưng người này đã đi theo hai anh em họ một thời gian rồi.”

Trọng Nham hỏi lại: “Sao anh biết được?”

“Cậu cũng không nhìn xem tôi đang làm nghề gì.” Hải Thanh Thiên tự đắc nói: “Trong quá trình điều tra, tôi cũng tiếp xúc với không ít người, tuy rằng muốn giữ bí mật cho khách hàng, nhưng cũng có một số thông

tin có thể dùng chung. Khụ, nói cậu cũng không hiểu. tôi chỉ muốn nói là, người này đối với anh em Lý gia không có ý tốt lành gì đâu.”

Số lượng những người muốn điều tra anh em Lý gia quá nhiều, kẻ thù Lý gia, đối thủ thương trường, thậm chí cả những người khác chỉ trong họ.

Hải Thanh Thiên than thở: “Tôi phát hiện cái nhà họ Lý này rất thú vị, có một đồng bí mật.”

Trọng Nham lắc đầu: “Chuyện này không liên quan tới tôi. Anh đem đồ vật gửi đi, hai anh em bọn họ phỏng chừng sẽ không rảnh rỗi tới tìm tôi phiền toái nữa.” cậu do dự một chút, suy nghĩ có nên gửi một bản tới cho Lý lão gia tử không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nên, nếu động tác quá lớn sẽ dễ dàng bại lộ danh tính. Thủ đoạn của Lý lão gia tử so với Lý gia huynh đệ không phải cùng một cấp bậc, vạn nhất biến khéo thành vụng vậy thì mất nhiều hơn được.

“Tin tức đường viên nếu không liên quan gì tới mối làm ăn của tôi...” Hải Thanh Thiên nói: “Tôi cũng không đặc biệt chú ý. Nhưng mà, vẫn có ưu đãi với khách hàng thân thiết, nếu có phát hiện nội tình gì mới, tôi nhất định sẽ nói cho cậu biết.”

“Vậy tôi cảm ơn anh trước.”

Trọng Nham cúp điện thoại, đột nhiên có chút nghi ngờ chuyện này là do chính người Lý gia tự mình bày ra. Có thể nào là do Lý lão gia tử phái người âm thầm điều tra hai thằng cháu, sau đó phát hiện bọn họ làm ra chuyện lão không thích, rồi mới thúc giục Lý Thừa Vận đón mình lên đây không?

Nhưng nếu Lý lão gia tử muốn điều tra ai thì sẽ đi thuê thám tử tư sao?

Trọng Nham nghĩ mãi không ra cũng chẳng buồn nghĩ nữa, hiện giờ cậu chỉ quan tâm tới một chuyện, đó là phản ứng của anh em Lý gia sau khi nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh kia sẽ làm gì.

Hết

17. Chương 17: Phòng Hậu Cần

Ngày hôm sau Trọng Nham dậy muộn, không kịp cả ăn sáng đã vội vội vàng vàng lao ra cửa, ở trước cửa tiểu khu mua hai cái bánh mì sandwich vừa gặm vừa chạy tới trường. Khi sắp tới cổng trường, cậu thấy một chiếc xe nhìn có chút quen mắt đỗ ở cách đó không xa, Tần Đông An từ trên xe bước xuống, nghiêng đầu cúi người nói chuyện với người vẫn ngồi trong xe. Nam nhân trong xe vẫy vẫy tay với cậu ta, rồi chiếc xe vòng qua bồn hoa trước cổng trường rồi đi. Xe dừng lại không lâu, lại cách khá xa, Trọng Nham chỉ có thể nhìn thấy một đoạn tay áo màu xám thò ra ngoài cửa xe.

Vẫn không nhìn thấy mặt.

Trong lòng Trọng Nham thoáng có chút tiếc nuối, cậu phát hiện anh trai của Tần Đông An rất thích xắn tay áo lên hai vòng, đồng hồ cũng đeo rộng rãi thoải mái, nhìn qua rất có hương vị tùy ý tiêu sái. Trọng Nham đoán tính cách anh nhất định không giống Tần Đông An ngoan ngoãn lại hoạt bát.

Trọng Nham chạy đuổi tới chỗ vai Tần Đông An một phen, Tần Đông An quay đầu lại thấy là cậu, cười hỏi: “Dậy muộn à?”

Trọng Nham gật đầu, ba miếng liền ăn xong cái bánh mì trong tay, vừa lấy khăn tay trong túi ra lau vừa hỏi Tần Đông An: “Vừa rồi là anh hai ông? anh ấy mỗi ngày đều đưa đón ông à?”

“Sao có thể.” Nói tới cái này, thần sắc Tần Đông An thoáng có chút uể oải: “Anh ấy được nghỉ tới đầu tháng, sau mừng 1 tháng 5 liền cuốn gói đi.”

“Được nghỉ?” Trọng Nham cảm thấy không hiểu lắm: “Trong nước làm gì có trường đại học nào được nghỉ giữa tháng tư thế này?”

Tần Đông An cười nói: “Ông nghĩ đi đâu vậy, ông cho rằng anh hai vẫn còn đi học sao? nào có trẻ trung như thế, anh ấy đã hơn hai mươi rồi.”

Trọng Nham chưa từng gặp anh trai Tần Đông An, tự nhiên không biết anh ta trẻ hay già, nhưng người hơn hai mươi tuổi, lại được nghỉ giữa chừng, rất có thể đang đi làm ở nơi khác. Trọng Nham cũng không quá quen thuộc với Tần Đông An, nên vấn đề riêng tư thế này, cậu theo thói quen không tiếp tục hỏi: “Tôi thấy tình cảm hai người thật tốt.”

“Anh ấy á... hừ, coi như thông qua.” Tần Đông An bĩu môi, trong mắt lóe sáng vẻ tự đắc: “Ông thấy chúng tôi thế nhưng anh ấy lớn hơn tôi những 7 tuổi đấy. nếu anh ấy dám khi dễ tôi, mẹ tôi sẽ đánh anh ấy.” nói xong còn hung tợn giơ giơ nắm đấm lên.

Trọng Nham bật cười.

“Đúng rồi...” Tần Đông An nhớ tới một chuyện, vội nói: “Anh hai nói chúng ta đều là trẻ vị thành niên, suốt ngày chạy rong ngoài đường chuyển phát nhanh không an toàn. anh hai đã liên hệ với một công ty bạn anh ấy cho chúng ta cuối tuần tới làm trợ lý. Cả mấy ngày nghỉ lễ, nghỉ đông, nghỉ hè đều có thể tới làm. Ông đi không?”

Trọng Nham do dự một chút, lập tức cảm thấy bản khoản của Tần đại ca không phải không có lý. Tần Đông An thế nào cậu không rõ ràng lắm, nhưng cậu đối với phổ lớn ngõ nhỏ trong thủ đô không quen thuộc lắm, nếu thật sự đi đưa chuyển phát nhanh, ít nhất lúc đầu cũng không dễ dàng.

“Cũng được.” Trọng Nham hỏi lại: “Ông có đi không?”

Tần Đông An gật đầu: “Mỗi cuối tuần đều tới đó, từ 8 giờ sáng tới 5 giờ chiều. những ngày nghỉ thì ban ngày hầu như đều ở luôn tại đó.” Tần Đông An nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Anh tôi nói mùa hè này kêu tôi đi lấy kinh nghiệm, lên lớp 11 sẽ không cho tôi đi nữa. còn nói học tập quan trọng hơn gì đó nữa, nếu ông vẫn muốn đi tôi sẽ giúp ông nói với anh ấy.”

Trọng Nham vỗ nhẹ lên vai Tần Đông An nói: “Cám ơn.” Về sau mấy ngày nghỉ sẽ làm gì cậu còn chưa nghĩ tới, nhưng Tần Đông An đã nghĩ hộ cậu, cậu vẫn rất cảm động.

Tần Đông An hưng phấn muốn nhảy dựng lên: “Thật tốt quá, có ông đi làm cùng tôi, thật mong đợi.”

“Làm trợ lý lâm thời là làm gì ông biết không?” Trọng Nham lắc đầu, xòe tay bắt đầu giảng giải cho cậu ta nghe: “Là làm vệ sinh, pha trà nước, đi đưa đồ, giúp phô tô tài liệu, đưa cơm cho nhân viên... ông xác định ông thật sự chờ mong?”

Tần Đông An lắc lắc đầu, cười hì hì nói: “Ông thật biết cách làm người khác mất hứng. kia dù sao cũng là chỗ người lớn làm việc, ông không thấy hiếu kỳ sao?”

Trọng Nham ở trong lòng cười khổ một chút. Cậu rất ít khi nhớ lại mấy năm cuối sinh hoạt trong Lý gia, loại cảm giác buồn tẻ, ngày lại ngày lặp đi lặp lại không thay đổi khiến cậu vừa nhớ tới liền cảm thấy phiền chán.

Mỗi ngày vừa mở mắt ra là đã có một đồng công việc chất cao như núi chờ hần, đồng văn kiện hồ sơ cao hơn cả đầu người đang chờ ý kiến chỉ đạo của hần, vô số hội nghị chờ hần đàm phán, rồi còn phải thường xuyên đi thị sát công ty con... nhưng nếu hần lấy thân phận là một đứa em trai sống trong hoàn cảnh đó, hần sẽ không khổ sở như vậy đi?

Trọng Nham cười cười: “Đi thôi, sắp vào học rồi.”

Hai thiếu niên thanh xuân phơi phới theo đường biên sân thể dục chạy thẳng lên lớp. Mùa xuân ngán ngủ ở phương Bắc lặng yên không tiếng động trôi qua, mặt cỏ đậm màu xanh biếc tươi non, mấy cành chi hải đường dưới bậc thang đã nhú mấy nụ hoa bạch sắc, cách sân thể dục. các gốc hòe già góc trường tán lá cũng xum xuê um tùm.

Bên trong áo khoác đồng phục Trọng Nham chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi, khi chạy vào lớp cũng đã hơi thấm mồ hôi. Ánh dương quang sáng chói khiến cậu không mở được mắt, bên tai vang lên tiếng bước chân, tiếng cười đùa vui vẻ hòa vào nhau, trong không khí tràn ngập hương vị đầy sức sống. Đó là hương vị thanh xuân chỉ ở tuổi này mới có.

Trọng Nham có ảo giác giống như mình thân bất do kỷ đã bị cuốn vào dòng chảy ồn ào náo động này. Trái tim tĩnh lặng dường như có cái gì đó chậm rãi thức tỉnh.

Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy, một lần nữa sống lại ở tuổi thanh xuân tươi trẻ tựa hồ cũng không phải là chuyện tồi.

Bởi vì cuối tuần phải ‘đi làm’, cho nên thứ 6 sau khi tan học, Trọng Nham khó được khi chủ động làm xong hết bài tập về nhà. Sáng sớm ngày hôm sau, hai thiếu niên gặp nhau ở trạm xe, đồng thời cùng bắt xe bus đi tới công ty anh hai Tần Đông An đã liên hệ giúp bọn họ.

Tên đầy đủ của công ty là ‘Công ty trách nhiệm hữu hạn bất động sản Thái Phong’, trụ sở đặt ở hai tầng trệt tòa cao ốc Thái Phong cao nhất ở khu trung tâm tài chính. Nơi này hẳn Trọng Nham chưa từng tới, kiếp trước cũng chưa từng tiếp xúc, nhưng không hiểu sao cái tên này khiến cậu cảm thấy quen tai một cách khó hiểu.

Hai người tới báo danh ở quầy lễ tân, rồi được một nhân viên dẫn tới phòng hậu cần. Phòng hậu cần nằm ở hành lang phía Tây, trong phòng chỉ có 1 trưởng phòng cùng 2 trợ lý. Cạnh văn phòng chính là 2 phòng kho, đặt cạnh cầu thang. Trưởng phòng là một phụ nữ trung niên mập mạp, khuôn mặt tròn tròn trời sinh luôn tươi cười, hai trợ lý một nam một nữ, tuổi vẫn còn trẻ, trông như mới tốt nghiệp đại học không lâu, Trọng Nham cảm thấy vị Tần đại ca này tuy rằng ngoài miệng nói năng gay gắt nhưng kỳ thật vẫn xót em trai không muốn em mình phải chịu khổ. Mình coi như được hưởng sái chút hào quang của Tần Đông An.

Công việc của phòng hậu cần cũng không nhiều lắm, mỗi ngày công việc chỉ là quét dọn vệ sinh, sắp xếp phòng kho, lấy các đồ vật các phòng ban yêu cầu mang tới cho họ, ngẫu nhiên thì đi hỗ trợ đóng dấu một số văn kiện. Thời gian rảnh rỗi bọn họ có thể đọc sách, lên mạng, thậm chí là ăn vặt. Ít nhất trong hai ngày này, Tần Đông An vẫn rất vui tươi hơn hẳn, bởi vì trưởng phòng mập rất thích cho bọn họ ăn socola, thứ này mỗi khi có anh hai ở nhà Tần Đông An đều bị cấm ăn. Hơn nữa, càng khiến cậu ta cao hứng hơn nữa là việc Trọng Nham nhường luôn cả phần của cậu cho cậu ta.

Tần Đông An cười tít cả mắt: “Có một huynh đệ không thích ăn socola là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.”

“Lau miệng trước hãy nói, huynh đệ.” Trọng Nham dở khóc dở cười: “Đến trẻ con ăn socola cũng không dính đầy mép như vậy...nhìn ông ăn như vậy thật sự rất ghê tởm.”

Tần Đông An không chút để ý ném vỏ socola đi, thè lưỡi ra liếm vết dính mép, tiện tay nhét một tập tài liệu vào ngực Trọng Nham: “Này, tôi muốn hảo hảo hưởng thụ mị lực của mỹ thực, ông giúp tôi đưa cái này lên cho trợ lý phòng hành chính tầng trên đi. Chính là cái bà thích mặc đồ màu hồng cười rất giả tạo ấy, ông biết rồi chứ?”

“...” Trọng Nham: “Ông nói thẳng ra trợ lý Lâm là được rồi.”

“Mau đi đi.”

Trọng Nham nhìn lướt qua thấy cậu ta lại rút ra thêm một thanh socola từ trong túi, khẽ lắc đầu: “Cẩn thận sâu răng.”

Tần Đông An không kiên nhẫn khoát tay.

Phòng hậu cần nằm rất gần cầu thang bộ, nên bọn họ theo thói quen dùng cầu thang bộ để đi lên tầng trên. Trọng Nham đưa tài liệu tới phòng hành chính, vừa mới giao cho một thư ký phòng hành chính xong, chợt nghe phía sau vang lên giọng một nam nhân: “Trợ lý Lâm đã về chưa?”

Cô thư ký kia vội vàng đứng dậy, thần sắc có chút khẩn trương: “Dạ, thư ký Lâm còn chưa trở lại ạ.”

Trọng Nham tò mò quay đầu lại, thấy một thanh niên cao gầy đứng ở cửa phòng, mày hơi nhíu lại, ngũ khí không vui: “Khi nào cô ta quay lại bảo cô ta tới phòng tôi ngay lập tức.”

Cô thư ký vội nói: “Dạ, Cung tổng.”

Người nam nhân được gọi là Cung tổng nhìn lướt qua Trọng Nham đang đứng trước bàn làm việc của thư ký, rồi xoay người rời đi.

Trọng Nham duy trì biểu tình như bị sét đánh hỏi thư ký: “Anh ta là... là...”

Đệt, đây không phải là Cung Hạo sao?! anh trai ruột của Cung Chất, sau khi Cung Chất tự sát không thành bị cha mẹ lôi ra nước ngoài, Cung Hạo liền đổi đầu với hắn, càng về sau quả thật như muối đòi mạng mà chèn ép hắn. Trọng Nham khi đó vừa nghe tới chữ “Cung” liền đau đầu, cố tình hắn lại không thể thực sự đáp trả. Hắn đã gây tai họa cho một đứa con trai Cung gia, nếu người còn lại xảy ra chuyện gì trong tay hắn, phỏng chừng toàn bộ Cung gia đều muốn liều mạng với hắn.

Trọng Nham biết tình cảm giữa hai anh em Cung rất tốt, anh ta là anh trai muốn báo thù cho em trai, là chuyện bình thường. Hắn có thể lý giải, quả thật trong chuyện này là hắn đuối lý. Nhưng nếu thật ra mà nói, mỗi ngày đều bị một người như vậy nhìn chòng chọc vào, Trọng Nham cảm thấy bệnh trầm cảm của mình cũng phải tăng thêm.

Giờ biết mình lại là thủ hạ làm việc dưới quyền đối thủ kiếp trước, loại cảm giác quen thuộc nhất thời cũng quay lại: đau đầu, bất đắc dĩ, phần nộ... lại không thể đáp trả.

Trọng Nham cảm thấy cả người đều không khỏe.

Khi cậu cầm theo tập tài liệu được phòng hành chính gửi lại quay về phòng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Cố chống đỡ làm thêm mấy ngày rồi về nhà, nghỉ hè cũng không cần tới đây làm thêm.

Trước không tránh xa Cung gia, sau này rất rách việc.

Càng phiền muộn hơn nữa chính là, lúc tan tầm, Trọng Nham và Tần Đông An mới từ thang máy đi ra, liền nhìn thấy cửa thang máy chuyên dụng ở bên cạnh cũng đồng thời mở ra, Cung Hạo dẫn theo Cung Chất từ bên trong đi ra.

Trọng Nham theo bản năng tránh né, tạo khoảng cách với hai anh em nhà kia. Kiếp trước cậu không biết khi nào Cung Chất xuất ngoại, nhưng nếu cậu ta là bạn học của Lý Duyên Lân, hẳn cũng đang học lớp 12, giờ cũng sắp tới tháng 6, bây giờ cậu ta còn chưa xuất ngoại thì còn chờ tới lúc nào?!

Trọng Nham cảm thấy rất đau đầu, tâm tư của trẻ con nhà giàu thật sự không dễ đoán.

Chờ tới khi không còn nhìn thấy thân ảnh của anh em Cung gia, Trọng Nham mới hỏi Tần Đông An: “Anh hai ông sao lại quen biết người Cung gia?”

Tần Đông An lắc đầu: “Không biết.”

Trọng Nham không quá yên tâm, tạm biệt Tần Đông An, rồi dọc đường về đều cẩn thận nhớ lại xem kiếp trước có từng tiếp xúc gì với người Tần gia không. Nhưng thời gian cũng đã quá lâu rồi, những thông tin hữu dụng cũng không thể nào nhớ ra được. Trọng Nham đành phải tự an ủi bản thân, không nhớ ra được cũng là chuyện tốt, điều này chứng tỏ cậu cùng Tần gia không có quen biết gì, như vậy mọi chuyện cũng không quá nghiêm trọng.

Hết

18. Chương 18: Chữa Bệnh Ấy Náy

Trọng Nham vốn muốn nói một tiếng với Tần Đông An, về sau sẽ không tới công ty Cung gia làm nữa. nhưng sau khi về nhà ngủ một giấc liền đổi ý. anh trai Tần Đông An vốn muốn em trai mình rèn luyện có thêm kinh nghiệm nên mới sắp xếp cho bọn họ tới công ty bạn làm việc, còn cậu chỉ là ‘bạn học em trai’ có bắn đại bác cũng không tới, chỉ là tiện thể theo chân thằng bạn dính chút ánh sáng, Tần Đông An còn chưa nói gì mà cậu lại rút lui trước không khỏi có chút khó nói. Về sau vạn nhất có nhờ họ giúp gì nữa, người ta cũng không vui lòng vươn tay ra.

Trọng Nham không phải mao đầu tiểu tử, đạo lý đối nhân xử thế vẫn có chút hiểu biết. cho nên hôm sau vẫn dậy sớm, vội vội vàng vàng “đi làm.” Đối với vị trí trong phòng hậu cần thanh nhàn lại thoải mái này, bằng vào bản thân cậu tuyệt đối không vào được. trong phòng chỉ có ba nhân viên công tác, tính tình đều rất tốt, rất dễ ở chung, công việc cũng không quá vất vả. nếu cậu còn xoi mói, vậy không khỏi có chút không

biết điều. lại nói anh em Cung gia giờ cũng không biết cậu, cách cả một kiếp, chính mình dù có chột dạ thế nào cũng phải liều mạng chịu đựng. Cung Hạo là tổng tài, phạm vi hoạt động trên cơ bản chỉ giới hạn ở tầng cao nhất, nếu không có việc gì thì tuyệt đối sẽ không đặt chân xuống tầng trệt. còn về Cung Chất, anh ta vẫn còn là học sinh, cho dù không có việc gì làm thì mỗi ngày cũng sẽ không chạy tới công ty anh trai, Trọng Nham nghĩ đi nghĩ lại, tỷ lệ cậu gặp lại Cung Chất rất nhỏ.

Mỗi công ty đều có một phòng ban giống như phòng hậu cần là địa phương nuôi mấy người rảnh rỗi, nếu không có mối quan hệ thì không thể nào vào được. trước kia thủ hạ của Trọng Nham cũng có người chuyên sắp xếp nhân sự, an bài những người có quan hệ với công ty, như người thân, họ hàng của lãnh đạo thành phố, con gái của đối tác hay con dâu của đồng sự... vào những phòng đó. Trưởng phòng mặt tròn rớt nước hoa quả cho bọn họ, theo tin bất quải của vị tiểu thư ký phòng hành chính, thì cô ấy hình như là người thân bên nhà mẹ Cung Hạo. Mặc dù xin vào bằng quan hệ, nhưng người này tính cách tốt, cũng không đắc tội với người khác, để ở chung với người trong công ty, đối với hai nhóc con mới vào bọn cậu cũng rất hòa khí. Trọng Nham có lần nghe cô ấy nhắc nhở hai người trợ lý đang làm trong phòng hậu cần: “Đừng giả ngốc, hai cậu nhóc đó vừa nhìn là biết dựa vào quan hệ với Cung tổng mà tới đây thực tập, thiếu niên mà có thể tới chỗ chúng ta thực tập, thì ít nhất trong nhà cũng có chút bối cảnh, làm không tốt về sau chúng ta còn phải mời cơm bọn họ đấy. Khi làm việc nhất định phải nhớ chuẩn bị biện pháp dự phòng cho bản thân.”

Trọng Nham lúc ấy đứng ở bên ngoài cười cười, cảm thấy vị trưởng phòng hậu cần này thật là một người có tâm tư trong sáng lại rất thông minh. Ngược lại, Tần Đông An không hiểu người trong phòng đang bàn tán cái gì, về mặt ngây thơ ôm chặt gói kẹo to dùng.

Trọng Nham quyết định cứ làm tiếp một thời gian nữa, đến khi Tần Đông An nghỉ làm, thì cậu cũng đồng thời xin rút lui. Như vậy cũng sẽ không đắc tội ai.

Thời tiết dần nóng lên, mấy người trong phòng hậu cần đang vội vàng vàng sắp xếp lại phòng kho. Những đồ vật dùng cho mùa đông và mùa xuân đều phải thu hồi lại, ví như mấy cái thảm hay chăn mền linh tinh... đều phải đi thu lại để đem đi giặt, ngay cả những chiếc khăn cũng phải sắp xếp chỉnh sửa lại. ngoài ra còn phải rắc thuốc diệt chuột, mấy đồ uống để phòng bị ẩm mốc cũng phải đem ra phơi, mấy đồ dùng cho mùa hè cũng phải chuẩn bị lôi ra trước.

Trọng Nham đi theo hai trợ lý thu dọn phòng kho nửa ngày, một đồng thùng lớn thùng nhỏ đều được đưa tới dọn đi, một tới độ tay chân muốn nhũn ra. Lúc được nghỉ, muốn hút thuốc nên phải theo cầu thang bộ đi thẳng lên sân thượng.

Trọng Nham trước kia rất ghét những nơi như nóc nhà kiểu này. Từ sau khi xảy ra chuyện Cung Chất muốn nhảy lầu, cậu liền bị bóng ma tâm lý với những nơi như vậy. Nhưng tầng cao nhất của cao ốc Thái Phong không đồng dạng như thế, toàn bộ đều được thiết kế sắp đặt, trở thành một hoa viên xinh đẹp để cho nhân viên làm việc trong tòa nhà nghỉ ngơi. Núi giả, suối phun, cỏ xanh, còn đặt vài bộ bàn ghế gỗ, Trọng Nham chỉ đi lên một lần liền rất thích nơi này. Ngược lại với cậu, Tần Đông An lại không thích bò lên đây, cậu ta ngại chỗ này gió lớn.

Trọng Nham không muốn bị người ta nhìn thấy, liền chui vào trong ngọn núi giả, ngồi ở giữa hai khối đá nhô ra. Mấy lần trước, khi cậu đi lên, có một số đồng nghiệp cũng lên đây hút thuốc, bọn họ còn ngăn Trọng Nham lại hỏi này hỏi kia, coi cậu như trẻ con mà trêu đùa. Tuy rằng Trọng Nham thấy bọn họ không có ác ý gì, nhưng tính tình Trọng Nham không thích lại gần người khác, cũng không muốn bản thân trở thành tiêu điểm để người khác trêu chọc. Còn có mấy người không thèm nhìn cậu, hoặc là đứng từ xa quan sát cậu, vô luận là dùng loại thái độ nào đều khiến Trọng Nham cảm thấy phiền chán. Cậu thà rằng tìm một nơi an tĩnh không ai nhìn thấy để ngồi, cho dù bên cạnh ngọn núi giả này có một cái ghế dựa ngồi vô cùng thoải mái, nhưng cậu vẫn nguyện ý chọn nơi này.

Nơi này cũng rất bí mật, không có người biết cũng chẳng có ai lại gần, điều này khiến cậu cảm thấy thực thả lỏng. Hoặc là trước kia cũng có người phát hiện ra chỗ ẩn thân này nhưng với những người đang đi làm sẽ không chịu chui vào trong ngọn núi giả này để làm bẩn bộ quần áo sang quý của mình. Cứ thế, Trọng Nham tự nhiên coi nó trở thành chỗ bí mật của mình mà nghỉ ngơi.

Chưa đầy một tháng, khi cậu ngồi ở trong này nghe được 2 cuộc tỏ tình — hai người muốn theo đuổi đối phương cảm thấy chủ nhật là thời gian chỉ ai tặng ca mới tới làm, trên sân thượng luôn không có người, mà

quang cảnh cũng tương đối lãng mạn, cho nên không hẹn mà cùng lựa chọn nơi này. Nhưng đáng tiếc nhất chính là, hai cô gái kia đều từ chối. trừ chuyện đó ra, cậu còn nghe được một cuộc cãi nhau, hình như là hai nhân viên phòng tài chính kế toán, bởi vì sổ sách rối tung rối mù mà làm ầm lên, sau đó lại bị trưởng phòng đang hút thuốc gần đó đi ra mắng cho một trận, cuối cùng xám xịt rời đi. Trọng Nham thờ ơ lạnh nhạt nghe trò khôi hài đó, có đôi khi cũng sẽ nhớ lại thời gian trước kia cậu dốc sức phát triển tập đoàn Lý thị. Chắc trong công ty cũng sẽ có nhiều cuộc ầm ĩ như vậy đi, chẳng qua khi đó cậu ở trên cao chưa từng chú ý tới.

Trọng Nham rút một điếu thuốc, đem tàn thuốc dí vào tảng đá, sau đó nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một chút. Vừa lúc cậu lại nghe được từ phía cửa truyền tới tiếng bước chân.

Là tiếng bước chân của 2 nam nhân.

Ngay từ đầu Trọng Nham vốn không để ý, bởi vì trên này có rất nhiều nam nhân lên đây để hút thuốc, gọi điện thoại, hoặc đơn thuần chỉ để thả lỏng bản thân, chỉ cần không có người quấy rầy cậu, thì chả liên quan gì tới cậu. nhưng mấy giây đồng hồ qua đi, Trọng Nham liền cảm thấy sự tình có chút khác thường.

Một người trong đó trầm mặc ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh núi giả, người còn lại thì đi vòng quanh sân thượng một vòng, còn cố ý đi vòng sang bên ngọn núi giả xem có người ở sau lưng hay không —— Trọng Nham có thể khẳng định người này không nhìn thấy mình, cậu đã làm thử rồi, trừ phi đi tới khe hở ở chính diện nhìn vào, còn không thì bởi vì góc nhìn khuất nên không thể phát hiện trong này có thể giấu người. Trọng Nham không biết nam nhân này làm thế để làm gì, nhưng cậu trực giác cảm thấy bây giờ mà chui ra tựa hồ không phải là một ý kiến hay.

“Được rồi, đừng có thần kinh nữa.” cách Trọng Nham một lớp núi giả, nam nhân ngồi cách cậu chưa tới 1m rất cuộc không kiên nhẫn mở miệng: “Cậu gọi tôi lên đây rốt cuộc có chuyện gì?”

Nam nhân kia thực cẩn thận nói: “Đây không phải thần kinh, vạn nhất chuyện này bị lộ ra ngoài ánh sáng, chúng ta không chỉ không thể tiếp tục ở lại Thái Phong mà Cung tổng có khi còn thuê người đuổi giết chúng ta không chừng.”

Người lên tiếng đầu tiên bật cười: “Sớm biết cậu gan nhỏ như vậy, tôi đã không tìm cậu.”

Nam nhân kia trầm mặc một hồi: “Chuyện này tôi còn phải nghĩ đã.”

Người đàn ông kia ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Bên kia đưa giá cao như vậy, nếu không tận dụng thời cơ thì sẽ mất, cậu còn muốn nghĩ cái gì nữa?”

Nam nhân trầm mặc không nói.

“Ngẫm lại vợ con cậu ở bên nước ngoài cần nhất chính là tiền.”

Trọng Nham trong núi giả khê động, lặng lẽ rút di động từ trong túi áo ra.

Khi Trọng Nham từ sân thượng đi xuống, sắc mặt trắng bệch, cậu không ngờ mình chỉ muốn hút một điếu thuốc thôi mà lại vô tình phát hiện ra một âm mưu lớn như vậy. tuy rằng cậu đối với lô đất bọn họ đang cạnh tranh hoàn toàn không biết gì, nhưng Thái Phong đang chuẩn bị hồ sơ đấu thầu, thông tin chi tiết về lô đất đấu thầu, cùng với công ty đối thủ là Hoa Vinh... đem mấy thông tin đó liên kết lại với nhau, Trọng Nham sao có thể không hiểu rõ?

Trọng Nham đối với nhân viên công tác trong Thái Phong cũng không quá quen thuộc, nhưng qua cuộc đối thoại của hai nam nhân này cũng có thể đoán được nam nhân bị lôi kéo kia có vị trí rất trọng yếu trong cuộc đấu thầu lần này, nếu không thì bên Hoa Vinh cũng sẽ không ra giá cao như vậy, còn hứa hẹn sau khi chuyện này thành công sẽ lập tức đưa anh ta sang nước ngoài đoàn tụ với vợ con.

Trọng Nham cầm di động như cầm một củ khoai lang phồng tay, cầm không được mà buông cũng không xong. Việc này nói thế nào cũng không liên quan trực tiếp với cậu, đời trước khi Cung Chất và cha mẹ di dân sang nước ngoài thì sản nghiệp Cung gia cũng không bị suy sụp, điều này chứng tỏ nguy cơ lần này không gây ra đả kích trí mạng gì tới sinh ý của Cung Hạo.

Nhưng chẳng lẽ cậu biết có chuyện xấu sắp xảy ra, lại có thể ngồi yên nhìn nó phát sinh sao?

Hơn nữa, cậu đối với Cung Chất vẫn còn rất áy náy — cho dù hiện tại cậu chỉ mới 17 tuổi, hết thấy thương tổn vẫn còn kíp tránh xa, nhưng ngày thật sự phát sinh chuyện đó vẫn còn hiện rõ trong trí nhớ cậu, cho dù cậu có cố gắng thế nào thôi miên bản thân rằng những chuyện đó còn chưa phát sinh.

Nếu cậu thật sự phủ nhận hết thấy, phủ nhận cả quá khứ của bản thân, vậy thì sống lại còn có ý nghĩa gì nữa?

Trên thực tế, Trọng Nham đấu tranh nội tâm cũng không có lâu như cậu tưởng. cậu vẫn cảm thấy mình thực có lỗi với Cung Chất, như vậy cơ hội để giúp đỡ Cung gia đối với cậu mà nói quả thực chính là bài thuốc hay để chữa căn bệnh áy náy. Cậu thậm chí cảm thấy, chỉ cần Cung Chất giáp mặt nói một câu “cám ơn” với cậu, thì tội nghiệt vẫn đeo trên người cậu nói không chừng có thể được rửa đi sạch sẽ.

Nhưng vấn đề hiện tại là, cậu phải giao món đồ này cho Cung Chất thế nào?

Trong sự chờ đợi thấp thỏm của Trọng Nham, thứ bảy trôi qua, chủ nhật cũng đã hết, Cung Chất hoàn toàn không thấy xuất hiện. mà theo tin tức cậu hỏi thăm được thì lô đất kia sẽ được đấu thầu vào nửa tháng sau.

Trọng Nham cảm thấy mình không thể ngồi chờ như vậy được, nếu còn kéo dài nữa sẽ có chuyện xảy ra. Vì thế cuối tuần sau khi tan tầm, cậu nhờ Tần Đông An hỏi xin số điện thoại của Cung Chất. Tần Đông An tuy rằng không biết anh em Cung gia, nhưng nếu Tần đại ca quen biết Cung Hạo, vậy hỏi được số điện thoại của Cung Chất cũng không quá khó. Về số điện thoại của Cung Hạo... Trọng Nham căn bản không hề nghĩ tới. người cậu có lỗi là Cung Chất, cũng không thiếu nợ gì Cung Hạo.

Tần Đông An làm việc hiệu suất cũng thực nhanh, đến tối liền gửi số điện thoại của Cung Chất tới cho cậu. Trọng Nham cũng không nghĩ nhiều, ấn gọi luôn số điện thoại đó. nhưng chờ tới khi một thanh âm trong trẻo truyền tới, cổ họng Trọng Nham bỗng nhiên tắc nghẹn.

“Alo?” Cung Chất nghi hoặc hỏi: “Ai đó?”

Trọng Nham hít sâu.

“Alo? Alo?”

Cung Chất cúp điện thoại.

Trọng Nham hít sâu một hơi vào tới tận phổi, lại chậm rãi thở hết ra, không biết có phải do ảo giác của cậu không nhưng lồng ngực ẩn ẩn cảm thấy đau.

Lần nữa ấn gọi lại, Cung Chất vừa ấn nghe, Trọng Nham lại giống như nghẹn thở mà cố mở miệng, lời ra tới miệng lại rút gọn gần hết: “Cung thiếu gia, ngày mai gặp mặt đi.”

Hết

19. Chương 19: Người Trong Lòng

“Cái gì?”

Trọng Nham hít sâu một hơi: “Hiện tôi đang giữ một món đồ có liên quan tới khu đất sắp tới đây Thái Phong sẽ đấu thầu.”

“Cái gì?!” Cung Chất tựa hồ sửng sốt một chút, lập tức đề phòng hỏi lại: “Cậu là ai?”

“Tôi là thực tập sinh ở Thái Phong.” Trọng Nham khẽ thở ra một hơi, cảm thấy mình so với vừa rồi đã bình tĩnh hơn một chút: “Vô tình tìm được một món đồ, có liên quan tới bí mật thương mại của Thái Phong, tôi muốn gặp mặt giao lại cho anh.”

Cung Chất trầm mặc một chút: “Nếu là thực tập sinh, sao cậu không đưa cho sếp của mình? Cậu làm ở phòng nào?”

Trọng Nham nhìn trời liếc mắt xem thường, cậu trước kia vẫn cảm thấy con người Cung Chất rất ngốc nghếch, không có tâm nhãn, cũng chả bao giờ biết cảnh giác với người ngoài.

“Chẳng lẽ anh hy vọng bí mật của Thái Phong được truyền ra cho cả công ty biết?”

Cung Chất do dự một chút: “Tôi nhắn cho cậu số điện thoại của anh hai tôi, cậu tự nói với anh ấy đi.”

“A, đừng, ngàn vạn lần đừng làm thế.” Trọng Nham tâm nói, lão tử không nợ anh ta, cần gì phải nói cho anh ta biết?

“Sao?”

Suy nghĩ Trọng Nham thay đổi rất nhanh: “Tôi chỉ làm thực tập một thời gian ngắn ở Thái Phong, không muốn để boss biết được tôi có bí mật thương mại của công ty.”

Thanh âm Cung Chất thản nhiên: “Sao tôi tin được cậu?”

Trọng Nham đáp: “Vậy thì trưa mai, anh tới trước cửa Thái Phong chờ tôi, như vậy là được rồi chứ?”

Cung Chất tạm dừng một chút nói: “12 rưỡi trưa mai, gặp nhau tại quán cà phê tầng 2 cao ốc Thái Phong.”

Tâm tư đang treo lơ lửng của Trọng Nham khẽ rơi xuống: “Được.”

Chỉ cần Cung Chất đồng ý gặp cậu, vậy cậu sẽ có cơ hội được thẳng mặt nghe anh ta nói một câu “Cám ơn”. Trọng Nham đối với lời cảm ơn này quả thực có một loại chờ mong gần như cố chấp.

Có lẽ là do ban ngày suy nghĩ nhiều ban đêm sẽ nằm mơ, cho nên một đêm này, Trọng Nham lại mơ thấy Cung Chất ở kiếp trước.

Không còn giống dĩ vãng, hình ảnh Cung Chất vẻ mặt tuyệt vọng đứng ở nơi tối tăm khiến người ta hít thở không thông luôn ám ảnh tâm trí hắn kia, mà là hình ảnh Cung Chất hai mắt sáng ngời, khóe môi cong cong đầy ý cười khi bọn họ mới gặp nhau.

Cậu ấy đứng tựa mình vào lan can ban công nơi tổ chức bữa tiệc, hai má đỏ hây hây, trong mắt mang theo men say mê muội, ngốc hồ hồ mà mỉm cười không ngừng. Trọng Nham lúc ấy đang đứng ở cạnh cây cột đối diện gọi điện thoại, nhìn thấy thanh niên xinh đẹp không ngừng cười ngây ngô, bất tri bất giác cũng cười theo.

Cảnh trong mơ tựa hồ phóng đại, cất dấu chua xót trong tiềm thức, khiến hắn như rơi vào ảo giác. Đối với một người luôn không quá hiểu về văn học nghệ thuật, nhưng bỗng nhiên vô sự tự thông hiểu được vì sao Nạp Lan lại nói “Nhân sinh nhược chích như sơ kiến”*

(Nguyên văn là:

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến

Đẳng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

Nạp Lan Tính Đức

Nghĩa là:

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng;

Bỗng dưng cố nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay;

Lục Bích dịch)

Trọng Nham trong bóng tối bừng mở mắt, khẽ ôm ngực. bị thương trong mộng vẫn còn vương đầy không khí, nhưng suy nghĩ của cậu lại thanh tỉnh trước nay chưa từng có.

Trong đêm khuya tịch mịch, những hồi ức bị chôn sâu mà hắn chưa bao giờ dám nhớ lại đã vượt ra ngoài nhà giam ký ức hiện ra càng rõ nét chi tiết, giống như một con quái vật không giam giữ nổi điên cuồng lay động. Trọng Nham hoảng loạn bối rối, dường như phát hiện rất nhiều hình ảnh mà trong dĩ vãng hắn chưa từng chú ý tới, tỷ như Cung Chất nhiễm men say thâm tình thổ lộ ngay trong lần đầu bị hắn mang về, nước mắt rơi xuống khi bị dục vọng kích thích gần như hồng mắt...

Trọng Nham bỗng sinh ra vài phần nghi ngờ, Cung Chất vẫn luôn nói đã nhất kiến chung tình với hắn, nhưng ngay lúc đó cậu ấy đã say xỉn, thật sự thấy rõ hắn là ai sao? cậu ấy đã coi hắn trở thành ai? Hay... lúc đó cậu ấy căn bản không thêm để ý người mang mình đi là ai?

Lòng nghi ngờ một khi đã sinh ra, sẽ nhanh chóng ăn sâu cắm rễ vào trong ý thức.

Trọng Nham càng nghĩ càng hoài nghi, khi bọn họ gặp nhau thì Cung Chất đã là nam nhân trưởng thành hơn 30 tuổi, lại một mình sinh hoạt ở nước ngoài nhiều năm, tại sao chỉ vì một lần thất tình lại có thể khiến cậu ấy suy sụp đến vậy? thậm chí còn muốn phá hủy bản thân? Trong chuyện này có phải có ẩn tình gì mà hắn không biết và cũng chưa bao giờ dám đi tìm hiểu?

Thiếu niên Cung Chất đơn thuần trong trí nhớ hắn... liệu có phải là hình tượng do bản thân hắn tự tưởng tượng ra? Trọng Nham không phải là người quá coi trọng cuộc sống sinh hoạt cá nhân, ngay cả đối với những người từng lên giường hắn cũng chưa từng chú ý tới, có khả năng hắn đã hiểu lầm chuyện gì rồi không? Hay là... Con người thật sự của Cung Chất như thế nào, hắn kỳ thật cũng không biết rõ?

Trọng Nham cảm xúc phập phồng, nghĩ càng nhiều, trong lòng càng sinh ra e ngại.

“Là ta suy nghĩ nhiều sao?” Trọng Nham tự hỏi: “Là ta đa nghi sao? hay ta tự mình đi vào ngõ cụt?”

“Nhưng chuyện này nghĩ lại thật sự thấy...không bình thường.”

“Rất nhiều chi tiết nghĩ kỹ lại đều thấy không hợp lý, như việc cậu ấy muốn nhảy lầu... cậu ấy chạy tới hỏi ta có từng nghiêm túc không, khi đó ta cũng không nói gì nặng lời, chỉ từ chối nói chúng ta mới quen không lâu... nhưng dù mới quen không lâu, không hiểu rõ nhau, nhưng tình cảm vẫn có thể tiếp tục phát triển... hết thấy đều có thể cứu vãn, không đến mức phải đi tới tuyệt lộ thế đi. nếu cậu ấy thật sự để bụng ta như vậy, theo lý hắn sẽ còn ôm hy vọng...”

“vậy vì sao phải tìm tới cái chết?”

“Điều này không hợp lý...”

“Thật sự không hợp lý...”

Trọng Nham trần trọc ngồi suy nghĩ nửa đêm, rốt cuộc cũng không nghĩ ra được manh mối nào. Những hoài nghi đó chung quy cũng chỉ là hoài nghi, giờ có muốn đi điều tra manh mối cũng không có cách nào.

Tâm sự nặng nề kéo dài tới tận trưa, sau khi tan học, Trọng Nham liền bắt xe thẳng tới Thái Phong.

Đối tượng chủ yếu của quán cà phê ở tầng 2 tòa cao ốc Thái Phong chính là nhân viên văn phòng làm việc trong tòa nhà, ngẫu nhiên cũng có những người đi làm ở phụ cận quanh đó chạy tới nghỉ ngơi hoặc tới bàn công chuyện.... nhưng cơ bản không có học sinh ra vào. Bởi vậy, Trọng Nham mặc đồng phục học sinh xuất hiện ở cửa quán, lập tức hấp dẫn không ít mắt người.

Trọng Nham tự nhiên không để ý tới mấy chuyện đó, cậu đứng ở cửa quán nhìn quanh một vòng, thấy có người đang ngồi ở góc quán cạnh tường thủy tinh cúi đầu chơi di động. Áo sơ mi trắng, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa hoa văn màu sắc sặc sỡ, trông thực sạch sẽ, thời thượng, giống như một quả táo xanh mới thành hình.

Trọng Nham cảm thấy mình cho tới bây giờ đều không hiểu rõ người này. Cho dù bọn họ đã từng thân mật như vậy.

Trọng Nham lại gần, ngồi xuống đối diện.

Cung Chất ngẩng đầu, hai mắt phút chốc trợn to: “Là cậu?”

Trọng Nham đột nhiên vô tâm trò chuyện, chỉ lấy di động ra gửi đoạn ghi âm kia sang máy di động Cung Chất, sau đó xóa luôn file ghi âm đó đi ngay trước mắt anh ta.

Cung Chất hai mắt hiện rõ vẻ ngạc nhiên hết sức: “Cậu có ý gì?”

“Anh nghe xong sẽ biết.” Trọng Nham bỗng cảm thấy mệt mỏi, cậu không rõ thiếu niên ngồi trước mắt này, không biết anh ta đang giả bộ hay thực sự đơn thuần như vậy.

Cung Chất đeo tai nghe lên, cau mày mở file ghi âm, lập tức mày nhíu chặt lại.

Trọng Nham nhìn ngón tay thon dài trắng trẻo đang cầm di động của anh ta, trong lòng có chút buồn bực khó hiểu: “Đồ đã đưa cho anh, vậy tôi đi trước.”

“Khoan đã.” Cung Chất ngẩng đầu, ánh mắt cảnh giác: “Cậu đưa tôi cái này có mục đích gì?”

“Mục đích?” Trọng Nham nghĩ nghĩ, mục đích ban đầu chính là muốn nghe anh ta nói một tiếng cảm ơn, nhưng hiện tại cậu tựa hồ không quá để ý, “Không có mục đích gì, nếu anh cảm thấy tôi không nên đưa thứ này cho anh, vậy anh cứ coi như chưa từng phát sinh chuyện ngày hôm nay đi.”

Cung Chất nháy mắt mấy cái, vẻ mặt có chút luống cuống: “Cậu nói cậu thực tập tại Thái Phong?”

“Kiếm chút sinh hoạt phí.” Trọng Nham chỉ chỉ di động anh ta, “Tôi đang ngủ trưa ở sau ngọn giả sơn tầng thượng, vô tình nghe được. Hai người trong đoạn đối thoại tôi không biết nhưng các người hẳn có thể nhận ra.”

Cung Chất trầm mặc một chút, nâng mắt nhìn cậu: “Cậu muốn gì? Tiền?”

Trọng Nham bật cười: “Tôi cũng không phải đang bán tin tình báo.”

Cung Chất không tin: “Vậy cậu muốn cái gì?”

Ánh mắt Trọng Nham dừng ở trên mặt anh ta, cậu rất muốn hỏi anh ta một câu: sao còn chưa xuất ngoại. người này vốn là một đồng rick rồi, có anh ta ở gần, Trọng Nham khó có thể an lòng.

“Không cần gì hết.” Trọng Nham khẽ thở dài: “Muốn nghe anh nói một tiếng cảm ơn.”

“Chỉ thế thôi?”

“Thế thôi.”

Cung Chất trầm mặc, vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Trọng Nham lắc đầu, tâm nói mấy kẻ có tiền đều không có đạo đức, những chuyện càng đơn giản thì bọn họ càng phải suy nghĩ cho phức tạp lên, giống như người xưa đã nói: lòng dạ khó lường.

Trọng Nham chỉ chỉ di động của mình: “File ghi âm tôi đã xóa rồi, cũng không lưu một bản nào khác. Về sau muốn làm thế nào là chuyện của mấy người, không liên quan tới tôi. Tôi chỉ là một thực tập sinh, muốn an an ổn ổn trải qua kỳ nghỉ hè ở Thái Phong, thế thôi.”

Cung Chất cao thấp đánh giá cậu, ánh mắt tràn ngập sự đề phòng.

Trọng Nham nghĩ thầm chắc mình không đợi được anh ta nói được một câu cảm ơn rồi, nhưng mà trong lòng cậu cũng không cảm thấy thất vọng. tối qua, trước khi đi ngủ loại cổ chấp này cơ hồ đã thiêu cháy kỳ vọng trước đó, trải qua một đêm say mộng, cũng đã suy giảm rất nhiều không còn mãnh liệt như trước nữa. Trên thực tế, cậu hoàn toàn không thể khẳng định thiếu niên trong treo thanh thuần này cùng với Cung Chất trước đây rốt cuộc tồn tại một khoảng cách xa cỡ nào, rất có thể... Cậu thực sự hy vọng người thanh niên mà cậu luôn chờ mong nói lời cảm tạ với mình không bao giờ tồn tại.

Trọng Nham cảm thấy mình đã làm một chuyện thực ngu ngốc. cậu căn bản không nên xen vào chuyện này, hoặc nếu muốn xen vào thì nên gửi bản ghi âm vào mail của ông chủ là được rồi. cần gì phải chạy tới nhìn Cung Chất chứ?

Loại hành vi này hoàn toàn vô nghĩa.

Trọng Nham ở cổng trường tùy tiện mua chút đồ ăn nhẹ, khi quay lại lớp thì vẫn chưa đến giờ vào học. trong lớp có người làm bài tập, có người ngủ gục trên bàn...

Tần Đông An đang nghịch di động, thấy cậu trở về, vội vàng kéo cậu ra ngoài.

Trọng Nham bị hành động đột ngột của cậu ta làm cho đầu óc lơ mơ: “Đi đâu vậy?”

Tần Đông An không chịu nói, chỉ phăng phăng kéo cậu xuống lầu, thẳng tới chỗ trống trải cạnh sân thể dục, sau đó lại nhìn trái nhìn phải, rồi kéo cậu tới bậc cầu thang ngồi xuống.

“Ông đã đi đâu vậy?” Tần Đông An vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu: “tôi vốn muốn rủ ông cùng đi ăn trưa, vừa xoay người đã không thấy ông đâu.”

“Tôi đi tìm Cung Chất.” Trọng Nham bị ánh nhìn chăm chú của cậu ta khiến cho có chút sợ hãi: “Àch, có chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

Trọng Nham cảm thấy câu hỏi này có chút cổ quái: “Rất cuộc là ông bị làm sao vậy?”

Tần Đông An chán nản nhìn thẳng bạn: “Hôm qua tôi quên hỏi, ông lấy số điện thoại của Cung nhị thiếu gia làm gì?”

“Có việc mà...” Trọng Nham cảm thấy thái độ của Tần Đông An hôm nay rất lạ: “Ông có chuyện gì thì nói đi?”

Tần Đông An khó nhọc nuốt nước miếng: “Ông trước kia đã từng gặp anh ta?”

“Từng gặp.” Trọng Nham cảm thấy vấn đề này thực kỳ quái: “Nếu chưa gặp sao tôi có thể biết anh ta được?”

Tần Đông An ánh mắt đảo loạn: “Vậy...ông cảm thấy con người anh ta thế nào?”

Trọng Nham nghi hoặc nhìn cậu ta, cậu cảm thấy Tần Đông An hôm nay thật quái lạ: “Ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, chúng ta không phải anh em sao?”

Tần Đông An hít sâu một hơi, vẻ mặt giống như sắp hạ sinh vì việc nghĩa: “Vậy tôi nói thẳng nhé.”

Trọng Nham khó hiểu muốn cười.

“Không phải ông đối với Cung Chất có suy nghĩ đặc biệt gì đấy chứ?” Tần Đông An khẩn trương nhìn cậu.

“Cái gì... đặc biệt?” Trọng Nham bỗng nhiên bị nói lắp.

Trọng Nham nhìn trái nhìn phải, đè thấp giọng thì thầm: “Giờ chúng ta đã là anh em thân thiết với nhau, tôi nói thẳng ha. Người đó, chính là Cung nhị thiếu gia ấy, người ta đã có người trong lòng rồi.”

Trọng Nham trong đầu ầm ầm nổ vang như bị sét đánh: “...Cái gì?!”

Hết

20. Chương 20: Tiền Thuở

Tần Đông An trình trọng gật đầu: “Là thật.”

Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mình có chút hỗn loạn: “Vì sao ông lại nói với tôi chuyện Cung Chất có người yêu? Ông cảm thấy tôi coi trọng người lòng anh ta? Hay là... coi trọng anh ta?” MD, cậu chỉ xin số điện thoại của một nam sinh, vậy mà sao Tần Đông An lại có thể nghĩ đến khả năng không thể tưởng tượng ra nổi thế này nhỉ?

Chả lẽ là do mạch não không giống nhau? cậu cùng với đám thiếu niên thanh xuân phơi phới này quả nhiên có sự khác biệt sao?!

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở ông!” Tần Đông An thoáng có chút thẹn quá hóa giận: “Nhắc nhở ấy, ông hiểu không?! Đề phòng chuyện chưa xảy ra! Sợ ông đi nhầm đường!”

Lời giải thích này khiến Trọng Nham vô pháp lý giải: “Nhưng ông vì sao lại nghĩ như vậy?” cho dù không biết cậu tìm Cung nhị thiếu gia có chuyện gì thì bất cứ người bình thường nào cũng sẽ không nghĩ như vậy đi?

Tần Đông An khẽ nuốt nước miếng: “Ai nha.... Cái kia... tôi nghĩ như vậy cũng là có nguyên nhân...”

“Nguyên nhân gì?”

Tần Đông An híp mắt: “Còn không phải là do Cung nhị thiếu gia thích nam nhân sao!”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông An hai mắt mở to, thấy Trọng Nham ngây người, liều sống liều chết lại gần, bày ra bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi: “Này, ông đừng có đi nói với người khác đấy, tôi là thấy ông...”

“Biết rồi.” Trọng Nham thở dài: “Ông coi tôi là anh em nên mới nói cho tôi biết.” cậu nhớ lại bộ dạng nhu thuận nhẹ nhàng khoan khoái của Cung Chất, trong lòng khẽ thở dài. Vị Cung nhị thiếu gia này rất cuộc ăn ở thế nào mà chuyện tư mật như vậy đến ngay cả Tần Đông An không bao giờ để ý chuyện ngoài đường cũng biết thế này.

“Làm sao ông biết anh ta thích nam nhân?”

Tần Đông An khẽ hừ một tiếng: “Anh hai nói.” Tạm dừng một chút bổ sung thêm: “Rất nhiều người cũng biết.”

Trọng Nham nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Ông thấy phản cảm?”

“Cái gì?” Tần Đông An sững sốt một chút mới phản ứng lại Trọng Nham đang hỏi cái gì, vội nói: “Thích nam hay nữ, tôi đều không ghét, trong số những người tôi biết cũng không phải không có người như vậy.”

“Vậy ông âm dương quái khí như thế là vì cái gì?”

Tần Đông An quanh co lòng vòng một chút: “Đừng hỏi nhiều thế, ông chỉ cần nhớ kỹ đừng có dính dáng gì tới chuyện đó là được.” tạm dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Tôi cảm thấy anh ta không tốt, không xứng với ông.”

Trọng Nham tuy rằng không biết Tần Đông An lấp lửng như vậy là muốn che giấu cái gì, nhưng với tư cách là một người bạn, lên tiếng nhắc nhở bạn mình như vậy, cũng coi như có lòng. Còn về đời sống tình cảm của Cung Chất, cậu ngay từ đầu đã không muốn dính vào, giờ lại càng không có tâm tư tìm hiểu. nếu Cung Chất có thể luôn vui vẻ cùng với người trong lòng anh ta sống qua ngày, đó mới là phúc khí lớn nhất của Trọng Nham.

Chuyện yêu đương gì đó, cho tới tận bây giờ Trọng Nham cũng không hiểu rõ, mà những thật giả ở kiếp trước dù có muốn điều tra cũng không còn manh mối. Khi bọn họ ở bên nhau, có lẽ Cung Chất đã giấu diếm hẳn nhiều chuyện, nhưng hẳn đối với Cung Chất cũng đủ tận tâm, và cũng là người khiến anh ta thất vọng cũng là sự thật. Trọng Nham hiện giờ giúp Cung gia một đại ân, theo tình mà nói cũng coi như công bằng.

Trọng Nham không nghĩ tới việc này nữa, rất hao tâm tổn sức. nếu đã trả hết nợ nhân tình, về sau cậu cứ kiên định giữ khoảng cách cùng mấy người đó là được.

Tần Đông An vỗ vỗ vai cậu, thật cẩn thận an ủi: “Aiz, đừng buồn. ông lớn lên đẹp trai như vậy, về sau nam nữ còn không phải tùy ông lựa chọn.”

Loại cảm giác được người quan tâm này, khiến trong lòng Trọng Nham cảm thấy ấm áp. Cậu nhịn không được vươn tay xoa xoa đầu Tần Đông An: “Tần Tiểu An, để cảm tạ nhắc nhở của chú, Nham ca tính mời chú đi ăn một bữa McDonald’s.”

“Ai cần ông cảm kích?” Tần Đông An nhìn về mặt cậu tựa hồ không giống như có chấp niệm không an phận gì đối với Cung nhị thiếu gia, cũng yên lòng lười biếng đầu võ mồm với cậu: “Ai thêm ăn cái loại thực phẩm rác rưởi đó.”

Trọng Nham cười nói: “Vậy Pizza hut?”

“Không phải đều giống nhau sao?” Tần Đông An lộ ra sắc mặt khinh bỉ: “Ăn mấy cái đồ đó sẽ bị ngu đi.”

“Vậy chú tự chọn.”

Tần Đông An nghĩ nghĩ nói: “Thế này đi, mừng 1 tháng 5 chúng ta cùng đi chơi đi. tôi dẫn ông tới Trường Thành thăm Cố cung, thế nào? Ông đã chạy tới chân thiên tử, vẫn nên tới thăm mấy chỗ đó mới có ý nghĩa.”

Trọng Nham đối với mấy chỗ tham quan du lịch đó không có hứng thú quá lớn, nhưng cậu lẻ loi một mình, cũng không muốn ba ngày nghỉ đều ru rú trong nhà, thực không thú vị. Huống chi hiện tại tâm tình cậu cũng đang tốt, cảm thấy chủ ý của Tần Đông An cũng không tồi.

Tần Đông An cũng rất cao hứng: “Quyết định như vậy đi.”

Chuyện ghi âm cũng coi như giải quyết xong, Trọng Nham cũng không còn hứng thú với việc làm tạp vụ ở Thái Phong nữa. Cậu tìm cơ hội nói chuyện với Tần Đông An, chỉ nói mình không bám trụ được lâu như vậy, thành tích thi cuối kỳ của cậu cũng không quá tốt, học kỳ sau phải tập trung học hành, không thể tiếp tục đi làm thêm kiếm tiền.

Tần Đông An kỳ thật đối với công việc này cũng thấy buồn chán, mỗi ngày đều làm chân chạy đi qua đi lại giữa các phòng với cái phòng kho, nói là trợ lý kỳ thật đều làm mấy việc tạp vụ. Nghe Trọng Nham nói xin nghỉ làm, cậu cũng biết thời thế muốn đồng thời xin rút lui. Nhưng tình huống của cậu và Trọng Nham không giống nhau, trước khi nghỉ còn phải xin phép anh hai nữa, miễn cho đến lúc đó ông lại lấy cớ đánh cậu.

Sáng thứ 7 đi làm, Trọng Nham đang định lên phòng nhân sự làm thủ tục xin nghỉ, Tần Đông An bĩu môi oán giận nói cậu ta phải cố kiên trì thêm một thời gian nữa, bởi vì tối qua cậu vừa nói với anh hai là không muốn làm nữa, liền bị ông mắng cho một trận, nói cậu không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết sống phóng túng, một chút vất vả cũng không chịu nổi, là một con sâu gạo vô dụng.

Trọng Nham ghen cười an ủi bạn: “Ông còn nhỏ, còn chưa thành niên, thì hữu dụng chỗ nào?”

Tần Đông An tức giận phụ họa: “Đúng thế! Cũng không nghĩ xem hồi anh ấy 17 tuổi...Ặc...”

“Làm sao vậy?”

Tần Đông An mất tự nhiên ho khan hai tiếng: “Không có gì.”

Trọng Nham suy đoán

Trọng Nham đi tới phòng nhân sự quay về, lại bàn giao công việc còn lại cho trưởng phòng mặt tròn, cầm giấy tờ được trưởng phòng mặt tròn ký tên tới phòng tài vụ nhận tiền lương, nhưng chưa kịp đi thì phòng hành chính gọi điện xuống nói Trọng Nham lên phòng Cung tổng có chuyện.

Trọng Nham đoán Cung Chất nhất định sẽ nói lại chuyện này cho Cung Hạo, trong lòng cũng không ngoài ý muốn. Cung Chất khi nhận được bản ghi âm, biểu hiện đề phòng rõ ràng như vậy, Cung Hạo so với em trai mình càng cảnh giác hơn. Trọng Nham trong lòng thở dài, cảm thấy chuyện này mình xử lý rất vội vàng, hoàn toàn không suy xét chu đáo.

Cung Hạo ngồi trong văn phòng chờ cậu, thấy cậu tiến vào, vươn tay chỉ sofa đối diện, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Trọng Nham ngồi xuống, lẳng lặng chờ anh ta mở miệng.

Cung Hạo ở phía sau bàn làm việc quan sát Trọng Nham, nhưng cũng không quá lưu ý. Anh từ chỗ Cung Chất biết được thân phận của cậu, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ nhiều một chút, lại liên tưởng đến Tần Tam Nhi đã giới thiệu cậu ta tới đây làm việc, anh bắt đầu hoài nghi Trọng Nham làm việc này có phải định tạo lập mối quan hệ gì đó trong giới thượng lưu không?

Cung Hạo hỏi cậu: “Cậu với Tần Tam Nhi rất quen thuộc?”

Trọng Nham cho rằng anh ta muốn hỏi chuyện bản ghi âm, nghe vậy sững sốt một chút mới hỏi: “Ai?”

Cung Hạo thản nhiên giải thích: “Người giới thiệu cậu vào đây.”

Trọng Nham giật mình: “Ý anh là anh trai của Tần Đông An sao? tôi không biết anh ta. Tôi chỉ đi theo bạn học Tần Đông An, nghe nói cậu ấy có cơ hội đi làm công, nên mới theo tới, trước đó tôi cũng không biết Thái Phong.”

Cung Hạo gật đầu, lại hỏi: “Khi cậu có được bản ghi âm sao không trực tiếp đưa thẳng cho tôi, mà lại phải đưa qua em trai tôi?”

Vấn đề này Trọng Nham đã dự liệu trước, cũng đã có chuẩn bị đáp án: “Tôi chỉ là một thực tập sinh, cùng với Cung tổng cách xa vài tầng lầu, Cung nhị thiếu cũng là học sinh, tuổi tác xấp xỉ, dễ nói chuyện hơn, cho nên mới đi tìm anh ta. Hai người là anh em, anh ta cũng sẽ đưa cho Cung tổng thôi?!”

Cung Hạo đối với câu trả lời này có chút nghi ngờ: “Cậu tại sao lại biết nó?”

Trọng Nham cảm thấy vấn đề này càng dễ trả lời: “Khi tôi mới tới đây, thấy anh ta đi cùng Lý thiếu gia. Lúc ấy cảm thấy Cung thiếu gia là một người rất ôn hòa, tương đối dễ nói chuyện. sau đó tới đây làm việc, từng nhìn thấy nhị thiếu gia ra vào công ty. So với Cung tổng uy nghiêm, nhị thiếu gia đương nhiên dễ tiếp xúc hơn chút.”

Cung Hạo gật đầu, cũng không biết có tin không, nói: “Tin tức cậu cung cấp tương đối hữu dụng với Thái Phong. Cá nhân tôi rất cảm tạ cậu. nhưng bởi vì quan hệ giữa Cung gia và Lý gia... cậu cũng biết đấy, tôi không thể giữ cậu lại tiếp tục làm việc.”

Trọng Nham gật đầu: “Tôi hiểu. đã cho Cung tổng thêm phiền toái. Ngại quá.” Cậu tuy rằng đã đến phòng nhân sự xin nghỉ, nhưng cậu cũng chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, tin tức tự nhiên sẽ không truyền tới tai Cung Hạo nhanh như vậy được.

Cung Hạo thực cẩn thận quan sát cậu, trong lòng âm thầm đánh giá, cảm thấy Cung Chấn đối với người này có sự đề phòng khó hiểu cũng không phải không có đạo lý. Thiếu niên tuổi tác xấp xỉ Lý nhị thiếu gia nhưng cử chỉ lời nói lại lão luyện hơn rất nhiều. Nếu bọn họ thực sự đối đầu, Lý Duyên Kỳ như thế nào không dễ đoán nhưng khẳng định Lý Duyên Lâm không phải đối thủ của đứa nhỏ này.

Cung Hạo tiễn cậu tới tận cửa phòng, khách khách khí bắt tay với cậu: “Tôi đã sắp xếp phòng tài vụ chuẩn bị thêm một phần tiền thưởng đặc biệt cho cậu, coi như cảm ơn cậu đã giúp đỡ Thái Phong. Cá nhân tôi cũng thập phần cảm kích, nếu về sau có gì cần tôi giúp đỡ, cậu không cần khách khí, cứ nói với tôi.”

“Cung tổng khách khí, là tôi gây phiền toái cho anh mới đúng.” Trọng Nham ảm đạm cười, cậu cũng là một tay già đời trong xã giao, những ẩn ý trong mấy lời khách sáo này ai mà không biết?

Hai người khách sáo nói lời từ biệt, Trọng Nham cũng không khách khí, trực tiếp đến phòng tài vụ nhận tiền lương cùng tiền thưởng Cung tổng đặc biệt chuẩn bị, sau đó tâm tình sung sướng rời khỏi cao ốc Thái Phong. Trọng Nham cảm thấy mình sống lại cũng đã gần một năm, cảm thấy được thoải mái như ngày hôm nay thật sự không nhiều. chẳng những tâm bệnh dây dưa ở sâu trong ký ức được buông lỏng, còn lấy được thêm một số tiền thưởng dày cộp.

“Xem ra, ông trời cũng thực công bằng.” Trọng Nham vui sướng hài lòng nghĩ: “Ai cũng sẽ không xui xẻo mãi, nói không chừng lúc nào đó sẽ phát sinh một số chuyện khiến người ta thật sự cao hứng.”

Hết

21. Chương 21: Tần Gia

Thành tích thi cuối kỳ của Trọng Nham không cao cũng không thấp, ở trong lớp cũng đứng giữa giữa. Mà trong nhà cậu cũng không có ai mỗi ngày đều nhéo lỗ tai đốc thúc cậu học tập. Vì vậy Trọng Nham nội tâm coi như một người già thực khó mà coi chuyện thi cử học hành của học sinh là một chuyện đại sự quan trọng mà chú tâm vào được. Đến bây giờ cậu vẫn chưa nghĩ ra sau này cậu sẽ học tiếp hay làm cái gì. không có mục tiêu tự nhiên cũng sẽ không có động lực cố gắng.

Trọng Nham cảm thấy ở độ tuổi thực sự của mình, mà nhắc tới hai chữ “mờ mịt” nghe có vẻ thực khôi hài. Nhưng trên thực tế từ khi cậu sống lại cho tới nay cậu vẫn luôn cảm thấy mờ mịt, không biết đột nhiên xuất hiện thêm một vòng luân hồi với cậu rốt cuộc có ý nghĩa gì. Trước kia khi sống ở khu tập thể dệt, cậu đã từng nghe mấy lão nhân nói chuyện, nói cái gì mà con người cả đời phải chịu đủ khổ sở mới được hưởng phúc, đã thấy hết cảnh đời, thì cả đời này sống không uổng phí. Trọng Nham ở trong đầu lặp lại một lần, cảm thấy câu nói đó rất phù hợp với tình cảnh của cậu, vậy nên theo lý thuyết cậu không cần thiết phải sống lại mới đúng.

Nhất định là do người phụ trách sổ sinh tử làm việc không tập trung.

Nhưng sau khi trải qua chuyện ghi âm, Trọng Nham đột nhiên lại hiểu được một điều: có lẽ là ông trời thấy ở kiếp trước, cậu đã bỏ lỡ rất nhiều chân tướng sự việc, cho nên mới cho cậu thêm một cơ hội để quay lại tìm đáp án. Như chuyện của Trương Hách, chuyện của Cung Chất, những người này đều từng là tâm bệnh của mình, tuy rằng bộ mặt thật của Trương Hách cho tới nay vẫn chưa rõ ràng nhưng chuyện của Cung Chất lại khiến cậu thở phào một hơi. Có lẽ về sau cậu sẽ không còn gặp ác mộng Cung Chất đứng trên nóc nhà nữa.

Cảm giác thật sự quá tốt, thế cho nên Trọng Nham quyết định phóng khoáng một chút, không đi so đo chuyện Cung Chất đã từng lừa gạt mình — phải biết rằng Trọng Nham nổi tiếng có thù tất báo, người khác tính kế hấn một, hấn nhất định phải đáp trả lại sáu, bảy lần mới cam tâm. Nhưng trong chuyện tình cảm, trả giá cùng hồi báo ai có thể nói rõ được. Cung Chất cố nhiên có điều giấu diếm, nhưng cậu ta cũng không gây ra chuyện gì ảnh hưởng tới hấn, cậu ta thậm chí còn rất coi trọng đoạn tình cảm này, lại càng đừng nói tới việc dốc lòng giữ gìn.

“Không so đo nữa.” Trọng Nham nhìn khuôn mặt đang cười hì hì trong gương, rộng lượng khoát tay: “Chuyện phiền lòng này triệt để cho nó qua luôn đi.”

“Lúc trước cũng là do mi sơ suất, lười để ý tới mấy chuyện cá nhân tình thương mến thương này. Những lời cậu ta đã nói, mặc dù lúc ấy có chút hoài nghi nhưng mi cũng không bận tâm mà ngẫm lại xem. người xưa cũng nói rồi, gieo nhân nào thì hái quả đấy.”

“Ta phải nghĩ tới, con cái những gia đình như Cung gia làm sao có thể thật sự thuần trắng như tờ giấy chứ?”

“Bởi vì mi vốn là một kẻ tự ti đáng thương. Mi nguyện ý tin tưởng có người thật lòng yêu mi, không để ý tới xuất thân địa vị của mi, chỉ bởi vì chính con người mi. thừa nhận đi, đồ ngốc, những gì mi làm đã nói lên, đó chính là nguyện vọng sâu kín nhất trong đáy lòng mi. Mi tin tưởng bởi vì trong thâm tâm mi muốn tin.”

“Mẹ nó.”

“Ta cũng đoán mi sẽ không chịu thừa nhận, bởi vì khi đó, chính mi cũng đang tự dối gạt bản thân.”

“Im đi.”

“Trong chúng ta vẫn nên có một người có gan nói ra sự thật.”

“Sự thật con mẹ nó.”

“Được rồi, không nói nữa, ngày mai không phải sẽ tới Trường Thành với Tần Đông An sao? đừng có nghĩ tới mấy cái chuyện thối nát này nữa, an tâm đi ngủ đi.”

“Chắc là hưng phấn quá độ, ngủ không được, lên tinh thần, hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt đi.”

“Lão tử chỉ mới 17, thật tốt.”

“Đúng vậy, còn sống thật là tốt. cho nên, hãy sống cho tốt đi.”

Ba ngày nghỉ lễ 1/5, ngày đầu tiên, Tần Đông An dẫn Trọng Nham tới Trường Thành chơi, đến tối mệt gần chết mới trở về, ngày hôm sau làm biếng ngủ nướng tới tận giữa trưa mới chịu dậy, buổi chiều chạy đi thăm quan Vương Phủ, khi đi ra vẫn chưa tới giờ cơm tối. hai người đang ngồi xổm ven đường bàn bạc xem đi chỗ nào để Trọng Nham thực hiện lời hứa mời thẳng bạn một bữa, thì mẹ Tần gọi điện tới.

Vừa ấn nghe điện, chợt nghe thấy mẹ Tần ở đầu dây mắg Tần Đông An xối xả: “Đứa nào bảo được nghỉ thì theo mẹ đi dạo phố hả? Rồi còn nói cùng mẹ ra ngoài uống trà? Định đùa giỡn mẹ đúng không?”

Tần Đông An vẻ mặt đau khổ nói: “Mẹ à, mẹ phải hiểu cho một đứa trẻ sắp thành niên như con chứ, con cũng muốn có cuộc sống riêng của mình mà.”

“Sắp thành niên thì vẫn là chưa thành niên.” Mẹ Tần mới không để ý tới lời giải thích xiêu vẹo của cậu ta: “Chưa thành niên thì vẫn phải nghe lời người giám hộ, pháp luật đã quy định như vậy!”

Tần Đông An bị nói tới trợn trắng mắt, nào có điều luật nào quy định con trai 17 tuổi được nghỉ học thì phải cùng mẹ đi dạo phố? Sao cho tới giờ cậu không hề biết?

“Mẹ vẫn luôn chờ con thực hiện lời hứa đấy, kết quả thế nào, vừa không chú ý con liền chuồn mất.” Mẹ Tần nửa thật nửa giả oán giận: “Mấy người một thì suốt ngày họp hành, một thì tụ tập chiến hữu, một thì lại đi chơi với bạn... mấy người họp nhau muốn bức mẹ thành oán phụ khuê phòng có phải không?”

Tần Đông An thở dài tay chống tường: “Tần phu nhân, ngài chụp mũ nhiều quá.”

“Về nhà ăn cơm, ít nói nhảm.” mẹ Tần hừ hừ một tiếng: “Lập tức!”

“Bạn con còn đang đi cùng với con đây này.” Tần Đông An khó xử: “Bọn con đã sớm quyết định... cậu ấy đã cho cô giúp việc nhà cậu ấy nghỉ mấy ngày, giờ cậu ấy ở một mình, về nhà cũng không có cơm ăn...hay là bọn con ăn xong rồi con lập tức về nhà với mẹ, được không?”

Mẹ Tần thở dài: “Nhưng trong nhà chỉ có một mình mẹ, buồn chết...hay là con đưa cả bạn con về nhà mình đi, nhiều người trong nhà càng náo nhiệt.”

Tần Đông An quay sang nhìn Trọng Nham, Trọng Nham lắc đầu.

Mẹ Tần hưng trí dạt dào nói: “Cứ quyết định thế đi, con hỏi xem bạn con thích ăn món gì? giờ mẹ kêu a đi chuẩn bị, vừa lúc các con đến ăn cơm luôn.”

Tần Đông An cũng không muốn Trọng Nham cứ như vậy đơn độc về nhà, nhà Trọng Nham cậu cũng đã từng tới, trống rỗng, một chút nhân khí cũng không có, Trọng Nham lúc này trở về, chỉ sợ ngay cả nước cũng không có mà uống. Tần Đông An một phen túm tay áo Trọng Nham kéo lại, nói với điện thoại: “Cậu ấy thích ăn thịt, cay một chút.”

“Con coi mẹ là đồ ngốc à? Đây rõ ràng là đồ con thích?!”

“Cậu ấy cũng thích mà.” Tần Đông An mặt dày mày dạn thay bản thân tranh thủ phúc lợi.

“Vậy mẹ sẽ làm canh cá, vừa vặn hôm nay có cá sống, anh con mới mang về.” mẹ Tần nói: “Làm thêm món gà cay nữa, những món khác để a đi chuẩn bị.”

“Đúng rồi...” Tần Đông An linh quang chợt lóe: “Cậu ấy đặc biệt thích ăn đồ ngọt!”

Mẹ Tần kinh ngạc: “Ai nha, thật là đáng yêu, trong bếp mẹ cũng đang nướng bánh cookie, lát nữa, mẹ và a đi sẽ nướng thêm mấy cái bánh ngọt. bánh ngọt vị ô mai có được không?”

Tần Đông An cười hì hì nhìn Trọng Nham, Trọng Nham bắt đắc dĩ, làm cái khẩu hình miệng phát âm: cảm ơn.

Tần Đông An nói: “Con không hiểu lắm, vị ô mai hay vị việt quất cũng được, mọi người thích ăn kiểu gì thì tự quyết định đi. cậu ấy nói cái gì cũng được, còn nói cảm ơn mẹ.”

“Thực ngoan.” Mẹ Tần cười nói: “Được rồi, không nói nữa, mẹ đi nướng bánh.”

Tần Đông An cúp điện thoại, cười hì hì vỗ vai Trọng Nham: “Thế này thì ba bố con tôi sẽ không cần phải ăn đồ ngọt mà mẹ làm nữa!”

Trọng Nham dở khóc dở cười: “Làm sao ông biết tôi thích ăn đồ ngọt?”

Tần Đông An khinh thường: “Trong balo ông có giấu một đồng, tôi nhìn thấy mấy lần rồi.” có lần còn phát hiện một hộp bánh gấu, giữ kỹ quá chừng.

“Đi thôi.” Tần Đông An kéo Trọng Nham chạy tới trạm xe: “Về tới nhà là có sẵn đồ ăn rồi.”

Trọng Nham ở cửa hàng hoa bên ngoài tiểu khu mua một bó Lily tặng mẹ Tần. cậu tuy rằng bề ngoài nhìn không lớn, nhưng nội tâm cũng không còn trẻ, những chi tiết nhỏ trong lễ tiết tự nhiên cũng không xem nhẹ.

Mẹ Tần được tặng hoa tự nhiên vui vẻ vô cùng, liền khen Trọng Nham ngoan ngoãn, khen nước nỏ khiến Tần Đông An ở một bên trợn trắng mắt. Tần Đông An thấy mẹ thường ở một mình tịch tịch, trong nhà có khách tới chơi, cao hứng quá mức muốn điên rồi — đối với thằng con ruột cũng chưa từng nhiệt tình như vậy.

Đường di (mẹ Tần) bảo Tần Đông An dẫn bạn đi rửa tay chân, còn mình vui vẻ chạy đi tìm lọ cắm bó hoa lily, lại đặt bình hoa ở phòng khách thậm chí còn trái phải nhìn một chút tìm chỗ để đẹp nhất.

Tần Đông An biểu tình thăm thiết không đành lòng phá hủy: “Bà ấy bình thường rất có khí chất, thật đó. nhưng hôm nay là do quá cao hứng thôi.”

Trọng Nham mỉm cười: “Tôi cảm thấy dì rất dễ mến.”

Khi Dương Thụ qua đời, Trọng Nham vẫn còn nhỏ, cậu cơ hồ cũng không có cơ hội tiếp xúc với những nữ nhân như Đường di — trên thực tế, trừ bà ngoại Trương Nguyệt Quế ra, Trọng Nham cũng không tiếp xúc nhiều với nữ nhân, tự nhiên không biết nên ở chung với bọn họ như thế nào. Trước kia, khi còn ở nhà chính Lý gia, thường xuyên nhìn thấy Trình Du nhưng nữ nhân đó hận cậu muốn chết, cho dù có Lý lão gia tử ở đó cũng chưa từng cho cậu nét mặt hòa nhã, tự nhiên càng đừng nói tới chuyện thân cận với cậu. Bởi vậy, những nữ nhân trẻ tuổi như mẹ Tần đối với Trọng Nham mà nói, quả thực thần bí như sinh vật ngoài hành tinh.

Trọng Nham khó được khi... khẩn trương. Cậu vốn đã ít nói, căng thẳng lại càng hiếm khi mở miệng, khi Đường di gấp đồ ăn cho cậu, bình thường vốn không thích ăn rau cũng thành thành thật thật ăn hết. cậu lớn lên rất ưa nhìn, cử chỉ đúng mực, tuy rằng có chút câu nệ, nhưng về phương diện lễ nghi không thể nào xoi mói, Đường di càng nhìn càng thích. Hơn nữa Trọng Nham còn thích ăn đồ ngọt, càng hợp ý của bà — tay nghề nấu nướng của Đường di khá bình thường, nhưng rất thích nướng bánh quy, cũng hay làm mấy món điểm tâm nho nhỏ, đáng tiếc không có người cổ động, ông chồng và hai thằng con đều không thích mấy thứ này.

Tần Đông An nhìn hai người vừa ăn tối xong lại ăn một đồng đồ ngọt trét đầy bơ sữa, miệng cũng cảm thấy ngọt ngào, cố gắng uống hai chén trà át đi. Tần Đông An đã vậy, thế mà Trọng Nham lại còn khen mẹ mình làm bánh ngon.

“Dì làm bánh ngọt ô mai so với cái bánh lần trước con mua còn ngon hơn.”

Đường di vui tươi hơn hử tiếp nhận lời nịnh nọt của cậu: “Lần sau con tới, dì sẽ làm bánh trứng cho con.”

Trọng Nham vội vàng nói cảm ơn, cái bánh ngọt trong tay cậu trong chốc lát đã được giải quyết sạch sẽ, cậu còn ăn thêm vài cái bánh quy.

Mẹ Tần thực sự cảm thấy thằng bé này rất tri kỷ lại hiểu chuyện.

Tần Đông An cảm thấy trong lời nói của Trọng Nham có vài phần khách sáo.

Trọng Nham thăm cảm khái trong lòng, đời này rốt cục ăn được ‘thứ gì đó mẹ làm’. Tuy rằng không phải do mẹ cậu làm ra, nhưng không khí trong gia đình Tần Đông An thật sự khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ngoài cửa có tiếng động cơ ô tô truyền tới, mẹ Tần buồn bực hỏi Tần Đông An: “Là anh con sao?”

Tần Đông An buông chén trà trong tay xuống chạy ra ngoài, không bao lâu chợt nghe thấy cậu ta oang oang nói chuyện với người ở ngoài cửa. sau đó, cửa chính được đẩy ra, Tần Đông An cùng một thanh niên mặc bộ quần áo dân dã cùng đi vào.

Người thanh niên này vóc dáng cực cao, dáng người thon dài rắn chắc, hành động lộ ra hương vị nhanh nhẹn linh hoạt. gương mặt hơi đen, ngũ quan có năm, sáu phần tương tự Tần Đông An, nhưng đường nét khuôn mặt góc cạnh nam tính hơn nhiều. hai mắt hữu thần linh quang, nhìn qua mang theo một cỗ khí thế

không nói nên lời, quả nhiên anh tuần bức người. Trọng Nham cách nửa phòng nhìn anh, cảm thấy tầm mắt người này chỉ cần đảo nhẹ đã khiến người xung quanh có cảm giác co rúm muốn lùi về sau. Cổ tình nét mặt người này lại mang theo vài phần lưu manh, vài phần táo bạo cùng tiêu sái phóng khoáng, tựa như mọi chuyện đều không để trong lòng.

Trọng Nham cảm thấy anh ta chắc chắn rất được các cô gái hoan nghênh.

Hết

22. Chương 22: Tần Đại Ca

Đường di rất ngoài ý muốn: “Không phải nói tối nay không về sao?”

Tần Đông An cướp lời: “Anh hai nói một người bạn xảy ra chuyện nên không tụ họp được, ai về nhà nấy.” nói xong quay sang Trọng Nham: “Đây là anh hai tôi, Tần Đông Nhạc, anh hai, đây là Trọng Nham, bạn cùng bàn của em.”

Trọng Nham cảm thấy gọi ‘anh Tần’ nghe có chút quái quái, vì vậy liền gọi: “Tần đại ca.”

Tần Đông Nhạc gật đầu, lông mày dài rậm hơi nhướn lên, đáy mắt mang theo ba phần ý cười: “Trọng Nham? Tên thực dễ nghe. Em là người đã đi cùng con heo này tới Thái Phong thực tập đúng không?”

Trọng Nham còn chưa kịp trả lời, Tần Đông An đã không vui, kéo tay anh hai lại ồn ào: “Ai là heo? Ai là heo? Mẹ ơi, mẹ nghe này, anh ấy lại đặt biệt hiệu cho con!”

“Béo thế này...” Tần Đông Nhạc ghét bỏ nhéo nhéo mặt em trai: “Gọi em một tiếng heo con đã là đẹp mặt cho em lắm rồi.”

Đường di dở khóc dở cười: “Mấy đứa quy củ một chút có được không?”

Tần Đông Nhạc buông Tần Đông An ra, nói với Trọng Nham: “Chuyện của Thái Phong anh còn chưa nói với em một tiếng cảm ơn, may có em đi cùng làm bạn, nếu không con heo này khẳng định sẽ không đi.”

Tần Đông An ở phía sau đá anh một cước: “Anh mới là heo!”

Trọng Nham trong lòng thầm hâm mộ tình cảm anh em tốt đẹp của bọn họ, trên mặt không khỏi mang theo tươi cười: “Tần đại ca quá khách sáo rồi, là tôi phải cảm ơn anh mới đúng.”

Tần Đông Nhạc khoát tay, ý bảo anh không cần khách khí, lại quay sang hỏi Đường di: “Nhà mình còn cơm không? Con đói quá.”

Đường di vội nói: “Để mẹ bảo a đi làm cho con.”

“Thôi, để con tự làm được rồi.” Tần Đông Nhạc sải bước đi thẳng tới phòng bếp, vừa đi vừa hỏi: “Mọi người đều ăn hết rồi chứ?”

Đường di có chút đắc ý nói: “Đều ăn hết rồi, Trọng Nham còn ăn hết bánh ngọt mẹ làm đấy. Hôm nay mẹ nướng bánh ngọt vị ô mai, Trọng Nham ăn xong còn khen ngon hơn bánh ngọt mua bên ngoài.”

Tần Đông Nhạc thoáng có chút ngoài ý muốn nhìn Trọng Nham, nhướn mày mỉm cười: “Ngoan vậy sao?”

Trọng Nham: “...”

Bọn họ thật đúng là mẹ con, Trọng Nham nghĩ thầm, đến khen người khác cũng giống hệt nhau. Việc thích ăn bánh ngọt với việc ngoan hay không ngoan có liên quan gì tới nhau?

Mở cửa phòng bếp, Tần Đông Nhạc đứng ở bên trong bận rộn chuẩn bị cơm tối cho mình, Trọng Nham xác thực kinh ngạc một phen, lặng lẽ hỏi Tần Đông An: “Anh hai ông biết nấu ăn à?”

Tần Đông An nghĩ nghĩ, cho anh trai mình một cái đánh giá công bằng: “Anh ấy cũng biết làm không ít món ăn, nhưng hương vị thì thường thôi. Tôi cho ông biết, anh ấy cũng biết làm bánh bao đó!”

Trọng Nham nghe vậy cảm thấy kinh ngạc vô cùng, thực ra nam nhân biết nấu ăn cũng không phải hiếm, chính bản thân cậu cũng biết làm một số món ăn đơn giản. nhưng con cái đặc biệt là con trai trong những gia đình như Tần gia sẽ đặt chân xuống bếp sao? hai vị Lý thiếu gia cho tới tận bây giờ cũng chưa từng bước tới cửa bếp chứ đừng nói là bước vào, mà Tần Đông An chính là một kẻ chỉ biết ăn không biết làm.

Trọng Nham nhin không được hỏi cậu ta: “Tần đại ca đang làm gì vậy?”

Tần Đông An chép miệng: “Ông xem ‘Thủy Hử’ chưa?”

Trọng Nham kinh ngạc: “Là sao?”

Tần Đông An nói: “Anh hai tôi giống như Lâm Xung ấy, võ giáo đầu, chuyên huấn luyện binh sĩ.”

Tư tưởng Trọng Nham không thuần khiết, vừa nói tới Lâm giáo đầu, đầu tiên lại nhớ tới ông ta là một người võ nghệ cao cường, nhưng ông ta lại có một bà vợ lăng lơ ong bướm, bề ngoài mỹ mạo xinh đẹp, kết quả cấu kết với một tên thiếu gia nhà giàu trong vùng gây sức ép toàn gia đến nhà tan cửa nát, ly tán khắp nơi.

Tần Đông An cảm thấy biểu tình của Trọng Nham có chút kỳ quái: “Ông sao vậy?”

“Không có gì.” Trọng Nham nhẩn nhin trong chốc lát hỏi tiếp: “Huấn luyện binh sĩ ở đâu vậy?”

Tần Đông An cảm thấy câu hỏi này thực kỳ quặc: “Đương nhiên là ở trong doanh trại huấn luyện rồi.”

“Là cái doanh trại huấn luyện ở ngoại ô thành phố đó sao?”

Tần Đông An gật đầu: “Ừ, tuy không xa lắm, nhưng cũng chỉ khi nào được nghỉ mới được về nhà.”

Trước kia, khi Trọng Nham vẫn còn ở Lý gia, cũng lơ mờ nghe người ta nói tới doanh trại huấn ở ngoại ô này. Nghe đồn đó là một nơi tương đối thần bí, người có thể vào đó đặc huấn đều là những tinh anh được chọn lựa trong quân đội, trải qua những hình thức huấn luyện ma quỷ, ngẫu nhiên còn phối hợp với chính phủ làm một số nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Trọng Nham còn nhớ rõ có một lần trong một bữa tiệc của Lý gia, Trọng Nham đứng ở sau Lý lão gia tử tiếp rượu, nghe một lão hói ở bên cạnh Lý lão gia tử kể về bộ đội đặc chủng của doanh trại huấn luyện đã hỗ trợ lực lượng vũ trang hoàn thành nhiệm vụ phòng chống khủng bố nào đó trong thành phố.

Đại đa số thanh niên trẻ tuổi đối với bộ đội đặc chủng đều có vài phần khát khao, Trọng Nham tự nhiên cũng không ngoại lệ. nhưng ngày đó cậu đứng ở cạnh Lý lão gia tử được một chốc lại bị ông ta trừng mắt đuổi đi, còn tỏ ra thần bí giống như bọn họ muốn bàn bạc tin tức cơ mật nào đó vậy khiến lòng hiếu kỳ của Trọng Nham bùng nổ. sau đó cậu cũng tìm hiểu tin tức về doanh trại đó, nhưng năng lực hữu hạn, vẫn luôn không hỏi thăm được gì, thời gian dài trôi qua liền quên đi, không ngờ hôm nay lại có cơ hội thấy được một nhân vật sống, nhất thời đối với thân phận của Tần Đông Nhạc sinh ra vài phần sùng kính: “Vậy không phải rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên rồi.” Tần Đông An tuy rằng đối với anh trai luôn bất mãn nhưng nghe người khác khen anh mình đương nhiên Tần Đông An cũng cảm thấy cao hứng: “Ông đừng thấy anh hai tôi nhìn như đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhưng trên thực tế vô cùng lợi hại đấy, mỗi lần có thi đấu gì trong doanh trại anh ấy đều được khen thưởng...”

Lời nói còn chưa dứt, chợt nghe Tần Đông Nhạc ở trong phòng bếp rống ầm lên: “Tần Đông An, em ngứa da à?! Nói ai đầu óc ngu si tứ chi phát triển đó hả?!”

Tần Đông An lập tức nhảy dựng lên phản kích: “Em đang khen anh mà! Là khen đó, anh nghe không rõ còn tự chửi mình đầu óc ngu si?!”

Tần Đông Nhạc lộ đầu ra từ cửa bếp, hai ngón tay xẹt qua xẹt lại ở phía cổ, uy hiếp mười phần: “Nhóc con, chờ đó, giờ chờ cho nhóc chút mặt mũi, lát nữa xem anh thu thập em thế nào.”

“Hừ.” Tần Đông An trong mềm ngoài cứng, quay đầu liền mề neo túm vạt áo Trọng Nham: “Trọng Nham hôm nay không về, ngủ lại nhà chúng ta! Em xem anh dám nổi bão trước mặt bạn em thế nào?”

“Em cũng chỉ có chút tiền đồ ấy...” Tần Đông Nhạc phì cười: “Có giỏi thì em giữ cậu ấy ở lại nhà mình cả đời đi.”

Trọng Nham bị đoạn đối thoại này của hai anh em chọc cười: “Tôi không làm bida chắn cho ông đâu, tôi sẽ về nhà.”

Tần Đông An nóng vội: “Về cái gì mà về, mới mấy giờ đã về?”

Đường di nói chuyện điện thoại xong quay lại phòng khách, vừa lúc nghe Trọng Nham nói muốn về, vội hỏi: “Sao đã đòi về rồi? trời cũng tối rồi, Trọng Nham con về một mình sao?”

Trọng Nham vội nói: “đi à, trời có tối nữa con cũng không sợ, con cũng không phải con gái mà sợ bị người ta đánh cướp.”

Đường di có ấn tượng rất tốt với Trọng Nham, cảm thấy cậu đặc biệt hiểu chuyện, lại biết cách chiều lòng trưởng bối. trước đây Tần Đông An đã kể rất nhiều lần về người bạn này của mình, nói trong nhà chỉ có một mình cậu, bình thường chỉ có cô giúp việc tới nấu cơm và dọn dẹp, nên giờ có về nhà cũng chỉ đơn độc một mình, ngay cả người chờ cửa cũng không có. Đường di là một người mẹ, đối với đứa nhỏ như vậy khó tránh khỏi có chút mềm lòng, thấy cậu nói vậy, liền nhìn sang Tần Đông Nhạc: “Đông Nhạc, con ăn cơm xong thì lái xe đưa Trọng Nham về. chỗ chúng ta có chút vắng vẻ, mẹ lo lắng.”

Trọng Nham cảm động, lại thấy ngại ngùng, vội chối từ.

Tần Đông Nhạc bưng một cái bát tô từ phòng bếp đi ra, múc một thìa cơm chiên mình vừa làm lên ăn, vừa nhẹ nhàng mở hồ không rõ nói với hai thằng em: “Ngày mai không phải tới trường, Trọng Nham nếu em không có việc gì thì cũng đừng về nữa. Ngày mai anh đưa hai đứa ra ngoài chơi.”

Tần Đông An cảnh giác nhìn anh mình: “Đi chơi chỗ nào?”

Tần Đông Nhạc không để ý em mình, nói với Đường di: “Mẹ còn nhớ Ngụy gia lão tứ (người con thứ 4 của Ngụy gia) không?”

Đường di nghĩ nghĩ: “Là đứa nhỏ xuất ngoại học y đó hả?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Cậu ấy có xích mích với người nhà, tự mình chạy ra ngoài mở phòng khám riêng, ngày mai con có hẹn với cậu ấy, đến một trang trại cũng không quá xa, đi câu cá, rồi leo núi.”

Đường di đối với thằng cả nhà mình rất yên tâm, vội nói: “ngày mai thời tiết tốt, ra ngoài giải sầu cũng được.”

Tần Đông An hôm qua vừa mới đi Trường Thành cả ngày, giờ nghe thấy leo núi liền đau đầu, đang nghĩ tới làm thế nào để gài chuyện này đi, chợt nghe anh hai nói tiếp: “Ngụy lão tứ cũng dẫn theo em trai em gái cùng đi, cũng tầm tuổi như hai đứa thôi.”

Trọng Nham không muốn tham gia, nhất là trong cái giới thượng lưu này nhỏ bé này, khó tránh khỏi có người quen biết anh em Lý gia, đến lúc đó nếu bị nhận ra, xấu hổ vẫn chính là mình.

“Cảm ơn hảo ý của Tần đại ca, tôi không đi đâu.” Trọng Nham nói: “Tôi không quen biết ai cả...”

Tần Đông Nhạc cười ngăn cản: “Đừng nghĩ nhiều thế, dẫn hai đứa đi chơi chứ có phải đi xã giao đâu. Em và Tiểu An chỉ cần mãi ăn mãi chơi là được rồi, những người hai đứa không biết hay không thích thì một mực không cần để ý tới, có anh đây.”

Trọng Nham giật mình, sau mấy chục năm sống trên đời, chưa từng có người nào đứng trước mặt cậu nói một câu “có anh đây”, một câu nói vì điều bao hàm ý tứ bảo hộ tuyệt đối, mặc dù chỉ là do một người xa lạ nói ra, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới sự tác động của nó với cậu.

Trọng Nham chớp mắt thấy cảm động vô cùng, nhưng cậu vốn lãnh tĩnh, trên mặt vẫn không mấy may biểu hiện gì, chỉ nói không tiện quấy rầy.

Tần Đông Nhạc hỏi cậu: “Ngày mai em có việc à?”

“Cũng không phải.” Trọng Nham tuy rằng không muốn chấp nhận lời mời, nhưng nếu vì chuyện này mà nói dối thì cũng quá hạ giá.

“vậy thì đi thôi.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Nếu em không đi, thằng nhóc Tiểu An này nhất định làm biếng tuyệt đối không chịu ra ngoài. Nó và mấy đứa nhóc khác đều không hợp chơi chung. Hai đứa bọn em đi cùng nhau vừa lúc làm bạn lại có thể giúp anh trông chừng nó. Nhìn bề ngoài nó lạnh lợi như vậy nhưng kỳ thực nó không chịu nổi.”

Tần Đông An xông lên quát nhiều anh: “Ai ngốc? anh nói ai ngốc?”

Tần Đông Nhạc bưng cái bát thập phần nhanh nhẹn né tránh ma quỷ.

Đường đi vừa tức vừa buồn cười: “Nói chuyện tử tế đi!” lại quay sang khuyên nhủ Trọng Nham: “Thời tiết bây giờ rất ôn hòa, con nên ra ngoài nhiều một chút, đừng chỉ ru rú trong nhà mãi.” Bà xuất phát từ thực tâm, cũng thực vui vẻ khi Tiểu An có một người bạn hiểu chuyện chơi cùng như thế. Huống chi có Tần Đông Nhạc dẫn đi, bà thực yên tâm.

Tần Đông Nhạc thấy, Tiểu An sau lần ăn cơm ở nhà Trọng Nham xong, hai nhóc con này ngày nghỉ cũng thường cùng nhau chơi đùa, có thể thấy giao tình không tồi. Tần Đông An trông hòa đồng thế nhưng khá ít bạn, làm anh trai, Tần Đông Nhạc tự giác có trách nhiệm trợ giúp thằng em trai ngổ tào có chỉ số cảm xúc EQ siêu thấp kia hảo hảo giữ gìn một tình bạn đẹp. Thêm nữa, có Trọng Nham, mẹ anh trông thực vui vẻ, tính tình cha con anh đều thuộc dạng thô ráp, ba người cộng lại có khi cũng không cẩn thận được như Trọng Nham.

Khi anh vừa vào nhà liền nhìn thấy bình hoa lily để trong phòng khách, với tính cách của Tần Đông An chắc chắn sẽ không nghĩ chu đáo được như vậy, cho nên người tặng hoa chỉ có thể là Trọng Nham. Nhóc con này còn rất kiên nhẫn ăn hết đồ ngọt do mẹ làm — tay nghề của mẹ, anh sao có thể không biết? đứa nhỏ này nhìn qua rất hiểu chuyện, cũng ổn trọng, dẫn cậu ta đi cùng vừa có thể lôi em trai ra ngoài chơi, vừa khiến mọi người đều thấy cao hứng, có sao không làm?

Nhưng kế hoạch ra ngoài chơi này của Trọng Nham cuối cùng vẫn không thành.

Chương trình thời sự vừa chiếu xong, Trọng Nham đã bị một cú điện của Lý Thừa Vận gọi về nhà. Lý Thừa Vận không nói đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói ông ta đang đứng ngoài chờ Trọng Nham về mở cửa. Trọng Nham tự nhiên không tin ông ta không có chìa khóa nhà mình, nhưng Lý Thừa Vận đã nói như vậy, rõ ràng có ý bắt cậu về ngay lập tức.

Đường đi tiếc hận, nhưng gia cảnh trong nhà Trọng Nham có chút phức tạp, người nhà gọi cậu trở về, bà cũng không thể ngăn cản. bà kêu Tần Đông Nhạc lái xe đưa cậu về, lúc tiễn cậu ra tận cổng còn đưa một túi bánh quy cho cậu mang về, khiến Trọng Nham có chút ngại.

Về mặt Tần Đông An có chút không vui tiễn cậu lên xe anh trai, còn nhỏ giọng oán giận: “Sớm không có chuyện, muộn không có chuyện, cố tình chờ tới lúc ông đi chơi lại có chuyện...”

Tần Đông Nhạc cho em trai một cái cốc đau đینگ: “Em ít lời thôi.”

Tần Đông An về mặt ủy khuất xoa xoa chỗ bị cốc sưng lên một cục, trong mắt tràn ngập nước mắt lên án.

Trọng Nham muốn cười lại nhịn xuống, trong lòng có chút cảm khái, trên đời có nhiều nhà có anh em tình cảm như vậy, cố tình đến phiên cậu, dù có anh em thật đấy nhưng lại không có phúc hưởng.

Hoặc là, phúc khí của cậu không đủ đi.

Hết

23. Chương 23: Ngày Không Thoải Mái

Xe jeep nhập vào dòng xe hối hả ngược xuôi trên đường, xung quanh đều là ánh đèn lóe sáng. Đèn đường, đèn xe, đèn bảng hiệu, đèn cửa hàng, đèn trên những tòa cao ốc chọc trời xa xa... tất cả đều sáng rực, khiến

những ánh sao đêm càng trở nên nhạt nhòa. Bóng đêm tựa như một bức màn lớn, lẳng lẳng bao phủ toàn bộ thế giới rực rỡ mà kỳ lạ này.

Tần Đông Nhạc hạ cửa kính xe xuống, một tay lái xe, một tay sờ soạn tìm cho mình một điều thuốc, thản nhiên hỏi: “Trọng Nham biết lái xe không?”

Trọng Nham đang do dự giữa “biết” và “không biết”, cuối cùng thành thành thật thật nói: “Không có bằng, không dám lái.”

Tần Đông Nhạc nhìn chăm chú phía trước, khoe miệng khẽ gợi một nụ cười, khuôn mặt trông có vẻ nhu hòa hơn: “Cũng giống Tiểu An, em đừng thấy nó hay tạc mao lại ồn ào thế nhưng kỳ thực nó rất nhát gan.”

Trọng Nham cũng nhìn ra được, Tần Đông An ở trước mặt anh trai chỉ là một con hổ giấy.

“Tần Đông An rất tốt bụng.”

Tần Đông Nhạc hé miệng mỉm cười: “Đúng thế, tốt bụng nhưng lại nhẹ dạ, ngốc nghếch.”

Trong lòng Trọng Nham vừa động, âm thầm cân nhắc dụng ý trong lời nói của Tần Đông Nhạc. Cậu có chút hoài nghi có phải do mình tâm tư tiểu nhân nên mới hiểu lầm gì không, nhưng nam nhân như Tần Đông Nhạc, sẽ không có chuyện bắn tên mà không trúng đích, sẽ nói mấy lời vô nghĩa sao? Trọng Nham cảm thấy đây là một loại cảnh cáo ẩn ý, hoặc có thể là anh ta cảm thấy Tần Đông An sẽ nghe mình nói gì có ảnh hưởng tới cậu ấy nên lo lắng mình có ý đồ lợi dụng Tần Đông An nhẹ dạ cả tin mà đạt mục đích gì đó?

Trọng Nham nhìn bóng đêm lạnh lẽo mờ mờ bên ngoài cửa xe, thản nhiên nói lại: “Tần đại ca có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Tần Đông Nhạc giật giật khoe miệng, trong lòng thoáng có chút phức tạp. đồng dạng là thiếu niên 17 tuổi, có đứa thì chỉ biết mãi miết ăn chơi, ví như Tiểu An nhà mình, nhưng cũng có đứa linh hoạt tâm tư thông thấu.

“Anh biết cậu và Tiểu An rất thân thiết...” Tần Đông Nhạc mỉm cười, khuôn mặt phát ra khí tức ôn hòa ấm áp, thuộc loại nam nhân trầm tĩnh thuần thực tựa như rượu nguyên chất vừa cất từ trong lò ra, âm âm mang theo chút áp bách: “Có thể là do anh nghĩ nhiều, nhưng có câu anh vẫn phải nhắc nhở cậu một chút, nếu cậu và Tiểu An tính tình hợp nhau, vậy thì lời này cậu nghe liền cho qua, nhưng nếu cậu có tính toán gì khác... Tiểu An thực sự không biết hai vị Lý thiếu gia, nó vẫn còn tâm tính trẻ con, cũng không tiếp xúc nhiều với đám thiếu gia trong giới thượng lưu.”

Trọng Nham vô thức nhắm chặt mắt một chút.

Quả là thế.

“Tần thiếu gia thực sự là một người anh tốt.” Trọng Nham âm đạm cười, thản nhiên nhìn lại: “Nhưng anh đã suy nghĩ nhiều.”

Xe dừng ở ngã tư đèn đỏ, Tần Đông Nhạc cùng cậu lẳng lẳng đối diện, một đôi mắt mang đầy vẻ cân nhắc cùng xem xét kỹ lưỡng muốn chứng thực, một đôi mắt lại đậm mạc trống rỗng, bình tĩnh như nước. Tần Đông Nhạc từ thần sắc cậu cái gì cũng không đoán ra được, thiếu niên một đường bị mẹ mình lôi kéo, ngượng ngịu hai tai đỏ hồng, cử chỉ câu nệ, tay chân cứng ngắc lúc trước tựa hồ chỉ là ảo giác do bản thân anh tưởng tượng ra.

Đèn đỏ chuyển xanh, chiếc xe đỏ đằng sau bấm còi ỉn thúc giục.

Tần Đông Nhạc thu hồi ánh mắt, ý tứ không rõ cười cười: “Có thể là anh đã nghĩ nhiều nhưng trong nhà chỉ có mình Tiểu An là trẻ con, khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều một chút.”

Trọng Nham không tiếp lời.

Kỳ thật mức độ nói bóng gió kiểu này của Tần Đông Nhạc cũng xem như đã khách khí lắm rồi, dù sao cậu đúng là không có quyền gì, một thằng con riêng ăn nhờ ở đậu, cho dù có bị giết chết ở bên ngoài cũng sẽ không có ai nhảy ra thay cậu nói một câu. Tần Đông Nhạc hoài nghi cậu bụng dạ khó lường cũng là chuyện bình thường, thân phận cậu so với thân phận Tần Đông An, rõ ràng là cậu đã trào cao. Hoặc là dưới con

mắt của Tần Đông Nhạc, người có thân phận như cậu lui tới thân thiết với Tần Đông An rất có thể chính là muốn lợi dụng Tần Đông An giúp cậu tiếp xúc tạo mối quan hệ với đám con cái thế gia.

Trên đời này không chỉ có việc nam nữ kết hôn mới chú ý tới việc môn đăng hộ đối. có rất nhiều chuyện, người nghĩ thế nào là một chuyện, nhưng mọi chuyện thực sự phát sinh thế nào lại là một chuyện khác. Đối mặt với sự ngờ vực trắng trợn và lời cảnh cáo vô căn cứ như vậy, trong lòng Trọng Nham không khỏi cảm thấy thực thấy vọng.

Trầm mặc một khắc, Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Cung Hạo cũng đã nói với anh vụ ghi âm. Cậu thực để ý chuyện của Cung gia?”

Hóa ra lòng nghi ngờ xuất phát từ đây — cậu và Tần Đông An có giao tình tốt, tiếp đó lợi dụng Tần Đông An liên lạc với Cung Chất, cho nên ông anh tốt này cảm thấy cậu chính là một tên vô liêm sỉ đã lợi dụng em trai thuần lương của anh ta? Xem ra Tần gia và Cung gia có quan hệ không tồi, Tần Đông An có thể là do còn nhỏ hoặc ít đi xã giao nên mới nói không biết Cung gia.

Tần Đông Nhạc thấy cậu không đáp, lại hỏi tiếp: “Nghe nói cậu còn cố ý hẹn gặp Cung Chất?”

“Trước đây, thiếu Cung Chất một cái nhân tình, lần này vừa lúc trả lại.” Trọng Nham vốn không phải là người tốt tính, thấy Tần Đông Nhạc ẩn nhẫn nửa ngày, kiên nhẫn của cậu cũng đã khô kiệt: “Nếu anh không còn gì muốn hỏi, vậy dừng xe ven đường.”

Tần Đông Nhạc nhú mày, đáy mắt vẫn mang vài phần ý cười: “Tính tình cậu nhìn qua cũng không tốt mấy nhỉ.”

Trọng Nham đáy lòng tựa như có một luồng hơi nước không giữ nổi mà bành trướng nổ tung, nhin không được vươn tay đập mạnh lên cửa xe một cái: “Tôi nói dừng xe!”

Tần Đông Nhạc dừng xe ở ven đường, Trọng Nham không nói không rằng, đẩy cửa định bước xuống.

“Này, nhóc.” Tần Đông Nhạc không nghĩ nhiều, vươn tay nắm chặt cổ tay giữ cậu lại: “Anh nói mấy lời đó không phải...”

Trọng Nham giãy dụa nhưng không tránh ra được, cả người bực bội nóng nảy, phản xạ có điều kiện một quyền đâm tới. khoảng cách giữa bọn họ thực sự quá gần, Tần Đông Nhạc hoàn toàn không phòng bị, huống chi không gian trong xe lại quá chật chội, căn bản không có nhiều chỗ có thể tránh né. Bởi vậy, một quyền này tuy rằng chỉ lướt qua mũi nhưng lại rắn chắc nện lên gò má anh. Trọng Nham mỗi khi không khống chế được cảm xúc, thì cũng sẽ không khống chế được lực đạo của bản thân. Tần Đông Nhạc tinh tường nghe rõ xương ngón tay Trọng Nham phát ra tiếng rắc rắc thanh thúy.

Trọng Nham đau đớn cơ hồ muốn hét to, khi thu hồi nắm tay vẫn run rẩy không ngừng, đầu ngón tay hoàn toàn không thể duỗi thẳng ra.

Tần Đông Nhạc cũng có chút kinh ngạc tròn tròn mắt, mọi chuyện sao lại diễn biến thành thế này?

Trọng Nham hít sâu một hơi: “Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm một chuyện, Tần thiếu gia, cho dù anh có là anh trai của Tần Đông An, nhưng anh và tôi một chút quan hệ cũng đếch có, anh lấy lập trường gì để hỏi chuyện của tôi?”

Tần Đông Nhạc im lặng.

Trọng Nham rút tay về, đẩy cửa xuống xe.

Tần Đông An lấy lại tinh thần, vội vàng xuống xe, vòng qua đầu xe đuổi theo cậu: “Xin lỗi, chuyện hôm nay là anh đã quá phận...”

Trọng Nham đứng ở ven đường bắt taxi, cũng không quay đầu lại lên tiếng: “Ý của Tần thiếu gia tôi đã hiểu rõ, anh yên tâm, có sự nhắc nhở của anh, tôi tuyệt đối không dám đánh chủ ý lên người tiểu thiếu gia nhà anh đâu.”

Tần Đông Nhạc cũng hiểu được mình có chút quá phận, hoặc có thể là do anh đã dùng sai cách, không nên coi Trọng Nham là một đứa trẻ không hiểu chuyện để hù dọa.

Tần Đông Nhạc hít sâu một hơi: “Anh xin lỗi em.”

“Lời xin lỗi của anh đáng giá sao?” Trọng Nham bắt được một cái taxi, vừa mở cửa xe lại quay lại nhìn anh, trong mắt tràn ngập nghi ngờ cùng chán ghét: “Vì sao những người như anh đều cảm thấy người khác luôn thua kém mình vậy? sao không tự nhìn lại mình xem có chỗ nào tốt đẹp không?!”

Tần Đông Nhạc: “...”

Cửa xe đóng lại, chiếc xe taxi hòa vào dòng xe như mắc cửi trên đường, rất nhanh liền biến mất dạng.

Tần Đông Nhạc đứng ở ven đường nhìn theo bóng chiếc taxi rời đi, bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Sự tình thành ra như vậy, mình phải nói lại thế nào với Tiểu An đây?

Trọng Nham ngồi trong xe taxi không ngừng xoa xoa tay phải mình, cảm giác đau đớn run rẩy đâm thẳng vào người mới chậm rãi bình phục lại.

Theo lý mà nói, việc Tần Đông Nhạc làm hoàn toàn không sai, anh ta bảo hộ em trai bảo bối, sợ có người không có ý tốt lợi dụng danh nghĩa em trai anh ta, coi em trai anh ta làm bàn đạp, mà khi dễ em trai anh ta. Đổi lại là người khác, Trọng Nham nói không chừng còn vỗ vai Tần Đông An mà hâm mộ tán thưởng một câu: “Anh trai ông đối với ông thật tốt.” nhưng khi nhân vật phản diện rơi trên người mình, loại cảm giác này thực không khoái trá như vậy.

Cho dù mọi người có luôn mở miệng ra rả đạo đức rằng thì là mà tình cảm không thể mua bằng vật chất, nhưng trên thực tế, có không ít thứ tình cảm chân chính đều phải có vật chất chống đỡ mới tồn tại lâu dài được?! tiền tài, địa vị, quyền thế, mấy thứ này giống như một thước đo đặc biệt, chúng nó sẽ quyết định ngày ngày người gặp gỡ hạng người nào, sẽ phát sinh loại chuyện nào.

Lý gia, Cung gia, Tần gia...với những gia đình trong cùng tầng lớp này, thì những người sống trong đó sẽ bất giác mà giữ gìn cái gọi là lợi ích giai cấp. trong mắt bọn họ, thân phận của Trọng Nham không đáng được nhắc tới, không quyền thế, không tiền tài, mà chỉ là một tiểu dã tâm không biết tự lượng sức mình.

Không gì hơn cái đó.

Xe taxi dừng ở trước cổng tiểu khu “Sơn Thủy Loan”, Trọng Nham tay vẫn còn run rẩy, thanh toán tiền xe, khi xuống xe mới chú ý tới một chiếc xe đang đỗ ở trước cổng khu. Chiếc xe Jeep màu xanh quân đội, một nam nhân cao lớn đang tựa lên cửa xe hút thuốc.

Trọng Nham thầm mắng trong lòng một câu: mẹ nó, còn chưa xong sao?!

Thấy cậu xuống xe, Tần Đông Nhạc từ cửa sổ xe lấy ra một cái hộp giấy, đi tới chỗ cậu. đó là hộp bánh quy Đường di làm, bởi vì Trọng Nham thích ăn, nên cố ý cho cậu một hộp mang về. vừa rồi khi hai người tranh chấp, Trọng Nham bỏ xuống xe, trong lòng tức giận không nhớ tới hộp bánh vẫn còn để trên xe.

Tần Đông Nhạc đưa hộp bánh tới trước mặt cậu, rất hòa khí cười cười: “Này, đồ em để quên.”

Trọng Nham tiếp nhận hộp bánh, hờ hững gật đầu: “Làm phiền. Trở về thay tôi cảm ơn Tần phu nhân.”

Tần Đông Nhạc hơi cảm thấy vô lực, từ ‘đi’ đã biến thành ‘Tần phu nhân’, có thể thấy trong lòng cậu nhóc này vẫn còn tức giận.

“Mấy lời vừa rồi của anh không dễ nghe...” Tần Đông Nhạc quyết định trấn an cậu nhóc đang tặc mao này một chút, nếu không khi về khảng định Tần Đông An lại ồn ào nháo loạn với anh: “Nhưng nếu em đứng ở lập trường của anh để suy xét...”

Trọng Nham đánh gãy lời anh: “Vì sao tôi phải đứng ở lập trường của anh để suy xét?”

Tần Đông Nhạc: “...”

“Kỳ thực tôi cũng hiểu anh không sai, mà nếu đã không sai thì mời Tần thiếu gia không cần vẽ rắn thêm chân giải thích nhiều làm gì. Nếu muốn giả bộ đe dọa, vậy anh hãy cứ giả bộ tới cùng đi.”

Tần Đông Nhạc: “...”

Nhóc con đáng ghét này sao cái miệng lại xấu xa vậy chứ? Đanh đá thật đấy, thật tiếc cho khuôn mặt đẹp thế này của nhóc ấy.

Trọng Nham quay đầu bước đi. không đi không được, nếu đứng nói thêm nữa cậu sợ mình sẽ lại động thủ đánh nhau nữa. nhưng cho dù có tức giận xông nào thế nào thì cũng phải biết tự lượng sức mình, anh ta đang làm nghề gì, là huấn luyện viên quân đội đó, còn cậu chỉ là một thằng nhóc đánh lung ta lung tung trong ngõ nhỏ, đánh thắng được anh ta sao? Trọng Nham coi như đã thấy hết cảnh đời, lại là người có tu dưỡng, đối mặt với mấy việc nói xấu sau lưng hay thẳng mặt chỉ trích, cảm giác cũng sẽ khác nhau. Duy nhất đáng giá an ủi chính là người này với mình không quen cũng chẳng thân, nên dù có tức giận thế nào thì cũng chỉ có giới hạn.

Trọng Nham đi dưới tàng cây trong tiểu khu, vừa tự khuyên nhủ bản thân, vừa ăn bánh quy Đường đi làm cho mình dễ thuận khí. Anh ta tuy rằng đáng ghét nhưng mẹ anh ta lại rất dễ mến, cười rộ lên trông rất hiền hậu, tay cũng mềm mại vô cùng, còn biết làm điểm tâm.

Kỳ thực tay nghề làm bánh của Đường đi thực bình thường, phu nhân nhà giàu chỉ làm trong lúc rảnh rỗi, đó chỉ là một sở thích nhỏ, làm để giết thời gian, trình độ sao có thể tốt được? nhưng món bánh của dì ấy không hiểu sao so với đồ mua bên ngoài hoàn toàn khác biệt.

Trọng Nham cân nhắc một chút, mơ hồ hiện lên khái niệm “hương vị của mẹ” như trong mấy cuốn tiểu thuyết hay mấy bộ phim có nói. Hộp bánh quy hết một nửa, theo đó tâm tình cậu cũng tốt dần lên.

Nhưng, hôm nay đã định trước là ngày khiến cậu không được thoải mái, khi cậu còn chưa đi tới dưới lầu, từ xa đã nhìn thấy đèn phòng khách nhà mình sáng trưng.

Trọng Nham nhắt thời lại phát hỏa.

MD, hết người này tới người khác đều không coi cậu ra cái gì. Chính cha ruột cũng không coi cậu ra cái gì, cũng khó trách người khác đều coi cậu là rác rưởi, một cước lại một cước dẫm đạp lên cậu.

Trọng Nham bước ra khỏi thang máy nhìn cửa nhà mình khép hờ, vì thế đi lên một cước đá văng.

Cánh cửa gỗ nặng trịch bị đẩy mạnh ra, đập cái rầm vào kệ giày ở huyền quan, trên nóc kệ, mấy chậu cây xay rung động rồi loảng xoảng rơi hết xuống đất, phát tiếng vỡ vụn chói tai.

Người trong phòng hoảng sợ, mở mắt ra thấy Trọng Nham mặt mày đen xì, cả người như chứa đầy mùi thuốc súng đứng ở cửa nhà, nhất thời cũng có chút bức bối, há miệng trách mắng: “Vào nhà thì vào đi, làm gì mà như muốn giết người thế hả?”

Trọng Nham đằng đằng sát khí nhìn Lý Thừa Vận đang ngông nghênh ngồi trên ghế sofa: “Ông tới đây làm gì?! ông vào bằng cách nào?”

Hết

24. Chương 24: Tin Đồn Lý Gia

Lý Thừa Vận bị Trọng Nham nói kích thích lửa giận xông lên: “Ta không thể tới?”

“Ông dựa vào cái gì mà tới đây?” Trọng Nham nói tiếp: “căn nhà này đứng tên tôi, là tôi dùng ngọc bội đổi cho nhà ông! Là tài sản riêng của tôi! Dựa vào cái gì mà ông nói tới là tới?!”

Lý Thừa Vận tức giận không nhịn được: “Ranh con! Lão tử cho mày nhà ở, mà lão tử không thể vào có phải không?!”

Trọng Nham mặt lạnh như băng nhìn ông ta: “Nếu ông luyện tiếc nơi này thì ông có thể lấy lại, nhưng nếu đã nhượng tôi rồi thì đừng cảm thấy tôi thiếu nợ gì ông. Nếu nhà các ông không tìm khối ngọc bội kia thì tôi bây giờ cũng không nhất định sẽ đứng ở đây đâu. Lý gia nhà các ông có tiền có thế, không có nghĩa là chỉ số thông minh sẽ cao hơn người khác. Lý tiên sinh, ông đừng coi người khác đều là đồ ngọc như thế.”

Lý Thừa Vận cố kiềm chế hỏa khí, ý muốn cùng cậu hảo hảo nói chuyện một chút: “Trọng Nham, dù nói thế nào thì chúng ta vẫn là hai cha con. Cha không thể tới nhà con trai sao?”

Một câu cha con đã triệt để chọc giận Trọng Nham, cũng không quản trong tay đang cầm cái gì, thẳng mặt Lý Thừa Vận ném mạnh tới: “Cha con mẹ nhà ông ấy, ông còn mặt mũi xưng làm cha tôi sao? mấy năm nay tôi ăn của ông hay uống của ông à? Ông có nuôi tôi một ngày nào sao? Lý Thừa Vận, ông làm người đừng có vô liêm sỉ như vậy!”

Lý Thừa Vận bị vụn bánh quy từ trong hộp giấy văng ra dính vào, ông ta liền không nhịn được cũng rống ầm lên: “Có nói cũng không thể nói như vậy.”

“Nhà, xe đều là đồ ông đưa tôi, nếu muốn thì ông cứ lấy về đi. tôi không quan tâm. Nhưng xin ông, ngàn vạn lần đừng mở miệng ra là nói cha con với tôi. Ông cũng đã một bó tuổi rồi, nên giữ mặt mũi cho mình!”

Lý Thừa Vận run rẩy chỉ tay vào cậu, cố nén tức giận nói: “Ta là cha con. là chuyện không thể thay đổi, đó là vấn đề huyết thống, là sự thật! Không phải con nói là có thể phủ nhận, ta ngàn dặm xa xôi đưa con lên đây, là để cho con hận ta sao? Trọng Nham?! Con cảm thấy ta có sở thích tự ngược vậy hả?”

Trọng Nham xoay người không để ý tới ông ta.

Thái độ cậu như vậy, dù Lý Thừa Vận da mặt có dày đến đâu cũng không chịu nổi nữa. ông ta cầm áo khoác của mình lên đi ra ngoài, khi đi ngang qua người Trọng Nham, thở dài nói: “Con đã không vui khi ta tới đây, vậy ta về trước. hôm nay ta không so đo với con. Nhưng con cũng tự mình ngẫm lại đi.”

Hai cha con tan rã trong không vui.

Trọng Nham vừa thu dọn vụn bánh rơi đầy đất, vừa tự thuận khí cho mình: “MD, còn muốn khoe uy phong với lão tử, ông tưởng ông là cha lão tử thật à? Đúng là xuân thu đại mộng*. Đưa một căn nhà liền coi mình đặc biệt hơn người? mấy thằng con ông so với lão tử đứa nào nghèo khổ hơn? Nhà bọn họ cũng là do ông cho đấy... thật nên lưu một bản ‘điều tra lý lịch học sinh’ trước đây đưa cho ông ta nhìn xem, mục phụ thân đều ghi là đã chết!”

(Xuân thu đại mộng: giấc mộng nhất thống giang sơn thời xuân thu chiến quốc, tương đương với hảo huyền ấy)

“Thế cũng coi như được rồi, tức chết ông ta với mi cũng không có chỗ nào tốt. Lý Thừa Vận cho dù có khốn nạn thế nào, thì cũng so với lão cáo già bố ông ta dễ đối phó hơn nhiều, ít nhất ông ta còn nhớ rằng mi là con trai ông ta. Nên đề phòng nhất chính là lão già kia, đốn mi về đều là chủ ý của lão, nhận Lý Ngạn Thanh về cũng là chủ ý của lão, mi nói xem rốt cuộc lão ta muốn làm gì?”

“Làm gì hay không cũng đích liên quan tới ta. Nhưng mà chuyện hôm nay nghĩ lại cũng thực bất thường, tốt xấu gì thì cũng đang nghỉ lễ, Lý Thừa Vận tới đây làm gì? nhà bọn họ tam đại đồng đường, lão già kia không phải thích tụ tập con cháu lại cùng nhau ăn cơm sao. nếu không lý do thì trong thời gian vui vẻ như vậy sẽ không chạy tới thăm ta. Làm sao có thể bỗng dưng coi trọng ta như vậy? nếu thật sự muốn thăm ta cũng sẽ không chọn lúc này mà tới, mà sẽ hẹn ta ra ngoài ăn một bữa cơm... mẹ nó, làm như lão tử cần ăn một bữa cơm của ông ta lắm vậy. ta đoán nhà ông ta đã xảy ra chuyện gì đó. chẳng lẽ ông ta cãi nhau với vợ, nên trốn ra ngoài?”

“Đừng đùa. Cãi nhau với vợ xong lại trốn tới chỗ mi sao? sao không đi tìm đám tình nhân của ông ta? Ông ta không có khả năng không có chỗ tới, mà không nói tới cái đó, riêng việc mấy thằng con ông ta đều có nhà riêng ở ngoài thì sao ông ta có thể không có được?”

“Dù sao cũng nhất định có chuyện.”

Trọng Nham quét dọn vụn bánh cùng mấy chậu hoa bị vỡ xong, lấy di động ra gọi cho Hải Thanh Thiên, muốn hỏi hai vị Lý thiếu gia sau khi nhận được gói đồ chuyển phát nhanh kia thì sẽ có phản ứng gì. Không ngờ Hải Thanh Thiên vừa nghe cậu hỏi tới chuyện này, cả người liền phấn khởi hẳn.

“Tôi đang chỉnh lý ảnh chụp này, đợi sắp xếp xong tôi sẽ gửi sang cho cậu xem.” ngữ khí Hải Thanh Thiên giống như paparazi chụp được chuyện xấu của mình tinh ngòi sao vậy: “Quả thực là náo nhiệt hơn so với

tưởng tượng. tôi có chút hiểu được vì sao cậu lại đẩy hai mẹ con Trương Minh Nghiên và Lý Ngạn Thanh ra làm bia chắn, thật sự vui mắt vô cùng.”

“Nói thẳng ra luôn không được à?” Trọng Nham không kiên nhẫn: “Anh là thám tử tư, cũng không phải đang tấu hài, có cần phải dài dòng vòng vo vậy không?”

Khoảng thời gian này Hải Thanh Thiên và Trọng Nham thường xuyên liên lạc qua lại, trong thâm tâm cũng không coi cậu là người ngoài, bởi vậy mà vẫn hưng phấn xem nhẹ thái độ ác liệt của Trọng Nham, chít chít oa oa tiếp tục lải nhải: “Tôi cho cậu hay, Lý Duyên Kỳ vừa nhận được hàng liền phát điên, nghe nói đã đem cả văn phòng đập nát!”

“Không có khả năng.” Trọng Nham nhú mày: “Lý Duyên Kỳ là người lãnh tĩnh, tuyệt đối sẽ không đập phá đồ đạc. văn phòng bị đập nát, nhất định là Lý Duyên Lân làm.”

“Dù sao thì cũng là văn phòng bị phá hủy, sau đó Lý nhị thiếu gia dẫn người tới thẳng nhà Trương Minh Nghiên, lần này đập phá càng triệt để hung tợn hơn. Ấy da, cái nhà kia giờ lộn xộn vô cùng ... nào là cửa sổ, cửa chính, ngay cả vật dụng trong nhà cũng nát bét như tương...”

Trọng Nham: “...”

Vị này bị chuyện bất quá kích thích tới hiện nguyên hình sao? tuôn ào ào y như người kể chuyện chuyển thể.

“Trương Minh Nghiên suýt nữa còn bị người ta lột hết đồ, chắc chắn.” Hải Thanh Thiên ngữ điệu như e sợ thiên hạ bất loạn: “tám trăm dặm quanh nhà Lý Ngạn Thanh đều nghe thấy. Lý nhị thiếu gia còn chưa thấy thoải mái, còn muốn phóng hỏa đốt nhà, nhưng bị người ngăn cản.”

Trọng Nham thầm cảm thấy may mắn vì mình đứng lúc dựng lên một tấm bia chắn, nếu không thật không thể nào chống đỡ được cuộc sống luôn bị Lý Duyên Lân tới quấy rầy.

“Hàng xóm gọi bảo vệ, bảo vệ cũng không dám can ngăn. Sau đó mọi người nghe nói có con trai tới đánh ghen tiểu tam của bố, nên có rất nhiều người tới xem náo nhiệt. nhưng Trương Minh Nghiên nữ nhân này đúng là không thể khinh thường, cô ta dẫn theo con trai trực tiếp tới nhà chính tìm Lý lão gia tử.”

Trọng Nham lắp bắp kinh hãi, bỗng cảm thấy bội phục nữ nhân này. Đúng là vừa không biết xấu hổ vừa không muốn sống nữa. đối với những người liêu lĩnh như vậy, Trọng Nham muốn không bội phục cũng khó — đến cùng là có bao nhiêu chấp niệm đối với quyền thế phú quý của Lý gia đây.

“Rồi sao nữa?”

Hải Thanh Thiên hưng phấn hơi giảm: “Về sau cũng không xuất hiện tình tiết khiến người ta kinh hãi gì. Lý gia yêu cầu giữ lại Lý Ngạn Thanh, còn đuổi Trương Minh Nghiên đi. Bố mẹ giữ con, đây cũng là thủ đoạn bình thường của những kẻ có tiền quen dùng.”

“Trương Minh Nghiên cũng đồng ý sao?”

Hải Thanh Thiên đối với câu hỏi này của Trọng Nham không cho là đúng: “Tối quan trọng nhất là gia sản của Lý gia đúng không? Chờ tới khi Lý Ngạn Thanh kế thừa gia nghiệp, có tiền có thế, chẳng lẽ còn bạc đãi mẹ ruột mình sao? Trương Minh Nghiên hiểu rất rõ điều ấy.”

Trọng Nham không nói tiếp. trên thực tế ấn tượng của cậu đối với hai mẹ con nhà này không sâu sắc gì. Bởi vì sức chiến đấu của bọn họ phi thường yếu ớt, Trọng Nham cũng không tốn quá nhiều tinh lực đặt lên trên người mẹ con bọn họ.

“Dù sao Lý gia cũng không yên ổn.” Hải Thanh Thiên tạm dừng một chút, chắc lưỡi nói tiếp: “Nhưng kỳ quái nhất chính là, Lý lão gia tử đối với thằng cháu vừa mới nhận về này ngược lại rất coi trọng, tối hôm qua đi tham dự yến tiệc tại tư gia Vệ tướng quân, còn dẫn theo bên mình chính là vị thiếu gia Lý Ngạn Thanh vừa mới nhận tổ quy tông này.”

Trọng Nham hiện tại có thể xác nhận một chuyện, đó là hai anh em Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân đã bị Lý lão gia tử thất sủng. Mặc dù chưa thất sủng hoàn toàn, nhưng lão già kia lấy phương thức này để cảnh cáo bọn họ, hai người này nhất định đã làm chuyện gì đó khiến lão ta phi thường tức giận. kiếp trước mình

chính là món đồ chơi mà lão gia đó dùng để kích thích hai anh em nhà kia, còn kiếp này, đảm đương nhiệm vụ làm món đồ chơi này nhường lại hết cho Lý Ngạn Thanh. Mà Lý Ngạn Thanh tựa hồ cũng thực vừa lòng với thân phận mới này của mình.

“Còn Lý Thừa Vận?”

“Lý Thừa Vận cùng hai vị thiếu gia chính thống đều không thấy xuất hiện, nguyên nhân tạm thời còn chưa rõ ràng lắm.”

Trọng Nham thuận miệng hỏi: “Ông ta vẫn không xuất hiện?”

“Không rõ lắm. Nhưng bà vợ của ông ta rất lợi hại, còn cả đám anh em bên nhà bà ta cũng không dễ chọc. phông chừng ông ta cũng đang tránh ở đâu đó đi. nếu như bị bà vợ ông ta tóm được, nói không chừng sẽ lập tức thiên ông ta luôn ấy chứ.”

Trọng Nham nghe xong lời này, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn hẳn.

Lão vương bát khốn khiếp đúng là trốn tới đây! Dem cái lão vương bát khốn khiếp đó đuổi đi đúng là một quyết định đúng đắn nhất! nếu để bà vợ ông ta đuổi tới nơi này, thù mới hận cũ cộng vào một chỗ, Trình Du có thể buông tha cho cậu mới là lạ. nói không chừng sự nhục nhã do việc mẹ con Lý Ngạn Thanh gây ra cho bà ta đều đổ hết lên đầu cậu cũng nên. Nếu thật sự như vậy thì đúng là ăn đủ xui xẻo!

Trọng Nham vui sướng hài lòng hỏi Hải Thanh Thiên: “Lần này tôi có phải trả tiền cho anh không?”

Hải Thanh Thiên buồn xong tin bất quá cả người cũng thoải mái hẳn, lúc này hào sảng tỏ vẻ không cần thanh toán, đây đều là tin tức ngoài lề không thuộc về mối làm ăn giữa cả hai, đây là tin tức anh ta tặng kèm.

Trọng Nham ở trong phòng vô cùng cao hứng đi lại hai vòng, cầm lấy di động gọi điện cho thợ sửa khóa, ngày mai tới thay toàn bộ ổ khóa trong nhà. Nơi này cậu phải xử lý một chút, nếu không con chó con mèo gì cũng có thể tiến vào thì không được. Nếu kẻ trộm thật sự tiến vào thì không lo, chỉ sợ bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau thôi.

Trọng Nham tắm rửa, rúc trong chăn xem TV, đang định đi ngủ, thì chuông di động lại vang lên, Trọng Nham còn tưởng là cái lão vương bát khốn khiếp Lý Thừa Vận, kết quả người gọi tới lại là Tần Đông An.

Trọng Nham cảm thấy ngoài ý muốn cực kỳ: “Đã muộn như vậy mà ông còn chưa ngủ sao?” cậu nhớ rõ từ sau lúc cậu cáo từ đi về, Tần Đông An còn than mệt nhọc, giờ cũng trôi qua hơn 2 tiếng rồi, sao còn không đi ngủ đi?

Tần Đông An thoáng có chút quanh co: “Trọng Nham, ông đang làm gì đó?”

“Không làm gì, chuẩn bị đi ngủ, có việc gì à?”

Ngữ điệu Tần Đông An có chút không cao hứng: “Sao ông về tới nhà rồi còn không gọi điện thoại cho tôi?”

“Quên.” Trọng Nham ăn ngay nói thật: “Ông bỏ khốn nạn ở trong nhà chờ tôi, tôi vừa vào cửa liền cãi nhau một trận với ông ta, trong nhà lộn xộn, vừa mới thu dọn xong.”

Tần Đông An đối với lời nói của Trọng Nham không còn gì để nói, quen biết một thời gian, tình hình nhà cậu thế nào, Tần Đông An ít nhiều cũng biết một chút. Nhưng Trọng Nham trắng trợn thô tục xưng hô như vậy khiến cậu có chút chống đỡ không nổi.

Tần Đông An lại hỏi: “Vậy ngày mai ông có ra ngoài chơi với tôi không?”

Trọng Nham vội nói: “Không đi, nhà tôi còn một đồng chuyện thối nát đây này.” Chuyện này cậu cũng phải cảm ơn Lý Thừa Vận, đã cho cậu một cái cơ hợp tình hợp lý để từ chối.

“Tôi cũng không đi.” Tần Đông An lập tức ỉu rù: “Cùng anh hai ra ngoài chơi chả thú vị gì cả, bọn họ một đám chơi đùa vui vẻ, còn tôi lại chả biết ai, leo núi gì chứ, tôi còn đang ngại mệt này, aiz, riêng việc hôm qua tới Trường Thành cũng khiến tôi mệt muốn chết rồi. từ trước tới giờ thiếu niên tôi còn chưa từng mệt như vậy...”

Trọng Nham nghe Tần Đông An qua điện thoại oán giận cắn nhằn mãi, bỗng nhiên cảm thấy cậu ta có thể lớn lên vô tư hồn nhiên như trẻ con một phần cũng là nhờ có người anh trai như Tần Đông Nhạc tâm nhãn so với quý còn cao hơn, bảo hộ tuyệt ở sau lưng, bằng không sẽ rất dễ bị người ta bắt nạt.

Tần Đông An còn lải nhải: “anh hai tôi đưa ông về tới tận cửa nhà hay chỉ đỗ ở cổng khu thôi? vừa rồi tôi hỏi nhưng anh ấy không nói.”

Trọng Nham mỉm cười: “Đưa đến cổng khu là được rồi, còn muốn đưa về thế nào nữa? chẳng lẽ một đại nam nhân như tôi còn phải để người khác đưa về tới tận dưới lầu sau đó lên bật sáng đèn phòng cho anh ta nhìn sao?”

Tần Đông An nghĩ nghĩ, nói: “Cũng đúng, ông đánh nhau cũng rất lợi hại, nhưng mà anh hai tôi còn lợi hại hơn...”

Trọng Nham ân ân a a nói chuyện với Tần Đông An, tâm nói hai anh em nhà này cũng thật buồn nôn, nịnh bợ nhau như vậy. đúng là có quan hệ huyết thống có khác. Hai anh em Lý Duyên Kỳ cũng như vậy, đi ra đi vào đều thấy ở cạnh nhau.

Aiz.

Chỉ mình cậu có cái mệnh này. Nếu lúc trước mẹ sinh đôi thì tốt rồi. Thôi, nghĩ cái chuyện vô dụng này để làm gì, nếu thật sự sinh đôi, Trương Nguyệt Quế nuôi không nổi cả hai, nói không chừng còn đem một đứa bán đi ấy chứ.

“Nhưng tôi vẫn muốn phê bình anh ấy.” Tần Đông An nói: “Kêu anh ấy đưa người về nhà, nếu không tiền tới tận cửa còn nghĩa lý gì chứ, tôi vẫn thấy anh ấy chưa hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ông mau đi ngủ đi.” Trọng Nham lúc này đã không còn tức giận nữa, vốn bản thân số cậu không tốt, thật sự không cần so đo với anh trai nhà người ta bảo hộ em trai mình, “Anh trai ông rất tốt, tôi xuống xe quên hộp bánh quy, anh ta còn đuổi theo đưa cho tôi, ông thay tôi cảm ơn anh ta giùm.”

Tần Đông An nghe cậu nói như vậy liền cao hứng: “Được rồi, chúng ta không nhắc anh hai nữa. ngày mai tôi muốn ngủ nướng, ngày kia đi học tôi sẽ mang đồ ăn ngon cho ông.”

Trọng Nham cười nói: “Được rồi, vậy ngày kia tôi để bụng đói đi học, chờ ăn đồ ngon của ông.”

Tần Đông An cười tươi: “Không thành vấn đề.”

Cúp điện thoại, Tần Đông An về mặt kỳ quái, quay đầu lại hỏi anh trai: “Anh rốt cuộc đã dắc tội gì với Trọng Nham? Em nghe giọng cậu ấy vẫn rất bình thường, cùng bình thường không khác nhau là mấy.”

Trong lòng Tần Đông Nhạc bỗng có một loại cảm giác cực kỳ mất tự nhiên, anh chính là không muốn em trai mình chịu thiệt, thừa dịp có cơ hội nên đã nhắc nhở vị tiểu bằng hữu này một chút, loại chuyện này trước kia không phải anh chưa từng làm. Sao lần này lại có cảm giác như mình đã khi dễ trẻ con thế này, mà cậu nhóc con đó còn khoan dung độ lượng không thêm so đo với mình?

Tần Đông Nhạc nhìn thẳng em trông có vẻ ngốc nghếch của mình, khẽ thở dài.

Tần Đông An lại hiểu lầm ý anh, ánh mắt phút chốc trợn to: “Hai người sẽ không phải thật sự đánh nhau rồi đấy chứ?”

“sao có thể.” Tần Đông Nhạc đỡ khóc đỡ cười: “Thằng nhóc bạn em chân tay mảnh khảnh, thất lưng lại nhỏ như vậy, anh chỉ cần nắm một quyền là nhóc đó liền thăng thiên. Anh dám sao?”

“Anh còn chú ý tới thất lưng của người ta?!” ánh mắt Tần Đông An thay đổi, không hảo ý mà đánh giá anh hai mình từ trên xuống dưới: “Không phải anh có tà niệm gì với cậu ấy đấy chứ? Anh hai, anh nói thật cho em biết đi, có phải ở trên xe anh đã động tay động chân làm gì người ta rồi không?”

Tần Đông Nhạc một tay đánh qua, cả giận nói: “Em ngứa da à?!”

Tần Đông An bị anh hai chụp một cái ngã chúi rụi vào ổ chăn, lúc chui ra mặt mày tức giận đỏ phừng phừng: “Tần Đông Nhạc! anh là bị em nói trúng tim đen rồi đúng không?! Em đi mách mẹ cho biết!”

Tần Đông Nhạc về mặt hung dữ uy hiếp: “Em dám đi anh đánh chết em.”

Tần Đông An nén giận rứt người co rúm một góc, nhỏ giọng oán thăm: “Dù sao cậu ấy cũng sẽ không thích loại người hung dữ như anh đâu. Cậu ấy thích kiểu ngoan ngoãn nho nhã như Cung Chất ấy.”

Tần Đông Nhạc nhướn mày: “Làm sao em biết?”

Tần Đông An hừ một tiếng: “Không phải lần trước em hỏi anh xin số điện thoại của Cung Chất sao? chính là hỏi giúp cậu ấy mà. cậu ấy còn hẹn người ta ra ngoài gặp mặt nữa đó.”

Tần Đông Nhạc vươn tay nhu loạn mái tóc em trai: “Nhóc con, em đang vòng vo mắng anh không bằng con gà què Cung nhị thiếu gia kia sao?” chuyện số điện thoại anh đã sớm điều tra xong, còn dám khoe khoang với mình?

Tần Đông Nhạc anh là ai, đường đường một trung tá lục quân, trong miệng em trai anh là một võ giáo đầu, nếu giờ là thời cổ đại, anh quả thực hận không thể đi theo gặp Quan Vân Trường một lần, sao có thể thua kém một thằng nhóc trói gà không chặt chứ?!

Tần Đông An cười đến khoái trá, cãi lại: “Ai bảo anh lớn lên không xinh đẹp bằng người ta.”

Tần Đông Nhạc tức khí cốc một cú lên đầu em trai: “Đàn ông con trai cần gì xinh đẹp?! cũng không phải bán nhan sắc kiếm tiền! em mà còn nói loại chuyện không tiền đồ này, thì kỳ nghỉ sau theo anh đi quân huấn!”

Tần Đông An ai oán kêu rên, rúc đầu vào ổ chăn trốn đi.

Hết

25. Chương 25: Nguyên Nhân Hậu Quả

Ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ, Tần Đông An mang bánh bao hấp mà mẹ cậu ta làm cho Trọng Nham, còn mang theo một cái hộp bánh quy vị óc chó, mặc dù nướng có chút quá tay nhưng vẫn rất thơm ngon.

Tần Đông An vây quanh Trọng Nham nói bóng nói gió, muốn biết anh trai mình đã đắc tội cậu thế nào. Nhưng bất luận cậu ta có hỏi gì, Trọng Nham cũng không nói. Tuy rằng cậu phản cảm với cách làm của Tần Đông Nhạc nhưng cũng là do lập trường bất đồng mà thôi, không đáng phải đi kể lể với Tần Đông An. Tần Đông An thấy cậu không muốn nhắc tới chuyện này nên cũng đành ném sang một bên không hỏi nữa. dù sao hết kỳ nghỉ anh trai cậu cũng cuốn gói về doanh trại quân đội, có khi đi cả tháng cũng không được về.

Hai người bình yên trôi qua hai ngày học, đã hẹn nhau thứ 7 cùng tới hiệu sách. Trọng Nham không còn tới Thái Phong làm thêm, Tần Đông An tự nhiên cũng không hứng thú tiếp tục “đi làm”, dù sao chỗ người lớn làm việc cậu cũng đã thấy, lòng hiếu kỳ cũng đã được thỏa mãn, nếu còn tiếp tục ở đó nữa cũng chẳng có gì thú vị, còn cảm thấy như khổ sai. Huống chi Tần Đông Nhạc cũng lặn đi rồi, ba Tần cũng bận rộn suốt ngày không ở nhà, chẳng còn ai giám sát cậu nữa? Đường đi tự nhiên cũng không quản.

Bà tuy rằng không đến mức cưng chiều con trai, nhưng cũng không giống Tần Đông Nhạc hung dữ nghiêm khắc bức ép Tần Đông An đi làm lấy kinh nghiệm, dưới mắt bà, con trai dù sao cũng chỉ là một học sinh trung học, tới công ty người ta làm có thể mở mang được cái gì? bắt quá thì đi làm chút chuyện lật vật có thể khiến con trai biết nhìn sắc mặt người khác.

Hai người cùng ra ngoài, hẹn gặp nhau ở hiệu sách mua sổ sách mà các thầy cô yêu cầu. Trọng Nham mua thêm mấy quyển chữ thư pháp mẫu cùng mấy quyển sách chuyên ngành tài chính đầu tư tương lai* (đầu tư kỳ hạn, Futures). Sống qua hai đời, cũng chỉ có thư pháp miễn cưỡng coi như sở thích của cậu, vẫn nên tiếp tục thì hơn.

Cộng thêm khi rảnh rỗi không có việc gì luyện viết chữ coi như điều chỉnh tâm tình của bản thân. Cậu cảm thấy bản thân từ sau khi lên đây cũng đã trở nên nóng tính hơn, đây cũng không phải là chuyện tốt. Trọng Nham nhớ đời trước, mấy năm cuối đời cậu thập phần trầm tĩnh, chuyện gì cũng không khiến cậu dậy nổi

xúc động. Nhưng bây giờ không giống vậy, tựa như bất cứ chuyện gì cũng đều có thể khiến cậu kích động, Trọng Nham đem hết thấy đều quy chụp cho việc trong tay mình không có át chủ bài.

Đầu tiên, trong tay Trọng Nham không có nhiều tiền. Một nam nhân không có tiền tương đương với không có sức mạnh. cậu có thể sử dụng tiền sinh hoạt do Lý gia cung cấp, có thể dùng mấy vạn đồng đi đầu tư tương lai — nhưng dù cậu có tiền thì cũng chưa thể tự mở tài khoản được, tự nhiên chưa đủ tư cách làm người đầu tư, trước mắt chỉ có thể tìm một đại diện, đồng thời để người này đi giúp mình giải quyết mấy chuyện rêu rĩa xung quanh. Tiền vốn ít, tự nhiên tiền lời cũng không cao, nhưng lời lãi vẫn đều đều ổn thỏa.

Kiếp trước Trương Hách cũng đầu tư tương lai, bình thường cũng hướng dẫn cậu không ít, còn lấy tình hình mấy năm trước ra làm ví dụ giảng giải cho cậu. Trọng Nham vốn học chuyên ngành tài chính, nên nói qua là hiểu. hiện tại coi như đây là một lợi thế cho cậu, trước đây cậu cũng từng tham gia đầu tư cái này, có thắng có bại, nhưng cho dù nói thế nào, mình đã từng trải qua tự nhiên sẽ nhớ và hiểu rõ mọi thứ.

Trọng Nham cảm thấy việc trọng sinh lại cũng coi như là một phúc lợi đi.

Tiếp theo, trong tay Trọng Nham không có mối quan hệ nhân mạch, cũng không có quyền thế. Chuyện này thì không còn cách nào khác, cậu chỉ là trẻ vị thành niên, còn chưa đủ điều kiện để đi bồi dưỡng nhân mạch của mình. Về quyền thế, cả đời này cậu cũng không tính dính vào, lại càng không muốn buộc mình vào chiến xa của Lý gia. Về sau có lẽ đôi khi cũng sẽ cần phải dựa vào Lý gia, nhưng hiện tại cục diện không rõ, nói cái gì cũng còn quá sớm.

Khi hai người cùng nhau đi ăn cơm, Tần Đông An tò mò lật xem sách cậu đã mua: “Ông cũng xem loại sách này sao? Đầu tư tương lai? ông đầu tư tương lai sao? thứ này có phức tạp lắm không?”

“Không phức tạp, ông muốn đầu tư?” Trọng Nham học chuyên về cái này đương nhiên sẽ không cảm thấy nó phức tạp, đơn giản chỉ cần tập trung phân tích tính toán, điều phối hợp lý, cộng thêm một chút vận khí là đủ.

Tần Đông An cân nhắc chốc lát: “Thôi đi, tôi không hiểu gì cả.”

Trọng Nham vốn tính toán về sau sẽ để Tần Đông An làm đại diện cho mình, nhưng sau ngẫm lại, nếu lời này rơi vào tai Tần Đông Nhạc, không chừng anh ta sẽ cảm thấy mình đang muốn lừa tiền em trai anh ta, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Tần Đông An ngược lại có chút nhụt chí: “Trọng Nham, ông thực sự giỏi hơn tôi rất nhiều.”

Trọng Nham thở dài: “Tôi phải tự kiếm cơm ăn. Gia cảnh nhà tôi như thế, có thể trông cậy vào ông bô vương bát của tôi hay sao?”

Tần Đông An không hé răng, sắc mặt thay đổi có chút vi diệu. Trên thực tế, Tần Đông Nhạc cũng đã kể lại kỹ càng tỉ mỉ thân thế của Trọng Nham cho cậu nghe, Tần Đông An tuy rằng thực phần nộ anh trai mình tự ý đi điều tra bạn mình, nhưng gia cảnh của Trọng Nham thực sự khiến cậu có chút khổ sở. Tần Đông An được gia đình bảo hộ quá tốt, tuy rằng sinh trưởng trong nhung lụa nhưng những chuyện xấu xa của đám phú hào nhà giàu cậu biết không nhiều. cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới bạn thân mình lại có một số phận bi thương như vậy.

Trọng Nham đoán Tần Đông An đã biết hết, nên lời nói cũng không còn tận lực lảng tránh như trước nữa — Tần Đông Nhạc nếu không biết chuyện thì cũng sẽ không cảnh cáo cậu, cậu cũng biết, với mức độ để ý em trai như vậy, anh ta sao có thể không nói với Tần Đông An vài câu?

“Đừng đoán mò.” Trọng Nham múc súp nắm vào bát Tần Đông An: “Này, khai vị trước đi.”

Đây là một quán cơm Âu không tới ở gần nhà sách, trước kia Tần Đông Nhạc cũng đã đưa em trai tới, cho nên khi Trọng Nham nói muốn mời cơm, Tần Đông Nhạc liền chọn chỗ này.

“Lần đầu tiên là anh hai dẫn tôi tới...” Tần Đông An kể: “anh ấy thực biết nhiều chỗ ăn chơi, bạn bè cũng nhiều.”

Trọng Nham cảm thấy người có tính cách như vậy lại tham gia quân ngũ, thực rất kỳ quái.

Tần Đông An còn nói: “Tôi không biết anh ấy đã làm gì đắc tội ông, nhưng nể mặt tôi, ông đừng giận anh ấy nữa. Chờ lần sau anh ấy về, kêu anh ấy đãi ông một bữa thật thịnh soạn nhé.”

Trọng Nham vội nói: “Thôi đi, anh ta mời, tôi hưởng thụ không nổi.”

Ánh mắt Tần Đông An lộ ra thần sắc giao hoạt: “Chắc, đúng là anh ấy đã đắc tội ông.”

Trọng Nham lắc đầu: “Tôi chỉ là một người nghèo, không tiền không thế. Nói anh ta đắc tội tôi, ông không thấy kỳ quái à?”

Tần Đông An vội nói: “Anh tôi không phải là người như vậy!”

Anh cậu chính là một người như vậy! Trọng Nham ở trong lòng thầm phun trào, có chút buồn chán khi này giờ đề tài vẫn chỉ vậy quanh chuyện Tần Đông An biện hộ cho anh mình, “Được rồi, anh ta là anh trai ông, cũng không phải anh trai tôi. Chúng ta có thể chuyển sang đề tài khác không?”

Tần Đông An không tình nguyện dừng câu chuyện lại: “Được rồi, không nói tới anh hai nữa.”

Đĩa thịt bò được mang tới, hai người còn chưa kịp động dao, cửa nhà hàng bỗng được đẩy ra, hai thanh niên quần áo sang trọng một trước một sau đi vào. Trọng Nham vô tình ngẩng đầu lên, tầm mắt nhất thời ngưng trệ. Tần Đông An theo tầm mắt cậu nhìn qua, vội vàng đề thấp giọng nói: “Trọng Nham, cái người đi đằng sau Cung nhị thiếu chính là người trong lòng anh ta đó.”

Cung Chất mặc một bộ quần áo màu sắc giản dị, khuôn mặt ôn nhuận hơi mang ý cười, ảm áp như gió mát tháng năm. Người thanh niên đi phía sau cao hơn Cung Chất nửa cái đầu, tướng mạo anh tuấn, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại, biểu tình trên mặt có vài phần không kiên nhẫn. Nam nhân này, kiếp trước Trọng Nham cũng đã từng gặp qua. Hắn ta là cháu ngoại của Lý Thừa Vận, con trưởng của anh trai Trình Du, là đích tôn của Trình gia.

Kiếp trước khi Trọng Nham nhìn thấy người này, là khi hắn và anh em Lý gia đang tranh đấu kịch liệt đến cực điểm, Lý Duyên Lâm muốn tìm người ám sát hắn, thì vị Trình đại thiếu gia mới vừa đi du học ở nước ngoài này về ở giữa giết dây tìm lính đánh thuê ở ngoài tới. đương nhiên, chuyện này sau khi được làm sáng tỏ, Trọng Nham cũng không quên thuận tay xử lý luôn vị Trình đại thiếu gia này. Trọng Nham vận dụng thể lực của Lý thị giúp đỡ em họ của Trình Ủy ngồi lên vị trí người thừa kế Trình gia, sau đó dựa vào tay chân vị em họ này, tổng Trình Ủy ra nước ngoài.

Trọng Nham không phải là người thích dây dưa dài dòng, sau khi chuyện của Trình Ủy chấm dứt cũng không tốn tâm tư vào chuyện Trình gia nữa. Hiện giờ, thỉnh linh lại thấy được vị Trình đại thiếu gia này, trong lòng cảm thấy thực ngoài ý muốn, hóa ra người trong lòng Cung Chất lại là hắn.

Tần Đông An thấy Trọng Nham nhìn chằm chằm vào hai người vừa đi vào kia, trong lòng có chút lo lắng, sợ huynh đệ mình vẫn còn ôm tâm tư đặc biệt gì đó đối với Cung Chất, liền nhắc nhở cậu: “Này, ông chưa quên lời tôi nói đấy chứ?”

Tầm mắt Trọng Nham và Cung Chất chạm nhau, thần nhiên gật đầu, xem như chào hỏi, quay đầu nói với Tần Đông An: “Nói cái gì?”

Tần Đông An vẫn không thể nào thả lỏng mà nhìn Cung Chất, cậu tuy rằng không quen Cung Chất, nhưng cũng đã từng gặp mặt, thấy anh ta nhìn lại đây cũng hơi gật đầu chào, rồi quay đầu nói với Trọng Nham: “Tôi đã nói với ông rồi, người ta là hoa đã có chủ! Mà anh ta tìm nam hay nữ đều không hề gì, chỉ cần anh ta cao hứng là được, nhưng anh ta cũng không thể mở to mắt mà coi bản thân là đồ gốc như vậy chứ?”

Trọng Nham lướt nhìn Cung Chất lần nữa, thấy bọn họ đã theo nhân viên phục vụ đi lên lầu, liền thu hồi tầm mắt: “Ông muốn nói Cung nhị rất ngốc?”

“Ông có biết cái gã đi sau lưng anh ta làm gì không? Bề ngoài thì là kinh doanh buôn bán, nhưng kỳ thật rất nhiều người đều biết gã hoạt động buôn lậu.” mấy chữ cuối là đề thấp giọng gần như thì thầm, khi nói còn lén lút ngó dáo dác xung quanh, hấy hai người kia đã đi lên lầu, lúc này mới thẳng người ngồi ngay ngắn lại.

Hiểu biết của Trọng Nham về Trình Uy là vài năm sau, cũng thật sự không biết hiện tại hắn lại làm loại chuyện này.

Tần Đông An còn nói: “Thực ra, chuyện này đến chính phủ cũng không tóm được gã, chúng ta không tiện nói, dù sao cũng chỉ là lời đồn, không có chứng cứ trong tay. Nhưng nam nữ bên cạnh gã rất nhiều, tháng trước Trình gia vừa mới làm lễ đính hôn cho gã, nói vậy gã cũng sắp có gia thất rồi, ông nói xem Cung nhị còn kề cận không rời gã là muốn làm gì?”

Trọng Nham không hé răng. Một người nguyện đánh, một người nguyện bị đánh, ai là mật ngọt, ai là thạch tín, vấn đề này người ngoài cuộc sao có thể trả lời?

Tần Đông An lên mặt ông cụ non lắc đầu nói: “Anh hai nói Trình Ủy trước kia cũng ở trong quân ngũ, nhưng năm trước bác cả gã xảy ra chuyện, gã đi theo cũng bị liên lụy, sau khi xuất ngũ liền làm kinh doanh.”

Trọng Nham cũng không biết nên nói cái gì cho phải, liệu có phải là Trình Ủy thật sự đi buôn lậu, sau đó đường dây xảy ra chuyện, rồi bị người trong nhà tống ra nước ngoài để tránh đầu sỏ ngọn gió?

“Aiz...” Tần Đông An vỗ vai cậu: “Tôi nói cho ông hay, chuyện giữa hai người này phức tạp ghê lắm, muốn sống muốn chết, người bên ngoài tránh xa còn không kịp, ông đừng có dại mà nhảy vào đấy.”

Trọng Nham lắc đầu: “ông suy nghĩ nhiều.”

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Cung Chất, cậu đã quyết định phải tránh xa anh ta, nhưng quanh co lòng vòng thế nào cuối cùng giống như cũng không thoát được. Trọng Nham hiện tại thực hy vọng Cung Chất có thể nhanh chóng theo đuổi người trong lòng anh ta rồi cùng nhau ra nước ngoài bắt đầu cuộc sống mới luôn đi. Trình Ủy nếu có thể khiến Cung Chất một lòng một dạ, vậy giữa bọn họ tất nhiên sẽ có tình cảm sâu đậm. Trọng Nham hiện giờ rất hy vọng bọn họ có thể duy trì tình cảm, ngàn vạn lần không cần liên lụy tới người qua đường vô tội.

Ví dụ như Trọng Nham.

Kiếp trước Cung Chất có nhắn cho hắn một cái tin là: tình cảm của hắn đối Cung Chất rất rất quan trọng. nhưng giờ ngẫm lại, cái loại quan trọng này chứng minh bản thân anh ta đã sai. Quan trọng thì có thể chứng minh được gì, không khí cũng quan trọng, nước cùng cây xanh cũng quan trọng, với người bình thường mà nói, những thứ đó đều là những thứ không thể buông bỏ, nhưng đó cũng đâu phải tình yêu. Chính xác mà nói, loại tình cảm đó có tên là: cần.

Đáng tiếc, đạo lý này phải tới rất lâu sau, Trọng Nham mới có thể hiểu được.

Nếu hết thấy suy đoán này đều là sự thật, vậy thì bị kịch ở kiếp trước, hắn cũng chỉ là cọng rơm cuối cùng của con lạc đà sắp chết mà thôi. Trọng Nham biết mình nghĩ như vậy có chút ghen khuất, nhưng đây rất có thể là chân tướng sự việc: Cung Chất mang theo bị thương về nước, vô tình gặp được Trọng Nham, muốn khống chế tình cảm của Trọng Nham. Hoặc chỉ là muốn từ chỗ Trọng Nham một lần nữa đánh nát tự tin của Trình Ủy, nhưng không nghĩ tới, tình cảm anh ta muốn lấp đầy từ chỗ Trọng Nham cũng không đủ để thỏa mãn. Trọng Nham khiến anh ta lần thứ hai thất vọng, vì thế đối với chấp niệm tình yêu rất cục sục sụp đổ, cảm thấy sống không còn lý thú gì, nên mới muốn tự sát.

Trực giác Trọng Nham nói cho cậu biết, đó rất có thể chính là chân tướng của sự việc. nó có thể giải thích những chi tiết không hợp lý trên người Cung Chất: Anh ta vì sao lại có thể sẵn sàng tiếp nhận Trọng Nham, còn thổ lộ với hắn rằng mình nhất kiến chung tình, anh ta lại quá nhiệt tình chú ý tới cuộc sống sinh hoạt của cả hai như vậy, khi anh ta chạy tới chất vấn Trọng Nham vì sao không cần nghe một lời giải thích nào của anh ta...

Trọng Nham lâm vào hồi ức, bỗng nhớ lại thời điểm khi hai bọn họ ở chung, hắn từng nhận được một tin nhắn thực quái dị do Cung Chất gửi tới. cụ thể nội dung thế nào Trọng Nham đã quên, nhưng đại ý chính là: anh không yêu em cũng không sao, em đã có người yêu, anh ấy chẳng những điều kiện không thua kém anh, hơn nữa còn đối xử với em tốt hơn anh... Trọng Nham lúc ấy cảm thấy thực kỳ lạ, về nhà hỏi lại Cung Chất, Cung Chất chỉ nói đó là biện pháp dự phòng của anh ta, nhắc nhở hắn hảo hảo quý trọng mình...

Trọng Nham bụm mặt nở nụ cười.

Tần Đông An giật mình: “Ông sao vậy?”

Trọng Nham bật cười, rồi lau mặt một phen: “MD, làm lão tử áy náy lâu như vậy... Tần Tiểu An, ca thật không uống phí đã mời chú bữa cơm này.”

Tần Đông An ngạc nhiên: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trọng Nham lắc đầu: “Không có gì.”

Cung Chất nằm đó đối xử với hắn không tồi, so với hết thấy thật tâm cùng chân thành của Cung Chất, Trọng Nham quả thật làm không tốt, không xứng là một tình nhân đủ tư cách. Nhưng cho dù có cô phụ thế nào, rơm rạ chung quy vẫn là rơm rạ, chỉ dựa vào một cọng rơm thì cũng không chống đỡ được cơn lốc sắp chết.

Trọng Nham trong lòng thật thoải mái, linh hồn lưu lạc trong đường hầm cuối cùng cũng thấy ánh sáng. Mặc dù vẫn có chút tiếc nuối giữa bọn họ lại có loại kết cục như vậy, nhưng chung quy vẫn thấy rất thoải mái. Cậu vốn là người lãnh tình, suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân hậu quả, cuộc đời đã lật sang một trang khác, đời này cũng không tính toán lật lại chuyện cũ nữa.

Trọng Nham cầm cốc nước chạm vào cốc của Tần Đông An: “Tiểu An Tử, ca muốn cảm ơn chú.”

“Cảm ơn cái gì, chúng ta không phải là bạn bè sao.” Tần Đông An đoán không ra trong thời gian ngắn ngủi như vậy tâm tư Trọng Nham đã chuyển biến quay cuồng thế nào, nhưng khi Trọng Nham đã suy nghĩ kỹ càng mọi việc trong lòng cậu cũng cao hứng hơn.

Hết

Đầu tư tương lai có thể hiểu đơn giản thế này:

Đầu tư tương lai là một dạng đầu tư tài chính gần giống chơi cổ phiếu nhưng an toàn và ít rủi ro hơn, hai bên tham gia mua bán qua hợp đồng hàng hóa có kỳ hạn và sẽ giao hàng trong một ngày nào đó của tương lai đã được quy định trong hợp đồng. Hàng hóa có thể là sản phẩm hoặc là tiền mặt. Hàng hóa, giá tiền và cả ngày giao hàng được quyết định vào ngày ký hợp đồng. tất cả được làm việc thông qua sàn giao dịch trung gian quy định số tiền ký quỹ, bảo lãnh thực hiện hợp đồng và bảo vệ quyền lợi của hai bên...

Ví dụ như kiểu mua lúa non. Bên A là người mua lúa non, sẽ bỏ tiền đầu tư để bên B là người trồng và chăm sóc lúa, đến khi lúa chín sẽ chỉ bán cho bên A, nhưng giá mua đã được quy định trước, thường là thấp hơn giá thị trường.

Hoặc với bạn nào đang đi học mà có một công ty nào đó tới tài trợ toàn bộ chi phí học hành ăn ở... với điều kiện sau khi tốt nghiệp phải tới công ty họ làm việc, thì đó cũng là một dạng đầu tư tương lai

26. Chương 26: Trà Cụ

Trọng Nham về nhà, trên đường nhận được điện thoại của Ôn Hạo, nói có việc muốn tìm cậu. Trọng Nham không nói gì liền cúp điện thoại, dù sao cậu có nói cái gì cũng vô dụng, những người này chả ai thèm nghe cậu nói. Chuyện cậu đuổi Lý Thừa Vận ra khỏi nhà phỏng chừng Ôn Hạo đã biết, tên chó săn này hẳn là lại đến giảng đạo lý cho cậu, mà nói cho cùng, tiền, quyền, hai thứ này Trọng Nham đều không có hứng thú.

Khi Trọng Nham vác theo đồng sách vừa mua trở về Sơn Thủy Loan, Ôn Hạo đã đứng chờ ở dưới lầu, dưới chân còn đặt một cái hộp được bọc cẩn thận, nhìn thấy Trọng Nham trở về, từ xa đã mỉm cười chào hỏi với cậu: “Về rồi sao? ah, đi mua sách à, Trọng Nham vất vả thật.”

Trọng Nham cảm thấy trình độ võ mông ngựa của tên này một chút cũng không có, mặc kệ hắn, ngó lơ bỏ thẳng lên lầu, mở cửa vào nhà. Ôn Hạo hi hục mang cái thùng đi theo vào, còn chưa kịp cởi giày đã đi thẳng vào thật cẩn thận đặt cái thùng ở trên nóc tủ giày ở huyền quan.

Trọng Nham cũng không để ý tới hắn, tự mình lên lầu tắm rửa thay quần áo, khi xong xuôi xuống lầu, Ôn Hạo đã ngồi ở bàn nghịch bộ trà cụ thanh hoa, thấy Trọng Nham đi xuống, cười nói: “Trọng Nham, bộ trà

cụ này chính là đồ đại ca thích nhất, rất nhiều người thèm muốn nhưng ông ấy đều không cho, vẫn là cậu có phúc.”

Trọng Nham ngồi xuống đối diện Ôn Hạo, cầm một chén trà lên quan sát hỏi: “Đồ thật hay giả?”

Ôn Hạo giận dữ: “Cha cậu còn có thể dùng đồ giả tới để lừa gạt cậu sao?”

Trọng Nham thật sự đối với mấy món đồ này vốn không có chấp niệm gì mấy, cậu vốn xuất thân từ dưới đáy xã hội, một cái chén hai đồng tiền, hai trăm đồng, hay hai trăm vạn trong mắt cậu cũng chỉ có tác dụng để đựng nước trà, chẳng khác gì nhau. Nhưng lần trước Lý Thừa Vận bị cậu đuổi đi, hai người tan rã trong không vui, còn chưa được nửa tháng, đã sai Ôn Hạo đưa đồ tới. Ông ta có bệnh à?

“Ông ta không phải cha tôi, đừng nói lung tung.” Trọng Nham mặt không đổi sắc nhìn hắn: “Không có việc gì thì cũng đừng nhận làm thân thích của tôi.”

“Thằng nhóc này, cậu nhất định sẽ bị hủy bởi vì cái tính xấu này.” Ôn Hạo lắc đầu, trong mắt lộ ra thần sắc tiếc hận: “Cậu có biết vì sao lão gia lại đón cậu về không?”

Trọng Nham cũng không thèm ngắt đầu đáp trả: “Không phải vì muốn nhận tổ quy tông à?”

Ôn Hạo: “...”

Trọng Nham quét mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng gợi lên một tia trào phúng: “Anh cũng ít dùng mấy lời đường hoàng phóng thích để bịp tôi, lão cáo già đó chính là muốn tìm cho hai vị thiếu gia nhà các người một cái bia ngấm sống mà thôi.”

Ôn Hạo sớm biết tâm tư Trọng Nham thông thấu, thấy cậu nói vậy cũng không còn gì để phản bác, nhưng vẫn cố nhin một bụng tức khí khuyên nhủ cậu: “Dù nói như vậy, nhưng đó cũng có thể là một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Trọng Nham mới không thèm nhận cái nhân tình này: “Cơ hội làm vật hy sinh trên chiến trường? tôi cảm ơn toàn gia nhà các người, cơ hội tốt như vậy thì các người tự mình dùng chơi với nhau đi, lão tử không phụng bồi.”

Ôn Hạo không còn biện pháp, lắc đầu nói: “Cậu cũng không cần tức giận với tôi, hiện giờ cơ hội tốt như vậy dù cậu có muốn cướp lại cũng không còn kịp rồi. tôi cũng thấy tiếc thay cho cậu.”

Trọng Nham giả bộ không biết: “Cơ hội tốt bị ai đoạt đi à?”

Ôn Hạo lấy di động ra, mở file ảnh chụp đưa cho cậu xem. bức ảnh có vẻ được chụp ở một dịp quan trọng, Lý lão gia đứng ở giữa, bên cạnh là một thiếu niên thanh tú đang đỡ tay lão, trên người mặc tây trang thật nơ sang trọng, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo trông càng đáng yêu.

Trọng Nham nhin không được cười một chút, tâm nói quả nhiên người đẹp vì lụa, trong những bức ảnh trước đây Hải Thanh Thiên chụp được, Lý Ngạn Thanh còn không gọn gàng nổi bật vậy đâu. Cũng không biết bà mẹ thông minh của cậu ta khi nhìn thấy con trai mình thế này có cao hứng tới phát khóc hay không.

Ôn Hạo có chút tiếc hận nói: “Lão gia tử hiện tại đi đâu cũng đều dẫn theo cậu ta. Cậu thấy không, đây mới thực sự là nhận tổ quy tông.”

“Nhận rồi hả.” Trọng Nham cười vui vẻ: “Cậu được ước thấy nhé.”

Ôn Hạo có chút kinh ngạc: “Cậu không để ý?”

Trọng Nham hỏi lại hắn: “Để ý cái gì?”

Ôn Hạo hàm súc nói: “Sản nghiệp Lý gia cũng không phải chỉ ở những thứ bề ngoài người ta nhìn thấy.”

Kiếp trước Trọng Nham làm một con lừa ngốc, bị Lý gia sử dụng để kéo nhiều năm như vậy, sản nghiệp Lý gia có bao nhiêu, cậu còn phải để người khác nhắc nhở sao. Thấy Ôn Hạo có ý muốn châm ngòi ly gián cũng không thèm để ý.

“Tôi hiện tại cũng không phải không có cơm ăn, cần gì phải chạy tới xem sắc mặt ai? Lại nói, lão cáo già nhà mấy người không phải đang cân nhắc thằng nhóc trong ảnh chụp kia sao? tôi cần gì phải cố sức đi lấy lòng làm gì?”

Cậu không phải đồ ngu, thật vất vả mới khiến hai vị Lý thiếu gia đi quấy rầy thành nhóc Lý Ngạn Thanh kia, cậu chỉ ước được đứng một bên xem náo nhiệt đây này, có ngu mới nhảy vào vòng chiến.

Ôn Hạo bị cậu nói cho im bật, Trọng Nham cũng chẳng ham tiền tài quyền thế của Lý gia, ngay cả cái gọi là tình cảm cha con mà Lý Thừa Vận biểu hiện ra ngoài cũng hoàn toàn không để ý, cái này gọi là không muốn lại được, Ôn Hạo thật không biết nên lấy cái gì để hấp dẫn thành nhóc này, cuối cùng cũng dỗi lòng mà nói một câu: “Cho dù sau này có thế nào, vẫn nên có gia đình ủng hộ mới tốt.”

Trọng Nham không tiếp lời.

Ôn Hạo thở dài, giờ mới vào vấn đề chính hỏi tới chuyện cậu và Lý Thừa Vận cãi nhau: “Rốt cuộc đã có chuyện gì? đại ca vốn nói muốn tới chỗ cậu ở mấy ngày, kết quả lại chạy tới chỗ tôi.”

Trọng Nham hừ mũi một tiếng: “Có gan ăn cắp lại không có gan chịu đòn. Đã sợ vợ còn ra ngoài chơi gái?!”

Ôn Hạo trầm mặc một khắc, lại dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Trọng Nham: “...cậu cảm thấy đại ca sợ vợ?”

Trọng Nham không để ý tới hắc hắc, thản nhiên đi rửa bộ trà cụ, lại từ dưới gầm bàn lấy ra một cái hộp bạc, bắt đầu nấu nước pha trà.

Ôn Hạo ý đồ cứu lại hình tượng của Lý Thừa Vận một chút: “Cha cậu ở trong nhà nói một là một, không nói hai, phu nhân có việc gì cũng sẽ hỏi ý kiến của ông ấy. Hai người bọn họ...”

Trọng Nham không kiên nhẫn xua tay: “Khỏi cần kể với tôi.”

Ôn Hạo sớm biết tính tình Trọng Nham lì lợm, cứng đầu cứng cổ, không khỏi có chút phát sầu: “Chuyện Lý gia cậu không muốn dính tới, dù có muốn cũng đã muộn. về sau cậu định thế nào?” thời gian lâu ngày, hắc hắc chịu ảnh hưởng của Lý Thừa Vận, thái độ đối với Trọng Nham cũng bắt đầu có chút thay đổi, mấy câu nói này khó có được là thật tâm hỏi tới.

“Học tập, làm việc.” Trọng Nham cẩn thận tỉ mỉ tráng ấm chén, rũ mắt xuống, gương mặt sắc sảo khó có khi lộ ra chút trầm lặng hiếm hoi: “Người khác sống thế nào, tôi liền sống thế đó.”

Ôn Hạo lắc đầu, hắc hắc vốn không có xuất thân phú quý, cổ tình lại được nuôi dưỡng trong gia đình giàu có, khát vọng đối với tiền tài quyền thế so với người khác càng mãnh liệt hơn rất nhiều. lời Trọng Nham nói như vậy vào tai hắc hắc thực chính là không có tham vọng, không có chí lớn. nhưng hắc hắc với Trọng Nham cũng không quen thân, rất nhiều lần lời hắc hắc nói đều là vô ích, Trọng Nham căn bản không hề cảm kích cũng không để vào đầu.

Trọng Nham rót một chén trà để xuống trước mặt hắc hắc: “Đừng lúc nào cũng nghĩ tới việc hãm hại người khác, này, uống trà đi.”

Ôn Hạo: “...”

Trọng Nham trầm mặc thưởng thức trà, suy nghĩ lại có chút thất thần. bộ trà cụ thanh hoa này kiếp trước cậu cũng từng nhìn thấy ở nhà chính Lý gia, đúng là vật yêu thích nhất của Lý Thừa Vận, Lý Duyên Lâm cũng từng hỏi xin ông ta mấy lần, ông ta chưa từng nhả ra. Trọng Nham cũng chưa từng nghĩ tới ông ta sẽ thực sự cho mình bộ trà cụ này.

Ôn Hạo nhấp chút nước trà, lắc đầu: “Lá trà chất lượng một chút, sẽ càng ngon.”

Trọng Nham thâm nghĩ, cái tật xấu chọn tam lấy tứ này giống y đúc Lý Thừa Vận.

Ôn Hạo uống được nửa chén, lại từ trong túi tiền lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đặt lên mặt bàn.

Trọng Nham nhướn mày: “Tiền trà?”

“Cái loại trà rách nát này của cậu mà cũng muốn thu tiền?!” Ôn Hạo tức giận trừng cậu: “Đây là đại ca nhờ tôi chuyển cho cậu, tiền tiêu vật.”

Biểu tình của Trọng Nham có chút vi diệu.

Ôn Hạo hiểu ý cậu, nhịn không được thở dài: “Trọng Nham, nghe tôi, làm người không thể quá đạo đức giả. Ông ấy là cha cậu, cho dù cậu có không muốn nhận ông ấy, nhưng nếu cả hai có ra tòa, thì toàn án vẫn

phán ông ấy phải bỏ tiền ra nuôi cậu. Hơn nữa, có quan hệ huyết thống ràng buộc, cậu không muốn nhận thì nó vẫn tồn tại.”

Trọng Nham trầm mặc không nói.

“Cầm đi.” so với Ôn Hạo ngày thường hay châm chọc người khác, lúc này đây, thái độ hẳn xem như ôn hòa: “Lý Ngạn Thanh đã được lão gia tử nhận vào Lý gia, cũng thu được không ít quà cáp của đám trưởng bối, chỉ riêng một chiếc xe cũng hơn hai trăm vạn. Điều là con trai của ông ấy, khác biệt quá lớn khiến ông ấy cũng thấy áy náy.”

Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy, câu cuối cùng mới chính là lời nói thật. kiếp trước khi Trọng Nham được Lý lão gia nhận vào Lý gia, Lý Thừa Vận sau lưng cũng trợ cấp cho mẹ con Lý Ngạn Thanh không ít — đó là tự hai mẹ con Lý Ngạn Thanh sau khi nhảy ra nói cho biết. còn hiện tại, vị trí của cả hai vừa vặn hoán đổi, Trọng Nham vô thanh vô tức lui vào một góc, Lý Ngạn Thanh quang minh chính đại nổi bật đứng ở bên người Lý lão gia, vì thế, Lý Thừa Vận khó được khi phát tác bệnh từ phụ, nhớ tới Trọng Nham, một đứa con riêng bị hắt hủi khác của mình.

Trọng Nham thật sự không thể hiểu nổi đây là cái tật xấu gì của Lý Thừa Vận, ở kiếp trước, cả chục năm chẳng thèm quan tâm tới cậu, ngay cả khi gặp mặt, biểu hiện cũng chẳng mấy thân thiện. hiện giờ, cậu cãi nhau một hồi với ông ta, ông ta lại vội vàng vàng ném tiền cho cậu...

Trọng Nham lắc đầu, đây rốt cuộc là loại tâm lý gì?

Ôn Hạo đặt chén trà xuống, cảm khái thở dài: “Kỳ thật ông ấy vẫn thực để ý cậu...” nhìn nhìn sắc mặt Trọng Nham, lắc đầu: “Tôi cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện còn lại hai người tự mình giải quyết đi.”

Ôn Hạo bỏ lại mấy lời này rồi rời đi. Trọng Nham không nói gì, cậu cũng không muốn nghe Ôn Hạo già mồm dạy đời mình. Rất nhiều chuyện chính là như vậy, người cảm thấy mình đang kiên trì biểu hiện bản thân, nhưng ở trong mắt người khác lại chính là đạo đức giả. Càng nói nhiều, ngược lại càng không thể giải thích rõ.

Người ta muốn nghĩ thế nào thì nghĩ đi.

Trọng Nham nghịch bộ trà cụ thanh hoa Lý Thừa Vận gửi tới, sau khi rửa sạch lau khô lại bỏ vào trong hộp, nhét sâu vào trong góc tủ âm tường. thứ này tuy rằng không tồi, nhưng giai đoạn này vẫn chưa thích hợp quang minh chính đại bày ra trước mặt người khác.

Kín tiếng vẫn tốt hơn.

Trọng Nham đem toàn bộ số tiền Lý Thừa Vận cho đều đầu tư vào thị trường tương lai, ông trời đã cho cậu cơ hội, cậu sao có thể dễ dàng buông tha. Còn nữa, dùng một trăm khối kiếm một trăm vạn không hề dễ, nhưng muốn dùng một trăm vạn để kiếm thêm một trăm vạn cũng không phải quá khó. Điều duy nhất không thuận lợi lúc này chính là cậu còn chưa trưởng thành, cho dù có muốn kinh doanh đầu tư gì đó, thì rất nhiều chuyện cũng phải thông qua một đại diện đi làm. Cũng may người đại diện này kiếp trước cậu cũng đã từng tiếp xúc qua, kín miệng, nhân phẩm cũng tương đối đáng tin.

Áp lực hiện tại của Trọng Nham nhất thời cũng nhỏ đi rất nhiều, cậu tính toán tiền lời của mình một chút, cảm thấy khá thuận lợi, cứ đà này cuối năm là có thể trả lại hai trăm vạn cho Lý Thừa Vận. Đây chính là tiêu chuẩn của việc mượn gà đẻ trứng. Trọng Nham vừa nghĩ như vậy, liền cảm thấy thư thái vô cùng.

Tâm tình tốt đẹp duy trì được vài ngày, ngay cả Tần Đông An cũng đã nhìn ra, liên tiếp truy vấn Trọng Nham rốt cuộc đã gặp chuyện tốt gì, chẳng lẽ đang quen bạn gái? Hoặc là... ách, bạn trai?

Trọng Nham lười phản ứng loại suy đoán không đáng tin này của thằng bạn.

Tần Đông An đẩy đẩy tay Trọng Nham, ý bảo cậu nhìn đám nữ sinh trong lớp: “Ông thấy Hoàng Linh không? Giờ trong lớp ai cũng biết nhờ dẫn người ngoài trường tới đánh bạn cùng lớp, rất nhiều người đã tẩy chay nhỏ.”

“Sao mọi người trong lớp biết được?” Trọng Nham nhìn lướt qua nữ sinh kia, nhỏ đang cúi đầu làm bài, mấy cô bạn ngồi cạnh cũng xoay sang bên kia nói chuyện với người khác, cũng không biết là do ảo giác của

Trọng Nham hay không, nhưng nhỏ trông thực không có tinh thần.

Tần Đông An đứng tình hợp lý đáp: “Tôi nói.”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông An lưu ý vẻ mặt của cậu: “Không phải ông định thay con nhỏ đó cầu tình đấy chứ?”

Trọng Nham bật cười: “Việc gì tôi phải cầu tình cho cô ta? ăn no ngủ yên à? Tôi không đánh cô ta đã là quá khách sáo rồi.”

Trọng Nham đối với con gái đặc biệt là loại con gái bất cứ lúc nào cũng có thể làm hại người khác, một chút xúi bẩy cũng không có. Lại nói, cậu cũng không thích loại con gái ngu xuẩn, người như cô ta vừa nhìn liền biết không có đầu óc. Lý Duyên Lâm là người có thể dễ dàng với tới hay sao? cũng không nhìn sau lưng anh ta luôn có cả một đàn không biết bao nhiêu ‘cô bạn gái’. Người như Hoàng Linh, chỉ sợ cũng không thể chen chân vào trong đội ngũ này chứ đừng nói là trở thành bạn gái anh ta.

Tần Đông An gật đầu yên tâm: “Loại người ăn cây táo rào cây sung thế này, nên nhận chút giáo huấn mới sáng mắt ra được.”

“Đừng nói về cô ta nữa.” Trọng Nham hỏi Tần Đông An: “Ông có biết chỗ nào dạy võ không?”

“Ông muốn học?” Tần Đông An trừng lớn mắt nhìn cậu: “Thiệt hay giả?”

Trọng Nham duỗi thẳng lưng lười biếng: “Đương nhiên là thật, cả ngày chả có tiết thể dục nào, xương cốt cũng nhũn ra rồi, muốn tìm chỗ nào rèn luyện một chút.”

“Tìm anh hai tôi ấy.” Tần Đông An không hề nghĩ ngợi liền nói: “Còn ai lợi hại hơn anh hai tôi nữa.”

“Tôi không dám trêu vào vị tôn đại thần như anh hai ông.” Trọng Nham lắc đầu liên tục: “Thôi, coi như tôi chưa nói gì.”

Tần Đông An bắt đầu đi: “Đừng, để tôi hỏi thăm giúp ông. Nếu có chỗ tốt, cả hai chúng ta cùng đi, tôi cũng nên rèn luyện thân thể một chút, đỡ cho anh hai tiện nhân mỗi lần về nhà là đều mắng tôi.”

Trọng Nham vốn đang định hỏi vì sao không tìm anh hai dạy, nhưng khi nghe thấy từ ‘tiện nhân’ từ trong miệng thẳng bạn, nhất thời cười phun.

Hết

27. Chương 27: Giải Vây

Tần Đông An giới thiệu cho Trọng Nham võ quán Thượng Võ. Theo như Tần Đông An nói, quy mô Thượng Võ võ quán tuy rằng chỉ ở hạng trung nhưng thiết bị đều có chất lượng hàng đầu, hơn nữa bên trong cũng có rất nhiều huấn luyện viên giỏi. Tần Đông An còn giới thiệu một huấn luyện viên dạy ở đó tên là Lâm Quyền, nói người nọ là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, lợi hại vô cùng.

Tần Đông An nói tới nước miếng tung bay, Trọng Nham nghe vậy nhưng cũng không để vào đầu. trong mắt cậu, bộ đội đặc chủng cũng được, quân nhân cũng vậy, có thể làm huấn luyện viên thì trình độ ít nhất cũng đã cao hơn cậu rồi, người mang thân tuyệt kỹ đa phần cũng là do tự bản thân chăm chỉ rèn luyện mà nên. Học ở đâu và học với ai không quá quan trọng.

Cuối tuần, Trọng Nham liền tới Thượng Võ võ quán đăng ký học. trong lớp chỉ có 9 học viên, trừ bỏ hai sinh viên đại học ra, còn lại đều là thành phần tri thức sống và làm việc ở gần đó. Trọng Nham là người nhỏ tuổi nhất lớp. Huấn luyện viên đứng lớp họ Hà, là một người không cao, hơi gầy, nhìn bề ngoài không quá thu hút, nhưng khi giảng dạy lại đối với học viên vô cùng nghiêm khắc.

Buổi học đầu tiên, lớp Trọng Nham thiếu chút nữa bị anh ta tra tấn muốn ói hết cả ra. Nói chung lớp nào cũng vậy, bất cứ huấn luyện viên nào cũng đứng cạnh nói kháy, chê đám học viên thể chất quá kém. Trọng

Nham cho tới nay đều coi việc đánh nhau ẩu đả như một cách rèn luyện, vẫn luôn cảm thấy tố chất bản thân rất tốt, kết quả khi rơi vào tay nhân sĩ chuyên nghiệp thực không đáng nhìn.

Cậu sở dĩ muốn học cái này, kỳ thật vẫn là do chuyện bị Lý Duyên Lâm tìm người tới giáo huấn kích thích. Lúc ấy, cậu có thể dựa vào một cây gậy sắt để đánh bại 4 tên côn đồ, cộng thêm một phần là do cơ tức giận nghẹn khuất hơn chục năm trời tích tụ thành. Tuy thắng nhưng cũng ăn không ít đau đớn.

Vì thế Trọng Nham bắt đầu cân nhắc, có một người thân giống như một đứa trẻ luôn khiến người ta không bớt lo như vậy, về sau nếu nhớ lại có chuyện như vậy xảy ra thì sao? Phòng cướp nhất thời nhưng không thể phòng cướp ngàn ngày, cậu cũng không thể lúc nào cũng mang gậy sắt tới trường được. vẫn nên học chút công phu, rèn luyện thể lực, cho dù không thể đánh lại lưu manh côn đồ thì ít nhất cũng còn sức mà chạy nhanh hơn người ta, không phải sao? còn nữa, cậu hiện tại cũng chỉ mới 17 tuổi, rất thích hợp để rèn luyện.

Trọng Nham tinh thần hăng hái gấp trăm lần đi chịu ngược...A, không phải, là đi rèn luyện, Tần Đông An đứng một bên nhìn tâm can cũng ngứa ngáy, cuối cùng cũng đi theo đăng kí học. cậu ta vừa tới đã bị Lâm Quyền nhìn thấy. Lâm Quyền chính là huấn luyện viên rất lợi hại mà lúc trước Tần Đông An đã đề cử với Trọng Nham, sau đó Trọng Nham mới biết, cái người tên Lâm Quyền lớn lên có gương mặt như trẻ con này từng là binh lính dưới quyền Tần Đông Nhạc. Nhìn độ tuổi của Lâm Quyền, hẳn cũng tầm tuổi như Tần Đông Nhạc, nhưng trong lời nói lại đối với Tần Đông Nhạc thập phần tôn sùng. Trọng Nham ân ẩn cảm thấy, vị đại ca kia của Tần Đông An, chắc lợi hại thật sự.

Lâm Quyền cũng có cổ phần trong võ quán này, anh không coi Tần Đông An là người ngoài, cũng không bảo cậu làm thủ tục đăng kí gì đó, thấy cậu lộ mặt tới võ quán liền trực tiếp xách tới lớp học của anh ta. Tần Đông An bị anh ta tự mình huấn luyện mấy buổi, cuối cùng khổ sở túm chặt tay áo Trọng Nham gào khóc nói bản thân một lần sảy chân để hận nghìn đời, vốn muốn tới xem náo nhiệt, không nghĩ tới một đi không trở về. cậu vừa mới lộ ra chút suy nghĩ ngại mệt không muốn tiếp tục luyện tập nữa, Lâm Quyền liền đáp lại: Tần ca siêu cấp lợi hại như thế, Tần tiểu đệ không thể thua kém anh trai được, ít nhất cũng không thể thua kém quá nhiều đúng không?

Tần Đông An hối hận không ngừng, nhưng hiện tại muốn nửa đường bỏ cuộc hiển nhiên không thể thực hiện được rồi. vì thế mỗi cuối tuần, Tần Đông An liền thống khổ không chịu nổi. Trọng Nham ra chủ ý kêu thằng bạn giả bệnh lại bị Tần Đông An gàn đi, nói, anh trai đã biết cậu ta chạy tới chỗ Lâm Quyền để đâm đầu vào chỗ chết, còn cố ý gọi điện thoại tới để cổ vũ (cảnh cáo) nói cậu phải chăm chỉ luyện tập, còn đe dọa nếu cậu ta ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới liền thì chờ tới khi anh ta về sẽ đánh nát móng cậu ta.

“Điểm chết người chính là...” Tần Đông An gào khóc to hơn: “Anh ấy sắp được về rồi!”

Trọng Nham: “...”

Trọng Nham tan học, một thân mồ hôi mồ kê chạy tới phòng tắm tắm một cái, chờ tới khi cậu thay quần áo xong, thu dọn đồ đạc đi về, thì Tần Đông An đã xong trước đang ngồi ngoài khu nghỉ chờ cậu.

“Này, trà chanh cho ông này.” Tần Đông An đưa một cốc nước tới trước mặt Trọng Nham: “Đi ăn cái gì đi?”

Trọng Nham lắc đầu. vừa vận động mệt mỏi xong, cậu thật sự cái gì cũng không muốn ăn. Trong khu nghỉ ngơi của võ quán có bán khá nhiều các loại đồ ăn vặt, Trọng Nham lại không có hứng thú với mấy thứ đó.

Trọng Nham một hơi uống xong cốc nước trà, thở ra một hơi hỏi Tần Đông An: “Lái xe ông mấy giờ tới đón?”

Tần Đông An nhìn di động: “Hôm nay không cần đón.”

Trọng Nham kinh ngạc: “Vậy ông đi về thế nào?”

Tần Đông An rung đùi đắc ý cười ngây ngô: “Lát nữa thì biết.”

Trọng Nham đăng kí học lớp buổi chiều, hết giờ học vừa đúng giờ về nhà ăn tối. Tần Đông An cũng vô giúp vui, đăng kí giờ học giống cậu, nhà Trọng Nham ở gần đó nên không có vấn đề gì, nhưng từ Tần gia tới vô

quán phải đổi hai chuyến xe bus. Tần Đông An lại bị bệnh mù đường nghiêm trọng, Đường đi không yên lòng, nên vẫn kêu lái xe của nhà đưa đi đón về.

Trọng Nham cho rằng Tần Đông An không muốn về nhà, liền nói: “Hay ông tới nhà tôi đi? hôm nay cô (giúp việc) có nấu tôm đó.”

Tần Đông An hai mắt sáng ngời, liếm liếm môi.

Trọng Nham muốn cười nhưng nhịn được: “Muốn ăn thì đi thôi, cơm nước xong tôi lái xe đưa ông về.”

Tần Đông An bắt măn: “Sao mấy người cứ coi tôi là trẻ con thế hả?”

Trọng Nham thầm nghĩ cậu vốn chính là một đứa trẻ.

“Để lần sau đi.” Tần Đông An tiếc nuối thở dài: “Lần sau cô ấy có làm đồ ăn ngon, nhất định phải nói cho tôi biết.”

Trọng Nham vừa định hỏi vì sao, thì dư quang khoe mắt đảo qua bức tường thủy tinh bao quanh khu nghỉ ngơi, ngoài hành lang có hai nam nhân đi tới, một người là Lâm Quyền, bình thường khi lên lớp mặc đồng phục huấn luyện viên giờ đã đổi thành một thân thường phục màu sáng, đang nói gì đó với nam nhân đi bên cạnh. nam nhân kia tóc mai cắt thực ngắn, khuôn mặt nghiêm nghị giống như điêu khắc, đường nét cứng rắn mà lưu loát đầy cảm xúc.

Hai mắt Trọng Nham phút chốc trợn to.

Trách không được Tần Đông An nói hôm nay không cần lái xe tới đón, hóa ra là cái tên thích buộc tội này đã trở lại.

Trọng Nham nhất thời cảm thấy vô cùng bức bối, bỏ cốc trà trong tay xuống, xách balo đứng lên: “Trong nhà tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Tần Đông An ngồi quay lưng về phía tường thủy tinh, nên vẫn chưa phát hiện ra anh trai mình và Lâm Quyền đang đi tới, thấy Trọng Nham nói muốn đi liền nói: “Ồ, đừng, chờ chút rồi cùng đi ăn cơm đi.”

Trọng Nham khoát tay: “Thôi, thật sự có việc.”

Trên thế giới này luôn có loại người, các phương diện điều kiện đều rất tốt, từ tính cách, nhân phẩm, tới cách đối nhân xử thế cũng không thể xoi mói, nhưng loại người đó chỉ luôn đối tốt với những người có trong phạm vi cố định mà loại người đó nhận định. thực hiển nhiên, trong cái phạm vi Tần Đông Nhạc xác định hoàn toàn không có vị trí nào cho Trọng Nham. Mà Trọng Nham cũng không phải là một đứa trẻ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sao có thể đem bản thân mình làm cái gai trong mắt cho người ta động vào?

Trọng Nham đi vội, quay người suýt nữa thì đụng phải người phía sau, người nọ lùi về sau một bước, cũng không biết là hữu ý hay vô tình mà người đó vươn tay ra nắm lấy cổ tay cậu.

“Sao lại vội vậy? có bị đụng tới không?” giọng nam nhân mang theo tiểu ý, có vài phần ôn hòa nho nhã.

Trọng Nham không quen có người khác quá thân cận với mình, theo bản năng lui về sau một bước tránh xa, không nghĩ tới người nọ lại dùng sức nắm chặt tay, cậu giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được. trong lòng Trọng Nham có chút phẫn uất, vừa ngẩng đầu liền thấy gã đang chăm chú nhìn mình, thấy Trọng Nham ngẩng đầu, còn kinh ngạc mà thốt lên một câu: “Chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Chút kinh ngạc chợt lóe lên trong lòng Trọng Nham, cậu không ngờ lại có thể gặp Trình Ủy ở chỗ này. Thượng Võ tuy rằng điều kiện không tệ lắm, nhưng cũng không thể so với những võ quan cao cấp được, đại thiếu gia như Trình Ủy sao lại có thể chạy tới đây tiêu khiển? Trọng Nham nhìn lướt qua đám thủ hạ đang mang những thân sắc khác nhau ở phía sau Trình Ủy, hơi nhíu mày: “Vị tiên sinh này, anh nhận sai người.”

Trọng Nham rút cổ tay trở về, vừa quay người đi, lại bị Trình Ủy kéo lại, Trọng Nham cau mày: “Có chuyện gì?”

Trình Ủy vẫn tỏ ra bộ dạng tao nhã quý công tử: “Là tôi đụng tới em, còn chưa xin lỗi, cùng đi uống cà phê được không?”

Trọng Nham biết người Trình gia không dễ chọc, con cộp mẹ ở Lý gia chính là một ví dụ rõ ràng nhất, liền cố nhẫn nại nói: “Nói quá lời, là tôi đi vội, không cần anh phải xin lỗi. Lòng tốt của tiên sinh tôi nhận, còn có việc, cà phê liền miễn.”

Trình Ủy không biết nghĩ gì, chẳng những không buông tay, ngược lại theo lực tay Trọng Nham tiến lên một bước, về mặt lộ ra vài phần thân mật: “Tôi khẳng định đã gặp em, nhìn em rất quen, chỉ là nhất thời không nhớ ra được.”

Trọng Nham kiên nhẫn khô cạn, một tay đẩy hẳn ra, trong lòng có một cảm giác không thể tưởng tượng được, cậu đây là bị lừa giỡn? Cung nhị sao lại có thể coi trọng cái tên này được? chẳng lẽ bị mù mắt?

Trình Ủy bị đẩy lảo đảo hai bước, được người đỡ dậy, nâng tay cản lại đám thủ hạ đang chuẩn bị đi lên muốn gây sự, sắc mặt có chút không vui: “Em tên là gì?”

Trọng Nham cười lạnh: “Hỏi tên làm gì? đánh lén?” là nam nhân thì nên tự mình tới đầu đi.

Trình Ủy mỉm cười, hình như Trọng Nham tính tình như con nhím lại khiến gã cảm thấy hứng thú: “Tôi là có hảo ý, nếu em đang có việc gấp, vậy tôi đưa em đi nhé?”

Trọng Nham nhìn không được nhìn hẳn nhiều thêm một chút, gã Trình Ủy này kiếp trước cậu đã gặp mấy lần, thậm chí còn chưa từng nói với nhau được một câu. Không ngờ lại là sở Khanh như vậy.

“Trọng Nham?” Tần Đông An đứng dậy, có chút khấn trương nhìn một màn này. Cậu còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra, nhưng Trình Ủy ngăn cản không cho Trọng Nham đi là điều quá rõ ràng.

Trọng Nham không quay đầu lại, thản nhiên nói một câu: “Không có việc gì.”

Trình Ủy buông tay cậu ra, đang định nói tiếp, chợt nghe có người nào đó chen vào một câu: “Trình thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Trình Ủy hơi trầm xuống, tầm mắt đảo qua, biểu tình thay đổi lộ ra một nụ cười khê: “Thực trùng hợp, hóa ra là Tần trung tá, đã lâu không gặp, anh đây là đang... nghỉ phép?”

Trọng Nham quay đầu lại, thấy Tần Đông Nhạc và Lâm Quyền đang từ ngoài sảnh đi vào. Cậu đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng Tần Đông Nhạc chạy tới là muốn giúp cậu giải vây, nhưng cơ hội tốt như vậy, không lợi dụng cũng thực đáng tiếc. Trọng Nham tầm mắt đảo qua hai người vừa mới tới, hơi dừng một chút ở trên mặt Tần Đông Nhạc, rồi lại hờ hững rời đi. Cũng không để ý tới cái tên đệ tiện Trình Ủy nữa, liền xốc balo lên xoay người rời đi.

Giọng Tần Đông Nhạc từ đằng sau truyền tới: “Nào có được nghỉ nhiều như vậy, tôi ra ngoài có chuyện. Còn anh thì sao?”

Trình Ủy khô khốc cười gượng: “Hẹn người, có chút chuyện.”

Trình Ủy nhìn thấy Trọng Nham bỏ đi, vốn muốn ngăn lại, nhưng ngại Tần Đông Nhạc đứng đây, nên có chút do dự. Chỉ trong một chút chần chờ như vậy, Trọng Nham cũng đã rời khỏi khu nghỉ ngơi, xuống lầu.

Trình Ủy nhìn theo bóng Trọng Nham rời đi, trong lòng thoáng có chút tiếc nuối, lại cảm thấy Tần Đông Nhạc đột nhiên xuất hiện thực kỳ quái: “Tần trung tá tới đây làm gì vậy?”

Tần Đông Nhạc cười cười chỉ Tần Đông An: “Em trai tôi học ở đây, tiện đường qua đón nó.”

Trình Ủy giật mình: “Là nhị thiếu gia sao, đã lớn như vậy?”

Tần Đông Nhạc cười cười: “Không chậm trễ chính sự của Trình thiếu nữa, gặp sau.”

Trình Ủy tươi cười gật đầu: “Được.”

Tần Đông An nhìn rõ vừa rồi Trình Ủy cố tình chặn đường Trọng Nham, lúc này mới kịp phản ứng lại, kéo tay Tần Đông Nhạc thấp giọng thì thầm: “Gã muốn lừa tình Trọng Nham?”

Tần Đông Nhạc khê nhú mày: “Đoán mò cái gì vậy?”

Tần Đông An bất mãn lườm anh trai một cái: “Anh đừng tưởng em cái gì cũng không đoán ra.”

Lâm Quyền ở một bên cười cười: “Cậu nhóc kia là bạn học của em à? Học lớp Tiểu Hà đúng không? Anh thấy tổ chất của cậu ta tốt hơn em một chút.”

Tần Đông An lung tung gật đầu, trong đầu vẫn còn nghĩ tới chuyện Trình Ủy: “Không được, em phải nhắc Trọng Nham một tiếng.”

“Em yên tĩnh chút đi.” Tần Đông Nhạc biểu tình không chịu nổi: “Trọng Nham có tâm nhân hơn em rất nhiều, em ít lo chuyện bao đồng đi.”

Tần Đông An tức giận nhìn anh trai: “Không phải bạn anh đương nhiên anh không nóng vội rồi.”

Tần Đông Nhạc cũng mặc kệ thằng em ăn nói láo toét, nhưng khi thấy vẻ mặt rối rắm của nó, liền túm gáy nhỏ giọng nhắc nhở: “Em không nhớ Lý gia và Trình gia có quan hệ thế nào sao? Trọng Nham sẽ không sao đâu.”

Tần Đông An chớp mắt: “Nhưng mẹ Trọng Nham cũng không phải người Trình gia.”

“Không có mẹ thì còn có cha!” trong lòng Tần Đông Nhạc cũng không quá lo lắng Trình Ủy sẽ làm gì được Trọng Nham, cho dù Lý gia không muốn quản chuyện của đứa con riêng nhưng nếu Trọng Nham thật sự xảy ra chuyện trong tay Trình Ủy, bị người trong giới biết được, Lý gia còn không xấu hổ, mất hết mặt mũi hay sao? Lý gia là thế gia cực kỳ cổ hủ, thực tế làm bao nhiêu chuyện xấu xa đều cố gắng bưng bít bởi vì ngoài mặt vẫn phải luôn chú ý giữ hình tượng tốt đẹp.

Tần Đông An không nghĩ nhiều như vậy, cậu nắm chặt di động suy nghĩ về mối quan hệ cha con của Trọng Nham. Tuy Trọng Nham có cha, nhưng ông ta thật sự sẽ quan tâm tới cậu ấy sao? anh hai cũng đã từng nói, Trình Ủy không phải dạng chỉ biết sống phóng túng áo quần là lượt, gã là một tên sở Khanh có chút bản lĩnh. Nếu người Lý gia không quản chuyện này, vậy thì Trọng Nham phải làm sao bây giờ?

Hết

28. Chương 28: Quỷ Mới Cõi Trọng Người

Cho dù gặp phải một tên điên cầm tinh con rắn, nhưng Trọng Nham cũng không quá lo lắng cho tình cảnh của mình. Trình Du và Trình gia phía sau bà ta cố nhiên cực kỳ chán ghét sự tồn tại của cậu – một đứa con riêng, nhưng người Lý gia vẫn rất cần mặt mũi. Con cháu trong nhà cọ xát gây sự với nhau là một chuyện nhưng để con cái nhà khác khi dễ con cháu nhà mình lại là một chuyện khác. Trọng Nham tin, trước khi Lý lão gia thực sự xác nhận muốn bỏ rơi cậu thì cậu vẫn còn được đảm bảo an toàn.

Trọng Nham lo lắng nhất chính là Cung Chất. Lần trước tại nhà hàng nhìn thấy Cung Chất và Trình Ủy, Tần Đông An đã nói, quan hệ giữa hai người này rất bất nháo, nhắc cậu ngàn vạn lần không được quấy rầy. còn nói gì nữa nhỉ? Trọng Nham cẩn thận nhớ lại một chút, hình như nói Trình Ủy đã đính hôn, nhưng vẫn có quan hệ với một đồng tình nhân loạn thất bát tao.

“MD!” Trọng Nham thấp giọng mắng: “Mắt mù à? Sao lại tìm một gã như thế?”

“Liên quan gì tới mi? mi quản được anh ta à?”

“Ta không xen vào, nhưng tốt xấu gì cũng từng quen biết, không thể nhìn thấy anh ta nhảy vào chỗ chết mà bỏ mặc không cứu?!”

“Thôi đi, nói thì hay lắm. Cho dù anh ta có đi theo một tên cặn bã, nhưng khi từ nước ngoài trở về không phải vẫn rất tốt đó sao? nếu mi không bước một chân vào, kéo người ta tới tay, lại không thật tâm với anh ta, khiến anh ta thất tình thêm một lần nữa, người ta cũng không đến mức phải nhảy lầu đâu.”

“Lão tử ngày ngày đều ở cùng anh ta, còn muốn thật tâm thế nào nữa?”

“Dù sao anh ta cuối cùng vẫn thất vọng đến không muốn sống nữa.”

“Đây là vấn đề của lão tử à?!”

“Nếu không phải là vấn đề của mi, vậy mi quản nhiều vậy làm gì? Mi cũng không phải cha anh ta, anh ta yêu ai ở cùng ai liên quan gì tới mi?”

“Ta đương nhiên không phải cha anh ta... aiz, anh trai anh ta đối tốt với anh như vậy, nhìn không giống giả bộ, chẳng nhẽ anh trai anh ta cũng không biết rõ bộ mặt thật của Trình Ủy sao? anh ta vì sao không đi khuyên can em trai mình một chút?”

“Mi biết người ta không khuyên can? Nói không chừng tiểu tình nhân cũ của mi đã mê đắm tên cặn bã kia, còn kiên trinh vô cùng, ai nói cũng không nghe, nhất định phải ở cạnh gã cũng nên.”

“Có lẽ Trình Ủy vẫn luôn gạt Cung Chất...”

“Giải thuyết này mi tin sao? mi mới tới đây được bao lâu? Ngay đến mi cũng biết thì Cung gia sao có thể không biết? Cung nhị chắc chắn là bị Trình Ủy tẩy não đến lú lẫn rồi, chỉ không dám chấp nhận sự thật thôi. Anh ta đã muốn tìm chết, vậy ai mà ngăn được, ta thấy mi đừng lo chuyện bao đồng nữa thì hơn. Cũng không phải rảnh rồi không có việc gì làm.”

“Ta chỉ là có chút... ừm, không đáng cho anh ta.”

“Ít quản chuyện người khác đi. Rảnh rồi thì đi kiếm tiền đi.”

“Mi im đi.”

“...”

Trọng Nham cùng bản thân tranh luận hồi lâu, đến cổ họng cũng thấy khô khốc, không biết trong chuyện này cậu rốt cuộc nên làm thế nào. Cậu cảm thấy mở to mắt nhìn một người quen nhảy vào trong vũng bùn là một chuyện thử thách lương tâm vô cùng.

Nhưng về phương diện khác, cậu thật sự không muốn nhúng tay vào chuyện của Cung Chất nữa. tựa như vừa rồi tự cãi nhau với chính mình, cho dù Trình Ủy có làm gì Cung Chất thì ít nhất khi Cung Chất từ nước ngoài trở về vẫn rất bình an vô sự. nếu không có Trọng Nham nhảy ra chen ngang, có lẽ Cung Chất vẫn sẽ sống tốt, nói không chừng còn gặp được một người thực sự yêu anh ta, từ đó về sau cùng trải qua cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc.

Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy nản lòng, cảm thấy chuyện mình lo nghĩ cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Trợ giúp lớn nhất của Cung Chất đối với cậu dĩ nhiên là: đừng tới quấy rầy cậu?!

Trọng Nham bị cái kết luận này đả kích, đến sách cũng lười đọc, ủ rũ bỏ đi ngủ.

Buổi học ngày hôm sau, Tần Đông An thừa dịp giờ ra chơi kéo Trọng Nham sang một bên, đem những tội ác tày đình của Trình Ủy thêm mắm thêm muối mà miêu tả một phen. Cái gì mà thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ, quả thực không một chút thật tâm, quả thực chính là đại ác bá phiên bản hiện đại đi lừa gạt thiện nam tín nữ.

Trọng Nham dở khóc dở cười: “Tôi tìm Cung Chất có việc, ông sợ tôi coi trọng anh ta, giờ tôi bị Trình Ủy quấy rầy một chút, ông lại lo lắng tôi sẽ coi trọng Trình Ủy, trong mắt ông, chẳng lẽ tôi liền ... như vậy...như vậy.... lằng, lợ?!”

Tần Đông An: “...”

Cái từ này dùng sao cứ thấy kỳ kỳ thế nhỉ? hình như không đúng ở đâu thì phải.

“Không biết phân biệt.” Tần Đông An trừng cậu: “Tôi không phải đang quan tâm ông sao? thanh danh của tên Trình Ủy kia không có gì tốt, nếu gã còn tìm ông, ông ngàn vạn lần đừng bị lời ngon tiếng ngọt của gã lừa.”

“Biết rồi.” Trọng Nham vươn tay vò tóc Tần Đông An: “Thực ngoan.”

Tần Đông An tức giận muốn đá thẳng bạn, lại bị Trọng Nham luống cuống tay chân né được.

Tần Đông An than thở: “Không biết lòng người thế nào đâu.”

“Thư giãn đi.” Trọng Nham cười an ủi bạn: “Cho dù Trình Ủy có là một tên playboy không biết xấu hổ, thì gã còn có thể chạy tới trường tìm tôi sao? Ông coi gã là tình thánh à.”

“Dù sao cẩn thận chút vẫn hơn.” Tần Đông An nghĩ nghĩ, bổ sung thêm một câu: “Anh hai cũng nói gã rất khó chơi đó.”

Trọng Nham tâm nói, anh hai ông cũng khó mà chơi nổi. nhưng lời này cậu chỉ dám nghĩ thầm trong đầu, nói ra lại sợ bản thân thấy chua xót. Nghĩ rằng mình sẽ lại cô độc một mình tới già, thế nhưng lại đi ghen tị với tình cảm anh em tốt đẹp nhà người ta, nói ra cũng thực dọa người, nếu có người đối xử tốt với cậu, thật lòng với cậu... nếu....

Trọng Nham lắc đầu, ở trong lòng thầm mắng bản thân một câu nguỵ biện.

“Ah, nhà ông không phải rất quen thuộc với Cung gia sao?” Trọng Nham hỏi Tần Đông An: “Ông có biết khi nào Cung Chất xuất ngoại du học không?” cũng sắp tới thời gian thi đại học rồi, chẳng lẽ anh ta định thay đổi chủ ý, muốn học tiếp ở trong nước sao?

“Tôi không rõ lắm.” Tần Đông An cảnh giác hỏi lại: “Ông hỏi cái này làm gì?”

Trọng Nham ăn ngay nói thật: “Hai người đó rất phiền toái, chuyện này càng kéo dài càng phải nhìn thấy bọn họ nhiều hơn, rất phiền. hy vọng bọn họ sớm rời đi một chút.”

Tần Đông An nửa tin nửa ngờ: “Ông không có tâm tư đặc biệt gì đấy chứ?”

Trọng Nham hết lời nhìn thẳng bạn: “Tần đệ đệ, tôi thật sự không có tâm tư muốn tìm bạn trai, ít nhất hiện tại tuyệt đối không có. Lão nhân ngài cứ yên tâm đi, còn nữa, tôi tìm bạn trai hay bạn gái thì có liên quan gì tới lão nhân ngài? Hay là ông đã yêu tôi rồi?”

Tần Đông An liếc mắt xem thường thẳng bạn: “Quý mới coi trọng ông.”

Trọng Nham đầu hàng: “Vây chuyện Cung Chất ông hỏi giúp tôi một chút?! Đúng rồi, ông có thể dừng hỏi qua anh trai ông được không?” cậu vẫn còn nhớ cảnh Tần Đông Nhạc ngồi trong xe, lưu manh giả danh trí thức mà cảnh cáo cậu đấy. Lúc ấy anh ta nói thế nào nhỉ? A, cậu đối với chuyện Cung gia thực để bụng nhỉ, nghe nói cậu còn hẹn gặp mặt Cung Chất? Tiểu An nhà anh không có liên lạc gì với bọn họ...

Phi.

Tần Đông An nghe thế nhân tình nhất thời sáng quắc lên: “Vì sao không được hỏi anh ấy? không phải là ông coi trọng anh hai tôi chứ?”

Trọng Nham học bộ dạng xem thường vừa nãy của cậu ta, bĩu môi đáp lại: “Quý mới coi trọng anh ta.” Lập tức phản ứng lại không thích hợp nói thêm: “Aiz, Tần Tiểu An, vì sao ông cứ gán ghép tôi hết người này tới người khác vậy? Rốt cuộc trong đầu ông đang nghĩ cái gì thế hả?”

Khuôn mặt Tần Đông An đỏ hồng, lập tức có chút thổ hổn hển: “Tôi không phải là lo cái tên sở khanh kia lừa tình ông sao?!”

Trọng Nham nói thầm: “Thật sự cảm ơn ông.”

Tần Đông An vỗ vai Trọng Nham: “Tóm lại, nếu ông bị bắt nạt, thật sự muốn đánh nhau nhất định phải gọi tôi.” Nói xong còn làm động tác nắm chặt tay, hung tợn nói: “Anh hai tôi rất lợi hại!”

Trọng Nham không còn lời nào để nói, cúi đầu đỡ trán, Tần Đông Nhạc có lợi hại cỡ nào thì cậu cũng không dám tìm anh ta hỗ trợ. Còn thế nào nữa, Tần Đông Nhạc đã gà mẹ lên tiếng cảnh cáo cậu đừng đánh chủ ý lên người em trai anh ta, nếu thật sự đụng tới, chắc chắn anh ta sẽ tấn cậu như tử.

Nhưng thực không ngờ, thẳng nhóc Tần Đông An này miệng quạ đen nói phát trúng luôn, Trình Ủy quả nhiên chạy tới trường cậu. hai ngày sau hôm bọn họ nói chuyện, trên đường từ trường về nhà, Trọng Nham lại bị Trình Ủy chặn đường.

Trình Ủy tới một mình, trong tay còn cầm một cái hộp giấy được bọc thực tinh xảo. Trọng Nham ngửi thấy mùi bơ, đoán trong hộp có thể là một món điểm tâm ngọt nào đấy, nhất thời không biết nên khóc hay nên

cười. xem ra cái tên này trước khi tới đã điều tra sở thích của cậu. Ừm, chiêu này đáng để học hỏi, về sau nếu có theo đuổi ai có thể trông mèo vẽ hổ mà tham khảo một chút.

“Anh tìm tôi?” Trọng Nham nhìn người chặn đường mình, tâm nói gã này đúng là được voi đòi tiên, chẳng lẽ mắt anh ta cũng bị mù rồi sao? với khuôn mặt Cung Chất, dáng người cùng khí chất của Cung Chất... bộ gã nhìn không thấy sao? hay là đồ được đưa tới cửa vĩnh viễn không thú vị bằng đồ tự tay mình lấy được?

Trình Ủy phong độ nhẹ nhàng lấy cái bánh từ trong hộp giấy ra đưa qua: “Bánh cookie vừa ra lò, ném thử xem?”

Trọng Nham cảm thấy chi tiết nhỏ này cũng nên ghi chép lại để nhớ kỹ, học tập luôn ngữ điệu, thần thái cả cái cách gã dụ dỗ tiểu nam sinh cỡ nào tự nhiên cỡ nào thân thuộc, loại quan tâm săn sóc này giống như phát ra từ nội tâm... không biết gã đã luyện tập bao nhiêu lần, lại có thể diễn thuần thục như vậy, người bình thường có muốn giả bộ cũng khó làm được, đúng là chuyên nghiệp.

Trọng Nham nhìn nhìn hộp giấy trong tay gã, lại hỏi lại: “Tìm tôi có việc?”

Trình Ủy cười nhẹ: “Anh đang theo đuổi em mà, tiểu suất ca. Em không nhìn ra sao?”

Trọng Nham cảm thấy “theo đuổi” trong lời gã kỳ thật chính là “Cua tới tay chơi đùa một chút rồi đá”, gật đầu: “À, vậy sao, còn chuyện gì không?”

Trong mắt Trình Ủy lộ ra thần sắc hứng thú: “Tự giới thiệu chút đi, anh tên là Trình Ủy.”

Trọng Nham gật đầu, tỏ vẻ mình đã nghe: “Rồi sao?”

Trình Ủy cười nói: “Em vừa mới tan học, chắc rất mệt? nếu không chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước, chậm rãi trò chuyện, sau đó anh sẽ đưa em về nhà?”

Còn cho mình một cái bậc thang...

Trọng Nham bỗng nhiên có chút do dự. cơ hội tốt như vậy đưa tới cửa, có nên lợi dụng một chút không? Tuy rằng người Trình gia không tiện chọc vào, nhưng cứ như vậy thả cho gã đi, Trọng Nham cảm thấy thực đáng tiếc. còn một vấn đề nữa là: dù cậu muốn đuổi gã đi, gã chịu đi sao?

Về phần lợi dụng cơ hội này thế nào, Trọng Nham cảm thấy cậu còn phải suy nghĩ kỹ một chút.

“Để tôi nghĩ đã.” Trọng Nham trực tiếp nói: “Anh về trước đi.”

Trình Ủy cảm thấy tính cách Trọng Nham rất thú vị, một chút cũng không ôn hòa, nói chuyện cũng rất thẳng thắn, nhưng loại thẳng thắn này cố tình trong đó lại có một loại hương vị đặc biệt câu nhân khiến tâm gã ngứa ngáy.

“Vậy ngày mai anh tới đón em tan học nhé.” Trình Ủy liếm liếm môi, có chút tiếc nuối tranh thủ phúc lợi hẹn trước: “Sau đó chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, thế nào?”

Tính cách Trọng Nham kỳ thật không dễ nắm bắt, tốt nhất đừng quá nóng vội, vạn nhất khiến cậu sinh ra phản cảm liền không dễ làm. Trình Ủy cảm thấy biểu hiện của mình tại võ quán lần trước có chút hấp tấp nóng nảy. giờ gã tìm cách xoa dịu lưu lại cho Trọng Nham một ấn tượng tốt...

“Ngày mai không được.” Trọng Nham trực tiếp cự tuyệt.

Sắc mặt Trình Ủy trầm xuống.

Trọng Nham thần nhiên quét mắt nhìn gã một cái: “Tôi còn là học sinh, mỗi ngày đều có bài tập để làm. Không có nhiều thời gian ra ngoài chơi.”

Những lời này nghe qua miễn cưỡng coi như một lời giải thích, sắc mặt Trình Ủy thoáng tốt đẹp hơn chút: “Vậy cuối tuần gặp nhau được không?” không đợi Trọng Nham trả lời, Trình Ủy làm một cái thủ thế uy hiếp: “Em nói muốn suy nghĩ, anh cho em thời gian suy nghĩ, thời gian một tuần chẳng lẽ còn không đủ?”

“Mỗi lần anh đi dụ dỗ người khác đều nóng vội như vậy sao?” Trọng Nham tựa tiểu phi tiểu nhìn gã: “Nếu chờ không nổi thì đi tìm người khác, tôi còn nhỏ cũng không vội tìm nam nhân.”

Trong lòng Trình Ủy có chút không vui, nhưng lại nghĩ, điểm hấp dẫn của Trọng Nham không chỉ ở khuôn mặt, mà còn là ở tính cách gai góc, sắc bén này của cậu.

“Vây được.” Trọng Nham hòa hoãn khẩu khí: “Thời gian tùy em định đoạt! nhưng đừng để anh chờ lâu.” Bản tính Playboy bùng nổ, câu sau được gã nói nghe ra có vài phần hương vị triền miên.

Trọng Nham bị giọng điệu buồn nôn của gã làm cho chán ngán: “Vây cuối tuần đi.”

Trên mặt Trình Ủy lộ vẻ tươi cười: “Được, anh tới nhà đón em?”

Trọng Nham lắc đầu: “Thứ 7 tôi tập ở võ quán, 6 giờ tan học, đợi ở cửa võ quán?!”

“Được.” Trình Ủy miễn cưỡng đồng ý: “Còn mấy ngày nữa thôi.”

Trọng Nham chán không thèm nói nhìn cái tên khùng điên này ba hoa mấy câu, hóa ra mấy gã lừa tình đều làm như vậy sao? khó trách Cung Chất lại thất vọng với hắn như vậy, trước đây chính Trọng Nham căn bản chưa một lần nào nói mấy lời buồn nôn ghê tởm như vậy. quan trọng hơn nữa là, loại ghê tởm buồn nôn này gã nói vô cùng tự nhiên, giống như gã thật sự tưởng niệm mà không được, một ngày không gặp như cách ba thu.

Chẳng lẽ Cung Chất thích loại giọng điệu này?!

Trọng Nham có chút phiền chán: “Cứ vậy đi. tôi đi trước.”

Trình Ủy còn muốn ba hoa thêm nữa, nhưng Trọng Nham lại không biết điều thần nhiên xoay người rời đi, hơn nữa còn đi rất dứt khoát. Trình Ủy dù bị tính cách cậu hấp dẫn nhưng lúc này trong lòng cũng không cao hứng nổi. Nhưng cậu ta lớn lên cũng thực đẹp, còn về thân phận cậu ta.. Trình Ủy tạm thời xem nhẹ.

Dáng người Trọng Nham cao ngất, soái khí, bước đi không nhanh không chậm, không giống đám hài tử bình thường ngược xuôi chạy nhảy ầm ầm bát nháo. Đại đa số trẻ con ở tuổi này đều cho người ta có cảm giác thực thanh thuần, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu hết cả. nhưng Trọng Nham lại là ngoại lệ, ánh mắt thông thấu trên gương mặt ngây ngô, không như những thiếu niên khác, điều này khiến cậu có một loại lực hấp dẫn rất lạ.

Trình Ủy đứng tại chỗ xuất thần, chuông di động đột nhiên vang lên, Trình Ủy lấy di động ra xem, thấy tên người gọi, cau mày trực tiếp cắt đứt. đến khi ngắt đầu lần nữa, vĩa hè giờ tan tầm đông đúc, đã không còn thấy bóng dáng Trọng Nham đâu nữa.

“Cuối tuần thì cuối tuần đi.” Trình Ủy thì thào lẩm bẩm: “Xem đến lúc đó em còn trốn được đi đâu.”

Hết

29. Chương 29: Điện Thoại

Bởi vì muốn xử lý dứt khoát chuyện của Trình Ủy, Trọng Nham còn phải tìm cơ để tránh Tần Đông An vào buổi học võ cuối tuần này. Không nghĩ tới chiều thứ 6 tan học, Tần Đông An về mặt hối lỗi nói với cậu buổi học võ cuối tuần cậu ta không đi được, cậu ta còn phải theo gia đình về nhà bà ngoại.

Trọng Nham nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thứ 7 trước khi đi học còn cố ý kiểm tra điện thoại một lần, xác định pin đầy ắp mới ra ngoài.

Trong lòng có việc, nên khi lên lớp, Trọng Nham có chút bồn chồn không yên lòng, hết giờ cũng đi vào phòng tắm nhanh hơn bình thường. Khi Trọng Nham đang thay quần áo thì Trình Ủy gọi điện tới, vẫn kiểu ngữ khí quý công tử: “Trọng Nham à, anh đang ở dưới lầu võ quán rồi, giờ em đã xuống chưa?”

“Vừa tan học.” Trọng Nham thần nhiên đáp: “Chờ tôi 5 phút.”

Trình Ủy cười nói: “Không vội, em cứ từ từ.”

Hiện tại đã sang tháng sáu, thời tiết vô cùng nóng bức, cậu vừa vận động xong chắc một thân mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tất nhiên cần phải tắm rửa thay quần áo. Tâm tình Trình Úy cũng thoải mái, không so đo phải chờ thêm mấy phút đồng hồ.

Trọng Nham cất kỹ đồ đạc, mang theo ba lô của mình rời khỏi phòng thay đồ, vừa mở cửa liền nhìn thấy ở hành lang đối diện một thân nam nhân cao lớn đưa lưng về phía cậu đang gọi điện thoại. Người này có tỷ lệ thân hình vô cùng chuẩn, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, ngược lại với thân mình gầy guộc mảnh khảnh của Trọng Nham, khiến tự đáy lòng cậu vô cùng hâm mộ.

Tầm mắt Trọng Nham vừa dạo một vòng ở sau lưng anh ta, người nọ liền cảm ứng được mà quay đầu lại, tầm mắt hai người chạm nhau giữa không trung, đều sững sốt một chút.

Trọng Nham ở trong lòng khẽ xì một tiếng khinh miệt, hận không thể tự chọc mù hai mắt mình. Thầm mắng, nhìn ai không nhìn lại cố tình đi nhìn cái tên gà mẹ luyên đệ này. Mà cái tên gà mẹ này, sao không đi cống hiến phục vụ quốc gia đi, lại rảnh rỗi chường mặt ở trong thành phố này là tính làm cái gì?

Trọng Nham nghiêm mặt, đi ngang qua anh ta hướng cầu thang xuống lầu. Cậu kỳ thật cũng biết mình tỏ ra như vậy là rất không phong độ, nhưng bảo cậu làm như không có việc gì mà chào hỏi anh ta, thực rất trái lương tâm.

“Trọng Nham, em chờ chút.” Nam nhân ở phía sau gọi cậu.

Trọng Nham không tình nguyện dừng bước, quay đầu nhìn anh ta: “Tần thiếu gia có việc gì?”

Đối với xưng hô có vẻ xa lạ này, Tần Đông Nhạc ít nhiều có chút bất đắc dĩ. Nhóc con này thực thù dai.

“Vừa rồi khi anh tới, có nhìn thấy Trình Úy ở dưới lầu.” Tần Đông Nhạc mờ mịt nhìn Trọng Nham: “Hình như đang chờ em.” Anh không biết nên nói thế nào mới thích hợp, nhóc con trước mắt này vô cùng miễn cưỡng, nếu nói trắng ra, không khéo lại đắc tội thêm với nhóc ấy.

Trọng Nham nhú nhú khóe miệng: “Ừ, chờ tôi.”

Tần Đông Nhạc khẽ nhú mày: “Anh ta tìm em... có chuyện gì?”

Trọng Nham hỏi lại: “Có liên quan gì tới anh?”

Tần Đông Nhạc nhìn ra nét phản cảm trong mắt Trọng Nham, nhưng nhớ tới chuyện lần trước mình bắt gặp trong khu nghỉ ngơi của vô quán, trong lòng lại có chút bất an. Trình Úy là hạng người gì, anh so với rất nhiều người biết rất rõ. Trọng Nham dù sao cũng là người quen, lại chỉ là một thằng nhóc choai choai, nếu thật sự nhóc con này xảy ra chuyện gì dưới mắt anh, anh không thể nào tha thứ cho mình được.

“Vây...” Tần Đông Nhạc cố ý xem nhẹ địch ý trong mắt Trọng Nham, như không có chuyện gì mà nói: “Chờ anh đón Tiểu An xong, rồi cùng đi ăn tối nhé.”

“Khỏi.” Trọng Nham không biết anh ta lại muốn bày ra trò gì, trong lòng âm thầm cảm giác khó hiểu, vội vàng cự tuyệt: “Tôi còn có việc.”

Tần Đông Nhạc cảm thấy dù không phải là bạn của Tần Đông An thì anh cũng không thể mặc kệ Trọng Nham cứ như vậy đi vào miệng sói được, vội ngăn cậu lại: “Chờ anh mấy phút, anh xuống dưới cùng em.”

Trọng Nham tâm nói chờ anh cùng xuống thì còn làm ăn được cái qué gì nữa.

“Không cần.” Trọng Nham miễn cưỡng bày ra một nụ cười, người ta đã chủ động hỗ trợ, cậu cũng không thể không biết phép lịch sự: “Anh cứ làm việc của anh đi, tôi còn có việc, đi trước.”

Tần Đông Nhạc thấy cậu lần nữa gằn đi, khẽ nhú mày: “Em không thấy là anh đang muốn giải vây giúp em sao?”

“Giải vây?” Trọng Nham nhướn mày, ánh mắt có chút khiêu khích: “Tôi thật sự không nhìn ra đấy. tôi còn cho rằng Tần thiếu gia sẽ nghĩ: A, thằng nhóc con này rốt cuộc đã không đánh chủ ý lên Tiểu An nhà mình, mà quay sang câu dẫn kẻ có tiền khác.”

Tần Đông Nhạc nghe cậu tức giận nói rất muốn bật cười, nhóc con vừa xấu tính lại thù dai này vẫn còn tức mình đây mà.

“Nếu em muốn tìm kẻ có tiền, anh cũng không có ý kiến.” Tần Đông Nhạc khoanh tay trước ngực, lấy thân cao hơn Trọng Nham mười cm cúi nhìn cậu: “Vấn đề là mắt nhìn người của em không tốt, chọn ai không chọn lại chọn một tên ác lang. chỉ sợ đến lúc đó xương cốt cũng bị gặm đến không còn một mảnh.”

Trọng Nham cười lạnh: “Không sao, tự làm tự chịu, nếu đã cầu phú quý, sao có thể không mạo hiểm?”

Thấy cậu thật sự muốn đi, Tần Đông Nhạc cũng không trêu đùa cậu nữa: “Trọng Nham, anh nói thật, cái gã Trình Ủy đó tương đối phức tạp, em tốt nhất cách xa gã một chút.”

Trọng Nham cũng không quay đầu lại mà nói: “Việc riêng của thằng nhóc đã tâm bưng bưng như tôi không nhọc Tần thiếu gia quan tâm.”

Tần Đông Nhạc bắt đầu đi.

Trọng Nham kỳ thật cũng đã không còn tức giận nữa, nhưng biểu hiện ngày đó của Tần Đông Nhạc khiến cậu vô cùng khó chịu, thế nên ấn tượng của cậu về anh ta cũng thập phần kém cỏi. trừ phi cùng đường, nếu không với cá tính của Trọng Nham, tuyệt đối sẽ không cần xin anh ta giúp đỡ.

Tần Đông Nhạc nhìn theo thân ảnh mảnh khảnh đi xuống dưới lầu, nghĩ nghĩ, lại đi tới ban công nhìn xuống. ven đường đỗ một chiếc BMW màu xám bạc, Trình Ủy đứng ở vỉa hè nghịch di động. một lát sau, gã ngừng đầu nhìn người vừa bước ra tươi cười chào đón, cười nói gì đó. Trọng Nham vác balo đi ra, hai người nói mấy câu, Trình Ủy còn đi lên mở một cánh cửa xe cho cậu, khi Trọng Nham ngồi vào, gã còn thập phần sẵn sàng giơ tay lên chắn một chút, sợ cậu bị đụng đầu.

Tần Đông Nhạc lấy di động ra gọi điện cho Cung Hạo, đối phương vừa ấn nghe, anh liền trực tiếp hỏi: “Em trai ông đâu?”

Cung Hạo sững sốt một chút mới kịp phản ứng: “Ông nói Tiểu Chất? đang ở nhà, có chuyện gì vậy?”

Tần Đông Nhạc nhíu mày: “Tùy tiện hỏi thôi, vừa rồi nhìn thấy một người có chút giống cậu ta... là tôi nhận sai người. Mà cuối tuần thế này, cậu ta không ra ngoài hẹn hò gì sao?”

Cung Hạo thở dài: “Ai biết được. Chuyện của nó...”

Tần Đông Nhạc ngữ khí bất mãn: “Vậy ông liền không quản?”

“Tôi quản thế nào?!” Cung Hạo vừa nhắc tới chuyện này liền hỏa khí bùng bùng: “Thằng lỏi con đó còn đòi tuyệt giao với tôi! Nhiều lúc thật sự tôi rất muốn giết chết cái tên họ Trình kia!”

Tần Đông Nhạc cười nhạo: “Tiền đồ nhĩ!”

“Còn có thể làm thế nào?”

Tần Đông Nhạc hỏi hần: “Tiểu Chất không phải sắp xuất ngoại sao?”

“Trước đã đồng ý rồi, ai ngờ nó lại đổi ý, sống chết không muốn đi, còn bảo chờ thêm một tháng nữa. sau đó tôi mới nghe người ta nói Trình Ủy cũng sắp xuất ngoại, mẹ nó, chuyện lớn như vậy cũng phải chờ tên khốn kia.”

Tần Đông Nhạc rất đồng tình với Cung Hạo, có một đứa em không biết suy nghĩ lại còn không chịu nghe lời như Cung Chất thật đủ đau đầu. May mà Tiểu An nhà mình không giống vậy, dù người hơi ngốc một chút, nhưng lại hiểu chuyện biết nghe lời, chưa bao giờ chọc phá gây phiền toái cho gia đình.

Cung Hạo đột nhiên phản ứng lại: “Ông vừa rồi nói nhìn thấy một người giống Tiểu Chất... Là ông nhìn thấy gã họ Trình đúng không? Đang ở cùng người khác?”

Tần Đông Nhạc không phủ nhận, chỉ nói: “Ông không phải là anh trai sao, nếu khuyên nhủ không được thì thẳng tay đánh cho một trận.”

“Mẹ nó.” Cung Hạo không biết là đang mắng ai, oán hận cúp điện thoại.

Tần Đông Nhạc nhìn di động, âm thầm cầu mong Cung Chất có thể hùng hùng hổ hổ chạy tới bắt gian Trình Ủy một phen. Nếu cậu ta không đi, vậy Trọng Nham rốt cuộc thoát thế nào đây?

Cúp điện thoại, Cung Hạo tiếp tục ngồi ở trong văn phòng xem văn kiện, nhưng trong đầu lặn qua lộn lại vẫn là chuyện Tần Đông Nhạc nói. Cậu ta thấy Trình Ủy, tất nhiên là Trình đang Ủy gian đúu cùng những người khác, nếu không Tần Đông Nhạc cũng sẽ không đến mức không đầu không đuôi mà gọi điện nhắc nhở mình như vậy. Trước kia, họ Trình kia ở trước mặt Cung Chất vẫn còn che giấu một phần, nói dối quanh co qua lại. Giờ thì hay rồi, cho dù giáp mặt bắt tại trận, gã cũng có thể mặt không đổi sắc mà ôm tiểu tình nhân cùng nó hàn huyên, càng ngày càng không coi Cung Chất ra cái gì.

Cung Hạo thăm hện Cung Chất gây thất vọng, lấy điều kiện gia thế Cung gia, muốn theo đuổi hạng người nào mà không được, sao cứ phải treo cổ lên một gốc cây thân mềm xiêu vẹo như vậy. Cũng không biết họ Trình cho nó uống bùa mê thuốc lú gì, mà gã chỉ nói ngon ngọt vài câu, Cung Chất liền tha thứ cho gã. Lúc trước nghe tin Trình Ủy dính hôn, Cung Hạo còn mừng thầm một trận, cho rằng lần này vô luận thế nào Cung Chất cũng sẽ hết hy vọng. không ngờ nó vẫn kiên quyết dính chặt lấy thằng khốn kia, không biết là tâm lý bị cái gì, Cung Chất thậm chí còn bắt đầu không thèm kiêng kị mà cùng Trình Ủy ra ra vào vào mấy nơi công cộng. Khi người ngoài nói bóng nói gió chuyện này trước mặt Cung Hạo, đến hăn cũng phải cảm thấy đỏ mặt.

Cung Hạo càng nghĩ càng khó thở, ném văn kiện trong tay xuống, đi tìm thằng em trai không biết suy nghĩ kia của mình.

Phòng ngủ Cung Chất khép hờ, Cung Hạo gõ nhẹ cửa phòng hai cái, không thấy người bên trong lên tiếng liền tự đẩy cửa phòng ra. Hăn biết Cung Chất hôm nay không ra ngoài.

Phòng Cung Chất có chút hỗn loạn, laptop ném trên thảm trải sàn, bên cạnh lẩn lốc cốc nước, khoai tây chiên, cùng mấy gói đồ ăn vặt linh tinh... Cung Chất đang ghé lên giường, vẽ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm di động, dư quang khóe mắt nhìn thấy Cung Hạo đi vào, vội vàng giơ ngón trỏ đặt lên môi ra hiệu im lặng, ngàn vạn lần đừng lên tiếng.

Cung Hạo cau mày đi qua, vừa định lên tiếng nói chuyện, chợt nghe từ di động truyền đến tiếng cười mơ hồ, lập tức một giọng nam nhân vang lên: “Uống bao nhiêu cũng không sao cả, rượu ở đây đều do ông chủ tự nấu, độ cồn không cao, thích hợp cho những bé cưng như em uống.”

Cung Hạo sững sốt một chút, nhất thời không kịp phản ứng đây là tình huống gì. giọng nói nam nhân qua điện thoại kia, không phải là giọng tên họ Trình khốn khiếp khiến em trai hăn mỗi ngày đều nóng ruột đó sao?

Cung Hạo nhìn Cung Chất, thấy cậu mím chặt môi, trong mắt lộ ra một tia... khẩn trương?

Di động lại vang lên một giọng nam trong trẻo, tuổi hăn không lớn, ngữ điệu bằng phẳng, nghe qua có một loại xa cách lạnh lùng: “Rượu thì miễn, tôi còn vị thành niên. Trình tiên sinh có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Cung Hạo nhú mày, sao cảm thấy giọng nói này nghe có chút quen tai?

Trình Ủy nghe qua hưng trí vô cùng tốt, vui tươi hơn hử cùng cậu đùa giỡn: “Không có việc gì thì không thể mời em ra ngoài ăn một bữa cơm sao? Kỳ thật, quan hệ của chúng ta cũng không xa, về sau thường đi lại mới tốt.”

Nam hài không lên tiếng.

Trình Ủy còn nói: “Chú bình thường rất bận, em có việc gì thì có thể trực tiếp tìm anh. Đúng rồi, em đang học lớp 11 đúng không, về sau có tính toán gì không? Có muốn xuất ngoại du học không?”

Cung Hạo nghe được chữ “Chú”, lập tức phản ứng lại hiểu ra người Trình Ủy đang dụ dỗ là ai. Hăn cố nén tức giận quay đầu sang nhìn Cung Chất, chỉ thấy cậu vẫn biểu tình trầm mặc, giống như đang nghiêm túc nghe đoạn đối thoại trong điện thoại, lại như lắng lắng xuất thần.

Trình Ủy không đợi Trọng Nham trả lời, cũng không biết xấu hổ, chuyển đề tài, bắt đầu đề cử những món ăn đặc sản tại nhà hàng.

Nam hài hỏi: “Anh có vẻ rất quen thuộc chỗ này thì phải, thường xuyên dẫn bạn tới đây sao?”

Trình Ủy tạm dừng một chút, cười nói: “Nơi này cách công ty anh không xa, cùng đồng nghiệp tới mấy lần.”

Cung Hạo liếc mắt nhìn Cung Chất một cái, thấy trên mặt em trai một mảnh chờ đợi, bỗng nhiên có chút đau lòng.

Hết

30. Chương 30: Đáp Án Mong Muốn

Trọng Nham liếc mắt nhìn sang cái di động của mình đặt ở trên bàn, thản nhiên nói: “Trình tiên sinh, anh mời tôi tới đây, chỉ là để ăn cơm thôi sao?”

Trình Ủy buông đôi đũa trong tay xuống, ánh mắt nhìn Trọng Nham mang theo vài phần thâm ý: “Anh thực ngạc nhiên khi em lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ anh biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng?”

Trọng Nham cười cười: “Tôi chưa từng yêu ai, anh lại chơi trò ái muội nói ba hoa chích chòe với tôi, thì sao tôi có thể hiểu được?”

Trên mặt Trình Ủy lộ ra tươi cười, lúc đầu gặp, gã chỉ cảm thấy bộ dạng Trọng Nham không tồi, không phải loại tình xảo mang nét đẹp trung tính, mà là loại anh khí sinh cơ bừng bừng tựa như một con báo con xinh đẹp, nhìn qua tưởng nhu mềm vô hại nhưng không biết khi nào thì sẽ vươn móng vuốt sắc bén ra. Mà loại dụ hoặc tiềm tàng nguy hiểm này lại càng hấp dẫn liêu nhân.

“Chưa từng yêu ai?” giọng Trình Ủy toát ra loại ngữ khí nuông chiều như khi dỗ dành tiểu hài tử: “Không sao, anh sẽ dạy em.”

Trọng Nham có chút buồn nôn: “Vậy ý anh là, anh muốn theo đuổi tôi?”

Trên môi Trình Ủy hiện ra nụ cười nhợt nhạt: “Để anh chăm sóc em, có được không?”

Trọng Nham chậm rãi cầm lấy cái thìa múc một chút cá viên lên ăn, nhà hàng này là lần đầu tiên cậu tới, không ngờ đồ ăn cũng ngon như vậy, lần sau có cơ hội sẽ dẫn Tiểu An tới đây nếm thử, Tần Đông An đặc biệt thích ăn hải sản, lần trước khi cậu ta ăn ở nhà Trọng Nham, tôm bóc vỏ cùng cá đều được giải quyết sạch sẽ, những đồ ăn khác chỉ ăn rất ít.

Trình Ủy nhìn động tác của cậu, ánh mắt ôn nhu, không chút mất kiên nhẫn: “Sao, có cần tự hỏi lâu vậy không?”

Trọng Nham thản nhiên liếc nhìn gã: “Tôi đã nói, tôi chưa từng yêu ai, không có kinh nghiệm, đương nhiên cũng sẽ không biết nên quen loại người nào. Cho nên tôi cũng không xác định anh có phải là một lựa chọn chính xác hay không — Anh tự nói về mình chút đi, thử xem anh có gì đáng giá để tôi động tâm?”

Trình Ủy mỉm cười, giọng nói mang theo chút hương vị mê hoặc: “Tính cách anh rất tốt, em chắc cũng đã nhìn ra, về sau sẽ không cãi nhau với em. Sẽ kiếm tiền, có thể cho em một cuộc sống sinh hoạt thoải mái, em muốn làm gì thì làm cái đó.”

Trọng Nham nhìn cái gã sở khanh mặt dày tự biên tự diễn trước mặt, trong lòng có chút buồn bực tự hỏi liệu có phải những lời này gã cũng đã nói với Cung Chất hay không, bằng không cái người ngốc nghếch kia sao có thể khẳng định một lòng một dạ vì gã như thế, cho dù gã đã đính hôn cũng không buông bỏ? cậu không tin Cung Chất lại không biết Trình Ủy ở bên ngoài có loại đức hạnh thể này.

Trọng Nham lung tung tự hỏi mấy phút, sau đó lắc đầu: “Chỉ thế này thì không đủ.”

Trình Ủy hỏi lại cậu: “Còn có điều kiện gì? chỉ cần em nói, anh nhất định thỏa mãn em.” Những lời này bị gã dùng một loại ngữ khí ngọt chết người nói ra, nghe qua quả thực rất giống giai điệu tình yêu.

Trên mặt Trọng Nham lộ ra thần sắc do dự: “Anh nói anh rất tốt với tôi, là tốt với chỉ một mình tôi sao?”

“Đương nhiên.” Trình Ủy vươn tay định cầm tay Trọng Nham, bị cậu tránh được, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình không vui, cười càng ôn hòa: “Tin anh đi, thời gian sẽ chứng minh hết thảy, Tiểu Nham.”

Trọng Nham trầm mặc một chốc: “Trình tiên sinh, nhưng tôi nghe được không ít tin đồn về anh.”

“A?” Trình Ủy không cho là đúng là cười hỏi: “Tin gì?”

“Nghe nói anh đã đính hôn, có một vị hôn thê, rất nhanh sẽ kết hôn. Có thật không?”

Trình Ủy cười lắc đầu: “Vị hôn thê là có, đó là do gia tộc an bài, nhưng anh sẽ không kết hôn cùng cô ta.”

“Thật sao?” Trọng Nham ý đồ làm cho giọng nói của mình nghe ra có chút vui sướng một chút.

Trình Ủy hàm tiếu gật đầu: “Thật.”

Trọng Nham chờ một chút, ập a ập ứng nói tiếp: “Nhưng mà... tôi còn nghe nói anh có một người bạn trai chính thức?”

Trình Ủy mỉm cười: “Nghe ai nói?”

Trọng Nham không nói gì, chỉ dùng cặp mắt lạnh lùng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm gã, chờ đợi câu trả lời của gã. Cậu tin, ở đầu dây điện thoại bên kia, Cung Chất đồng dạng cũng nín thở chờ đợi một đáp án mong muốn.

Trình Ủy hết cách với việc cậu tỏ ra lòng dạ hẹp hòi, cười lắc đầu nói: “Anh không có bạn trai nào hết, trừ bỏ vị hôn thê gia tộc an bài, anh là một người đàn ông độc thân hàng thật giá thật.”

Trọng Nham nín thở trong một chốc, lại lập tức như không tin mà truy vấn: “Thật không? Người nói với tôi từng tận mắt chứng kiến, còn nói... người kia chính là Cung nhị thiếu gia.”

Trình Ủy nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không thể nào, em đừng nghe người khác nói bừa. Cung gia cùng gia tộc anh là thể giao, anh và hai anh em Cung gia đi lại thân thiết là chuyện bình thường, nhưng hoàn toàn không có loại quan hệ này.”

“Nhưng tôi cũng đã gặp Cung nhị thiếu gia...” Trọng Nham cố chấp nhìn gã: “Cung nhị thiếu gia lớn lên thực đẹp, khí chất hay phong độ đều rất xuất sắc, so với tôi hơn hẳn...”

Trình Ủy cười ha hả: “Em đang ghen à? Tiểu Nham?”

Trọng Nham thực muốn nôn ngay lập tức, nhưng đang ở điểm mấu chốt, tự nhiên không thể thất bại trong gang tấc. cố gắng vực dậy tinh thần nhìn thẳng gã, ý đồ làm cho mình trông như đồ ngốc càng ngây ngô càng dễ lừa càng tốt.

Trình Ủy nhìn biểu tình cố chấp của Trọng Nham, ngược lại có chút đau lòng: “Em nói lung tung cái gì vậy? Cung nhị dễ nhìn hay không có liên quan gì tới anh? anh một chút cũng không thích cậu ta.”

Nét căng thẳng trên mặt Trọng Nham khẽ thả lỏng xuống: “Là lời thật tâm?”

“Đương nhiên.” Trình Ủy cầm tay cậu, cười nói: “Trên thực tế, anh chẳng những không thích cậu ta, mà còn thực chán ghét nữa là. Tuổi không lớn, lại bị người nhà nuông chiều tới hư, rất xấu tính. Anh trốn cậu ta còn không kịp, sao có thể thích loại người như cậu ta được? nếu em thấy anh và cậu ta ở cùng một chỗ, vậy nhất định là do cậu ta chủ động săn tới.”

Trọng Nham cảm thấy mấy câu nói này đã đủ phân lượng để chứng thực, cậu có chút lo lắng Cung Chất sẽ không kiên nhẫn mà khóc rống hay gào thét lên mất. cậu không định trở mặt trực tiếp với Trình Ủy, gã này không dễ chọc như vậy, hơn nữa sau lưng gã còn tầng tầng lớp lớp thủ đoạn mưu kế, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Đang định vươn tay cầm di động, Trình Ủy lại cố tình kéo dài bắt đầu thổ lộ: “Hiện giờ, em đã tin anh chưa?”

Tin mi liền có quỷ!

“Để tôi suy nghĩ chút.” Trọng Nham cố lệ cười cười, cầm lấy bình rượu rót cho Trình Ủy một chén, lúc để bình rượu xuống thuận thể vươn tay cầm di động lên, bất động thanh sắc mà cắt đứt cuộc gọi, sau đó giả bộ nhìn đồng hồ trên màn hình, mặt lộ ra thần sắc khó xử: “Đã muộn thế này rồi sao? không được, tôi phải về nhà.”

Trình Ủy vội nói: “Anh đưa em về.”

“Được.” Trọng Nham gật đầu: “Nhưng chỉ đến cổng tiểu khu.”

“Chú cho người theo dõi em?” Trình Ủy tự tìm một đáp án mình cho là đúng, rất bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật sự coi em là tiểu hài tử.”

Trọng Nham cảnh giác nhìn gã: “Anh không thể tùy tiện tìm tôi. Nếu để ông ta nhìn thấy...”

“Anh biết rồi.” Trình Ủy vốn cũng không có ý định để Lý Thừa Vận biết được, Trọng Nham nói như vậy quả thực rất hợp ý gã: “Giữ bí mật chứ gì, anh hiểu.”

Trọng Nham gật đầu: “Vây đi thôi.”

Trình Ủy gọi người tính tiền, Trọng Nham nghịch di động, bỗng có cuộc gọi tới, là Tần Đông An. Cũng không biết cậu ta có việc gì gấp, Trọng Nham vừa ấn nghe liền thấy bên đầu dây thực ồn ào: “Ông đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài ăn cơm.” Trọng Nham hỏi cậu ta: “Có chuyện gì vậy?”

Tần Đông An nói: “Tìm ông có việc.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện trọng yếu.” Tần Đông An nói: “Gặp mặt mới nói được.”

Trọng Nham nhìn màn hình di động: “Khoảng nửa giờ nữa tôi về tới nhà.”

“Ông nói địa điểm cụ thể đi.” Tần Đông An nói: “Tôi vừa lúc cũng đang ở bên ngoài, nếu gần thì tôi qua đón ông luôn.”

Trọng Nham nói địa chỉ nhà hàng, Tần Đông An nói: “vậy ông ở dưới lầu chờ tôi, khoảng 10 phút nữa tôi đến.”

Trình Ủy ở bên cạnh, nghe động tĩnh từ cuộc gọi, sắc mặt có chút khó coi: “Là ai?”

“Bạn học.” Trọng Nham nói: “Nói có việc gấp tìm tôi.”

Trình Ủy tâm nói mấy thằng nhóc con thì có việc gấp gì chứ nhưng đây là lần đầu gã hẹn Trọng Nham ra ngoài, tạo hảo cảm mới là trọng yếu. lúc này dù trong lòng có không cao hứng thì cũng không thể hiển hiện ra ngoài.

“Vây được, anh chờ bạn học với em.”

Trọng Nham gật đầu, nói câu cảm ơn.

Tần Đông An so với lời cậu ta nói tới nhanh hơn, người lái xe Trọng Nham cũng quen mặt, là Lâm Quyền ở Thượng Võ võ quán. Nhìn thấy người này, Trọng Nham không khỏi hoài nghi Tần Đông An nháo loạn một màn này là có liên quan tới Tần Đông Nhạc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy khả năng không quá lớn.

Tần Đông Nhạc cùng mình không thân cũng chẳng quen, lại luôn nhìn cậu không vừa mắt, thậm chí anh ta luôn hoài nghi cậu tiếp cận Tần Đông An là có dụng ý khác, có thể mở miệng nhắc tỉnh mình còn khó nói gì chủ động nhảy ra giải vây cho mình? Nghĩ như vậy không khỏi có chút tự mình đa tình.

Trình Ủy phong độ mười phần tiễn Trọng Nham lên xe, còn chủ động đóng cửa xe giúp cậu, nhưng đối với Tần Đông An không chút hảo hữu, tầm mắt coi như không nhìn thấy.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Trọng Nham cũng không thể phủ nhận gã rất lịch thiệp phong độ. Cậu cách cửa xe vẫy tay chào Trình Ủy, sau khi quay đầu lại, biểu tình liền đổi thành âm trầm.

Tần Đông An vừa thúc giục Lâm Quyền mau lái xe đi, vừa không vui lấy khuỷu tay đụng đụng Trọng Nham: “Sao ông cứ coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai thế. Gã họ Trình kia không phải người tốt.”

“Trong lòng tôi cũng biết.” Trọng Nham lấy di động ra nhấn một cái tin, thấy Tần Đông An vẻ mặt không cao hứng, nhịn không được vươn tay ra vỗ đầu cậu: “Sao, lo lắng cho tôi à?”

Tần Đông An liếc mắt xem thường: “Quý mới lo lắng cho ông.”

Trọng Nham ôm cổ Tần Đông An lắc lắc: “Ca đặc biệt cảm động, hôm nào mời chú một bữa ngon.”

Tần Đông An liếc mắt nhìn thẳng bạn, biểu tình thoáng dịu đi: “Ăn ở đâu?”

Trọng Nham nhún cười: “Tại nhà hàng vừa rồi ấy, cá viên làm đặc biệt ngon.”

“Vậy được.” Tần Đông An bị mỹ thực thu hút, miễn cưỡng cưỡng tha thứ cho Trọng Nham lỗ mãng: “Về sau không được ấu trĩ như vậy, an toàn mới là quan trọng nhất. Ông cũng đã gặp anh hai tôi rồi, sao không đi theo anh ấy đi, việc gì phải theo cái gã họ Trình đó?”

Trọng Nham tâm nói ai lại mất tự trọng như vậy chứ, mặt dày mày dạn đi theo người chán ghét mình?

Tần Đông An nhỏ giọng oán giận: “Nếu anh hai không nói, tôi cũng không biết hôm nay ông bị gã họ Trình đó bám lấy. vừa nghe anh hai nói ông bị lưu manh bắt cóc, có muốn tới cứu không, tôi liền giật nảy mình.”

Trọng Nham: “...tôi nên nói cảm ơn không?”

Tần Đông An rộng lượng khoát tay: “Khỏi, về sau chú ý chút.”

Trọng Nham đỏ khốc đỏ cười: “Về sau nhất định chú ý.”

Chần chờ một chút, Trọng Nham mới nói: “Thay tôi nói với anh trai ông một tiếng cảm ơn.” Trải qua chuyện này, cậu cảm thấy hành vi của Tần Đông Nhạc cũng khá dễ lý giải. đầu tiên anh ta đối với người nhà mình có một loại ý muốn bảo hộ rất mãnh liệt, tiếp theo trong phạm vi đủ khả năng, cộng thêm chức nghiệp dạy cho anh ta tiêu chuẩn đạo đức, không cho phép anh ta đứng nhìn kẻ yếu bị khi dễ, cho nên đối với chuyện của Trọng Nham cũng có cái nhìn như vậy, anh ta mới lên tiếng nhắc nhở thậm chí là chủ động giải vây.

Một người như vậy, cho dù Trọng Nham có khó chịu đến mấy, cũng không thể phủ nhận rằng tính cách anh ta không tệ lắm.

Con mắt Tần Đông An đảo đảo: “Nếu thật muốn nói lời cảm ơn, vậy ông tự mình đi nói với anh ấy đi.”

Trọng Nham tưởng tượng một chút cảnh mình trưng ra vẻ mặt thiếu nợ nói lời cảm ơn với Tần Đông Nhạc, mặt không đổi sắc nói: “Quên đi.”

Tần Đông An: “...”

Điện thoại cắt đứt, Cung Hạo cho rằng Cung Chất sẽ khóc ầm lên, không ngờ cậu chỉ trầm mặc, không nói lời nào.

Cung Hạo không dám nhiều lời, sợ nói nhiều một câu sẽ khiến Cung Chất xúc động bị thương. Nhưng Cung Chất trầm mặc càng làm hắn thấy bất an hơn, Cung Hạo đứng lên đi qua đi lại trong phòng vài vòng, có chút cảm tức mắng chửi: “Thằng nhóc Trọng Nham này có bệnh à? Loại chuyện đòi bại này mà cũng đem ra khoe?”

Cung Chất chuyển người, ánh mắt trống rỗng nhìn chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà: “Khoe sao?”

“Nếu không thì còn có thể là gì?” Cung Hạo hận không thể ngay lập tức bóp chết Trọng Nham, không, tốt nhất là cả cái tên đề tiện họ Trình kia nữa, đồng thời bóp chết cả lũ mới tốt.

Trong lòng hắn thầm tính toán định thu thập Trọng Nham thế nào, chợt nghe Cung Chất thì thào lẩm bẩm một câu gì đó. Cung Hạo nghe không rõ, đang định truy vấn, chợt nghe chuông tin nhắn của Cung Chất lại vang lên, có tin nhắn gửi tới. Cung Hạo lo sợ cái tên ti tiện kia lại giở thủ đoạn gì mới, vội vàng xoay người giật di động lại.

Tin nhắn là Trọng Nham gửi tới, chỉ có một câu: Nghe rõ rồi chứ? Anh xứng đáng tìm được một người tốt hơn, có một cuộc sống tốt hơn, đừng tiếp tục u mê nữa.

Hết

31. Chương 31: Đừng Để Ý Tới Hấn

Trọng Nham về tới nhà, chuyện đầu tiên làm là gọi điện cho Ôn Hạo, Ôn Hạo không biết đang ở chỗ nào, nghe văng vẳng tiếng nhạc du dương êm dịu, âm ỉ còn có tiếng cười nói của cả nam và nữ vọng tới. Trọng Nham hoài nghi hẳn đang làm chuyện gì bất chính, tìm nơi tiêu khiển, bởi vì giọng Ôn Hạo nghe qua thực thả lỏng, giống như mang hai phần say sưa.

Nhận được điện thoại của Trọng Nham, Ôn Hạo thập phần giật mình, đây là lần đầu tiên Trọng Nham chủ động gọi điện cho hắn.

“Có chuyện gì không?”

Trọng Nham trực tiếp vào vấn đề: “Có chuyện này, nhờ anh và Lý tiên sinh ra mặt giúp tôi giải quyết.”

Âm nhạc nhỏ dần, Trọng Nham nghe thấy truyền ra từ điện thoại tiếng cửa mở rất nhẹ, chung quanh Ôn Hạo dần an tĩnh lại. Giọng hắn so với vừa rồi nghe rõ và nghiêm túc hơn hẳn: “Làm sao vậy?”

Những cuộc gọi tới kiểu này Ôn Hạo cũng đã nhận được không ít, trước kia khi hai anh em Lý gia thường ra ngoài gây họa, không dám nói cho Lý Thừa Vận, đều quanh co lòng vòng tìm hắn trước, hơn nữa lời đạo đầu đều giống nhau: “Chú hai, giúp con một việc.” hoặc là “Chú hai, có chút chuyện xảy ra, có thể giúp con giải quyết không?”

“Anh biết Trình Ủy chứ?” Trọng Nham hỏi hắn.

“Biết.” Ôn Hạo nghe được chữ “Trình”, lập tức liền nghĩ, cho rằng Trình Du đã sai người Trình gia ra mặt đối phó với Trọng Nham, vội nói: “Nó tìm cậu? là nó tự mình ra mặt hay tìm người khác? Động thủ rồi sao?”

“Không hẳn như vậy.” Trọng Nham vội nói: “Tôi nay già vừa mời tôi ăn cơm.”

Ôn Hạo không kịp phản ứng: “...A?”

“Tôi nói già mời tôi ăn cơm.” Trọng Nham phát hiện lời nói của cậu và suy nghĩ của Ôn Hạo bị lệch pha, quyết định nói rõ ra một chút; “Gã muốn cưa tôi.”

Ôn Hạo trầm mặc trong chốc lát. Trình Ủy là hạng người gì, hắn đương nhiên cũng biết một chút, nhưng thật không ngờ Trình Ủy lại đánh chủ ý lên người Trọng Nham. Đương nhiên hắn cũng sẽ không cảm thấy Trọng Nham đang nói dối, Trọng Nham tính tình thế nào ít nhiều hắn cũng nắm rõ, y như một quả pháo, hơn nữa khi nói chuyện chưa bao giờ thích vòng vo.

“Cậu gặp nó ở đâu?”

“Tại võ quán.” Trọng Nham đơn giản giải thích chuyện mình đăng kí đi học võ, sau đó nói: “Gã dẫn người tới khu nghỉ ngơi của võ quán, còn tới làm gì thì tôi không biết.”

“Chuyện này tôi sẽ nói với đại ca, cậu đừng làm gì cả.” Ôn Hạo ngữ khí ôn hòa hơn, đã thấy nhiều lần bộ dạng Trọng Nham hướng về phía bọn họ nã pháo, bất thành lình nhìn thấy bộ dáng cậu như hài tử bình thường, đem chuyện mình không thể giải quyết tới nhờ gia trưởng xử lý, Ôn Hạo bỗng cảm thấy có chút cảm động, rồi lại lập tức cảm thấy, tâm tình của mình lúc này tựa hồ có gì đó không đúng lắm thì phải?

Trọng Nham lại không nghĩ nhiều như vậy muốn thu phục Trình Ủy, chỉ dựa vào mình cậu là không có khả năng, tất nhiên phải nhờ vào Lý Thừa Vận xuất mã. Chẳng lẽ Lý Thừa Vận đã ra mặt rồi, gã còn cố quán lấy mình, muốn giở trò với mình nữa sao? Tần Đông An cũng đã nói, cái gã Trình Ủy này còn làm ăn phi pháp, điều này chứng tỏ cũng bao gồm nhiều thứ khác nữa, Trọng Nham hy vọng sẽ không ảnh hưởng tới mình.

Ôn Hạo vừa cúp điện thoại không bao lâu, Lý Thừa Vận liền gọi điện tới. Trọng Nham vừa tiếp, đã nghe thấy Lý Thừa Vận vội hỏi cậu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Họ Trình đã làm gì con chưa?”

“Không có.” Trọng Nham chậm rãi đáp: “Chỉ là tới trường tìm tôi một lần, sau đó chính là hôm nay mời tôi ăn cơm.”

Lý Thừa Vận thấp giọng mắng một câu, sau đó nói tiếp: “Đừng để ý tới nó, để ta xử lý.”

Trọng Nham không hé răng, trong lòng vừa cảm thấy kỳ lạ lại vừa có vài phần không thoải mái. Cậu không thích Lý Thừa Vận, cho tới tận bây giờ cũng không coi ông ta là cha mình, nhưng hiện tại có việc lại tới tìm ông ta giúp đỡ, còn cảm thấy đúng tình hợp lý... bản thân mình như vậy có phải có chút vô sỉ không?

“Đừng nghĩ nhiều.” Lý Thừa Vận an ủi cậu: “Trong khoảng thời gian này, kêu Lý Nam Lý Bắc đưa đón con tới trường đi, đừng ngại phiền toái.”

Trọng Nham gật đầu nói: “Được.”

So với việc bị Trình Ủy dây dưa, thì Lý Nam Lý Bắc đương nhiên nhìn thuận mắt hơn nhiều. cho dù bọn họ là người của Lý Duyên Kỳ cũng không sao. người khiến anh em Lý gia dùng toàn lực đối phó đã không còn là mình, đương nhiên phiền chán của Trọng Nham đối với bọn họ cũng giảm bớt rất nhiều.

Trọng Nham thấp giọng nói: “Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì.” Lý Thừa Vận thở dài: “Nếu con ở trong nhà chính thì đã không gặp phiền toái thế này rồi.”

Trọng Nham không hé răng, trong lòng vẫn trầm nghĩ, Lý gia có chỗ nào tốt để ở? Không có phiền toái của Trình Ủy, chẳng lẽ sẽ không có phiền toái từ những người khác hay sao? So với Lý gia đại phiền toái, chút lông gà vỏ tỏi Trình Ủy gây ra thật không đáng kể chút nào.

Lý lão gia, Trình Du, Lý gia huynh đệ, ai dễ đối phó hơn? Nhất là Lý lão gia, tâm tư của lão cáo già này cho tới bây giờ Trọng Nham vẫn không thể hiểu nổi. Chỉ riêng việc đối đãi với người nổi nghiệp, chính Trọng Nham cũng cảm thấy Lý Duyên Kỳ so với ông bà Lý Thừa Vận càng xuất sắc hơn, lão cáo già chẳng nhẽ nhìn không ra? Lại còn tỏ ra lãnh đạm với Lý Duyên Kỳ, bắt đầu nâng đỡ cái thằng nhóc Lý Ngạn Thanh không biết gì.

Trong lòng Trọng Nham có chút đồng tình với huynh đệ lý gia, cậu biết lão già đó đón Lý Ngạn Thanh trở về là vì cái gì, so với đứa chưa từng được người yêu thương quan tâm tới, thì huynh đệ Lý gia, trước kia chiếm được quan tâm cùng yêu thương coi trọng của lão già ấy rồi sau đó lại bị mất đi, tình cảm bị đá kích sẽ càng thêm trầm trọng đi.

Đối với hai anh em nhà này mà nói, dòng họ Lý gia không chỉ đại biểu cho quyền thế phú quý, còn bao hàm cả cái gì đó sâu sắc hơn, tỷ như sứ mệnh, hay vinh dự, đó là khác biệt lớn nhất giữa anh em bọn họ với Lý Ngạn Thanh và Trọng Nham. Trong mắt Lý Ngạn Thanh, được Lý gia tán thành đại biểu cho việc bay lên một địa vị xã hội mới, còn đối với Trọng Nham mà nói, Lý gia chính là một chiếc gông xiềng xinh đẹp trói buộc, là nữ quỷ bị bắt nhốt treo trên xà nhà trong [liều trai chí dị], nhìn như quỳnh lâu (nhà đẹp) tiên cảnh nhưng lại là một sợi dây thừng có thể lấy mạng người.

“Không đến cũng được.” Lý Thừa Vận nghĩ tới gần đây trong nhà loạn như vậy, lại cảm thấy Trọng Nham ở bên ngoài cũng không tồi, ít nhất cũng đỡ phải lo: “Con ở một mình mọi việc phải cẩn thận, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho ta.” Tạm dừng một chút, Lý Thừa Vận vụng về bổ sung thêm một câu: “Có việc gì cũng đừng sợ, có cha đây.”

Trọng Nham không hé răng, trong lòng có một loại cảm giác thực vi diệu. tựa hồ loại dằn dò bao hàm quan tâm và yêu thương này cậu đã từng mong chờ khi còn rất nhỏ, sau đó theo năm tháng lớn dần lên mà chậm rãi phai nhạt. Thế nhưng hiện giờ trong tình huống không tưởng tượng được lại chính tai nghe thấy, trong lòng trừ bỏ một chút luống cuống, còn có một chút tiếc nuối mờ mịt.

Trên đời này, muốn đạt thành bất cứ chuyện gì đều cần phải có một cơ hội thích hợp, nếu không cổ nhân cũng đã không nói: thiên thời địa lợi nhân hòa. Đồng dạng cùng một câu nói kia, nếu Trọng Nham nghe được lúc còn nhỏ, cho dù Lý Thừa Vận có thuận miệng nói ra, cho dù chỉ nói đúng một lần duy nhất, thì cảm giác của Trọng Nham đối với ông sẽ hoàn toàn bất đồng.

Lý Thừa Vận không chờ được câu trả lời mình mong muốn, khề thở dài: “Được rồi, sớm nghỉ ngơi đi.”

Trọng Nham cúp điện thoại, cũng khề thở dài: “Sớm gì chứ?”

Lúc cậu còn nhỏ, khi tâm tư còn chưa trở nên lạnh lùng, ương ngạnh như bây giờ, người phải nói những lời này đang ở đâu? Thời gian trôi qua, thế sự vô lường, Trọng Nham sớm đã không còn là thiếu niên ngây ngô nhiều năm trước mong chờ cha ruột đối xử tốt, quan tâm với mình.

Những lời này, vẫn là tới quá muộn.

Cuộc sống của Trọng Nham quay trở lại như khi mới lên đây, ra vào nhà đều có người đi theo cả ngày, đến trường tan học đều có người đưa đón, mà ngay thứ bảy tới võ quán cũng có Lý Nam Lý Bắc đi theo. Cậu lên lớp huấn luyện thì Lý Nam Lý Bắc người đọc báo người nghịch di động trong khu nghỉ ngơi chờ cậu, nói chung rất nghiêm túc nhưng cũng có chừng mực, Trình Ủy ngược lại không còn thấy xuất hiện nữa.

Trọng Nham cảm thấy đó cũng là chuyện bình thường, lòng hiếu kỳ của Trình Ủy đối với cậu chỉ là do cảm thấy mới mẻ mà thôi, cũng không phải thật sự nhất kiến chung tình — sau khi trải qua chuyện của Cung Chất, Trọng Nham đối với cái từ ‘nhất kiến chung tình’ đặc biệt cảm hận, cảm thấy bốn chữ này tổ hợp vào một chỗ chỉ là muốn gạt người.

Lại nói mỹ thiếu niên cũng không phải hiếm, lấy địa vị tài phú của Trình Ủy cộng thêm thủ đoạn, bộ dạng playboy của gã, muốn của ai, thương ai, căn bản không khó khăn gì. Nếu chỉ vì ham mê mới lạ, gã hoàn toàn không cần mạo hiểm... chọc giận Lý Thừa Vận mà tới dụ dỗ mình. Theo như Trọng Nham tự cảm thấy thì Trình Ủy làm như vậy quá phiêu lưu, phí tổn cao, lại không có lời.

Trọng Nham cảm thấy sự việc con con này cứ như vậy vô thanh vô tức liền qua đi. Có đôi khi cậu ngẫm lại chuyện của Cung Chất, không biết ngày đó việc mình làm có tác động gì đến anh ta hay không. Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu Cung Chất có thể thanh tỉnh đương nhiên vẫn là tốt nhất, còn nếu vẫn chấp mê bất ngộ (u mê không tỉnh ngộ) vậy thì mặc kệ anh ta thôi.

Đường do người đi, ai có thể thật sự chịu trách nhiệm cho cuộc sống của người khác đây?

Tần Đông An lo lắng vài ngày cuối cùng cũng chậm rãi trầm tĩnh lại, thành thành thật thật lên lớp, cuối tuần còn an ổn cùng Trọng Nham đi học võ rèn luyện thân thể, cũng không còn thấy cậu ta kêu khổ nữa. Trọng Nham còn tưởng rằng cậu ta đã suy nghĩ cẩn thận, phải làm một Tần Đông Nhạc thứ hai, không ngờ Tần Đông An lại cho cậu hay, sở dĩ làm như vậy là bởi vì ma vương nhà cậu ta thời gian này sẽ ở lại thủ đô, nếu cậu ta dám kêu khổ, nhất định sẽ bị đánh.

Trọng Nham buồn bực, Tần Đông Nhạc sao không về địa bàn của anh ta đi, Tần Đông An cũng không hiểu rõ chuyện này lắm, chỉ biết anh trai sẽ ở lại thủ đô một thời gian, mỗi ngày còn phải phối hợp với cảnh sát điều tra án từ gì đó. còn về án từ gì thì Tần Đông An cũng không biết. Nhưng có thể khiến Tần Đông Nhạc xuất mã khăng định không phải là việc lông gà vớ tỏi rồi, bởi vậy khi Tần Đông An nói tới việc này trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

“Ít lo chuyện bao đồng đi.” Trọng Nham một tay vác balo, một tay túm bả vai Tần Đông An lôi ra ngoài: “Anh trai ông so với ai cũng trâu bò hơn nhiều, cho dù cả hai chúng ta đồng thời cùng xông lên cũng không thể đánh bại được anh ta. Hơn nữa, ông có lo lắng cũng vô dụng, đúng không, đó dù sao cũng là công việc của anh ta. Ông cứ thành thành thật thật học hành đi, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, đừng tăng thêm phiền toái cho anh ta là được.”

Tần Đông An cười nhạo: “Lời này của ông giống y hệt ông nói.”

“Thường thôi.” Trọng Nham đúng tình hợp lý nói tiếp: “Điều này chứng tỏ bọn tôi có tư tưởng của người trưởng thành. Với một đứa trẻ chậm lớn như ông còn cách xa lắm.”

Tần Đông An xem thường nhìn cậu: “Hình như sinh nhật ông còn nhỏ hơn tôi hai tháng đấy.”

“Tuổi tâm lý của ca lớn hơn chú nhiều.” Trọng Nham thâm trầm nhìn thẳng bạn: “Nếu thật sự dựa vào tuổi tâm lý mà tính thì tuổi chú chỉ tương đương với con trai ca thôi. thật đấy, ca không lừa chú đâu.”

Tần Đông An vác balo chạy đuổi theo đánh Trọng Nham.

Trọng Nham không dám đối kháng cùng thằng nhóc tay chân tinh tế này, chỉ có thể vừa bật cười vừa chạy trốn chết. cậu vừa mới chạy tới cổng trường liền nhìn thấy ở cạnh bồn hoa một mỹ thiếu niên mình mệ như gió mát thẳng năm đang đứng đó.

Cung Chất kỳ thật chỉ vừa mới tới, cũng không đợi bao lâu. Nhưng thấy Trọng Nham và Tần Đông An một trước một sau đuổi nhau chạy tới cổng trường, vẫn có chút cứng ngắc.

Tần Đông An liếc nhìn thoáng qua liền chú ý tới tầm mắt Cung Chất đang dừng ở trên người Trọng Nham có chút khác lạ. điều này khiến bạn học Tiểu An thập phần lo lắng. từ lúc Cung Chất chẳng một chút quan tâm tới Trọng Nham, Trọng Nham vội vàng xin số điện thoại của người ta, còn chủ động hẹn gặp, cho tới giờ Cung Chất lại chủ động tới tìm cậu, Trọng Nham có thể chống đỡ được sao?!

Tần Đông An dùng khuỷu tay đụng Trọng Nham, hất đầu về phía Cung Chất bĩu môi: “Anh ta tới tìm ông?”

Trọng Nham cũng có chút không chắc chắn lắm: “Chắc không phải đâu?!”

Dựa theo tính tình tiểu công tử được chiều chuộng của Cung Chất, sau khi nhận được điện thoại cùng tin nhắn như vậy của cậu, hẳn sẽ hận chết cậu mới đúng. Không nói tới việc đời này không thềm nhắc tới cậu mà nói không chừng còn âm thầm làm ra một số chuyện muốn chính chết cậu ấy chứ — chẳng lẽ tới tuyên chiến với mình?

Trong khi hai người thì thầm nghi ngờ, thì Cung Chất đã vòng qua bồn hoa dài phía trước, thẳng hướng đi tới chỗ bọn họ.

Hết

32. Chương 32: Người Tốt Nhất

Trọng Nham vẫn luôn biết Cung Chất là một nam nhân thực xinh đẹp, bằng không lần đầu tiên gặp nhau hẳn cũng không trực tiếp đem người ta về nhà. So với Cung Chất hơn 30 tuổi luôn u tối trong ấn tượng của Trọng Nham, thì hiện tại, Cung Chất phong nhã hào hoa, đôi mắt luôn sáng ngời linh hoạt, sắc thái minh mị động nhân.

Trọng Nham không muốn tìm hiểu trong mười mấy năm sinh hoạt ở dị quốc đã có chuyện gì mà khiến ánh sáng trong mắt Cung Chất mất hết, cậu chỉ hy vọng, lúc này đây, khi đang trong tuổi thanh xuân phơi phới, Cung Chất có thể ăn ít khổ sở, không cần phải đi đường vòng nhiều như vậy. bởi vì Cung Chất yêu già kia, thật sự không đáng khiến anh ta phải trả giá nhiều như vậy.

Cung Chất nhìn qua tựa hồ có chút gầy yếu hơn nhưng hai mắt sáng ngời, tinh thần so với trước đây cũng tốt hơn chút. Anh ta đi tới trước mặt Trọng Nham, gật đầu chào hỏi với Tần Đông An, sau đó nhìn sang Trọng Nham, hơi có chút khấn trương nói: “Có thể nói chuyện không?”

Tần Đông An lặng lẽ giật giật lưng áo Trọng Nham một chút. Cái thẳng nhóc Trọng Nham này luôn khiến người ta lo lắng, khi người ta còn chưa chú ý tới, cậu ta đã sốt sắng tìm hỏi số điện thoại của người ta, lại còn hẹn người ta ra ngoài gặp mặt, giờ Cung Chất tự mình tìm tới cửa, Trọng Nham tuy còn chưa đến mức hôn mê nhưng phương hướng cũng sắp không phân biệt được nữa rồi.

Trọng Nham tỏ ra mình không chú ý tới động tác nhỏ của Tần Đông An, gật gật đầu nói: “Được.”

Tần Đông An ho khan một tiếng.

Trọng Nham xoay người vỗ vai cậu ta: “Ông về trước đi, mai gặp sau.”

Tần Đông An lườm cậu, nghiêng răng ken két rít lên: “Ngày mai gặp.”

Trọng Nham đổi vai khoác balo, nói với Cung Chất: “Chỗ rẽ bên kia có một quán cà phê, tới đó chứ?” kiếp trước, mỗi khi Cung Chất không có việc gì làm đều thích ngâm mình trong một quán cà phê nào đó để giết thời gian, anh ta thích hương vị của cà phê, lúc trước từ nước ngoài trở về, còn cố ý mang theo cả máy móc về nhà để mình có thể tự động thủ rang, say, pha cà phê. Đương nhiên, Trọng Nham khi đó cũng không

quá thích cà phê, hẳn chỉ đơn thuần cảm thấy bộ dạng Cung Chất đắm chìm trong niềm yêu thích của bản thân trông thập phần đáng yêu.

Cung Chất mỉm cười: “Được.”

Trọng Nham dẫn Cung Chất đi bộ tới quán cà phê nằm ở chỗ rẽ ngã tư đường gần đó. Lý Nam không xa không gần đi theo sau bọn họ, còn Lý Bắc đã lái xe tới trước.

Thời điểm này, trong quán cà phê không đông khách lắm. Hai người tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Trọng Nham gọi cho Cung Chất một ly cà phê còn mình là một tách hồng trà. Lý Nam ngồi xuống cái bàn trống cách bọn họ một khoảng, an an tĩnh tĩnh đọc báo của anh ta, cách lớp kính thủy tinh cửa sổ quán, Cung Chất và Trọng Nham đều thấy Lý Bắc đỗ xe ở trước bậc thềm vào quán, hạ cửa kính xe, đôi mắt nhạy bén tinh anh bất động thanh sắc quan sát tình huống chung quanh.

Cung Chất tựa hồ không biết mở miệng từ đâu, trầm mặc thật lâu sau mới thấp giọng nói một câu: “Cám ơn cậu.”

Trọng Nham khước miệng cười cười, một câu cảm ơn này cậu đã từng toàn tâm toàn ý chờ mong, quả thực đã biến thành một loại chấp niệm. Nhưng hiện tại dù sao cũng đã trôi qua khoảng thời gian chờ mong đạt giá trị cao nhất, cao hứng thì vẫn cao hứng nhưng cũng không cảm thấy loại cảm giác vui sướng khi linh hồn được an ủi như trong tưởng tượng lúc trước, giờ đây càng giống như hoàn thành một sứ mệnh nào đó mà khẽ thở phào một hơi.

“Về sau có tính toán gì không?”

Tươi cười trên mặt Cung Chất thoáng có chút ngại ngùng: “Tôi định xuất ngoại du học, tới Pháp học thiết kế.”

Trọng Nham cố gắng nhớ lại một chút, hình như kiếp trước Cung Chất không phải từ Pháp trở về. tình hình cụ thể thế nào cậu đã không còn nhớ rõ. Thôi kệ đi, trên thực tế cậu cũng chưa từng chú ý tới.

“Đi một mình sao?”

Cung Chất gật đầu, thần sắc trong mắt như có chút mất mát: “Trước kia tôi định sang Mỹ cùng Trình Ủy. Anh ta có mấy cơ sở kinh doanh ở bên đấy...”

A, hóa ra là nước Mỹ.

“Tôi vẫn luôn cho rằng sẽ đi cùng anh ta.” Cung Chất biểu tình có chút miễn cưỡng: “Nhưng như vậy cũng tốt, không cần chiều ý ai cả, chỉ cần suy xét lựa chọn của mình là được rồi.”

Trọng Nham không biết phải an ủi anh ta như thế nào. Cung Chất như vậy cũng tính là thất tình đúng không, loại trạng thái này hình như sẽ duy trì một khoảng thời gian mới có thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp thì phải. Nhưng cho dù cậu có nói thế nào thì thay đổi một hoàn cảnh mới đối với Cung Chất cũng có chỗ tốt, anh ta sẽ làm quen được không ít bạn mới, bắt đầu một cuộc sống mới, có lẽ sẽ gặp được người thực sự yêu anh ta.

“Khi nào thì đi?” Trọng Nham tương đối quan tâm vấn đề này. Nhìn thấy Cung Chất sẽ liên tưởng ngay tới những chuyện kiếp trước, tốt có, xấu có, xui xẻo có, sung sướng có, rối rắm có... nhưng tất cả những chuyện cũ đó Trọng Nham đều không nguyện ý dính vào lần nữa.

“Đã đặt vé máy bay vào cuối tuần này.” Cung Chất hấp háy khước miệng, tựa hồ muốn cười nhưng cười không nổi, ngược lại khước môi rũ xuống lộ ra biểu tình khổ sở: “Trước đây, mọi thủ tục đều đã được làm xong hết, giờ cũng không còn lý do để kéo dài...”

Trọng Nham biết lý do kéo dài trong lời anh ta chính là chờ Trình Ủy, liền nhẹ giọng hỏi: “Cung Chất, anh có từng oán hận tôi làm...ừm, loại hành động này không?”

“Có lẽ lúc đầu có một chút đi. Nhưng mà...” Cung Chất trầm mặc một khắc, rồi khẽ lắc đầu: “Tôi quen biết Trình Ủy gần 20 năm, sao có thể không biết anh ta là hạng người gì chứ? Rất nhiều người, rất nhiều việc, tôi đều biết, chỉ là nhân nại không nói ra. Tôi vẫn luôn cho rằng, anh ta sẽ nhìn thấy sự nhân nhượng của tôi, cuối cùng phát hiện tôi tốt với anh thế nào.”

Khóe mắt Cung Chất đỏ một chút, lại nhin xuống: “Tôi biết. Tôi kỳ thật cái gì cũng biết. chỉ là... đôi khi, chú ý tới một người, đối tốt với một người đã trở thành thói quen, người trong cuộc sẽ không nghĩ muốn chủ động thay đổi cái gì đó. Tôi luôn nghĩ, có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ không thể nhẫn nhịn được nữa mà đề xuất đòi chia tay. Nhưng chỉ cần anh ta đối xử tốt với tôi một chút, hoặc đôi khi tôi nhớ lại một số chuyện cũ vui vẻ, loại quyết tâm này lại dao động. bản thân tôi cũng biết, tính cách tôi như vậy, muốn thay đổi loại trạng thái giằng co này cần phải có một cơ hội, không ngờ cơ hội đó lại do cậu mang tới.”

Trọng Nham phát hiện cả 2 kiếp sống của mình đều có cùng một tác dụng đối với Cung Chất: mệnh cậu đã định trước sẽ trở thành bó rơm cho con lạc đà sắp chết bấu víu. Cũng may thời gian bất đồng, tâm lý bất đồng nên kết quả cũng bất đồng. Cậu lúc này có thể thản nhiên ngồi ở trước mặt Cung Chất, đây đã là kết quả tốt nhất mà Trọng Nham có thể tượng tượng ra.

Trọng Nham rút khăn tay đưa cho Cung Chất, nhỏ giọng nói thầm: “Đừng khóc, người khác sẽ tưởng là tôi khi dễ anh.”

Cung Chất nín khóc mỉm cười, tiếp nhận khăn tay Trọng Nham đưa, nói tiếng cảm ơn.

Trọng Nham cảm thấy mình phải nói cái gì đó, tỹ như cho tới nay đều tiếc... mấy lời ngon tiếng ngọt. kiếp trước chắc Cung Chất cũng đã từng hy vọng được nghe chính miệng mình nói ra, chỉ tiếc chính hắn không nói, cũng không muốn nói.

“Anh rất tốt.” Trọng Nham lấp bắp khích lệ Cung Chất: “Ừm, lớn lên ưa nhìn, tính cách cũng tốt, còn có... ừm, khí chất nghệ sỹ, rất có mị lực.”

Cung Chất bị biểu tình mất tự nhiên của Trọng Nham chọc cười: “Thật không?”

Trọng Nham bị chính mấy lời buồn nôn của mình làm cho nổi cả da gà, nghe thấy Cung Chất hỏi như vậy, vội vàng gật đầu: “Thật.”

“Tôi thật sự cảm ơn cậu.” trên mặt Cung Chất toát ra một loại thần sắc thản nhiên sáng rõ: “Phi thường cảm ơn cậu.”

Trọng Nham cảm thấy Cung Chất cũng rất buồn nôn: “Không cần cảm ơn, vừa rồi anh cũng đã cảm ơn tôi rồi.”

Cung Chất thực nghiêm túc nhìn Trọng Nham, đây là lần đầu tiên anh thực sự chú ý tới diện mạo của Trọng Nham. Trọng Nham lớn lên cũng rất ưa nhìn, lông mày đen rậm, hơi chếch về phía tóc mai, người có lông mày dài như vậy trông có vẻ rất anh khí. Mắt của cậu cũng đồng dạng đen láy, mỗi khi nhìn ai đó đều vô tình toát ra chút lãnh ý, đáy mắt dường như luôn có một tầng băng mỏng. đuôi mắt cũng thực dài, giống như phối với độ cong đuôi lông mày lộ ra một độ cong nhọt nhọt. từ bên sườn mặt nhìn lại, độ cong khuôn mặt như vậy giống như được vẽ từ một nét bút trên bức họa thủy mặc cổ, lộ ra hương vị tinh xảo lại mê người.

Chắc có thể do đang trong thời kỳ phát triển, gò má Trọng Nham hơi gầy, nếu nở nang thêm chút, Cung Chất thầm nghĩ, như vậy cậu ta trông hẳn càng ôn hòa, càng dễ tiếp xúc, cũng càng thêm xinh đẹp.

Cung Chất tỉ mỉ quan sát tướng mạo Trọng Nham, đột nhiên cầm di động lên nói: “Chụp chung một tấm đi.”

Trọng Nham thoáng không được tự nhiên một chút rồi cũng ngầm đồng ý để Cung Chất ngồi xuống bên cạnh mình, cậu rất ít khi chụp ảnh, nên khi đối diện với ống kính bất giác liền khẩn trương, trong mấy bức ảnh chụp ít ỏi của cậu, cậu đều trông rất cứng nhắc.

Cung Chất ghé vào bên người Trọng Nham, cầm di động chụp cả hai mấy bức.

Trọng Nham còn đang suy nghĩ không biết lưu giữ ảnh chụp của mình ở trong di động có phải là một loại phương thức cảm ơn của Cung Chất hay không, lại chợt nghe Cung Chất nói: “Có một câu tôi vẫn muốn hỏi cậu, Trọng Nham, cậu đã giúp tôi nhiều chuyện như vậy, là bởi vì thích tôi sao?”

Trọng Nham thực sáng khoái gật đầu: “Thích. Nhưng không phải loại thích kia.”

Cung Chất không nghĩ tới cậu sẽ trả lời thẳng thắn như vậy, hơi sững sốt một chút, lại mỉm cười: “Tôi có thể cảm nhận được, cậu rất quan tâm tôi.”

Trọng Nham nghiêm túc gật đầu: “Tôi hy vọng anh có thể sống hạnh phúc, làm những chuyện mình thích, bay cao một chút, vui vẻ một chút. chỉ vậy thôi.” có một câu cậu còn chưa nói, đó là: đừng để người không đáng dùng tình yêu mù quáng trời buột chân tay anh.

Hai mắt Cung Chất phút chốc đỏ bừng.

Âm nhạc trong quán cà phê đổi sang một bài hát khác, bài hát này Trọng Nham không biết tên. Cậu cũng không hiểu âm nhạc lắm, chỉ biết tiết tấu nhạc đệm piano không nhanh không chậm, rồi lại ôn nhu như nước, mang theo cảm xúc không thể nói nên lời, vô thanh vô tức lan tỏa trong không khí.

“Cậu là người tốt.” Cung Chất nhe răng nói: “Là người tốt nhất trong số những người tôi từng gặp. Trọng Nham, tôi hy vọng cậu cũng có thể sống hạnh phúc, làm những chuyện mình thích, bay cao một chút, vui vẻ một chút.”

Từ trong quán cà phê đi ra, Trọng Nham lang thang vô mục đích rất lâu trên đường. cậu không biết Lý Nam, Lý Bắc có còn đi theo sau cậu hay không, vô luận bọn họ có không đi theo, cậu cũng không để ý.

Đèn đường sáng rõ, đô thị ồn ào náo động ban ngày vô thanh vô tức lùi bước nhường chỗ cho hương vị dịu nhẹ chỉ màn đêm mới có, giống như cả thành phố đều thả lỏng sau một ngày thần kinh căng thẳng mệt mỏi, cuối cùng sung sướng mà chìm vào giấc ngủ say.

Thành phố này có rất ít khi thực sự an tĩnh, cho dù là đêm khuya, ở trên đường vẫn có rất nhiều dòng xe cộ qua lại ngược xuôi, có ánh đèn, có người đi đường chưa ngủ. Trọng Nham đi lại giữa bọn họ, tựa như du hồn bất ngờ nhập vào giữa phàm trần, không biết mình nên làm gì, cũng không biết nên đi tới đâu.

Tính mạng cậu vốn đã kết thúc lại quay một vòng trở lại điểm xuất phát, giống như thêm một vòng luân hồi mới khiến Trọng Nham không biết phải làm sao. Kí ức kiếp trước và kiếp này có khi sẽ giao nhau ở một chỗ, rồi đem những khủng hoảng tiềm tàng ở đó vô hạn phóng đại, lớn tới mức đến chính cậu cũng cảm thấy trầm trọng không chịu nổi. thậm chí Trọng Nham còn thấy sợ hãi tương lai sau này, vận mệnh luân hồi sẽ lại lần nữa đưa cậu trở về quá khứ. Cậu không dám nghĩ tới, cuộc sống buồn tẻ, không thú vị, tịch mịch tận xương tủy như thế, cậu có còn dũng khí để lặp lại lần nữa hay không?

Trọng Nham ngồi xuống thành bồn hoa, gió đêm man mác, còn truyền tới tiếng côn trùng rả rích nhỏ nhỏ mà ban ngày không thể nghe thấy.

Cậu bỗng có chút nhớ tới bà ngoại, khi bà lão nhải, khi bà xấu tính hùng hống hổ hống chửi đổng, trước đây cậu vẫn luôn thấy phiền chán, bởi vì bà thà rằng đi dỗ dành một đứa nhỏ không cùng huyết thống, chứ không nguyện ý dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với cậu. Bà đem mọi thất vọng cùng đau lòng về con gái toàn bộ phát tiết hết lên người cậu, lại không thềm nghĩ rằng cậu hoàn toàn vô tội. bà ngoại còn không chịu hao tâm tổn trí làm đồ ăn ngon cho cậu.

Trọng Nham từ trong túi sách lấy ra bao thuốc lá, châm cho mình một điếu, trong làn khói thuốc mỏng manh nhớ lại mình từng có cuộc sống sinh hoạt gia đình. Cho dù khi đó có khổ sở thế nào, thì vẫn là nhà cậu, vẫn có người thấp đèn chờ cậu đi học về, về muộn sẽ bị mắng, không giống như hiện tại, vô luận về nhà lúc nào, đều chỉ im ắng một mình mình.

Khi Trọng Nham hút đến điếu thứ hai, quyết định đi tìm một người cùng mình qua đêm. Cậu biết có mấy câu lạc bộ đêm cũng không tệ, không cần thể hội viên vẫn có thể vào được, hơn nữa MB (money boy) ở đó đều định kỳ đi kiểm tra sức khỏe, tuy rằng hơi tốn tiền một chút, nhưng an toàn vẫn hơn. Cũng không nhất định phải làm, chỉ cần có người nằm cạnh là được rồi, cùng uống chút rượu, hoặc cùng nhau trò chuyện.

Khi Trọng Nham đang cân nhắc từ chỗ mình bây giờ đi tới câu lạc bộ đêm nào gần nhất thì một chiếc xe việt dã chạy ngang qua, mấy phút sau, chiếc xe chậm rãi lùi lại, dừng ở trước mặt cậu. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt mang chút kinh ngạc.

“Trọng Nham? Sao em lại ở đây?”

Hết

33. Chương 33: Nói Thật Đó!

Trọng Nham lang thang vô mục đích hồi lâu, cũng không chú ý mình đã đi tới đâu, bị một người hỏi như vậy mới phát hiện từ sau khi rời khỏi quán cà phê mình đã đi ngược hướng với “Sơn Thủy Loan”. Chỗ này cậu còn chưa tới bao giờ, nhất thời không biết đây là đâu.

Nhìn thấy cậu đứng ở vỉa hè ngăn người, nam nhân đẩy cửa xe ra đi xuống, tới trước mặt cậu mang theo chút thần sắc hoài nghi: “Trọng Nham?”

Trọng Nham phục hồi tinh thần, không chút hứng thú mà liếc nhìn người kia một cái: “Là anh à.”

Tần Đông Nhạc nhíu mày: “Sao em lại ở đây?”

“Tần bộ, hóng mát.” Giờ Tần Đông An không có ở đây, Trọng Nham tự nhiên cũng không cần thiết phải che dấu phản cảm của mình với Tần Đông Nhạc: “Tần thiếu gia có việc bận thì đi đi, không tiễn.”

Tần Đông Nhạc hiện đang mặc thường phục, chiếc quần bò thực tùy ý cùng một chiếc áo sơ mi giản dị, giống như bất kỳ thanh niên bình thường nào trong thành phố, nhưng ánh mắt lại có vài phần sắc bén điều luyện, hơn nữa, đôi mắt kia trong bóng tối lại càng sáng ngời hữu thần. bị đôi mắt như vậy chiếu thẳng vào, Trọng Nham thậm chí có cảm giác không giấu nổi bí mật.

Tần Đông Nhạc nhìn trái nhìn phải: “Anh nghe Tiểu An nói giờ em có người đưa đón, ra cửa cũng có người đi theo cơ mà, người đâu rồi?”

Trọng Nham hỏi hẩn: “Anh có thể phát hiện người đi theo tôi à?”

Tần Đông Nhạc dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc mà nhìn cậu: “Có người đi theo hay không, tự em còn không biết sao?”

Trọng Nham lắc đầu.

Tần Đông Nhạc có chút bất đắc dĩ: “Không có.”

Khi Trọng Nham vừa rời khỏi quán cà phê thì Lý Nam, Lý Bắc vẫn còn đi theo sau cậu, nhưng cũng không biết cậu đi tới chỗ nào thì đem người vứt bỏ, hoặc cũng có thể là Lý Duyên Kỳ có việc, đã gọi bọn họ về.

“Không có thì không có đi.” Trọng Nham dù sao cũng không muốn về nhà, Lý Nam, Lý Bắc đi theo ngược lại càng phiền toái. Cậu còn đang muốn tới club đêm, nơi đó cách biển không xa, cậu muốn tới đó chỉ còn cách bắt xe tới.

“Đi thôi.” Tần Đông Nhạc vẫy vẫy tay gọi cậu: “Anh đưa em về nhà.”

“Không cần. Cảm ơn.” Trọng Nham vội nói: “Anh đi trước đi, không cần quan tâm tôi. Hiện giờ tôi không muốn về nhà.”

Tần Đông Nhạc nhướn mày nhìn cậu: “Vậy em muốn đi đâu?”

Trọng Nham thản nhiên nhìn anh: “Đi tìm chỗ vui vẻ một chút.”

Tần Đông Nhạc cảm thấy hình như mình nghe lầm gì đó thì phải, hoặc là anh đã hiểu lầm ý cậu. Chỗ vui vẻ mà Trọng Nham nói có phải là ý mà mình đang nghĩ không?

Trọng Nham mặc kệ anh ta, xóc balo xoay người muốn rời đi.

“Trọng Nham.” Tần Đông Nhạc lấy lại tinh thần, ba bước thành hai đuổi theo, chặn ở phía trước cậu: “Có phải em lại gặp chuyện phiền toái gì rồi không?”

Trọng Nham có chút không kiên nhẫn: “Mắc mớ gì tới anh? anh cũng không phải CẢNH – SÁT.” Ngụ ý, không có việc gì thì tìm chỗ nào mát mẻ mà nghỉ ngơi đi, ít xía mũi vào chuyện của người khác.

Tần Đông Nhạc một chút cũng không có ý bỏ qua: “Hiện tại anh đang được điều tạm tới cục Công an, đương nhiên chính là Cảnh – Sát. Nói đi, hơn nửa đêm em không về nhà, ở chỗ này làm gì?”

Trọng Nham quét mắt nhìn anh một cái, xoay người lại: “OK, thì về nhà, được chưa.” Cậu đoán Tần Đông Nhạc đã coi mình là một thiếu niên lang thang có vấn đề xã hội, nên ý thức trách nhiệm bùng nổ, sợ mình lại gây ra chuyện gì trái luật pháp nguy hại tới an ninh xã hội. Trong lớp từng có mấy thằng nửa đêm từ tiệm net chui ra bị tuần cảnh chặn lại kiểm tra thẻ học sinh, Trọng Nham cảm thấy tình cảnh hiện tại của mình rất giống với mấy thằng bạn cùng lớp đó.

Trọng Nham không muốn anh ta hoài nghi, liền bắt một chiếc taxi, khi lên xe còn cố ý vẩy tay ngoan ngoãn chào Tần Đông Nhạc, tỏ vẻ mình thuần lương thành thành thật thật đi về nhà.

Tần Đông Nhạc đứng ở ven đường, không tỏ vẻ gì, chỉ là biểu tình trên mặt như có điều suy nghĩ.

Xe taxi đi ngang qua trước mặt Tần Đông Nhạc, Trọng Nham lặng lẽ thở phào một hơi. Cậu không ngờ ngậy ngốc ngồi ven đường cũng có thể gặp được một tên đại phiền toái như Tần Đông Nhạc, vận khí thực sự rất không tồi.

“Đi đâu?” tài xế taxi là một ông chú trung niên, chắc cũng chướng mắt Trọng Nham cái loại thiếu niên choai choai nửa đêm nửa hôm còn lang thang ngoài đường, ngữ khí thực không hòa nhã gì cho cam.

“Cậu lạc bộ đêm Lam Quang.” Trọng Nham cũng đoán được thái độ của ông chú tài xế như vậy là vì sao, bởi vì trên người cậu vẫn đang mặc đồng phục học sinh. Nhưng người khác thấy thế nào, cậu chẳng quan tâm.

Ông chú qua gương chiếu hậu liếc mắt nhìn cậu, nhưng có thể là do ánh mắt Trọng Nham rất đậm chọc nên rốt cuộc ông ta cũng không nói gì.

Xe chạy tới trước cửa club đêm Lam Quang, Trọng Nham vác balo xuống xe, mới vừa bước được hai bước, chợt nghe một giọng nam trầm thấp thực lạnh lùng vang lên ở phía sau: “Trọng Nham!”

Phản ứng đầu tiên của Trọng Nham chính là: Đệt mẹ.

Sao cái tên kia cứ như âm hồn bất tán thế, mấy ông chú cảnh – sát đều khó đối phó vậy sao?!

Trọng Nham không tình nguyện quay người lại, thấy Tần Đông Nhạc đang từ trên xe bước xuống, sắc mặt có chút âm trầm.

Trọng Nham bị tóm tại trận, đơn giản lành làm gáo, vỡ làm muôi: “Anh không còn việc gì để làm sao? tôi, một không hút chích, hai không trả thù xã hội, anh cứ theo dõi tôi làm cái gì hả?” md, ai mà muốn vừa ra ngoài tìm vui lại gặp phải người quen chứ, nhất là người quen đáng ghét, hơn nữa người quen này còn làm một cái nghề khiến người ta muốn né còn không kịp.

Tần Đông Nhạc cũng không rõ vì sao mình lại muốn đi theo Trọng Nham, hoặc cũng có thể là con người Trọng Nham như vậy rất dễ khiến người ta liên tưởng tới một đứa trẻ không được gia đình yêu thương, những đứa trẻ không được gia đình quan tâm thường dễ lầm đường lạc lối.

Trước đây Tần Đông Nhạc đã từng nhận vô số các loại nhiệm vụ, khi tham gia một đợt đợt kích nào đó, theo các đồng chí cảnh sát đi phục kích, thậm chí còn đứng gác, đi tuần đêm, anh đã gặp qua không ít thanh thiếu niên có vấn đề, có đứa giống Trọng Nham nửa đêm còn lang thang đầu đường xó chợ, có đứa uống rượu đánh nhau gây chuyện, có đứa chơi thuốc muốn tìm chết, thậm chí vì không có tiền chơi thuốc mà còn bán – dâm, đi – khách, hoặc có thể đứng ở giữa cầu tự tử...

Tuổi dậy thì là giai đoạn thanh thiếu niên phản nghịch dễ bị ảnh hưởng bởi những thói xấu khắp nơi trong xã hội, nếu lầm đường sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng mà phá hủy cả một đời người. Cúng bởi vì thế, anh mới quan tâm thái quá tới thằng em trai mình như vậy. không ai hiểu Tần Đông An hơn anh, thằng bé rất cả tin, dễ nghe lời dụ dỗ của người khác, điều khiến anh lo lắng nhất chính là Tiểu An sẽ kết nhầm bạn, một bước sai sẽ kéo thêm nhiều bước sai.

Nhưng bất đồng với Tần Đông An, Trọng Nham lại rất thanh tỉnh. qua cặp mắt kia của cậu, Tần Đông Nhạc có thể nhìn ra cậu tâm tư thông thấu, cậu so với bất cứ ai đều lạnh tính, lại càng lạnh lùng hơn, nhiều khi Tần Đông Nhạc còn hoài nghi không biết trên đời này có thứ gì có thể khiến cậu mềm lòng hay không. Theo anh thấy, người như vậy càng nguy hiểm, bởi vì cho dù người đó có thật sự làm gì gây nguy hại cho xã hội thì đó cũng là làm trong lúc tuyệt đối thanh tỉnh.

Thái độ của Tần Đông Nhạc dịu đi, thậm chí còn lộ ra chút mỉm cười: “Trọng Nham, chúng ta tốt xấu gì cũng là người quen với nhau. Em cảm thấy ở tại chỗ này bất gặp một đứa trẻ vị thành niên, đối lại là em, em sẽ làm gì?”

Trọng Nham thầm mắng, lão tử đêch quan tâm anh muốn làm gì

“Đi thôi.” Tần Đông Nhạc bày ra thái độ ôn hòa: “Anh đưa em về nhà, có phiền toái gì anh giúp em giải quyết.”

Trọng Nham liếc mắt xem thường: “Lão tử muốn tìm MB, anh định giải quyết thế nào?”

Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười: “Anh mời em đi ăn khuya, thế nào?” theo Tần Đông Nhạc thấy, Trọng Nham chỉ là nói trong cơn tức giận, một thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh thì hiểu cái gì là MB.

Trọng Nham đã không còn đủ kiên nhẫn, cậu muốn tiêu tiền tìm vui, cùng cái tên này một chút liên quan cũng đêch có. Hết lần này tới lần khác chạy tới quấy rối cậu. thấy Tần Đông Nhạc đang muốn vươn tay kéo cậu đi, Trọng Nham lui về sau một bước, ném mạnh cái balo qua. Giây tiếp theo, Trọng Nham chỉ cảm thấy thế giới trước mắt như đột nhiên đảo lộn, sau đó...

Trọng Nham phát hiện hai tay mình đang bị khóa ở sau lưng, cả người bị gắt gao giữ chặt lấy. Càng đáng chết hơn nữa là cậu đang dựa vào lồng ngực Tần Đông Nhạc, giống như một con cừu non nghen khuất sắp bị đưa đi làm thịt.

Tần Đông Nhạc dùng cái tay kia vỗ nhẹ vào mặt Trọng Nham: “Còn muốn gây rối không?”

Không đánh thì bực, mà đánh không lại càng thấy bực hơn. Trọng Nham quả thực tức muốn học máu: “Buông ra!”

Giọng nói của Tần Đông Nhạc mang theo chút nhẩn cười: “Còn muốn động tay động chân?”

Trọng Nham nghen khuất chịu thua: “Không động, tôi cũng không đánh lại anh.”

Tần Đông Nhạc lại hỏi: “Em nói thật đi, đến đây làm gì?” nói xong còn nắm cằm Trọng Nham ép cậu quay mặt nhìn về phía mình: “Anh đã trải qua huấn luyện, em nói thật hay nói dối, anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.”

Trọng Nham lành lăm gáo vỡ làm muôi: “Chính là không muốn về nhà, muốn tìm một người cùng qua đêm.”

Tầm mắt Tần Đông Nhạc lợi hại, tựa như lưỡi dao sắc bén cắt xén mỗi tác biểu tình trên mặt cậu.

“Nói thật đó!” Trọng Nham kỳ thật có chút hối hận, vừa rồi cậu nên bắt xe về nhà luôn, tới đây để bị tóm làm gì không biết? giá trị vũ lực căn bản không cùng một cấp bậc, người thông minh sao có thể lấy trứng chọi đá, đâm đầu vào chuyện ngu xuẩn vậy chứ?

Tần Đông Nhạc lắc đầu, đối với câu trả lời của Trọng Nham không biết nên khóc hay cười: “Em mới bao nhiêu tuổi... có người xúi giục hả?”

Trọng Nham đáp lại thực nhanh: “Không có.”

“Vậy sao em biết club đêm Lam Quang?”

Trọng Nham tâm nói, lão tử có thể nói kiếp trước từng tới chỗ này tiêu khiển được không?!

“Nghe nói.”

“Nghe ai nói?”

Trọng Nham mất kiên nhẫn: “Sao anh hỏi nhiều thế?”

Tần Đông Nhạc bóp chặt cổ tay Trọng Nham, cậu kêu thảm một tiếng: “Mẹ nó.”

Tần Đông Nhạc đe dọa vươn tay vỗ mặt cậu lần nữa: “Em lặp lại thử xem.”

Trọng Nham mím môi không dám lên tiếng, hôm nay cảm xúc của cậu có chút suy sụp cộng thêm đang đói bụng, thật sự cũng không muốn tìm người đánh nhau. Thêm nữa, trong lòng cậu cũng hiểu rõ, từ góc độ xã hội mà nhìn lại thì hành vi của cậu hôm nay hoàn toàn xuất phát từ tình thế không thuận lợi mà ra. Mình

đúng là suy xét không đủ, nếu lúc này không phải là Tần Đông Nhạc mà là một tuần cảnh nào khác, làm không tốt có khi còn bị báo lại với nhà trường, liên lạc về gia đình, vậy thì càng phiền toái.

“Anh buông tay.” Trọng Nham thức thời nhận thua: “Tôi không tìm nữa, tôi về nhà.”

Bụng Trọng Nham rất hợp thời mà ừng ực vang lên một tiếng, thanh âm còn rất vang dội.

Tần Đông Nhạc buông cậu ra, trong lòng bỗng có chút phức tạp, vừa có chút buồn cười, vừa có chút muốn thở dài: “Chưa ăn tối?”

Trọng Nham liếc mắt nhìn anh một cái.

Tần Đông Nhạc cúi người nhặt balo của cậu lên, một tay dứt khoát nắm cổ tay cậu kéo đi: “Đi thôi.”

Trọng Nham vẫn cố cùng anh phân cao thấp: “Tôi tự mình bắt xe về.”

“Đừng không biết phân biệt.” Tần Đông Nhạc cũng không quay đầu lại mà đe dọa cậu: “Nếu em thấy khó chịu khi đi cùng anh, vậy anh có thể trực tiếp ném em tới đồn cảnh sát. Mỗi tối ở đó đều có đủ loại người, tất cả đều là thanh thiếu niên hư hỏng, từ hút chích tới gây rối đánh nhau... Trọng Nham, anh cảnh cáo em, học tốt không dễ nhưng học xấu lại không khó chút nào.”

Nghe mấy lời này khiến Trọng Nham cảm thấy ngứa răng.

Tần Đông Nhạc nhét cậu vào xe, còn giúp cậu thắt luôn dây an toàn: “Trước dẫn em đi ăn cơm.”

“Anh mời?” Trọng Nham hỏi anh: “Có thể ăn thịt nướng không?”

Tần Đông Nhạc không phản ứng với cậu.

Trong xe mở điều hòa, mồ hôi trên người cũng dần bay mất. Trọng Nham không thành thật mà lục lọi tủ lạnh trên xe, từ bên trong lôi ra một lon coke, liếm liếm môi nói: “Anh cũng thật biết hưởng thụ.”

Tần Đông Nhạc bật cười: “Cái này cũng kêu là biết hưởng thụ?”

Hôm nay, sau khi tan học Trọng Nham chỉ uống một tách hồng trà, hút hai điếu thuốc, cổ họng đã sớm khát khô. Tu một hơi lon coke mát lạnh, cảm thấy toàn thân thật thoải mái.

Tần Đông Nhạc liếc nhìn bộ dạng híp mắt thư thái của cậu, tâm nói đúng là trẻ con, trẻ con làm chuyện gì cũng không thể dùng góc độ người lớn để lý giải. cái gì mà tìm MB, anh cho rằng nhóc con này chỉ đang nói đùa. Hơn nữa bên cạnh nhóc con này lớn lên không có người lớn quản giáo, có thể trưởng thành như thế này cũng coi như không tồi rồi.

Hai người đều không nói chuyện, nên tiếng sôi bụng của Trọng Nham phát ra lại càng phá lệ rõ ràng. Tần Đông Nhạc không nhịn được bật cười, dừng xe trước cửa một quán mì vẫn chưa đóng cửa.

Trọng Nham lộ ra biểu tình thất vọng: “Mì à.”

Tần Đông Nhạc xuống xe trước, làm bộ không nghe thấy tiếng lầu bầu của cậu. quán mì này trước kia khi làm nhiệm vụ được một đồng đội dẫn tới, ông chủ là người Tân Cương hàng thật giá thật, bột mì, thịt bò thậm chí cả đồ gia vị đều được vận chuyển từ Tân Cương về, hương vị hoàn toàn bất đồng với các quán mì khác. Hơn nữa, trong quán bọn họ còn có món thịt dê nướng rất chất, vừa rồi Trọng Nham ồn ào nói muốn ăn thịt nướng, buổi tối nếu ăn nhiều thịt sẽ không tốt cho thân thể, nhưng nếu ăn mấy xiên đồ thềm thì có thể.

Lúc này trong quán không có nhiều người, nên đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, một bát mì thịt bò lớn, mấy xiên thịt dê nướng, một bữa ăn nhẹ nhàng ngon lành. Trọng Nham một tay cầm xiên thịt dê, một tay gấp mì, đồ ăn nhét đầy miệng.

Tần Đông Nhạc cười hỏi cậu: “Mùi vị thế nào?”

Trọng Nham lúng búng nhai đồ ăn, mơ hồ không rõ gật đầu: “Ăn ngon.”

Hết

34. Chương 34: Chặt Tay

Buồn khổ qua đi, nghịch ngợm qua đi, cái bụng được lấp đầy, Trọng Nham bắt đầu mệt rã rời.

Cậu ngồi ở ghế phó lái trên xe Tần Đông Nhạc, giống như gà mổ thóc mà gặt gà gặt gù, vừa mơ mơ màng màng nghĩ: thân thể thanh niên thực dễ mệt mỏi, tuy rằng tinh lực tràn đầy, nhưng tinh lực tràn đầy đến đâu cũng dễ dàng tiêu hao hết sạch.

Tần Đông Nhạc nhìn cậu gặt gà ngã trái ngã phải, vừa chỉnh điều hòa cao lên một chút, vừa phát sầu thâm nghĩ, nhóc con này hôm nay lại không làm bài tập về nhà rồi. Sắp lên lớp 11 mà vẫn tiếp tục cà lơ phất phơ như vậy, nếu không thi đỗ đại học thì biết làm thế nào? Học tập không có người đốc thúc, sinh hoạt cũng không ai chăm sóc, gần nửa đêm còn chưa ăn tối...

Nhưng những chuyện này, anh là một người ngoài cũng không tiện mở miệng, chuyện của Lý gia cũng không phải dễ tham gia như vậy. Thái độ của Trình Du đối với Trọng Nham như thế nào, từ việc Trọng Nham chọn sống riêng ở bên ngoài không chịu ở trong nhà chính Lý gia đã có thể đoán ra phần nào. Dưới tình huống như vậy, vai trò giáo dục của ông bố Lý Thừa Vận với Trọng Nham có ảnh hưởng thế nào cũng có thể đoán được.

Tần Đông Nhạc suy nghĩ cả một đường cũng không nghĩ ra biện pháp nào khả thi. Vốn thanh quan cũng khó quản việc nhà, chứ đừng nói anh và Trọng Nham không quen cũng chẳng thân, hữu tâm nhưng vô lực.

Khi xe dừng ở dưới lầu, tâm tình Tần Đông Nhạc có chút trầm trọng, cảm thấy thật sự không biết nên nói thế nào, có khi hôm nào kêu Tiểu An dẫn nhóc con này về nhà mình đi, ba anh tuy cũng thường xuyên không ở nhà nhưng trong nhà tốt xấu gì cũng còn có mẹ, mỗi khi Trọng Nham đối mặt với mẹ anh thường có chút khấn trương, nên mẹ có nói gì thì nhóc con này vẫn chịu nghe.

Tần Đông Nhạc dùng mu bàn tay vỗ nhẹ lên mặt Trọng Nham: “Trọng Nham? Đến nhà rồi.”

Trọng Nham rầm rì hai tiếng, xoay đầu sang phía bên kia, ý đồ muốn chuyển sang tư thế khác. Trên người cậu vẫn còn cài dây an toàn, muốn xoay người cũng không xoay được, lòng mày khó chịu nhàu nát lại.

Tần Đông Nhạc nhìn thấy vậy rất buồn cười, vươn tay giúp cậu cởi bỏ dây an toàn.

Trong miệng Trọng Nham lẩm bầm câu gì đó không nghe rõ, vung tay lên thiếu chút nữa đáng trúng cằm Tần Đông Nhạc.

Tần Đông Nhạc ngẩng người về sau né một chút, vươn tay nhéo nhéo mặt cậu một cái, nhẹ giọng mắng: “Nhóc con.”

Tay anh dùng sức, Trọng Nham đau nhe răng nhếch miệng tỉnh lại, ánh mắt ngây thơ nhu nhu hai má mình, còn cho là mình ngủ chảy nước miếng, dùng mu bàn tay tùy ý lau hai cái: “Đến rồi?”

Tần Đông Nhạc nhếch cười: “Đến rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Trọng Nham mơ mơ màng màng mà vác theo balo xuống xe.

Tần Đông Nhạc ở sau lưng nói với theo một câu: “Bài tập về nhà hôm nay của em làm hết chưa?”

Bước chân Trọng Nham lảo đảo một cái, cũng không quay đầu lại mà lấy chìa khóa ra, chạy nhanh vào trong tòa nhà.

Tần Đông Nhạc lắc đầu, tựa vào cửa xe ngửa đầu nhìn căn phòng tối om trên tầng cao nhất. Lần trước anh đã tới một lần, Tần Đông An từng nói với anh, căn nhà trên tầng cao nhất mà có cái sân thượng trồng mấy cái cây kia chính là nhà Trọng Nham. Dù tiểu khu này điều kiện sống rất tốt, nhưng nếu chỉ có một mình đứa nhỏ ở, nhìn thế nào cũng thấy có chút đáng thương.

Đèn sáng, ngay sau đó, phía ban công xuất hiện một thân ảnh, phất phất tay với người dưới lầu.

Trong lòng Tần Đông Nhạc bỗng nhiên cảm thấy sung sướng, nhóc con xấu tính này còn có thể nghỉ sau khi vào nhà, ra ban công chào tạm biệt anh, chắc, coi như nhóc có lương tâm.

Trọng Nham mơ màng đi vào nhà, cũng không nghĩ gì nhiều liền đi tới ban công vẫy vẫy tay xuống dưới lầu, chờ tới khi nhìn người phía dưới cũng khoát tay chào cậu xong, cậu mới đột nhiên giật mình thanh tỉnh lại, mình đang làm gì vậy nhỉ? cũng không phải con gái, sau khi được người ta đưa về nhà còn bật đèn cho người ta nhìn, rồi còn ra ban công vẫy vẫy tay...

Trọng Nham càng nghĩ càng có xúc động muốn chặt tay. Còn cả cái tên Tần Đông Nhạc kia nữa, anh nói anh một Đại lão gia, thấy người ta lên nhà rồi còn không mau đi nhanh đi, đứng chờ dưới lầu là muốn xem cái gì hả... đây là di chứng lưu lại khi đưa con gái về nhà sao?

Chiếc xe viết đã sáng đèn pha, theo bóng cây rậm rậm chậm rãi rời đi.

Trọng Nham buồn bực quay lại phòng khách, nhìn nhìn balo của mình, nhận mệnh mà lôi sách vở ra làm bài tập về nhà.

Khi Tần Đông Nhạc về tới nhà, Tần ba ba còn chưa về, mẹ anh đang đắp mặt nạ dưỡng da, ngồi trên sofa xem TV. Trong phòng khách tối mờ chỉ mở một chiếc đèn cây đặt ở góc tường, hắt ánh sáng lên chiếc mặt nạ bùn màu xanh của mẹ, thật sự dọa Tần Đông Nhạc một thân mồ hôi lạnh.

Tần Đông Nhạc ném chìa khóa xe ở tủ giày cạnh cửa, thấp giọng oán giận: “Mẹ, mẹ đừng dọa người khác vậy chứ. Đèn cũng không bật, mặt lại xanh lè.. thật y như đang đóng phim ma.” Anh không tìm bạn gái quả nhiên là quyết định chính xác, lúc nào cũng bị kích thích như vậy, có thể sống lâu mới là lạ.

Đường di oán trách: “Ồ trong nhà mình, lão nương không thể thoải mái một chút sao?”

Tần Đông Nhạc thật không có biện pháp với mẹ mình: “Được, sao lại không được. mẹ muốn thoải mái thế nào thì cứ làm thế đi, nếu không con giúp mẹ bôi thêm một lớp?”

Đường di muốn cười lại nhin được: “Con không phải nói hôm nay rảnh rồi sao? sao trễ như vậy mới về nhà?”

Tần Đông Nhạc rửa sạch tay, từ trong tủ lạnh lấy ra nửa quả dưa hấu và cái thìa, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, vừa ăn dưa vừa lạo xạo kể lại: “Vốn con có thể về sớm, nhưng trên đường lại gặp Trọng Nham.”

Đường di nghe không rõ hỏi lại: “Ai?”

“Trọng Nham.” Tần Đông Nhạc nói: “Nhóc con thích ăn điểm tâm mẹ làm ấy, bạn học Tiểu An.”

“A, đứa nhỏ đó à.” Đường di kỳ quái nhìn anh: “Con gặp thằng bé ở đâu vậy?”

“Ở trên đường, khi đó nhóc ấy ngây ngốc ngồi vệ đường, cơm tối còn chưa ăn.”

“Có phải thằng bé lại gặp chuyện phiền toái gì rồi không?” Đường di nghĩ y hệt anh, hỏi đến cùng: “Con có hỏi thăm thằng bé không?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Nhóc con đó rất bướng, cái gì cũng không nói. Con phải cứng rắn kéo nhóc ấy đi ăn, rồi đưa về tận nhà.”

“Thật là tạo nghiệt chương.” Đường di thở dài: “Cho dù có là con riêng thì lỗi cũng không phải ở đứa con. Trình Du làm mẹ cả cũng thật quá tệ.”

Tần Đông Nhạc không lên tiếng, anh biết hồi còn trẻ mẹ anh từng có mâu thuẫn với bà Trình Du, đã nhiều năm trôi qua mà cả hai vẫn nhìn nhau không vừa mắt. Đây cũng là một phần lý do khiến cho quan hệ Tần gia và Lý gia không xa không gần. Đến thời thế hệ bọn anh thì anh em anh và anh em Lý gia qua lại cũng càng ít, anh và anh em Lý Duyên Kỳ Lý Duyên Lân từ nhỏ cũng có quen biết nhau, nhưng đến hiện tại có gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào hỏi, thế là hết. ngược lại, Tần gia lại có quan hệ tương đối gần với Cung gia, Ngụy gia, đều có gia thế không bằng Lý gia.

“Con nói xem, ba thằng bé bỏ rơi không quan tâm tới thằng bé đúng không?” Đường di vẫn còn mãi suy nghĩ tới chuyện của Trọng Nham, biểu tình buồn bực vô cùng. “Cho dù không thể đón về nhà chính thì chẳng lẽ ở bên ngoài cũng không quan tâm được?”

Vấn đề này Tần Đông Nhạc thật sự rất khó trả lời.

Đường di cảm khái trong chốc lát, lắc đầu nói: “Ngày đó khi mẹ tham dự sự kiện ở quán trà, mẹ nghe dì tứ Ngụ nói Lý gia mới vừa nhận về nhà một đứa con riêng, mẹ còn tưởng đó là Trọng Nham. Kết quả khi cùng bọn họ nghe ngóng, hóa ra lại không phải, là con riêng của một tình nhân Lý tiên sinh bao đường ở bên ngoài, mới học cấp 2. So với Trọng Nham nhỏ hơn 2 tuổi.”

Tần Đông Nhạc sửng sốt một chút, chợt nhớ tới bộ dạng Trọng Nham ngồi ngẩn người ở ven đường, tay cầm điều thuốc hút dở, ánh mắt trống rỗng giống như pho tượng không chút sinh khí. Tần Đông Nhạc cảm thía cạo qua cạo lại nửa quả dưa, trong lòng có chút không tự vị thầm nghĩ: Trọng Nham chính vì chuyện này mà chịu đả kích sao?

“Đáng tiếc cho thằng bé, nó hiểu chuyện lại ngoan ngoãn như vậy.” Đường di tiếc hận nói: “Thật sự là tự tạo nghiệt mà.”

“Con vẫn cảm thấy nhóc con đó tâm nhân nhiều...”

“Nếu không có tâm nhân thì đã sớm bị đưa về Lý gia gọi Trình Du là mẹ rồi!” Đường di tà liếc thằng con một cái, đối với việc dùng từ của anh có chút bất mãn: “Con ngẫm lại mà xem, tình huống Lý gia là thế nào, Trình Du ghê gớm ra sao, còn cả hai đứa con trai của bà ta nữa, một đám cũng không phải đèn càn dầu. Trọng Nham ở riêng bên ngoài có khi còn an ổn hơn chút.” Nói xong lại thăm thía bổ sung thêm một câu: “Đứa nhỏ đó, có tâm nhân không sợ, chỉ cần không hư hỏng là được.”

Tần Đông Nhạc cười cười không nói tiếp, anh biết mẹ anh có ấn tượng rất tốt với Trọng Nham.

Đường di còn nói: “Ở bên ngoài tốt thì tốt nhưng không có người lớn chăm sóc, aiz..”

“Hay là mẹ nói với nhóc ấy một câu đi.” Tần Đông Nhạc trêu ghẹo bà: “Con thấy mẹ nói nhóc ấy sẽ nghe, kêu Tiểu An đưa nhóc ấy về nhà mình, mẹ chăm sóc khuyên nhủ nhóc ấy chăm chỉ học tập.”

Đường di bộ dạng tiếc hận lắc đầu: “Dù người ngoài có nói thế nào thì vẫn phải được trưởng bối trong nhà coi trọng mới được.”

Tần Đông Nhạc cảm thấy khả năng này chắc không trông cậy vào được, Lý Thừa Vận cũng đâu chỉ có mình Trọng Nham là con trai, vô luận thân phận địa vị, hay là mức độ tình cảm sâu nặng, Trọng Nham đều không bằng một góc của mấy đứa kia. Tần Đông Nhạc suy nghĩ hồi lâu thế nhưng vẫn không tìm ra được Trọng Nham có ưu thế gì ở trước mặt Lý Thừa Vận, nhìn không được có chút cảm thấy khổ sở thay nhóc ấy.

“Thôi, mẹ đừng nghĩ nữa.” Tần Đông Nhạc vỗ nhẹ vào mu bàn tay mẹ mình: “Chuyện nhà người ta, có thể giúp đến đâu hay tới đó, không giúp được cũng không thể trách chúng ta.”

“Mẹ biết.” Đường di cầm cái gương nhỏ đặt trên bàn trà soi qua soi lại, bắt đầu cẩn thận gỡ lớp mặt nạ trên mặt xuống: “Ah, đúng rồi, hôm nay mẹ và a đi làm bánh quy đường, sáng mai bảo Tiểu An mang một ít tới cho Trọng Nham.”

“Vâng.” Tần Đông Nhạc nghĩ tới chuyện một thằng nhóc như Trọng Nham lại thích ăn đồ ngọt, nhìn không được cong cong khóe miệng muốn cười.

Trọng Nham làm xong bài tập về nhà, hai mắt híp tịt không mở ra được. kết quả vừa mới bò lên giường, Ôn Hạo lại gọi điện tới làm phiền, cậu vừa ấn nghe, đã nghe Ôn Hạo thẳng mặt hỏi han: “Lý Nam, Lý Bắc đã quay lại chỗ cậu chưa?”

Trọng Nham cười lạnh: “Người của Lý gia các người lại đi hỏi tôi?”

Giọng nói của Ôn Hạo có chút gấp gáp: “Có phải đại ca sai bọn họ hai ngày nay đều đi theo cậu?”

“Là nói như thế.” Trọng Nham nghĩ tới 2 cái tên vệ sỹ nửa đường lại không thấy đâu: “Nhưng chân mọc trên đùi bọn họ, bọn họ muốn chạy đi đâu tôi có thể cản sao?”

“Bọn họ đi khi nào?”

“Không biết.” Trọng Nham không kiên nhẫn nói: “Bọn họ lái xe của tôi đi rồi, lúc đi còn không thèm chào tôi. Anh có rảnh thì nói lại với Lý tiên sinh một câu, về sau đừng có an bài cái loại mặt hàng người tại Tào nhưng tâm ở Hán, nói thì như rồng leo, làm thì như mèo mửa thế cho tôi.”

Ôn Hạo thở dài: “Trọng Nham, cậu đừng tức giận, hôm nay trong nhà thật sự đã xảy ra chuyện. Đại thiếu gia cũng sốt ruột, không còn chừng mực, mới gọi tất cả người trở về lần nữa an bài.”

Trọng Nham xì một tiếng bật cười: “Đại thiếu gia còn có thể vượt mặt Lý tiên sinh an bài nhân thủ, có thể thấy hoàng đế còn chưa thoái vị, thái tử đã bắt đầu giam quốc (giám sát quốc gia). Thật sự là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, thật đáng mừng.”

Ôn Hạo trầm mặc trong chốc lát, thở dài thật dài: “Trọng Nham, đừng nói bừa.”

“Anh cũng đã nói là nói bừa vậy thì còn để ý làm gì?” Trọng Nham không quan tâm, tắt đèn phòng, đi chân đất tới bên cửa sổ, vươn tay kéo rèm ra một chút: “chẳng lẽ thái tử gia thật sự bức vua thoái vị?”

Ôn Hạo lại thở dài: “Trọng Nham, cậu nói chuyện...”

“Nếu anh không muốn nói thì cúp đi...” Trọng Nham ngáp một cái: “Tôi buồn ngủ.”

Nói đến cũng lạ, bị Tần Đông Nhạc gây sức ép một vòng, loại cảm xúc tối tăm kỳ quái lúc trước cảm nhận được khi ngồi ở ven đường đã tiêu tán một cách khó hiểu. Trọng Nham tự giễu nghĩ, tùy tiện gặp phải người quen, làm mấy chuyện gây sức ép lại có thể lập tức dời đi sự chú ý của mình, dẫn dắt mình thoát khỏi cảm xúc trái chiều. Chẳng lẽ là do mình quá nhàn rồi sao?

Ôn Hạo vội nói: “Nếu Lý Nam Lý Bắc quay về chỗ cậu, nhất định phải nhớ gọi điện báo lại cho tôi biết. cho dù muộn mấy cũng được. Tối nay chỉ sợ không ai ngủ nổi. Aiz.”

Trọng Nham mơ mơ màng màng lên tiếng, hỏi lại: “Nhà các người rốt cuộc lại làm sao vậy?”

Giọng Ôn Hạo lộ ra áp lực không giữ được, vô cùng lo lắng: “Còn có thể làm sao, nhị thiếu gia bỏ nhà đi rồi!”

“A?” Trọng Nham mở mắt ra, lòng hiếu kỳ lặng lẽ trào lên: “Vì sao bỏ đi?” nhìn không ra Lý Duyên Lân tiểu thiếu gia suốt ngày vênh cáo hống hách cư nhiên cũng chơi trò hề ngạo kiêu như vậy, anh ta không phải thích nhất mấy trò như đánh đấm, đập phá, cướp đoạt sao? Trọng Nham vẫn cảm thấy với tính cách kia của anh ta không ép người khác bỏ nhà rời đi đã A di đà Phật lắm rồi, anh ta bị mẹ và anh trai nuông chiều y như thổ phỉ mà cũng biết bỏ nhà đi sao? có phải có lăm lăm gì rồi không?

Giọng Ôn Hạo mang theo vài phần ý tứ hàm xúc khác, tựa như đơn thuần oán giận, lại tựa như có ý chỉ điểm cho Trọng Nham: “Còn không phải bởi vì chuyện mấy đứa con trai trong nhà sao?”

Hết

35. Chương 35: Ngoan

Hôm đó, thời gian Lý Duyên Lân về nhà sớm hơn bình thường một chút, bởi vì trong tiết thể dục cậu bị ngã, bả vai bị rách một miếng da, tuy rằng đã được bôi thuốc băng lại, nhưng vẫn đau rất không thoải mái. Cho nên cậu từ chối lời mời của đám thiếu gia tiểu thư kia trực tiếp về nhà.

Sau này nhớ lại chi tiết này, Lý Duyên Lân đặc biệt hối hận. cậu hẳn nên đi cùng bọn họ ra ngoài uống một chén hoặc tìm một chỗ giết thời gian rồi mới về nhà mới phải, nếu thế thì có lẽ chuyện gì cũng sẽ không phát sinh.

Lý Duyên Lân mang theo túi sách đi vào phòng khách, chợt nghe thấy từ trên lầu truyền tới tiếng cãi nhau ầm ĩ, quần gia cùng đám hầu gái trong nhà đều đã tránh hết ra ngoài, nên căn phòng trống rỗng hiệu quả truyền âm càng phóng đại, tiếng cãi nhau nghe vào tai giống như mang theo điềm xấu đáng lo ngại.

Lý Duyên Lân cũng đã quá phiền chán cha mẹ cậu bao năm qua thường xuyên khắc khẩu, chiến tranh lạnh, nên cũng chẳng quan tâm lắm định vác túi sách trở về phòng mình. Cậu vừa mới đi tới trước cửa phòng ngủ của mình, chợt nghe tiếng mẹ mình sắc nhọn truyền qua khe cửa khép hờ vang ra: “Anh không nghĩ tới A Kỳ và A Lân sao? chẳng lẽ chúng nó không phải là con anh?”

Lý Duyên Lân dừng bước, khẽ nhíu mày. Trước đây mỗi khi bọn họ cãi vã, nội dung đều xoay quanh tiểu yêu tinh hay nữ minh tinh nào đó, lúc này cư nhiên đã trở thành...

Lý Thừa Vận không còn kiên nhẫn đáp: “Cô đang mê sảng cái gì thế hả, chúng nó đều là con tôi, tôi có bất công với đứa nào hả?”

Trình Du cười lạnh: “Có bất công hay không anh tự hỏi chính mình đi, anh có từng nói giúp A Kỳ một câu nào không? Phải, ông ta là người già, tôi không thể nói ông ta không đúng, nhưng còn anh thì sao? làm cha, anh không thể nói đỡ cho A Kỳ sao? anh lại vì kẻ khác mà làm ảnh hưởng tới thanh danh của nó?!”

Lý Duyên Lân nghe được hai chữ “Thanh danh”, tim bỗng nhảy dựng, cả người cứng đờ.

Lý Thừa Vận mắng: “Trình Du, cô có điên thì cũng có chừng mực đi. A Kỳ, A Lân đều là hậu bối, người lớn không thể nói bọn nó sao? chuyện này có cái gì mà phải giải thích? Bọn nó làm gì chẳng lẽ cha không nhìn thấy?”

“Ông ta có thể nhìn thấy cái gì? ông ta chỉ nhìn thấy đồ ông ta muốn thấy! bất công lệch tới tận bắc cực rồi... Lý Thừa Vận, anh đừng giả bộ ngờ ngẩn đều lừa tôi, anh tự nói xem biểu hiện của A Kỳ tại công ty thế nào?”

“Nó là con tôi, đương nhiên làm rất tốt.”

Trình Du nổi giận: “Anh đã nói nó làm tốt, vậy vì sao không cản ông ta lại?!”

“Ông ấy là cha tôi, ông ấy đã quyết định chuyện gì cô bảo tôi phải ngăn cản thế nào? Chẳng lẽ Lý thị đã giao vào tay tôi thì không còn liên quan gì tới ông ấy sao? ngay cả ý kiến của ông ấy cũng không để ý?”

“Nhưng A Kỳ đã làm rất tốt mà, anh để thằng tiện loại kia chen một chân vào là muốn làm gì?! anh bảo A Kỳ sẽ nghĩ thế nào? Đến A Lân còn chưa vào công ty làm việc! ông ta làm như vậy thì người trong công ty sẽ dị nghị A Kỳ như thế nào, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới sao?!”

“Đâu có nghiêm trọng như vậy?” Lý Thừa Vận không kiên nhẫn, “Cha chỉ nói để Ngạn Thanh tới công ty với ông, làm một thực tập sinh, kỳ thật chỉ là tới làm bạn với ông thôi, chân chạy gì đó, nó chỉ là một đứa trẻ con thì có thể làm cái gì?”

“Nói thì nói như vậy!” thanh âm Trình Du càng ngày càng kích động: “A Kỳ hiện tại đã đủ khó khăn rồi, ông ta mỗi ngày còn dẫn cái thằng tiện loại kia bên người đi ra đi vào. Một thời gian sau, chẳng lẽ người ta sẽ không hoài nghi ông ta muốn trải thảm hoa cho thằng tiện loại kia? Ông ta làm như vậy là muốn đẩy A Kỳ tới chỗ nào?!”

“Cô đừng có chuyện bé xé ra to!”

“Có phải chuyện bé xé ra to hay không trong lòng anh tự biết rõ!” giọng Trình Du phát ra tiếng nức nở sắc nhọn: “Tôi tuyệt đối không đồng ý anh chia cổ phần công ty cho mẹ con thằng đó!”

Ngữ khí Lý Thừa Vận thoáng có chút hòa hoãn: “Cô không cần như vậy, A Kỳ là người thừa kế do gia tộc bồi dưỡng, tôi sao có thể không quan tâm tới nó?”

“Vậy anh đuổi cái thằng tiện loại đó đi!”

“Cô một câu tiếp một câu cứ tiện loại tiện loại là có ý gì? đó cũng là con tôi...”

Trong phòng ngủ vang lên một tiếng bập tai chát chúa.

“Lý Thừa Vận, anh ở bên ngoài trái ôm phải ấp tôi mặc kệ, nhưng sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn thôi, anh không quan tâm con trai, tôi cũng nhẫn! nhưng hôm nay nếu anh không đuổi thằng tiện loại kia đi, tôi sẽ sai người giết chết con tiện nhân kia!”

“Cô quả thực là kẻ điên...”

“Được, được lắm, tôi là kẻ điên, tôi là bị ai bức điên?!”

“...”

Túi sách của Lý Duyên Lân không biết từ khi nào đã bị rơi xuống sàn, cậu nắm chặt hai tay, trong ngực dâng lên một cổ đau xót đan xen phần nộ. cậu chưa bao giờ biết mẹ mình ở Lý gia lại sống trong tình cảnh khổ sở như thế, bà vẫn luôn tự cho mình là quý phụ phu nhân, vì đảm bảo lợi ích của con trai, bà lại có thể dùng phương thức kịch liệt như vậy để uy hiếp chồng, nhưng cho dù như vậy, bà vẫn như cũ không nhận được một cái hứa hẹn như mong muốn.

Lý Duyên Lân nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ đằng sau, vừa quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy Lý Ngạn Thanh được hai người hầu hộ tống lên lầu. hai người nhìn nhau một chốc, trong mắt Lý Duyên Lân hiện lên tia căm hận không chút che giấu.

Lý Ngạn Thanh thản nhiên nhìn lướt qua Lý Duyên Lân, không hé răng. Hai vị gia chủ khắc khẩu quá lớn tiếng, cậu ta đương nhiên cũng nghe thấy Trình Du uy hiếp muốn giết Trương Minh Nghiên, nên khi nhìn thấy Lý Duyên Lân sắc mặt có vẻ thực âm trầm.

“Cút.” Lý Duyên Lân nhìn hai người hầu ở sau lưng Lý Ngạn Thanh, ánh mắt tối tăm như muốn giết người.

Hai người hầu liếc nhìn nhau, xám xịt bỏ túi sách của Lý Ngạn Thanh xuống, nhanh chóng chạy xuống lầu. Lý Ngạn Thanh nhìn Lý Duyên Lân ước chừng cao hơn cậu ta một cái đầu, ánh mắt có chút khấn trương: “Anh muốn làm gì?”

Khuất phục và phần nộ trong lòng Lý Duyên Lân dâng trào đến khi nhìn thấy Lý Ngạn Thanh rút cục tìm được chỗ phát tiết, đều tại nó, đều là do thằng tiện loại này xuất hiện, mới khiến trong nhà biến thành loại trạng thái khó hiểu này, ông nội không chú ý tới mình và đại ca, cha cũng dời lực chú ý lên người nó, giờ nó lại còn muốn cướp đoạt quyền thế, địa vị của đại ca trong công ty.

Lý Duyên Lân tức giận dùng sức một phen đẩy mạnh vai Lý Ngạn Thanh: “Cút khỏi nhà tao.”

Lý Ngạn Thanh chật vật đứng vững, đôi mắt hạnh giống y hệt Trương Minh Nghiên hung trọn trừng Lý Duyên Lân: “Mày là cái thá gì? đây cũng không phải nhà của một mình mày.”

Lý Duyên Lân vung tay cho một bạt tai: “Mày nói xem là nhà ai?”

Lý Ngạn Thanh chói tai hét lên: “Á! Ba ba!”

Lửa giận của Lý Duyên Lân bị tiếng thét chói tai này triệt để châm ngòi, bực dọc nhấc chân đạp xuống tới tấp, thân thể Lý Ngạn Thanh đơn bạc bị đá mấy cái lão đảo vài bước, té đập mông xuống đất, thân thể ngã về phía sau lại trùng hợp ngã sấp xuống ngay đầu cầu thang, sau đó tựa như nảy ra một mưu kế đáng sợ, một đường la hét thảm thiết cứ thế lăn lông lốc xuống cầu thang.

Một màn này vừa vắn lợt vào tầm mắt Lý Thừa Vận mới vọt ra từ trong phòng, chọc hai mắt ông đều đỏ ngầu, không kịp nghĩ nhiều, cho ngay Lý Duyên Lân một cái bạt tai đau đớn: “Đó là em trai mày mà!”

Lý Duyên Lân không nghĩ tới Lý Ngạn Thanh sẽ ngã xuống cầu thang, nhìn tới ngay người, một cái bạt tai này của Lý Thừa Vận khiến cậu nhất thời tỉnh mộng.

Lý Thừa Vận không để ý tới cậu nữa, vội vàng la hét gọi người tới, vừa lao xuống kiểm tra tình hình Lý Ngạn Thanh. Trình Du cũng bị tình huống ngoài ý muốn này dọa sợ ngây người, đuổi theo Lý Thừa Vận chạy xuống lầu. Lý Ngạn Thanh được đưa tới bệnh viện kiểm tra, được chuẩn đoán chính xác là chỉ bị chút chảy xức và não chấn động nhẹ. Nhưng dưới sự truy vấn của Lý Duyên Kỳ, một nhà lộn xộn mới phát hiện không nhìn thấy Lý Duyên Lân đâu.

Trọng Nham vừa tỉnh dậy liền quên sạch sẽ tin bất quái tới qua được nghe, cậu lôi Lý Ngạn Thanh ra mục đích chính là làm một tấm chắn cho mình, hiện giờ mục đích đã đạt được, cậu chỉ cần dưới tình huống không ảnh hưởng tới bản thân thì cứ đứng một bên xem náo nhiệt là được rồi, cần gì quan tâm nhiều tiểu tiết tới vậy? nhiều nhất cũng chỉ là khi xuống lầu nhìn xem trong gara có xe mình ở đó không. Nếu xe đã trở lại thì gọi điện cho Ôn Hạo, còn không thì thôi.

Việc đầu tiên Trọng Nham xuống lầu là vào gara, trong đó quả nhiên trống không, Lý Nam, Lý Bắc cùng xe của cậu còn chưa trở lại. xem ra phiên toái nhỏ này của Lý gia còn chưa được giải quyết.

Lý gia có phiên toái, Trọng Nham càng thoải mái, tâm tình sung sướng ngậm bịch sữa đi ra ngoài — không có biện pháp, di bảo mẫu nói bóng nói gió nhắc nhở cậu, uống nhiều sữa một chút sẽ càng cao lớn hơn. Trọng Nham đang ở tuổi 17, nếu không hảo hảo tắm bổ, thân người chỉ sợ không dài ra được nữa. nam nhân Lý gia bình thường đa phần đều rất cao, Lý Duyên Kỳ so với Trọng Nham ít nhất cũng cao hơn 10cm, hoặc như Lý Duyên Lâm dù tầm tuổi như cậu nhưng so với cậu trông càng khỏe mạnh rắn chắc. Trọng Nham kỳ thật cũng không thấp, chỉ là trước kia dinh dưỡng không đầy đủ, dáng người có chút mảnh khảnh gầy gò, khiến cho người ta có cảm giác chưa bắt đầu trở mã mà thôi.

Khi Trọng Nham đang định khóa cửa, nhin không được lại quét mắt một lần quanh cái gara, không biết là do cậu đa nghi hay không mà vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. nơi này thường là do Lý Nam Lý Bắc thu dọn, Trọng Nham kỳ chưa xuống đây được mấy lần, vội vàng đảo mắt liếc qua một cái, tầm mắt Trọng Nham dừng ở trên cái túi plastic đặt bên cạnh sofa, cau mày đi qua gầy gầy một chút.

Đây chỉ là một cái túi plastic bình thường của siêu thị, bên trong đựng hai chai nước, một chai còn chưa mở, còn một chai chỉ còn cái vỏ không, hai cây chân giò hun khói, nửa cái bánh mì, còn có một hộp pizza đã hết bị vo viên nhả nhúm. Trọng Nham lại gần ngửi ngửi, hình như để chưa lâu. Trọng Nham nhíu mày, cảm thấy hai tên Lý Nam Lý Bắc này thật sự quá phận, ở đây ăn uống còn chưa nói cư nhiên rác rưởi còn không đem đi vứt, cũng không sợ kéo bọ, chuột, gián gì đó tới ăn cùng à.

Trọng Nham bỏ chai nước chưa mở cùng hai cây chân giò hun khói ra để sang một bên, còn đồng rác còn lại cho vào túi buộc chặt xách ra ngoài. Khi nào phải tìm cơ hội hảo hảo nói chuyện với hai tên Lý Nam Lý Bắc này mới được, luộm thuộm không thể tả.

Nếu không tìm cơ hội, đổi cả khóa cửa gara luôn. Trọng Nham thầm nghĩ, có người ở trong lãnh địa của mình tụt ý ra vào thật sự khiến cậu thấy rất bất an.

Trọng Nham còn chưa đi tới cổng trường, liền nhìn thấy hai anh em Tần gia đứng ở trước bồn hoa cổng trường nói chuyện, balo của Tần Đông An bị Tần Đông Nhạc xách trong tay, còn hai tay cậu ta đang cầm hộp sữa đậu nành hút, xem ra còn chưa uống xong. Tần Đông Nhạc cài cái kính râm trên đỉnh đầu, chỉ tùy ý đứng đó, nhưng cũng hấp dẫn rất nhiều tầm mắt người xem.

Tầm mắt Trọng Nham đảo hai vòng trên người anh, đang tự hỏi không biết có nên đi qua đó không. Trải qua chuyện tối qua, khoảng cách giữa cậu và người kia tựa hồ đã kéo gần lại không ít, nhưng loại hình thức ở chung này lại khiến cậu có chút khó chịu— cậu trước kia không nghiêm túc suy nghĩ, xem ra hoàn toàn bị người này coi là nhóc con tùy hứng mà đối đãi rồi.

Trọng Nham cố ý thả chậm cước bộ, nhưng cho dù cậu có chậm chậm chậm chậm mà đi lại gần thì hai anh em nhà kia cũng không có ý cáo biệt, ngược lại đồng thời quay sang nhìn cậu. Tần Đông An miệng ngậm ống hút vẩy vẩy tay với cậu, Tần Đông Nhạc thì hơi nhướn mày, lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

Trọng Nham mắt tự nhiên gạt đầu chào hỏi: “Chào.”

Tần Đông Nhạc chỉ chỉ cậu, rồi lại chỉ chỉ Tần Đông An, ngắn gọn nói một câu: “Sau khi tan học, hai đứa chờ anh ở đây.”

“Làm gì?” Trọng Nham cảm thấy thái độ của tên này quả thật rất có vấn đề, giống như đến cậu anh ta cũng muốn quản.

“Đón hai đứa về nhà ăn cơm.” Tần Đông Nhạc nhìn nhìn đồng hồ, nhét balo đang cầm vào tay Tần Đông An: “Thế nhé, anh có việc phải đi rồi.”

Trọng Nham vội nói: “Tối nay tôi còn có việc, không đi được.” cậu cảm thấy đại khái có thể đoán được ý tứ của Tần Đông Nhạc, anh ta hẳn là sợ mình lại chạy lung tung trên đường đây mà. Nhưng cậu đối với người này dường như không thể nào chiếm tiệm nghi nổi, đánh cũng đánh không lại, còn luôn có cảm giác bị áp chế hoàn toàn. Điều này càng khiến cậu cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tần Đông Nhạc bước được hai bước, nghe thấy cậu nói như vậy, liền quay người lại cười cười: “Nhóc có chuyện gì?”

Trọng Nham nói quanh co: “Có việc, thật đó.”

“Có việc gì thì để chiều gặp mặt rồi nói. Tan học hai đứa cùng nhau đợi anh ở đây, đừng có chạy lung tung.” Tần Đông Nhạc vươn tay xoa nhẹ tóc cậu một phen, còn dùng ngữ khí như dỗ trẻ con nói: “Ngoan.”

Trọng Nham vẻ mặt như bị sét đánh.

Tần Đông An tròn tròn mắt, nhìn nhìn Trọng Nham lại nhìn nhìn anh hai mình, thẳng tới khi thấy Tần Đông Nhạc xuyên qua đường cái leo lên chiếc xe dừng ở ven đường bên kia rồi mới cứng cổ chỉ chỉ mái tóc Trọng Nham bị anh hai vò rối, không chắc chắn hỏi lại: “Móng vuốt của anh hai... ách, có phải đặt sai chỗ không?” sao có thể tự nhiên vò đầu Trọng Nham như vậy chứ?

Trọng Nham đỡ đầu nhìn theo anh, cậu sống qua hai kiếp người, đây là lần đầu tiên có người làm ra hành động thân mật như vậy với cậu. Trọng Nham vô pháp dùng lời nói để miêu tả được cảm giác quái dị lúc này trong người, tựa như có một dòng điện thể cường đại gào thét xẹt qua người cậu, tim đập cùng hô hấp hết thấy đều đình chỉ. Chết lặng. Chấn động mạnh mẽ qua đi sau đó là một loại cảm giác nóng rực kỳ dị.

Trọng Nham hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì lúc này.

Tần Đông An chớp chớp mắt, hình như có gì đó không thích hợp thì phải.

Chắc, rốt cuộc là cái gì nhỉ?

Hết

36. Chương 36: Bánh Ú

Trọng Nham vô ý thức sờ sờ trán mình, chờ tới khi cậu phản ứng lại mình đang làm cái gì lại phần nộ rút tay về, đồng thời quay nhanh sang nhìn lướt qua Tần Đông An đang ngồi cạnh mình, thấy cậu ta đang cúi đầu ghi chép, mới khẽ thở phào.

Trọng Nham cảm thấy tình trạng của mình thực không thích hợp, Tần Đông Nhạc chỉ búng trán mình một cái thôi, nhưng sao loại xúc cảm này lại có thể nóng hầm hập như nhiệt độ cơ thể vẫn luôn tản ra trên da thịt cậu chứ? Trọng Nham thực ảo não nghĩ: liệu có phải Tần Đông Nhạc ghi hận mình tới qua đã không khách khí với anh ta, còn bắt anh ta mời ăn khuya, cho nên cố ý bôi độc được gì đó lên tay để báo thù mình không? Những nơi bị anh ta sờ qua vẫn luôn nóng rực, ừm, còn có chút ngứa ngáy, sẽ không bị cháy xém đấy chứ?

Trọng Nham bị chính những suy nghĩ không đầu của mình làm cho dựng tóc gáy.

Chuông tan học vang lên, Tần Đông An huých tay cậu nhắc nhở: “Nghĩ gì mà thất thần thế? Nhanh chép nốt bài đi, lát nữa trực nhật lau bảng là xóa hết đấy.”

Trọng Nham lấy lại tinh thần, vội vàng vớ cái bút ngoáy tít vào vở.

Tần Đông An ghé xuống bàn nhỏ giọng hừ hừ: “Đói quá.”

Trọng Nham cũng không ngẩng đầu lên cười nhạo: “Trưa nay không phải ông đã ăn suất cơm sườn kho loại lớn dưới căn tin sao?”

“Cơm sườn của căn tin á?” Tần Đông An cau mày rửa xả: “Chẳng những khó gặm, còn gặm được một chút thì cứ như không, căn bản chả có tý thịt nào?!”

Trọng Nham không còn lời nào, nhìn thẳng bạn: “Chưa thấy ai mắc ối như ông.”

Tần Đông An xoa bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương cúi gầm: “Không biết tối nay mẹ tôi sẽ nấu món gì, nghe mẹ nói hình như có canh cá và gà cay.”

Trọng Nham nhăn nhăn, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao lại kêu tôi tới nhà ông ăn cơm vậy?”

“Hai ngày nữa không phải tới tiết đoàn ngộ (5/5 Al) sao?” Tần Đông An chống cằm cười hì hì nhìn cậu: “Mẹ và anh hai tôi cùng gói bánh ú, mời ông tới ăn.”

Trọng Nham: “...”

Cậu muốn hỏi là vì sao lại mời tới ăn cơm cơ mà, Tần Tiểu An này rõ ràng là không bắt đúng trọng điểm, còn giải thích lòng vòng, không hiểu môn ngữ văn cậu ta học hành thế nào.

“Mẹ tôi học được từ một người bạn một loại điểm tâm ngọt mới, không có ông ăn cùng, tịch mịch không chịu nổi, mẹ nhớ ông.” Tần Đông An làm mặt quỷ: “Còn nói, tiết đoàn ngộ, khả năng ông sẽ bị gọi về nhà, nên đã gọi ông tới ăn một bữa cơm trước.”

Trọng Nham không có khả năng sẽ được gọi về nhà, mà dù có cậu cũng không muốn về đó. Nhớ tới Đường di cầm tay cậu nhẹ nhàng ôn nhu nói chuyện, Trọng Nham nhất thời liền cảm động: “Dì đã mời tôi, tôi đương nhiên nể mặt dì ấy. nhất định tới. tôi thích nhất là ăn điểm tâm dì làm.”

Chỉ vì nguyên nhân này thôi, Trọng Nham thầm nghĩ, mới không phải do Tần Đông Nhạc khoa tay múa chân đâu.

Sau khi tan học, quả nhiên Tần Đông Nhạc tới đón người. Trọng Nham nhin không được hỏi một câu: “Tần thiếu gia vẫn luôn làm việc trong nội thành sao?”

Tần Đông Nhạc qua gương chiếu hậu nhìn cậu một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chuyện người lớn, trẻ con không nên hỏi. Hôm nay thầy cô giáo có cho nhiều bài tập về nhà không?”

Trọng Nham: “...” bài tập về nhà nhiều hay không liên quan rắm gì tới anh.

Tần Đông Nhạc hé miệng mỉm cười, không hiểu sao, nhìn thấy bộ dạng nhóc con này muốn tạc mao nhưng cố nhẫn nhịn lại khiến anh cảm thấy chơi thật vui, nhin không được mà cứ tiếp tục muốn trêu đùa cậu mãi: “Cơm nước xong thì làm bài tập, anh kèm hai đứa.”

Trọng Nham không thể nhịn được nữa: “Quỷ mới cần anh kèm!”

Tần Đông An cảm thấy thực khó hiểu, vươn tay chọt chọt tay Trọng Nham: “Anh hai tôi nói đúng đó, ông ở nhà tôi làm xong bài tập rồi hẵng về, vừa lúc đề vật lý mới phát lúc sáng ông còn chưa làm xong đâu. Không thì để anh hai chỉ cho ông, mấy môn tự nhiên anh ấy học đặc biệt giỏi.”

Trọng Nham một búng máu tắc nghẹn ngay cổ họng.

Tần Đông Nhạc cố nín cười, một đường lái xe về Tần gia. Đường di cầm trong tay một cái thùng nước nhỏ đang tưới hoa cỏ trong vườn, thấy bọn họ đã về, vội vàng bỏ thùng nước xuống chạy ra đón.

Trọng Nham xuống xe, quy củ gọi một tiếng: “Con chào dì.”

Đường di lại gần vươn tay xoa xoa tóc Trọng Nham một phen, cười nói: “Đã nửa tháng không gặp đi? Trọng Nham có phải lại cao lên rồi không?”

Hai tai Trọng Nham bắt giác nóng lên: “Không ạ.”

Cậu có chút buồn bực, Tần Đông Nhạc sao lại đi truyền toàn bộ hành vi thói quen của Đường di thế này, tay hai người đó đặt cùng một chỗ trên đầu cậu.

“Các con đang trong thời kỳ phát triển chỉ cần ăn uống đầy đủ tự nhiên sẽ cao lên.” Đường di kéo cậu và Tần Đông An vào trong nhà, vừa đi vừa liên miên cần nhắc nhở thăm tình hình học tập ở trường của Trọng Nham. Bà còn nhớ rõ Tần Đông Nhạc đã từng nhắc bà, Trọng Nham không có trường bồi dưỡng, bà hỏi han quan tâm thêm vài câu nói không chừng có thể có chút tác dụng.

Trọng Nham cảm thấy tay Đường di đặc biệt mềm mại, đặc biệt ấm áp, bị bà kéo đi, nửa người cậu đều cứng ngắc, khi bước lên bậc thềm còn suýt bước hụt. Tần Đông An đi ở phía bên kia Đường di nên không chú ý, nhưng Tần Đông Nhạc đi đằng sau bọn họ lại nhìn thấy hết thấy, một đường nhăn cười, nhăn tới muốn rút gân.

Những món nguội đã được đặt sẵn lên bàn ăn, chỉ chờ bọn họ ngồi vào bàn, thì những món nóng cũng được bê dần lên. Trong đó món khiến người ta đặc biệt chú mục tới chính là những chiếc bánh ú đã được bóc

sẵn, mỗi cái bánh chỉ lớn bằng nửa nắm tay Trọng Nham, có góc có cạnh, hình dạng thập phần đáng yêu. Có bánh ú nhân thịt, có bánh ú nhân đậu, nhân mít táo, khiến người nhìn mà phát thèm.

Trọng Nham còn nhớ rõ lần trước Tần Đông An đã nói, lặng lẽ giật giật góc áo Tần Đông An hỏi nhỏ: “Không phải là anh trai ông làm đấy chứ?”

Đường di ngồi gần đó nghe được, cười nói: “Những thứ này đều là Đông Nhạc làm. Dì và A di cũng có giúp chút thôi, tối con nhớ mang về một ít, dì vẫn đang để trong tủ lạnh, buổi tối làm bài tập đói bụng thì lấy ra hâm nóng lại mà ăn nhé.”

Trong lòng Trọng Nham kinh ngạc một chút, thầm nghĩ Tần Đông Nhạc rốt cuộc là loại thuộc tính gì đây? Trên phòng khách, dưới phòng bếp, lúc thì ra dáng đại thiếu gia, lúc lại giả bộ lưu manh côn đồ.

Tần Đông Nhạc từ phía sau đi lại gần, vươn tay gõ gõ đầu Trọng Nham một chút: “Chấn kinh rồi hả? ha ha, ca còn biết làm nhiều thứ khác nữa, về sau có cơ hội sẽ làm cho nhóc ăn.”

Trọng Nham lần thứ hai hóa đá, tâm nói, xong, độc thủ của anh ta lại lưu lại một ký hiệu mới trên đầu lão tử.

Tần Đông An ngậm dưa tội nghiệp nhìn Trọng Nham lại nhìn sang anh hai mình, thầm nghĩ, anh hai lại nhận sai người rồi đúng không?! Anh hai kỳ thật là muốn làm cho mình ăn đúng không?! Mình mới là em trai ruột của anh đúng không?

Đường di vội vàng chia đồ ăn cho mấy đứa trẻ, không có tâm tình thưởng thức kịch cảm của lũ nhỏ, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, vội đuổi Tần Đông Nhạc ra mở cửa: “Chiều nay, Tiểu Hạo gọi điện nói sẽ mang hoa quả tới, chắc là nó tới đó.”

Trọng Nham còn đang suy nghĩ xem Tiểu Hạo là ai, chỉ thấy khi Tần Đông Nhạc xoay người ánh mắt có chút khác lạ liếc nhìn mình một cái. Trọng Nham thế mới kịp phản ứng người Đường di nói tới chính là Cung Hạo.

Trọng Nham bất mãn thì thầm với Tần Đông An: “Không phải ông nói ông không biết Cung gia huynh đệ sao?”

Tần Đông An còn đang đắm chìm trong mấy sai lầm không thể tha thứ của anh hai mình, nên khi quay sang nhìn Trọng Nham nhân thần đặc biệt u oán: “Tôi không biết mà, từ nhỏ cũng chưa từng chơi chung, Ông cũng không phải chưa từng gặp qua Cung Chấn thanh tú mỏng manh kia mà vẫn có thể chơi cùng đó thôi?!”

Trọng Nham hỏi tiếp: “Vậy ông không có bạn thời thơ ấu à?”

Tần Đông An nâng cằm ngẫm nghĩ: “Hình như đều là anh hai dẫn tôi ra ngoài chơi, anh hai tới chỗ nào tôi đi theo chỗ đó.”

Trọng Nham nhất thời vô lực: “Được rồi, coi như tôi chưa hỏi.”

Bên ngoài phòng ăn, hai người vừa nói chuyện vừa đi vào, Cung Hạo xách theo một cái túi chứa đầy mít thơm, Tần Đông Nhạc đi cạnh lại ôm một cái thùng các tông lớn.

“Đường di.” Cung Hạo mỉm cười chào hỏi bà, sau đó đưa túi đồ trong tay cho Đường di nói: “Trong công ty có người mới công tác từ Quảng Châu về, có mang theo chút hoa quả tươi, cháu ăn thử thấy hương vị so với hoa quả bán chỗ chúng ta ngon hơn nhiều, nên mang sang cho nhà mình một ít. Cháu nhớ rõ dì thích ăn mít phải không?”

Đường di cười nói cảm ơn, lại hỏi: “Cháu vừa tan tầm sao? đã ăn tối chưa?”

Cung Hạo vội nói: “Cháu chưa ăn, nhưng hôm nay nhà cháu có việc phải về, không thể ăn cơm Đường di nấu rồi.”

Đường di kéo anh ngồi xuống: “Muốn đi thì cũng phải thuận khí trước, nào, đây là bánh ú Đông Nhạc làm, cháu ăn thử đi?”

Cung Hạo cười nói: “Vậy thì cháu nhất định phải ném thử, thật không ngờ cậu ta lại còn có sở thích này.”

Tần Đông Nhạc đem cái thùng vào trong phòng bếp, khi đi ra thấy Trọng Nham nhìn chăm chăm Cung Hạo tới ngây người. Tần Đông Nhạc tạm dừng một chút, rút tờ khăn giấy phủ lên miếng tôm bóc vỏ bị Trọng Nham gấp không chặt làm rơi ném vào thùng rác, thấp giọng nói: “Thất thần gì đó? tập trung ăn cơm, đã lớn như vậy rồi còn làm rơi đồ ăn.”

Trọng Nham bị anh nói như vậy có chút ngại ngùng, kỳ thật cậu cũng không nhìn cái gì, chỉ là không hiểu sao lại thất thần.

Tần Đông Nhạc bật cười trêu cậu: “Cảm thấy A Hạo dễ nhìn? Hay là thêm đồng hoa quả cậu ta mang tới?”

Trọng Nham không còn lời nào để nói nhìn anh, tâm nói: đại ca à, anh rút rề một chút thì chết sao? trong nhà anh còn có một đứa trẻ vị thành niên đấy, nói cũng không thể nói bừa.

Tần Đông Nhạc tùy tay kéo cái ghế bên cạnh cậu ra ngồi xuống, chuyển bát đĩa của Tần Đông An sang bên cạnh, nói với Cung Hạo: “Tiểu thiếu gia nhà cậu đâu?”

“Bị bà nội tôi giữ lại rồi.” đôi đĩa của Cung Hạo còn đang gấp nửa miếng bánh ú nhân thịt: “Nó cũng sắp bay rồi, lão nhân gia luyện tiếu.”

Trong lòng Trọng Nham khẽ động dậy, ngẩng đầu nhìn qua Cung Hạo, Cung Hạo cũng đang nhìn cậu, tầm mắt hai người chạm nhau, Cung Hạo mỉm cười với cậu nói: “Cuối tuần Tiểu Chắt muốn mời bạn bè làm tiệc chia tay, vừa lúc Trọng Nham cũng ở đây, cậu cũng tới nhé?”

Đường di có chút ngoài ý muốn nhìn anh: “Trọng Nham cũng quen biết Cung Chắt sao?”

Trọng Nham do dự một chút: “Con đã gặp qua nhị thiếu gia hai lần, cũng không quá quen.”

“Khách khí rồi...” Cung Hạo cười nói: “Trọng Nham đã giúp Tiểu Chắt rất nhiều, cháu và Tiểu Chắt đều thực cảm kích cậu ấy.”

“Cũng không phải giúp đỡ gì.” Trọng Nham khoát tay: “Không cần cảm kích.”

Cung Hạo đặt đĩa xuống chào tạm biệt Đường di, khi đứng dậy, hai mắt nhìn Trọng Nham, vẻ mặt trịnh trọng hỏi: “Có thể nói chuyện riêng với cậu một chút không?”

Trọng Nham biết đại khái anh ta muốn nói gì, nhưng trong trường hợp như vậy, cậu cũng chỉ có thể gật đầu, đi theo sau Cung Hạo rời khỏi phòng ăn, đi tới khu vườn hoa hoa cỏ đủ loại của Tần gia. Góc vườn có một gốc cây ăn quả, cành lá rậm rạp um tùm, nhiều cành lá nặng trĩu rủ xuống qua hàng rào sắt, nhiều cành loáng thoáng đã có nhiều chỗ kết quả nho nhỏ. Cung Hạo đứng dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn tầng tầng tán cây đan xen, lẩm bầm: “Cây ăn quả ở nhà Tần Tam hàng năm đều sai trĩu quả, rất ngọt, ăn rất ngon. Chờ qua khoảng hai tháng nữa, cậu cũng tới ăn thử xem.”

Trọng Nham nhìn anh, không lên tiếng.

Cung Hạo trầm mặc một khắc, chậm rãi nói tiếp: “Trọng Nham, tôi phải thừa nhận, trước đây tôi có hiểu lầm cậu, tôi muốn xin lỗi cậu.”

Trọng Nham kỳ thật không thích thú gì loại xin lỗi chẳng có tác dụng gì kiểu này. Hiểu lầm thì cũng đã hiểu lầm rồi, giờ xin lỗi thì có ích gì? đối với vết sẹo nói xin lỗi vài câu thì nó sẽ tự liền lại sao? cũng không phải ma pháp sư.

“Trước đây tôi còn tưởng rằng cậu có ý với Tiểu Chắt...” Cung Hạo xoay người lại, thực chân thật mỉm cười với cậu: “Giao tình giữa cậu và Tiểu Chắt là chuyện của hai đứa, tôi kỳ thật rất cao hứng khi Tiểu Chắt có được một người bạn thật tâm vì nó mà suy nghĩ như vậy. Trọng Nham, Cung gia chúng tôi thiếu cậu một cái ân tình. Nếu về sau cậu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, thì đừng khách khí cứ việc nói thẳng với tôi.”

Những lời này nghe ra còn có chút ý tứ.

Trọng Nham gật đầu: “Tôi sẽ.”

Cung Hạo từ trong ví lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Trọng Nham, trên danh thiếp chỉ có tên và một dãy số điện thoại duy nhất, Trọng Nham biết đây là dãy số riêng của Cung Hạo, chỉ có người thân quen mới

biết. Trọng Nham cảm thấy dây số điện thoại này so với mấy lời xin lỗi lúc trước của anh ta hữu dụng hơn nhiều lắm.

“Tối thứ sáu, ở quán Liên Hoa.” Cung Hạo ngưng mắt nhìn thiếu niên biểu tình đăm đăm trước mặt, khẽ gật đầu: “Có thời gian, hy vọng cậu có thể tới.”

“Tôi sẽ suy nghĩ.”

Khi Cung Hạo lái xe ra khỏi Tần gia, Tần Đông Nhạc cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy tấm danh thiếp trong tay Trọng Nham, lộ ra thần sắc thản nhiên: “Cuối tuần em sẽ tới đó sao?”

Trọng Nham lắc đầu. lấy quan hệ giữa Cung Chất và Lý Duyên Lâm, anh em Lý gia nhất định cũng sẽ tới tham dự, càng đừng nói tới đám phú gia công tử ở chung quanh bọn họ kia, cậu muốn tránh còn không kịp, nào có diên mà chủ động rúc đầu vào rọ chứ. Hơn nữa, đối với Cung Chất, những chuyện cậu có thể làm cũng đã làm xong, có tiếp xúc nữa cũng không cần thiết. cậu vẫn cảm thấy kết quả tốt nhất giữa bọn họ chính là mỗi người một hướng, không ai đụng ai.

Tần Đông Nhạc không nói gì nữa, trong lòng âm thầm cảm thấy quyết định của Trọng Nham như vậy là đúng. Cái đám thiếu gia công tử nhà giàu đó cùng với người tính tình như Trọng Nham căn bản không cùng một đường, quay đầu có khi lại nhảy ra vài tên lỗ mang muốn lên tiếng bênh vực anh em Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm, Trọng Nham đi còn không đủ rước bực vào người sao.

“Đừng nghĩ nữa.” tay Tần Đông Nhạc lại đặt lên gáy Trọng Nham xoa xoa một phen: “Về ăn cơm thôi. đồ ăn cũng sắp nguội rồi.”

Động tác của Tần Đông Nhạc khiến Trọng Nham có chút mất tự nhiên, trước kia còn chưa từng có người làm chuyện này với cậu, hơn nữa làm thập phần tự nhiên lại thuận tay tới vậy, còn lộ ra một tia thân mật. cậu hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Vì muốn làm dịu đi chút khẩn trương khó hiểu trong lòng, Trọng Nham ban đầu không biết nói gì, cố gắng tìm đề tài: “Cung Hạo vì sao lại gọi anh là Tần Tam?”

“Đương nhiên là do thứ tự rồi.” Tần Đông Nhạc bâng quơ khẽ cười: “Ba anh là con thứ trong nhà, trên còn có một anh trai nữa, trong nhà bác có ba người con, hai người anh đều lớn tuổi hơn anh, nên tính ra anh đứng thứ ba.”

Trọng Nham nói thầm: “Nghe giống biệt danh hơn.”

“Biệt danh thì biệt danh. bình thường cũng không mấy người gọi như thế.” Tần Đông Nhạc cũng không để ý, đem đề tài chuyển sang chỗ khác, nói một câu khiến Trọng Nham tức muốn học máu: “Nhanh đi vào ăn cơm, cơm nước xong, anh giám sát mấy đứa làm bài tập.”

Hết

37. Chương 37: Nickname Đáng Yêu

Khi lần đầu tiên Trọng Nham nhìn thấy Tần Đông Nhạc, Tần Đông An đã từng nói với cậu là anh “đầu óc ngu si tứ chi phát triển” nhưng ở Tần gia một tối làm bài tập, lại còn bị Tần Đông Nhạc lôi hết đề thi rồi sách nâng cao ra ép cậu làm hết, Trọng Nham mới cảm thấy Tần Tiểu An nhất định là ghen tị với anh trai nên mới bôi đen ổng như vậy.

Trọng Nham dầu gì cũng từng học xong đại học tài chính, tuy rằng đối với vấn đề học tập hiện tại không quá để bụng, nhưng thành tích cũng không tính là kém. Nhưng so với Tần Đông Nhạc, thật sự là người hơn người, khiến cậu tức chết đi được. cậu cắn đầu bút suy nghĩ nửa ngày mới làm xong một bài, thì Tần Đông Nhạc bên kia đã hai ba cái viết ra một cái phép tính đơn giản giải quyết xong. Không những thế còn bồi thêm một câu khiến người nghe hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Bài này kỳ thật rất đơn giản...”

Trọng Nham cảm thấy đúng là quá đả kích người, cả đêm bị hành lên hành xuống, cậu chỉ muốn nói một câu duy nhất chính là: về sau không bao giờ tới nhà anh làm bài tập nữa.

Nhưng như thế vẫn chưa xong, khi hai bọn cậu đang thu dọn sách vở, Tần Đông Nhạc đề vai Trọng Nham lại hỏi: “Trọng Nham, em định thi trường đại học nào?”

Trọng Nham chớp chớp mắt, tâm nói: vấn đề phức tạp này lão tử đã nghĩ rất lâu rồi, nhưng đáp án còn không biết đang bị đề bẹp ở dưới năm ngón tay nào đâu.

Tần Đông An cũng chú ý tới hôm nay anh hai mình hình như đặc biệt nhắm vào Trọng Nham, tuy rằng cậu cũng không biết vì cái gì nhưng bộ dạng Trọng Nham cho tới giờ cứ cà lơ phất phơ cũng khiến cậu rất lo lắng. Đứa nhỏ thông minh, nhưng thông minh mấy mà không chịu học tập thì có ích lợi gì đâu? Nếu anh hai thật sự có thể nhắc tỉnh Trọng Nham, thì cậu cũng thực sự cảm thấy vui mừng.

Trọng Nham nhìn cặp mắt đen nghiêm túc của Trọng Nham, trong tim thoáng có chút ngưng đọng. Cậu lắc đầu, thành thành thật thật nói: “Tôi không biết.”

Tần Đông Nhạc không tiếng động thở dài: “Anh nghe Tiểu An nói em đang đầu tư tương lai? Thế nào rồi?”

Trọng Nham cẩn thận gạt đầu: “Cũng được.” chưa tới một tháng, hai trăm vạn của Lý Thừa Vận đã được hoàn vốn đầy đủ, nhưng cậu cũng chưa định trả tiền lại ngay cho ông ta. Tiền vốn của cậu quá ít, cứ tiếp tục ném vào đầu tư thêm đã. Nếu tới trước năm mới, tài khoản của cậu vượt quá 8 con số thì sẽ trả lại tiền cho ông ta.

Tần Đông Nhạc thăm dò hỏi: “Em cảm thấy có hứng thú với tài chính kinh tế?”

Trọng Nham lần nữa ngồi xuống, nếu đây là cuộc đối thoại giữa nam nhân với nam nhân, thì cậu cũng nghiêm túc trả lời: “Tôi đã tự học xong hệ đào tạo từ xa của đại học tài chính.” Không thể lừa gạt, cũng chỉ có thể nói là tự học. dù sao cậu cũng không tính kể lại chuyện kiếp trước của mình, có gì thú vị đâu? Lại quá lãng phí thời gian.

Tần Đông Nhạc còn chưa lên tiếng, Tần Đông An đã kêu lên: “Thiệt hay giả vậy?!”

Trọng Nham nghiêm túc gạt đầu: “Thật.”

Tần Đông An phản nộ: “Trách không được.” bên cạnh cậu có không ít những đứa nhỏ có tiền, nhưng nếu đã không phải lo lắng gì thì có mấy đứa sẽ nghĩ tới việc kiếm tiền chứ.

Tần Đông Nhạc vừa cảm thấy vui mừng vừa cảm thấy có chút khó giải quyết. Trọng Nham đã tự học xong chương trình đại học, lại biết dùng những kiến thức đó để kiếm tiền, vậy thì chuyên ngành tài chính khẳng định nhóc ấy không còn hứng thú học tiếp nữa. anh hiện tại đối với tình cảnh của Trọng Nham cũng coi như có chút hiểu biết, nhóc con này đã bỏ qua giai đoạn quyết tâm thi lên đại học như những người khác, thậm chí còn đã làm những chuyện mà sau khi tốt nghiệp đại học cần làm, cuộc sống sinh viên vui vẻ mà thú vị đối với nhóc ấy đã không còn cần thiết tồn tại. nếu mục tiêu không muốn thực hiện, không hề có động lực, tự nhiên sẽ không muốn cố gắng đi làm.

Tần Đông Nhạc thay đổi vấn đề: “Vậy em có muốn làm việc gì không? Tỷ như, ước mơ hồi còn bé chẳng hạn?”

Trên mặt Trọng Nham xuất hiện loại thần sắc cùng loại với mê mang, lập tức lại rơi vào trầm mặc, “Đương nhiên là có, lúc nhỏ từng muốn làm cảnh sát, rồi muốn làm nhà sản xuất game, còn muốn học y...” những ước mơ đó căn bản cũng là do hiện thực cuộc sống mà ra.

Hồi còn học tiểu học, lúc ấy cậu rất nhỏ gầy, lại không có cha, những đứa nhỏ hàng xóm hay bạn học tiểu học đều muốn khi dễ cậu. sau đó lên cấp 2 cậu rất thích chơi game, nhìn mà thèm không chịu nổi, nhưng lại không có tiền tiêu vặt, chỉ có thể đi theo tụi nhóc tới tiệm net nhìn người khác chơi. Sau đó thân thể bà ngoại càng ngày càng không tốt, trong nhà lại không có tiền để chữa bệnh...

Trọng Nham thở dài: “Tôi không muốn làm gì.”

Đây là lời nói thật. cậu có thể xen lẫn giữa Tần Đông An và đám bạn học đồng trang lứa, giả như mình cũng đang 17 tuổi, nhưng ở sâu trong nội tâm, cậu biết thân thể mình đã có một phần mục nát thành tro, tự nhiên sẽ không nổi lên chút lửa nào. Thiếu niên 17 tuổi luôn tồn tại trong máu tư tưởng muốn làm chấn động thay đổi thế giới, cậu tựa hồ cũng từng có, nhưng đã qua lâu lắm rồi, đến giờ cậu đã không còn nhớ rõ nữa. loại ký ức mơ hồ này đối với cậu mà nói phẳng phất như cách xa cả một thế hệ.

Trong mắt Tần Đông Nhạc toát ra một tia thương hại, anh xoa xoa đầu Trọng Nham, ôn nhu an ủi cậu: “Em còn nhỏ, không cần vội nghĩ tới cái này.”

Trọng Nham cũng không né tránh, xúc cảm bỗng xẹt qua khiến cho cậu có một ảo giác như ‘chính mình đối với anh cũng rất quan trọng’, quá ấm áp, quá thoải mái khiến cậu không muốn tránh đi.

Tần Đông An há miệng thở dốc, lại thức thoir ngâm lại. cậu cảm thấy từ sáng nay ở cổng trường, anh hai đặt móng vuốt ở sai chỗ trên đầu Trọng Nham về sau, rất nhiều chuyện đột nhiên đều diễn ra... ừm, không được bình thường. Nhìn tư thế này của anh hai, có rất nhiều dấu hiệu không đúng lắm.

“Trọng Nham...” tay Tần Đông Nhạc từ trên đầu Trọng Nham trượt xuống gáy cậu nhẹ nhàng nhéo nhéo: “Kỳ thật, mọi chuyện về sau đều không quan trọng như thế. Quan trọng là bây giờ mỗi ngày em phải sống thật vui vẻ, anh cảm thấy em bình thường rất ử rử. Em xem, trong vấn đề học hành, tuy rằng em không để bụng, nhưng thành tích vẫn luôn được duy trì ở mức...ừm, nhìn qua cũng khá ổn. trong cuộc sống em cũng tự sắp xếp có trật tự, còn biết đầu tư kiếm tiền. cái này rất không tồi, so với nhiều đứa trẻ bằng tuổi, em đã rất giỏi rồi.”

Trọng Nham không thể nào tin nổi nhìn anh: “Nói thật?”

Tần Đông Nhạc nhìn cậu, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn: “Thật. Em hãy làm cho cuộc sống của mình thật thoải mái, mỗi ngày trôi qua đều cảm thấy thật vui vẻ, như vậy, không phải cả đời em đều rất hạnh phúc đó sao?”

Trọng Nham cảm thấy lời anh nói nghe qua hình như cũng có lý, nhưng cậu phải làm thế nào để mỗi ngày của mình đều cảm thấy vui vẻ đây? Trong cuộc sống có rất ít chuyện làm cậu cười, kiếp trước, những thủ hạ cấp dưới ở sau lưng đều lên nói cậu mặt than.

Tần Đông Nhạc thấy cậu biểu tình cứng ngắc, thoáng có chút bất đắc dĩ: “Tỷ như bây giờ em muốn làm gì?”

Trọng Nham quét mắt nhìn anh một cái, liếm liếm môi: “Đánh anh.”

Tần Đông Nhạc bật cười: “Vây em đánh đi. Muốn làm gì thì làm, không có điều kiện thì tự tạo điều kiện để làm thành, em sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Trọng Nham không nói hai lời liền xông tới.

Trong phòng nhất thời một trận gà bay chó sủa.

Đường di không rõ lý do, chạy tới nhìn xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, kết quả mới đi tới cửa phòng Tần Đông An liền nhìn thấy thẳng út nhà mình một chân dẫm lên ghế đứng một bên lớn tiếng ồn ào, còn thẳng cả đứng ở cạnh giường, một chân quỳ ở bên cạnh thất lưng Trọng Nham kẹp cậu ở giữa, một tay giữ chặt hai tay Trọng Nham ra sau lưng, mà vị khách duy nhất trong nhà lại đang bị đè bẹp nằm úp sấp ở trên giường giống như một con rùa nhỏ không thể lật nổi thân mình.

Đường di vừa bực mình vừa buồn cười: “Nhạc Nhạc! Con có thể ra đánh đại ca một chút không?!”

Trọng Nham mới vừa ngẩng đầu định chào hỏi với Đường di, nhưng khi nghe một tiếng “Nhạc Nhạc” lại gục đầu xuống muốn cười. thật không ngờ, vị đại hán tử uy vũ hùng tráng ở sau lưng cậu này cư nhiên lại có một cái nickname đáng yêu tới vậy. vậy Tần Đông An được gọi là gì nhỉ? An An? Tiểu An? Tiểu An Tử?

Tần Đông Nhạc da mặt dày, mới không vì chuyện cái nickname đáng yêu bị bại lộ mà thẹn quá thành giận, anh buông Trọng Nham ra, đắc ý dào dạt xoa xoa đầu Trọng Nham hai cái nói: “Có phục hay không?”

Trọng Nham tức giận cào cào lại mái tóc bị vò rối của mình, tâm nói: có thể không phục sao, đừng nói kỹ xảo ấu đả đánh nhau, chỉ cần nhìn dáng người, thể trọng cùng sức lực cả hai, thì điều kiện phân cững đã không cùng một cấp bậc rồi.

Đường di nói tiếp: “Cũng đã sắp nửa đêm rồi, tối nay Trọng Nham đừng về nữa.”

Trọng Nham vội nói: “Không ạ, dì ơi, con còn vài cuốn sách cần dùng, ngày mai lên lớp các thầy cô đã nhấn mạnh là phải mang đi. con đều để ở nhà rồi.”

Đường đi vừa nghe chuyện có liên quan tới việc học hành, vội nói: “Vậy mấy đứa mau xuống ăn khuya, ăn xong rồi Nhạc Nhạc đưa Trọng Nham về đi.” tạm dừng một chút rồi nói tiếp: “Không cho phép con khi dễ Trọng Nham nữa.”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Là nhóc ấy muốn khi dễ con mà, nhưng do trình độ không đủ nên không khi dễ thành công thôi.”

Trọng Nham ngượng ngùng.

“Con đã bao nhiêu tuổi rồi hả?” Đường đi tức giận trừng mắt lườm thẳng cả một cái, cầm tay Trọng Nham kéo cậu ra ngoài: “Đi đã kêu a đi làm hoành thánh rồi, con ăn một chút rồi hãy về.”

Trọng Nham thành thành thật thật bị bà kéo xuống dưới nhà, bên tai lạnh lẽ không tiếng động mà dần ửng đỏ lên. Tần Đông Nhạc nhìn thấy muốn cười, trong lòng lại có chút chua xót.

Nhóc ấy kỳ thật là một đứa nhỏ rất tốt, nếu có người thân quan tâm, tương lai nhất định rất không tồi. Đáng tiếc mệnh không tốt, sinh ra trong một gia đình như vậy, lại có một người cha như vậy.

Đáng tiếc.

Từ sau khi Trọng Nham lần nữa sống lại, chưa từng có ngày chăm chỉ như tối hôm nay, chẳng những làm hết bài tập về nhà, còn lần đầu đánh trống nâng cao sỹ khí đen toàn bộ đề thi cùng sách nâng cao đều làm hết. dùng não quá độ kết quả chính là trên đường về nhà, Trọng Nham lại lăn ra ngủ gật. Từ trước, cậu vẫn luôn có chút mất ngủ, nên việc còn chưa về tới nhà đã lăn ra ngủ say như lần này chưa từng xảy ra trước đây, chờ tới khi được Tần Đông Nhạc đánh thức dậy, quả thực còn không biết hôm nay là ngày gì, cả người đều ngủ mê.

Tần Đông Nhạc buồn cười xoa bóp mặt cậu: “Ngủ tới hồ đồ?”

Trọng Nham mê mê man man cũng không chú ý tới động tác này của anh: “Đến nhà rồi?”

“Đến rồi.” Tần Đông Nhạc từ ghế sau vươn người lấy balo của cậu: “Mau lên nhà tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Trọng Nham xuống xe, lão đảo đi được mấy bước lại nhớ tới phải chào tạm biệt với Tần Đông Nhạc nên quay lại nói: “Tần đại ca, làm phiền anh đã đưa tôi về. anh lái xe cẩn thận.”

Tần Đông Nhạc tựa vào cửa xe nhìn thẳng cậu: “Đã buồn ngủ như vậy rồi còn có thể nói chuyện sao? mau lên nhà tắm rửa rồi ngủ đi. chờ em lên nhà rồi anh sẽ về.”

Trọng Nham khoát tay, đi vào trong tòa nhà. Máy thang máy đã dừng sẵn ở tầng 1, cậu không cần phải chờ. Đứng tựa vào tường trong thang máy, cậu suyết nữa cũng lăn ra ngủ tiếp. thang máy dừng ở tầng 5, Trọng Nham vừa đi ra liền nhìn thấy ở trước cửa nhà mình có một bóng người đang ngồi chờ, đầu tựa lên đầu gối không nhúc nhích, tựa hồ đã ngủ quên.

Trọng Nham bị người này đột nhiên xuất hiện hoảng sợ, lại gần hai bước, qua gương mặt nghiêng nghiêng mới phát hiện ra là Lý Duyên Lâm. Trọng Nham cảm thấy thực kỳ quái. Lý Duyên Lâm cùng cậu một chút giao tình cũng không có, Ôn Hạo không phải nói anh ta đã bỏ nhà đi rồi sao? sao anh ta lại chạy tới trước cửa nhà mình thế này?

Trọng Nham nhắc chân đá đá móng Lý Duyên Lâm: “Này, này...”

Lý Duyên Lâm còn buồn ngủ ngẩng đầu lên.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, lúc này Lý Duyên Lâm mới thanh tỉnh một chút: “Sao giờ cậu mới về?”

Trọng Nham nhìn Lý Duyên Lâm như nhìn bệnh nhân tâm thần: “Tôi mấy giờ về nhà, anh quản được à? Anh ở đây làm gì?”

Lý Duyên Lâm chậm rãi từ từ đứng dậy: “Đây trước kia là nhà tôi.”

Trọng Nham cười lạnh: “Anh cũng biết là trước kia à? Trước nữa nữa thì nơi này vẫn là nghĩa địa đấy.” cậu cảm thấy vô cùng may mắn khi mình đã đổi khóa nhà đúng lúc, bằng không cái tên này sẽ trực tiếp mở cửa đi vào mắt.

Thật sự là kỳ ba.

Lý Duyên Lân nhìn thẳng cậu một khắc, thất bại thảm hại: “Có thể ở nhờ nhà cậu một đêm không?”

Trọng Nham dứt khoát cự tuyệt: “Không thể.”

“Chỉ một đêm thôi.” Lý Duyên Lân chắc chưa từng cầu xin người khác, nên bộ dạng nén giận nhìn qua có vẻ thực cứng ngắc: “Trên người tôi không còn tiền, cũng không muốn gọi điện cho anh hai.”

“Vì sao?” Trọng Nham nhớ rõ tình cảm anh em giữa bọn họ rất tốt.

Lý Duyên Lân gục đầu xuống, biểu tình mang theo chút khổ sở không nói nên lời: “Không tại sao hết, bọn họ đều không cần tôi. Tôi cũng không cần bọn họ.”

Trọng Nham quả thực muốn cười: “Chuyện này có liên quan gì tới tôi?”

Hết

38. Chương 38: Tiền Cơm

Đối với hai anh em Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân, Trọng Nham sống qua hai kiếp vẫn không có nhiều hảo cảm — nhất là Lý Duyên Lân. Lý Duyên Kỳ hơn cậu vài tuổi, cho dù có chán ghét Trọng Nham cũng sẽ không biểu lộ quá trắng trợn. nhưng Lý Duyên Lân thì khác, quả thực chính là thiếu gia được nuông chiều tới hư, nơi nơi chốn chốn đều muốn đối nghịch với cậu, trong sáng ngoài tối đã làm không biết bao chuyện ngáng chân cậu. tối đáng giận hơn chính là Lý Duyên Kỳ chỉ bất động thanh sắc, đồng lõa với em trai mình.

Trọng Nham khi đó vừa tới Lý gia, tình cảnh còn không bằng Lâm muội muội tiến vào Cổ phủ (Hồng lâu mộng) — ít ra Lâm muội muội còn có Cổ mẫu ôm nàng “tâm can thịt” khóc rống lên, còn Trọng Nham chung quanh toàn một đám ác lang bụng dạ khó lường, mỗi một ánh mắt bắn tới đều như đang suy tính từ nơi nào há miệng mới có thể cắn được một miếng thịt ngon nhất trên người cậu. Đương nhiên, loại người mưu tính tâm cơ như Lý lão gia và Trình Du thì hoàn toàn bất đồng, ác cảm của Lý Duyên Lân so với họ chỉ thuộc dạng hơi hợt, anh ta đơn thuần chỉ là nhìn Trọng Nham không vừa mắt, cảm thấy cướp đoạt những thứ thuộc về cậu sẽ thu hút được sự chú ý của trường bối, thế thôi.

Nhưng những ác ý mờ mịt của đám trưởng bối, Trọng Nham có thể giả bộ như mình không thấy, nhưng cậu lại không có khả năng tỏ ra không nhìn thấy những gì Lý Duyên Lân trực tiếp đánh thẳng vào mặt cậu. hai loại thương tổn bất đồng, rất khó có thể nói cái nào có ảnh hưởng lớn hơn với Trọng Nham.

Trọng Nham đứng chắn trước cửa, mặt không đổi sắc nhìn Lý Duyên Lân, “Lý thiếu gia, anh nên biết rằng, nơi này giờ đã là nhà của tôi rồi. Giả sử căn nhà này tôi đã bán cho người khác, anh cũng mặt dày mày dạn đòi vào ở sao? thử xem chủ nhà có đánh anh hay không!”

Lý Duyên Lân vươn ra một ngón tay: “Một đêm thôi mà.”

Trọng Nham cảm thấy tư duy của người này thật sự có vấn đề: “Tôi với anh không quen cũng chẳng thân, vì sao phải thu lưu anh?”

Lý Duyên Lân ngượng ngùng: “Sao có thể nói chúng ta không quen cũng chẳng thân chứ?”

Trọng Nham dùng sức đóng rầm cửa lại, trước đem bánh ú và điểm tâm Đường di cho cất vào phòng bếp, từ ban công nhìn ra, quả nhiên Tần Đông Nhạc vẫn chưa đi. Trọng Nham hướng về dưới lầu vẫy vẫy tay, ý bảo mình đã bình an lên nhà. Tần Đông Nhạc ném tàn thuốc trong tay xuống, cũng vẫy vẫy tay với cậu, chui vào xe. Trọng Nham nhìn theo bóng chiếc xe vượt đường rồi đi, vừa định lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ, lại nghe thấy Lý Duyên Lân ở bên ngoài vẫn gõ cửa.

Trọng Nham nhất thời phiền không chịu được, đi ra mở cửa phòng: “Nếu anh không đi tôi gọi bảo vệ lên đó.”

Lý Duyên Lâm thấp giọng mắng thầm một câu.

Trọng Nham nhìn lướt qua cái chân anh ta chặn ở khung cửa, không kiên nhẫn hỏi: “Có cần tôi cho anh mượn ít tiền thuê phòng khách sạn không?”

Lý Duyên Lâm như bị những lời này nhắc nhở, hai mắt sáng ngời: “Không cần mượn cậu, trước kia ở trong tủ âm tường tôi có cất một ít tiền, cậu để tôi vào lấy.”

Trọng Nham hồ nghi nhìn anh ta: “Sao tôi không biết trong tủ âm tường có tiền?”

“Tôi giấu, sao có thể dễ dàng cho người khác tìm thấy?”

Trọng Nham đối với cái chữ tiền này vẫn thực miễn cảm, do dự một chút, nghiêng người một khoảng ý bảo anh ta tiến vào.

Lý Duyên Lâm xông vào nhà xong lại ngồi sụp xuống trên ghế sa lông, ngẩng đầu hỏi: “Có gì ăn không?”

Trọng Nham bị loại hành vi vô lại này của Lý Duyên Lâm làm cho tức giận, cười lạnh: “Con mẹ nó, đã đến mức này sao?”

Lý Duyên Lâm thở hổn hển, tự nhiên như ruồi chạy vào phòng bếp lục đồ ăn. Hôm nay Trọng Nham ăn tối ở Tần gia, những gì a di làm cậu đều chưa động vào. Lý Duyên Lâm không biết là đói quá hay căn bản là không biết sử dụng thiết bị nhà bếp hâm nóng lại đồ ăn, không ngại lạnh ngắt, vục đầu vào ăn như chết đói.

Trọng Nham nói chuyện điện thoại xong tiến vào, nhìn thấy bộ dạng lang thôn hổ yết nhòm nhàm ăn của anh ta nhin không được nhú mày: “Rác rưởi trong gara có phải do anh lưu lại không?”

Lý Duyên Lâm cũng không ngẩng đầu lên nói: “Phải.” cậu lúc ấy nóng giận, cái gì cũng không nghĩ liền chạy ra khỏi nhà. Lúc tức giận không nghĩ nhiều được như vậy, trực tiếp chạy tới nhà của mình, chờ tới khi đứng dưới lầu rồi mới kịp phản ứng nơi này đã sớm thay đổi chủ nhân. Trọng Nham đã đổi khóa cửa, Lý Duyên Lâm vào không được, lại không muốn bị người Lý gia tìm được, nên trốn luôn vào trong gara, may mà Trọng Nham không nhớ tới việc đổi cả khóa cửa gara, bằng không cả chỗ ấy cậu cũng không vào được.

Lý Duyên Lâm vốn tính ở trong gara đối phó một đêm, nhưng trong đó không có điều hòa, buổi tối lại càng oi bức, còn có nhiều muỗi. Nhị thiếu gia sống an nhàn sung sướng đã quen, bị muỗi chích không chịu nổi, bật dậy chạy ra thuê một khách sạn nhỏ ở gần đó. Túi rác buổi sáng Trọng Nham nhìn thấy chính là lưu lại khi đó.

“Ấu trĩ.” Trọng Nham rất chướng mắt loại hành vi này: “Đã mấy tuổi rồi còn chơi trò bỏ nhà đi?”

“Cậu thì biết cái quái gì...” Lý Duyên Lâm đem chén đĩa đã được giải quyết sạch sẽ ném vào trong bồn rửa: “Tôi chỉ không muốn nhìn thấy bọn họ.”

Trọng Nham không hé răng, tâm nói: quân anh muốn nhìn thấy hay không, dù sao thì Ôn Hạo khoảng nửa giờ nữa sẽ tới.

Lý Duyên Lâm rất hoài niệm nhìn bài trí trong nhà: “Phòng ở là do tôi và Cung nhị đồng thời chọn, nội thất cũng là tôi mua. Không nghĩ tới giờ tiện nghi cho cậu.”

Trọng Nham không phản ứng mấy lời này của anh ta, cũng không phải bản thân cậu muốn vào sống ở đây. Hơn nữa cậu không tin sau khi Lý Duyên Lâm nhường lại căn nhà này, Lý Thừa Vận không bồi thường cái gì đó cho anh ta.

Lý Duyên Lâm lại hỏi: “Cậu vì sao không chịu về nhà chính ở?”

Trọng Nham khẽ giễu cợt: “Để làm gì?”

Lý Duyên Lâm biết mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, che dấu mà nói: “Trong nhà điều kiện dù sao cũng tốt hơn một chút.”

Trọng Nham thần nhiên liếc nhìn anh ta một cái: “Lão tử cũng không thiếu tiền.”

Lý Duyên Lâm không biết nên giao lưu với cậu thế nào, thuận miệng nói: “Ba chiều cổ cậu tốt lắm sao.”

Trọng Nham nhìn anh ta, tầm mắt lạnh dần: “Tiền sinh hoạt phí Lý gia cho, tôi đều đã trả lại, bây giờ chỉ còn nợ Lý Thừa Vận hai trăm vạn, tới cuối năm tôi sẽ trả lại hết. Đừng có lải nhải nói lão tử dùng tiền của Lý gia các người.”

Lý Duyên Lâm thật sự không có ý đó, cậu cũng không ngốc, cậu còn đang trông mong Trọng Nham có thể thu lưu một đêm, sao có thể chủ động đi chọc cậu ta nổi khùng. Nhưng câu trả lời của Trọng Nham khiến cậu lắp bắp kinh hãi: “Cậu lấy tiền ở đâu?”

“Tôi đầu tư tương lai.” Trọng Nham vẫn luôn muốn tìm cơ hội nói rõ ràng về phương diện kinh tế với hai anh em Lý gia, miễn cho bọn họ nhớ thương chính mình tiêu tiền nhà bọn họ: “Đủ nuôi sống bản thân.”

Lý Duyên Lâm đại ra một lúc: “Đầu tư tương lai dễ làm vậy sao?”

Trọng Nham không hé răng. Trên đời này làm gì có chuyện kinh doanh buôn bán nào mà không có phiêu lưu, thuận lợi tự nhiên sẽ kiếm được đầy bát cơm, còn không thuận lợi thì đến cái quần cũng không có mà mặc. cho dù có là những doanh nghiệp quốc tế lớn nổi danh, cũng có khả năng phá sản, không phải sao.

Lý Duyên Lâm ngồi một chỗ lưu ý đánh giá Trọng Nham. Trọng Nham không chịu vào nhà chính ở, Trọng Nham biết đánh nhau, Trọng Nham có thể tự mình kiếm tiền, Trọng Nham còn giúp anh em Cung gia đại ân (tuy rằng cậu không biết rốt cuộc là giúp cái gì)... những điều đó tuy rằng không đủ để cậu hiểu rõ Trọng Nham rốt cuộc là hạng người gì, nhưng cậu thấy, Trọng Nham còn tốt hơn rất nhiều so với cái thằng Lý Ngạn Thanh phé vạt chỉ biết vây quanh Lý Thừa Vận nũng nịu vùi vĩnh.

Lý Duyên Lâm liếm liếm môi: “Cậu không giống như trong tưởng tượng của tôi.”

Trọng Nham không để ý tới anh ta, lười biếng ngồi xuống sofa tính toán bao lâu nữa Ôn Hạo sẽ tới.

Lý Duyên Lâm còn nói: “Khi cậu vừa tới, tôi đã theo dõi cậu mấy lần. còn có lần trước ở trường học...”

Trọng Nham không biết anh ta nói lại cái đó để làm gì, muốn tranh thủ hảo cảm để cầu xin được ngủ lại sao?

“Lần trước ở trường tôi cũng không ăn khổ.” Trọng Nham dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc mà nhìn Lý Duyên Lâm: “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Trên mặt Lý Duyên Lâm toát ra thần sắc suy sụp: “Lúc đầu tôi rất giận cậu, nhà tôi trước kia đều không phải như vậy, nhưng hiện tại tất cả đều bị đảo lộn.”

“Nhà anh vốn cũng không phải như anh đã nghĩ.” Trọng Nham đối với giải thích của anh ta cười nhạt: “Là do anh được bảo hộ quá tốt, anh chỉ nhìn thấy những gì anh muốn.”

Lý Duyên Lâm trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu biết không, ba còn một đứa con nữa, ông nội hiện tại đã nhận thằng đó vào trong nhà rồi.”

Trọng Nham không đáp. Tâm nói: chuyện này là do lão tử động tay ở sau lưng mà. Cậu còn cho rằng Lý Duyên Lâm sẽ oán giận thêm vài câu rằng Lý Ngạn Thanh có bao nhiêu đáng ghét, nhưng không ngờ Lý Duyên nói xong câu đó lại rơi vào trầm mặc.

Trọng Nham buồn bực thầm nghĩ: Ôn Hạo sao còn chưa tới?

Lý Duyên Lâm tựa hồ cũng không biết phải nói gì cho phải, dựa vào ghế sofa thì thào nói: “Cho tôi ở lại nhà cậu một đêm nhé.”

Trọng Nham một hơi cự tuyệt: “Không được.”

Lý Duyên Lâm tức giận không chịu nổi: “Tôi vừa rồi còn cảm thấy con người cậu không tồi đấy!”

Trọng Nham không hiếm lạ: “Ai cần anh cảm thấy không tồi chứ?”

Lý Duyên Lâm: “...”

“À, còn có cơm nhà tôi nữa, anh cũng không thể ăn không, lát nữa nhớ trả tiền cơm.”

Lý Duyên Lâm: “...”

“Gara tôi cũng sẽ đổi khóa, về sau đừng đến.”

Lý Duyên Lâm phát hỏa: “Phòng ở là tôi tặng cho cậu.”

Trọng Nham khoát tay: “Miễn bàn cái đó.” theo như cậu thấy, căn bản không phải do Lý Duyên Lâm tặng cho cậu mà là Lý Duyên Lâm trao đổi với Lý Thừa Vận, rồi Lý Thừa Vận nhượng lại cho cậu.

Lý Duyên Lâm hồng hộc thở dốc.

Trọng Nham lại hỏi: “Sao anh không tới nhà bạn bè anh đi?”

“Chỉ có vài người...” Lý Duyên Lâm tức giận nói: “Điện thoại gọi một vòng là biết. tôi không muốn cho người nhà tìm được.” tạm dừng một chút, lại nhẹ giọng than thở: “Trước kia cùng người nhà cãi nhau, tôi đều tới nơi này ở.”

Trọng Nham lại giễu cợt: “Ấu trĩ.”

Lý Duyên Lâm hạ thấp thanh âm: “Trọng Nham, tôi thật sự hận cậu chết đi được, nhà của tôi trước đây không phải như thế...từ sau khi cậu tới... đều tại cậu...”

Trọng Nham không để ý tới lời anh ta, Lý Duyên Lâm tuy rằng lớn hơn cậu một tuổi, nhưng lại bị người nhà bảo hộ quá tốt, tuổi tâm hồn phỏng chừng cũng cùng một cấp bậc với Tần Đông An, có suy nghĩ như vậy cũng không kỳ quái. Trọng Nham nhớ rõ kiếp trước cũng như vậy, khi cậu vừa tới Lý gia, Lý Duyên Lâm giống một đứa nhỏ bị cướp kẹo, cứ thấy cậu liền nổi điên. Sau đó dường như được ai đó nhắc nhở, chậm rãi học được cách khắc chế, học được cách điều chỉnh biểu tình, không dùng những thủ đoạn thấp kém tới đối phó cậu nữa, mà cùng với vị đại ca âm hiểm kia ngấm ngấm bày kế hại cậu. Như vậy xem ra, Lý Duyên Lâm hiện tại vẫn là một đứa nhỏ không có tâm cơ, hành động hoàn toàn không suy nghĩ như thế này lại có vẻ đáng yêu hơn một chút.

Trọng Nham nghĩ như vậy bỗng nhiên cảm thấy phiền chán, cậu không muốn đồng tình hay thấu hiểu gì với Lý Duyên Lâm. Bọn họ từ xuất thân đã có một khoảng cách khá xa, vĩnh viễn không có khả năng thấu hiểu nhau. Huống chi, cậu có tư cách gì để đồng tình với Lý Duyên Lâm? Hết thấy cũng không phải do lỗi của mình anh ta.

“Anh muốn ngốc thì tự mình ngốc đi.” Trọng Nham vác balo lên lầu: “Khi nào đi nhớ để lại tiền cơm.”

Lý Duyên Lâm còn đang muốn xin xỏ cho mình ở trong khách phòng một đêm, nhìn thấy bộ dạng phốt lờ của Trọng Nham, lời muốn nói lại nuốt trở vào. Người này có thể đánh giá là tính tình không tốt... kỳ thật có thể ngủ trên sofa một đêm cũng không tồi rồi, Lý Duyên Lâm nghĩ thầm, khi chạy tới đây trên người cậu không mang bao nhiêu tiền, mỗi ngày đều ở khách sạn thì trụ không nổi. về phần sau này...

Lý Duyên Lâm nghe thấy tiếng gõ cửa, ngăn người một lúc mới kịp phản ứng: “Trọng Nham, con mẹ nó, cậu bán đứng tôi!”

Trọng Nham đang nằm trên giường, nhưng hoàn toàn không buồn ngủ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, đầu âm ỉ đau.

Cậu lưu ý nghe được tiếng nói chuyện ở dưới lầu vọng lên, trừ bỏ Ôn Hạo và Lý Duyên Lâm, trong phòng tựa hồ còn có 2 người khác, hình như có một người là Lý Duyên Kỳ. Nhưng đã rất nhiều năm rồi cậu chưa gặp lại Lý Duyên Kỳ, nhất thời cũng không dám khẳng định chắc chắn. mấy người họ ở dưới nhà ồn ào hồi lâu, sau đó mới vang lên tiếng đóng cửa, tất cả bọn họ đều rời đi.

Trọng Nham mê mê mang mang suy nghĩ, không biết Lý Duyên Lâm có để lại tiền cơm cho cậu không.

Cậu vẫn luôn cho rằng mình thập phần chán ghét anh em Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm, nhưng sau lần gặp mặt này, có lẽ là do thời gian đã trôi qua lâu rồi, hoặc cũng có lẽ là do tâm tính cậu đã thay đổi, mà Trọng Nham cảm thấy mình không căm hận anh em bọn họ lắm. Hoặc cũng có thể có nhưng rất ít, bất quá cũng chỉ là trẻ con thôi, chỉ cần bọn họ đừng có tới gây chuyện với cậu, thì cậu cũng chẳng cần phải phân cao thấp với bọn họ làm gì.

Trước đây cậu luôn suy xét chọn thời cơ thích hợp để nói cho anh em Lý gia biết cậu đã bắt đầu tự mình kiếm tiền nuôi thân. Đó không phải là động tính muốn gây hấn với họ, mà là cậu muốn chứng tỏ rõ ràng

rằng bản thân cùng bọn họ không tồn tại xung đột lợi ích. Cậu tự kiếm tiền, tự sống cuộc đời của mình — không có gì so với việc độc lập kinh tế càng thấy thư thái hơn.

Hết

39. Chương 39: Ông Trời Tác Hợp

Mãi cho tới khi lên xe, Lý Duyên Lâm vẫn còn thăm mắng Trọng Nham, nói cậu âm hiểm, vô duyên vô cớ bán đứng mình. Còn nói cậu ta không có suy nghĩ, tốt xấu gì mình cũng tặng cậu ta một căn nhà, một chút tình cảm cũng không có vv..vv... Lý Duyên Kỳ cũng biết trong lòng em trai ghen khí, cũng không quản, kệ cậu muốn nói gì thì nói.

Nhưng Ôn Hạo nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được đánh gãy mấy lời lảm bảm của Lý Duyên Lâm: “Trọng Nham cần gì phải giữ giao tình với con? Chú nhớ không lầm thì giao tình duy nhất giữa hai đứa chính là con từng sai người tới đánh cậu ta một trận.”

Lý Duyên Lâm im bặt. Những cái đó sao cậu có thể không biết chứ? Cậu chỉ đang tức giận, cậu không muốn về Lý gia, không muốn nhìn thấy cái thằng ranh hai mặt Lý Ngạn Thanh được ba che chở, hơn nữa còn không muốn nhìn thấy ông nội âm dương quái khí luôn lấy Lý Ngạn Thanh ra so sánh với anh hai. Lý Ngạn Thanh là cái quái gì, trừ bỏ nịnh hót ra có chỗ nào có thể so được với anh hai? Lý Duyên Lâm cảm thấy ông nội nhà mình nhất định là sống quá lâu nên đã già mà hồ đồ rồi.

Lý Duyên Lâm hừ lạnh một tiếng: “Cậu ta còn muốn phủi sạch quan hệ với nhà chúng ta luôn đó.”

“Thế không tốt à?” Ôn Hạo hỏi lại: “Chẳng lẽ hai đứa muôn nhìn thấy cậu ta giống như Lý Ngạn Thanh vào ở trong Lý gia, sau đó xum xoe quanh ông nội mấy đứa nịnh hót sao?”

Hai anh em đều không nói gì.

Ôn Hạo nói tiếp: “Thừa dịp đại ca không có ở đây, chú có mấy câu thật lòng muốn nói với hai đứa. A Kỳ, chú nhìn con lớn lên, cho dù lão gia tử có nói gì, con cảm thấy chú sẽ nguyện ý thấy Lý gia được trao vào tay ai?”

Lý Duyên Kỳ qua gương chiếu hậu nhìn hẩn một cái, ánh mắt ôn hòa: “Chú hai, con đã biết.”

“Biết được thì hãy giữ vững tinh thần.” Ôn Hạo vỗ vỗ vai anh, “Trọng Nham không có hứng thú với Lý gia, còn thằng nhóc Lý Ngạn Thanh không có căn cơ, lại bấp bênh, chuyện này nhất định không thành, cho dù có nịnh lão gia tử tâm hoa nộ phóng cũng vô dụng.”

Lý Duyên Kỳ gật đầu.

Ôn Hạo quay sang quở trách Lý Duyên Lâm: “Còn con nữa, con không thể kiềm chế tính tình của mình được à? Con làm như vậy trong lòng thống khoái nhưng trên thực tế thì có ích lợi gì?”

Lý Duyên Lâm cúi gầm mặt không lên tiếng.

“Hai đứa phải biết đồng tâm hiệp lực, hỗ trợ giúp đỡ nhau chứ. Không thể cứ để A Kỳ ở phía trước xông pha chiến đấu còn con chỉ biết ở phía sau phá rối ngáng chân nó. Cái câu kia nói thế nào ấy nhỉ?” Ôn Hạo nghĩ nghĩ: “Đồng đội heo à?” (nguyên văn câu này là: không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!)

Sắc mặt Lý Duyên Lâm lập tức đỏ bừng bừng: “Chú mới là đồng đội heo.”

Lý Duyên Kỳ mỉm cười lắc đầu, vươn tay xoa xoa đầu Lý Duyên Lâm: “Chú hai là muốn nhắc nhở chúng ta, chứ không phải nói em là heo. Đừng thần kinh.”

Ôn Hạo không hé răng, nhưng trong lòng hẩn thật sự cảm thấy Lý Duyên Lâm ở sau lưng anh hai nó, chỉ biết phá rối thì có ích lợi gì? Càng thế thì các trưởng bối càng thêm chú ý tới Lý Ngạn Thanh, đồng thời

cũng càng thêm bất mãn với anh em chúng nó — thực hiển nhiên Lý Duyên Lân nổi điên không suy nghĩ như vậy không chỉ mình nói chịu, làm không tốt dám người kia còn cảm thấy là do Lý Duyên Kỳ xui đại em trai đi khi để Lý Ngạn Thanh không chừng.

Lý Duyên Lân một đường trầm mặc, khi gần tới nhà chính Lý gia, lại đột nhiên mở miệng: “Em muốn sang Pháp cùng Tiểu Chất.”

Lý Duyên Kỳ bắt giác giảm mạnh chân phanh hỏi lại: “Cái gì?”

Ôn Hạo ngồi ở ghế sau, nhất thời không đề phòng, thiếu chút nữa cụng đầu vào lưng ghế phía trước.

Lý Duyên Lân nhìn tay mình đang đặt trên đầu gối, thấp giọng nói: “Căn nhà này khiến em cảm thấy rất phiền chán, vừa nghĩ tới mỗi ngày ở đó đều nhìn thấy gương mặt mình ghét là ngày đó một chút lạc thú cũng không có. Mỗi ngày trong đầu chỉ nghĩ tới việc muốn giết chết thằng đó, nhưng ngoài mặt lại làm bộ như không có việc gì... rất khó.” Khóe miệng Lý Duyên Lân nổi lên một tia cười khổ: “Anh hai, em cảm thấy em đã sắp nhện không nổi nữa rồi.”

Lý Duyên Kỳ tay nắm vô lăng trầm mặc không nói, vừa nghĩ tới Lý Duyên Lân vì cái gì mà muốn rời đi, trong lòng anh liền dâng lên một nỗi hận ý mãnh liệt. anh không muốn Lý Duyên Lân rời khỏi mình, nhưng anh lại càng không muốn em ấy chịu ủy khuất.

Trong lòng Lý Duyên Kỳ đấu tranh mâu thuẫn: “Em để anh suy nghĩ đã.”

Ôn Hạo ở bên cạnh thở dài: “Cần gì phải nghĩ? người phải rút lui cũng không phải là con.” Hắn cảm thấy chính hắn cũng không hiểu suy nghĩ của Lý lão gia tử, Lý Duyên Kỳ từ trước tới nay luôn được gia tộc xem như người thừa kế mà bồi dưỡng tỉ mỉ, chuyện làm ăn trong công ty nó cũng đã bắt đầu tiếp nhận một phần, tại sao tự dưng lại kéo thằng nhóc Lý Ngạn Thanh ù ù cạc cạc lên võ đài? Cho dù lão gia tử có thật sự áp dụng quy luật trong rừng cây lựa chọn cái cây cường hãn nhất, cho người đó lên làm người thừa kế, thì Lý Ngạn Thanh cũng còn quá nhỏ đi? tuy rằng ngoài miệng lão luôn nói thích đứa cháu nhỏ nhất này, cho nên mang theo bên người dạy dỗ nó, nhưng từ nhỏ đã mang theo bên người, ai cũng sẽ cảm thấy lão gia tử đang muốn bồi dưỡng cho nó. Trong lòng Ôn Hạo bỗng giật mình nhớ tới Trọng Nham, Lý lão gia chính bởi vì Trọng Nham tính tình kiệt ngạo bất tuân nên mới vứt bỏ không quản nó, chẳng lẽ... Trọng Nham có ý biểu hiện như vậy?

Ôn Hạo hỏi Lý Duyên Lân: “Trọng Nham có nói gì không?”

“Cậu ta không có hảo cảm với nhà chúng ta, còn nói cậu ta đã tự kiếm tiền.” Lý Duyên Lân nghi hoặc nhìn hắn: “Là thật sao?”

Biểu tình Ôn Hạo biến hóa có chút cổ quái, nhưng vẫn gật đầu: “Hai tháng nay sinh hoạt phí đều đã trả lại hết.”

Hai anh em liếc nhìn nhau, hành động của Trọng Nham khiến bọn họ cảm thấy kỳ quái, nhưng không thể không nói, con người quật cường như vậy ít nhiều cũng khiến người ta sinh ra vài phần bội phục.

Ôn Hạo nghi hoặc hỏi Lý Duyên Lân: “Nó kiếm tiền thế nào?”

“Cậu ta nói cậu ta đầu tư tương lai.” Lý Duyên Lân nghiêng người hỏi Ôn Hạo: “Chú hai, đầu tư tương lai để làm vậy sao?”

Ôn Hạo cười khổ: “Bất luận loại đầu tư nào cũng đều có phiêu lưu, Trọng Nham tuổi còn nhỏ, có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân đã không dễ dàng rồi.”

Lý Duyên Lân trầm mặc một khắc, lại lần nữa quay lại đề tài lúc trước bỏ dở: “Anh hai, em muốn rời đi một thời gian. Em cảm thấy chỉ khi nào em rời khỏi vỏ bọc của Lý gia, em mới có thể chân chính tự làm được những chuyện mình nên làm.”

Lý Duyên Kỳ chậm rãi khởi động xe, giọng nói có hơi khàn khàn: “Em nghĩ kỹ chưa?”

Lý Duyên Lân gật đầu.

Kỳ thật, đứng dưới góc độ của Lý Duyên Kỳ, Ôn Hạo cảm thấy việc Lý Duyên Lân rời đi không có gì không tốt, rõ ràng thằng bé lưu lại sẽ chỉ càng khiến Lý Duyên Kỳ phân tâm.

Tạm thời tránh đi cũng là một biện pháp hay, Ôn Hạo thầm nghĩ, ít nhất thì thiếu đi một thằng nhóc hay gây chuyện, trong nhà cũng có thể thanh tĩnh hơn một chút, ngày ngày dạo qua kiểm lại, đến chính hắn cũng sắp chịu không nổi.

Ôn Hạo đưa hai anh em về nhà, rồi đưa cả hai tới thư phòng lão gia tử, còn chưa đợi hắn kịp suyễn khí, lão gia tử đã lên tiếng trước: “Được rồi, để ông cháu ta nói chuyện riêng, A Hạo, con ra ngoài trước đi, nhớ đóng cửa cho ta.”

Ôn Hạo liếc mắt nhìn ông lão hơi gầy ngồi sau cái bàn gỗ tử đàn, biết ông sắp nổi giận với Lý Duyên Lâm. Lý Thừa Vận và Trình Du đều không có ở nhà, phỏng chừng cũng đã sớm bị lão gia tử tìm cơ đuổi đi. Nơi này trừ hắn ra không còn trưởng bối nào khác, Ôn Hạo lướt nhìn hai anh em vẫn đang đứng ở trong thư phòng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Ba, ngài cũng đừng tức giận với chúng nó, A Lâm đã biết sai rồi.”

Lý lão gia tử thần nhiên quét mắt nhìn hắn một cái: “Kêu lão Tôn mang một ấm trà vào đây.” Hồi còn trẻ lão cũng thuộc dạng cao lớn, cho dù về già có gầy đi, trên mặt cũng không có mấy lượng thịt, nhưng cặp mắt kia lại càng sắc bén linh hoạt như dao cau, cho dù là người kiêu ngạo tới đâu thì đứng trước mặt lão đều bắt giác mà thu lại chút kiêu ngạo đó.

Ôn Hạo nghe vậy liền biết lão gia tử trong lòng cũng không quá tức giận, trên mặt cũng lộ ra ba phần ý cười: “Đã tối rồi, giờ ngài mà uống trà thì lát nữa sẽ không ngủ được, để con kêu lão Tôn pha cho ngài một ấm trà hoa cúc.”

Lý lão gia tử không nói gì, khoát tay áo ý bảo hắn nhanh đi đi. Ôn Hạo đến lúc này cũng không dám nói gì thêm, vội vàng ra ngoài thu xếp việc pha trà, lại tự mình mang vào, rót cho lão gia tử một chén, lúc này mới cúi người lui ra ngoài.

Đứng ngoài cửa thư phòng, Ôn Hạo lặng lẽ thở phào một cái. Kỳ thật trong chuyện này cũng chỉ tính là lũ nhỏ không hòa thuận với nhau, nếu muốn nói tới âm mưu quỷ kế gì đó thì cũng chưa tới, chuyện này nói lớn không lớn mà nói nhỏ không nhỏ, muốn xử lý chuyện này còn phải xem ý lão gia tử thế nào.

Giờ cũng đã gần nửa đêm, Ôn Hạo cũng không dám rời đi, chỉ còn cách lên lầu vào phòng mình. Đang phân vân không biết có nên gọi điện nói cho Lý Thừa Vận không thì chuông di động ở đầu giường bỗng vang lên.

Điện thoại là Trọng Nham gọi tới.

Ôn Hạo thoáng có chút kinh ngạc, khi bọn họ rời khỏi Sơn Thủy Loan, Trọng Nham cũng không xuống dưới, hắn còn tưởng đứa nhỏ này đã ngủ.

“Ôn tiên sinh?”

Ôn Hạo cảm thấy giọng nói của Trọng Nham nghe qua thập phần thanh tĩnh, không giống buồn ngủ, trong lòng thoáng có chút ngoài ý muốn: “Cậu còn chưa ngủ sao?”

Trọng Nham ừ một tiếng rồi nói: “Bây giờ nói chuyện có tiện không?”

Ôn Hạo nhìn lướt qua cửa phòng đã đóng kỹ: “Được, cậu có chuyện gì?”

Bên phía Trọng Nham vang lên tiếng lật giấy loạt xoạt: “Là thế này, tôi muốn mời anh hợp tác làm ăn với tôi, anh thấy thế nào?”

Tim Ôn Hạo nhảy dựng: “Cái gì?”

“Hợp tác.” Trọng Nham thần nhiên nói: “Lý Duyên Lâm đã nói với anh rồi đúng không? Tôi đang đầu tư tương lai.”

Cổ họng Ôn Hạo thoáng có chút khô khốc: “Nói. Cậu đã làm bao lâu rồi?”

“Hơn hai tháng đi.” Trọng Nham thoáng tự hỏi một chút: “Nhưng tôi không định chỉ tập trung làm cái đó.”

Ôn Hạo cảm thấy có chút choáng váng, nhất thời không chắc là Trọng Nham đang nói giỡn hay nói thật: “Kiếm được bao nhiêu rồi? Sao cậu lại muốn hợp tác với tôi?”

Trọng Nham tựa hồ cười một chút: “Người lớn đáng tin, tôi chỉ biết mình anh. chẳng lẽ kêu tôi đi tìm Lý Thừa Vận?”

Ôn Hạo biết rõ thái độ của Trọng Nham với Lý Thừa Vận, đến bây giờ vẫn một hơi gọi “Lý tiên sinh”, nhưng cái đó cũng không có nghĩa là cậu ta tỏ ra kính trọng hẳn, điểm ấy tự Ôn Hạo cũng hiểu được.

“Nói thật.”

Thanh âm Trọng Nham trở nên đứng đắn hơn: “Ôn tiên sinh, anh cũng biết tôi bao nhiêu tuổi... A, dù tuổi trong hộ khẩu đã được sửa, nhưng việc hợp tác kinh doanh với anh sẽ không thành vấn đề, điểm này anh có thể yên tâm. Tôi tuổi nhỏ, vừa mới lên thủ đô không bao lâu, rất nhiều chuyện chỉ dựa vào bản thân tôi sẽ không làm được. Anh cũng hiểu chứ?”

Ôn Hạo cảm thấy đây là lời nói thật.

Trọng Nham nói tiếp: “Tôi ở đây căn bản không có quan hệ, cho dù trong tay có tiền thì nhiều việc cũng khó thành. Nhưng còn anh, anh có năng lực, có gia thế, có quan hệ, nhưng lại luôn bị nhốt trong cái vòng luẩn quẩn Lý gia, anh chỉ thiếu cơ hội. anh không biết hai chúng ta là ông trời tác hợp sao?”

Ôn Hạo cười khỏ: “Ông trời tác hợp không phải được dùng với nghĩa như thế.”

“Anh nghĩ chút đi,” giọng Trọng Nham bình thản không có gì khác lạ, nhưng ngữ khí chắc chắn, có một loại ma lực khiến người ta tin phục: “Thân thể, tính mạng anh đều gắn chặt với Lý gia, Ôn tiên sinh, anh không biết trong tình cảnh đó mà không mở trước đường lui cho mình thì sau này sẽ không quá an ổn sao? người thông minh cũng biết, không nên được ăn cả ngã về không.”

Trong lòng Ôn Hạo dấy lên nỗi sợ hãi mơ hồ.

“Anh nghĩ kỹ rồi gọi điện lại cho tôi.”

Thẳng tới khi Trọng Nham đã cúp máy, Ôn Hạo vẫn chưa hồi phục tinh thần. hắn luôn biết Trọng Nham dường như thông minh trước tuổi nhưng không ngờ Trọng Nham lại có thể trong một thời gian ngắn như vậy đã làm được như thế. Trọng Nham biết rõ tình cảnh của bản thân thế nào, càng đáng sợ hơn nữa là, cậu ta cũng biết rõ tình cảnh của hắn ra sao.

Ôn Hạo từ nhỏ lớn lên bên cạnh Lý lão gia tử, có thể nói hắn được bồi dưỡng làm cánh tay phải cho Lý Thừa Vận. Cũng may tình cảm giữa hắn và Lý Thừa Vận không tồi, mà Lý gia cũng không bạc đãi hắn, tiền tài, địa vị, mỗi cái đều không thiếu. Nhưng mấy thứ này có đôi khi ngấm lại, chính bản thân hắn cũng không chắc chắn lắm có phải thật sự thuộc về mình hay không?

Không thể không nói, lời Trọng Nham nói khiến hắn có chút rung động.

Ôn Hạo trước kia không phải chưa từng nghĩ tới mình nên làm cái gì đó, nhưng vì do chưa có cơ hội thích hợp, tiếp nữa là hắn cũng sợ Lý lão gia tử biết được sẽ suy nghĩ nhiều, dù sao từ trước tới nay hắn đều đi theo bên người Lý Thừa Vận hỗ trợ, chuyện trong công ty cũng tiếp xúc nhiều. nhưng mấy năm nay tình hình đã không còn như vậy nữa, Lý Thừa Vận bắt đầu chuyển giao công việc cho con trai, hơn nữa sau khi Lý Duyên Kỳ tiếp nhận sự vụ trong công ty xong, địa vị của Ôn Hạo trong tập đoàn liền có chút xấu hổ. vua nào triều thần nấy, hiện giờ Lý Duyên Kỳ đều có thủ hạ đắc lực bên người, Ôn Hạo đang chậm rãi biến thành một tiểu cổ đông bình thường chỉ được chia % hoa hồng mà không có tiếng nói hay thực quyền.

Ôn Hạo đứng ở ban công rút một điếu thuốc ra hút, trong lòng chậm rãi ra quyết định.

Trọng Nham cúp điện thoại, nhìn thời gian biểu hiện trên màn hình di động, cảm thấy đầu có chút đau nhức, nhưng vẫn không có ý định đi ngủ. cậu vốn rất buồn ngủ, sau khi về nhà bị Lý Duyên Lâm gây sức ép một trận, thì một chút buồn ngủ cũng không còn. Cậu nằm trên giường kiểm tra số tài sản của mình hai lần, bắt đầu tính toán nên bỏ ra bao nhiêu tiền để hùn vốn làm ăn cùng với Ôn Hạo. Đầu tư tương lai vẫn phải làm, nhưng không thể bỏ tất cả tiền của mình vào đó được, tựa như lời cậu đã nói với Ôn Hạo: không thể được ăn cả ngã về không.

Trọng Nham tuy rằng còn chưa nghĩ xong sau này mình rốt cuộc nên làm cái gì, nhưng có một điều không thể nghi ngờ: nếu cậu muốn trải qua một cuộc sống an ổn, đầu tiên không thể thiếu cơm ăn áo mặc, tiếp theo không bị người ta chỉ tay năm ngón. Muốn đạt được mục tiêu này, trong tay chỉ có một chút tiền là không đủ. Xã hội này tựa như một cái kết cấu lớn bằng thép, cậu cũng cần tìm một vị trí thích hợp cho mình ở trong khối thép đó.

Tiền tài, quyền thế, địa vị, lấy được danh vọng trong mỗi một lĩnh vực, những điều này là thước đo đặc biệt của mỗi người trong xã hội. Trọng Nham hiện nay có thể đi cũng chỉ có thể chọn đi trên con đường kinh doanh. Về phần hoạt động kinh doanh cụ thể, cậu muốn giao cho Ôn Hạo đi thử trước. Nếu hẳn muốn hợp tác vậy cũng nên thể hiện chút thành ý.

Lấy thân phận của Trọng Nham, muốn làm chuyện gì đó cũng thực sự khó thoát khỏi ảnh hưởng của Lý gia. Vậy cho nên nếu đã không thể thoát được thì dứt khoát hợp tác cùng Lý gia thành lập một mối quan hệ cân bằng là được. từ góc độ Trọng Nham mà nói, các người muốn theo dõi ta, vậy thì cứ để một tay sai của Lý gia các người tới theo dõi đi. Đây là một tên mật thám có thể dễ dàng được tha thứ. Mà người được chọn, còn có ai so với Ôn Hạo càng thích hợp hơn đây?

Ôn Hạo không hoàn toàn là người Lý gia, hẳn có thể có tâm tư riêng của mình. Trong lòng Trọng Nham biết Ôn Hạo không phải là người lý tưởng nhất để lựa chọn, nhưng trong tình thế lúc này, hẳn là người thích hợp nhất Trọng Nham có thể tìm được.

Hết

40. Chương 40: Bên Thứ Ba

Thanh nhàn hồi lâu, đột nhiên bận rộn, Trọng Nham thật sự cảm thấy có chút không quen. May mà thi cử đã xong hết, sắp được nghỉ hè, bằng không thật sự đến ngủ cũng ngủ không ngon.

Lớp học võ ở “Thượng Võ” cũng tạm dừng, trong khoảng thời gian này, Tần Đông Nhạc vẫn luôn ở trong thành phố, nên Tần Đông An mỗi cuối tuần đều không tình nguyện phải tới chỗ Lâm Quyền tiếp nhận cải-tạo, Tần Đông Nhạc cũng thường xuyên đi đón cậu ta, tiện thể cũng đón Trọng Nham đi luôn. Trọng Nham cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế này cậu và người Tần gia không khỏi sẽ càng thân thiết, loại cảm giác này khiến cậu có chút không nở bụng bỏ.

Trước đây Trọng Nham đã quen mỗi thủ hạ bên người đều có một địa vị minh xác: đối tác làm ăn, đối thủ cạnh tranh, cấp dưới, thậm chí là bạn-giường, nhưng hiện tại, cậu cảm thấy, cậu không thể nào xác định chính xác địa vị của người Tần gia đặc biệt là Tần Đông Nhạc. Tần Đông An là bạn thân đầu tiên của cậu, Đường đi là người mẹ hiền dụ của bạn thân, vậy còn Tần Đông Nhạc? huynh trưởng nghiêm khắc trong nhà bạn thân? Hay vị cảnh sát đi tuần đêm khuya gặp được? hay anh trai thích xen vào việc của người khác?

Đều đúng mà cũng không đúng.

Trọng Nham theo thói quen tự hỏi những vấn đề của bản thân, như vậy cậu sẽ suy nghĩ rõ ràng, càng thêm nắm chắc. nhưng khi đối mặt với vấn đề mình không chắc chắn, cậu theo thói quen lùi trước một bước, đem hết thấy mọi chuyện sắp xếp cho rõ ràng rồi mới quyết định bước đi tiếp theo. Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, cậu tận lực giảm bớt tiếp xúc thân thiết với người Tần gia. Nhưng cậu lại không muốn Tần Đông Nhạc sinh nghi, chỉ có thể hàm hồ nói trong nhà có chuyện. may mà tình huống nhà cậu phức tạp, Tần Đông An cũng không nghĩ nhiều.

Trọng Nham ngồi trong xe taxi, xa xa nhìn bảng hiệu “Thượng Võ” thật lớn nhoáng lên một cái lướt qua, hờ hững thu hồi tầm mắt. Nam nhân trung niên ngồi cạnh cậu thì thoảng liếc trộm đánh giá cậu, tựa hồ đối với tuổi tác và thân phận Trọng Nham còn chút nghi vấn. Nếu trên người Trọng Nham mặc áo phông, quần bò đơn giản, thì nam nhân bên cạnh quần áo nghiêm cẩn tựa như sắp tham gia đàm phán — tuy rằng bọn họ có chuyện cần làm so với đi đàm phán có tính chất cũng không sai biệt lắm. Áo sơ mi trắng thơm, thắt cà vạt chín chu, đi giày da bóng lộn khiến Trọng Nham có một loại cảm giác nóng bức quái dị không thở nổi.

Nam nhân trung niên khẽ ho khan một tiếng: “Trọng Nham tiên sinh, sao cậu lại biết tới ND?”

Trọng Nham tâm nói, ta có thể nói cho ông là ta biết từ kiếp trước không?

Trọng Nham hàm súc mỉm cười: “Muốn làm một chuyện lớn, công tác chuẩn bị ắt không thể thiếu.”

ND là một công ty đầu tư nhỏ, khi Trọng Nham vừa tới thủ đô, các thông tin về giả cả thị trường của công ty đều không thể mò ra — nhưng mười năm sau công ty này sẽ thay da đổi thịt phát triển như vũ bão. Bởi vậy, cậu rất cần một công ty như ND có thể đưa ra những đề xuất đánh giá khách quan về các dự án mà cậu và Ôn Hạo sắp bắt đầu hợp tác. Đồng thời, cũng cần một bên tài chính thứ ba tham gia cùng, đối với Trọng Nham là thập phần tất yếu, cậu cũng không hoàn toàn tín nhiệm Ôn Hạo. Trong mối quan hệ hợp tác này, cậu cần an bài một bên thứ ba đủ phân lượng để có thể kiềm chế Ôn Hạo, chỉ như vậy, cậu mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Nam nhân trung niên cười cười, cảm thấy thiếu niên này thoát nhìn tuổi không lớn lắm, vừa mở miệng đã có cảm giác như ông cụ non, nhưng loại cảm giác này cũng không khiến người ta thấy phản cảm: “nếu đã chuẩn bị trước, vậy Trọng tiên sinh cũng biết với dự án hợp tác lần này, chúng tôi yêu cầu cổ phần của mình không chế ở mức 51%.”

Trọng Nham gật đầu: “Tôi biết.”

Đây không phải sản nghiệp duy nhất của Trọng Nham, chỉ là bước khởi đầu mà thôi, giao cho người nào chịu trách nhiệm với cậu mà nói đều không trọng yếu. Có ND tham gia cùng lúc có thể giảm bớt áp lực tài chính cho bản thân, về phương diện khác cũng có thể tránh cho Ôn Hạo thấy cậu tuổi còn nhỏ mà xuất hiện tâm tư không nên có. Trọng Nham không có hứng thú chịu mọi tổn thất do Ôn Hạo gây ra.

Nam nhân trung niên lộ ra biểu tình thư thái, tốt lắm, đã bắt đầu thành công một nửa.

Xe dừng ở trước cửa một hội quán tư nhân, Trọng Nham cùng Đan Thế Vinh xuống xe, được nhân viên tiếp tân dẫn tới phòng riêng Ôn Hạo đã đặt trước, Ôn Hạo đã chờ sẵn ở đó, thấy bọn họ tiến vào, vội vàng ra đón.

“Ôn Hạo, Ôn tiên sinh, đối tác của tôi.” Trọng Nham giới thiệu bọn họ với nhau: “Đây là Đan Thế Vinh Đan tiên sinh, đại diện công ty đầu tư ND.”

Ôn Hạo nhất thời hiểu được ý của Trọng Nham, trong lòng khẽ thở dài, cảm thấy trong đám con cái của Lý Thừa Vận chỉ sợ không có đứa nào có tâm nhãn nhiều bằng Trọng Nham.

Hai nam nhân bắt tay nhau hàn huyên, sau khi ngồi xuống nhân viên phục vụ mang nước trà và điểm tâm lên, rồi quy củ lui ra ngoài.

Đan Thế Vinh từ trong bao công văn lấy ra bản kế hoạch đầu tư mở ra đặt trước mặt Ôn Hạo và Trọng Nham: “Ngay từ đầu, nhị vị tính toán tiếp nhận đầu tư công ty sản xuất mỹ phẩm này, trên thực tế ban đầu sẽ không có lợi nhuận.” ông nhìn Ôn Hạo lại quay sang nhìn Trọng Nham, không biết thế nào, nhìn Trọng Nham ngồi ở đó bộ dạng thong dong bình tĩnh, ông thế nhưng lại không hề cảm thấy bị khinh thị.

Ôn Hạo nhìn lướt qua Trọng Nham, khẽ gật đầu: “chính bởi vì công ty lúc đầu chưa có lợi nhuận, cho nên chúng tôi mới có cơ hội bắt đầu với một mức giá như vậy.”

Đan Thế Vinh nhìn hần nói: “Ôn tiên sinh nói đúng. Nhưng muốn nhìn nhận vấn đề thì phải xem xét cả hai mặt, nếu chưa có lợi nhuận cũng có nghĩa chúng ta sẽ phải gánh vác phần trăm phiêu lưu tương ứng.” ông ta lại từ bao công văn lấy ra một bản tài liệu khác đưa cho Ôn Hạo: “Ôn tiên sinh, bản kế hoạch kia là lúc đầu Trọng Nham tiên sinh kêu tôi làm, còn đây là bản kế hoạch Trọng Nham tiên sinh đã làm lại sau đó. sau khi thảo luận, chúng tôi tương đối xem trọng bản kế hoạch thứ hai hơn.”

Ôn Hạo tiếp nhận bản kế hoạch, nhanh chóng đọc qua.

Kế hoạch ban đầu của Ôn Hạo là muốn tìm một dự án nhỏ một chút đồng thời cùng Trọng Nham thử xem. bởi vậy chọn tới chọn đi, cuối cùng chọn một nhà máy chuyên nghiên cứu sản xuất mỹ phẩm có nguồn gốc từ thiên nhiên. nhà máy này có phòng nghiên cứu riêng, ở ngoại ô còn có vườn ươm trồng thực vật khá lớn, cũng có hợp tác qua lại với mấy công ty làm vườn cùng với công ty hạt giống hoa cỏ ở phương Nam. Bởi vì con gái ông tổng giám đốc ở nước ngoài xảy ra chuyện, cho nên ông ta mới bắt đầu muốn bán công ty dẫn vợ mình đi dân hần sang đó chăm sóc con gái, vì vậy ông ta muốn sang nhượng lại toàn bộ công ty. Ôn Hạo biết rõ nội tình, cho nên đã đánh tiếng trước.

Công ty này tập trung kinh doanh ở mảng mỹ phẩm thiên nhiên, điểm này Ôn Hạo cũng biết, nhưng số tài sản định mức quá lớn, với năng lực của hai người Trọng Nham và Ôn Hạo căn bản không thể mua hết được, cho nên Ôn Hạo vốn định chỉ mua một công ty con của bọn họ mà thôi.

Từ khi Trọng Nham tung mỗi mời hợp tác cho tới nay, Ôn Hạo chưa từng có một giấc ngủ ngon, tuy rằng hắn ở Lý gia cũng coi như xuôi chèo mát mái, nhưng thân là nam nhân ai mà không muốn có sự nghiệp của riêng mình? Hắn tự nhiên cũng hy vọng tìm đường lui cho mình ở ngoài Lý gia. Nhưng đường đi này thực khó tìm, nếu làm không rõ sẽ khiến Lý lão gia tử cảm thấy hắn muốn phản bội, vậy thì mất nhiều hơn được. mà Trọng Nham chính là hắn buồn ngủ gặp chiếu manh đưa tới. cùng cậu ta hợp tác, vừa có thể khiến hắn từ từ dứt khỏi Lý gia, cũng sẽ không khiến Lý lão gia tử hoài nghi hắn có dị tâm — dù thế nào thì Trọng Nham cũng là con cháu Lý gia. Từ góc độ đó nhìn lại, Trọng Nham chính là lựa chọn hợp lý nhất.

Ôn Hạo biết tận dụng thời cơ, tự nhiên tập trung 120% tới tìm cậu hai người bàn các dự án hợp tác. Đây cũng không phải là chuyện thoải mái gì, phải tìm công ty nào có tiền đồ phát triển, lại không thể cạnh tranh sinh ý với Lý gia. Chọn tới chọn lui, mới lựa chọn được dự án công ty mỹ phẩm. Nhưng hắn không ngờ Trọng Nham bỏ qua lựa chọn kinh doanh công ty mỹ phẩm của hắn mà kéo công ty ND vào cuộc chơi này, mục tiêu trực tiếp nhắm thẳng vào công ty xuất nhập khẩu tinh dầu hương liệu.

Ôn Hạo sau khi đọc xong bản kế hoạch này, hắn đối với dã tâm và sự thông minh sáng suốt của Trọng Nham lại có hiểu biết mới. rõ ràng thằng nhóc này còn là một đứa trẻ vị thành niên... chính hắn lúc trước vẫn có chút xem thường nó.

Trọng Nham nhìn ra sự do dự của Ôn Hạo, không chút để ý khuyên nhủ hắn: “Muốn thoát ly khỏi Lý gia bước đầu tiên bắt buộc phải ổn định, nhưng không thể thoát ly quá rõ ràng nếu không Lý gia sẽ sinh nghi với anh. Chúng ta kinh doanh nhỏ tuy rằng không trông cậy mượn quang huy của Lý gia nhưng cũng không thể không lợi dụng, trước mắt không thể đắc tội với Lý gia. Cho nên hai chúng ta tốt nhất không nên lộ diện, nên kín đáo một chút. Có ND khống chế cổ phần, để bọn họ nắm phần lớn nhất, đối với anh mà nói cũng là một loại bảo hộ.”

Ôn Hạo im lặng, hắn có thể nói hắn chính là bị những lời lẽ của Trọng Nham dọa tới không?

Trọng Nham nói tiếp: “Đối với anh đây là bước đầu tiên, mà đối với tôi cũng vậy. chúng ta về sau sẽ còn làm nhiều thứ khác nữa, cái này cứ giao cho bên ND quản lý, thế lại vừa hay. Mà tình lực của anh cũng có hạn, đúng không?”

Ôn Hạo nhìn cậu, trong lòng khó hiểu dâng lên một cảm giác không thích hợp. rõ ràng là một gương mặt ngây ngô chưa trưởng thành, nhưng mắt nhìn người lại lộ ra một sự trầm tĩnh trải đời khó hiểu. đó là một khí chất tràn ngập sự mâu thuẫn, có đôi khi là đơn giản thô lỗ, nói chuyện làm việc không chút lưu tình, có đôi khi lại giống như hồ ly đa mưu túc trí, một đôi mắt tối tăm che giấu tầng tầng lớp lớp tâm tư sâu kín.

Ôn Hạo thở dài: “Đánh giá kết quả bao lâu có thể xong?”

Đan Thế Vinh trầm mặc: “Bởi vì là dự án bị khống chế bởi công ty cổ phần cho nên sẽ có nhiều việc cần phải giải quyết trước, cụ thể thời gian tôi chưa thể nói rõ nhưng tôi sẽ hoàn thành nhanh nhất có thể.”

Trên mặt Trọng Nham thay bằng nụ cười thản nhiên: “Bỏ đánh giá số liệu, Đan tiên sinh, có phải ngài không xem trọng dự án này không?”

Đan Thế Vinh hàm súc nói: “Thị trường tinh dầu hương liệu trong nước mấy năm gần đây phát triển nhanh chóng, những tập đoàn quốc tế lớn trên thế giới cũng đang có dự kiến đầu tư xây dựng nhà máy xí nghiệp sản xuất tinh dầu hương liệu ở đại lục, có thể thấy đây là một tiềm năng phát triển không tồi.”

Trong lòng Trọng Nham tự biết, nói với Ôn Hạo: “Tôi còn là học sinh, thời gian và tình lực đều có hạn, về sau còn phải nhờ vả Ôn tiên sinh nhiều.”

Ôn Hạo cảm khái nhìn cậu: “Cậu không thể gọi tôi một tiếng chú hai sao?”

Trọng Nham biết đây là Ôn Hạo đã tiếp nhận và tán thành cậu, nhưng ngược lại, nếu gọi hắn một tiếng chú hai, như vậy cũng chứng tỏ cậu đã chấp nhận mình là người Lý gia, có quan hệ với Lý Thừa Vận. Trọng Nham cười lắc đầu: “Anh mới bao nhiêu tuổi, gọi anh một tiếng chú không sợ bị coi là người già sao? tôi gọi anh là Ôn ca đi.”

Ôn Hạo không có biện pháp với cậu: “Này hoàn toàn không đúng bối phận, không được.”

“Tôi thấy, anh trông thế này gọi một tiếng chú nghe thật sự rất già.” Đan Thế Vinh ở bên cạnh mỉm cười, ông ta không biết mối quan hệ sâu xa giữa cả hai, chỉ nhìn tuổi mà nói, Ôn Hạo mới hơn 30, Trọng Nham lại sắp thành niên, gọi một tiếng đại ca cũng là hợp lý.

“Vậy gọi Vincent đi.” Trọng Nham nghĩ ra một biện pháp giải quyết: “Không phải người nước ngoài đều không quan trọng bối phận, chỉ cần gọi tên đó sao? tôi gọi tên tiếng Anh của anh, vậy là được rồi chứ?”

Ôn Hạo lập tức ngồi thẳng người: “Làm sao cậu biết tên tiếng Anh của tôi?”

Biểu tình trên mặt Trọng Nham cứng ngắc một chút, lập tức lại như không có việc gì mà cười nói: “Lý Duyên Lâm nói.”

Ôn Hạo hồ nghi: “Sao nó lại nói cái này?”

Trọng Nham thản nhiên đáp: “Anh ta tâm tình không tốt, nói liên miên cần nhẫn thật nhiều, chỉ sợ bản thân đã nói gì cũng không nhớ, đúng rồi, chuyện của bọn họ sao rồi?”

Dù sao cũng chỉ là vấn đề xưng hô, trong lòng Ôn Hạo tuy rằng còn có chút thắc mắc nhưng cảm thấy không cần thiết phải tìm hiểu kỹ càng vấn đề này, “A Lâm định xuất ngoại du học, định đi cùng với tiểu thiếu gia Cung gia.”

Trọng Nham sững sốt một chút, hình như tình tiết này không còn giống với kiếp trước, Lý Duyên Lâm thế nhưng muốn xuất ngoại?

“Quyết định rồi?”

Ôn Hạo gật đầu: “Tám, chín phần mười.”

Suy nghĩ đầu tiên của Trọng Nham chính là, Lý Ngạn Thanh xui xẻo rồi. hai anh em Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lâm cùng chung chí hướng như vậy, Lý Duyên Lâm tính tình xúc động dễ bộc phát có thể nói là nhược điểm lớn nhất của Lý Duyên Kỳ, hiện giờ một khi nhược điểm này đã không còn tồn tại, thì Lý Ngạn Thanh với mấy thủ đoạn mèo ba chân sao có thể đối phó được với Lý Duyên Kỳ?

Trọng Nham từ trong lòng lộ ra một cổ sáng khoái: “Đi cũng tốt.” Lý Duyên Lâm đi rồi, Lý Duyên Kỳ sẽ tập trung toàn lực vào cuộc chiến, trận chiến tranh đoạt này của Lý gia mới xem như chính thức mở màn.

Ôn Hạo không đoán được tâm tư của Trọng Nham, ngoài mặt có chút tiếc hận. tình cảm giữa mấy đứa con ruột của Lý Thừa Vận đâu có thực sự thân thiết với nhau, mà ngay chính cha bọn chúng cũng đâu có công bằng với chúng, huống chi là hần? hần chỉ gặp mặt Lý Ngạn Thanh mấy lần, nhưng hai anh em Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lâm đã lớn lên từ nhỏ bên cạnh hần.

Trọng Nham không muốn bàn nhiều về chuyện Lý gia, nói chuyện phiếm vài câu, liền cùng Đan Thế Vinh nói rõ ràng chuyện ND không chế cổ phần, ba người vốn tính toán tìm chỗ nào đó cùng ăn cơm, nhưng vừa ra tới cửa, Đan Thế Vinh đã bị công ty gọi điện kéo về, Ôn Hạo cũng không có tâm tư ăn uống gì, cũng vội vàng quay lại Lý gia.

Trọng Nham đứng ở vệ đường thất thần một lát, bỗng nhiên lại không biết nên làm gì bây giờ. Kế hoạch sớm định ra đã bị phá hỏng, người đi ăn cơm lại chỉ còn mình cậu.

Một chiếc BMW màu bạc dừng lại trước mặt cậu, cửa kính xe hạ xuống, nam nhân phong trần mặt mày mỉm cười vẫy tay với cậu: “Tiểu Trọng Nham, chúng ta đã lâu không gặp.”

Trọng Nham lấp bắp kinh hãi: “Trình thiếu gia?”

Trình Ủy xuống xe, nghiêng đầu nhìn hội quán phía sau cậu: “Chú em chạy tới đây làm gì vậy?”

Trọng Nham qua loa nói: “Cùng người nói chút chuyện. Còn Trình thiếu gia?”

“Mới từ nơi khác trở về.” Trình Ủy nhìn cậu, cười ý vị sâu sa: “Vừa vào nội thành đã thấy người quen đầu tiên hóa ra lại là chú, chú em nói xem chúng ta có phải rất có duyên không?”

Trọng Nham xem thường nhìn hấn: “Anh không phải định đánh chủ ý lên người tôi nữa đấy chứ? Lý tiên sinh chưa tìm anh nói chuyện sao?”

Sắc mặt Trình Ủy cứng ngắt: “Anh đây chỉ muốn mời chú em một bữa cơm thôi, chúng ta tốt xấu gì cũng coi như có chút giao tình mà?”

.Kỳ thật muốn nói kỹ càng bữa cơm ngày đó, Trình Ủy cố nhiên không có thứ gì tốt mà thủ đoạn của Trọng Nham cậu cũng không vẽ vang gì. Hai người họ chia tay hay không chia tay, kỳ thật có liên quan gì tới cậu đâu? Cậu chặn ngang đánh một đòn cũng chỉ vì muốn an lòng chuyện đời trước. Trình Ủy cũng chỉ muốn dụ dỗ mình, thật sự cũng chưa làm gì quá phận mà đã bị Trọng Nham chối lợi tính kế hấn một phen, trừ phi cả đời không gặp lại Trình Ủy, chứ nếu không chỉ cần gặp lại, Trọng Nham sẽ lại cảm thấy mình mắc nợ hấn.

“Nếu đã như vậy...” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Để tôi mời anh một bữa đi.”

Hết

41. Chương 41: Tiểu Bạch Thỏ

Nồi nước lẩu bốc khói nghi ngút, điểm trong đó là màu hồng của thịt tươi, màu xanh biếc của các loại rau, màu trắng nõn của tôm sống, còn có mấy miếng thịt viên dập dềnh nổi lên trên nồi nước dùng, bốc lên mùi thơm ngào ngạt khiến người ta chảy nước miếng.

Trọng Nham uống một ngụm bia lạnh, thoải mái híp mắt lại: “Thế nào, mùa hè ăn lẩu cũng thú vị đấy chứ?”

Nam nhân ngồi ở đối diện cậu vui vẻ gật đầu vào ăn, cũng không thèm ngẩng lên nói: “Chú nói xem có ai mời khách như chú không, không cho khách chọn chỗ thì thôi lại còn chọn món chú thích ăn?”

Trọng Nham vô tội nhìn hấn: “Không phải có câu khách tùy chủ đó sao?”

Trình Ủy cầm cốc bia tu ừng ực một hơi hết cả cốc: “Khách tùy chủ có thể dùng như vậy sao?”

Trọng Nham bật cười: “Thích ăn hay không thì tôi cũng đã mời anh một bữa rồi, coi như trả hết nhân tình cho anh, thế là huê.”

Trình Ủy nghe cậu nói như vậy, biểu tình trên mặt có chút biến đổi ý vị sâu sa: “Tiểu Trọng Nham, chú em âm thầm giở trò quỷ gì, chú tưởng anh không biết sao?”

Tim Trọng Nham nhảy dựng lên: “Cái gì?”

Trình Ủy hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải do chú em giở trò quỷ thì sao Cung Chất có thể chia tay đơn giản với anh như thế?”

Trọng Nham giật giật khóe môi, nam nhân này quả nhiên không dễ lừa.

Trình Ủy cầm luôn cả đĩa thịt bò thái lát được xếp thành hình bông hoa gạt toàn bộ vào trong nồi lẩu, lông mày vì nhiệt khí mà nhíu lại: “Gọi phục vụ mang thêm hai đĩa thịt bò nữa đi, anh đây còn chưa ăn no đâu.”

Trọng Nham bất đắc dĩ, đây là muốn thay đổi biện pháp gây sức ép cho cậu sao. cậu và Trình Ủy đều không thích đang ăn có người đứng nhìn mình chằm chằm, nên toàn bộ nhân viên phục vụ đều đã bị đuổi đi hết, nếu muốn gọi thêm gì đó, chỉ có thể tự mình xuất mã. Trọng Nham chạy ra gọi nhân viên phục vụ vào, lại order thêm hai đĩa thịt bò và mực tươi cho Trình Ủy.

Trình Ủy cầm chai bia rót cho cả hai: “Nào, đến, cạn.”

Trọng Nham lắc đầu: “Anh là uống say, hiện nguyên hình sao?” cậu nhớ rõ Trình Ủy bình thường đều diễn bộ dạng công tử văn nhã, nhưng câu nói kia lại lộ ra vài phần khí chất hoang dã. Hình tượng khác biệt quá lớn khiến cậu quả thật chưa tiếp nhận được. Lần ăn cơm trước hấn còn bắn khoản cậu chưa thành niên, có

nên uống rượu hay không, lần này trực tiếp muốn cùng cậu “cạn” luôn, giống như đã sớm rũ bỏ hoàn toàn hình tượng Trình công tử tao nhã trước kia trở thành trại chủ sơn trại.

Trình trại chủ cầm cốc bia hừ lạnh một tiếng: “Hiện tại anh đây không tính của chú, chú còn giả bộ cái gì?”

Trọng Nham nhất thời bật cười.

Trình Ủy cười tà nhìn cậu, trong mắt mang theo chút khiển trách: “Bản công tử hảo ý mời chú ăn cơm, chú lại lén lút sau lưng anh bày trò? Có phải có người sau lưng giúp chú bày trò không? Hay là chú coi trọng Cung Chất, có gì cứ nói thẳng ra với anh.”

Trọng Nham suýt nữa phun hết bia ra ngoài: “Ai nói với anh là tôi coi trọng anh ta?”

Trình Ủy cầm cây đuũa chỉ chỉ vào cậu: “Không coi trọng cậu ta thì chú tới quây rầy anh làm gì hở?”

Trọng Nham cũng biết chuyện này ở trước mặt Trình Ủy mình có chút đuối lý, vội cầm cốc bia, đứng lên nói: “Là tôi làm mà không nói, tôi bồi tội với anh, tôi tự phạt.” nói xong uống cạn cốc bia còn dốc ngược xuống, lại vươn tay với lấy một chai bia mới.

Trình Ủy vươn tay đoạt chai bia cậu đang cầm lại, cầm giận nói: “Đủ rồi, còn tiếp tục người ta không biết lại tưởng anh đây khi dễ trẻ con, mẹ nó chứ.”

Trọng Nham bị hấn ấn ngồi xuống, cậu sống lại cũng đã gần được 1 năm, 1 năm qua đã gặp gỡ không ít người, hầu như tất cả đều coi cậu là trẻ con mà đối xử, hôm nay ngồi trước mặt Trình Ủy, ma xui quỷ khiến thế nào lại có cảm giác như đang ngồi uống rượu huyền thoại trò chuyện với người cùng lứa tuổi ở quán ven đường — loại chuyện này rất nhiều năm trước cậu cùng từng trải qua, khi đó vừa mới lên đại học, cùng với đám bạn bè cùng trường, buổi tối ngủ không được rủ nhau khu chợ đêm ở sau trường đánh chén một bữa, có đôi khi còn đi hát tới nửa đêm mới mò về.

Những chuyện xa xôi như vậy, chi tiết cũng đã trở nên mơ hồ, giờ nhớ lại vẫn cảm thấy thực thân thiết.

“Tôi thật sự không coi trọng Cung Chất.” Nếu đã nói tới đề tài này, Trọng Nham cảm thấy đơn giản giải thích rõ ràng vẫn tốt hơn: “Tôi chỉ cảm thấy Cung Chất khi yêu đều rất đơn thuần, anh như vậy đùa giỡn anh ta, chỉ hại người hại mình chứ có tác dụng gì đâu?”

Trình Ủy không lên tiếng.

“Tôi rất thích Cung nhị thiếu gia.” Trọng Nham cũng không rõ suy nghĩ của Trình Ủy thế nào nhưng nếu hẳn đã nhận định chuyện bị mình phá hư, vậy không thể tiếp tục khiến hắn hiểu lầm động cơ của mình: “Chỉ là thích đơn thuần, không có ý gì khác. Anh không biết đứa trẻ như Cung nhị luôn khiến người khác yêu thương sao?!”

Trình Ủy bỏ đuũa xuống, uống một ngụm bia: “Trọng Nham, chú em biết không, anh và Cung nhị cũng xem như trúc mã. Từ nhỏ lớn lên bên nhau. Khi còn bé, cậu ấy đã thích đi theo anh, luôn mở miệng gọi anh ơi, anh ơi, khiến Cung Hạo tức muốn chết.”

“Thật hiếm có.” Trọng Nham chân tâm thực lòng hâm mộ: “Có thể khiến một người từ nhỏ đã yêu mình, lại còn định yêu anh cả đời.”

Trên mặt Trình Ủy lộ ra chút biểu tình trầm trọng: “Anh trước kia cũng tự khuyên nhủ mình như vậy.”

“Khuyên nhủ?”

Trình Ủy lại một hơi cạn sạch số bia còn lại trong cốc: “Đúng vậy, khuyên nhủ. Không hiểu đúng không? Anh thiếu cậu ấy một cái nhân tình thật lớn thật lớn, cho dù cậu ấy có làm gì, nếu anh không cảm kích thì trong mắt người khác anh sẽ là một tên hỗn đản không bằng heo chó.”

Trọng Nham không hiểu kiểu logic thế này: “Anh chậm trễ tuổi thanh xuân của Cung Chất còn cho là đúng tình hợp lý?”

Trình Ủy quét mắt nhìn cậu một cái, ánh nhìn tối tăm: “Việc này khẳng định chưa có ai nói lại với chú rồi, để anh kể lại ngắn gọn cho chú nghe. Cung nhị từ nhỏ không phải đã thích đi theo anh sao? sau đó có một lần, có người muốn bắt cóc cháu đích tôn Trình gia, còn tiện tay bắt cóc luôn cả cậu ấy theo.”

Trọng Nham theo bản năng ngồi ngay ngắn.

“Chi tiết bên trong chi mình anh biết.” Trình Ủy khoát tay, tựa như muốn vứt bỏ thứ gì đang cầm trong tay: “Dù sao tên bắt cóc là muốn giết anh, kết quả lại làm Cung Chất bị thương. Khi cảnh sát cứu được bọn anh ra, cậu ấy vì mất máu quá nhiều mà đã ngất xỉu, thiếu chút nữa còn không cứu được.”

Trọng Nham không biết nói gì cho phải, chỉ cảm thấy đôi khi sự việc được kể lại bằng chính người trong cuộc ít nhiều cũng sẽ đáng tin hơn. Trong lòng cậu khó hiểu sinh ra tia đồng bệnh tương liên với Trình Ủy.

“Khi đó các anh bao nhiêu tuổi?”

“13.” Trình Ủy không ngần ngại nhớ lại: “Hoặc 14.”

Trọng Nham gật đầu, đối với con trai mà nói, đó là cũng là độ tuổi có những rung động đầu đời. Có thể nói khi đó Cung Chất đã thích nam nhân đang ngồi đối diện cậu đây.

“Sau đó cậu ấy nói thích anh, ngay cả mẹ anh cũng chỉ biết thờ dài, nói đáng tiếc cậu ấy lại là nam, không biết sau này anh có gặp được người nào đối tốt với anh như cậu ấy hay không.” Trình Ủy cười khổ: “Đó là mẹ anh đấy, chú thử ngẫm lại xem, đến cả bà ấy cũng nói như vậy, thì người khác sẽ thấy thế nào? Anh khi đó thật sự...”

Thật sự không muốn lộ mặt ra ngoài. Trọng Nham trầm nghĩ, tựa như chính cậu năm đó.

“Cung Chất không sai.” Trọng Nham khẽ thở dài, Cung Chất quả thật không có lỗi, nhưng vận mệnh giống như đang muốn đùa giỡn anh ta mới khiến anh ta gặp được anh, coi như số phận anh ta hơi kém một chút đi.

“Anh cũng không nói cậu ấy sai.” Trình Ủy nói: “Nhưng cho dù là đồ ăn có ngon đến mấy thì cảm giác giữa việc mình tự nguyện ăn với bị người khác bắt buộc ép ăn, có thể giống nhau sao?”

Trọng Nham không biết nên nói gì nữa. Nội tình câu chuyện đã vượt quá khả năng phán đoán của cậu.

“Vậy anh cũng không nên đùa bỡn tình cảm của anh ta chứ.”

Trình Ủy buồn bực nhìn cậu: “Chú không thấy người bị đùa-bỡn mới là anh sao? Anh cũng đã đính hôn, cuộc sống của anh đã được an bài xong xuôi hết rồi, còn muốn thế nào nữa?”

“Bên cạnh anh đã có rất nhiều người vậy mà vẫn còn muốn loạn dụ-dỗ người khác.”

Trình Ủy đối với loại chỉ trích này không thêm để ý: “Chú cũng đã nói là dụ-dỗ rồi, người tình ta nguyện cũng đâu phải là cường đoạt dân nam.”

Trọng Nham nhớ tới gương mặt đơn thuần của Cung Chất, trong lòng thật sự có một loại cảm giác nói không nên lời.

Trình Ủy lại hỏi: “Chú rốt cuộc đã nói thế nào với Cung Chất?”

Trọng Nham hỏi lại anh ta: “Anh thật sự muốn biết?”

“Có phải bữa cơm ngày đó...” Trình Ủy nghĩ nghĩ: “Cậu đã lắp camera trong phòng ăn?”

Trọng Nham mỉm cười: “Cũng gần như thế.”

Trình Ủy vốn chỉ tò mò hỏi, nhưng nghe cậu nói như vậy, cũng không muốn hỏi tiếp nữa, chỉ lắc đầu nói: “Với sự tinh ranh này của chú, anh cũng không dám của chú đâu. Anh đây vẫn thích tiểu bạch thủ tâm tư đơn thuần hơn — tiểu bạch thủ thực sự ấy.”

Trọng Nham mỉm cười: “Dựa vào yêu cầu này của anh, thì Cung nhị đúng là tiểu bạch thủ chân chính.”

Trình Ủy vội vàng xua tay: “Chú tha cho anh đi.”

“Vậy không nói tới cái này nữa.” Trọng Nham kêu phục vụ mang thêm mấy chai bia nữa: “Đúng rồi, tôi còn chuyện này muốn hỏi anh, nhà anh có phải cũng làm kinh doanh không?”

Trình Ủy hỏi lại: “Chú muốn hỏi phương diện nào?”

Tm nói: “Mỹ phẩm.”

“Chú hỏi cái này làm gì?”

Trọng Nham cũng không ngại gạt hắt: “Bởi vì tôi đang định làm cái này.”

Trên mặt Trình Ủy lộ ra tia hứng thú: “Cậu muốn kinh doanh? Tiền vốn từ đâu mà có?”

“Lý tiên sinh cho tôi ít tiền tiêu vặt, tôi dùng đầu tư tương lai có kỳ hạn.” Trọng Nham muốn tạo quan hệ với Trình gia, việc này tự nhiên cũng không cần phải giấu diếm: “Hơn nữa cũng đang cùng hợp tác với hai người khác, đang chuẩn bị đầu tư.”

“Anh còn đang thắc mắc sao chú lại chủ động mời anh ăn cơm, hóa ra là há miệng mắc quai, không có ý tốt.” Trình Ủy cho tới bây giờ mới ngộ ra vài phần: “Nói đi, chú có ý gì?”

“Không có ý gì.” Trọng Nham thành thật lắc đầu: “Chỉ khi nhìn thấy anh, mới chợt nhớ tới cái hiệp hội mỹ phẩm gì đó, là Trình gia đứng đầu đúng không?”

Nói tới chuyện này, Trình Ủy tự động từ hình thức chủ sơn trại chuyển sang bộ dạng tinh anh, cả người khí chất đều thay đổi: “Hiện tại có rất nhiều loại hiệp hội, nhưng mà, hoạt động không chút chất lượng.”

Trọng Nham biết những lời này chỉ làm nền, vội vàng theo lời hắt hởi: “Vậy cái hội do Trình gia đứng đầu thì sao?”

Trình Ủy dùng đầu đũa chấm chấm chút bia, trên mặt bàn vẽ một cái sơ đồ đơn giản: “Cái hội mà Trình gia đứng đầu, tên đầy đủ là hiệp hội các doanh nghiệp sản xuất mỹ phẩm và nước hoa. Đã được Bộ Nội vụ phê chuẩn, tên chỉ là xúc tiến ngành nghề sản xuất phát triển, hơn nữa giữa chính phủ và các doanh nghiệp có một mối ràng buộc liên kết chặt chẽ. Đây là một tổ chức phi lợi nhuận bao gồm hơn một trăm đơn vị doanh nghiệp có mặt trên toàn quốc. Hiệp hội hoạt động dựa theo cơ cấu hội viên và quyền lực cao nhất thuộc về nhóm hội viên tiêu biểu.”

Trình Ủy nghiêm túc, Trọng Nham nghe cũng thực chăm chú, về sau còn muốn lần sâu vào thị trường này, nếu cậu chỉ là một thường dân, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút áp lực.

“Gia nhập hiệp hội đó có gì tốt?”

“Chú hỏi như vậy rất giống con buôn.” Trình Ủy bất mãn: “Không nghe anh nói sao? xúc tiến ngành nghề phát triển, giữa chính phủ và doanh nghiệp có mối quan hệ ràng buộc liên kết chặt chẽ.”

“Nghiep (doanh nhân) quan (quan chức) cấu kết sao.” Trọng Nham đã hiểu lý giải của hắt: “Tôi hiểu rồi.”

Trình Ủy liếc mắt xem thường: “Tóm lại là có chuyện như vậy, hiệp hội định kỳ họp mặt, chia sẻ những kỹ thuật mới, thành quả mới, đồng thời xúc tiến giao lưu lẫn nhau.”

Trọng Nham cân nhắc, gia nhập hiệp hội này cơ hồ cũng có nhiều chỗ tốt, ít nhất trong giới thương nhân cũng gia tăng danh tiếng: “Muốn gia nhập hiệp hội này cần điều kiện gì không?”

Trình Ủy nhìn cậu: “Chú đùa hay thật?”

“Đương nhiên thật.” Trọng Nham tròng hắt: “Anh coi tôi này giờ đang kể chuyện cười à?”

Biểu tình Trình Ủy cứng ngắc một chút: “Nếu chú nói thật thì không cần điều kiện gì cả, chờ anh về lấy giấy tờ gia nhập cho chú xem.”

Trọng Nham vội nói: “Được, vậy cảm ơn anh trước.”

Trình Ủy cười lạnh: “Cũng không thể ăn không một bữa của chú.”

“Không thể nói như vậy.” Trọng Nham vội vàng đứng dậy rót bia cho cả hai: “Hợp tác chính là cùng phát triển, chẳng lẽ tôi tìm anh chỉ là muốn chiếm tiện nghi sao?”

Trình Ủy hỏi cậu: “Cậu muốn kinh doanh, rốt cuộc là kinh doanh cái gì?”

“Chủ yếu là tinh dầu thơm.” Trọng Nham nói: “Chiết xuất tinh dầu từ hoa cỏ.”

Trình Ủy nghĩ nghĩ: “Nếu như vậy, về sau có khi lại có cơ hội hợp tác thật đấy.”

Trọng Nham tâm nói: tất nhiên rồi, nếu không lão tử mời mi ăn cơm làm gì, lão tử cũng không phải thừa tiền. đời trước Trình Ủy tuy rằng bị cậu thu thập, nhưng cậu cũng từng hợp tác với đương gia Trình gia khi đó, Trình gia làm ăn buôn bán thế nào, cậu sao có thể không biết. chẳng qua có chút nhớ không rõ Trình gia bắt đầu thành lập cái hiệp hội kia từ năm nào. Cậu chỉ nhớ hiệp hội này về sau phát triển không tồi, sức ảnh hưởng trong ngành này rất lớn, nếu về sau muốn lấn sâu vào thị trường này, vậy trước mắt nên chiếm trước một chỗ đương nhiên càng có lợi.

Trọng Nham cười nói: “Vậy tôi kính Trình thiếu trước, hy vọng về sau có cơ hội hợp tác.”

Trình Ủy như có điều suy nghĩ đánh giá nam hài trước mặt, kỳ thật nghiêm túc ngẫm lại, Trọng Nham tâm tư linh hoạt, sau lưng còn có Lý gia chống đỡ, về sau nói không chừng lại được việc, trước tiên kết bạn hữu nghị cũng không tồi.

“Trường Giang sóng sau dề sóng trước, trò giỏi hơn thầy*.” Trình Ủy cầm cốc bia chạm cốc với cậu: “Tôi chúc cậu mã đáo thành công.”

(*Nguyên văn là câu “Phù dong vạn lí tiêu tương lộ, sồ phượng thanh vu lão phượng thanh” cũng có nghĩa tương tự với câu Trường Giang sóng sau dề sóng trước, nên tớ thay thế luôn cho dễ hiểu nhé.)

Hết

42. Chương 42: Tháng Sáu Bận Rộn

Trọng Nham bị chuông hết tiết đánh thức, mở mắt ra mới phát hiện giáo viên sinh vật đã đi rồi, trong lớp một mảnh ồn ào náo loạn, Tần Đông An ngồi bên cạnh lấy khuỷu tay đỡ cằm, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa buồn bực: “Ông gần đây tới lớp đều ngủ gật, bận rộn cái gì ghê vậy? đừng nói với tôi là buổi tối ông thức đêm học bài đấy.”

Trọng Nham vỗ vỗ mặt, cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút, kéo vở của Tần Đông An lại bắt đầu chép bài.

Tần Đông An nhìn cậu, trên mặt mang biểu tình tò mò: “Tôi đoán ông nhất định đang làm chuyện khác.”

Trọng Nham dề thấp thanh âm nói: “Làm chút chuyện nhỏ thôi nhưng việc còn chưa xong, tạm thời chưa thể nói cho ông biết.”

Tần Đông An bĩu môi: “Ai thèm.”

Trọng Nham vui đầu cuồng chép, tranh thủ chưa vào tiết sau bổ sung đầy đủ bài giảng môn sinh hôm nay.

Tần Đông An tay chống cằm nhìn cậu, buồn bực lắm bà lắm bầm: “Vừa đến tháng 6 tất cả mọi người đều bận rộn vô cùng?! Tháng 6 có ma chú gì sao?”

Trọng Nham không ngẩng đầu lên hỏi: “Ai bận nữa?”

Tần Đông An xòe từng ngón ta ra chỉ cho cậu nghe: “Học sinh sắp thi này, giáo viên phải chuẩn bị đề thi này, ông bận rộn không biết đang làm cái gì này, còn có anh hai tôi, cũng bận rộn suốt ngày không thấy bóng dáng đâu.”

Trọng Nham tâm nói: hóa ra là nhớ anh trai.

Tần Đông An còn nói tiếp: “Trước kia khi anh ấy có nhiệm vụ cũng phải một thời gian dài không gặp mặt, lần này không biết lại có chuyện gì, chỉ là tôi cứ thấy không an lòng sao ấy...aiz, Trọng Nham, ông nói xem có phải do tôi suy nghĩ nhiều không?”

“Suy nghĩ nhiều chứ còn gì nữa.” Trọng Nham thuận miệng an ủi thẳng bạn: “Anh trai ông lợi hại thể nào chứ, đừng lo lắng.”

Tần Đông An mặt mày ủ ê.

Trọng Nham chỉ có thể tìm cách chuyển hướng đề tài: “Cũng sắp đến nghỉ hè rồi, ông có kế hoạch gì không?”

Tần Đông An hứng thú rãi rời: “Đi học thêm, còn có thể thế nào nữa?”

Trọng Nham kinh ngạc: “Ông mà vẫn phải học thêm sao?”

“Có gì kỳ quái đâu?” Tần Đông An cảm thấy phản ứng của Trọng Nham mới khiến người ta kinh ngạc: “Bộ ông không biết sao? tất cả mọi người đều đi học thêm.”

Trọng Nham: “...” mình đã lỗi thời như vậy rồi sao? sao mình không nhớ rõ thời trung học kiếp trước có chuyện đi học thêm nhỉ?

Tần Đông An thấy biểu tình này liền biết cậu đang suy nghĩ gì, thở dài nói: “Trên đầu ông không có vòng kim cô của Tôn đại thánh thật đúng là ung dung tự tại.”

Trọng Nham cũng không phủ nhận lời Tần Đông An. Kỳ thật kiếp trước cậu cũng rất chăm chỉ tập trung học tập đấy chứ, sống trong hoàn cảnh như Lý gia cậu cũng rất có áp lực đó biết không. Đau khổ nào mà chưa từng nếm trải, hiện tại chỉ là không muốn ép buộc bản thân đi làm những chuyện mình không thích thôi.

Tần Đông An lại hỏi: “Tôi thấy ông không có kế hoạch học thêm, vậy ông định làm gì trong suốt mùa hè?”

Trọng Nham cân nhắc một chút, hiện tại bọn cậu đang bận rộn làm thủ tục đăng ký mở công ty, cảm thấy chắc cũng sẽ bận hết cả kỳ nghỉ hè, lắc đầu nói: “Tạm thời còn chưa có, nếu rảnh sẽ về quê.”

Tần Đông An tò mò: “Dưới quê ông còn người thân?”

Trọng Nham tạm dừng một chút, thản nhiên đáp: “Tính là có đi.”

Tần Đông An nhìn ra cậu không muốn nói về vấn đề đó, liền nói sang đề tài khác: “Quê ông có gì chơi không? Hay là tôi về quê cùng ông nhé?”

“Đừng đi.” Trọng Nham ngẩng đầu, thực tùy ý xoa xoa đầu Tần Đông An một phen: “Quê tôi cũng không có chỗ nào vui để chơi.”

Tần Đông An vốn đang định nài nỉ vài câu, vừa ngẩng đầu bỗng nhìn thấy ánh mắt Trọng Nham, dạm mạc không chút độ ẩm, bên trong như cát giấu những hồi ức thật sâu thật sâu. Tần Đông An há miệng thở dốc, đột nhiên cảm thấy cái gì cũng không nói được.

Ba bên đầu tư chính thức tiếp nhận công ty tinh dầu hương liệu là vào trung tuần tháng 6, dựa theo hợp đồng đã định, cổ phần ND khống chế ở 51%, Trọng Nham 20% còn lại là của Ôn Hạo. Đối với Trọng Nham mà nói, lần đầu tư này không cần tốn quá nhiều tâm tư của cậu mà cậu cũng không cần lộ diện nhiều; còn đối Ôn Hạo, rốt cục hắn cũng đã bước đầu thoát ly khỏi Lý gia, từ nay về sau chân chính có sản nghiệp của riêng mình, cũng sẽ không làm ngứa mắt Lý lão gia tử. Tất cả đều vui mừng.

Chuyện này Ôn Hạo tự nhiên không thể gạt được Lý gia, Lý lão gia tử gọi hắn tới trước mặt hỏi han vài câu tình hình công ty, cũng không nói gì nhiều, ngược lại nghe nói có Trọng Nham cũng tham gia đầu tư, xác thực kinh ngạc một chút. Lý gia đưa bao nhiêu tiền cho Trọng Nham đều có sổ sách ghi rõ ràng, cho dù Lý Thừa Vận có lén lút cho nó tiền trợ cấp riêng thì cũng không thể nhiều được như thế. Không ngờ Trọng Nham lập tức có thể bỏ ra một số tiền lớn như thế để tham gia vào chuyện này, xác thực ngoài dự đoán của lão. Chờ tới khi lão biết được tiền vốn của Trọng Nham có được là nhờ vào đầu tư tương lai có kỳ hạn, lại càng nửa tin nửa ngờ, không thể tin được một thằng nhóc choai choai lại có năng lực như vậy.

Lý Thừa Vận ngược lại không nghĩ nhiều, ông kêu Ôn Hạo mang tới cho Trọng Nham một cái thẻ bạch kim. Việc buôn bán đầu tư cũng không phải việc nhỏ, ông cảm thấy mình cũng nên biểu lộ chút thái độ, ủng hộ con trai một chút. Không ngờ Ôn Hạo đưa cái thẻ qua lại bị Trọng Nham phũ phàng trả về. khi trả về còn lạnh lùng nói một câu: “Lúc trước Lý Thừa Vận cho tôi vay hai trăm vạn, cuối năm tôi sẽ trả lại hết.” câu trả lời đầy vênh váo như vậy khiến Lý Thừa Vận kích động không biết nên cao hứng hay phiền muộn.

Hài tử không có tiền đồ, trưởng bối sẽ sốt ruột, nhưng hài tử có tiền đồ lại càng khiến trưởng bối ở trước mặt nó không có chút cảm giác thành tựu nào, ngược lại càng khiến người ta đau đầu.

Vì chuyện này mà Lý Thừa Vận cố ý sai người trong nghề đi điều tra tình hình Trọng Nham đầu tư tương lai ra sao, chờ tới khi báo cáo được gửi tới trên bàn làm việc, Lý Thừa Vận cũng phải trợn tròn mắt. Đứa con trai này của ông là quái vật phương nào, mình nó so với mấy chuyên gia kinh tế đầu tư còn giỏi hơn?! Lý Thừa Vận nhìn không chớp mắt vào dãy số liệu thống kê trong báo cáo, trong lòng bất giác sinh ra một chút kiêu ngạo. Dương Thụ học khoa xã hội, vừa nhìn mấy con số liên hoa mắt, Trọng Nham có con mắt kinh doanh thế này không thể nghi ngờ là được di truyền từ ông.

Lý Thừa Vận chính mình vui sướng nửa ngày, sau lại nghĩ tới Trọng Nham căn bản không thừa nhận ông, ngay cả tiền của ông nó cũng không nhận, lại lần nữa càng buồn bực hơn. Ông lấy điện thoại ra gọi cho Ôn Hạo: “Công ty em mới thành lập, có định mở tiệc chúc mừng không? Anh cho bọn em mượn hội trường VIP khách sạn Hải Thiên để tổ chức, nhưng phải gửi thiệp mời cho anh.”

Khi Ôn Hạo nhận được điện thoại là đang lái xe trên đường, nghe Lý Thừa Vận nói như vậy vui mừng quá đổi: “Đại ca, anh nói thật chứ?” Tòa cao ốc Hải Thiên là sản nghiệp của Lý gia, là khách sạn mới vừa khai trương đẳng cấp 5 sao, nơi tụ họp của các khách vip, nổi tiếng, danh giá và giàu có, so với khách sạn bọn họ định chọn sang trọng hơn rất nhiều.

Lý Thừa Vận nói: “Vô nghĩa, một người là em trai, một người là con trai tôi, tôi chả nhẽ còn lấy tiền của các cậu? đổi lại tôi muốn một thiệp mời, cũng không cho các cậu mượn không.”

Ôn Hạo quay đầu sang nhìn Trọng Nham, Trọng Nham ngồi ở ghế phó lái, khoảng cách gần như vậy, mà âm điện thoại của Ôn Hạo khá lớn, cậu đã sớm nghe rõ cuộc đối thoại, thấy Ôn Hạo trưng cầu ý kiến của mình, cậu cũng không thể nào cao hứng mà quay đầu đi hừ một tiếng. Cậu đương nhiên là không muốn cho Lý Thừa Vận đến, nhưng hiện tại dù sao cũng không phải chuyện của riêng một mình cậu, cũng không thể hành động theo cảm tính.

Ôn Hạo cười nói: “Thiệp mời không thành vấn đề. Anh nhất định phải đến đấy.”

“Đương nhiên.” Lý Thừa Vận nói: “Được rồi, tôi sẽ nói với thư lý Trần một tiếng, để cậu ta đi sắp xếp chuyện này, cậu có vấn đề gì thì đi liên hệ với cậu ta.”

Ôn Hạo cúp điện thoại, cười với Trọng Nham: “Hội trường VIP của khách sạn Hải Thiên, không phải có tiền là thuê được đâu, tính ra chúng ta rất lời đấy, đừng khó chịu thế.”

Trọng Nham cũng không phải tức giận, chỉ là không muốn gặp Lý Thừa Vận thôi. Về sau cơ hội gặp mặt sẽ ngày càng nhiều, nếu đã dấn thân vào chốn thương trường, sao có thể tránh khỏi không gặp mặt những người mình không thích được? cậu cũng không phải thật sự là đứa trẻ 15 tuổi. Cậu quyết định đầu tư kinh doanh chính là muốn chậm rãi xây dựng địa vị xã hội của mình, nếu muốn tránh tiếp xúc vậy chỉ cần ngồi đầu tư tương lai, cần gì phải rước phiền toái vào người như vậy.

Ôn Hạo biết Trọng Nham vẫn còn khúc mắc về điểm này nên thử khuyên bảo cậu: “Ông ấy cho cậu tiền thì cậu cứ cầm, còn trả về làm gì... những đứa trẻ tầm tuổi cậu, nhận tiền của người trong nhà có vấn đề gì đâu?”

Trọng Nham trong lòng gào thét: đó đâu phải nhà lão tử? nhưng trên mặt vẫn thản nhiên: “Cho dù muốn nhận cũng không thể nhận bây giờ.”

Trong đầu Ôn Hạo thoáng chuyển động một chút liên tưởng ý của cậu, kinh doanh vừa mới bước đầu khởi động, những người trong giới đều biết Trọng Nham là con riêng Lý gia, hẳn cậu ta không muốn người khác nói cậu dùng tiền Lý gia để kinh doanh. Nhưng mà tiền cậu ta đầu tư tương lai không phải là tiền Lý gia cho sao? Ôn Hạo cảm thấy Trọng Nham so đo như vậy kỳ thật chẳng có nghĩa lý gì. Nhưng lời này phỏng chừng Trọng Nham sẽ không thích nghe, hẳn cũng không nói nữa.

“À, ở phía trước đó, sắp tới rồi.” Ôn Hạo chỉ cho Trọng Nham đỉnh núi xa xa: “Toàn bộ thôn trang này đều thuộc sở hữu công ty, thật sự mà nói lão Trương này đúng là một nhân vật quyết đoán, cậu nhìn xem quy mô trang trại trồng trọt của ông ta xem, đây cũng chỉ là một phần. Hai năm nay bởi vì chuyện con cái mà lão Trương không tập trung quản lý công ty lắm, nhưng trước đó vài năm kinh doanh rất không tồi.”

Ôn Hạo và lão Trương có quen biết nhau, nên nội tình cũng biết nhiều hơn người khác: “Lão Trương 10 năm trước bắt đầu kinh doanh tinh dầu, ông ta cũng có liên kết với vài trang trại trồng hoa ở phía nam. Hai

năm trước con gái ông ta đính hôn, ông ta thành lập một công ty mỹ phẩm, tính toán liên kết với cửa hàng đồ cưới của con gái. Cậu cũng biết đấy, ông ta chủ yếu tập trung vào tinh dầu, hương liệu, lại có phòng nghiên cứu riêng của mình, cho nên lấn sang lĩnh vực mỹ phẩm, nước hoa cũng không khó. Ai ngờ con gái ông ta sau khi kết hôn lại xảy ra chuyện...” chuyện quá mức riêng tư cũng không cần thiết phải kể cho Trọng Nham nghe, Ôn Hạo qua loa nói tiếp: “Lúc này lão Trương mới muốn bán công ty mỹ phẩm đó đi, chính là công ty con ban đầu tôi đã đề xuất với cậu.”

Trọng Nham gật đầu.

“Kỳ thật lúc đầu tôi nghĩ, với công ty mỹ phẩm đó thì chỉ hai chúng ta góp vốn cũng đủ rồi.” Ôn Hạo nói tiếp: “Nhưng sau đó lão Trương thay đổi chủ ý, muốn nhượng lại cả công ty điều chế tinh dầu, nhưng như thế thì chúng ta sẽ không đủ vốn. ngày đó gặp mặt, kỳ thật tôi rất lo lắng không biết phải xoay tiền ở đâu, không ngờ cậu lại kéo cả ND vào như vậy đã giải quyết luôn một vấn đề lớn. bằng không với năng lực của hai chúng ta không thấm vào đâu cả. Cho dù có kéo thêm các cổ đông khác vào cũng sẽ khiến sự tình trở nên rất phiền toái.”

Trọng Nham ừ một tiếng: “Không phải trước đó anh đã nói nhà ông ta chủ yếu kinh doanh tinh dầu sao?”

Trên mặt Ôn Hạo lộ ra tươi cười: “Đúng thế, kỳ thật nếu muốn kiếm tiền thì vẫn là lĩnh vực này kiếm được nhiều tiền hơn. Lợi nhuận kinh doanh mỹ phẩm lúc đầu vẫn thực ít.”

Trọng Nham gần đây cũng làm chút điều tra, biết thị trường tinh dầu hương liệu trong nước đã từ từ hình thành thị trường cạnh tranh quốc tế hóa, hiện giờ bọn họ còn phải đối mặt với việc cạnh tranh kịch liệt với các doanh nghiệp quốc tế.

“Phương hướng đầu tư kinh doanh bên ND cũng chủ yếu đánh vào lĩnh vực tinh dầu.” Ôn Hạo nói tiếp: “Nhưng về lĩnh vực đồ mỹ phẩm này tôi vẫn có ý định làm tiếp, cộng thêm phòng nghiên cứu của lão Trương đã mất 2 năm chuẩn bị, hiện tại buông bỏ có chút nuối tiếc. mặt khác tôi cũng đã điều tra thị trường rồi, thị trường đồ mỹ phẩm trong nước hiện nay cũng chưa có sản phẩm nào hoàn toàn nổi trội, nếu làm tốt, vẫn là... có tương lai.”

Trọng Nham gật đầu, lão Trương tính toán tiền quân vào thị trường mỹ phẩm đã mất gần một năm để tìm sản phẩm phù hợp, lúc này mà bỏ cuộc đúng là đáng tiếc. lúc trước Ôn Hạo nói công ty ban đầu không có lợi nhuận chính là muốn nói tới cái này.

Chiếc xe đi qua một chiếc cầu đá, rẽ vào con đường dẫn vào Ngưu Đầu thôn trang. Hai bên đường đều có những nhà kính quy mô lớn, nối tiếp nhau, trải dài tới tận chân núi. Thông qua những chiếc bạt nylon trong suốt, đủ màu sắc sặc sỡ hiện ra, màu xanh của lá cây, màu đỏ kiêu diễm, màu vàng rực rỡ, màu tím mộng mơ... mơ hồ tạo nên một dải màu sắc tươi sáng khiến tâm tình người nhìn tự dưng thoải mái thanh thản hơn hẳn.

Lần trước đi khảo sát Ôn Hạo đã tới đây 2 lần, lúc này nhận luôn nhiệm vụ làm hướng dẫn viên giới thiệu cho Trọng Nham: “Toàn bộ thôn, bao gồm cả hai ngọn núi phía sau đều là của chúng ta, lão Trương ngay từ đầu chỉ thuê vài mẫu đất, nhưng mười năm sau, quy mô công ty mở rộng, nguyên liệu cung ứng ngày càng thiếu dần, nên ông ấy đã quyết định thuê luôn toàn khu đất này. Một phần thanh niên của Ngưu Đầu thôn đã lên thành phố lớn công tác, những người còn lại trong thôn hầu như đều làm việc trong trang trại của công ty.

Cho dù Ôn Hạo có kỹ càng tỉ mỉ giới thiệu thế nào, thì Trọng Nham như đang lạc vào tiên giới vẫn có một loại cảm giác bị chần động.

“Từ nơi này nhìn ra...” Ôn Hạo chỉ ra ngoài cửa kính xe: “Ồ lưng chừng núi, khu tường viện màu trắng ấy, thấy không? Đó vốn là khu nhà ở trong thôn, nhưng khi lão Trương cho xây dựng trang trại hoa này đã sửa sang lại, bây giờ trông cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên tới đây ngủ lại cũng không thành vấn đề.”

Trọng Nham có cảm giác như được về nông thôn nghỉ dưỡng, vội nói: “Để cho tôi một căn.”

Ôn Hạo bật cười nhìn cậu, tâm nói: đúng là trẻ con: “Được rồi, lát nữa tự cậu lên chọn cho mình một căn phòng đi. chờ khi cậu được nghỉ hè không có việc gì cũng có thể về đây nghỉ ngơi, leo núi, câu cá, thuận tiện có thể giám sát công việc cũng được.”

Trọng Nham tinh thần sảng khoái, kiếp trước có tiền thì không có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại ngược lại, được trải qua những ngày trước kia chưa từng biết tới.

Cuộc sống này.

Trọng Nham cảm thán: “Chỉ là đi tới đây không quá thuận tiện.”

Ôn Hạo nhìn cậu như vậy, cũng bật cười: “Đúng rồi, quên không hỏi cậu, chứng minh thư của cậu khai lớn hơn một tuổi, vậy sao không thi lấy bằng lái xe đi? một mình lái xe tới đây cũng được.”

Trọng Nham nghe lời này xong, không biết thế nào, tim đột nhiên đập nhanh dữ dội một cách khó hiểu.

Ôn Hạo liếc nhìn cậu một cái, thấy sắc mặt cậu bỗng nhiên trở nên trắng bệch, liền vội vàng nói: “Làm sao vậy?”

“Không sao.” Trọng Nham miễn cưỡng cười cười: “Ngồi xe nhiều có chút mệt.”

“Sắp tới nơi rồi.”

Trọng Nham tựa vào thành ghế, chậm rãi bình ổn nhịp tim cùng hơi thở khó nhọc. Loại cảm giác này tới quá mức đột ngột, giống như bị mấy câu nói của Ôn Hạo mở ra cái chốt khai thông, vì thế, loại cảm giác sợ hãi này tự nhiên dâng lên, trực tiếp ập tới. Trọng Nham nhớ khi vừa mới được đón lên đây, Lý Nam Lý Bắc cũng đã từng hỏi cậu vấn đề này, khi đó cậu thập phần bài xích nói về đề tài đó. Chính vì lúc ấy xung quanh cậu đều có một đồng người ôm địch ý với cậu, loại cảm giác bài xích đó bị cậu vô ý xem nhẹ mà bỏ qua. Hiện giờ tỉ mỉ nhớ lại, phát hiện ở sâu trong kí ức cách một tầng sương mờ, Trọng Nham mãi không tìm được ngọn nguồn của nỗi sợ hãi này.

Trọng Nham tự hỏi: Liệu có phải... mình chết vì tai nạn xe cộ không?

Nhớ không rõ, cũng nhớ không ra. Trọng Nham tựa đầu vào cửa kính xe, từ hình ảnh phản chiếu thấy được ánh mắt hoang mang của bản thân.

Hết

43. Chương 43: Tiệc Khai Trương

Trọng Nham cùng Ôn Hạo đi vòng quanh Ngưu Đầu thôn cả ngày, thăm cánh đồng hoa nhưng hơn phân nửa là các loại hoa bình thường, giữa trưa còn cùng quản lý phụ trách khu nhà vườn ăn cơm nông gia rồi lại mất cả buổi chiều ở khu nhà xưởng quan sát việc điều chế xuất, đến khi trở lại nội thành cũng hơn 8 giờ tối.

Trọng Nham thật lâu không cảm thấy mệt như vậy, ở trên xe mơ mơ màng màng, tới khi về nhà ngồi xuống ghế sofa, vốn định ngồi nghỉ một chút rồi đi rửa mặt, kết quả cứ như vậy lăn ra ngủ ngon lành, ngủ thẳng tới sáng hôm sau, thiếu chút nữa bỏ lỡ nghi thức chào cờ mỗi sáng thứ 2 ở trường.

Bài tập về nhà cậu tự nhiên chưa làm, nhưng cũng sắp thi cuối kỳ cho nên các thầy cô giáo toàn cho học sinh luyện đề nhiều như tuyết rơi mùa đông, cũng không thu bài tập về nhà, mỗi tiết đứng lớp chỉ giảng bài một chút, rồi lại cho học sinh tự ngồi luyện đề, cuối giờ chỉ kiểm tra đáp án. Vô hình trung tạo cơ hội cho Trọng Nham trót lọt qua cửa ải.

Thi cuối kỳ cộng với công ty Đức Ôn đang chuẩn bị khai trương, khiến cho gần đây Trọng Nham bị tra tấn hai tới mắt cũng biến đen xì. Chờ tới khi kỳ thi cuối kỳ chấm dứt, cậu ở nhà ngủ bù gần 2 ngày mới miễn cưỡng cường xóa tan quầng thâm ở mắt. Trọng Nham quả thực mang tâm tình sung sướng nghênh đón kỳ nghỉ hè đã tới, nhưng cậu nghỉ ngơi không quá hai ngày đã bị một cú điện thoại của Ôn Hạo đào ra khỏi nhà đi tham gia hoạt động — tiệc mừng khai trương công ty Đức Ôn tại hội trường VIP khách sạn Hải Thiên.

Lễ phục của Trọng Nham vẫn là do Ôn Hạo dẫn cậu đi đặt may, màu đen, ba bộ, kiểu dáng cổ điển giống như một quý ông nước Anh trước đây, là Trọng Nham tự mình chọn. lúc ấy Ôn Hạo muốn thợ cả may cho

Trọng Nham một bộ lễ phục màu trắng, hắn đã nhìn thấy hai vị Lý thiếu gia mặc lễ phục trắng, vừa có tinh thần lại suất khí. Nhưng Trọng Nham không thích, nói màu sáng trông rất lỗ mãng, Ôn Hạo chỉ có thể mặc cậu. kỳ thật, hắn vẫn luôn có một câu để trong bụng không nói cho Trọng Nham: Với khuôn mặt nhỏ nhắn kia của cậu, mặc quần áo màu tối ngược lại trông càng mềm mại trẻ con. Nhưng câu nói này sao có thể nói ra? Chắc chắn bị ăn đập ngay.

Nhưng Trọng Nham cũng thực sự nghiêm túc, trước khi đi còn cố ý chải tóc ngược ra sau, cố gắng làm cho mình trông có vẻ... ừm, thành thực một chút.

Trong bữa tiệc mừng khai trương này, nếu nói kỹ thì Trọng Nham cũng không có việc gì làm, cậu chỉ phụ trách phần hình ảnh lời nói của bản thân, để cho người ta biết Đức Ôn có một đối tác là cậu thế là đủ. dù sao với tuổi cậu, đám cáo già thâm nho trong thương trường sẽ không tự hạ thấp giá trị bản thân mà tới bắt chuyện với cậu, cậu cũng phải tự tạo chút cảm giác tồn tại, vì còn cần làm bước đệm cho những chuyện về sau.

Tiệc mừng khai trương tự nhiên là phải giao tiếp nhiều, phần công việc này đương nhiên là do Ôn Hạo đảm nhiệm, Trọng Nham phụ trách đứng bên cạnh coi như làm nền, thần nhiên tiếp nhận những ánh mắt quét qua quét lại trên người mình. Sau đó cùng Ôn Hạo đi gặp từng người một, Ôn Hạo đã ở trong cái giới cao tầng này từ nhỏ tới lớn, tuy rằng vẫn luôn làm chân chạy cho Lý gia, nhưng mặt mũi vẫn có. Cũng có người là do nể mặt Lý gia ở đằng sau, dù sao Lý Thừa Vận bây giờ vẫn đang là đại boss của Lý thị. Nhưng cũng không ít người cảm thấy Đức Ôn chỉ là chỗ tiêu tiền của Lý gia, kêu Ôn Hạo ra mặt điều dắt đứa con riêng không được đón vào nhà kia.

Những nghị luận như vậy Trọng Nham không cần chính tai nghe cũng có thể đoán được 7, 8 phần, cậu không để ý, đây mới chỉ là bắt đầu, trong kinh doanh buôn bán, điều kiêng kỵ nhất chính là tâm bất ổn.

Đường vẫn còn dài.

Trọng Nham cầm một ly nước ép táo đi theo sau Ôn Hạo cùng những người không quen biết hàn huyên, tiến thoái có độ, tự nhiên hào phóng. Cho dù là những kẻ tối xoi mói nhất cũng không nhìn ra được từ dáng vẻ cậu bất cứ điều gì, Lý Thừa Vận từ đằng xa nhìn lại, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái không nói nên lời. đứa con trai này của ông lần đầu giao tiếp với rất nhiều tân khách, thậm chí lại giống như cá gặp nước thoải mái vẫy vùng, tựa như nó được sinh ra để đứng ở đó, những khung cảnh sang trọng xa hoa, những bộ quần áo đắt tiền hợp cùng một chỗ giống như càng tăng thêm sức mạnh cho nó.

Lý Thừa Vận chậm rãi lắc lắc ly rượu trong tay, tâm nói không biết nó có thể đi bao xa... nhìn cái cách nó thuyết phục Ôn Hạo, cộng thêm tuệ nhãn như đước kết hợp với ND, phần quyết đoán này ngược lại so với mấy đứa nhỏ khác trong nhà càng cường đại hơn. Nghĩ như vậy, trong lòng Lý Thừa Vận lại có chút tiếc hận thay cho Trọng Nham.

Tầm mắt quét một vòng quanh hội trường, Lý Thừa Vận nhíu mày, để ly rượu xuống đi sang bên cạnh mấy bước, chỉ thấy Trọng Nham đang đứng xoay lưng với mình thưởng thức điểm tâm ngọt ở trên dãy bàn dài. Trình Ủy đứng đối diện cậu, khoảng cách khá gần, đang cùng Trọng Nham nói gì đó, vừa nói vừa lưu ý nhìn xung quanh.

Sắc mặt Lý Thừa Vận trầm xuống, sải bước tới gần. hội trường nhiều người, nên hai người nói chuyện không chú ý Lý Thừa Vận đang tới, Lý Thừa Vận trong lòng càng phát cáu, vì chuyện Trình Ủy từng dụ-dỗ Trọng Nham, ông đã cãi nhau một trận với Trình Du, lại tự mình gọi điện cảnh cáo Trình Ủy một trận, không ngờ tên hỗn đản này vẫn còn dám xuất hiện trước mặt Trọng Nham.

Đi tới gần, chợt nghe Trình Ủy nói: “Nhà anh không làm cái này, nhưng nếu chú em đã mở miệng, có thể giúp gì anh nhất định giúp.”

Giọng Trọng Nham mang theo ý cười: “Sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ cảm tạ anh.”

Lý Thừa Vận hừ mạnh một tiếng: “Cái gì sau khi chuyện này thành công? Trình Ủy, cậu coi lời ta nói là gió thoảng bên tai phải không?”

Hai người đang nói chuyện chợt giật mình, Trình Ủy vừa thấy là Lý Thừa Vận, vội nói: “Chú à, cháu cái gì cũng không có làm.”

“VẬY vừa rồi cậu nói sau khi chuyện gì thành công?” biểu tình Lý Thừa Vận không tốt nhìn hắn: “Là chuyện gì?”

Trọng Nham vừa thấy biểu tình của Lý Thừa Vận liền biết ông đã hiểu lầm gì đó, vội lên tiếng: “Là tôi tìm Trình Ủy có việc.”

Lý Thừa Vận hồ nghi: “Chuyện gì?”

Trọng Nham thấy xung quanh mình có rất nhiều người, liền lôi kéo Lý Thừa Vận tới gần cửa sổ: “Là tôi muốn nhờ anh ta tạo mối quan hệ. ông cũng biết nhà ngoại anh ta có kinh doanh hoa xuất nhập khẩu đúng không?”

Lý Thừa Vận sững sốt một chút: “Con hỏi cái này làm gì?”

Trọng Nham vốn không muốn nói nhiều với Lý Thừa Vận, nhưng quan hệ giữa hai nhà Lý Trình khá thân cận, cậu cũng không hy vọng Lý Thừa Vận có hiểu lầm gì với Trình Ủy, mà Trình Ủy người này tính cách có chút vô lại, nếu chọc anh ta tức giận không chịu giúp đỡ nữa, vậy Trọng Nham phải mất công đi tạo mối quan hệ khác, thế thì phiền lắm.

“Là thế này...” Trọng Nham miễn cưỡng giải thích: “Tôi muốn mở cửa hàng bán hoa, nên nhờ anh tạo mối quan hệ trước, nghĩ hè tôi sẽ tới vườn trồng hoa nhà bọn họ thăm quan một chút.”

Lý Thừa Vận lấp bắp kinh hãi: “Bán hoa? Không phải Đức Ôn vừa mới khai trương sao?”

“Đó chỉ là kết bạn làm ăn, tôi dù sao cũng chỉ là một cổ đông nhỏ chờ lĩnh % hoa hồng.” Trọng Nham không cho là đúng: “Ông cho là Vincent sẽ vui lòng khi tôi đứng cạnh anh ta chỉ tay năm ngón sao?”

Trong lòng Lý Thừa Vận chấn động quả thực khó nói nên lời: “Con muốn mở một cửa hàng kinh doanh của riêng mình? Con chỉ mới 17 thôi...”

“17 thì làm sao? 17 tuổi không ăn cơm cũng sẽ chết đói.” Trọng Nham cười lạnh: “Lý tiên sinh, ông cũng không nên nói bừa, trong chứng minh thư tôi đã 18 tuổi rồi.” chưa đủ 18 sẽ không có đầy đủ năng lực hành vi dân sự, sẽ không thể đảm đương chức vụ cổ đông, chẳng lẽ Lý Thừa Vận lúc này nghĩ muốn lấy tiền của mình?!

Lý Thừa Vận phần nộ nói: “Không phải lão tử đang nuôi con sao?”

“Ông nuôi tôi?” Trọng Nham không chút khách khí trừng mắt nhìn ông: “Khi còn bé ông đã mua cho tôi được một cây kem nào chưa? Hay dù chỉ một chiếc bút? Lý tiên sinh, ông nói chuyện phải có lương tâm chứ.”

Trên mặt Lý Thừa Vận có chút không nhịn được, biết rõ nếu còn tiếp tục tranh luận đề tài này, ông sẽ không chiếm được cái gì tốt: “Muốn tự mình kinh doanh hoa cỏ?”

Trọng Nham gật đầu. công ty Đức Ôn đối với Trọng Nham mà nói chỉ là nghi thức lên sân khấu, là một cái bất hiển sơn bất lộ thủy (ngấm ngầm giấu diếm) làm nền móng, đưa cậu tiến vào cái thương trường này, cũng để cho đám thương nhân đó nhận thức cậu, biết Trọng Nham là người ra sao, đồng thời cũng coi như cáo mượn oai hùm cho người ta biết cậu có bối cảnh chống lưng. Cậu vốn chính là người tính tình bá đạo nói một không hai, nếu thật sự muốn làm gì đó sao có thể để cho người bên ngoài cản trở?

Kiếp trước, Trọng Nham cũng đã từng nghĩ tới việc kinh doanh hoa và cây cảnh, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân mà không làm được. lần trước khi tới Ngưu Đầu thôn, nhìn thấy cánh đồng hoa liền nghĩ tới chuyện này. Ngọn núi phía sau Ngưu Đầu thôn có một khu vực đất đai tươi tốt, nguồn nước phong phú thích hợp để gieo trồng hoa. Trưởng thôn cũng đã từng bàn bạc với lão Trương muốn cùng lão Trương hợp tác gieo trồng hoa cỏ, nhưng chuyện vừa mới đề xuất thì gia đình lão Trương liền xảy ra chuyện, tiếp đó công ty lại được sang nhượng cho người khác, về sau hiệp đàm này liền bị gác lại.

Lý Thừa Vận trầm mặc một khắc, cuối cùng hỏi cậu: “Đủ tiền không?”

Trọng Nham rất kinh ngạc nhìn ông một cái, cảm thấy biểu tình Lý Thừa Vận coi như thành khẩn, liền gật đầu nói: “Đủ.” Tiền lãi mấy tháng nay từ việc đầu tư tương lai đều ném hết vào Đức Ôn, kỳ thật hiện tại trong tay Trọng Nham không còn bao nhiêu tiền, cũng may giai đoạn đầu chuẩn bị không cần quá nhiều

tiền, hiện tại chỉ cần ký hợp đồng và giao tiền thuê đất. Chờ qua khoảng 3, 4 tháng nữa, lợi nhuận từ đầu tư tương lai lại chuyển về thì cậu liền đủ tiền mua phương tiện kỹ thuật và giống hoa.

“Lý gia không làm kinh doanh về lĩnh vực này.” Lý Thừa Vận nói: “Cũng không thể góp ý được gì cho con, nhưng nếu cần người giúp thì cứ gọi điện cho ta, ta sẽ điều vài người tới giúp con.”

Trọng Nham khoát tay: “Khỏi, ông phái người của ông xuống, vậy kinh doanh sau này là của họ Lý hay họ Trọng?”

“Sao con để ý nhiều vậy?!” Lý Thừa Vận chán nản: “Ta việc gì phải đánh chủ ý lên mấy cái đầu tư này của con?”

“Lòng hại người có thể không có nhưng phòng người nhất định phải có.” Trọng Nham cười cười: “Đến anh em ruột còn tính toán chi li với nhau nữa là quan hệ giữa chúng ta lại xa lạ như vậy. vẫn nên nói rõ ràng trước đối với cả hai bên đều có lợi.”

Lý Thừa Vận cố gắng thuận khí, Trọng Nham quả thật không cần ông, ngay cả việc đi ký hợp đồng thuê đất, Trọng Nham cũng tự mình đi là đủ. Chờ tới đầu xuân sang năm, Trọng Nham đã đủ 18 tuổi...

Lý Thừa Vận lo lắng hỏi cậu: “Trong chứng minh thư con thật sự đã là 18 tuổi?”

Trọng Nham hừ hừ hai tiếng.

Lý Thừa Vận thực phiền khi con trai không thèm nể mặt mình, nhưng bảo ông lơ nó đi, ông lại không làm được, dờ ra một lúc lại hỏi: “Sao tự dừng lại sửa năm sinh?”

Trọng Nham từ một nhân viên phục vụ đi qua lấy một ly Champagne, khẽ nhấp môi: “Trong nhà điều kiện không tốt, muốn sớm ra ngoài tìm việc làm, trợ giúp gia đình. Lớn hơn một tuổi tương đối dễ tìm việc.”

Trong lòng Lý Thừa Vận cứng lại.

Trọng Nham không thèm nhìn ông, xoay người rời đi. nếu còn tiếp tục đứng đó, nói không chừng Lý Thừa Vận sẽ lại nói mấy lời xin lỗi linh tinh gì đó, chỉ khiến cậu thấy ghê người. hôm nay là một ngày vui, không thể vì chút chuyện của con mà làm hỏng tâm tình.

Ôn Hạo đang cùng khách khứa nói chuyện, thấy Trọng Nham tới gần, vội vàng kéo cậu lại giới thiệu: “Này, đây là hai vị Tần thiếu gia, hiện đang kinh doanh được phẩm. Đừng nhìn bọn họ trẻ tuổi, nhưng công ty đã rất phát dương quang đại.”

Trọng Nham nghe được hai chữ Tần gia, trong lòng khẽ động, mỉm cười đối diện với hai anh em sinh đôi trước mặt: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Tướng mạo ngũ quan Tần gia huynh đệ đều thuộc loại ôn hòa nho nhã, bề ngoài bọn họ không giống với hai anh em Tần Đông Nhạc, nhưng tính cách hai người này ngược lại rất tốt, thấy Trọng Nham tuổi còn nhỏ cũng không lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, mỉm cười nói: “Ôn ca nhất định đang nói móc chúng tôi rồi, so với Trọng Nham, chúng tôi sao còn được gọi là trẻ tuổi nữa?”

Trọng Nham cũng cười, nếu Tần gia huynh đệ đã biểu lộ ra thiện ý, cậu cũng không ngại đem loại thiện ý này thúc đẩy thêm một bước: “Tôi cùng hai vị Tần thiếu tuy rằng chỉ mới gặp mặt, nhưng chính ra quan hệ so với người khác cũng gần hơn một chút. Tôi và Đông An là bạn học cùng lớp, lại còn ngồi chung một bàn, Đông Nhạc đại ca tôi cũng đã gặp mấy lần.”

Hai vị Tần thiếu gia đều lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Bạn học của Tiểu An?”

Trọng Nham cười gật đầu: “Đường đi làm điểm tâm cũng rất ngon.”

Hai vị Tần thiếu gia đều nở nụ cười, Tần đại thiếu cười nói: “Tôi đoán thím hai khẳng định rất thích cậu.”

Trọng Nham lại hỏi: “Vậy sao Tiểu An không tới? chiều hôm qua khi tan học tôi còn cố ý đưa cậu ấy một cái thiệp mời.” lúc ấy còn bị Tần Đông An đuổi theo đập cho hai cái, chỉ trích cậu có chuyện lớn như vậy lại giấu diếm không nói một lời.

Tần đại thiếu nói: “Lái xe nhà bọn họ bị chú hai mang đi rồi, lão Tam lại không ở... ừm, Tiểu An đương nhiên không thể tự ra khỏi nhà.”

“Chủ yếu là chúng tôi lại không biết Tiểu An quen biết với cậu.” Tần nhị thiếu có chút áy náy: “Nếu không thì đã đón nó đi cùng rồi.”

“Không sao.” Trọng Nham nói: “Lần sau tôi sẽ mời cậu ấy ăn một bữa bù lại vậy. nhưng cậu ấy là học bá, sau khi học ở trường, về nhà lại liều mạng học tập, thời gian để chơi rất ít.”

Tần gia huynh đệ đồng thời bật cười, bên cạnh có người tìm Tần gia huynh đệ nói chuyện nên cả nhóm lại tách ra.

Trọng Nham đi theo Ôn Hạo dạo quanh một vòng hội trường, thấy vũ hội đã mở màn, liền chọn một góc không người ngồi xuống ăn chút điểm tâm. Cậu vốn định ăn chút gì đó trước khi tới bữa tiệc, nhưng kết quả lại bận rộn thử quần áo, cuối cùng quên luôn chuyện đó, cộng thêm vừa rồi đi theo Ôn Hạo tiêu hao năng lượng nửa ngày, đã sớm đói meo.

Trọng Nham vừa mới giải quyết một khối bánh kem, chợt nghe phía sau cách chỗ cậu không xa có một giọng nói quen tai vang lên: “Trở về tìm cơ hội hỏi Tiểu An một chút... tuổi trẻ như vậy, cứ nhiên đã làm kinh doanh, không đơn giản.”

Trọng Nham mỉm cười, người nói chuyện là Tần nhị thiếu gia, hẳn anh ta đang nói về mình.

Tần đại thiếu ừ một tiếng, tiếp lời: “Ngày mai khi tới bệnh viện thăm lão Tam cũng có thể tiện hỏi luôn cũng được. Mắt nhìn người của lão Tam luôn rất chuẩn.”

Trọng Nham nghe xong lời này, trong lòng lộp bộp một chút, bọn họ nói lão Tam là chỉ Tần Đông Nhạc đúng không? Nhưng tới bệnh viện thăm anh ta là có ý gì?

Hết

44. Chương 44: Bí Mật Hai Ta

Trọng Nham lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Tần gia huynh đệ, bất động thanh sắc cùng bọn họ nói lời khách sáo: “Nghe nói Tần gia hai năm gần đây tương đối coi trọng việc khai phá ứng dụng của thảo dược?”

“Đúng vậy.” Tần đại thiếu vẻ mặt thản nhiên: “Dù sao đó cũng là tri thức tổ tiên chúng tôi truyền lại. Dược liệu của nước mình còn nghiên cứu không ra, chạy sang lấy đồ của nước ngoài tính là cái gì?”

Trọng Nham không còn lời nào nhìn anh ta, thật sự nói dối không chớp mắt, Tần gia rõ ràng chủ yếu điều chế thuốc tây không phải sao? một cậu trước đó còn cảm thấy hai anh em nhà này là người thành thực.

“Các người cũng có vườn thuốc của mình chứ?” Trọng Nham giữ vững tinh thần tiếp tục nói lời khách sáo, chủ yếu là do cậu lần đầu gặp mặt hai người này, tùy tiện hỏi chuyện riêng nhà người ta ai sẽ nói cho biết chứ.

“Nếu nói đến vườn thuốc...” Tần nhị thiếu cười nói: “Cũng cách không xa cánh đồng hoa của các cậu mấy đâu, ở cạnh Ngưu Đầu thôn, khi nào rảnh sẽ dẫn cậu qua thăm quan.”

Trọng Nham không để ý, ngắt lời anh: “Rất nhiều loại hoa cũng có thể làm thuốc đúng không? Về sau nói không chừng chúng ta có thể hợp tác đấy.”

Tần gia huynh đệ liếc nhìn nhau, đồng thời bật cười: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Cứ nhiên không sai một chữ! Trọng Nham kinh ngạc nhìn bọn họ, cảm thấy anh em sinh đôi thật sự quá thần kỳ.

“Là thế này...” người ta cũng đã trực tiếp hỏi tới, Trọng Nham cũng không vòng vo nữa: “Vừa rồi nghe được hai người nói Đông Nhạc đại ca nằm viện, đã xảy ra chuyện gì? sao tôi không nghe Tiểu An nói.”

“Nói cho cậu biết cũng không phải không được.” Tần nhị thiếu nhìn cậu: “Nhưng cậu không thể nói cho Tiểu An.”

Tần đại thiếu nghiêm túc bổ sung: “Tuyệt đối không thể nói.”

Trọng Nham biểu tình đại ra một chút: “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Tần đại thiếu nói: “Chính là cậu ấy đang nằm viện.”

Trọng Nham cảm thấy vẻ mặt mình lúc này nhất định là . Chỉ hai chữ nằm viện cũng tính là giải thích sao? té gãy chân cũng nằm viện, phụ nữ sinh con cũng nằm viện, mà thôi thóp sắp chết cũng nằm viện không phải sao?

“Cậu ấy bị thương.” Tần nhị thiếu đại khái cảm thấy bộ dạng Trọng Nham trợn trừng mắt chơi rất vui, vươn tay xoa xoa đầu cậu một chút: “Sợ rồi sao? cậu có biết cậu ấy đang làm gì không?”

Trọng Nham dờ dẩn gật đầu: “Làm nhiệm vụ bị thương?”

Hai huynh đệ liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu, lại đồng thời dặn dò: “Đừng nói cho Tiểu An!”

Trọng Nham: “...”

Không thể nói cho Tần Đông An vậy cũng có nghĩa là Đường di cũng không biết chuyện này. Tần Đông Nhạc thật đáng thương, bị thương nằm viện lại không có người nhà tới chăm sóc. Trọng Nham thoáng có chút khó xử, chuyện này cậu không biết thì không nói, nhưng nếu đã biết rồi thì cũng không thể giả bộ như không biết được.

“Tôi có thể đi thăm anh ấy không?” Trọng Nham hỏi bọn họ. thân phận Tần Đông Nhạc tương đối phức tạp, tùy tiện chạy tới bệnh viện nói không chừng ngay cả cửa phòng cũng sẽ không tới.

Tần đại thiếu nói: “Để tôi hỏi lão Tam đã, nếu không có việc gì thì để cậu ấy gọi điện lại cho cậu.”

Trọng Nham cảm thấy như vậy là tốt nhất, nếu không được tới thăm bệnh, mình không đến cũng không tính là thất lễ.

Xế chiều Trọng Nham nhận được điện thoại của Tần Đông Nhạc, khi đó cậu cũng vừa về tới nhà, đang ngồi trên bàn ăn chờ cơm. Di giúp việc cảm thấy cậu gần đây khá bận rộn, cố ý bổ sung nhiều dinh dưỡng cho cậu một chút, chẳng những làm bốn món còn làm thêm một bát canh sườn ninh củ sen. Bên này bát canh vừa được đặt lên bàn, điện thoại của Tần Đông Nhạc cũng liền gọi tới. Trọng Nham nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình di động, tâm nói cái tên này không phải là người được mùi canh sườn nên mới gọi tới đây chứ?

“Tần đại ca?”

“Trọng Nham, đã lâu không gặp.” giọng Tần Đông Nhạc mang theo sự cởi mở trước sau như một: “Nghe nói danh tiếng nhóc gần đây thực vang dội.”

Trọng Nham trong lòng thoáng có chút đắc ý: “Cặp song sinh nhà anh tới thăm anh rồi?”

“Mời vừa đi xong.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Ấn tượng của bọn họ về nhóc rất không tồi, còn nói nhóc tuổi còn nhỏ nhưng đặc biệt hiểu chuyện.”

Trọng Nham cân nhắc một chút rốt cuộc hiểu chuyện là có ý tứ gì.

Tần Đông Nhạc còn nói: “Anh cả ngày nhàm chán, lát nữa anh nhắn tin địa chỉ bệnh viện và số phòng cho nhóc, nếu nhóc có thời gian thì tới đây trò chuyện với anh. nhưng mà không được để người nhà anh biết đâu đấy, nhóc ngàn vạn lần không được nói cho Tiểu An biết, nghe không?!”

“Vậy ai chăm sóc anh?”

“Có ý tá rồi.” Tần Đông Nhạc cũng không còn là trẻ con mà cần người chăm sóc: “Hơn nữa, anh nằm viện nửa tháng, giờ đã có thể tự xuống đất, không cần người khác hầu hạ, chỉ cần nhờ người mua cơm hay mua mấy thứ vặt vãnh là đủ.”

“Anh ăn cơm bệnh viện à?”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Đừng nghe tin đồn linh tinh, cơm bệnh viện cũng không đến nỗi tệ, rau thịt đầy đủ, vừa dinh dưỡng lại khoa học.”

Trọng Nham cảm thấy anh cũng thực đáng thương, nằm viện ngay cả cơm nhà cũng không có mà ăn: “Tối nay anh ăn cái gì?”

“Y tá đang đi mua cơm, còn chưa trở lại.” Tần Đông Nhạc nói: “Vừa rồi anh nghe y tá nói hôm nay có cơm sườn.”

Trọng Nham nhìn lướt qua bát canh vẫn còn bốc khói nghi ngút trên bàn.

Tần Đông Nhạc thuận miệng hỏi: “Nhóc đang ở nhà à? Ăn tối chưa?”

Trọng Nham trong lòng bỗng nảy ra ý xấu: “Đang ăn nè, hôm nay dì làm tôm rang hạt điều, cà ri xào bò, rau chân vịt bát bảo, gà hầm trứng cút, còn có canh sườn củ sen.”

Tần Đông Nhạc: “...”

Trọng Nham bỗng nhiên muốn cười.

Một lúc lâu sau, Tần Đông Nhạc hình như có chút bất đắc dĩ hỏi cậu: “Cố ý?”

Trọng Nham cười to: “Đương nhiên không phải, là thật, muốn ăn không?”

Tần Đông Nhạc hừ một tiếng.

Trọng Nham trong lòng vừa động, một ý niệm thành lĩnh nảy ra trong đầu: “Nếu anh muốn ăn vậy anh cố nhịn một chút, tôi sẽ mang tới cho anh.”

Tần Đông Nhạc không coi là thật, lười biếng nói: “Vậy anh cảm ơn nhóc trước.”

“Tôi nói thật.” Trọng Nham dặn dò thêm: “Chờ tôi chút.”

Tần Đông Nhạc: “...A?”

Trọng Nham cúp điện thoại, từ phòng bếp lôi ra mấy cái cặp lồng giữ nhiệt, tẩy rửa sạch sẽ rồi cho đồ ăn trên bàn vào, bát canh không còn chỗ, cậu đơn giản đẩy nắm trực tiếp xách đi. chờ tới khi cậu chạy tới bệnh viện đã là chuyện của một giờ sau, vẫn chưa qua giờ cơm chiều, trong hành lang bệnh viện đâu đâu cũng bay ra mùi đồ ăn.

Tần Đông Nhạc tựa mình vào đầu giường, nhàm chán muốn chết nên lôi ipad ra nghịch, giờ đang giữa hè, trên người anh chỉ mặc mỗi cái quần bệnh nhân, nửa người trên quần đầy băng vải, từ ngực bọc kín xuống bụng, chân trái còn bó thạch cao.

Trọng Nham đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn thấy vậy tròn mắt: “... thế này là thế nào?!”

Tần Đông Nhạc ngẩng đầu, hơi nhướn mày lộ ra thần sắc ngoài ý muốn: “Ah, thật sự mang tới?”

Trọng Nham nhìn anh, có chút không hiểu ý: “Anh đã ăn rồi?”

“Không có.” Tần Đông Nhạc mặt mày giãn ra tươi cười: “Y tá đi muộn, cơm sườn đã bán hết rồi, nên đành mua một phần cơm xào rau... anh nghĩ đợi lát nữa đói bụng làm một bát mì gói cũng được.”

“Vậy vừa lúc.” Trọng Nham âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tâm nói chạy một chuyến từ xa tới đây cũng mệt lắm á. Cậu bỏ túi đồ trong tay xuống, đánh giá bài trí trong phòng bệnh: “Vừa hay trong phòng anh có lò vi sóng, để tôi hâm nóng lên rồi ăn cơm. Tay nghề dì giúp việc nhà tôi đặc biệt tốt, Tiểu An rất thích món tôm của dì ấy, đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên. Đúng rồi, anh có thể ăn tôm chứ?” hình như từng nghe ai nói người dưỡng thương không được ăn tôm cá thì phải.

Tần Đông Nhạc cười nói: “Sao lại không được ăn, không việc gì.”

Tần Đông Nhạc ở phòng đơn, diện tích không lớn lắm, có buồng vệ sinh riêng. Trên bàn nước cạnh cửa sổ có để một cái lò vi sóng, phía dưới gầm bàn có một cái tủ lạnh nhỏ, thiết bị coi như đầy đủ. Trên bệ cửa sổ có để hai chậu hoa lan, nhìn rất thanh tĩnh.

Căn phòng bị anh bày bừa trông có chút loạn, chăn bị vo thành một đống đập xuống tít cuối giường, thanh chắn cửa sổ treo một đồng khăn mặt lộn xộn, vỏ chai nước cùng hộp xốp đồ ăn nhanh còn chưa kịp

ném. Dây nẹp điện thoại bị ném lung tung dưới gối, sợi cáp mạng lỏng thà lỏng thông dưới đất, kéo lê trên sàn nhà.

Trọng Nham thu dọn đồ đạc lộn xộn trên tủ đầu giường gọn gàng một chút, lúc này đồ ăn cũng đã hâm nóng xong, đem đồ ăn tới giường, bày hết mọi thứ ra.

“Uống canh trước đi.” Trọng Nham đẩy bát canh tới trước mặt anh: “Ném thử xem.” (Jeremy: ẻm damdang v~)

Tần Đông Nhạc uống hai ngụm, cười gật đầu: “Quả nhiên có tay nghề.”

Chắc là do đói bụng, nên vừa bưng bát cơm lên, Tần Đông Nhạc bắt đầu lang thang hổn hển giải quyết đồ ăn. Trọng Nham cảm thấy anh thật sự đáng thương, đến nằm viện cũng không được một bữa cơm ra hồn. Cậu không tin đồ ăn trong bệnh viện dinh dưỡng lại mỹ vị như lời anh nói, trong ấn tượng của cậu, đồ ăn trong căn tin căn bản không thể nào tồn tại cái gọi là mỹ vị được.

“Hình như anh bị thương rất nghiêm trọng.” Trọng Nham nhìn đồng băng vải trên người anh: “Bao lâu thì tháo băng?”

“Cũng sớm được tháo thôi.” Tần Đông Nhạc tựa hồ không để ý thương tích trên người mình: “Không trúng chỗ hiểm.”

Da đầu Trọng Nham tê rần: “...bị bắn?”

Tần Đông Nhạc cũng không ngẩng đầu lên mà ừ một tiếng nhẹ hắng.

Trọng Nham vô pháp tưởng tượng khi đó sẽ có cảm giác gì: “...Đau không?”

Tần Đông Nhạc nhìn cậu, trong mắt chậm rãi hiện ra nụ cười: “Đau, sao có thể không đau, nhưng có đau mấy anh cũng không khóc.”

Trọng Nham nhìn lướt qua khối thạch cao trên chân anh: “Chân cũng bị gãy?”

Tần Đông Nhạc lại múc cho mình thêm một bát canh sườn nữa, không chút để ý nói: “Chân mà không gãy thì sao có thể để cho người ta bắn trúng... canh sườn này rất ngon. Anh nằm viện nửa tháng đây là bữa ăn ngon nhất anh được ăn, cảm ơn nhóc.” Tần Đông Nhạc không muốn cùng một đứa nhỏ nói chuyện mình bị trúng đạn, nghe qua cứ như cổ ý hù dọa người ta vậy.

Trọng Nham biết công tác của anh không thể tùy tiện hỏi tới, nhưng giả dụ thương gân động cốt một trăm ngày, anh ta cũng tính toán gặt người nhà lâu như vậy sao?

“Không sao đâu.” Tần Đông Nhạc lại cười, ánh mắt ôn hòa: “Mau ăn cơm đi, ông cụ non, nhóc nghĩ nhiều vậy làm gì. dì giúp việc nhà em tay nghề không tồi đâu. Lần sau nếu dì ấy có làm đồ ăn ngon nữa, nhóc nhớ mang tới cho anh một ít nhé.”

Trọng Nham giúp anh gấp thức ăn, thăm dò hỏi: “Công việc này, anh vẫn muốn làm nữa sao?”

Đôi đũa trong tay Tần Đông Nhạc dừng lại một chút, qua loa nói: “Mỗi thời đều có việc khác nhau mình muốn làm, cũng có thể về sau anh sẽ chuyển sang làm thương nhân.”

Trọng Nham cảm thấy biểu tình khi Tần Đông Nhạc nói lời này có vẻ thực nhẹ nhàng, điều này khiến cậu cho rằng lời anh nói không thật, anh ta chỉ đang muốn đùa giỡn cậu: “...Muốn kinh doanh cái gì?”

Tần Đông Nhạc gắp một hạt điều cho vào miệng nhai rôm rốp, nghe cậu hỏi như vậy, nhướn mày cười nói: “Còn chưa nghĩ ra, nếu không để anh làm vệ sỹ cho nhóc đi. nhóc hiện tại không phải là đại lão bản sao?”

Trọng Nham tức giận nhìn anh, cậu rõ ràng đang thực nghiêm túc bàn chuyện có biết không: “Ai cần người què như anh làm vệ sỹ chứ!”

Tần Đông Nhạc bật cười, cũng có thể do anh nằm viện lâu ngày nên làn da có chút tái nhợt, không được khỏe mạnh sáng bóng như trước, hai má cũng hóp lại, xương gò má và cằm càng hiện ra rõ ràng. Trọng Nham cảm thấy Tần Đông Nhạc trước đây chính là một thanh đao đã ra khỏi vỏ, hiện tại loại cảm giác này ngày càng chính xác. Cậu nhớ tới Tần Đông An từng thực kiêu ngạo nói anh trai cậu ta là cấm quân giáo đầu, giờ nghĩ lại trong lòng bỗng có chút khổ sở.

Tần Đông Nhạc vươn tay ra khẽ xoa xoa đầu cậu một phen: “Sao vậy?”

Trọng Nham lắc đầu: “Không có gì, khi nào thì anh xuất viện?”

Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ: “Nhiều nhất cũng khoảng 1 tuần nữa.”

Trọng Nham đối với câu nói này tỏ vẻ vô cùng hoài nghi.

“Thật mà.” Trọng Nham nở nụ cười: “Giờ chỉ cần tĩnh dưỡng, nằm ở đâu tĩnh dưỡng cũng như nhau.”

“Về nhà tĩnh dưỡng?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Anh ở bên ngoài cũng có nhà riêng. Thuê người tới dọn dẹp nấu cơm là được rồi.”

Trọng Nham cảm thấy dường như vậy cũng quá đối phó rồi: “Vậy anh tính khi nào mới về nhà?”

“Dưỡng thương xong.” Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ: “Tốt nhất là đem công tác an bài xong xuôi đã. Anh không muốn bọn họ lo lắng.”

Tim Trọng Nham nhảy dựng, ân ẩn cảm thấy việc Tần Đông Nhạc ám chỉ muốn đổi công việc là sự thật.

“Không được cho bọn họ biết.” Tần Đông Nhạc bày ra biểu tình nghiêm túc: “Này, Trọng Tiểu Nham, đây là bí mật hai ta, không cho phép em để lộ ra ngoài.”

“Cặp đôi song sinh kia cũng biết.” Trọng Nham cảm thấy anh ta đã cảnh cáo sai người: “Anh không sợ bọn họ sẽ để lộ ra sao?”

“Bọn họ sẽ không.” Tần Đông Nhạc kiên nhẫn giải thích: “Sở dĩ anh đem chuyện này nói cho bọn họ biết là bởi vì anh có một chút việc riêng muốn nhờ bọn họ làm hộ.”

Tần Đông Nhạc đã nói là việc riêng, nên Trọng Nham tự nhiên cũng không tiện hỏi.

“Nhưng không có người chăm sóc vẫn không được ổn lắm.” Trọng Nham cảm thấy anh ta sợ người nhà biết được như vậy, khi dưỡng thương cũng sẽ không thường xuyên ra ngoài, vẫn luôn ru rú ở nhà thì có ích gì, còn không bằng nằm viện còn có người ra người vào.

“Không sao.” Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Khoảng nửa tháng nữa là có thể gỡ thạch cao.”

Trọng Nham tính tính thời gian xuất viện của anh: “Khi anh xuất viện, tôi tới đón anh.”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Không cần, nhóc cứ làm việc của mình đi, anh biết giờ nhóc rất bận.”

Thời gian kế tiếp quả thật Trọng Nham rất bận rộn, cậu phải về Lâm Hải một chuyến, còn phải tới Vân Nam, Trình Ủy đã giúp cậu đánh tiếng với mợ ngoại làm kinh doanh hoa xuất nhập khẩu, vô luận thế nào cậu cũng phải tự mình đi. sau đó còn phải tới Ngư Đầu thôn, khu nhà vườn và khu nhà xưởng cũng cần thường xuyên phải để mắt tới, mặt khác khu đất ở sau thôn cậu cũng đã thuê rồi, một số công tác nền móng cũng đã bắt đầu làm.

Trọng Nham lộ ra biểu tình đau đầu.

Tần Đông Nhạc lại hỏi: “Khi nào thì nhóc bắt đầu học hè? Thành tích thi cuối kỳ đã có chưa? Bài tập hè đã làm hết chưa hử?”

Trọng Nham: “...”

Đúng là vạch áo cho người xem lưng, về sau vẫn không cần đồng tình với anh ta!

Hết

45. Chương 45: Quà Biếu

Trọng Nham ra khỏi bệnh viện, sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

Ôn Hạo dừng xe ở cổng bệnh viện, nhìn thấy cậu đi ra, hạ cửa kính xe xuống vẫy vẫy tay với cậu. Trọng Nham sải bước đi qua, không đợi hắn mở miệng liền trực tiếp hỏi thẳng: “Tụ hội gì? sao anh lại tự ý đáp ứng thay tôi? Khi nào thì tôi nói tôi muốn cùng hai vị Lý thiếu gia kết giao tình?”

Ôn Hạo ý bảo cậu lên xe: “Đừng ở ngoài đường hô to gọi nhỏ, cậu lên xe trước đi, tôi chậm rãi giải thích cho cậu nghe.”

Trọng Nham tức giận lên xe.

Ôn Hạo khởi động xe, dường như không có việc gì mà nhìn lướt qua dãy phòng bệnh: “Tôi cũng không biết từ khi nào cậu lại thân thiết với người Tần gia như vậy.”

Trọng Nham không để ý tới nghi vấn của hắn ta, nhíu mày hỏi: “Anh nói buổi tụ hội là có ý gì?”

Ôn Hạo thở dài: “A Lân và Cung tiểu thiếu gia sắp xuất ngoại du học, trước khi đi đã mở một buổi tụ hội nhỏ, chỉ là gặp gỡ thông thường, không có ý gì khác, tôi đã thay cậu đáp ứng rồi.”

Trọng Nham khẽ thở ra một hơi: “Tôi sẽ không tới Lý gia.”

“Không tổ chức ở nhà chính Lý gia.” Ôn Hạo giải thích: “Là ở biệt thự riêng của Trình Du.”

“Biệt thự riêng của Trình Du?” Trọng Nham nhướn mày, ánh mắt có thâm ý khác: “Anh xác định tôi tới đó sẽ còn sống trở về?”

Ôn Hạo có chút bất đắc dĩ: “Trọng Nham, cậu đừng như vậy.”

Trọng Nham hỏi lại: “Tôi lo lắng chẳng lẽ vô căn cứ sao?” đời trước nữ nhân kia đã không ít lần ngăn chân cậu, đặc biệt là từ sau khi Lý lão gia an bài cho cậu phụ trách công tác mở rộng thị trường cho Lý thị. Trọng Nham nhớ rất rõ, nữ nhân này còn tìm một tên lừa đảo mới ra tù không bao lâu giả làm đối tác chạy tới muốn cùng mình bàn chuyện làm ăn, suýt nữa thì bà ta đã thành công...

Ôn Hạo tổ chức lại ngôn ngữ có thể khiến lời mình nói ra nghe có vẻ tương đối khách quan: “Đứng ở góc độ của Trình Du, cô ta đối với sự xuất hiện của cậu có ý kiến là điều chắc chắn. Trọng Nham, đó cũng không phải lỗi của cậu, cũng không phải lỗi của cô ta...”

Trọng Nham cười nhạo: “Mấy người có quyền có thể có thể làm rất nhiều chuyện ác độc, mà còn có thể phủ bên ngoài những tội ác đó một lớp sơn sáng bóng.”

Ôn Hạo không biết lời này của cậu là có ý gì, nhưng hắn theo thói quen đem vấn đề hướng theo thuyết âm mưu mà suy nghĩ, vì thế thời gian còn lại hắn luôn suy đoán xem Trình Du rốt cuộc đã làm gì Trọng Nham? Là cô ta xúi giục Lý Duyên Lân tới đánh Trọng Nham? Hay là chuyện Trình Úy muốn dụ-dỗ Trọng Nham cũng là do cô ta gợi ý? Ôn Hạo luôn cảm thấy Trình Du rất không có đầu óc, tính tình tiểu thư được nuông chiều thành hư, ai cũng không để vào mắt, những mảnh khoe đơn giản như vậy thật sự rất phù hợp với phong cách của cô ta. Nhưng chính bởi vì thủ đoạn của cô ta quá mức đơn giản, nên ngược lại Ôn Hạo có chút không chắc chắn lắm, trong tình huống Trọng Nham đã tỏ rõ thái độ không muốn có quan hệ gì với Lý gia, cô ta thật sự sẽ bỏ qua Lý Ngạn Thanh ngày ngày lắc lư dưới mí mắt mà đi đối phó với Trọng Nham không một chút uy hiếp gì đối với cô ta sao?

Thẳng tới khi xe quẹo vào con đường rợp bóng cây ở Sơn Thủy Loan, Ôn Hạo mới tạm thời buông tha vấn đề càng nghĩ càng thấy phức tạp này, đem đề tài kéo trở lại vào buổi tụ hội: “Cậu hãy nghe tôi nói, hiện tại cậu có công việc kinh doanh của mình, chúng ta là đối tác của nhau, Lý gia sẽ không nhằm vào cậu, nhưng trái lại chúng ta có thể lợi dụng gia thế Lý gia, hiểu chưa?”

Trọng Nham lười biếng nói: “Hiểu, mọi việc đều có chỗ dùng của nó, không tất yếu đi đắc tội bọn họ.” Từ khi cậu đề nghị hợp tác với Ôn Hạo cũng đã có giác ngộ như vậy, cậu chỉ bất mãn Ôn Hạo không rên một tiếng liền tự ý thay cậu quyết định.

“Đúng.” Ôn Hạo đối với giấc ngộ của cậu khẳng định lần nữa: “Nếu cậu đã bước một chân vào cái giới thương trường này, quen biết nhiều người một chút cũng không có gì không tốt. giống như mấy vị Tàn thiếu gia, Cung đại thiếu gia cũng đều không tồi.”

Trọng Nham mới không thêm nói cho hẳn ta biết Cung gia còn thiếu nợ cậu một cái nhân tình. Có phần nhân tình như vậy trong thời khắc mấu chốt cần thiết sẽ lấy ra dùng, nếu không Trọng Nham sẽ cảm thấy thực lãng phí. Nghĩ tới những chuyện sau này mình cần làm, Trọng Nham cũng vô tâm đi so đo với việc tự chủ trương của Ôn Hạo: “Sáng mai tôi sẽ ra ngoài một thời gian, nếu thuận lợi tối thứ 5 tôi sẽ về.”

Ôn Hạo sững sốt một chút: “Về Lâm Hải à?” trừ bỏ mấy người trong Lý gia, Trọng Nham cũng chỉ còn bà ngoại là người thân, trừ người này tựa hồ không còn thân thích nào khác.

Trọng Nham cười cười không lên tiếng.

Ôn Hạo thở dài: “Được rồi, chờ khi cậu trở về vừa lúc kịp tham gia buổi tụ hội vào cuối tuần. Cuối tuần tôi phải tới Ngưu Đầu thôn...”

“Tôi đi cho.” Trọng Nham chủ động lên tiếng: “Anh ở lại công ty tọa trấn đi, mấy chuyện chân chạy bên ngoài để tôi đi cho.”

Ôn Hạo sững sốt một chút, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm động.

Trọng Nham nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, đem mấy lời đằng sau chưa kịp nói ra nuốt trở vào. Ôn Hạo không phải là người có thiên phú kinh doanh, hẳn có thể xử lý tốt chuyện tình ở Đức Ôn, giống như một quản gia đủ tư cách. Nhưng không thể trông cậy hẳn có thể đi khai thác thị trường, tầm nhìn của hẳn quá hạn hẹp, không thể làm chuyện lớn. cho nên Đức Ôn đối với Trọng Nham mà nói chỉ là một điểm khởi đầu, là một cái bàn đạp cho sau này. Cũng chỉ như vậy. Chính bởi vì có suy nghĩ nông cạn như vậy, cho nên Ôn Hạo sẽ không để cậu tham gia quá sâu vào Đức Ôn.

Trọng Nham dời tầm mắt: “Đúng rồi, tôi còn một chuyện, anh có thể đưa tôi tới trung tâm thương mại không?”

Xế chiều ngày hôm sau, 4 rưỡi, Trọng Nham mang theo vali ra khỏi sân bay Lâm Hải, rời xa bầu không khí khô nóng ở thủ đô, Trọng Nham trong nháy mắt cơ hồ có cảm giác toàn bộ tế bào trong cơ thể đều được nước mát tưới đầy. cậu chưa bao giờ thừa nhận mình lại nhớ nơi này đến vậy, hiện tại đứng ở đây, chỉ có bầu không khí nơi này mới khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái.

Phát hiện này khiến Trọng Nham ít nhiều có chút không khoái. Cậu vốn nghĩ sẽ về khu tập thể dệt trước, nhưng hiện tại lại không muốn tới đó, căn nhà đó không để lại cho cậu một hồi ức tốt đẹp nào, đơn giản trực tiếp đánh xe tới trại dưỡng lão. Kế hoạch của cậu là đi thăm bà ngoại, sau đó liền bay đi Vân Nam. Nhà cậu ngoại Trình Ủy nổi tiếng kinh doanh hoa cỏ ở Vân Nam, Trọng Nham tới đó tham quan học hỏi lấy kinh nghiệm đối với bản thân chỉ có lợi không có hại.

Trước giờ cơm tối, Trọng Nham đã tới trại dưỡng lão, bà Trương Nguyệt Quế đang ở trong phòng cùng mấy bà lão chơi mạt chược, khi nghe thấy loa trong trung tâm gọi tên bà báo có người tới thăm, lúc đó bà còn buồn bực oán giận mấy câu: “Lại tới nữa... cũng không biết nhà lão Dương còn bao nhiêu thân thích, nếu không phải do thành phố có kế hoạch đền bù giải tỏa di dời khu nhà kia đi, thì chưa chắc đã thêm nhận quen biết với bà già này đâu.”

Bà cụ ngồi bên cạnh cười khuyên nhủ bà: “Giờ mới thấy sao, trên đời này ai mà không như vậy? nghèo tại phố lớn không người hỏi, giàu ở thâm sơn lâm họ hàng.”

Mấy bà cụ bên kia nghe bà cụ này nói vậy, bĩu môi nói: “Bà ấy, bà cứ nói thẳng tới đám người đó, bảo là số tiền đó ai cũng không cho một cắc, để dành cho cháu ngoại cưới vợ. kêu bọn họ đừng mong nhớ nữa, cứ hết lần này tới lần khác chạy tới hỏi han, người không biết còn tưởng bọn họ đối với họ hàng xa là bà có bao nhiêu hiếu thuận đâu.”

Trương Nguyệt Quế thở dài: “Cháu ngoại tôi có người cha giàu có, nó mới không hiếm lạ chút tiền cỏ con ấy đâu.”

Bà cụ đầu tiên vỗ vỗ tay bà Trương Nguyệt Quế: “Đó chỉ là suy nghĩ trong lòng bà, mặc kệ cha thằng bé bên kia giàu có thế nào, nhiều tiền ra sao, tóm lại đó là chút tâm ý của bà, chẳng lẽ bà còn sợ thằng bé ngay cả bà ngoại nó cũng không nhận sao?”

Trương Nguyệt Quế thở dài, điều bà lo lắng còn không phải là sợ Trọng Nham không nhận bà nữa sao? từ nhỏ bà đã không đối xử tốt với thằng bé, ngay cả con dâu mới về của gia đình lâu dưới cũng biết bà đặc biệt hung dữ với nó, luôn miệng chửi mắng cháu ngoại mình như kẻ thù. Có lần cô gái đó thấy bà cầm cán chổi đuổi đánh Trọng Nham chạy dọc hàng hiên, còn nhảy ra nói bà như vậy là không đúng, còn đòi báo cảnh sát. Nếu không phải do chồng cô gái thấy bà có chút xấu hổ mà kéo cô về, nói không chừng cô thật sự sẽ gọi cảnh sát tới.

Ai, đều là chuyện đã qua.

Trương Nguyệt Quế hồi tưởng lại chuyện này, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì. bà thậm chí còn không dám nghĩ Trọng Nham có hận bà hay không. Lý Thừa Vận tuy rằng là một người cha không ra gì nhưng ông ta ở thủ đô có tiền có thế, có thể cho Trọng Nham ở biệt thự, ăn đồ ngon, chu cấp đầy đủ cho thằng bé tới trường. chỉ sợ thằng bé đã sớm quên mất bà già này rồi. nếu không, sao đã đi lâu như vậy mà ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về?

Trương Nguyệt Quế cúi đầu đi qua thảm cỏ rộng lớn, nhìn thấy một thanh niên dáng người cao gầy đứng ở trước cửa phòng thường trực, vẻ mặt thoáng chốc sưng sờ.

Trọng Nham mất tự nhiên mà hấp háy khóe miệng.

Trương Nguyệt Quế cảm thấy có cái gì đó đánh mạnh xuống đầu mình, ầm một tiếng nổ vang khiến lỗ tai bà ong ong, bà há miệng thở dốc, đôi mắt bỗng đỏ hồng.

Trọng Nham mang theo một cái hộp đi tới chỗ bà, bảo vệ ở phía sau lên tiếng hỏi: “Trương di, đây là cháu ngoại bà sao?”

Trương Nguyệt Quế run rẩy vươn tay muốn giúp cậu cầm cái hộp, nghe thấy bảo vệ nói vậy lại quay sang nhìn anh, bà biết quy định nơi này, nếu có người thân tới thăm phải ký tên xác nhận. bà đi tới hai bước, trên mặt lộ ra nụ cười tươi, run giọng đáp lời: “Đúng vậy, là cháu ngoại tôi, đang học ở thủ đô.”

“Vậy hẳn là vừa được nghỉ hè đi.” bảo vệ cười nói: “Vừa nghỉ hè liền tới thăm bà, bà xem cháu bà hiếu thuận bao nhiêu. Trương di thật có phúc.”

Trương Nguyệt Quế nở nụ cười, lại ký tên xác nhận vào trong sổ thường trực. bà không biết nhiều chữ lắm, nhưng có thể viết tên mình thực xinh đẹp. Trọng Nham khi còn bé bị bà rèn rửa lấy chính mình làm mẫu, mắng cậu đọc sách viết chữ đều hồng lét, chữ viết còn không bằng cái bà già nhà quê này.

Bảo vệ thu hồi sổ trực, cười nói: “Mau vào trong đi, cơm tối nhớ chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon cho cậu ấy.”

Trương Nguyệt Quế cười gật đầu, nhìn về phía Trọng Nham, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng manh: “Đã cao hơn nhiều, bà sắp không nhận ra cháu.”

Trọng Nham không biết nói gì cho phải, ở kiếp trước, trong kỳ nghỉ hè, cậu theo Lý Thừa Vận ra nước ngoài, chưa từng quay lại đây. Cậu chưa từng nghĩ Trương Nguyệt Quế lại muốn nhìn thấy cậu.

Trọng Nham trầm mặc cùng bà ngoại trở về phòng bà, căn phòng không lớn, bài trí cũng đơn giản, nhưng đồ nội thất đều rất tốt, bà ngoại thu dọn sạch sẽ gọn gàng, trên bệ cửa sổ còn để mấy chậu hoa, nhìn rất có sinh khí.

Bà ngoại rót nước cho cậu, nói năng lộn xộn: “nghỉ ngơi một lát, uống nước. nửa tiếng nữa ăn cơm, bà dẫn cháu ra ngoài quán ăn... chỗ này có một quán ăn rất ngon...”

Trọng Nham mở cái hộp ra, lôi hết đồ bên trong để ra ngoài: thực phẩm chức năng, quần áo tơ lụa, còn có một chiếc vòng ngọc sáng bóng. Đồng hồ này cũng vài vạn đồng, không tính là rẻ nhưng cũng không quá đắt. Trọng Nham biết tính bà, nếu mua đồ quá đắt bà sẽ luyến tiếc không dùng.

Vốn Trọng Nham không định mua quà tặng, nhưng cậu nhớ rõ trước kia, khi vẫn còn bán quán vỉa hè, bà ngoại thường nói chuyện với bà cụ bán hàng bên cạnh về mấy món đồ này. Bà không có nhiều loại quần

áo, thường oán giận vãi tơ tằm mỏng manh, không dễ dùng; bà còn nói người già hay cả tin, người ta nói gì cũng tin, kỳ thật thực phẩm chức năng sao có thể uống bữa, vẫn là ăn cơm vừa chắc dạ lại ngon nhất; bà còn nói mấy cái vòng tay gì đó rất dễ gây chú ý, không thể tùy tiện đeo. Ngọc thạch phỉ thúy có thật có giả, nếu gặp phải hàng giả còn có chất phóng xạ...

Trọng Nham cuối cùng lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt ở trên cùng đồng đồ vật: “Số tiền này không nhiều lắm, để bà tiêu, đừng cất đi.” nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Là tự cháu kiếm được.”

Trương Nguyệt Quế không lên tiếng.

Trọng Nham nói tiếp: “Cháu ở trên kia rất tốt, là ở một mình. Cách trường khá gần, rất thuận tiện.” cậu biết bà ngoại lo lắng quan hệ giữa cậu và Lý gia, sợ mình lên đó sẽ bị người ta ghét bỏ: “Cháu không ở nhà bọn họ, cũng rất ít khi gặp bọn họ. tiền là do cháu và người khác kết bạn làm ăn kiếm được, bà đừng luyến tiếc, cứ tiêu đi. cháu vẫn còn.”

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy bà ngoại đang che miệng, trên mặt giàn dụa nước mắt.

Hết

46. Chương 46: Tôi Có Điều Kiện

Trọng Nham vốn định tới thăm bà ngoại xong rồi sẽ rời đi luôn, nhưng cậu không ngờ bà ngoại nhìn thấy cậu lại cao hứng như thế, gặp ai cũng đều vui tươi hơn hẳn nói: “Đây là cháu ngoại tôi, đang đi học ở thủ đô, được nghỉ hè về thăm tôi đó.”

Trọng Nham cảm thấy bản thân cho tới bây giờ chưa từng hiểu rõ bà ngoại, đối với loại biểu hiện gần như khoe khoang này cũng không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể đờ như cây cơ ở sau lưng mặc bà muốn khoe gì thì khoe. Ăn xong cơm chiều, bà ngoại tiễn Trọng Nham ra tận cổng trại dưỡng lão, có chút thấp thỏm hỏi cậu: “Cháu về nhà ở sao? có thể ở lại vài hôm không?”

Lời nói của Trọng Nham ra tới bên miệng, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại trở thành: “Ồ khách sạn... ngày kia đi.”

Mặt mày bà ngoại giãn ra, lại không biết nên nói cái gì, vẻ mặt có chút luống cuống.

Trọng Nham không thấy hối hận, ở lại thêm một ngày thôi mà, đối với cậu mà nói cũng không có khác biệt gì quá lớn, nhưng đối với bà ngoại lại không giống như vậy. tuy rằng cậu không rõ rốt cuộc không giống ở chỗ nào. Bị loại cảm xúc khó hiểu này cổ động, Trọng Nham vỗ nhẹ lên cánh tay bà: “Ngày mai cháu dẫn bà ra ngoài đi chơi.”

Bà ngoại gật đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Trọng Nham khoát tay, xoay người rời khỏi trại an dưỡng. nơi này điều kiện quả thật không tồi, khí sắc của bà ngoài so với nửa năm trước tốt hơn nhiều lắm. không biết lúc này đây, bà có thể sống lâu hơn một chút không? Trọng Nham không thích bà, nhưng không muốn bà sớm qua đời, bà giống như một loại dấu hiệu, chứng minh Trọng Nham đã từng chân thật sinh hoạt ở trong cái thành phố này.

Ngày hôm sau, Trọng Nham rời giường rất sớm, thuê hẳn một chiếc xe đưa bà ngoại và hai bà cụ ở cùng phòng với bà tới bờ biển chơi. trên đảo có ngôi chùa hương khói rất vượng, còn có mấy chỗ cảnh quan tự nhiên rất xinh đẹp. Trọng Nham trước kia từng nghe bà ngoại lải nhải nói khi bà vừa mới đi làm, công đoàn tổ chức cho cả công ty ra biển chơi một lần, đã nhiều năm qua, bà chưa từng có cơ hội được đi lại. Trọng Nham có chút bất đắc dĩ phát hiện, cho dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng những lời bà ngoại thường hay nhắc tới khi cậu còn bé, cậu thế nhưng lại nhớ rất rõ ràng.

Bốn người bọn họ tới Hải Loa tự dâng hương, rồi hòa cùng dòng người men theo thềm đá đi lên đỉnh núi, nhìn ra đại dương xa xa, có thuyền đánh cá, có ngọn hải đăng cùng vùng thành thị quen thuộc ven bờ biển.

Trọng Nham đi ở đằng sau ba bà cụ, phụ trách cầm nước và đồ ăn, cảm thấy bọn họ vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện rất giống với nhóm học sinh tiểu học được đi chơi xuân.

Giữa trưa Trọng Nham dẫn ba người tới nhà hàng ngư dân ở ven bờ biển ăn hải sản, xế chiều đi thăm chợ hoa, các bà cụ già đều thích hoa hoa cỏ cỏ, Trọng Nham tiện thể cũng làm điều tra thị trường một chút. Cơm tối giải quyết trong một quán cháo ở phụ cận chợ hoa, những người già đều chú ý đến dinh dưỡng, nên đối với món cháo bí đỏ hay cháo bách hợp đều đặc biệt vừa ý, cơm nước xong, Trọng Nham lại đưa ba người đi dạo ở bờ biển một lúc, sau đó mới đưa cả ba về trại an dưỡng.

Xe dừng ở khu đất trống trước cửa trại dưỡng lão, mỗi bà cụ ôm theo một chậu hoa nhỏ tươi cười xuống xe, Trọng Nham giống như người hầu xách theo túi to túi nhỏ đi theo sau ba người, còn chưa tới cổng chính đã thấy một nam nhân đang đứng ở trước cửa phòng thường trực chạy tới hô to một tiếng với bọn họ: “Bà mợ!”

Bà Trương Nguyệt Quế nhất thời sa sầm mặt mày.

Trọng Nham còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bà cụ đứng gần cậu nhất thở dài nói: “Lại tới nữa.” quay đầu thấy Trọng Nham đang nhìn mình, bà liền thấp giọng nói với cậu: “Tiểu Nham, người này cháu có biết không?”

Trọng Nham lắc đầu.

Bà cụ nhắc nhở cậu: “Nghe nói là người thân bên phía nhà ông ngoại cháu.”

Trọng Nham nhũn mày, ông ngoại tạ thế đã hơn 10 năm, cho tới giờ chưa từng thấy người nào bên nhà ông tới thăm.

Bà cụ lại khê nói: “Nói không chừng là vì tiền của bà ngoại cháu mà tới đó.” thấy Trọng Nham vẻ mặt không hiểu gì, lại thấp giọng thì thầm: “Cháu biết không? Căn nhà của bà ngoại cháu hiện tại sắp bị giải tỏa, được đền bù khá nhiều.”

Trọng Nham a một tiếng, hiểu ra.

Nam nhân hơn 30 kia đang vây quanh bà ngoại hàn huyên gì đó, Trọng Nham kiếp trước chưa từng gặp người này, không biết người cuối cùng cầm số tiền đền bù kia rốt cuộc có phải là ông ta hay không. Nhưng nhìn thái độ của bà ngoại, bà tựa hồ có ấn tượng không tốt với người này, Trọng Nham đi qua gần nam nhân kia lại, đưa gói đồ trong tay cho bà ngoại nói: “Các bà cứ vào trong trước đi, để cháu nói chuyện với chú ấy.”

Bà ngoại nhìn cậu, ánh mắt có chút do dự.

“Bà vào đi.” Trọng Nham cười cười, lại nói với hai bà cụ bên cạnh nói: “Bà ngoại cháu làm phiền hai bà chiếu cố, có chuyện gì thì gọi điện cho cháu.”

Hai bà cụ kéo bà ngoại đi vào trong, tuổi Trọng Nham tuy rằng còn nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn là nam nhân, đứng ở đó bộ dạng so với bà Trương Nguyệt Quế có trọng lượng hơn rất nhiều.

Nam nhân kia muốn đuổi theo, lại bị Trọng Nham kéo lại, cậu cũng cảm thấy may mắn trại an dưỡng này quản lý nghiêm ngặt, nếu vẫn còn ở trong khu tập thể dẹt thì chỉ sợ bà ngoại có muốn trốn cũng không trốn được.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Trọng Nham bất động thành sắc đánh giá nam nhân ăn mặc lôi thôi quần đùi áo phông trước mắt: “Chú nói chú là người thân bên nhà ông ngoại tôi? Vậy xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Kim, Kim Minh.” Nam nhân đại khái cũng đoán được thân phận của Trọng Nham, thần sắc phần nộ: “Ông ngoại cậu là ông cậu họ tôi.”

Trọng Nham cười nhạt một chút, tâm nói quan hệ này có bản đại bác cũng không tới: “Vậy sao trước giờ tôi chưa từng thấy chú?” Sống qua cả hai đời mà vị họ hàng xa này lần đầu tiên mới gặp.

Kim Minh thở dài: “Trước kia chú vẫn ở dưới quê, cũng lần đầu mới tới Lâm Hải.”

Trọng Nham không còn nhớ rõ nguyên quán của ông ngoại là ở đâu, hình như cách Lâm Hải không xa.

Kim Minh từ trong túi tiền lấy ra một quyển sách cũ xì nhẵn nhúm: “Người của Dương gia thôn không nhiều lắm, hầu hết đều là thân thích của nhau. Đất đai nhà chú đã bán hết cho nên mới muốn lên thành phố kiếm cơm.”

Trọng Nham gật đầu, cho dù không phải là thân thích Dương gia thì cũng là người quen biết cùng thôn, Kim Minh từ xa tới tìm đồng hương nhưng không ngờ ông ngoại đã không còn, mà chú ta cùng với bà ngoại quan hệ bà mợ cháu họ nói ra thì thực xa xôi, tối quan trọng là bà ngoại cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người này. Trọng Nham không biết có phải người này đời trước đã lấy đi số tiền đền bù đó không, nhưng nếu Kim Minh là người đáng tin, ngược lại có thể lợi dụng số tiền kia giúp bà ngoại kinh doanh cái gì đó.

“Chú hiện tại đang làm cái gì?”

“Chú và vợ đang làm thêm ở một khách sạn, cha mẹ trong nhà cũng theo lên đây, giúp đỡ cô chú trông cháu.” Kim Minh thở dài: “Kỳ thật mẹ chú không cho chú tới tìm bà mợ vay tiền, nhưng cháu nói xem ở nơi đất khách quê người thế này, chú lại là người nhà quê, kiếm chút cơm ăn cũng khó...”

Hóa ra là muốn tìm bà ngoại vay tiền, Trọng Nham cảm thấy chú ta nói ra được chữ “vay” này thì chuyện cũng dễ bàn thôi.

“Chú vay tiền để làm gì?”

Nói tới cái này, biểu tình Kim Minh thoáng có chút tỉnh táo hơn: “Bọn chú định mở một quán ăn nhỏ. trước kia chú từng học nấu ăn, tay nghề cũng được.”

Trọng Nham gật đầu: “Trong đầu nắm chắc mấy phần? định mở ở đâu?”

Những lời này giống như máy hát được mở ra, Kim Minh nói một mạch từ khu vực định chọn cho tới địa điểm mở quán, từ ẩm thực người Lâm Hải nói tới chuyên môn của mình. Trọng Nham đối với việc mở hàng ăn không có kinh nghiệm mấy nhưng một nhà Kim Minh nếu đã tính toán cẩn rĩ ở Lâm Hải đối với cậu mà nói đó cũng là chuyện tốt.

“Thế này đi...” Trọng Nham suy nghĩ một khắc, chậm rãi nói: “Tiền vốn mở quán ăn, tôi sẽ bỏ ra, lợi nhuận thì nhà chú và bà ngoại tôi chia đều. Thế nào?”

Kim Minh sững sốt một chút: “Cháu nói thật?”

“Thật.” Trọng Nham nói tiếp: “Nhưng tôi có điều kiện.”

Điều kiện của Trọng Nham rất đơn giản chính là cả nhà Kim Minh mỗi tháng ít nhất hai lần tới thăm bà ngoại, tốt nhất mang theo là trẻ con đi cùng. Trọng Nham đã sớm phát hiện, bà ngoại tuy rằng đối với cậu không ra gì nhưng bà thực thích trẻ con. Mặc khác, tết năm mới tốt nhất cùng trải qua với bà ngoại.

Kim Minh đáp ứng liên tục, không chỉ vì Trọng Nham xuất tiền vốn, mà là một nhà già trẻ lớn bé bọn họ vốn chính là tới thăm họ hàng, bọn họ có thói quen đoàn tụ với người quen thân thích hay đồng hương.

Trọng Nham chính là nhìn thấy chú ta lên thành phố làm công còn mang theo cả người già trẻ nhỏ, mới cảm thấy ông chú này là người có hiếu, hiện tại tin tức con cái bỏ cha mẹ con cái đi làm ăn xa đầy rẫy như vậy, có mấy ai tình nguyện ăn bao nhiêu khổ lại còn vác theo người già trẻ con bên mình để tiện chiều cổ đâu?

Tiền trong tay Kim Minh không nhiều lắm, nhưng ở thành phố Lâm Hải chi tiêu cũng không quá tốn kém, chú ta lại là người khôn khéo, địa điểm lựa chọn mở cửa hàng cũng không phải là khu phần hoa nhất thành phố, bởi vậy nếu tính toán chi li nhiều nhất cũng chỉ cần ba mươi vạn là đủ. Trọng Nham ở lại Lâm Hải thêm vài ngày, dẫn bà ngoại tới xem chỗ mở cửa hàng Kim Minh chọn, lại gặp mặt cả nhà Kim Minh một lần. bà ngoại quả nhiên thực thích gia đình Kim Minh già trẻ lớn bé trai gái đủ cả. Trọng Nham thăm quan sát, Kim Minh tuy rằng khá khôn ranh nhưng vợ con và cha mẹ chú ta đều là người thành thật chất phác, thấy người lạ ít nhiều cũng có chút câu nệ, nhưng ánh mắt vẫn thực ôn hòa.

Trọng Nham biết trong thời gian ngắn thì cũng không thể hiểu hết một con người, nhưng giữa bọn họ có lợi ích kinh tế ràng buộc, cái này so với bất cứ loại nhân tình gì đều đáng tin hơn. Thật ra ngay từ đầu, khi nói với bà ngoại chuyện này, bà ngoại không mấy vui vẻ, bởi vì bà nghĩ một nhà Kim Minh toàn người xa lạ, dựa vào cái gì mà cho bọn họ mượn tiền mở cửa tiệm? nhưng Trọng Nham lại không nghĩ vậy, thân thể bà ngoại cùng lắm cũng chỉ chống đỡ được khoảng 3 năm nữa, cậu lại ở thủ đô xa xôi, không có khả năng

thường xuyên về thăm bà, có một nhà Kim Minh thường xuyên lui tới, bà ngoài ít nhất cũng cảm thấy náo nhiệt hơn — Trọng Nham không muốn bà cảm thấy bà già rồi còn cô đơn không nơi nương tựa.

Bà ngoại cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nhưng bà kiên trì nói dùng tiền của bà, không lấy tiền của Trọng Nham. Bà ngoại hiểu thắng cả đời, Trọng Nham làm như vậy rõ ràng là muốn chiều cổ bà, trong lòng rất rõ, nên càng không nguyện ý để Trọng Nham bỏ tiền túi ra. Lại nói, Trọng Nham không chịu lấy số tiền để bù nhà đất kia, lần này tới lại cho bà thêm một cái thẻ ngân hàng nữa. Bà ngoại không quá tin tưởng một thằng nhóc như cậu có thể kiếm được bao nhiêu tiền, ngược lại bà một người già, ăn uống đều đã có trại dưỡng lão lo, chỗ cần tiêu tiêu không nhiều lắm, Kim Minh muốn mượn vậy cứ lấy tiền của bà đi.

Trọng Nham cảm không được đành phải đáp ứng, dù sao bà cũng đã cầm thẻ ngân hàng cậu cho, về sau cậu sẽ còn chuyển tiền vào tài khoản cho bà nữa. Bà đã già, bên người lại không có con cháu, trong tay nếu không có tiền, thì ngày sau sẽ phải lo lắng nhiều.

Sau khi ký hợp đồng xong, Trọng Nham có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Cậu không biết đời trước chuyện này đã xảy ra như thế nào, có thể người kia không phải Kim Minh, bởi vì Kim Minh trong chuyện buôn bán mọi chuyện đều làm rất quy củ. Nhưng kiếp trước khi Trọng Nham về chịu tang bà, bên người bà không có tờ biên lai vay tiền nào, mà người vay tiền cũng không lộ diện trong tang lễ của bà. Cũng không biết khi đó bà ngoại có chịu ủy khuất gì không...

Trọng Nham và bà ngoại tới quán của Kim Minh, bà ngoại đi theo ông Kim hết lên lầu trên lại xuống lầu dưới, bàn luận cái bàn nên kê thế nào, cái quầy nên để ở đâu... Trọng Nham đứng ở cửa quán, nhìn vẻ mặt tươi cười của bà ngoại, cảm thấy chắc bà cũng muốn bản thân có chuyện gì đó làm để bận rộn một hồi. Nếu quá nhàn rỗi bà sẽ lại suy nghĩ linh tinh, thậm chí còn cảm thấy bản thân vô dụng.

Trọng Nham nhắc nhở bà, nếu rảnh rỗi có thể muối chút dưa để bán, dùng ăn kèm với cơm, không thì tặng kèm đồ ăn sáng cũng được. Bà ngoại muối dưa rất ngon, trước kia bà thường xuyên làm, có khi muối nhiều còn đem ra sạp hàng của mình bán.

Có chuyện để làm, trạng thái tinh thần của con người cũng sẽ khác trước. Trọng Nham nghĩ, chỉ cần đừng để bản thân mệt quá là được, cứ để bà bận rộn nửa năm này, đến tết âm lịch, mọi chuyện trong tay cậu cũng đã đầu vào đấy đến lúc đó về đón bà lên thủ đô ở với mình cũng không tồi. mấy năm nay sinh hoạt của bà luôn khốn khó, vẫn không có cơ hội được đi đâu xa.

Trọng Nham đang suy nghĩ tới chuyện năm mới, thì di động trong túi vang lên, Trọng Nham nhìn màn hình di động hiển thị tên Ôn Hạo, liền xoay người xuống bậc tam cấp, đứng ở ven đường tiếp điện.

“Vincent?”

Giọng Ôn Hạo có chút gấp gáp: “Trọng Nham, cậu đang ở đâu? ở Lâm Hải hay Vân Nam?”

“Lâm Hải, có chuyện gì?”

Giọng Ôn Hạo có chút ấp úng: “Khi nào thì quay về?”

Trọng Nham trực giác điều hần ta muốn nói không phải cái này: “Xảy ra chuyện gì?”

Ôn Hạo không lên tiếng, tiếng thở có chút nhanh, giống như đang muốn tìm từ thích hợp để diễn tả ý mình.

Trọng Nham lẳng lặng chờ hần ta mở miệng. có thể khiến Ôn Hạo không mở miệng nói được, chắc chắn là chuyện nhằm thẳng vào mình, mà chuyện này khả năng có liên quan tới cả Lý gia.

“Là thế này...” Ôn Hạo ho khan hai tiếng: “Trình Du vừa tới tìm tôi, nói là...”

Trọng Nham cư nhiên đoán không sai, cậu lên thủ đô được nửa năm, Trình Du cuối cùng cũng lên sân khấu.

Trọng Nham không tiếp lời, Ôn Hạo chỉ có thể xấu hổ tiếp tục nói: “Cô ta nói nếu Đức Ôn đã là công ty của người nhà mình, thì cho cả Lý Ngạn Thanh cùng tham gia với.” tạm dừng một chút, nói tiếp: “Cụ thể thế nào cô ta không nói rõ, dù sao nếu không phải cô ta xuất tiền thì chính là đại ca xuất.” ý tại ngôn ngoại chính là sẽ không để cho Trọng Nham chịu thiệt.

Trọng Nham không tiếng động cười nhạt, tâm nói Trình Du quả nhiên tính toán giỏi. bà ta ra mặt thu xếp cho Lý Ngạn Thanh, người ngoài sẽ thấy bà ta rộng lượng, chấp nhận vì đứa con riêng mà suy nghĩ chu

toàn, phỏng chừng Lý lão gia cũng không thể xoi mói gì được bà ta, đồng thời cũng không giấu diếm mà gạt Lý Ngạn Thanh ra ngoài khối tài sản của Lý gia — với một người chỉ có tài sản riêng bên ngoài, thì nhóm cổ đông ở Lý thị sẽ thả tâm lớn mật mà để thẳng nhóc đó ngồi lên ngai vàng Lý thị sao? ai có tâm tư cũng đều nhìn ra được, Nếu chuyện này thành công, thì Lý Ngạn Thanh sẽ không còn chút uy hiếp nào với hai anh em Lý Duyên Kỳ. Trọng Nham thậm chí có thể khẳng định số cổ phần đứng tên Lý Ngạn Thanh nhất định Trình Du sẽ nghĩ biện pháp khiến Lý Thừa Vận bỏ tiền ra mua.

Thật sự nhất cử lưỡng tiện, danh lợi song thu.

Trọng Nham ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm phía trên mái hiên nhẹ giọng hỏi: “Anh có nói cho bà ta biết chúng ta chiếm bao nhiêu cổ phần không?”

Ôn Hạo vội nói: “Không có, hoàn toàn không. Cô ta tới tìm tôi, chỉ đứng dưới lầu nói chuyện mấy phút thôi, nhưng ý của cô ta chính là như vậy, kêu tôi thương lượng với cậu trước.”

Trọng Nham ừ một tiếng.

.

Giọng Ôn Hạo có chút bất an: “Trọng Nham, cậu thấy thế nào?”

Trọng Nham hỏi lại hần ta: “Vậy anh thấy thế nào?”

Ôn Hạo quanh co lòng vòng nói mấy tiếng: “Tôi thấy... cũng không có gì không được. Lý Ngạn Thanh tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không biết gì mà chen chân vào chuyện làm ăn được.”

Trọng Nham bất động thanh sắc cười cười: “Anh để tôi nghĩ đã.”

Hết

47. Chương 47: Cảm Ôn Chú, Ôn Nhị Thúc

Trọng Nham cảm thấy mấy vấn đề mình hỏi đều dư thừa, nếu Ôn Hạo đã nhắc tới chuyện này thì cậu cũng đoán được kết cục: Ôn Hạo sẽ không phản đối đề nghị của Trình Du.

Đúng vậy, hần ta vì sao phải phản đối? Hần ta gạt đầu, thì sẽ đồng thời lấy lòng được toàn thể người Lý gia: Lý lão gia sẽ thấy hần có lương tâm, bản thân làm việc còn không quên diu dặt văn bồi có thân phận đáng xấu hổ trong nhà; Lý Thừa Vận sẽ cảm tạ hần vì ông ta mà phân ưu, ông ta chưa kịp giải quyết việc đầu nhau tới sứt đầu mẻ trán vì phân chia lợi ích giữa hai thằng con trai trong nhà; mẹ con Trình Du sẽ cảm tạ hần đã giúp mình giải quyết một nhân tố uy hiếp tiềm tàng; Lý Ngạn Thanh thì thay đổi toàn diện, từ một đứa con riêng không có đồng nghiệp nào trở thành một tiểu cổ đông ở Đức Ôn. Mà đối với chính Ôn Hạo mà nói, Lý Ngạn Thanh tham gia đối với địa vị của hần ta càng không thể có uy hiếp gì, cho dù hần ta và Trọng Nham có nhượng ra một số cổ phần thì số cổ phần của hần ta vẫn lớn hơn, vẫn như cũ hàng thật giá thật là “Giám đốc Ôn”.

Trọng Nham vẫn luôn đề phòng Ôn Hạo coi mình là bàn đạp nhưng phòng tới phòng lui, cậu vẫn đánh giá thấp sự trung thành của Ôn Hạo đối với Lý gia. Hần ta không chỉ là con nuôi của Lý lão gia, mà hần ta còn giống như hạ nhân trong gia đình quyền quý thời cổ đại. Trọng Nham chưa bao giờ hiểu rõ con người Ôn Hạo như lúc này. Đây không phải lần đầu tiên Ôn Hạo nhượng bộ, về sau sẽ còn lần thứ hai, lần thứ ba... tới quan trọng nhất là: mỗi khi đối mặt với tầng tầng chèn ép từ Lý gia, hần ta luôn cam tâm tình nguyện thoái nhượng.

Một lần bị người ta đạp một cước là do phán đoán sai lầm, nhưng nếu tiếp tục lún sâu vào vũng bùn này, một lần lại một lần bị ép nhượng bộ thì đó là ngu xuẩn.

Trọng Nham dùng không đến 1 phút đồng hồ để ra quyết định, lấy di động ra gọi lại: “Vincent? Có phải Trình Du rất sốt ruột chuyện này?”

Ôn Hạo không biết vì sao Trọng Nham lại hỏi như vậy, nhưng hắn ta vẫn gật đầu nói: “Phải.”

Trọng Nham nói tiếp: “Hiện chỗ bà tôi cũng đang xảy ra chút chuyện, cũng đang cần tiền gấp...”

Ôn Hạo có chút khần trương hỏi: “Chuyện gì?”

Trọng Nham có chút bất đắc dĩ nói: “Họ hàng nhà bà ngoại tôi dẫn cả nhà lên Lâm Hải, để giúp đỡ họ, bà tôi muốn cùng nhà bọn họ mở một nhà hàng. Bà ngoại tôi lại không có tiền, kêu tôi nghĩ cách.”

“Mở nhà hàng?” Ôn Hạo hít sâu một hơi: “Tiền vốn cần không ít đi?”

Trọng Nham cảm thấy định nghĩa “nhà hàng” của cậu và hắn ta hoàn toàn bất đồng, bọn Trọng Nham mở một nhà hàng tương đối bình dân bán đồ ăn gia đình, nhưng Ôn Hạo lại hiểu “nhà hàng” hiển nhiên là dạng cấp bậc cao sang kia.

“Đúng vậy.” Trọng Nham cười khổ nói: “Anh cũng biết đấy, tiền lãi tôi đầu tư tương lai cũng đều ném hết vào Đức Ôn cả rồi, hiện tại thật sự một chút tiền dư cũng không còn. Đang lúc buồn ngủ anh lại đưa chiếu manh tới, nếu đã không phải người ngoài thì tôi cũng không khách khí nữa, số cổ phần của tôi đều để lại cho Trình Du bọn họ đi. Chờ tới khi tôi quay vòng vốn xong, sẽ thương lượng với Lý Ngạn Thanh mua lại một phần sau, khi đó chúng ta tiếp tục kết phường làm ăn. Anh thấy như vậy được không?”

Ôn Hạo không biết là do Trọng Nham tận lực cường điệu sẽ quay lại hay nghe cậu ta nói chỉ cần bán cổ phần của cậu ta mà nhất thời thở phào một hơi: “Như vậy cũng được, cậu bên kia cũng đang cần quay vòng tiền, bên phía Trình Du tôi cũng sẽ nói giúp cậu.”

Trọng Nham lên tiếng: “Nhưng có điều, Đức Ôn hiện tại đang trên đà phát triển, tình hình bây giờ đã không còn như trước. giá trị cổ phần hiện tại của tôi cũng không còn thấp như trước.”

Trọng Nham đồng ý nhượng cổ phần của mình ra, Ôn Hạo quả thật cầu còn không được, hắn ta cũng không ngờ Trọng Nham sẽ dễ dàng nhả ra như vậy, trong lòng đang vô cùng cao hứng, nghe Trọng Nham nói như vậy cũng không nghĩ nhiều: “Đó là tự nhiên, cậu không nói tôi cũng sẽ không trả cậu giá gốc đâu. Sao có thể để cậu chịu thiệt như vậy chứ?”

Trọng Nham cách lớp cửa kín cửa sổ nhà hàng nhìn bà ngoại cười một chút: “Thế này đi, anh giúp tôi tính toán rồi đưa giá gấp đôi tới cho Trình Du. Nói cho bà ta, tôi đang cần dùng tiền gấp, nếu trong vòng hai ngày tôi không nhận được tiền, thì cổ phần công ty tôi sẽ không nhường lại nữa.”

Ôn Hạo cảm thấy Trọng Nham đẩy giá cổ phần lên gấp đôi có hơi cao một chút nhưng vừa nghĩ tới Trọng Nham đang cần tiền gấp lại cảm thấy cậu ta làm như vậy cũng là bình thường, tối quan trọng là, Trọng Nham về sau còn muốn mua lại cổ phần công ty từ tay bọn họ, cứ như vậy, cho dù giá tiền có cao một chút cũng không là gì, tiền ném ra ngoài sớm hay muộn rồi cũng quay trở lại túi bọn họ, nói không chừng đến lúc đó giá trị cổ phiếu công ty còn cao hơn cả giá cậu ta yêu cầu bây giờ nữa.

“Được.” Ôn Hạo cũng hiểu được chuyện này không nên dây dưa kéo dài, vạn nhất Trọng Nham suy nghĩ lại mà đổi ý, thì hắn sẽ không biết ăn nói thế nào với Trình Du, “Tôi lập tức đi làm ngay.”

Trọng Nham khước miệng cong cong một độ cung lạnh như băng: “Cám ơn chú, Ôn nhị thúc.”

Không quá thời gian hai tháng, hơn bốn trăm vạn liền tăng lên nhanh chóng, trở thành hơn tám con số, vụ mua bán này quả không thiệt thòi. Tối quan trọng là, có số tiền kia quay vòng, mọi chuyện ở khu vườn sau núi Ngưu Đầu thôn sẽ thực nhẹ nhàng. Đó mới chính là sinh ý làm ăn thực sự của cậu, cũng không có người tới chỉ tay năm ngón. Trọng Nham quyết định sau khi về lại thủ đô sẽ mời Lý Thừa Vận đi uống trà, Ôn Hạo rốt cuộc đã không còn trông cậy vào được nữa rồi, về sau nếu thật sự có chuyện gì, cậu còn phải trông cậy vào Lý Thừa Vận ra mặt giúp mình mới được.

Chắc do cậu đứng ngoài trời khá lâu, bà ngoại ghé vào cửa sổ nhìn cậu hai lần, cuối cùng nhin không được đi ra gọi cậu: “Trọng Nham, xuất thần cái gì đó?”

Trọng Nham quay người lại cười với bà: “Cháu đang suy nghĩ chút chuyện, bà về sau có thể tiếp tục muối dưa xem sao. nếu khách tới quán ăn cơm, có thể đồng thời đem ra bán.”

Bà ngoại cười tươi: “Cháu còn nhớ món dưa muối của bà sao?”

Chính vì Trọng Nham khi còn bé ăn dưa muối của bà quá nhiều, lớn lên thà rằng ăn cơm trắng cũng không gấp chút dưa muối nào. Nhưng cậu cũng phải thừa nhận, tay nghề muối dưa của bà ngoại không tệ lắm, bởi vì số lượng dưa muối bà đem ra ngoài sạp hàng của mình bán rất đắt hàng, thậm chí hàng xóm xung quanh nhà cũng cầm mấy thứ như rau khô hoa quả tới đổi với bà.

Bà ngoại vỗ vỗ lên tay Trọng Nham, khẽ thở dài. Lòng bàn tay bà thô ráp, xẹt qua da thịt cậu gây ra một loại đau đốn nhẹ nhẹ, giống như nhắc cậu nhớ lại quãng thời gian niên thiếu đã qua.

Bà ngoại thấp giọng nói: “Trừ bỏ tiền cùng Kim gia kết phường mở cửa tiệm làm ăn, bà còn lại hơn hai mươi vạn. cháu cầm lấy đi. Một mình ở bên ngoài, nhiều thứ cũng phải cần đến tiền, trên đó là thành phố lớn mà.”

Trọng Nham nhìn lướt qua quán ăn ở sau lưng bà, nhẹ giọng nói: “Cái thẻ ngân hàng cháu đưa cho bà, bà nhớ phải cất kỹ, trong đó cũng có hơn hai mươi vạn.”

Bà Trương Nguyệt Quế lấp bắp kinh hãi: “Nhiều thế?!” bà cho rằng tiểu hài tử có kinh doanh cái gì, đánh bậy đánh bạ cũng chỉ mấy trăm khối, mấy ngàn khối là nhiều, nào ngờ lại nhiều như vậy, nhất thời có chút sốt ruột, ngữ khí cũng không tự chủ được mà hung dữ hơn: “Cháu đang mua bán cái gì hả?”

Ánh mắt Trọng Nham vẫn nhìn chăm chú tay bà, cánh tay vốn chỉ nhẹ nhàng khoát lên tay mình bỗng chốc dùng sức, cơ hồ như muốn bóp chặt tay cậu. tay bà giống như tay nam nhân khá lớn, da bàn tay nhăn nheo, còn có những đốm đồi mồi đậm nhạt nổi lên. Đôi bàn tay này đã cho cậu những hồi ức không mấy tốt đẹp, khiến cậu sau khi rời khỏi khu tập thể dệt thì không muốn quay trở lại lần nào nữa.

“Cháu lấy tiền sinh hoạt phí Lý gia cho làm đầu tư tương lai.” Trọng Nham nhẹ giọng nói: “Không khác chơi cổ phiếu là mấy, nhưng mắt nhìn của cháu tốt, chưa từng bị lỗ.”

Bà ngoại nửa tin nửa ngờ, bà cũng có nghe nói người ta chơi cổ phiếu, có người trong một đêm phát lên rất nhanh.

“Là thật.” Trọng Nham an ủi bà: “Lần này trở về, cháu định thuê vài mẫu đất, làm một nông dân chuyên trồng hoa.”

“Cái này so với chơi cổ phiếu đáng tin hơn.” Bà ngoại nhìn cậu, trong lòng kỳ thật không quá kiên định, bà nhớ hai ngày trước được cậu đưa tới chợ hoa chơi, nhưng không thể tưởng tượng nổi Trọng Nham nhà bà mở một cửa hàng bán hoa sẽ có bộ dạng gì.

Trọng Nham mỉm cười: “Bà yên tâm đi, cháu tự biết mà. Chờ tới khi công việc của cháu ổn định, cháu sẽ đón bà lên xem.”

Bà ngoại nhẹ giọng than thở: “Đừng có chơi cổ phiếu nhiều quá, kéo làm được chút tiền lại mất hết.”

Trọng Nham biết bà nói như vậy chính là xuất phát từ lo lắng, chứ không phải đang nói móc mình. Phát hiện này khiến cậu trong nháy mắt có chút hoảng hốt, hoặc là do trước kia bà ngoại từng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cậu nhưng lại không được rõ ràng, luôn mang theo lời lẽ châm chọc khiêu khích, mà chính cậu khi đó cũng đang bức bối trong lòng, nghe không ra sự quan tâm được cất giấu trong lời bà.

Bà Trương Nguyệt Quế biết lời nói của bà đã không thể quản nổi thằng bé này, ghen nửa ngày, cuối cùng chỉ khoát tay: “Chăm chỉ học hành! Nếu không có cơm ăn, thì tiệm cơm này có một nửa cổ phần là của chúng ta đó.”

Trọng Nham cười, bà ngoại còn biết tới cổ phần công ty.

Bà nội Kim đứng ở cửa tiệm cơm gọi bà: “Chị Trương, bên ngoài nóng lắm, vào nhà rồi hãy nói chuyện.”

Trọng Nham và bà ngoại đi vào trong, cậu không muốn nhà họ Kim nghĩ cậu và bà ngoại có tâm tư gì khác giấu diếm bọn họ, liền giải thích một câu: “Cháu đã thương lượng với bà ngoại, nói bà khi nào rảnh có thể muối thêm chút dưa, bà cháu muối dưa ngon lắm. trong tiệm cơm, thứ này không thể thiếu.”

Bà nội Kim nói: “Ai nha, tôi cũng từng nghĩ tới chuyện này, người ở đây đều thích ăn dưa muối.”

Bà ngoại và bà nội Kim đồng thời rủ nhau vào bếp bàn chuyện làm dưa muối, bên ngoài Kim Minh và Trọng Nham cũng cùng nhau bàn chuyện trang trí cửa tiệm. việc này Trọng Nham chỉ nghe qua một chút, cụ thể

làm thế nào thì để Kim Minh một mình tự thu xếp, Trọng Nham cũng không có nhiều thời gian rảnh như vậy, bà ngoại lại là người già càng không hiểu chuyện đó.

Trọng Nham trước khi về thủ đô đã gặp riêng Kim Minh một lần, nói chú ấy để lại cho cậu hai vò rượu, còn nhờ gia đình chú chăm sóc bà ngoại giùm mình. Kim Minh có chút ngại ngùng, vỗ ngực kêu cậu cứ yên tâm.

Trọng Nham không thể khẳng định người này có thật sự tin được hay không, biết người biết mặt ai biết tâm. Nhưng cậu chỉ hy vọng mình có thể mau chóng trở nên cường đại, sớm ngày che chở được cho người thân duy nhất còn lại này của cậu.

Ôn Hạo mang theo văn kiện đi vào văn phòng Trình Du, xuyên qua cửa phòng khép hờ nhìn thấy Trình Du tựa vào bàn làm việc đang nói chuyện điện thoại. Phụ nữ hơn 40 tuổi, bảo dưỡng cẩn thận, nhìn qua vẫn minh diễm động nhân như trước, giống như người mới 30 tuổi. Cô ta ở trong tập đoàn Lý thị treo một chức danh nhân tản, không có việc gì thì tới công ty lượn quanh các phòng ban một vòng, hoặc cùng con trai đồng thời cùng ra ngoài ăn cơm. Ôn Hạo cảm thấy cô ta đã coi tòa cao ốc văn phòng Lý thị trở thành lãnh địa của mình, cho nên mỗi một người muốn tiến vào đó đều khiến cô ta đề phòng nghiêm ngặt.

Ôn Hạo gõ cửa, Trình Du cười với hắn, ý bảo hắn vào đi.

Đầu dây điện thoại chắc là một bạn cạ nào đó, đi vào chỉ nghe thấy họ tán gẫu về nước hoa mỹ phẩm quần áo linh tinh... Ôn Hạo đặt văn kiện lên bàn làm việc của Trình Du, còn mình ngồi xuống ghế sa lông. Thư ký tiến vào đưa cà phê, rồi cúi đầu đi ra.

Trình Du tùy tay lật xem văn kiện Ôn Hạo mang tới, đại khái nhìn thấy mấy con số trong đó, lông mày đột nhiên dựng lên, lộ ra biểu tình ngạc nhiên, ngay sau đó biểu tình này liền biến thành phẫn nộ.

Ôn Hạo vội nói: “Chị dẫu, chị bình tĩnh.”

Trình Du vội vàng cúp điện thoại, cầm lấy văn kiện yểu điệu đi tới, cả giận nói: “Sao lại đắt như vậy, hơn tám trăm vạn?”

“Trọng Nham nói sẽ nhường lại 20%.” Ôn Hạo còn nhớ Trọng Nham từng nhắc không cần nói cho Trình Du biết trong tay bọn họ chiếm giữ bao nhiêu cổ phần, thực cẩn thận khuyên nhủ: “Trọng Nham lúc này cũng đang cần tiền gấp, chị cũng biết cậu ta ở Lâm Hải còn một bà ngoại mà, bà ngoại cậu ta định hợp tác với người thân một nhà hàng. Tiền của Trọng Nham đều đổ hết vào đây rồi, cho nên bây giờ đang rất vất vả xoay tiền.”

Ôn Hạo tạm dừng một chút, thấy cô ta hơi nhú mày, bổ sung tiếp: “Chuyện hợp tác mở nhà hàng này chỉ được quyết định trong vòng hai ngày nay, nếu qua hai ngày, cậu ta không xoay được tiền vậy thì không cần nhường lại cổ phần công ty nữa.”

Trình Du nghe ra ý của hắn, hơi nhú mày nói: “Nhưng mà cái giá này cũng quá cao đi.” Tuy rằng đối với cô ta mà nói cũng chỉ bằng giá tiền một bộ trang sức, nhưng nghĩ tới đây là số tiền để cho con trai đi du học giờ lại đổ hết sang cho thằng con hoang khiến cô rất không vui. Nhưng cô không thể đợi được nữa, Lý lão gia hôm qua còn dẫn Lý Ngạn Thanh đi dự tiệc cùng, thậm chí còn ngồi cùng bàn với Trang gia tôn thiếu gia — Trang gia bối cảnh hùng hậu, ngay cả Lý lão gia thấy bọn họ cũng phải khách khách khí khí chào hỏi một câu. Nếu Lý Ngạn Thanh thật sự được người Trang gia hậu thuẫn...

Ôn Hạo cũng thực tâm nguyện ý thúc đẩy chuyện này, Trọng Nham rất khôn khéo, cùng cậu ta hợp tác hắn luôn cảm thấy có áp lực, nếu đổi thành Lý Ngạn Thanh, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Đức Ôn là hạng mục được ND xem trọng, tiền đồ vô hạn, về phần sau này Trọng Nham có muốn mua lại số cổ phần vốn thuộc về cậu ta hay không... đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được rồi.

“Chị dẫu làm vậy cũng vì đại ca thôi.” Ôn Hạo khuyên nhủ Trình Du: “Cứ để đại ca làm người trợ cấp là được rồi.” vừa có thể giữ thanh danh, vừa không mất đồng tiền nào.

“Nhưng mà số tiền này cũng quá lớn...” Trình Du do dự.

Ôn Hạo nghĩ nghĩ, thăm dò hỏi lại: “Nếu không thế này đi, số cổ phần này của Trọng Nham em lấy một nửa, còn một nửa để lại cho Ngạn Thanh. Nó là một thằng bé, dù sao vẫn còn đang đi học, tuổi nhỏ, coi như cho chút tiền tiêu vặt đi, chẳng lẽ còn thật sự để cho nó làm kinh doanh? Còn nữa...” hắn nhìn Trình

Du, trên mặt lộ ra nụ cười ngậm hiều trong lòng: “Hơn nữa nó còn chưa thành niên, dù đứng tên cổ phần công ty thì cũng phải có người giám hộ quản lý thay... từ giờ tới khi nó thành niên cũng phải 5 năm nữa.” lúc trước Lý gia vì mặt mũi gia tộc mà làm thủ tục nhận nuôi, Trương Minh Nghiên là con người khôn khéo cỡ nào, chỉ cần con trai có thể bước chân vào cửa lớn Lý gia, cô ta ẩn thân thêm mấy năm có là gì? Bởi vậy khi Lý gia đề xuất phương án này, cô ta liền đồng ý.

Lông mày Trình Du quả nhiên giãn ra: “Người giám hộ sao?”

Ôn Hạo cười nói: “Ngạn Thanh nếu đã là con nuôi chị và đại ca, người giám hộ tự nhiên là chị dâu rồi.” hắn đã từng gặp Trương Minh Nghiên, nữ nhân kia nếu muốn làm loạn, hắn không tin đem 10% cổ phần Đức Ôn ra đặt trước mặt cô ta, thì cho dù là danh nghĩa người giám hộ hay gì nữa thì cô ta cũng không phản đối.

Trình Du biết nếu lấy danh nghĩa của mình tạm thời đứng tên cổ phần công ty, thì không đơn giản. Nhưng Ôn Hạo đã đưa cho cô ta một khối bánh lớn như vậy, cô ta cũng không phải không động tâm. Bốn, năm năm sau, cổ phần công ty này có thật sự chuyển lại cho thằng con hoang kia hay không thì đến lúc đó tính sau. Dù sao tiền rồi cũng tiêu hết, không bằng nắm chặt cổ phần công ty trong tay, thấy thế nào cũng không lỗ.

“Được.” Trình Du gật đầu: “Chúng ta mỗi người một nửa. chuyện này chú đi làm đi, nhanh một chút. Ép giá xuống được nữa thì tốt.” nói xong còn thấp giọng dặn hắn: “Đừng để cho đại ca chú biết.”

Ôn Hạo: “Yên tâm, em biết mà.”

Hết

48. Chương 48: Thịnh An Tổ

Trọng Nham không biết Ôn Hạo giải thích thế nào với ND, cậu cũng lười phí tâm. Cậu cảm thấy con người Ôn Hạo vẫn ngậm có chút thủ đoạn. hoặc là ND cũng không thêm để ý tiểu cổ đông bọn họ rốt cuộc là ai, dù tiểu cổ đông bọn họ có là ai thì cổ phần công ty bọn họ vẫn chiếm lớn nhất như hợp đồng ban đầu đã ký. Vì thế, vài ngày sau, trong tài khoản của Trọng Nham đã tăng thêm 7 trăm vạn, tuy rằng so với con số ước lượng ban đầu của cậu có thấp hơn một ít, nhưng không còn cách nào khác, người ta cũng biết cách cò kè mặc cả, lại thêm cả chi phí làm thủ tục nữa. Nói tóm lại, Trọng Nham cảm thấy chính mình cũng không chịu thiệt, vừa cho người ta nhân tình vừa kiếm được tiền — hơn nữa tiền này vẫn là moi được từ trong tay Trình Du. Điều này có thể sánh với một cục đá vàng bà ta, khiến cậu bỗng có cảm giác thành công.

Nhắc tới chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Ôn Hạo, Trọng Nham ngay từ đầu chính là có tâm tư muốn lợi dụng hắn ta, hiện tại quay đầu bị người ta lợi dụng lại, cũng chỉ có thể trách mình đạo hạnh không đủ, không thể oán hận hắn ta không trượng nghĩa. Loại mầm mống khuyết thiếu thành ý sao có thể trông cậy nó thật sự nảy mầm mọc rễ mà đâm hoa kết quả được? hiện tại kết quả này rất tốt, mặc kệ cho Ôn Hạo, Lý Ngạn Thanh và Trình Du cắn xé nhau đi. Trọng Nham có chút vui sướng khi người gặp họa, chuyện này thấy thế nào cũng giống như cậu đã hao tâm tổn trí thiết lập một cái hố sau đó đều đẩy hết bọn họ rơi vào bên trong.

Chó ngáp phải ruồi.

Kỳ thật ông trời có mắt, Trọng Nham vui tươi hơn hờn nghĩ thầm, những người tự cho là mình thông minh, rồi một ngày nào đó cũng sẽ bị cái khôn vặt của mình hại sụp đổ đi.

Người ngồi đối diện cậu gõ gõ mặt bàn, dở khóc dở cười nói: “Nghĩ cái gì vậy? cười thực... cổ quái? Ta nói con rốt cuộc có nghe không?”

“A? ông nói gì? Sao ông lại rảnh rỗi tới tìm tôi vậy?” Trọng Nham cảm tách trà lên sát mặt mình, hít mát nhẹ nhẹ ngửi hương trà. Nghe nói đây là Trà Thiếu Quan Âm cực phẩm, nhưng mà Trọng Nham cũng

không quan tâm nó nổi tiếng thế nào, mọi loại trà qua miệng cậu đều có một hương vị giống nhau, đắng, chát, chỉ có hương trà thơm ngát khiến tinh thần trầm tĩnh.

Lý Thừa Vận khẽ nhấp một ngụm trà, trên mặt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ: “Ôn Hạo và con...Dì con làm chuyện này, ta đều biết.” ông trước khi ra khỏi cửa còn cãi nhau một trận với Trình Du, ông mắng Trình Du chiếm tiệm nghi con trai ông, Trình Du lại một mực chắc chắn cô ta là đang giúp thẳng con hoang suy xét vấn đề tiền đồ tương lai, nói gì mà Lý Ngạn Thanh không giống Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm, từ khi sinh ra đã có một phần cổ phiếu tập đoàn Lý thị, trẻ con đứa nào chả muốn có tiền tiêu vặt. Lý Thừa Vận nhìn rõ chút tiểu tâm này của Trình Du, cũng lười xé rách mặt nạ cô ta. Nhưng % cổ phần đó Lý Thừa Vận sẽ không để cô ta quản lý, kêu chó giữ xương, còn không phải là trò cười sao?

Trọng Nham chân tâm rất muốn cười: “Không sao, tôi cũng không thiệt, nếu bọn họ đã đồng lòng vậy để bọn họ tự hợp tác với nhau đi.” Cậu thật sự muốn nhìn xem đồng lòng của bọn họ sẽ đi được bao xa.

Ôn Hạo tầm nhìn hạn hẹp, điểm này từ khi hắn ta đề xuất ý tưởng bắt đầu từ công ty mỹ phẩm kia là có thể nhìn ra, Trình Du là người ích kỷ tư tưởng cực đoan, Trọng Nham cảm thấy nếu công việc làm ăn giữa bọn họ thuận lợi được thì tốt, còn vạn nhất xảy ra vấn đề gì, chắc chắn chuyện đầu tiên làm tuyệt đối không phải là nghĩ cách giải quyết, xử lý giảm thiểu tổn thất nhỏ nhất mà là đổ lỗi cho nhau, sợ bản thân sẽ phải gánh vác hậu quả của người kia.

Trọng Nham rất kiên nhẫn, cậu không chút nghi ngờ trong tương lai sẽ được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đầy kỳ vọng này.

Lý Thừa Vận đưa cho Trọng Nham một cái thẻ ngân hàng: “Bên trong có hai trăm vạn.”

Trọng Nham cười: “Tiền riêng của ông?”

Lý Thừa Vận trừng mắt lườm cậu một cái, không lên tiếng.

Trọng Nham vui tươi hơn hờ nhận lấy cái thẻ. Tức cười, đây chính là phí tổn bồi thường tổn thất tinh thần của Lý gia cho cậu, không có món hời nào danh chính ngôn thuận hợp lý để nhận hơn cái này. Hơn nữa cộng thêm số tiền lúc trước Ôn Hạo chuyển cho cậu, hiện trong tay cậu đã có khoảng một ngàn vạn, đã đủ để kiến thiết cơ sở vật chất ở sau thôn. Chờ tới cuối năm, lợi nhuận đầu tư tương lai cũng thu về được tầm này, đến lúc đó vô luận cậu muốn làm gì cũng không thiếu tiền. hiện tại cậu phải bắt kịp vụ hoa mùa xuân sang năm. Trọng Nham nghĩ thầm, lúc này đã tới lúc tìm đối tác kinh doanh đứng đắn, tuyệt đối không thể tìm người hai mặt không đáng tin như Ôn Hạo.

Lý Thừa Vận thấy cậu thống thống khoái khoái nhận tiền, trên mặt hiện ra chút tươi cười: “Không phải con nói muốn làm kinh doanh hoa cỏ gì đó sao? Đã làm tới đâu rồi?”

Trọng Nham vội nói: “Mới vừa thuê được địa điểm, nhưng thủ tục tôi không biết làm thế nào.” Chuyện thủ tục mở công ty lần trước đều là do Ôn Hạo đi làm, còn có công ty ND đứng ra phụ trách giải quyết, cậu không phải lo, nên lúc này đây một mình cậu không biết phải làm thế nào.

Lý Thừa Vận lần đầu thấy Trọng Nham lộ ra ánh mắt kiểu như bức thiết đối với mình, nhất thời có chút mềm lòng: “Được rồi, để ta làm cho con.” Đứa nhỏ này mới vừa bị đứa em trai và bà vợ không coi ai ra gì cho vào hố... lời này nghe qua sao cứ thấy kỳ quái nhỉ? Lý Thừa Vận cân nhắc trong chốc lát, nhưng cũng đem suy nghĩ này ném sang một bên: “Chủ yếu kinh doanh cái gì?”

Trọng Nham nói: “Trồng hoa, tiêu thụ, xuất nhập khẩu. công ty đứng tên tôi, đăng ký tài chính một ngàn vạn.”

Lý Thừa Vận kinh hãi một chút: “Con ở đâu ra có nhiều tiền vậy?”

Trọng Nham cũng không gạt ông ta: “Một phần là lãi đầu tư tương lai, một phần là tiền bán cổ phần công ty, còn lại một phần là ông cho tôi.”

Lý Thừa Vận: “...”

Lý Thừa Vận vốn tưởng Trọng Nham chịu ủy khuất, tự mình đem tiền tới an ủi cậu, khiến ấn tượng của Trọng Nham về ông có thể thay đổi dù chỉ một chút. Nhưng ai ngờ...

Trọng Nham thầm nghĩ từ nay về sau nếu có việc gì thì có thể tới tìm Lý Thừa Vận kêu ông ta ra mặt giúp cậu, hiện tại tự nhiên sẽ không giấu diếm gì. Lý Thừa Vận thật sự muốn điều tra thì cũng không có gì không tra được, dù sao Trình Du, Ôn Hạo sẽ tính kế cậu, hoặc Lý lão gia sẽ tính kế cậu, nhưng Lý Thừa Vận thì không. Ông ta tuy rằng hỗn đản, nhưng dù sao cũng là thế gia công tử, ông ta khinh thường chuyện đi tính kế lấy đồ của tiểu bối.

Lý Thừa Vận ngồi nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ biết thở dài: “Được rồi, ta làm giúp con, đặt tên công ty là gì?”

Trọng Nham không thường đặt tên gì đó, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Cứ đặt là Ba Mươi Sáu Quận đi.”

Lý Thừa Vận sợ run một chút, chậm rãi nở nụ cười: “Tần vương 26 năm thu phục lục quốc nhất thống thiên hạ tạo nước Tần. Bãi bỏ chư hầu, lập thủ úy, chia thiên hạ thành 36 quận. Trọng Nham, đã tâm không nhỏ.”

Trọng Nham giả mù sa mưa cùng ông khách khí: “Quá khen, quá khen.”

“Được rồi, ta xem con nhất thống thiên hạ thế nào.” Lý Thừa Vận cười ha ha: “Nếu không cho ta góp vốn với?”

“Không cho!” Trọng Nham một hơi từ chối ngay, đùa giỡn cái gì vậy, sao có thể cùng té ngã cùng trong một hố chứ, quá dọa người rồi!

“Không cho thì thôi, gay gắt làm gì?!” Lý Thừa Vận cách cái bàn trà xoa xoa đầu Trọng Nham một phen, trong giọng nói vô ý lộ ra tia thân mật: “Ta sẽ sai người đi làm thủ tục giúp con. Còn con? Giờ con định làm gì?”

Trọng Nham không kiên nhẫn gạt tay ông ra: “Tôi muốn nhất thống thiên hạ, đương nhiên phải đi tìm Lý Tư của tôi trước.”

Lý Thừa Vận một lần nữa cười phun.

Hải Thanh Thiên lại một lần nữa phát huy công năng cường đại của bản thân: đi tìm người. Thủ tục công ty Lý Thừa Vận còn chưa làm xong, mà tư liệu người kia toàn bộ đã được đóng gói gửi vào mail của Trọng Nham. Trọng Nham đọc toàn bộ thông tin từ đầu tới cuối hai lần, ngay cả ảnh chụp cũng xem qua từng cái, càng nhìn càng hoài nghi.

Hải Thanh Thiên trong điện thoại hỏi cậu: “Có phải người đó không?”

Trọng Nham cảm thấy không phải, nhưng thời gian cũng cách khá lâu rồi, cậu lúc trước cũng không đặc biệt chú ý tới phương diện này, thật sự không quá chắc chắn: “Người này, anh xác định anh ta là người tạo ra ‘Thịnh An Tố’?”

“Thịnh An Tố” là một gốc lan đạt được huy chương vàng trong cuộc thi hoa lan mở rộng năm nay, các chuyên gia đã bình phẩm nó: Đây là loài sen lan có nguồn gốc hoang dã ở lưu vực sông Trường Giang. Cánh hoa sen, tâm màu trắng, ba cánh bên ngoài hơi giống hình túi. Đài cứng tựa vỏ trai, khép lại thành hình bán nguyệt lưỡi liềm, trong sạch như ngọc, nâng đỡ toàn bộ cánh và nhụy hoa. Người tạo ra nó là Triệu Thịnh An, vốn là một chuyên viên nghiên cứu thực vật bình thường, bởi vì “Thịnh An Tố” được giải thưởng lớn mà thanh danh truyền xa. (Jeremy: thực ra cái chỗ tả hoa đó cũng không hiểu lắm đâu ọ.ọ)

“Không sai, chính là anh ta.” Hải Thanh Thiên trong điện thoại chắc chắn hai tiếng: “Cậu cũng thấy ảnh chụp ‘Thịnh An Tố’ rồi đúng không? Cậu nói xem, cái cây hoa đó đẹp thì cũng đẹp thật nhưng cũng không đến mức được tung hô như vậy đi, gì mà chỉ có mấy cái lá với mấy bông hoa cũng có giá hơn mười vạn? đúng là so với cướp ngân hàng còn lời hơn!”

Chính Trọng Nham cũng không hiểu vấn đề này lắm. nói thật, cậu cũng không biết mấy bông hoa đó đáng giá ở chỗ nào, cho dù có đẹp thì cũng chả đến mức đẹp tới mù mắt, sao lại có thể đắt đỏ đến vậy? kỳ thật trong mắt Trọng Nham hoa hoa cỏ cỏ đều không khác nhau là mấy, tựa như cậu thích uống trà, nhưng lại không thể phân biệt được đâu là trà ngon đâu là trà phổ thông.

Trọng Nham thì thảo tự nói: “Hình như người năm đó đoạt giải mang họ Lâm...”

“Họ Lâm?” Hải Thanh Thiên bên kia không biết lại lật lật cái gì: “Trong tư liệu của tôi cũng có ghi, anh ta có một người đồng nghiệp họ Lâm, tên Lâm Bồi. hai người này có quan hệ rất tốt, Lâm Bồi là bạn đại học với anh ta, sau khi ra trường đồng thời cùng ở chung một phòng trọ.”

Trọng Nham đắm một quyền xuống bàn: “Đúng! Chính là Lâm Bồi!”

Hải Thanh Thiên hồ đồ: “Nhưng cậu kêu tôi điều tra người đạt huy chương vàng trong giải hoa lan năm nay mà...đạt giải là ‘Thịnh An Tổ’, người sáng tạo ra là Triệu Thịnh An, thông tin này không sai.”

Kiếp trước Trọng Nham đã có ý định đầu tư kinh doanh hoa cỏ, khi đó được người giới thiệu quen biết với chuyên gia trồng hoa lan nổi tiếng với biệt danh “Hoa Lan Vương” Lâm Bồi. cậu và Lâm Bồi đã gặp mặt mấy lần, đối với tài năng của anh ta cũng có hiểu biết, nghe nói lúc đầu anh ta chỉ là một chuyên viên nghiên cứu bình thường không có tiếng tăm gì, hơn mười năm trước trong một cuộc thi sáng tạo hoa lan mới đã tạo ra một giống hoa Mặc Lan tinh xảo thể hiện tài năng của mình, bồn Mặc Lan này chính là loài hoa được yêu thích và đắt đỏ nhất lúc đó, mỗi một chậu cũng có giá hơn trăm vạn.

Chẳng lẽ lúc này Lâm Bồi còn chưa tạo ra loài Mặc Lan có giá trên trời đó? Trọng Nham cau mày đánh giá hình ảnh chậu “Thịnh An Tổ” trên màn hình máy tính. Cậu kỳ thật không thể nào tin được mảnh khoe một phát từ chim sẻ biến thành phượng hoàng này, một người nếu thật sự có tài, dù không có cơ hội thi triển thì cũng không thể không có khả năng một chút cũng không lộ ra như vậy. Thành công là cả một quá trình tìm tòi khám phá, không ngừng tích lũy qua năm tháng, tuyệt đối không giống như bắn pháo hoa, chỉ một thanh âm vang lên, sau đó tỏa sáng cả bầu trời.

Trọng Nham vẫn chăm chú nhìn ảnh chụp Triệu Thịnh An. Bỗng nhiên toát ra một suy nghĩ quỷ dị: có thể nào bồn “Thịnh An Tổ” này thật ra là do Lâm Bồi tạo ra hay không? Bọn họ chẳng những làm cùng một chỗ, sau khi tan việc cũng ở cùng một nhà, Triệu Thịnh An muốn trộm thành quả lao động của anh ta cũng không phải khó khăn gì.

Sở dĩ Trọng Nham hoài nghi như vậy cũng vì còn có một nguyên nhân trọng yếu khác: Trọng Nham khi đó vì quen biết Lâm Bồi, nên cũng biết không ít chuyên gia nổi tiếng trong việc chế tạo giống lan mới, cũng tiếp xúc không ít người trồng hoa chuyên nghiệp, nhưng cho tới giờ cậu cũng chưa từng nghe nói tới người tên Triệu Thịnh An này. Nếu gã thật sự có tài tạo ra loại hoa nổi tiếng như “Thịnh An Tổ”, vậy vì sao những năm sau không hề thấy anh ta xuất hiện, lại biến mất vô thanh vô tức như thế?

Trọng Nham vốn tính nghi ngờ khá cao, trong lòng có phỏng đoán như vậy, liền lập tức gọi điện cho Hải Thanh Thiên, nhờ anh ta theo dõi Lâm Bồi, điều tra kỹ càng triệt để về người này chút.

Từ lúc cậu tính toán thuê khu đất ở sau Ngưu Đầu thôn để bắt đầu trồng hoa, Trọng Nham liền cân nhắc, nếu muốn kinh doanh hoa, tối quan trọng chính là tổ chức đội ngũ nghiên cứu của riêng mình, có thể tạo ra những giống hoa mới độc nhất vô nhị. Chỉ có không ngừng tạo ra loài hoa mới, cộng thêm kỹ thuật phát triển mới kéo theo nghiệp vụ đi lên, nếu chỉ bán những loài hoa thông thường hiện đã có đầy rẫy trên thị trường, vậy cậu lấy cái gì để cạnh tranh với những cửa hàng lâu năm? Làm không tốt rất nhanh sẽ bị đào thải.

Trọng Nham kiếp trước đã tận mắt thấy được thành tựu của Lâm Bồi, nếu như có thể mời một chuyên gia thực vật nổi tiếng tài năng trời cho về làm việc cho mình... thì thật sự cậu nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Hải Thanh Thiên vẫn không rõ ý tứ của cậu lắm, nắm chặt điện thoại truy vấn: “Cậu kêu tôi tra phương diện nào? Công việc hay đời sống riêng tư?”

“Điều tra hết.” Trọng Nham nói: “tôi hoài nghi ‘Thịnh An Tổ’ là do Lâm Bồi tạo ra.”

“Mẹ nói!” Hải Thanh Thiên lấp bắp kinh hãi: “ không phải là cậu có thông tin nội gián gì đấy chứ?”

“Chỉ đang hoài nghi, cho nên mới phiền anh đi tìm chứng cứ.”

Hải Thanh Thiên đầu đầu: “Chứng cứ này cũng không dễ tìm, cho dù có tìm ra báo cáo chi tiết để so sánh... tôi xem cũng không hiểu gì.”

“Cũng không cần phiền toái như vậy, đâu có bảo anh đi làm gián điệp thương mại.” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Anh chỉ cần theo dõi hai người kia, nếu như thật sự là Triệu Thịnh An trộm thành quả nghiên cứu

của Lâm Bồi, vậy thì giữa bọn họ sẽ không còn hòa khí như trước nữa. sẽ nhìn ra manh mối.”

Hải Thanh Thiên đáp: “Vậy thì không thành vấn đề.”

Trọng Nham dặn thêm: “Nếu có tình huống gì nhớ báo ngay cho tôi.”

“Ok.”

Trọng Nham trong lòng thầm nghĩ, nếu có thể ở thời khắc Lâm Bồi cần giúp đỡ nhất xuất hiện trước mặt anh ta, hắc hắc, vậy thì thật sự là ông trời đang giúp mình rồi.

Hết

49. Chương 49: Chuyện Sợ Hãi Nhất

Trọng Nham từ khi trở về cứ cảm thấy mình đã quên làm chuyện gì đó, nhưng mấy ngày nay cậu cũng bận rộn, lại thêm chuyện sang tên cổ phần công ty Đức Ôn, rồi cùng Hải Thanh Thiên liên hệ chuyện điều tra chi tiết Lâm Bồi, bớt thời giờ về thôn sau thuê vài người làm dọn dẹp sạch sẽ khu đất cậu vừa thuê, về phần sau này khu vườn trồng hoa gì, trồng như thế nào, vậy thì đợi cậu mời được chuyên gia về rồi hãy nói đi.

Trọng Nham bận rộn tới tấp mắt mũi, nhiều ngày liền mệt bỏ hơi tai. Khi trở lại nội thành thì trời đã tối đen. Cậu cảm thấy bản thân phải tìm cách sửa cái tật xấu sợ lái xe này mới được, giờ cứ đi đâu là lại bị chen ép trên xe bus, thật sự rất khổ sở, tối quan trọng là không thuận tiện chút nào. Nếu bản thân tự lái xe thì khoảng 4 giờ chiều đã về tới nhà, giờ thì hay rồi, trời đã tối mịt mà cơm chiều còn chưa thấy đâu.

Đã mấy ngày Trọng Nham không về nhà, dì giúp việc cũng không tới nấu cơm, nên trước khi về nhà cậu phải tìm chỗ nào để giải quyết cái bụng rỗng đã, nếu không về nhà cũng chỉ có mì gói chờ đợi. Trọng Nham suy nghĩ xem mình nên ăn gì, trong đầu nhanh chóng lướt qua vài món, giữa chừng đột nhiên nhớ ra chuyện mà mình đã quên là chuyện gì: Tần Đông Nhạc xuất viện! lúc trước đã hứa hẹn nói sẽ đi đón anh xuất viện, kết quả cuối cùng liền quên sạch, giờ này chắc người ta đã sớm xuất viện xong xuôi rồi.

Trọng Nham có chút ảo não, vội vàng lấy di động ra gọi điện cho Tần Đông Nhạc, điện thoại vừa kết nối, chưa đợi bên kia nói gì đã lên tiếng xin lỗi trước: “Tần đại ca, anh xuất viện rồi sao? Xin lỗi, tôi ra ngoài một chuyến, hôm nay vừa mới về...”

Đầu dây truyền tới tiếng cười hơi lạ, không phải là giọng của Tần Đông Nhạc.

Trọng Nham sững sốt một chút, chợt nghe người đang cười kia nói: “Tìm Tần Tam đúng không, chờ chút, để tôi gọi cậu ấy cho cậu.”

Mấy giây sau, trong điện thoại truyền tới giọng nói của Tần Đông Nhạc: “Alo? Trọng Nham?”

Trọng Nham còn chưa hồi phục lại tinh thần, trong lòng đang nghĩ người kia là người nào, sao có thể tùy tiện tiếp điện thoại của người ta vậy chứ, bộ anh ta quen thân với Tần Đông Nhạc lắm sao?

“Nhóc vừa từ đâu về thế?” Tần Đông Nhạc chắc đã nghe người kia truyền đạt lại, trực tiếp hỏi: “Là về quê sao?”

Trọng Nham ừ một tiếng, có chút ngại ngùng: “Bên bà ngoại lâm thời có chút chuyện, nên đã ở lại thêm vài ngày.”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Anh đoán bài tập hè của nhóc khẳng định chưa động tới đúng không?”

Trọng Nham: “...”

Có thể đừng nhắc tới chuyện này không!

Tần Đông Nhạc đại khái cũng đoán được suy nghĩ của cậu, rất nhanh chuyển đề tài: “Anh nghe giọng nhóc hình như rất mệt, có phải hôm nay mới về không?”

“Không phải.” Trọng Nham có chút áy náy: “Tôi đã về được mấy hôm, nhưng toàn ở trong thôn, hiện tại đang làm công tác chuẩn bị.”

“Anh nghe nói chuyện kinh doanh của nhóc xảy ra chuyện...” Tần Đông Nhạc tạm dừng một chút, Trọng Nham là một đứa nhỏ mẫn cảm, anh nhất thời không biết hỏi như vậy có khiến cậu cảm thấy như đang bị mình chọc người đau chân không.

“A.” Trọng Nham sững sốt một chút: “Truyền nhanh vậy? ngay cả anh cũng biết rồi?”

“Anh là nghe cặp song sinh trong nhà nói. Bọn họ cũng là dân làm ăn, tin tức trong giới tự nhiên linh thông hơn chút.” Tần Đông Nhạc nghe giọng điệu cậu rất bình thường, cảm thấy sự tình cũng không nghiêm trọng như mình nghĩ, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Trọng Nham hiện tại đã mở công ty, chẳng những kiếm được lời mà còn vớt bỏ được đồng đội heo không đáng tin, không gì so với cậu may mắn hơn: “Tôi hiện tại đang thu xếp làm ăn riêng.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Bây giờ hơi khó nói, qua một thời gian nữa tôi sẽ nói cho anh biết.” Trọng Nham nghĩ thầm, chuyên gia nghiên cứu hoa lan còn chưa tìm được, giờ có nói gì cũng còn quá sớm: “Ừm, hiện vẫn bận rộn làm việc trong thôn, tôi về sau sẽ là nông dân.”

Tần Đông Nhạc bị ngữ khí cậu chọc cười: “Trong lòng em tự biết là được.”

“Sức khỏe anh sao rồi?” Trọng Nham nói xong cảm thấy mình hỏi có quá quá băng quơ, vội nói thêm: “Anh ở chỗ nào? Ngày mai tôi qua thăm anh được không?”

“Đương nhiên được.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Có thời gian thì nhóc qua đây ăn cơm với anh đi. Chỗ anh vừa lúc có một đầu bếp tay nghề siêu cấp ngon, em tới nếm thử tay nghề của cậu ta xem.”

Trọng Nham nghe nói trong nhà anh ta có khách, do dự một chút, nghĩ lại cảm thấy cũng không có gì, chỉ là đi thăm bệnh, đồng thời ở lại ăn cơm thôi. Người ta có khách hay không cũng không liên quan tới cậu.

“Được, anh nhắn địa chỉ cho tôi, trưa mai tôi qua.”

Trọng Nham cúp điện thoại, rẽ vào một cửa hàng thức ăn nhanh mua một phần cháo sườn đóng gói xách về nhà, ngồi trước máy tính, vừa ăn vừa đọc báo cáo Hải Thanh Thiên gửi tới. mấy ngày nay Hải Thanh Thiên vẫn luôn đi theo Triệu Thịnh An và Lâm Bồi, còn chụp không ít ảnh. Có ảnh buổi sáng cả hai từ trong nhà đi ra, rồi tan tầm cùng lên tàu điện về nhà, còn có cùng nhau tới siêu thị mua đồ. Trọng Nham ngậm thìa cháo âm thầm nghĩ: Sao ngay cả siêu thị cũng đi cùng, hai người này không phải là một đôi đấy chứ?

Phần cuối tư liệu, mọi chuyện tựa hồ đã xảy ra chút biến hóa, có ảnh Lâm Bồi đi phía trước, Triệu Thịnh An ở phía sau nín kéo tay áo anh, còn có ảnh Lâm Bồi đứng xoay lưng với ống kính, Triệu Thịnh An đứng đối diện, vẻ mặt xấu hổ.

Trọng Nham nhất thời hưng phấn, cháo cũng không ăn tiếp, cầm di động gọi điện cho Hải Thanh Thiên: “Hai người bọn họ có phải đã cãi nhau to?”

Hải Thanh Thiên hừ một tiếng: “Sao tôi thấy khẩu khí cậu lại hưng phấn như vậy?”

Trọng Nham tâm nói vô nghĩa, bọn họ không cãi nhau, tôi sao có thể chứng thực ai mới chính là người đã tạo ra “Thịnh An Tố”?!

“Thời gian gần đây hai người bọn họ thường xuyên xảy ra mâu thuẫn.” Hải Thanh Thiên thực tế nói: “Nhưng có phải vì lý do cậu nói hay không giờ còn chưa được chứng thực. trước kia bọn họ cùng tiến cùng lui, giờ thì mỗi người một ngã, cơm tối cũng là Lâm Bồi một mình ăn bên ngoài, ăn xong mới về. trước kia cả hai thường mua nguyên liệu về cùng nấu ăn.”

“Còn cùng nấu cơm?” Trọng Nham càng nghĩ càng khả nghi: “Hai người bọn họ là một đôi?”

Hải Thanh Thiên suy nghĩ chốc lát: “Này không dễ nói, sao, cậu kì thị?”

“Không có.” Trọng Nham đáp thực rõ ràng: “Về sau nói không chừng tôi cũng tìm nam nhân.”

Hải Thanh Thiên bật cười: “được được, cậu vui là được.”

“Đừng có ở đó mà cười.” Trọng Nham tức giận nói: “Đi theo dõi người ta đi!”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi.” Hải Thanh Thiên nói: “Hai người bọn họ hẳn sẽ không còn cãi nhau nữa đâu, tôi vừa tra được địa chỉ nhà mới Triệu Thịnh An... nhà mua hồi trước, trang hoàng cũng đã xong, Triệu Thịnh An còn tự mình mua đồ nội thất, hàng xóm nói chủ nhân căn nhà là một cô gái trẻ tuổi, khi trang hoàng nhà cửa có tới mấy lần, còn nói đây là phòng tân hôn. Thân phận cô gái này tôi còn chưa tra được. À, Lâm Bồi hẳn vẫn chưa biết đâu.”

“Mẹ nó.” Trọng Nham mắng một câu: “Cái gì vậy?!”

Hải Thanh Thiên dở khóc dở cười: “Còn chưa điều tra rõ rốt cuộc là chuyện gì, đừng vội mắng chửi người ta.”

“Được rồi, anh đi điều tra đi.”

Có đôi khi, bởi vì ấn tượng đầu tiên về một người đã không tốt nên bất giác sẽ cảm thấy người này đối nhân xử thế cũng không ra làm sao. Cái này Trọng Nham cũng biết, nhưng đứng ở một góc độ tương đối khách quan mà nhìn, hai người kia vừa là bạn học vừa là đồng nghiệp, lại còn cùng ra cùng vào, còn cùng tới siêu thị mua thức ăn, kết quả một người lén lút mua nhà riêng chuẩn bị kết hôn gạt người còn lại... cho dù là bạn bè thân thiết, vậy tình bạn này cũng khiến tim người ta băng giá.

Chuyện này tất nhiên sẽ không giấu diếm được lâu, phòng ở của Triệu Thịnh An trang hoàng xong, chuyển nhà cũng là chuyện sớm muộn, nói không chừng gã còn đổi nghề, rời khỏi phòng nghiên cứu toàn cây với cỏ nhằm chán kia. Gã hiện tại đã là người nổi tiếng tạo ra “Thịnh An Tố”, có rất nhiều công ty lớn bỏ ra một số tiền lớn để mời gã về làm việc cho mình, đến lúc đó Lâm Bồi còn không biết chuyện sao?

Khi đó trong lòng anh ta sẽ nghĩ thế nào?

“Đừng nghĩ nhiều.” Trọng Nham tự khuyên nhủ bản thân: “Mi bị anh em ruột hại, nhưng không nhất định người khác cũng sẽ bị như vậy. Bên trong chuyện này nói không chừng còn có ẩn tình gì đó. Bọn họ đều là nhà khoa học, nhà khoa học đều không phải người đơn thuần.”

“Nhà khoa học thì cũng là người.” Trọng Nham nghiêm túc phản bác: “Là người thì ai chả có tâm tư. Ta thấy tâm hám danh của bọn họ so với người bình thường còn nặng hơn nhiều.”

“Mi không thể tin tưởng người khác được sao.”

“Không tin là bởi vì ta còn chưa gặp được.” Trọng Nham đếm đếm đầu ngón tay tự nói với mình: “Mi xem, những người ta đã gặp, có ai là chân chính đơn thuần? Trừ bỏ Tần Tiểu An — cậu ta còn nhỏ, còn chưa trưởng thành, không tính.”

“Những người mi đã gặp cũng không thể chứng minh trên đời không tồn tại người như vậy. Giống như không khí ấy, mi gặp qua không khí chưa?”

“... Ta không thích nói chuyện với mi. Im đi!”

“Ta thích.”

Trọng Nham mệt mỏi vô cùng, ngày hôm sau ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, di động vang lên hai lần mới tỉnh lại. mở mắt ra đã gần 11 giờ trưa. Nhảy dựng lên, chạy đi rửa mặt, thu thập xong xuôi vội vàng chạy ra ngoài, tới cửa hàng hoa quả mua một giỏ hoa quả tươi, mang tới vừa đi thăm bệnh vừa giải quyết vấn đề cơm trưa của mình.

Trọng Nham cảm thấy bản thân thiếu ngủ trầm trọng, đứng ở bến đợi xe bus vẫn còn có chút mơ màng, đang nghĩ tìm chỗ nào dựa vào một chút, thì chuông di động lại vang lên, cậu còn tưởng Tần Đông Nhạc gọi thúc giục cậu mau tới, không ngờ vừa ấn nghe thì giọng Hải Thanh Thiên gào lên một câu: “Trọng Nham! Không xong! Biểu tình người kia không ổn, tôi thấy hình như anh ta muốn nhảy lầu!!!!”

Trọng Nham giật mình, nhất thời tỉnh táo hẳn: “....Hả? Anh nói ai?”

“Chính là cái người trồng hoa đó! Lâm Bồi!” Hải Thanh Thiên thở hổn hển: “hai ngày trước tôi phải trợ thủ đi theo anh ta, hôm nay trợ thủ có việc, đến lượt tôi ra trận. Họ Lâm sáng sớm lưu loát thu dọn mọi thứ đi ra ngoài, đầu tiên tới viếng mộ cha mẹ anh ta, sau đó đi dạo quanh ký túc xá đại học một lúc, rồi chạy tới tòa cao ốc Chấn Hoa! Lúc này xem ra anh ta đã lên tới tầng cao nhất rồi... mẹ nó, đây là tiết mục cáo biệt trước lúc lâm chung, đệt!”

“Mau báo cảnh sát!” Trọng Nham cơ hồ cũng hét ầm lên.

“Báo! Báo rồi!” Hải Thanh Thiên so với cậu còn gấp hơn: “Nhưng cho dù có là cảnh sát cũng không có cánh, đây không phải là vấn đề thời gian sao?!”

Trọng Nham biết tòa nhà Chấn Hoa, cậu mỗi lần về Ngưu Đầu Thôn đều phải đi ngang qua đó. Trong điện thoại có rất nhiều âm thanh huyền ảo không rõ, Trọng Nham không nói nữa, chặn một chiếc taxi chạy thẳng tới tòa cao ốc Chấn Hoa. Kiếp trước hẳn Lâm Bồi cũng đã trải qua một cú sốc như vậy, nhưng không ai so với Trọng Nham biết rõ hơn, cho dù một lần nữa trải qua chuyện đồng dạng, một người cũng có khả năng làm ra lựa chọn bất đồng. Lâm Bồi liệu sẽ lựa chọn tương lai sáng lạn đang chờ anh ta hay thực sự sẽ đi tìm cái chết?

Xe taxi xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, lao nhanh tới tòa cao ốc Chấn Hoa. Trọng Nham lòng như lửa đốt cầm chặt di động, sợ Hải Thanh Thiên lại gọi điện tới nói “Không xong.” Mấy phút sau, di động lại vang lên, Trọng Nham nhìn cái tên Tần Đông Nhạc hiện trên màn hình, trái tim đang treo đột nhiên buông lỏng.

“Trọng Nham? Dậy chưa?” giọng Tần Đông Nhạc trước sau như một: “còn nhớ tới nhà anh ăn cơm không đấy?”

“Tần đại ca.” Trọng Nham không muốn thừa nhận là khi nghe thấy giọng anh, cậu đã khẽ thở phào ra một cái: “Tôi tạm thời không thể qua nhà anh được. giờ tôi đang ở trong taxi, phải tới tòa nhà Chấn Hoa trước... một người bạn của tôi hình như muốn nhảy lầu!”

Tần Đông Nhạc cũng lấp bấp kinh hãi: “Báo công an chưa?”

“báo rồi.” giọng Trọng Nham hơi run rẩy. mặc dù thời tiết giữa hè nhưng sau lưng cậu lại chảy đầy mồ hôi lạnh. Nội tâm cậu cũng đã một bó tuổi, cũng từng trải qua sống chết, nhưng muốn nói tới trong cuộc sống chuyện cậu sợ hãi nhất thì đó chính là nghe thấy hai chữ Nhảy Lầu. Cung Chất tuy rằng tìm chết không thành nhưng loại cảm giác sợ hãi giống như tử vong sát bên người này vẫn luôn đặt nặng trong lòng Trọng Nham. Mỗi khi nhớ lại, đều cảm thấy rất khó thở. Đó gần như một loại bản năng nguyên thủy — sợ hãi vô cùng, không liên quan tới lý trí, cậu hoàn toàn không cách nào vượt qua nổi.

“Đừng nóng vội, anh lập tức qua đó!” giọng Tần Đông Nhạc ôn hòa kiên định, có mị lực khiến người ta tin phục.

Trọng Nham còn muốn nói nữa, nhưng anh đã cúp máy. Trọng Nham nhìn chăm chăm di động trong tay, nhẹ giọng nói thầm: “Chỉ còn một chân, anh qua đó làm gì...”

Chú lái xe cũng nghe được lời cậu vừa nói lúc nãy, bắt giắc mà tăng tốc: “Tiểu tử, đây là chuyện liên quan tới mạng người, báo công an chưa?”

“Báo rồi.” Trọng Nham thở dài: “Vừa rồi trong điện thoại chính là cảnh sát.”

Chú lái xe nói liên tục: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Trọng Nham một phen lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy không còn hoảng hốt như vừa rồi, áp lực nặng nề trong lòng đột nhiên bị người ta phân tán đi mất một nửa. Xe chạy tới trước cửa tòa nhà Chấn Hoa, cậu thậm chí còn cảm thấy bản thân sẽ không vì lần thứ hai thấy có người đứng trên mái nhà cao vút mà hít thở không thông.

Tòa cao ốc chọc trời lạnh như băng, xe cộ qua lại trên đường như nước chảy, người đi bộ cũng vội vội vàng vàng trên vỉa hè, cái thành phố này sẽ không vì một người chết mà thay đổi tiết tấu nhịp sống cố hữu của nó. Tại nơi các bạn không biết, mỗi một giây một phút đều có em bé sinh ra, cũng có người rời khỏi nhân thế.

Sinh mệnh tựa như bọt nước sóng biển cuộn cuộn, tồn tại rồi lại nhanh chóng biến mất, vô thanh vô tức.

Trọng Nham vào thang máy, ấn thang máy lên tầng cao nhất đầu ngón tay run nhè nhẹ.

Hết

50. Chương 50: Vừa Gặp Đã Thân

Trên sân thượng, nam nhân mặc bộ quần áo nhạt màu hai tay bám lên lan can bê tông cao cỡ nửa người, biểu tình hồ hững nhìn xuống thành thị ồn ào náo động phía dưới. giống như muốn tìm kiếm thứ gì đó đã từng tồn tại, nhưng chung quy vẫn không tìm được, ánh mắt nhiễm một tầng thất vọng nhợt nhạt. anh nhìn quá mức chuyên chú, hoàn toàn không chú ý tới mấy người đứng ở phía sau mình đang lải nhải mấy lời vô nghĩa gì đó. Người thường hay cảnh sát, vào giờ khắc này không còn ý nghĩa gì nữa.

Khi Trọng Nham đi lên sân thượng chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cục nghẹn ở ngực chột thả lỏng, cả người như có cảm giác thoát lực suy yếu. Người kia chính là Lâm Bồi, cho dù đã không gặp nhau hơn 10 năm, nhưng Trọng Nham liếc mắt một cái vẫn nhận ra lão bằng hữu ôn hòa mà thông dong như trong những ký ức xưa cũ, khuôn mặt vẫn vậy, điềm nhiên bình thản, chỉ là thiếu đi vài phần lãng động của năm tháng mà trở nên thuần hậu tao nhã, nhiều hơn một tầng âm đạm suy sụp.

“Lâm Bồi?” Trọng Nham hít sâu một hơi, tận lực khiến giọng nói của mình nghe qua tự nhiên một chút.

Nam nhân đứng cạnh lan can không động đậy.

Thanh niên đứng một bên lặng lẽ nháy mắt với cậu một cái. Tầm mắt Trọng Nham dừng trên khuôn mặt người đó, âm thầm suy đoán nam nhân này hẳn là Hải Thanh Thiên — trên sân thượng trừ bỏ Lâm Bồi đứng phía kia cũng chỉ có anh ta mặc thường phục. bất đồng với phán đoán hình tượng tràn ngập thần bí trước đây của cậu, Hải Thanh Thiên thoát nhìn giống như một sinh viên mới ra trường, tóc cắt ngắn, dương quang suất khí. Hải Thanh Thiên đại khái cũng không ngờ Trọng Nham lại trẻ như vậy, sững sờ một chút rồi bắt đầu liêu mạng nháy mắt với cậu. anh không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ sẽ kích thích cái người đang muốn tìm chết kia.

Trọng Nham ý bảo anh ta không có việc gì, quay đầu từng bước một đi tới chỗ Lâm Bồi. viên cảnh sát đứng gần đó vươn tay kéo cậu lại, Trọng Nham nhanh nhẹn phát hiện, cậu làm khẩu hình miệng với viên cảnh sát trẻ tuổi kia nói: Để tôi thử xem, tôi là bạn anh ta.

Viên cảnh sát do dự một chút.

Trọng Nham thông thả hít thở, cước bộ thật nhẹ nhàng, giống như sợ đánh thức con người đang mơ màng phía trước. tới khi khoảng cách giữa cậu và Lâm Bồi chỉ còn khoảng sáu, bảy bước chân, Lâm Bồi rút cuộc quay đầu lại nhìn cậu một cái.

Trọng Nham khẽ thở ra một hơi: “Lâm Bồi, anh còn nhớ tôi không?”

Lâm Bồi không muốn để ý tới cậu, nhưng lời nói này thật sự rất kỳ quái, anh nhin không được nhìn cậu thanh niên trẻ tuổi anh tuần bắt ngờ xuất hiện này nhiều một chút.

“Anh còn nhớ tôi không?” Trọng Nham mỉm cười với Lâm Bồi, trong lòng ngực không hiểu sao không ngừng run rẩy, khiến hô hấp cậu bất giác cũng run run: “Anh đã từng nói với tôi, anh sinh vào mùa thu, lúc sinh ra trong vườn nhà nở đầy hoa quế, hương thơm vô cùng.”

Ánh mắt Lâm Bồi nhìn rất chuyên chú, đồng thời cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Anh còn nói, đời này người anh kính nể nhất chính là chuyên gia thực vật học người Thụy Điển Linnaeus bởi vì ông ta sáng tạo ra hệ thống nhị thức...” được rồi, trời mới biết đó là cái khỉ gì.

“Còn có...” Trọng Nham cơ hồ moi hết ký ức từ thời tám hoành nào ra cố nhớ lại những gì Lâm Bồi đã nói: “Anh còn từng nói với tôi, hoa lan có phong thái quân tử, không chọn nơi sinh trưởng, thích ứng được mọi hoàn cảnh...”

Ánh mắt Lâm Bồi hoảng hốt một chút, chậm rãi hiện lên chút thần sắc bất lực yếu ớt.

“Còn nói phong lan được xưng là ‘Vương giả chi hương’ tuyệt vời ở chỗ hương thơm như có như không, tựa gần lại như xa...” Trọng Nham nhớ không nổi nhiều từ hình dung như vậy, có chút chật vật tạm dừng một chút: “Còn có... Khổng tử đã đánh giá hoa lan: Chi lan sinh u cốc, không vì hoang vắng mà không tỏa hương...”

Trong mắt Lâm Bồi có ánh lửa mong manh chợt lóe, giống như ám hiệu, anh thì thào nói tiếp nửa câu sau: “...Quân tử tu đạo lập đức, không vì khốn cùng mà mất khí tiết...”

Trọng Nham nói không ra lời, một cỗ nhiệt ý khó hiểu bành trướng trong ngực, cơ hồ bức cậu rơi lệ.

“Lâm Bồi.” giọng cậu có chút khàn khàn: “Đừng chết.”

Cách khá gần, Lâm Bồi rõ ràng nghe được tiếng nghẹn ngào trong cổ họng cậu. Lâm Bồi quay mặt đi, đôi mắt hơi phấp phồng. anh có thể khẳng định mình chưa từng nhìn thấy cậu thanh niên này, ba mẹ anh mấy năm trước đều đã mất, thân thích trong nhà cũng ít, đều ở bên nhà nội, cũng không thường qua lại. trong trường, hay chỗ làm cũng không có ai có con trai lớn như vậy, còn về hàng xóm... sinh hoạt trong thành thị bận rộn, có mấy người là thân thiết với hàng xóm?

Đã là một người xa lạ, cho dù người đó có biết nhiều chuyện của mình hơn nữa thì vẫn là một người xa lạ. Nhưng điểm kỳ quái nhất là khi Lâm Bồi nghe cậu ta nói những lời đó, không hiểu sao lại thấy ấm áp vô cùng. Đó là cảm giác ấm áp được người khác quan tâm đã lâu anh không cảm thụ qua.

Lâm Bồi quay đầu lại, thực cẩn thận đánh giá cậu thiếu niên kia: “Ai nói tôi muốn chết?”

Trọng Nham bị câu hỏi này làm cho ngây ngốc, trợn trừng mắt nhìn Lâm Bồi, lông mi còn vương một giọt nước.

Lâm Bồi khẽ thở dài: “Cậu là ai? Làm sao cậu biết tôi?”

Tim Trọng Nham chợt đập bang bang, không biết những lời này của anh ta rốt cuộc là có ý gì, “Nếu tôi nói chúng ta biết nhau từ kiếp trước, anh có tin không?”

“Kiếp trước?” khóe miệng Lâm Bồi hơi hơi nhếch nhếch, trong mắt lộ ra tia trào phúng: “Kiếp trước tôi như thế nào?”

“Rất giỏi.” Trọng Nham chậm rãi trấn định: “Kiếp trước anh là đỉnh đỉnh đại danh ‘Hoa Lan Vương’, rất nhiều người xếp hàng cầm tiền tới chờ mua được hoa của anh.”

Lâm Bồi cười khổ một chút: “có ‘Thịnh An Tố’, ai còn biết tới Lâm Bồi?”

Trọng Nham cảm thấy suy đoán của bản thân khá gần với chân tướng, nhưng cũng chỉ là một cái cây ‘Thịnh An Tố’, nếu so với những tinh phẩm đời trước do Lâm Bồi tạo ra, căn bản không đáng gì. Nếu chỉ vì một cái cây mà buông tha cả rừng rậm không phải rất đáng tiếc sao?

“Chỉ một cái ‘Thịnh An Tố’ tính là gì?” Trọng Nham khinh thường: “Anh nổi danh bằng một chậu Mặc Lan. Tên là gì nhỉ... Phong Kiều Dạ Bạc hay là Nguyệt Lạc Ô Đề gì đó, tôi cũng quên rồi. nhưng giống Mặc Lan anh tạo ra rất đặc biệt lại có tính ổn định, hoa không chỉ lớn, mà cánh hoa màu tím đen, phi thường xinh đẹp.” Trọng Nham lúc ấy trong tay cũng có một chậu, hoa giữ được hương thơm khá lâu mùi lại thanh mát, cậu đến giờ vẫn còn nhớ.

Thần sắc Lâm Bồi khẽ động, anh đúng là đang nghiên cứu Mặc Lan, không sai, chuyện này ngay cả Triệu Thịnh An sớm chiều ở chung cũng không biết, cậu thiếu niên này lại có thể thuận miệng nói ra. Hơn nữa trọng điểm nghiên cứu của anh chính là tính ổn định, rất nhiều giống hoa dù tinh phẩm tới mấy nhưng qua một thời gian sẽ xuất hiện hiện tượng thoái hóa giống, thậm chí qua hai lần nở hoa liên tiếp, màu sắc hoa cũng đã có biến hóa. “Thịnh An Tố” kỳ thật cũng không phải là một sản phẩm hoàn thiện, lứa cây thứ hai so với cây gốc tuy không khác biệt mấy nhưng cũng đã lộ ra chút thay đổi. nhưng anh chưa kịp quan sát nghiên cứu tình trạng đời thứ ba thì Triệu Thịnh An đã không thể chờ được nữa liền đem nó ra ngoài, còn thay bằng tên gã.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Lâm Bồi cảm thấy thiếu niên này cho anh một cảm giác thập phần quỷ dị, những lời cậu ta nói rõ ràng vẫn chưa phát sinh, nhưng Lâm Bồi lại cảm thấy những lời đó đều là sự thật.

Trọng Nham tươi cười với anh: “Tôi là bạn anh, khi chúng ta quen biết nhau, tôi đã 32, còn anh 40. Chúng ta sinh cùng ngày.”

Tim Lâm Bồi nhảy dựng, một tia hàn ý chạy thẳng cột sống lên trên, rất nhanh xẹt qua vỏ đại não, ở trong óc khai hỏa một mảnh rung động âm ỉ. Anh há miệng thở dốc, giọng nói có chút khàn khàn: “Cậu... cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“17.” Trọng Nham đi qua tựa vào lan can, hơi nheo mắt lại: “Nhưng trong chứng minh thư là 18.”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Lâm Bồi chảy xuống, trượt qua hai má xuống cằm lung lay sắp nhỏ xuống.

“Tôi nói đều là sự thật.” Trọng Nham quay đầu qua nhìn Lâm Bồi: “Kiếp trước, tại thời điểm này tôi còn chưa biết anh. Tôi cũng không biết anh có gặp phải tên hỗn đản như Triệu Thịnh An hay không, nhưng nếu kiếp trước anh đã có thể bước qua được cái ổ gà này, thì ở kiếp này không có lý do gì anh lại vấp ngã cả.”

Lâm Bồi khô khốc nhìn cậu: “Những lời này... cậu có nói với ai khác không?”

Trọng Nham lắc đầu: “Trừ anh ra, tôi không có bạn.” kỳ thật đời trước cậu và Lâm Bồi cũng chỉ là quân tử chi giao, ngẫu nhiên gặp nhau nói chuyện uống trà vậy thôi. Lâm Bồi tính tình thực lãnh đạm, với ai cũng không thân cận. nhưng Trọng Nham rất thích nhân phẩm của Lâm Bồi, ở trong lòng thầm coi anh là bạn tốt của mình.

Lâm Bồi chợt sinh ra tia cảm động: “Cậu... cậu tên là gì?”

“Trọng Nham.” Trọng Nham tươi cười: “Trọng Nham là núi non trùng điệp ấy.”

Lâm Bồi lại hỏi: “Sao cậu tìm được tôi?”

Trọng Nham hất cằm về phía Hải Thanh Thiên: “Người kia, anh thấy không? Anh ta chính là một thám tử tư vô cùng lợi hại, tôi bỏ tiền thuê anh ta tìm anh.”

Lâm Bồi xuất thần một chút, cúi đầu khẽ bật cười: “Mẹ nó, thật sự... điên rồi!”

Mình sao lại cảm thấy mấy lời Trọng Nham nói đều là sự thật! Cái gì mà kiếp trước kiếp này, rồi còn tìm kiếm bạn tốt kiếp trước... trước giờ mấy chuyện mình đều nghĩ là ma quỷ thể nhưng lại là sự thật!

Trọng Nham biết Lâm Bồi chịu kích thích quá mức, đầu óc luân chuyển, đành phải kiếm chủ đề anh ta hứng thú ra nói: “ chuyện ‘Thịnh An Tổ’ anh đừng buồn, khi tôi quen biết anh, tất cả mọi người đều tôn vinh ‘Phong Kiều Dạ Bạc’, ai còn biết ‘Thịnh An Tổ’ là cái gì. Chậu ‘Phong Kiều Dạ Bạc’ tôi mua của anh cũng chỉ trợ trợ có mấy cái lá với mấy bông hoa mà có giá hơn 60 vạn. Đệt, anh cũng thực ác.”

Lâm Bồi không biết thế nào, chỉ bật cười: “Vậy sau này tôi không lấy tiền của cậu, tặng cậu một chậu.”

“Chấn chấn rồi!” Trọng Nham trừng anh, vẻ mặt đúng tình hợp lý nói: “Lão tử vì chuẩn bị chỗ cho anh hảo hảo trồng hoa mà tính toán về quê làm nông dân đây này. Anh phải biết, tôi vừa thuê một khu đất, có sông có suối, còn có đất đai phì nhiêu bằng phẳng, rất thích hợp để trồng cây chăm hoa. Chờ ngày mai tôi dẫn anh tới xem, còn lại vườn hoa, nhà xưởng, phòng nghiên cứu xây dựng thế nào thì anh tự quyết định, chờ tới khi chúng ta làm ăn có lãi, thì cái tên Triệu Thịnh An kia chúng ta muốn vùi dập gã thế nào chả được?!”

Trong lòng Lâm Bồi ngũ vị tạp trần: “Việc kinh doanh... tôi không có tiền.”

“Anh chính là tiền.” Trọng Nham nhìn Lâm Bồi, trên mặt không ngừng tươi cười: “Công ty đã đăng ký kinh doanh xong cả rồi, cổ phần công ty chúng ta mỗi người một nửa. tôi phụ trách quản lý, anh chuyên tâm nghiên cứu hoa. Ok?”

Lâm Bồi nhìn cậu, khóe miệng chậm rãi hiện lên ý cười.

“Chuyện này cứ quyết định như thế đi!” Trọng Nham cao hứng: “Còn nhảy lầu không? Nếu không nhảy nữa thì chúng ta đi ăn cơm, thuận tiện ký hợp đồng luôn.”

Lâm Bồi: “...”

Hình như chuyện này có chỗ nào không đúng?

“ ‘Phong Kiều Dạ Bạc’ vẫn còn đang chờ anh, còn có rất nhiều cực phẩm hoa lan mà tôi đã quên tên rồi, bọn chúng đang chờ anh tạo ra đấy.” Trọng Nham đi qua khoát tay lên vai Lâm Bồi, thăm thía khuyên nhủ: “Phải sống thật tốt khiến cho cái tên vương bát đản kia xem cuối cùng ai mới là người cười.”

“Tôi không định nhảy lầu.” Lâm Bồi thở dài: “Tôi chỉ muốn nghĩ xem tôi như thế nào lại thành thế này...” anh chỉ tòa nhà màu bạc xa xa: “Nơi đó vốn có một cái hẻm nhỏ, mọi gút mắc giữa tôi và Triệu Thịnh An đều bắt đầu từ nơi đó...”

Trọng Nham trầm nghĩ kỳ thật vẫn là luẩn quẩn trong lòng đi, nếu muốn nhớ lại thì chạy qua đó là được rồi vì sao lại chạy lên mái nhà chi vậy?

Lâm Bồi cũng có chút lạnh làm gáo vỡ làm muôi: “Cậu tìm thám tử điều tra tôi, hẳn cũng biết tôi luôn ở chung với Triệu Thịnh An.” Cậu lưu ý nhìn biểu tình của Trọng Nham, thấy cậu chỉ nghiêm túc nghe mình nói, liền yên lòng: “Anh ta đoạt thành quả nghiên cứu của tôi, còn gạt tôi ở bên ngoài tìm người khác, đến tân phòng cũng trang hoàng xong...”

Quả nhiên chuyện Triệu Thịnh An muốn kết hôn bại lộ. Trọng Nham hừ lạnh một tiếng: “Cái loại hỗn đản đó, anh đã bị gã lừa thành như vậy, lại còn muốn chết vì anh ta, không phải quá thiệt sao?”

Lâm Bồi im lặng không nói.

Trọng Nham lo lắng nhìn anh: “Sẽ không nhảy lầu nữa đấy chứ?”

Lâm Bồi lắc đầu: “Sẽ không.” Kỳ thật muốn chết chỉ là suy nghĩ chột lóe mà thôi, không chỉ vì mình bị lừa mà còn cảm thấy nhân sinh mình rất thất bại.

“Vậy được rồi.” Trọng Nham thật vất vả tìm được người, sợ anh đổi ý: “Xuống dưới liền ký hợp đồng, về sau theo tôi tới nông thôn trồng hoa.”

Lâm Bồi cười nhìn cậu, rõ ràng chỉ là một cậu nhóc mười mấy tuổi, ngữ khí nói chuyện cứ như ông cụ non. Hoặc giả cậu ta thật sự đã sống qua hơn ba mươi tuổi cũng nên.

“Triệu Thịnh An đổi nghề rồi?” Trọng Nham hỏi anh: “Chuyển nhà?”

Lâm Bồi gật gật đầu, vẻ mặt hồ hững.

“Vậy hôm nay anh dọn tới chỗ tôi ở.” Trọng Nham tắc lưỡi: “Anh cũng không cần quay về đó, tôi tìm công ty chuyển nhà uy tín dọn đồ đạc của anh sang.”

Lâm Bồi quả thật cũng không muốn tiếp tục sống ở đó nữa: “Tôi vẫn phải về đó một lần, có rất nhiều thứ tôi phải tự mình thu thập.”

Trọng Nham không tình nguyện nhìn Lâm Bồi: “Vậy ngày mai đi, hôm nay về nhà tôi nghỉ ngơi. Ngày mai tôi sẽ cùng anh về đó thu dọn đồ đạc.” vạn nhất để Lâm Bồi đi một mình, bản thân anh ta chưa nghĩ thông, hoặc là anh ta nản lòng thoái chí lặng yên không tiếng động mà chạy tới nơi khác vậy thì cậu phải làm thế nào?

Lâm Bồi như nhìn thấu tiểu tâm của Trọng Nham, gật đầu: “Được.”

Anh nhìn Trọng Nham, như có điều muốn nói, lại nhịn được.

Trọng Nham vốn là người mẫn cảm, dù chút khác thường nho nhỏ ấy cũng lập tức liền nhận ra: “Sao vậy?”

Lâm Bồi thực nghiêm túc nhìn cậu: “Nếu cậu đã là lão bằng hữu của tôi, vậy cậu nói xem tôi thích ăn cái gì?”

Trọng Nham cố gắng nhớ lại, sau một lát thần sắc suy sụp: “Không nhớ rõ, hình như không có gì đặc biệt thích ăn.” Hai người bọn họ lúc ấy thường xuyên ngồi uống trà với nhau, cơ hội ăn cơm cùng lại khá ít, Trọng Nham thật sự không chú ý anh ta thích ăn hay không thích ăn cái gì.

Lâm Bồi không để ý tới cậu, xoay người đi tới trước rồi hơi cúi người trước mấy đồng chí cảnh sát: “Xin lỗi, đã gây phiền toái cho các anh.”

Nhóm cảnh sát đều thở phào một hơi, một vị cảnh sát lớn tuổi nhin không được khuyên nhủ một câu: “Người trẻ tuổi, phải nghỉ thoáng một chút. Trong cuộc sống ai cũng có lúc nguy khốn, cố gắng vượt qua là được rồi.”

Lâm Bồi khiêm tốn nghe dạy bảo: “Bác nói phải.”

Trọng Nham ở phía sau kéo góc áo anh: “Anh rốt cuộc thích ăn cái gì?”

Lâm Bồi quét mắt nhìn cậu một cái, khoe môi cong cong: “Tôi ăn cơm không kén chọn, cái gì cũng ăn được.”

Trọng Nham: “...”

Tâm tình Lâm Bồi bỗng dưng tốt hẳn lên. Anh chưa từng nghĩ qua trong đời sẽ gặp loại chuyện kỳ diệu như thế này. Vừa gặp đã thân, anh vẫn luôn cho rằng đây chỉ là chuyện chỉ có trong tiểu thuyết giả tưởng, hiện giờ thế nhưng lại hiển hiện phát sinh ngay trên người mình. Bọn họ gặp mặt nhau chưa tới 10 phút đồng hồ, nhưng anh lại cảm thấy anh và Trọng Nham thật sự đã quen biết nhau rất nhiều năm rồi.

Ngay cả mấy giờ trước, anh còn cảm thấy cả thế giới trước mắt một mảnh u ám, nhưng hiện tại nhìn lại, cảm thấy hết thấy giống như được nước sạch rửa qua, mọi thứ dường như đều nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Không chết. Lâm Bồi nghĩ thầm, hoa lan màu đen còn chưa tạo ra, vấn đề ổn định giống loài còn chưa được giải quyết, vì sao phải tìm tới cái chết? còn có vị...ừm, lão bằng hữu mới quen này, cậu ta cũng đã nói sẽ chờ mình cùng trồng hoa, nhiều chuyện còn chưa làm như vậy, nếu không nắm chặt thời gian mà sống tốt, sao có thể xứng đáng với cái bí mật cậu ta vừa nói với mình kia?

“Tôi sẽ giữ bí mật.” cho dù chính Lâm Bồi cũng chưa thể tưởng tượng hết được nhưng vẫn nghiêm túc cam đoan với Trọng Nham.

Trọng Nham phì cười: “Anh nói ra người khác sẽ tin sao?”

Lâm Bồi thực đứng đắn nhìn cậu: “Tôi tin.”

Trọng Nham nhìn anh, trên mặt chậm rãi hiện ra một tia vui sướng không dấu nổi: “Anh đương nhiên phải tin, bắt buộc phải tin! Nếu không thì quá có lỗi với lão tử đã tốn bao công sức tiền của đi tìm anh như vậy!”

Hết

51. Chương 51: Vấn Đề Tình Cảm

Rõ ràng hôm nay là một ngày nắng nóng, vậy mà Hải Thanh Thiên lại bị dọa một thân mồ hôi lạnh, lúc này vẫn còn chưa tiêu tán đi, lại đứng giữa trời nắng chang chang có chút chói mắt. Vừa rồi anh không hiểu hai người kia nói cái gì, chốc lát gì mà nhà khoa học người Thụy Điển, rồi chốc chốc lại Khổng Tử, càng về sau tiếng nói chuyện của hai người họ càng nhỏ dần, rồi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa. Nhưng Lâm Bồi được ngăn lại, không nhảy lầu, cái này so với bất cứ cái gì đều trọng yếu hơn. Lúc này thấy Lâm Bồi đứng cạnh lan can thật sự dọa anh sợ muốn chết, anh chỉ là một thám tử tư, không phải chuyên gia đàm phán, giáp mặt giằng co gì đó thật sự không phải sở trường của anh.

Thấy Trọng Nham cùng Lâm Bồi đi tới trước mặt, Hải Thanh Thiên vươn tay vỗ vai Trọng Nham một cái, thật sự một nhất chính là nhóc con này.

Lâm Bồi nói lời cảm tạ Hải Thanh Thiên: “Cảm ơn cậu hôm nay đã đi theo tôi.”

“Không cần cảm tạ, việc phải làm thôi.” Hải Thanh Thiên vội vàng khoát tay, anh làm công việc này, đã từng theo dõi vô số người, nhưng được người bị mình theo dõi nói lời cảm tạ, vẫn là lần đầu thấy.

Trọng Nham cũng cười với anh, xoay người nhìn thấy Tần Đông Nhạc, anh chống nạng đứng ở cửa sân thượng, trên người mặc sơ mi và quần đùi thực tùy ý, dưới chân cư nhiên đi một đôi dép lê, hiển nhiên là vừa nghe điện thoại xong liền chạy tới. Trong lòng Trọng Nham có chút cảm động, cậu không ngờ dưới tình huống này sẽ có người cùng mình chia sẻ cảm giác kinh hoàng sợ hãi. Những thứ luôn khiến cậu gặp ác mộng, bỗng nhiên không còn đáng sợ chút nào.

“Tần đại ca...”

Tần Đông Nhạc chống nạng bước tới trước, không nói một tiếng mà ôm chặt cậu. Nhóc con ngốc nghếch này thật sự đã dọa sợ anh rồi, khi nhìn thấy cậu đứng ở lan can cạnh nam nhân kia nói gì đó, tim anh cũng thất lại, cách xa như vậy, thật sự nếu có bất trắc gì xảy ra chỉ sợ muốn cứu cũng không kịp.

Trọng Nham cứng người một chút, không dám giẫy dụa, một chân Tần Đông Nhạc vẫn còn đang bó thạch cao đó, cậu sợ lộn xộn sẽ khiến anh đau.

Khoảng cách gần như vậy, trán cậu vừa vịn chạm vào cằm Tần Đông Nhạc, trong thoáng chốc có ảo giác được anh bảo hộ trong lòng. Trọng Nham tinh thần mệt mỏi cực kỳ đột nhiên buông lỏng xuống, bắt giác từ từ nhắm hai mắt vùi đầu vào cổ anh, lẳng lặng cảm thụ nhiệt độ cơ thể từ một người khác truyền tới.

Tần Đông Nhạc ở sau lưng cậu vỗ nhẹ hai cái: “Về sau không được hù dọa người khác như vậy nữa.”

Trọng Nham nhắm mắt không lên tiếng, cậu hiện tại một ngón tay cũng không muốn động, chỉ muốn dựa vào nơi ấm áp như vậy ngủ một hồi.

Tần Đông Nhạc cười cười, cũng không nhúc nhích, cứ như vậy đứng ôm cậu. Chẳng tới khi Trọng Nham đã bình ổn tâm tình, làm bộ như không có việc gì mà chui ra từ trong ngực Tần Đông Nhạc: “Anh tới bằng gì?”

“Đào Dương đưa anh tới.” Tần Đông Nhạc xoa xoa đầu cậu: “Nhóc con, lời em nói đúng là muốn hù chết người đấy.”

Trọng Nham cúi đầu cười cười: “Tình huống ngoài ý muốn, ai ngờ... aiz, anh nói Đào dương chính là khách nhà anh đó sao? Anh ta đâu?”

“Cậu ấy là chiến hữu trước kia của anh, thấy không có việc gì nên đã đi xuống trước rồi.” Tần Đông Nhạc nói: “Đi thôi, chúng ta cũng xuống thôi. Những chuyện khác chờ ăn cơm rồi nói sau. Người bạn này của em...”

Trọng Nham vội nói: “Tôi sẽ đưa anh ấy về chỗ tôi.”

Tần Đông Nhạc lại xoa đầu cậu một phen: “Tới nhà em để mắt to trừng mắt nhỏ sao? Đều qua nhà anh đi, cơm trưa cũng đã làm xong rồi. chờ tới khi ăn no bụng rồi muốn làm gì thì làm.”

Trọng Nham lắc đầu: “Tôi cảm thấy anh ấy... khả năng cần yên lặng một chút.”

Tần Đông Nhạc nhìn về phía Lâm Bồi, ánh mắt không tốt, Trọng Nham vừa rồi ở gần anh ta lại còn đứng cạnh lan can nguy hiểm như vậy, anh đều nhớ kỹ đó.

Trọng Nham nhìn ánh mắt anh, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp mặt anh cũng đã nói với cậu những lời nói bóng nói gió như thế. Đối với Trọng Nham mà nói, đó không phải là ký ức vui vẻ gì. Nhưng tình huống hiện tại đã khác, những chuyện có khả năng sẽ ảnh hưởng tới ‘người nhà’ là cậu thì Lâm Bồi sẽ biến thành nhân vật bị tình nghi.

Trọng Nham nắm lấy cổ tay anh lắc lắc: “Tần đại ca?”

Tuy rằng hai mắt Tần Đông Nhạc thực bình tĩnh, nhưng cậu biết trong lòng anh đang cất giấu tức giận. Có thể cậu đã được Tần Đông Nhạc coi là người một nhà mà bảo hộ, nhưng Lâm Bồi cũng là người nhà của cậu, Trọng Nham không muốn trong lúc mấu chốt này sẽ để Lâm Bồi chịu kích thích gì.

Tần Đông Nhạc hít sâu một hơi, cúi người ghé sát tai cậu, thấp giọng thì thầm: “Anh ta rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Chuyên gia thực vật học đó.” Trọng Nham vội vàng giải thích: “Là đối tác kinh doanh của tôi.”

Tần Đông Nhạc nhú mày: “Anh ta... rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Trọng Nham hàm hồ qua loa một câu: “Vấn đề tình cảm.”

Tần Đông Nhạc nhìn Lâm Bồi, giống như đang âm thầm đánh giá anh: “Em muốn hợp tác kinh doanh cùng anh ta?”

“Ừ.” Trọng Nham gật đầu. nhớ lại lần đầu gặp mặt, cậu từng bị khí thế ngăm ngăm không rõ ý tứ này của anh gây khó dễ, Trọng Nham có chút cảm khái. Thời gian sẽ thay đổi nhiều thứ, những lời này quả nhiên nói không sai.

Tần Đông Nhạc rũ mí mắt nghĩ nghĩ, hỏi cậu: “Em có thể nói rõ cho anh biết không? Em rốt cuộc muốn cùng anh ta hợp tác làm ăn cái gì? Trồng hoa? Định làm ở đâu?”

“Là trồng hoa, ở phía sau Ngưu Đầu thôn, tôi đã thuê đất xong xuôi rồi.” Trọng Nham nhỏ giọng nói: “Tần đại ca, anh tin tôi đi, tôi sẽ chú ý anh ấy mà.”

Ánh mắt Tần Đông Nhạc cũng trở nên nhu hòa, còn lộ ra chút thần sắc bất đắc dĩ: “Chỉ mới thuê đất?”

“Hiện tại cũng chỉ có thế.” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Ngày mai, tôi sẽ cùng Lâm Bồi qua đó một chuyến, thương lượng xây dựng cơ sở vật chất thế nào rồi tính sau. Còn phải xây dựng nhà kính, còn có phòng nghiên cứu riêng. ừm, cũng phải thuê vài người làm công, còn một đồng chuyện ấy.”

Tần Đông Nhạc nói: “Khi nào quyết định đi nói cho anh biết, anh đi cùng em.”

“A? làm gì?” Trọng Nham trềng lớn mắt, chẳng lẽ anh ấy làm gia trưởng tới nghiện rồi sao?

Tần Đông Nhạc vươn tay xoa xoa ót cậu một chút: “Nghĩ gì vậy? anh đi xem khu đất em thuê, nếu điều kiện thích hợp, vậy chúng ta hợp tác trồng một chút thảo dược.”

“Thảo dược gì?”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Em hỏi quá sớm, anh muốn xem khu đất ấy trước đã, nếu điều kiện thích hợp đến lúc đó nói chuyện này cũng chưa muộn.”

“Anh chờ chút.” Trọng Nham có chút hồ đồ: “Sao cả chuyện trồng thảo dược anh cũng quản vậy? không phải nhà các anh có vườn thảo dược riêng đó sao? Tự cấp tự túc à?”

“Anh nên trả lời vấn đề nào trước?” Tần Đông Nhạc mỉm cười nhìn cậu: “Đi thôi, chỗ này không tiện nói chuyện, khi nào về nông thôn anh sẽ giải thích với em sau.”

Nơi này quả thật không phải chỗ để nói chuyện, thời cơ cũng không đúng. Trọng Nham gật đầu: “Vậy tôi sẽ gọi điện cho anh.” Tần Đông Nhạc có thể nói là người đáng tin nhất cậu từng gặp, anh nói có việc, thì tất nhiên có việc thật. Trọng Nham thấy anh chống nạng bước đi tư thế có chút không được tự nhiên, liền vươn tay đỡ tay anh: “Đi chậm một chút.”

Tần Đông Nhạc thâm tình nhìn cậu, trong mắt ẩn ẩn ý cười.

Trọng Nham không chú ý tầm mắt anh, quay lại cười cười với hai người phía sau: “Tiểu Hải, anh cũng theo bọn tôi về cùng luôn đi.”

Hải Thanh Thiên gật đầu, anh vẫn còn chưa hồi phục tinh thần đâu, nhìn Lâm Bồi đứng cạnh tim vẫn có chút đập nhanh. Tuy rằng hiện tại tin tức phát triển, thiên tai nhân họa gì đó tùy tiện sợt trên mạng cũng ra một đồng, nhưng cái loại cảm giác hoảng sợ mãnh liệt đập thẳng vào đầu vì sự việc phát sinh ngay trước mắt thì không thể nào so sánh nổi.

“Chúng tôi có lái xe tới.” Tần Đông Nhạc nói: “Đi thôi, đưa mọi người về trước.”

Trong lòng Trọng Nham vẫn còn chút băn khoăn, đáng nhẽ cậu đi thăm bệnh, kết quả lại nháo loạn khiến cho bệnh nhân phải thay cậu lo lắng, giữa trời nắng lại chạy tới đây, còn đưa người về tận nhà. Aiz...

Cửa thang máy mở ra, Trọng Nham cẩn thận đỡ Tần Đông Nhạc bước vào thang máy, người này thân thể quá chuẩn, chỉ đỡ cánh tay anh cũng có thể cảm giác được cơ bắp vững chãi hữu lực ẩn hiện dưới lớp áo mỏng, người như vậy, hẳn sẽ khôi phục rất nhanh đi?

“Chờ chân anh lạnh lại, tôi sẽ mời anh ăn cơm.” Trọng Nham dìu anh đứng vững, vừa ấn nút chờ thang máy để Lâm Bồi và Hải Thanh Thiên vào, vừa nói với anh: “Tùy anh chọn chỗ.” Cậu hiện tại tốt xấu gì cũng là người có tiền, mời người ta ăn một bữa cơm thịnh soạn cũng không đáng là bao.

Tần Đông Nhạc cười nói: “Được, đến lúc đó đừng có xù.”

“Đương nhiên sẽ không.” Trọng Nham toàn thân trầm tĩnh lại, nhin không được duỗi thắt lưng lười biếng: “Cũng không nhìn xem tôi là ai.”

Tần Đông Nhạc trêu cậu: “Vây nhóc nói xem nhóc là ai?”

Lâm Bồi nhẹ giọng nói: “Cậu là một tiểu địa chủ bá đạo.”

Hải Thanh Thiên bĩu môi, xoay mặt sang góp vui: “Có mà là một chủ thuê giáo hoạt thì có.”

Trọng Nham nổi giận: “Mấy người một đám không có mắt!”

Tần Đông Nhạc vươn tay xoa xoa đầu cậu: “Nhóc chính là nhóc, còn muốn là ai nữa?”

Khi mấy người xuống dưới, Đào Dương đã chờ sẵn trong xe, thân hình anh ta cũng tương tự Tần Đông Nhạc, khá cao lớn, tuổi tựa hồ nhỏ hơn một chút, khuôn mặt búp bê. Trọng Nham cảm thấy thoát nhìn anh ta so với mình còn trẻ hơn. Nhưng anh ta tựa hồ không thích nói chuyện, thấy bọn họ lên xe cũng chỉ lãnh đạm gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Trọng Nham cảm thấy người này không dễ gần, nhưng người ta đã bỏ thời gian ra giúp đỡ cũng nên nói tiếng cảm ơn. Đào Dương nghe cậu nói cảm ơn mình, qua gương chiếu hậu thản nhiên nhìn thẳng vào hai mắt cậu, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Không cần khách khí.”

Tần Đông Nhạc ngồi ghé phó lái thò người lại vươn tay xoa đầu cậu một phen: “Đừng khách khí, ngồi xuống đi!”

Trọng Nham cười né tránh.

Đào Dương ngồi ghé lái quét mắt liếc Trọng Nham một cái, mày nhíu chặt lại.

Trọng Nham có chút không vui, tâm nói mỗi khi mình và Tần Đông Nhạc ở cùng thường cãi nhau ầm ĩ, Tần Tiểu An cũng không chút nhả mặt với lão tử, anh là cái thá gì mà đòi thái độ. cậu phiền nhất là khi người khác thái độ với cậu, nhưng người này lại chẳng quen biết gì với cậu, lại cùng Tần Đông Nhạc tới giúp đỡ, cũng không dễ nói gì.

Lúc xuống xe, Trọng Nham cách cửa sổ xe nhìn thấy trên mặt Đào Dương lộ ra ý cười, không hiểu sao, bỗng cảm thấy anh ta như đang nghĩ. Cuối cùng mấy tên này cũng cút đi trong lòng vì thế lại càng khó chịu hơn, nghiêng người ghé vào cửa xe chỗ Tần Đông Nhạc, nghĩ xem nên làm thế nào để chọc tức lại cái gã kia.

Tần Đông Nhạc không hiểu nhìn cậu: “Còn có việc?”

Trọng Nham liếc nhìn vị chiến hữu đang kinh ngạc ở phía sau Tần Đông Nhạc, vươn tay đặt ở cần cổ kéo anh xoay người hẳn về phía mình, cúi người ghé sát lỗ tai anh, thấp giọng chỉ hai người có thể nghe được thì thầm với anh: “Chuyện hôm nay không được nói cho Tiểu An biết. Về sau cũng không cho nói.” (Jer: ày, vậy mà tưởng hun một cái ><)

Ánh mắt Tần Đông Nhạc lộ ra ý cười: “Được.”

Trọng Nham thấy sắc mặt Đào Dương biến thành đen xì, trong lòng rốt cục thấy thống khoái vô cùng: “Vây anh chờ điện thoại của tôi, khi nào quyết định thời gian tôi sẽ gọi cho anh.”

Tần Đông Nhạc theo thói quen vươn tay ra xoa xoa đầu cậu: “Được.”

Phúc hắc Trọng Tiểu Nham vô cùng cao hứng cùng mấy bằng hữu mới đi lên nhà, Đào Dương nhìn theo mãi cho tới khi cánh cổng tiểu khu phía sau họ khép lại, khẽ cau mày hỏi: “Cậu ta là ai?”

“Là bạn học Tiểu An.” Tần Đông Nhạc nói: “Chúng ta về thôi, quá giờ cơm trưa rồi, thật ngại quá.”

Đào Dương giật giật khoe miệng: “Điều này không thể trách anh.” Tạm dừng một chút nói tiếp: “Cậu nhóc kia cũng thật là, quen loại bạn bè gì thế không biết? cậu thanh niên mặc áo sơ mi màu lam kia anh có chú ý không? Người nọ bối cảnh không đơn giản.”

Tần Đông Nhạc nhớ lại: “Cái cậu họ Hải kia?”

Đào Dương gật đầu: “Cậu ta là hacker, có tiền án rồi.”

Tần Đông Nhạc lấp bắp kinh hãi: “Cậu chắc chắn?”

Đào Dương mỉm cười liếc nhìn anh: “Sao, anh không tin em?”

“Cũng không phải.” Tần Đông Nhạc không quen Đào Dương dùng ngữ khí thân mật như vậy, vẻ mặt có chút lạnh nhạt: “Tôi coi Trọng Nham như em trai mình mà chăm sóc, những chuyện có liên quan tới nhóc ấy, tôi đương nhiên sẽ để ý.”

Đào Dương như đang muốn chứng thực cái gì đó, thấp giọng hỏi lại một câu: “Chỉ là em trai thôi?”

Tần Đông Nhạc nhìn anh ta, trong mắt lộ ra thần khí tựa tiểu phi tiểu: “Đào Dương, chuyện ngày trước cậu nhờ tôi hỏi gia nhập cục công an, hai ngày nay tôi sẽ hỏi giúp cậu, cậu xem chuyển về cục Diên Khánh thế nào?”

Đào Dương đột nhiên giảm phanh: “Anh muốn em tới Diên Khánh?!”

Ánh mắt Tần Đông Nhạc chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, ngữ khí bình thường đạm nhạt: “Nơi đó quang cảnh xinh đẹp, nghe nói nhiệt độ mùa hè còn thấp hơn Thừa Đức hai độ, vẫn luôn được gọi là ‘Thủ đô của mùa hè’. Đến đó làm việc hay sinh hoạt đều rất thuận lợi. mấy năm trước cậu đã rất vất vả, cũng nên tìm một nơi ổn định hảo hảo sống đi.”

Đào Dương nắm chặt vô lăng, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Tần Đông Nhạc lặng lẽ thở dài trong lòng, anh cũng không muốn mối quan hệ với anh em từng vào sinh ra tử với mình trở thành như vậy, nhưng anh không thể thay đổi được suy nghĩ của Đào Dương, có thể làm cũng chỉ cố gắng tỏ rõ thái độ của mình, miễn cho cậu ta hiểu lầm gì đó. Huống chi thái độ vừa rồi của cậu ta với Trọng Nham, Tần Đông Nhạc đều nhìn rõ trong mắt, nhóc con kia là người anh muốn che chở, sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác nghi ngờ Trọng Nham?

Hết

52. Chương 52: Chuyển Nhà

Cơm trưa là do Hải Thanh Thiên gọi đồ bên ngoài tới, nghề nghiệp trường kỳ sinh hoạt không có quy luật như anh, bản thân cũng chỉ biết úp mì gói, gọi đồ ăn bên ngoài cũng là chuyện thường như cơm bữa. mấy người chia nhau đồng pizza và gà rán, Hải Thanh Thiên quệt quệt miệng, nói mình là thám tử tư, không có việc gì sẽ không gặp mặt khách hàng, điều này rất bất lợi cho công việc, với công việc của bọn họ tốt nhất là cả hai không biết mặt nhau, tiền thanh toán sòng phẳng qua ngân hàng, thế là xong. Tuy rằng khi Hải Thanh Thiên nói lời này trong lòng ít nhiều cũng có chút không muốn như vậy.

Trọng Nham đối với cái gọi là đạo đức nghề nghiệp của Hải Thanh Thiên cười nhạt, theo như lời anh ta nói, nếu đã gặp mặt cần gì phải giả bộ không quen biết, cũng đâu có bắt buộc phải giới thiệu với người quen đâu. Hải Thanh Thiên rời bàn phím máy tính với con chuột liền không làm gì được, vì vậy ăn xong liền vác balo rời đi luôn. Hải Thanh Thiên cũng không phải chỉ có mình Trọng Nham là khách hàng, còn có rất nhiều mối làm ăn khác, rất bận rộn đó.

Trọng Nham tiễn Hải Thanh Thiên, rồi từ trong phòng ngủ lôi ra một bộ quần áo mới đưa cho Lâm Bồi. Lâm Bồi thấp hơn cậu một chút, nhưng lại mập hơn cậu, y phục của cậu, anh miễn cưỡng có thể mặc được. dù sao quần áo mùa hè, áo phông quần cộc lớn nhỏ đều có thể mặc được không ảnh hưởng gì.

Thừa dịp Lâm Bồi đang tắm, Trọng Nham giúp anh thu dọn giường chiếu ở khách phòng. Căn phòng này từ khi cậu vào ở đều bỏ trống, dì giúp việc thì thoảng cũng giúp cậu dọn dẹp, bình thường Trọng Nham cũng ít khi ghé vào. Bởi vì không có người ở, nên đồ đạc từ lúc mua về vẫn để đó không dùng, những tấm màn mỏng chống bụi phủ bên ngoài đều được kéo ra. Lâm Bồi dọn tới ở cũng tiện, đều không cần quét dọn gì nhiều, chỉ cần phỉ phỉ chút bụi là có thể trực tiếp dùng. Trọng Nham ở trong phòng lượn qua lượn lại hai vòng, cảm thấy căn phòng trống này chính là vì Lâm Bồi mà được tạo ra.

Lâm Bồi tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy căn phòng này, quả nhiên cũng thực vừa lòng. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với Trọng Nham, nhưng nếu đã dọn tới nhà Trọng Nham ở thì những cái đó đều không cần nóng vội. Anh từ sáng sớm đã chạy tới chạy lui, còn chạy thẳng lên mái nhà tốn tâm tốn sức, lúc này ăn uống no đủ, thân thể và thần kinh đều trầm tĩnh lại, nhất thời cảm thấy buồn ngủ vô cùng.

“ngủ một giấc trước đi.” Trọng Nham phụ giúp anh: “Về sau anh ở trong phòng này, phòng ngủ của em và thư phòng đều ở tầng trên, rảnh rồi anh có thể lên đó đọc sách.” Trong thư phòng của cậu đã chất đầy nào là ‘kinh tế học’, ‘nguyên tắc quản lý khoa học’ hay ‘kinh doanh, lời và tiền’ gần đây cũng có thêm mấy quyển như ‘thị trường thương mại hoa quốc tế’ “Khái quát doanh nghiệp hoa quốc tế’... cũng không biết có phù hợp với sở thích của Lâm Bồi không.

Lâm Bồi quả thật rất mệt, đầu vừa chạm gối mắt đã díp tịt vào. Đây là một căn phòng xa lạ, không một chút khí tức quen thuộc, nhưng anh lại ngủ không mộng mị, vô cùng thoải mái. Trọng Nham mấy lần lặng lẽ hé cửa vào nhìn, Lâm Bồi ngủ say không hay biết gì. Trọng Nham thấy Lâm Bồi không phát sốt, bộ dáng cũng không có gì khó chịu, chỉ an bình say ngủ, cũng đoán được anh rất mệt mỏi, cũng không tái làm phiền nữa, để anh ngủ.

Dì giúp việc tới làm một bàn cơm chiều, cũng hầm một nồi canh tim heo có tác dụng an thần. Trọng Nham uống một nửa, để lại một nửa chờ Lâm Bồi tỉnh rồi ăn.

Trọng Nham khép cửa phòng Lâm Bồi lại, tắt đèn phòng khách đi lên lầu. điện thoại còn đang ném ở đầu giường, bên trên có một tin nhắn mới, là tin nhắn của Lý Duyên Lân: 6h tối mai, biệt thự Trình lý viên.

Trọng Nham đọc tin xong mới phản ứng lại Ôn Hạo đã từng đề cập chuyện Lý Duyên Lân làm tiệc chia tay mọi người. trước khi về Lâm Hải, cậu đã tính tới cả Vân Nam nữa, để tránh thời gian tham gia tiệc chia tay này ở biệt thự riêng của Trình Du. Không ngờ Vân Nam không đi được, lại vội vàng trở về làm thủ tục nhượng cổ phần Đức Ôn, ngược lại khiến cậu vừa kịp thời gian tham dự.

Trọng Nham cũng không do dự lâu lắm liền ra quyết định. Cậu tham gia thương trường chính là vì làm cho cuộc sống sau này của mình có chỗ dựa vững chắc, xuất thân không do cậu lựa chọn nhưng cậu có thể lựa chọn đường đi của mình, biến thành cường đại, cường đại đến mức mà bất cứ ai sau này mỗi khi nhắc tới mình đều phải nói “Đó là ‘Ba Mươi Sáu Quận’ của lão tổng Trọng Nham” mà không phải “Trọng Nham, con riêng Lý gia”.

Trọng Nham nhắn lại một tin cho Lý Duyên Lân: có thể dẫn bạn đi cùng không?

Lý Duyên Lân rất nhanh gửi tin lại: Được.

Trọng Nham lại hỏi: thiệp mời đâu?

Lý Duyên Lân gửi lại: !!!!!!!

Trọng Nham: “...”

Đây là trò đoán câu đố sao?! Dấu chấm lửng là có ý gì?

Mấy giây sau, Lý Duyên Lân gửi tiếp một tin: Không cần thứ đó, khách mời không nhiều, đều là người quen cả, quản gia đều biết.

Trọng Nham: Được, tối mai gặp.

Lý Duyên Lân: tối mai gặp.

Trọng Nham cầm di động nhìn dòng chữ “tối mai gặp” hài hòa êm dịu, tổng cảm thấy người đang cùng cậu nhắn tin không phải là Lý Duyên Lân, hoặc là Lý Duyên Lân bị cái gì đó nhập vào người. chủ yếu là do con

người này kiếp trước lưu lại cho cậu một ấn tượng khó phai, khi đó Lý Duyên Lâm chưa từng cùng cậu tâm bình hòa khí nói chuyện bao giờ chứ đừng nói là gọi điện hay nhắn tin.

Anh ta muốn đi du học, Cung Chất cũng đi cùng, việc này rõ ràng đã lệch khỏi quỹ đạo như kiếp trước. đây có lẽ là do mình ảnh hưởng, hoặc cũng có lẽ là khả năng mà số mệnh cũng không lường trước được, chính bọn họ khi đối mặt với những ngã rẽ giống như kiếp trước nhưng lại cho ra những lựa chọn không đồng dạng thì cuộc đời cũng rẽ theo một hướng khác. giống như trong một bộ phim cậu đã từng xem, nữ chính ở cùng một thời gian, cùng một địa điểm, lựa chọn đẩy một cánh cửa khác, quỹ đạo nhân sinh cũng bởi vậy mà thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trọng Nham cảm thấy có lẽ bản thân đã suy nghĩ nhiều, nhưng loại thay đổi này, không thể nghi ngờ đã khiến cậu có một loại kỳ vọng vui sướng vô cùng. Có lẽ cả đời này cũng đủ để cậu bước đi trên con đường mà mình kỳ vọng đó, không có âm mưu tính kế, không có đấu tới người chết ta sống, ngược lại nhiều hơn một chút an nhàn, nhiều một chút cảm giác... hạnh phúc đời trước chưa từng trải qua.

Có lẽ hết thấy đều có thể thực hiện được.

Lần nữa trầm nghĩ, hy vọng hết thấy đều có thể thực hiện được.

Lâm Bồi ngủ thẳng một giấc tới giữa trưa hôm sau mới tỉnh, sau khi ăn lót dạ, liền ngồi xe Trọng Nham trở về nhà thu dọn đồ đạc. Trọng Nham không chịu tự mình lái xe, còn nói tuổi thực tế không đủ, cho dù chứng minh thư có đủ tuổi đi nữa, nhưng cậu cũng không thể gạt người, bởi vì cậu là một công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật.

Lâm Bồi lúc đầu còn cảm thấy nhóc con này đang nói đùa, nhưng biểu tình Trọng Nham cố tình lại vô cùng nghiêm túc, Lâm Bồi cũng lười cùng cậu tranh cãi thiệt giả, chọn một số việc bất quá trong sở nghiên cứu buôn chuyện với cậu. xe lái vào trong tiểu khu, xa xa nhìn thấy dưới lầu có đậu một chiếc xe vận chuyển gia đình, mấy người vội vàng vàng dọn đồ đạc đi. Sắc mặt Lâm Bồi lập tức liền thay đổi.

Trọng Nham cũng nhìn ra: “Không phải Triệu Thịnh An hôm nay cũng chuyển nhà đấy chứ?”

Lâm Bồi mím môi, trong mắt toát ra ánh lửa, Trọng Nham rất lo lắng nhìn anh, cậu không phải sợ Lâm Bồi sẽ đánh nhau với người ta, mà cậu sợ những phản tử tri thức như Lâm Bồi bình thường sẽ không dễ giận nhưng một khi giận lên thì không cách nào cản nổi, sợ sẽ khiến anh mắc sai lầm.

Xe dừng dưới lầu, vừa lúc mấy nhân công khiêng cái xô pha xuống, Lâm Bồi nhìn lướt qua cái xô pha màu cam hoa văn tinh xảo kia, ba bước thành hai chạy tới, Trọng Nham khóa xe, cũng chạy theo đi lên.

Tòa nhà này đã có dấu vết của năm tháng, tường vôi màu tối, cầu thang chật hẹp, người chuyển nhà đi tới đi lui, nên khoảng cách cho người đi lại trên cầu thang liền không còn mấy. May phòng ở của bọn họ chỉ nằm ở tầng 3, Trọng Nham vừa bước lên liền thấy một nữ nhân mặc quần bò thời thượng siêu ngắn tức giận từ bên trong căn phòng có cửa màu xám đi ra. Vì để thuận tiện cho việc chuyển nhà mà cánh cửa được mở hết cỡ, nữ nhân này đi ngang qua còn bực bội đá cánh cửa một cái, tựa hồ tức giận không nhỏ.

Trọng Nham nhú mày, nữ nhân này chẳng lẽ chính là vị hôn thê mà Triệu Thịnh An đã giấu Lâm Bồi?

Trong phòng một giọng nam nhân xa lạ bực bội lên tiếng: “Cậu xem cậu cần cái gì, tôi sẽ để lại cho cậu.”

Trọng Nham cười lạnh, đến xô pha cũng khiêng đi rồi, còn giả mù sa mưa hỏi người ta cần cái gì, da mặt gã này cũng đủ dày. Nếu không phải Lâm Bồi vừa lúc trở về, thì nơi này không phải sẽ bị dọn đi sạch sẽ hay sao?

Lâm Bồi thản nhiên đáp lại: “Đồ đạc anh muốn lấy cứ lấy nhưng tư liệu của tôi đừng hòng động vào.”

Triệu Thịnh An có chút không nhịn được: “Sao cậu lại có thể nói như vậy được?”

Trọng Nham nhìn không được, đứng tựa cửa cười lạnh: “Có gan trộm thành quả nghiên cứu của người ta, lại không có gan thừa nhận? anh cho rằng chỉ cần anh không thừa nhận thì người khác không biết sao?”

Trong phòng nhất thời an tĩnh.

Nữ nhân vừa đi ra ngoài tiến lên một bước cản cậu lại, ánh mắt trừng trừng, đôi lông mày được cắt tỉa tinh tế dựng thẳng lên: “cậu là ai? Vu khống người khác cũng là phạm pháp đó cậu biết không?”

Trọng Nham một phen đẩy cô ta ra: “Cô đừng tưởng cô là phụ nữ mà tôi không dám đánh cô. Nhắc tới phạm pháp à? Vu khống người là phạm pháp, vậy cướp chồng người ta, trộm thành quả nghiên cứu của người ta là phạm pháp hay không phạm pháp?”

Nữ nhân đi giày cao gót, dưới chân đứng không vững, lại bị cậu đẩy một cái như vậy liền lao đảo lùi về sau hai bước, đụng vào tường, đầu đón rướn cổ gào ré lên: “Á!! Triệu Thịnh An!”

Căn phòng không lớn, những người đứng ngoài hay đứng trong phòng khách đều nghe rõ, Lâm Bồi mắt lạnh nhìn qua một nhân viên mặc áo phông, dưới chân anh ta để một thùng nhựa, xuyên qua lớp nhựa trong suốt có thể nhìn thấy bên trong đựng toàn bộ đều là tư liệu. Trọng Nham không để ý tới thanh niên kia, chỉ vào cái thùng hỏi Lâm Bồi: “Của anh?”

Lâm Bồi gật đầu.

Trọng Nham đi qua bê cái thùng nhựa đặt sang chỗ Lâm Bồi: “Còn gì nữa không?”

Triệu Thịnh An khó chịu, ba bước thành hai đi tới muốn tranh luận với Trọng Nham: “Này, này, cậu kia, cậu làm gì đấy hả, không nói phải trái đã... ai u!!” nói còn chưa dứt lời đã bị Trọng Nham một cước đá thẳng vào bụng, cả người bay ra sau, đầu đập vào cánh cửa, khiến nó đóng sầm lại, cái túi xách treo ở mặt sau cánh cửa rớt bịch xuống, vừa vịn dụng trúng đầu gối, mấy thứ linh bên trong như chìa khóa rơi lả tả trên đất, loảng xoảng một trận ầm ỉ.

“Con mẹ nó, sao mày dám đánh người...”

Trọng Nham đi qua ngồi xuống trước mặt gã, giơ tay giáng cho gã thêm cái bạt tai: “Lão tử đánh mày đấy, thì sao?”

Từ sau khi Hải Thanh Thiên tra ra được thằng khốn này vụng trộm sau lưng Lâm Bồi ra ngoài tìm nữ nhân còn mua nhà kết hôn, Trọng Nham đã muốn đánh gã cho hả dạ rồi. chứ đừng nói là nhìn thấy Lâm Bồi bộ dạng như tro tàn đứng trên sân thượng. vốn tưởng rằng cơ hội sẽ không tới nhanh như vậy, không ngờ thằng khốn này lại tự dâng tới tận cửa. cũng có thể là do vận khí gã thật sự không tốt, nếu có thể nhẫn nại thêm mấy ngày, nói không chừng sẽ không phải chạm mặt Trọng Nham thổ phỉ.

Trọng Nham đề Triệu Thịnh An xuống sân nhà mà đánh. Ban đầu Triệu Thịnh An còn mở miệng kêu gào được, càng về sau chỉ có co người rên rỉ. vị hôn thê của gã bị nhốt ngoài cửa, đập cửa rầm rầm.

Lâm Bồi đứng một bên chờ đợi nhìn, anh ngay từ đầu cảm thấy yêu đương hảo tụ hảo tán, cho dù Triệu Thịnh An trộm ‘Thịnh An Tố’ nhưng hai người cũng đã quen biết một thời gian, anh cũng không định truy cứu. nhưng anh không ngờ Triệu Thịnh An lại có thể vô sỉ tới mức này, cư nhiên còn dẫn theo nữ nhân kia chạy tới đây dọn hết đồ đạc đi, chẳng những muốn cướp cả tư liệu của mình, mà thậm chí đến cả cái ghế không bỏ lại.

Trọng Nham đánh đã nghiền, lắc lắc cổ tay, quay đầu hỏi Lâm Bồi: “Đánh vậy đã đủ giải hận chưa?”

Lâm Bồi nhìn biểu tình nghiêm trang chắc chắn của Trọng Nham, những tích tụ nặng nề trong lòng bỗng nhiên tan biến, có một bằng hữu như vậy còn đáng giá hơn gấp trăm ngàn lần Triệu Thịnh An, ông trời chung quy cũng không tệ bạc với mình.

Lâm Bồi lắc đầu: “Thôi, để gã cút đi.”

Trọng Nham đứng dậy, trước khi rời đi còn đá thêm hai cái vào chân Triệu Thịnh An: “Mẹ nó, tiện nghi cho mày.” Kỳ thật đánh liên hoàn như vậy nhưng cậu cũng không dùng hết sức, chỉ đánh để hả giận mà thôi, nhưng nếu không đánh lại ghen một cục tức trong lòng, càng không thể thống khoái nổi.

Nhân viên công ty chuyển nhà mở cửa đi vào, thấy trên sân Triệu Thịnh An bị đánh không động đậy gì được, hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Vị hôn thê của Triệu Thịnh An chạy tới đỡ Triệu Thịnh An lên, khóc lóc: “A, Thịnh An, anh làm sao vậy?” lại chỉ vào Lâm Bồi chửi: “Tao biết ngay mày cái đồ tiện nhân...”

Lâm Bồi nhìn cô ta, sắc mặt xanh mét, cho dù nam nhân có rộng lượng thể nào thì khi bị một nữ nhân chỉ thẳng mặt chửi tiện nhân, trong lòng cũng không thể nào vui nổi.

Trọng Nham gạt tay cô ta ra: “Không biết ai mới là tiện nhân ở đây. Lão tử không tin cô không biết nam nhân của mình đang chơi cái trò gì, không phục đúng không? Không phục thì báo cảnh sát đi, tiện thể lão tử cũng tố cáo Triệu Thịnh An nhà cô ăn cắp thành quả nghiên cứu của người khác cho cảnh sát luôn.”

Triệu Thịnh An nắm mắt cá chân cô gái kéo lại, thở hồng hộc cố nói một câu: “Đừng... đừng báo cảnh sát.”

Nữ nhân nhìn lướt qua Triệu Thịnh An, chỉ thở hổn hển cũng không dám nói gì nữa.

Trọng Nham nhìn phản ứng này của cô ta là biết cô ta hiểu rõ sự tình, cười lạnh nói: “Triệu Thịnh An, mày giờ chính là danh lợi song thu, một gốc ‘Thịnh An Tố’ kiếm được cũng không ít tiền đâu, mày chỉ bị ăn đánh như thế, quả thực quá tiện nghi cho mày. Lâm Bồi không thêm so đo với mày, mau rút đi cho khuất mắt bọn tao.”

Nữ nhân đỡ Triệu Thịnh An khập khiễng đi ra ngoài, Trọng Nham đứng đằng sau lại ôn hòa bồi thêm một câu: “Triệu Thịnh An, mày nghe cho kỹ đây, từ nay về sau nhớ tránh xa Lâm Bồi ra chút. Nếu mày còn xuất hiện trước mặt anh ấy, trong tay tao có không ít chứng cứ đâu, cái gốc ‘Thịnh An Tố’ của mày kia về sau có còn được gọi là ‘Thịnh An Tố’ nữa hay không, không dễ nói.”

Người Triệu Thịnh An run lên một chút, lùi kéo vị hôn thê không quay đầu lại đi xuống lầu.

Trọng Nham mắng: “wtf”. Quay đầu lại nhìn Lâm Bồi, thấy anh đang cười, tầm mắt đảo quanh phòng khách lộn xộn, ánh mắt lại thập phần thê lương.

Trọng Nham đi qua vỗ nhẹ lên vai anh một cái: “Đừng khổ sở, không phải anh từng nói hoa đẹp nhất đều trưởng thành từ trong đất mực đó sao?”

Lâm Bồi cười khổ: “Trọng Nham, em rất có thiên phú an ủi người khác đó, biết không?”

Trọng Nham thành thật lắc đầu: “Bọn họ đều nói em xấu tính trời cho.”

Lâm Bồi nhìn cậu, ánh mắt ôn nhuận: “Đó là do bọn họ không biết chỗ tốt của em.”

Trọng Nham tiếc nuối thở dài: “Đôi khi em cũng cảm thấy như vậy.”

Lâm Bồi muốn cười, tươi cười nhợt nhạt hiện ra rất nhanh lại trầm xuống. Lâm Bồi trầm mặc một khắc, nhẹ giọng nói: “Anh đi thu dọn đồ đạc, em gọi điện kêu công ty chuyển nhà tới đi, hôm nay dọn luôn cho xong.”

Căn nhà này, đã không còn một chút giá trị hồi ức nào.

Trọng Nham nhẹ giọng khuyên nhủ: “Lâm Bồi, đừng nản chí, ngày lành của anh giờ mới bắt đầu.”

“Anh biết.” Lâm Bồi thực nghiêm túc gật đầu: “từ 1 giờ chiều hôm qua đã bắt đầu rồi.”

Trọng Nham nhìn anh, khẽ mỉm cười.

Hết

53. Chương 53: Một Đồng Người Quen

Đồ đạc của Lâm Bồi không nhiều lắm, nhưng anh thuộc dạng làm gì cũng thực cẩn thận, sách để chỗ nào, tư liệu sắp xếp ra sao đều có chủ ý cả, Trọng Nham động tay động chân lẫn xả vào giúp nhưng cuối cùng bị anh đuổi ra phòng khách làm bài tập — không còn cách nào khác, có một người làm gia trưởng tới nghiện, thường xuyên gọi điện tới hỏi han tình hình làm bài tập hè của cậu.

Thật sự phiền muốn chết, Trọng Nham cau mày làm bài tập, sách vở cùng bài tập hè chiếm cứ hơn nửa cái bàn. Trước kia cậu thường ở trong thư phòng đọc sách làm bài, nhưng từ sau khi trong nhà thêm một người cậu liền chuyển xuống chỗ này làm bài. Bởi vì ngồi ở đây có thể nhìn thấy thân ảnh Lâm Bồi bận rộn đi qua đi lại, cảm giác trong nhà tương đối có hơi người.

Làm bài tập cả ngày, giữa trưa nhận được điện thoại của Lý Thừa Vận, dặn dò cậu tối đừng tới trễ. Trọng Nham lúc này mới kịp phản ứng Lý Thừa Vận cũng tới, như vậy xem ra phỏng chừng người tới cũng không ít, hẳn không phải “chỉ vài người quen náo nhiệt một chút” như Lý Duyên Lâm đã nói. Nhưng quy mô lớn cũng có chỗ tốt của nó, ít nhất đồ ăn ngon sẽ càng nhiều. Lý gia có mời một đầu bếp phương nam làm điểm tâm ngọt vô cùng ngon, Trọng Nham trước kia ăn không ít, đến giờ nhớ lại bánh xoài của ông ấy vẫn còn chảy nước miếng. cậu thúc giục Lâm Bồi tắm rửa thay quần áo, sau đó lái xe thẳng tới Trình Lý Viên.

Quản gia Lý Vinh quả nhiên đang cùng vài người đứng chờ ở cửa đón khách, bữa tiệc cuối cùng trước khi Lý nhị thiếu gia xuất ngoại du học, quy cách tự nhiên không giống trước. thấy Trọng Nham đi tới, Lý Vinh mặt mày cong cong, hơi cúi người, nói một câu: “Nham thiếu gia, hoan nghênh về nhà.”

Trọng Nham cảm thấy nụ cười của mình cũng phải vắn vẹo, chỉ đến ăn ké một bữa cơm thịnh soạn thôi, chỗ nào liên quan tới về nhà đâu. Lại nói cái chữ “nhà” này có thể tùy tiện lấy ra dùng như vậy, thật sự thích hợp sao?

Lâm Bồi kỳ quái nhìn cậu, thấp giọng hỏi: “Đây là nhà em?”

“Không phải.” Trọng Nham nghĩ nghĩ, nói: “Nếu em nói em là con cái nhà này, vậy thì nữ chủ nhân nhà này sẽ cảm thấy... chắc, thực mất mặt, thập phần mất mặt ấy chứ.”

Lâm Bồi đã hiểu ra, bởi vì vị lão nhân đứng cạnh Trọng Nham biểu tình đang cực kỳ xấu hổ, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

Trọng Nham lôi kéo anh đi vào trong, dọc đường đi nhìn thấy không ít nam thanh nữ tú ăn mặc chói lóa sắc sỡ, nhưng toàn bộ cậu đều không biết ai với ai. Lâm Bồi đương nhiên càng không biết, hôm nay anh chỉ đảm nhiệm vai trò lái xe đưa Trọng Nham tới, thuận tiện giải quyết vấn đề cơm tối mà thôi. Trọng Nham nói, hôm nay dì giúp việc không tới, không có ai làm cơm, nếu anh không đi cùng cũng chỉ có thể úp mì gói.

Trọng Nham rốt cục ở trên bàn ăn phía sau hội trường tìm được món bánh xoài mỹ vị như trong trí nhớ, vội vàng gấp hai cái vào đĩa của mình, nghĩ đi nghĩ lại cũng gấp cho Lâm Bồi hai cái. Lâm Bồi bắt đầu nhìn cậu: “Anh không thích ăn đồ ngọt.”

“Không sao.” Trọng Nham còn nghĩ xa hơn cả anh: “Giữ hộ em, em sợ ăn xong hai cái này sẽ không còn bánh nữa.”

Lâm Bồi vội vàng nhìn trái nhìn phải, câu nói dọa người như vậy nếu để khách nhân nghe được thì không tốt.

Trọng Nham cũng hiểu đứng ở đây không thể ăn ngon miệng được, liền kéo Lâm Bồi tới chỗ nào khuất người ngồi ăn, Lâm Bồi nhỏ giọng nhắc nhở cậu: “Chú ý hình tượng một chút, bên kia có người đang nhìn em đấy.”

Trọng Nham theo hướng Lâm Bồi nói nhìn qua, nhất thời vui vẻ: “A, anh ta thì không sao, người quen cả.”

‘Người quen’ lấy của một ly rượu từ trên khay của một nhân viên phục vụ đi ngang qua, thần nhiên bước tới, rất ghét bỏ nhìn lướt qua đĩa đồ ăn đầy ụ ụ của cậu: “Trọng Nham, chú nói muốn tới Văn Nam, anh cũng tới tìm mợ anh nói chuyện, kết quả lại bị chú cho leo cây. Được lắm.”

“Không còn cách nào khác.” Trọng Nham cũng không khách khí với hắn: “Anh cho là tôi không muốn đi sao?”

Trình Úy đương nhiên biết cô mình đã làm ra chuyện tốt gì, cười hắc hắc: “Vậy bây giờ thì sao? Có tính toán gì không?”

Trọng Nham nói: “Anh xuất hiện vừa lúc, tôi đang muốn nhờ anh dẫn cho vài mối giá gốc đây. Sản nghiệp của gia đình cậu anh khả năng tôi không thể qua được rồi, có thể nhờ bọn họ bán cho ít giống hoa không?”

Trình Úy nghe cậu nói chuyện chính sự, biểu tình trên mặt kinh ngạc một chút: “Giống hoa gì?”

Trọng Nham còn chưa bắt đầu quy hoạch chi tiết, những điểm này cậu tính để cho Lâm Bồi quyết định. Nhưng hôm nay gặp được Trình Úy, ngược lại có thể đặt lời trước: “Nhà cậu anh có những loại hoa gì? Hoa hồng? Hoa Oải hương (lavender)?”

“Hoa hồng thì có, nhưng đã qua mùa hoa rồi, nhưng nếu chú cần, anh sẽ nói bọn họ chuyển giống tới cho chú.” Trình Ủy vẻ mặt không đồng tình nhìn cậu: “Hoa Oải Hương thì bỏ đi, loại này không thích hợp với khí hậu nước mình, chỉ ở Tân Cương mới trồng được. Chỗ đó có điều kiện khí hậu và thổ nhưỡng tương tự với Provence nước Pháp. Còn những nơi khác, anh cho chú biết, 99% hoa oải hương trồng ở các hoa viên trong nước đều không phải hoa oải hương chân chính, đều là làm giả từ cỏ roi ngựa lai tạo với hoa đuôi chồn màu lam.”

Trọng Nham nhất thời có cảm giác mình bị lừa gạt: “Thật hay giả?”

Lâm Bồi ở bên cạnh đỡ khóc đỡ cười.

Trình Ủy cũng bật cười: “Giờ đã ra khỏi Đức Ôn, vẫn còn muốn trồng hoa lấy tinh dầu sao?”

“Không bán tinh dầu.” Trọng Nham cảm thấy Trình Ủy so với mình còn hiểu biết hơn, nhanh chóng lôi kéo hẳn học hỏi kinh nghiệm: “Tôi định thuê vài mẫu đất để trồng hoa, trồng hoa ấy, anh hiểu không? Tôi phải tìm người hiểu biết để hỏi thăm, nên trồng loại hoa gì thì thích hợp, nếu không thì hỏng hết.”

Trình Ủy nói: “Vậy thì cũng đâu cần trồng hoa hồng, nếu muốn trồng cũng có thể trồng cây cảnh. Chú có thể mời chuyên gia cây xanh tới hỏi, như cây tần bì, cây keo, cây ngọc lan, cây hải đường... những hộ gia đình hay công viên muốn trồng cây xanh, sẽ mua số lượng lớn, như vậy dễ kiếm lời.”

Trọng Nham cảm thấy lời hẳn nói cũng có đạo lý: “Để tôi nghĩ xem, nhưng nếu đã quyết, anh giúp tôi liên hệ người mua, tôi sẽ trích phần trăm cho anh.”

“Trích phần trăm cái gì.” Trình Ủy vẻ mặt không quen biểu tình keo kiệt của cậu: “Ca đây mà phải thêm chút tiền cõn con của chú à.”

Trọng Nham cao hứng: “Biết anh là người hào phóng mà, về sau có cơ hội cùng hợp tác làm ăn.”

Trình Ủy nghiêng người qua nói nhỏ với cậu cái gì đó, Trọng Nham liên tục gật đầu, cười rất chi là gian xảo.

Lâm Bồi lắc đầu, tập trung ăn điểm tâm của mình.

Trọng Nham suy nghĩ vấn đề trồng cây hay trồng hoa trong chốc lát, vừa ngẩng đầu liền thấy Trình Ủy đang đánh giá Lâm Bồi, trong đầu nhất thời chuông cảnh báo kêu ầm ỉ: “Này, không được đánh chủ ý lên anh ấy.”

Trình Ủy đùa cậu: “Sao, chú em giữ lại cho mình à?”

“Xi.” Trọng Nham khinh thường: “Giữa chúng tôi sao có thể là quan hệ yêu đương không đáng tin kia được?! bọn tôi là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất, so với anh em ruột còn tốt hơn!”

Trình Ủy liếc mắt xem thường: “Được rồi, đừng buồn nôn.” Không nói cái khác, chỉ riêng trong bữa tiệc chia tay này, có bao nhiêu tiểu nam sinh phần nộn đáng yêu, dù dễ ai chả được, cần gì phải động tới đồ trong nồi người khác?

Trọng Nham phiền nhất hẳn ở điểm này: “Anh cũng một vừa hai phải thôi, tôi thấy lúc anh vừa đi vào, cánh tay còn khoác theo một người đấy.”

Trình Ủy không để ý: “Theo nhu cầu cả thôi, chú em quan tâm làm gì.”

Trọng Nham mặc kệ mấy chuyện tào lao này của hẳn, không kiên nhẫn khoát tay: “Được rồi, đi đi, đi tìm tiểu nam sinh của anh đi. Đừng ở đây chướng mắt.”

Trình Ủy tức giận nhéo má cậu một phen: “Lúc cần ca thì xum xoe sán lại đến lúc không cần thì một cước đá văng, Trọng Tiểu Nham, chú em nịnh hót giỏi nhỉ.”

“Tôi đây tính là cái gì.” Trọng Nham hướng về đám trai gái đứng đầy sân bữu môi: “Anh nhìn mấy người kia xem, có mấy ai là không nịnh hót?”

“Được rồi, được rồi, thua chú.” Trình Ủy bước đi hai bước, quay người lại ném cho Lâm Bồi một cái hôn gió: “Hi, mỹ nhân, lần tới Trọng Tiểu Nham không có ở đây tôi mời em một tách cà phê.”

Lâm Bồi cười cười cũng không đáp lại. Trọng Nham lại khấn trương, ôm lấy cổ anh mất nửa ngày kể lể vô số việc xấu của Trình Ủy cho Lâm Bồi nghe, sợ Lâm Bồi vừa mới thoát được một ổ sói lại không cẩn thận bị lừa sang ổ khác. Lâm Bồi bị cậu chọc cười, Trọng Nham bình thường bề ngoài nhìn như không thích nói nhiều còn thường nghiêm mặt, lãnh khốc, ai ngờ, sau lưng lại còn bộ dạng lải nhải thế này.

Hai người đang nói chuyện, Lâm Bồi nhìn thấy một thiếu niên tầm tuổi như Trọng Nham đi tới chỗ bọn họ, hai người nhìn nhau, cậu nhóc kia còn giơ ngón trỏ đặt lên miệng ý bảo anh đừng lên tiếng. Lâm Bồi đoán hắn đó cũng là người quen của Trọng Nham, vì thế thu hồi tầm mắt chuyên tâm ăn điểm tâm. Bên này, Trọng Nham vẫn còn đang mải huyền thuyên cảnh báo Lâm Bồi, không nhìn thấy, tự dưng cảm thấy cổ cứng ngắc, bị người ta từ phía sau bóp cổ.

“Trọng Tiểu Nham, ông giỏi lắm!!” Tần Đông An ghé sát tai cậu oán giận: “Bản thân nơi nơi chạy loạn cũng không tới thăm tôi lấy một cái.”

Trọng Nham thấy Tần Đông An rất cao hứng: “Ông không phải nói đi học thêm gì đó sao? Tôi nào dám tùy tiện chạy tới làm ảnh hưởng ông học hành.” Cậu vốn muốn hỏi ai đưa tới, vừa ngẩng đầu liền thấy một trong hai anh em song sinh Tần gia đi ngay phía sau Tần Đông An. Cậu thực sự không phân biệt được hai người này, đành phải hàm hồ chào “Tần ca”, còn lại để anh ta tự giới thiệu. Lâm Bồi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người Tần gia, về sau có khi còn có cơ hội hợp tác trồng thảo dược, trước tiên cũng nên tạo mối quan hệ hữu hảo.

Hôm nay tới là Tần đại, anh nghe Tần Đông Nhạc nói Trọng Nham đã mời được một chuyên gia thực vật học, vẫn luôn muốn gặp mặt, không ngờ Trọng Nham lại dẫn cả Lâm Bồi tới tiệc chia tay của Lý gia. Tần gia cũng có được viên của mình, bởi vậy đối với phương diện hoa cỏ anh cũng rất có hứng thú, hai người hàn huyên mấy câu liền sang một bên nói chuyện riêng.

Tần Đông An nhìn theo bóng anh họ mình, lại nhìn nhìn Trọng Nham, giọng nói chua chua: “So với mấy người các ông, tôi hình như rất vô dụng thì phải?”

“Ông mới mấy tuổi chứ.” Trọng Nham an ủi: “Chờ tới khi ông lên đại học rồi hãy nói sau đi.”

“Không phải ông cũng bằng tuổi tôi sao?” Tần Đông An lười biếng dựa vào Trọng Nham: “ngay cả anh hai cũng nói ông giỏi hơn tôi, còn nói tôi chỉ là một sách...”

Trọng Nham nghi hoặc nhìn Tần Đông An: “Anh hai ông đã về nhà rồi?”

“Không có.” Tần Đông An lắc đầu: “Ông nói có việc gì đó, chỉ điện thoại về nhà thôi. Aiz, tôi cho ông biết, anh hai lần này trở về là về hắn đó, ông tính tiếp quản chuyện kinh doanh trong nhà.”

Trong lòng Trọng Nham khẽ động: “Thật sự không đi nữa?”

“Không đi.” Tần Đông An nhếch miệng cười: “Nhị ca nhà bác cả sắp kết hôn, nên đại ca một mình bận rộn vô cùng. Hơn nữa, anh hai từ khi còn bé đã theo ông nội học đông y thảo dược bao nhiêu năm, mẹ tôi nói, những kinh nghiệm quý báu đó mà bỏ đi thật đáng tiếc.”

Người học đông y trong ấn tượng của Trọng Nham hầu hết đều thuộc loại hình ôn nhuận quân tử kiểu như Lâm Bồi, không ngờ loại hình như Tần Đông Nhạc cũng học cái này, khó trách anh ấy nói muốn hợp tác trồng thảo dược với mình.

Trọng Nham thăm dò hỏi: “Anh ấy có nói khi nào thì về nhà không?”

“Tháng sau.” Tần Đông An nói: “Hôm nay tôi có thể tới đây cũng là do ông điện về phê chuẩn, còn nói tôi gần đây như cừu nhốt trong chuồng, ăn chuẩn cho tôi ra ngoài giải sầu.”

Trọng Nham nhớ tới bộ dạng nghiêm túc của Tần Đông Nhạc, có chút muốn cười: “Này, Tiểu An, có chuyện này tôi vẫn luôn giấu ông. Về sau nếu ông biết được, ông cũng không được trách tôi.”

Tần Đông An nhìn cậu, hất cằm hừ một tiếng: “Tôi cũng đoán ra được rồi.”

Trọng Nham nhất thời khấn trương: “Ông đoán được cái gì?”

Tần Đông An cười nói, ánh mắt giảo hoạt: “Cung nhị tới kìa, tìm ông? Anh ta thật sự muốn đi sao?”

“Phải, là sự thật.” Trọng Nham cảm thấy chuyện đi du học của Cung Chất rất không thuận lợi, hèn tới hèn lui, đây dựa lằng nhằng mãi. nhưng thấy trạng thái tinh thần của anh ta cũng không tệ lắm, không giống như lúc trước, lúc nào cũng u sầu không dậy nổi tinh thần.

Tần Đông An nhìn ra Cung Chất muốn nói chuyện riêng với Trọng Nham, tìm cớ chạy đi tìm anh họ. Trọng Nham để Cung Chất ngồi xuống cạnh mình, cậu cảm thấy Tần Đông An nói không đúng, cậu ta có chỗ nào giống con cừu chứ, Cung Chất mới thực sự là con cừu này, lúc nào nhìn thấy cũng đều ngoan ngoãn, khiến người ta nhịn không được mà thương tiếc.

Cung Chất thấy xung quanh không có ai, nhỏ giọng hỏi Trọng Nham: “Trình Ủy còn quần lấy cậu không?”

“Lo lắng cho tôi à?” Trọng Nham trong lòng thực thoải mái, cảm thấy người này còn biết lo nghĩ cho mình, coi như có lương tâm: “Yên tâm đi, anh ta nói, anh ta chường mắt những người nhiều tâm nhân như tôi. Tôi còn an toàn chán.”

Thực ra Cung Chất lo lắng là vì chuyện Trọng Nham vụng trộm để mình nghe lén điện thoại.

Trọng Nham đoán được tiểu tâm của Cung Chất, vỗ nhẹ lên vai anh: “Yên tâm đi, không sao đâu. Hiện giờ, việc buôn bán của tôi còn phải nhờ anh ta hỗ trợ giặt dầy, coi như quan hệ hợp tác.”

Cung Chất thở nhẹ ra, nhìn ra chỗ Trình Ủy tự giấu cười cười: “Xem ra anh ta thật sự không quan tâm tôi.”

Trọng Nham không cao hứng. mỗi khi không cao hứng, bản tính lưu manh phúc hắc liền lộ ra: “Cung tiểu nhị, lão tử vất vả loí anh từ trong ổ sói đi ra, nếu anh còn dám nhảy xuống lần nữa, lão tử đánh chết anh.”

Cung Chất đôi mắt cong cong mỉm cười: “Yên tâm đi, lần này sẽ đi thật đó.”

“Này cũng coi như được.”

Cung Chất nhìn cậu, ánh mắt có chút phức tạp: “Người như cậu, không biết về sau sẽ rơi vào tay ai?”

Trọng Nham cũng học theo bộ dáng Cung Chất thở dài: “Aiz, không ai muốn a.” cậu đời trước chính là một thằng vô lại, nói không chừng đời này cũng sẽ như vậy. cậu biết tình cách mình không hợp với số đông, lại không biết nói lời ngon tiếng ngọt. quan trọng nhất, chính bản thân cậu đối với cái gọi là tình cảm yêu đương cũng không tin tưởng gì. Người như vậy, sao có thể đi yêu người khác?

Cung Chất thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Tôi cảm thấy, người thích hợp với cậu là một người có tâm nhân, nhưng không phải là người xấu, còn có thể quấn chặt được cậu.”

Nghe quả thật không tồi, Trọng Nham nghĩ thầm, đi đâu để tìm được người như vậy đây?

54. Chương 54: Quả Hồng Mềm

Khi Trọng Nham đã ăn được lưng lửng dạ, một nhà nhân vật chính rốt cục lộ diện. Lý Thừa Vận cùng Trình Du hướng xuống tân khách đọc diễn văn, phía sau là hai người con trai cao lớn, một nhà bốn người, vui vẻ hài hòa.

Trọng Nham từ xa nhìn một nhà bốn người được mọi ánh đèn chiếu vào sáng chói, ánh mắt có chút lạnh nhạt.

Lâm Bồi đứng ở bên cạnh, nên mọi biểu tình trên mặt cậu, anh đều nhìn thấy rõ ràng. Lại nhìn thấy gương mặt nam nhân trung niên đứng dưới ánh đèn đang phát biểu trên sân khấu kia, hẳn sẽ không có ai hoài nghi thân phận của Trọng Nham. Cũng bởi vì thế mà sự tồn tại của Trọng Nham mới càng có vẻ đáng thương. Lâm Bồi khoát tay lên vai cậu, vỗ nhẹ nhẹ.

Trọng Nham nghiêng đầu cười với anh, nụ cười thực đẹp, nhìn qua có chút hương vị băng lãnh. Lâm Bồi đang muốn nói chuyện, chỉ thấy tầm mắt Trọng Nham quét qua bên cạnh, trong mắt hiện lên thần sắc chán

ghét, Lâm Bồi theo tầm mắt cậu nhìn qua, một thiếu niên tầm 13, 14 tuổi thẳng hướng bọn họ đi tới. Thiếu niên này gương mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, ăn mặc sang trọng, giống như quý công tử trong phim truyền hình.

Quý công tử đứng trước mặt bọn họ, dùng một loại ánh mắt Lâm Bồi xem không hiểu nhìn Trọng Nham. Trọng Nham lại làm như không nhìn thấy cậu ta, lười biếng dựa vào vai Lâm Bồi, giống như xung quanh có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không dậy nổi hứng thú. Lâm Bồi còn đang suy đoán thân phận của thiếu niên này, chợt nghe cậu ta mở miệng, giọng nói thanh thúy vang lên: “Tôi đã sớm biết anh, Trọng Nham. Chúng ta có thể nói chuyện riêng không?”

Lâm Bồi nghiêng đầu nhìn Trọng Nham, Trọng Nham chỉ nhấc mi mắt lên thản nhiên liếc cậu ta một cái, trong mắt rõ ràng viết: có chuyện mau nói, không nói liền cút.

Quý công tử vẻ mặt thoáng có chút xấu hổ, nuốt một ngụm nước miếng nói: “Trọng Nham, tôi không biết anh vì sao lại không về nhà chính ở. Tôi nghĩ chắc anh không hiểu vào nhà chính có ý nghĩa gì. Lý thị là một ty đa quốc gia, là tâm huyết của bao đời Lý gia, nó có quy mô khổng lồ vượt xa tưởng tượng của anh...”

“Là vượt xa tưởng tượng của mày đi?” Trọng Nham nở nụ cười: “Lý Ngạn Thanh, rốt cuộc mày muốn nói gì?” Lý thị ở trong tay cậu ngót nghét cũng hơn chục năm, đến tận bây giờ cậu cũng có thể chỉ mặt gọi tên những nhân viên quản lý cao tầng của các công ty con ở từng quốc gia. Đối với cậu mà nói, Lý thị cơ hồ không có bí mật gì mà cậu không biết.

Lâm Bồi nghiêng đầu, miễn cưỡng dè xuống nếp nhăn khóe miệng khi cười. anh hiện tại có chút hiểu được vì sao Trọng Nham lại nói người khác đều bảo cậu là chuyên gia giỏi trò xấu.

Biểu tình Lý Ngạn Thanh có chút tức giận: “Trọng Nham, tôi chỉ muốn hảo tâm nhắc nhở anh một câu, anh cũng là con cái trong nhà, nếu bị bài xích ra ngoài, bị tổn thất nhiều nhất vẫn là chính anh. Anh suy nghĩ cho kỹ đi.”

Trọng Nham chỉ cười không đáp, Lý Ngạn Thanh 15 tuổi xem ra cũng có chút tâm nhãn, xem xét thời thế, biết Lý Duyên Lâm đi rồi, đối với thằng nhóc này sẽ càng có nhiều cơ hội hơn, cũng còn biết đem mình kéo vào cũng nước đục Lý gia này, còn nó thì ngồi ngoài ngư ông đắc lợi. Nhưng nó cũng đã quên mất một chuyện quan trọng nhất: Lý Thừa Vận còn chưa tới 50 tuổi, vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, kinh nghiệm lão đạo, Lý gia dù có bao nhiêu đứa cháu có tiền đồ đi chăng nữa, cũng còn chán mới tới thời điểm thay đổi triều đại.

Những gì muốn nói cũng đã nói hết, biểu tình Lý Ngạn Thanh cũng tự nhiên hơn rất nhiều: “Trọng Nham, ông nội vẫn luôn muốn gặp anh, nếu anh nguyện ý trở về, Lý gia nhất định sẽ hoan nghênh anh. Nơi này vốn là nhà của anh, không cần bởi vì thái độ của người khác mà buông tha lợi ích của bản thân.”

Lâm Bồi cảm thấy cậu nhóc này thật sự không thể coi thường, tuổi cậu ta không lớn lắm, bề ngoài cũng phần nộn đáng yêu, ai có thể ngờ được vừa mở miệng lại mang tâm tư thâm trầm như thế. Quả nhiên con cái nhà giàu so với những đứa nhỏ cùng tuổi bình thường đều không giống nhau, nhớ lại khi anh còn 15 tuổi, chỉ biết chạy theo những đứa nhỏ hàng xóm phá phách ở bên ngoài, nào có hiểu mấy thứ phức tạp thế này.

Lâm Bồi lắc đầu, quay sang nhìn phản ứng của Trọng Nham, Trọng Nham vẫn dựa vào bả vai anh, tư thế như đang đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, tựa như những lời Lý Ngạn Thanh vừa nói cậu đều không nghe thấy.

Lý Ngạn Thanh âm thầm sinh hờn dỗi, thanh âm không khỏi đề cao: “Trọng Nham!”

Trọng Nham tỉnh hồn lại, không thèm để ý tà liếc cậu ta một cái, giống như đuổi ruồi mà phát phát tay với cậu ta: “Ra chỗ khác chơi, ranh con. Muốn cùng lão tử chơi trò châm ngòi ly gián, mày còn non và xanh lắm.”

Lâm Bồi nhin không được, bật cười.

Lý Ngạn Thanh tức giận đến đổi cả sắc mặt, hung tợn trừng mắt lườm Trọng Nham, xoay người bỏ đi.

Lâm Bồi vỗ vỗ lưng Trọng Nham, cười nói: “Xem em đã làm gì đứa bé kia kìa, bị em chọc tức ngũ quan vận vẹo hết cả.”

Trọng Nham một chút cũng không đồng tình, theo như cậu thấy, Lý Ngạn Thanh từ nhỏ tới lớn chất lượng sinh hoạt so với cậu còn tốt hơn gấp vạn lần, đi ra đi vào đều có xe đưa xe đón, điều kiện tốt như vậy, muốn làm chuyện gì mà không thuận tiện hơn người khác? Như thế nào không đủ thỏa mãn mà nhất định đuổi móng vuốt tới Lý thị? Nó cảm thấy Lý thị là của nó sao? Vậy Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm thì sao? Bọn họ đều chết rồi à? Cho dù Lý Ngạn Thanh có tư cách cạnh tranh đi chăng nữa, vậy sao không quang minh chính đại mà tranh đoạt đi, hà tất gì mà phải sử dụng chiêu trò mách khéo thế này?

Suy nghĩ hiện tại của Trọng Nham đã không còn giống lúc đầu khi mới sống lại nữa, khi đó cậu chỉ nghĩ làm mọi cách để không dính dáng gì tới Lý gia, tốt nhất đều cắt đứt hoàn toàn. Nhưng hiện tại cậu lại cảm thấy trong lòng không còn vướng bận, cần gì phải tính toán chi li phân rõ giới hạn chứ? Hết thủy vẫn nên thuận theo tự nhiên đi, khi không cần gặp mặt thì không gặp, nếu phải gặp cũng không cần thiết phải tránh né. Cậu cũng không phải Na Tra, chẳng lẽ còn phải ồn ào đến mức lột da xẻ thịt trả phụ thân hay sao?

“Thằng ranh đó lắm trò lắm đấy.” Trọng Nham tiếp tục làm dự phòng cho Lâm Bồi: “Anh đừng để bề ngoài của nó che mắt.” Lâm Bồi hiện giờ vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi dễ dàng xử trí theo cảm tính, Trọng Nham cảm thấy mình có trách nhiệm nhắc nhở anh.

Tính cách này của cậu khiến Lâm Bồi dở khóc dở cười: “Anh biết rồi.” anh nhìn thấy Lý Ngạn Thanh đi ngang qua một nhà bốn người, trên mặt mang tươi cười, giống như một tiểu vương tử thuần khiết không tì vết, còn người mấy phút trước thâm trầm khó lường xuất hiện trước mắt anh đã hoàn toàn biến mất.

Lâm Bồi lắc đầu, quả nhiên trẻ con gia đình phú quý, đều trưởng thành sớm.

Lý Ngạn Thanh bị Trọng Nham chọc giận, vốn muốn tìm Lý Thừa Vận cáo trạng một trận, không ngờ chưa nói được mấy câu đã bị Lý Thừa Vận gần đi. Ông xoa đầu nói: “Trọng Nham tính tình kiệt ngạo, nhưng tâm địa rất tốt. bằng không sẽ không thoải mái mà nhường toàn bộ cổ phần công ty cho con.”

Lý Ngạn Thanh: “...”

Cậu có thể nói mình không muốn nhận cổ phần công ty Đức Ôn không? Đức Ôn là cái thá gì, có thể so với Lý thị sao? Lý Thừa Vận đã nói với cậu, cổ phần công ty Đức Ôn hiện tại cha đang thay cậu quản lý, đến khi cậu 18 tuổi sẽ chuyển sang tên cậu. nhưng Lý Ngạn Thanh không ngốc, cậu có cổ phần công ty Đức Ôn, vậy Lý lão gia về sau sẽ còn giao phó trọng trách lên vai cậu sao? Đều là do yêu phụ Trình Du bày ra, Lý Ngạn Thanh vừa nghĩ tới đây liền tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Ôn Hạo và Trọng Nham có tí xú liên quan vì vậy mà cũng bị ghét lây.

Lý Thừa Vận không để ý tới tiểu tâm của Lý Ngạn Thanh, dưới mắt ông, đứa nhỏ này thông minh thì có thông minh, nhưng lại có chút yếu đuối, chỉ một chút ủy khuất cũng không chịu nổi. Trương Minh Nghiên cũng thật là, bản thân yếu đuối thì thôi, cuối cùng cũng coi thằng bé như con gái mà nuông chiều! Lý Thừa Vận đối với điều này vô cùng bất mãn, mỗi lần ông có ý kiến gì về vấn đề giáo dục Lý Ngạn Thanh, Trương Minh Nghiên lại bắt đầu kể lể một tràng, nói con trai không thể quang minh chính đại ở cùng với cha ruột thực đáng thương, chẳng lẽ không thể yêu chiều nó nhiều hơn một chút sao? Trước kia ông còn cảm thấy Trương Minh Nghiên rất thấu tình đạt lý, hiện tại xem ra, cô ta cố chấp đến không thể nói lý. Con trai Lý gia sao có thể một chút bản lĩnh cũng không có? Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm thậm chí cả Trọng Nham, có đứa nào không mạnh dạn cầu tiến, tinh khôn mười phần? chỉ có Lý Ngạn Thanh, bị mẹ nuông chiều như con gái, động cái liền khóc nhè, còn thích mách lẻo làm nũng...

Lý Thừa Vận vừa nghĩ tới cái này liền đau đầu, tùy tiện đổ dành đuổi Lý Ngạn Thanh đi, rồi kéo Trọng Nham đi làm quen với mọi người. ông hôm nay cố tình mời vài lão bằng hữu chuyên kinh doanh cây cỏ tới, nếu Trọng Nham đã chọn đầu tư vào lĩnh vực này, vẫn nên giúp mở đường trước cho nó mới được. Trước khi “Ba Mươi Sáu Quận” đủ điều kiện để vươn ra nước ngoài, ông chỉ có thể lựa chọn những công ty liên doanh xuất nhập khẩu, để nó làm quen với mấy người bạn chuyên ngành xuất nhập khẩu này của ông cũng không có chỗ xấu.

Trọng Nham cũng kéo Lâm Bồi đi giao lưu cùng với mình, mệt tới độ nụ cười cũng cứng ngắc trên mặt. nhưng những người này về sau có tác dụng rất lớn trong việc kinh doanh của cậu, mức độ nặng nhẹ trong việc này Trọng Nham vẫn hiểu. những buổi tụ hội kiểu thế này, đại bộ phận người tới chính là tạo mối quan hệ, mở rộng hợp tác làm ăn. Trọng Nham đối với việc này cũng coi như thuận nước dong thuyền, đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy, nịnh một đám cáo già mặt mày hơn hờ. chờ tới khi bọn cậu đi hết

một vòng, Lý Thừa Vận cũng nhin không được mà xoa đầu cậu khen ngợi: “Không tồi, rất có thiên phú tư thương.”

Trọng Nham không kiên nhẫn gạt tay ông ra: “Đều là do lão tử tự lực cánh sinh, một chút cũng không liên quan tới thiên phú trời cho gì đó.”

“Xú tiểu tử.” Lý Thừa Vận thân mật oán giận một câu, lại hỏi cậu: “Vậy chỗ đất thuê ở nông thôn sao rồi?”

“Đang tìm người sửa sang lại.” Trọng Nham cũng không phản đối đề tài này: “Mọi thứ còn chưa bắt đầu. ngày mai tôi qua đó một chuyến, chờ quy hoạch chi tiết rồi sẽ tìm người khởi công.”

“Quy hoạch?” Lý Thừa Vận nhìn lướt qua Lâm Bồi đứng ở phía sau Trọng Nham, đại khái cũng đoán được chuyện gì, liền nói: “Lên kế hoạch mất bao lâu?”

“Nhiều nhất là hai ngày.” Trọng Nham cân nhắc kéo Lâm Bồi đi cùng, đến lúc đó còn phải xây phòng thí nghiệm cho anh, rồi còn thiết kế vườn ươm thế nào. Lúc trước Trọng Nham cũng đã hỏi qua thôn dân, trước đó họ từng làm nhà kính để trồng rau nên rất nhanh có thể dựng được. Bước tiếp theo chính là mua giống hoa. Cái này cũng không khó, Lâm Bồi dù sao cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này, vấn đề là ở tìm nguồn cung cấp giống tốt.

Lý Thừa Vận lại hỏi: “Có cần ta giúp gì không?”

Trọng Nham một hơi từ chối luôn: “Không cần.” loại chuyện như tìm người giúp đỡ tất nhiên cũng cần thiết, ngẫu nhiên gặp chuyện mình không giải quyết được tới nhờ người khác ra tay giúp đỡ thì được, chứ chuyện lớn nhỏ gì đều tới nhờ người khác vậy thì người này cũng quá phế vật rồi.

Lý Thừa Vận mỉm cười: “Được rồi, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho ta.”

Trọng Nham lung tung gạt đầu: “Vây cám ơn ông trước.”

Lâm Bồi mắt lạnh nhìn, cảm thấy bố Trọng Nham hao tâm tổn trí vì cậu ta mở đường như vậy, chứng tỏ trong lòng ông ta vẫn có đứa con rơi này. Nhưng thân phận của Trọng Nham quả thật có chút xấu hổ, trong chuyện này khẳng định cũng không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy như vậy. Chắc, khẳng định không đơn giản, vị quý phu nhân sang trọng bên kia đã nhìn sang bên này vài lần, đôi mắt sắc lạnh y như dao lam.

Trong lòng Lâm Bồi còn đang nghĩ xem vị quý phu nhân này là ai, thì bà ta đã dẫn theo con trai đi tới chỗ bọn họ. Lâm Bồi bất giác có chút khấn nguyện, liếc mắt nhìn sang Trọng Nham một cái, thấy cậu chỉ thần nhiên cúi đầu ăn điểm tâm, giống như một chút cũng không quan tâm tới người đang đi gần mình.

Lâm Bồi khẽ ho khan một tiếng: “Khụ!”

Trọng Nham ngẩng đầu, tầm mắt ngưng trụ ở sau lưng anh, lập tức khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một phần cười nhạt lưu manh: “Lâm Bồi, anh nói xem, sao luôn có người coi em là quả hồng mềm nhỉ?”

“Ah!” Lâm Bồi thực không thành ý nói: “Là do mắt nhìn của họ không tốt, ừm, vận khí cũng không tốt.” nói xong liếc mắt nhìn vị quý phu nhân tao nhã kia, thầm nghĩ không biết Trọng Nham sẽ gọi bà ta là gì? Mẹ? Quý bà? Phu nhân?

Trọng Nham nhìn về phía Trình Du gạt đầu chào: “Lý phu nhân.”

Lâm Bồi: “...” ngần ấy giả thiết, anh cư nhiên một cái cũng đoán không đúng.

Trình Du mỉm cười: “Trọng Nham, con quá khách khí rồi, kêu con về nhà ở thì không chịu, nếu không phải là A Lân sắp đi, chỉ sợ chúng ta cũng không có cơ hội gặp mặt ấy chứ.”

Trọng Nham ngoài cười nhưng trong không cười nhe răng nói: “Không sao, thời đại công nghệ thông tin, có nhiều việc dù không gặp mặt nhưng vẫn có thể làm được.”

Trình Du biết cậu nói chính là chuyện cổ phần công ty Đức Ôn, bà hao tâm tổn trí cố sức lấy cổ phần công ty nửa đường lại bị Lý Thừa Vận cướp hết, còn nói cái gì mà đích thân giúp thẳng út bảo quản, thật sự không để bà chạm vào một cục. Giờ lại nghe Trọng Nham nhắc tới chuyện này, trong lòng bà thực sự không thoải mái, nhưng trên mặt biểu tình vẫn thần nhiên: “Đúng vậy, dù sao cũng là thời đại công nghệ thông tin. Ông bà nội vẫn nhớ thương con đấy, có thời gian thì về thăm họ đi.”

“Vấn đề đạo hiếu vẫn nên xuất phát từ thực tế, không thể chạy theo hình thức.” Trọng Nham cúi đầu nhét nửa cái bánh trứng trên tay cho vào miệng: “Vì nghĩ cho sức khỏe của bọn họ, tôi không nên xuất hiện vẫn tốt hơn.”

Sắc mặt Trình Du hơi trầm xuống. Lý Duyên Lâm đứng đằng sau khẽ lắc lắc cánh tay bà, Trình Du nghiêng đầu nhìn cậu, miễn cưỡng bày ra biểu tình hiền lành: “Được rồi, ta đi nơi khác nhìn xem, mấy người trẻ tuổi các con tự mình nói chuyện đi.”

Biểu tình Lý Duyên Lâm có chút phức tạp, Trọng Nham cảm thấy anh ta chắc cũng không nghĩ ra vì sao mẹ mình lại nhọc lòng mưu tính giúp cho Lý Ngạn Thanh, thậm chí còn vì chút cổ phần công ty mà không tiếc lời Trọng Nham nước sông không phạm nước giếng với Lý gia kéo vào trận chiến. tựa như Ôn Hạo đã nói, Trọng Nham sẽ không lún sâu vào những lĩnh vực mà đã có sự tham gia của công ty Lý thị.

Trọng Nham cười cười: “Chúc anh mọi sự thuận lợi.”

“Cám ơn.” Lý Duyên Lâm thoáng có chút xấu hổ: “Cậu có thể tới, tôi thật cao hứng.”

“Anh khách khí rồi.” Trọng Nham tâm nói hôm nay tới cũng không phải vì muốn nhìn thấy mặt anh.

Lý Duyên Lâm cũng không biết nên nói gì với cậu, hai người chỉ cụng ly một cái liền tách ra. Lý Duyên Lâm vừa đi, Trọng Nham liền kéo Lâm Bồi tìm chỗ nghỉ ngơi. Đêm nay so với một ngày ở chỗ khác còn mệt mỏi hơn. Trọng Nham xoa xoa hai quai hàm mình, nói với Lâm Bồi: “Ồ cùng với đám hồ ly này so với lao động còn mệt hơn, ngày mai chúng ta về nông thôn nhé?”

Lâm Bồi gật đầu.

“Chờ lập kế hoạch quy hoạch chi tiết, em tìm người tới thi công.” Trọng Nham nói: “Mùa này thích hợp trồng những giống hoa gì, anh cũng liệt kê thành danh sách luôn đi, mặt khác còn phải thuê thêm người, em không hiểu công việc của anh lắm, nếu anh muốn thêm người trợ giúp, thì cứ mời tới.”

Lâm Bồi nghĩ nghĩ nói: “Anh có một sự tỷ, lúc trước cũng nói muốn đổi nghề, để anh đi hỏi chị ấy xem.”

“Anh thấy thích hợp thì làm đi.” Trọng Nham cũng không hiểu mấy chuyện nghiên cứu lắm, nếu anh muốn dùng người đương nhiên tự anh chọn. về phần người chăm sóc vườn ươm, có thể thuê thôn dân, giống như Đức Ôn cùng bọn họ ký hợp đồng, có Lâm Bồi cung cấp kỹ thuật hẳn không thành vấn đề.

Trọng Nham lẩm bầm: “Còn phải gọi điện cho Tần đại ca, anh ấy cũng muốn đi... nhưng nếu anh ấy có thể đổi lái xe, đừng có lỗi cái tên mặt búp bê mắt lúc nào cũng trợn ngược kia đi cùng thì tốt rồi.”

Hết

55. Chương 55: Ba Điều Kiện

Đến thời gian hẹn gặp vào sáng hôm sau, Trọng Nham thấy Tần Đông Nhạc ngồi trong xe Lâm Quyền tới, thực sự có cảm giác “tâm linh tương thông với Tần Đông Nhạc”. cậu chỉ nghĩ một chút thôi mà cái tên mặt búp bê kia biến mất thật. Trọng Nham vốn cũng không tính so đo với cái tên đó, nhưng có thể không nhìn thấy càng khiến cậu thấy thoải mái hơn, cảm giác vẫn thực khoái trá.

Bốn người hai chiếc xe tăng tiến tới vùng ngoại ô, cơm trưa giải quyết ở trong thôn, trước khi tới, Trọng Nham cũng đã gọi điện cho trưởng thôn, khi ra khỏi nhà còn mang theo một chai rượu, không chỉ muốn giải quyết vấn đề cơm trưa ở đó mà còn muốn bàn bạc thêm vài chuyện, ví dụ như muốn thuê người trong thôn cũng phải thương lượng với trưởng thôn.

Bốn người ăn cơm ở nhà trưởng thôn, Trọng Nham bàn chuyện xong với trưởng thôn về việc thuê nhân công, rồi dẫn Tần Đông Nhạc, Lâm Bồi tới xem khu đất.

Khu đất Trọng Nham thuê diện tích không nhỏ, nhưng địa hình cũng không quá bằng phẳng, có một phần nhỏ là đất đồi, còn có một con suối thực dài quanh co cắt khu đất thành những hình thù không có quy tắc

khiến việc gieo trồng dựng vườn ươm, kiến tạo cơ sở vật chất sẽ có chút phiền toái. Đó cũng là một trong những lý do mà lúc trước Đức Ôn không mở rộng địa bàn xuống khu đất phía sau thôn này.

Tần Đông Nhạc đứng ở khu đồi quét mắt nhìn xuống toàn bộ khu đất phía dưới: “Những khu đất ở hai bên con suối để lại cho Tần thị đi, bọn anh sẽ gieo trồng những loại thảo dược ưa sinh trưởng ở nơi đất ẩm.” nếu giải quyết được khu đất bất quy tắc ở xung quanh con suối, thì những nơi khác cũng coi như tương đối đồng bộ, khu đất đồi này cũng tương đối dễ sử dụng, phòng thí nghiệm của Lâm Bồi và khu kí túc xá cho nhân viên có thể xây dựng ở đây, thứ nhất là địa thế cao hơn một chút, cũng không ẩm ướt như phía dưới, mặt khác khoảng cách đi lại với thôn cũng tương đối gần, lại thuận tiện.

Tần Đông Nhạc chống nạng đi dọc theo con suối hai lần, hỏi Trọng Nham: “Bọn anh muốn thuê đất, diện tích vẫn cần phải thống kê chi tiết ra, việc này em định tìm ai làm?”

“Còn chưa nghĩ tới.” Trọng Nham ăn ngay nói thật: “Hôm nay chủ yếu là dẫn Lâm Bồi tới làm một cái quy hoạch đơn giản.”

Tần Đông Nhạc buồn cười nhìn cậu: “Vậy sau khi quy hoạch?”

“Tìm người.” trong lòng Trọng Nham cũng đã có mấy người, đều là những người đã từng tiếp xúc ở kiếp trước, hạng mục công việc cụ thể còn phải nghĩ kỹ thêm. Cậu hy vọng sẽ hoàn thành cơ bản mọi việc trong kỳ nghỉ hè này, nếu kéo dài tới sau khai giảng liền tương đối phiền toái, cậu cũng không thể mỗi ngày đều trốn học.

“Em thiếu một người quản lý ở chỗ này.” Tần Đông Nhạc nói: “Có thể thay em quản lý mọi việc ở đây.”

Trọng Nham gật đầu, người như vậy thật khó tìm, năng lực tốt xấu chưa nói mà quan trọng nhất là nhân phẩm phải tin tưởng được.

Tần Đông Nhạc lại nhìn xuống khu đất phía dưới chân đồi: “Em thấy Lâm Quyền thế nào?”

Trọng Nham theo hướng mắt anh nhìn lại, Lâm Quyền đang cùng Lâm Bồi thảo luận chuyện xây dựng phòng ốc ở dọc sườn đồi. phòng thí nghiệm của Lâm Bồi cũng cần có vài cái nhà kính nhỏ, còn phải lắp đặt thiết bị điều hòa nhiệt độ. Lâm Quyền cũng đang thương nghị với Lâm Bồi vị trí xây dựng phòng thí nghiệm, ý của hắn là dù sao diện tích sườn đồi cũng đủ lớn, có thể xây dựng được phòng thí nghiệm, còn nhà kính có thể xây ở bốn phía xung quanh, ngoài cùng là khu kí túc xá nhân viên, toàn bộ được quy hoạch theo kết cấu hình bông tuyết, như vậy độ an toàn của phòng thí nghiệm sẽ được tăng cao, về sau có nhiều công nhân vào làm việc cũng có thể nuôi thêm chó thường xuyên đi tuần ở qua lại.

Trọng Nham cảm thấy ý kiến này không tồi, đối với “Ba Mươi Sáu Quận” hiện tại, tài sản quý giá nhất chính là Lâm Bồi, bảo hộ Lâm Bồi an toàn đương nhiên là chuyện trọng yếu nhất. Trọng Nham bỗng nhiên nghĩ tới Lâm Quyền cũng là quân nhân dưới quyền Tần Đông Nhạc, thân thủ cũng tốt, có anh ta ở đây, Lâm Bồi chẳng phải sẽ càng an toàn hơn sao?

“Con người Lâm Quyền không tồi.” Tần Đông Nhạc nói: “Làm việc có chủ kiến, lúc ở trong quân đội, cậu ta cũng tự học một chương trình quản lý. Em cũng biết ‘Thượng Võ’ mà, việc quản lý ở đó đều do cậu ta một tay phụ trách.”

Trọng Nham kinh ngạc: “ ‘Thượng Võ’ cũng có cổ phần của anh?”

Tần Đông Nhạc mỉm cười gật đầu: “Nhưng cổ phần của anh trước kia đều để dưới danh nghĩa của Lâm Quyền. anh khi đó không thể kinh doanh riêng ở bên ngoài, tính chất công việc khi đó có yêu cầu này. Đương nhiên, hiện giờ không giống.”

Trọng Nham nhớ hồi đó mình còn muốn tránh xa Tần Đông Nhạc, giờ thì hay rồi, tránh kiểu gì lại sa luôn vào hang ổ của người ta.

“Anh vốn muốn kéo cậu ta vào Tần thị.” Tần Đông Nhạc nói: “Nhưng cậu ấy không đồng ý. Cậu ấy lại rất thân với anh, nếu thật sự kéo cậu ấy vào đó, sẽ có nhiều người dị nghị. Mà tính cách cậu ta thuộc dạng thà làm đầu gà hơn làm đuôi trâu, những âm ứ như vậy cũng không thích hợp với cậu ấy.”

Trọng Nham cũng hiểu “Ba Mươi Sáu Quận” vẫn thích hợp với Lâm Quyền hơn, cậu vốn là một ông chủ phủ tay, việc quản lý khu đất này cũng tính giao lại cho một người đáng tin cậy làm, trọng điểm công việc

của Trọng Nham đặt ở trong việc kinh doanh tiêu thụ hàng là chính.

“Vậy để anh ta làm thử xem.” Trọng Nham nói: “Nếu anh ta đồng ý, tôi sẽ nhượng 10% cổ phần công ty cho anh ta.”

Khi Lâm Bồi ký hợp đồng với cậu chỉ đồng ý tiếp nhận 30% cổ phần, anh nói anh chỉ phụ trách bên kỹ thuật, lấy 30% cổ phần là đủ rồi. Trọng Nham cũng không tiếp tục từ chối, quan hệ giữa bọn họ đã trở nên thân thiết, đẩy qua đẩy lại càng có vẻ xa cách, hơn nữa Lâm Bồi vốn là một phần tử tri thức thanh cao, không thể dùng tiền để nói chuyện với anh. Đây kỳ thật cũng không phải là một vấn đề lớn, không lấy cổ phần công ty, đến cuối năm, lãi cao thưởng cho anh nhiều hơn một chút, kết quả cũng không khác nhau lắm.

Lâm Quyền tuy Trọng Nham không quen thuộc, nhưng ấn tượng người này để lại cho cậu rất tốt, trầm ổn, trấn định, chịu được áp lực cao. Còn về năng lực làm việc, vẫn phải quan sát thêm, nhưng Trọng Nham tin tưởng trong phương diện này Tần Đông Nhạc sẽ không lừa gạt cậu. người này, có thể sử dụng. nếu muốn giữ người, đương nhiên tiền vốn phải bỏ ra nhiều một chút.

Tần Đông Nhạc mỉm cười: “Những cái đó anh không tiện xen vào, em tự thương lượng với cậu ta đi.”

Trọng Nham từ xa đánh giá Lâm Quyền: “Cũng khá có duyên với Lâm Bồi nhà tôi, đều mang họ Lâm. ừm, chắc năm trăm trước là người một nhà.”

“Lâm Bồi nhà em?” Tần Đông Nhạc dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn cậu: “Nhà em?”

“Đương nhiên là của nhà tôi rồi.” Trọng Nham hiển nhiên gạt đầu: “Tôi nhất được thì chính là của nhà tôi.”

Tần Đông Nhạc cảm thấy buồn cười, vươn tay xoa xoa đầu cậu: “Anh nhớ cậu ta lớn tuổi hơn em mà.”

Trọng Nham tâm nói, nếu mà so với tuổi thật của tôi thì còn chưa bằng đâu, nhưng lời này không thể tùy tiện nói, đành phải lần nữa lảng sang đề tài khác: “Tần đại ca, việc xây dựng nhà ở, phòng thí nghiệm, nhà kính, vườn ươm, rồi thuê thôn dân, chín tháng sau còn bắt đầu gieo trồng, những việc này tôi đều giao cho Lâm Quyền được không?”

“Từ từ từng bước một đi.” Tần Đông Nhạc nói: “Xây vườn ươm, phòng ốc là việc đầu tiên, trước hết cứ để cậu ta làm xong chuyện này đã.”

Trọng Nham gật đầu, muốn gieo trồng hoa gì, còn phải lựa chọn nhập giống tốt đã. Mặc khác, cậu còn phải nói chuyện với Trình Ủy, nhà cậu mẹ Trình Ủy kinh doanh hoa cỏ, có thể nhờ anh ta tìm hiểu giá cả thị trường... Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy ở nơi này vẫn thiếu một người, thiếu một người thay cậu làm quyết sách mỗi khi cậu không có mặt ở đây.

Trọng Nham liếc mắt nhìn sang Tần Đông Nhạc một cái.

Tần Đông Nhạc còn đang cân nhắc mấy khu đất bất quy tắc kề bên hai bờ con suối, lông mày rậm hơi nhíu lại, bộ dạng trầm tư suy nghĩ.

Trọng Nham hỏi anh: “Chuyện thảo dược là anh phụ trách?”

“Đến lúc đó sẽ phái kỹ thuật viên tới.” Tần Đông Nhạc giải thích: “Tần thị cũng có dược viên của mình, nhưng còn việc mở rộng quy mô nữa hay không thì ban quản trị đang bàn bạc. cho nên trước mắt, chỉ đem những loại thảo dược có nhu cầu cao nhưng không cần yêu cầu kỹ thuật nhiều trồng ở bên ngoài, như vậy chi phí cũng tiết kiệm được nhiều. điều kiện khu đất này của em cũng không tệ lắm, chờ tới khi anh báo cáo lại diện tích quy hoạch, đến lúc đó sẽ báo giá cho em sau.”

Trọng Nham gật đầu, khu đất hai bên bờ sông vốn cũng tính chưa ra khi xây dựng vườn ươm, đề xuất của bọn họ cũng vừa hay, Trọng Nham không cần phải đau lòng lãng phí tài nguyên nữa.

“Tần đại ca, hiện tại cụ thể anh làm gì?”

Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ, nói: “Nhị ca nhà bác cả sắp kết hôn, anh bây giờ tạm thời tiếp quản công việc của anh ấy, phụ trách mảng nguyên liệu. Nhị ca về sau sẽ phụ trách thị trường nước ngoài.” Nói tới đây, tựa hồ cảm thấy trong lời nói của Trọng Nham có ẩn ý gì đó, nở nụ cười: “Sao? Sợ anh bị xa lánh?”

“Không phải.” Trọng Nham mặt dày mày dạn nói: “Chỉ là muốn hỏi một chút, anh còn tinh lực tới kiêm chức ở chỗ tôi nữa hay không thôi?”

Tần Đông Nhạc lập tức hiểu được ý cậu, nhưng ngẫm lại cậu nói như vậy cũng thực bình thường, nhóc con này dù sao vẫn phải tới trường, không có khả năng suốt ngày xin phép nghỉ. Lâm Bồi chỉ là một học giả vùi đầu vào nghiên cứu, Lâm Quyền có thể thay cậu nhóc quản lý mọi việc nhưng không thể thay cậu nhóc quyết định toàn cục, hơn nữa đến khi triển khai ra thị trường, một mình Lâm Quyền cũng không cáng đáng hết được.

“Cũng không phải không được...” Tần Đông Nhạc liếc nhìn cậu, trong mắt mang theo ý cười.

Trọng Nham nghe xong lời này hai mắt lập tức tỏa sáng: “Có điều kiện gì anh cứ nói, tôi chia cổ phần cho anh.”

“Chắc chắn rồi.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Nếu không có cổ phần, ai thèm sống chết làm việc cho nhóc chứ.”

Trọng Nham chờ câu kế tiếp của anh, bởi vì điều kiện Tần Đông Nhạc ám chỉ rõ ràng không phải là chuyện cổ phần công ty.

“Ba điều kiện.” Tần Đông Nhạc giơ ba ngón tay lắc lắc với Trọng Nham.

Trọng Nham bình tĩnh gật đầu: “Anh nói đi.”

“Thứ nhất, việc quản lý nhân sự làm việc ở đây do Lâm Quyền phụ trách, lập kế hoạch xong sẽ đưa cho em xem, chỉ phí linh tinh các loại bọn anh sẽ bàn bạc với nhau trước, sau đó đưa lại cho em quyết.” Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Nói cách khác, tiếp tới đây bọn anh sẽ rất bận rộn, còn đại lão bản là em sẽ thực nhân hạ. Cho nên trong vòng 1 tuần, em phải làm hết toàn bộ bài tập hè. Anh sẽ kiểm tra.” (Jer: Trần đời giờ mới thấy nhân viên kiểm tra bài tập hè của sếp=)))

Trọng Nham: “...”

Nhìn gương mặt nghiêm trang chững chạc của Tần Đông Nhạc, Trọng Nham thực sự có một loại xúc – động, rất muốn gào ầm lên với anh rằng: Anh là anh trai của bạn học tôi sao? Anh rõ ràng là cha tôi đi? Đến cha ruột tôi còn chẳng nghiêm túc quản chặt tôi như vậy, thật đó!

Tần Đông Nhạc chú ý tới trên cơ mặt Trọng Nham giật giật dù chỉ rất nhỏ, vừa lòng gật đầu: “Nhóc dù sao cũng còn là học sinh, dù bây giờ đang được nghỉ thì vẫn là học sinh, phải học tập, phải đọc sách, cách nhìn sẽ khác nhau.”

“...Được rồi.”

Tần Đông Nhạc ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ làm tịch tạo tư thế uốn người, sau đó cúi đầu thở dài nói tiếp: “Gần đây có rất nhiều chuyện, giấu không nổi nữa, anh phải trở về nhà. Ừm, làm một đồng lõa, nhóc phải theo anh về cùng.”

Trọng Nham: “...”

Đại ca, anh cứ như vậy chối lợi mà kéo cho mình một cái đệm lưng (chịu tội thay), thật không có vấn đề gì sao?!

Tần Đông Nhạc buồn cười nhìn biểu tình nhăn nhó của cậu, vươn tay xoa bóp mặt cậu vài cái: “Sao? Dọa? người nhà anh khẳng định sẽ không đánh nhóc đâu. Em nghĩ mà xem, em còn nhỏ như vậy, ngồi ở đó, bọn họ sẽ ngại mà không nói anh.”

Trọng Nham rất đồng tình nhìn anh: “Nói thật, tôi không hù dọa anh nhưng Tiểu An đã đoán ra được.”

Tần Đông Nhạc sững sốt một chút: “Không có khả năng!”

“Là thật.” Trọng Nham cảm thấy mình đã bị kéo xuống thuyền tặc, vẫn nên giúp nhau thuận khí thì hơn: “Tối hôm qua ở biệt thự Lý gia, tôi có gặp Tiểu An, chính miệng cậu ấy nói vậy.”

Tần Đông Nhạc biểu tình không tin: “Không có khả năng. Chỉ có vài người biết...”

Trọng Nham nhắc nhở anh: “Hôm qua Tiểu An theo Tần đại tới.”

“Cặp song sinh sẽ không bán tin tức của anh.” Tần Đông Nhạc lập tức phủ quyết: “Nếu thực sự bọn họ để lộ tin tức, anh lập tức không nhận công tác của Tần Nhị.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ, cảm thấy trừ bỏ Tần Đại và Tần Nhị ra, Tiểu An không còn con đường khác biết được chuyện Tần Đông Nhạc bị thương, buồn bực nhìn thẳng anh: “Vậy làm sao cậu ấy đoán được?”

Tần Đông Nhạc hỏi lại: “Lúc ấy nó nói thế nào?”

“Cậu ấy nói cậu ấy đoán được.”

“Đoán được cái gì?”

“Đương nhiên là chuyện tôi gạt cậu ấy rồi.” Trọng Nham nói: “Tôi nói với cậu ấy là có chuyện vẫn luôn gạt cậu ấy, bảo cậu ấy về sau không được giận tôi. Cậu ấy liền nói cậu ấy đã đoán được.”

Tần Đông Nhạc chống nạng bước hai bước đi lên bờ ruộng: “Có thể nào là nói việc khác không?”

Lâm Quyền đứng ở bờ đối diện con suối ngoắc tay với bọn họ: “Về thôi, nếu không sẽ muộn.”

“Để hỏi lại nó sau đi, giờ không nghĩ nữa.” Tần Đông Nhạc vươn tay xoa xoa đầu Trọng Nham: “Đừng quên chuyện ngày mai theo anh về nhà.” (Jer: câu nói này tôi có thể hiểu khác đi được không??? =)))

“Này...” Trọng Nham ở phía sau đuổi theo anh hỏi: “Vậy còn điều kiện thứ ba? Anh nói luôn đi.”

“Cái thứ ba còn chưa nghĩ ra.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Chờ anh nghĩ ra rồi sẽ nói cho nhóc biết.”

Hết

56. Chương 56: Suy Nghĩ Nhiều

Ngày hôm sau, Lâm Bồi đi tìm vị sư tỷ muốn đổi nghề của anh, Lâm Quyền thì đi tìm kiến trúc sư để liên hệ chuyện thi công, Trọng Nham đi mua quà biếu tặng Đường di... tới làm đệm lưng.

Cuối tháng 7 đầu tháng 8, đúng vào khoảng thời gian nắng nóng nhất trong năm, từ nhà xuống lầu ra tới cổng tiểu khu, Trọng Nham đã toát một thân mồ hôi. Xa xa nhìn thấy xe Tần Đông Nhạc dừng ở ngoài cổng, Trọng Nham vội vàng chạy tới, vừa mở cửa xe vừa bắn liên thanh: “Nóng quá, nóng chảy mỡ, trong tủ lạnh có cola không... Àh, Tiểu An? Sao ông cũng ở đây?”

Tần Đông An ngồi ở băng ghế phía sau, chỉ vào Trọng Nham mắng: “Phản đồ!”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông An ngón tay run run hai cái, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Không ngờ, không ngờ, quan hệ giữa hai chúng ta tốt như vậy, ông cư nhiên khi có chuyện xảy ra ông lại quên luôn tôi, ông phản bội tình cảm anh em bằng hữu trong sáng giữa chúng ta!”

“Làm loạn cái gì đó?!” ngồi ở vị phỉ phỏ lái, Tần Đông Nhạc quay người lại, thuận tay ném hai lon coca xuống: “Là anh không cho cậu ấy nói.”

Tần Đông An tức giận nhìn Trọng Nham, biểu tình [Ông làm tôi... thất vọng].

Trọng Nham cầm cái túi to trong tay nhét vào lòng Tần Đông An: “Này, nhìn xem, tôi có mua quà cho ông.”

Tần Đông An không chút nghĩ ngợi vươn tay tiếp nhận, đang định mở ra xem lại nghĩ tới vừa rồi mình còn chưa tức giận xong, lại ngẩng đầu nhìn về phía Trọng Nham rống thêm câu nữa: “Đừng tưởng là tôi dễ dàng tha thứ cho ông!” cậu thật sự bị chọc tức, anh hai bị thương là chuyện lớn như vậy, thế mà Trọng Nham biết lại không thèm nói cho cậu!

Thật sự quá đáng!

Trọng Nham mở nắp lon coca, bình bình thần thần mà uống một ngụm lớn, “Chuyện này không thể trách tôi, Tần đại ca không cho tôi nói, không phải là sợ ông và di sẽ lo lắng sao.”

“Không biết càng lo lắng!” Tần Đông An vừa rồi đi theo lái xe của gia đình tới đón người đã cần nhằn với Tần Đông Nhạc một lần, nhưng khi nhìn thấy Trọng Nham vẫn tức giận không chịu được, không ngờ bạn thân của mình lại bị anh hai ba xạo vài câu liền cun cút nghe theo ổng.

“...Ý? Cái này là cái gì?” Tần Đông An lật tới lật lui trong cái túi đồ Trọng Nham đưa, lôi ra một lọ chứa toàn mấy viên tròn tròn trong suốt, bên trong là đủ loại long nhãn lớn nhỏ. Tần Đông An xoay xoay cái lọ xem dán nhãn trên đó: “Nước trái cây ngâm đường?! Trọng Tiểu Nham, ông lại lấy nước trái cây ngâm đường tới gạt tôi?!”

“Không gạt ông.” Trọng Nham vội nói: “Cái này là đặc sản quê tôi, bên trong không giống mấy cái thứ nước táo, nước cam ông hay uống đâu, đây là loại quả dại đặc sản chỉ có ở trên núi quê tôi thôi, chỗ chúng tôi gọi nó là quả gạo, hương vị có chút giống quả mâm xôi, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon, không tin ông nếm thử đi.”

Trọng Nham lúc nhỏ rất thích ăn loại quả này, nhưng khi đó đóng gói còn chưa được đẹp mắt như bây giờ, chỉ cho vào lọ thủy tinh bán trong tiệm tạp hóa, giá một đồng được ba đến năm quả. Trọng Nham khi còn bé không có tiền tiêu vặt, bởi vậy mà mỗi lần được ăn đều nhai rất kỹ, hận không thể làm cho mỗi quả này tan trong miệng chậm một chút. Đó cũng là một trong những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trong thời thơ ấu đầy xám xịt của cậu.

Tần Đông An ăn thử hai quả, rồi đưa cái bình tới cho hai người ngồi phía trước: “Anh hai, nếm thử đi, ăn ngon lắm. Này, Trương ca, anh cũng ăn thử xem.”

Trọng Nham lúc này mới chú ý tới người ngồi ghế lái xe là một thanh niên mặt tròn tròn cậu chưa từng nhìn thấy, Trọng Nham không biết phải xưng hô thế nào, chỉ cười cười gật đầu với anh ta.

Tần Đông Nhạc hình như không thích đồ ngọt nên chỉ ăn một quả duy nhất.

Lái xe thấy Tần Đông An đưa cái lọ sang chỗ mình, vội cười khoát tay: “An thiếu gia tự ăn đi, tôi lớn hơn cậu bao nhiêu rồi mà còn ăn đường?”

Tần Đông An lẩm bẩm: “Thật sự ăn ngon lắm mà.” Ngẩng đầu nhìn nhìn Trọng Nham, hừ một tiếng: “Đừng tưởng mua đồ ăn ngon cho tôi là tôi sẽ tha thứ cho ông.”

Trọng Nham buồn cười: “Mua đồ ăn cho ông cũng không phải muốn xin ông tha thứ, đúng rồi, không phải ông đã đoán được rồi sao? Hôm trước gặp cũng không thấy ông nhỏ nhen như vậy.”

“Ai đoán được?” Tần Đông An nói xong cũng nhớ tới đoạn hội thoại của cả hai, nhất thời buồn bực: “Ai nói chuyện này chứ... thật là...”

Trọng Nham tò mò: “Vậy chứ ông nói chuyện gì?”

Tần Đông An ấp úng không chịu nói, bị hỏi như vậy có chút thẹn quá thành giận: “Ai kêu ông gạt tôi trước? tôi không nói cho ông biết!”

Trọng Nham: “...”

Cậu hôm nay quả nhiên là một cái đem lưng đúng nghĩa. Trọng Nham liếc mắt nhìn Tần Đông Nhạc ngồi ở ghế phó lái phía trước đang giả bộ không phát hiện, thâm nghĩ lát nữa tới Tần gia, nói không chừng Đường di cũng sẽ oán giận mình vài câu.

Vì kéo về cho công ty một lao động cường tráng, trả giá này của cậu thật sự không nhỏ.

Xe lái vào Tần gia tiểu viện, Đường di quả nhiên đã sớm đứng chờ ở trên bậc tam cấp, nhìn thấy hai anh em xuống xe, tâm mắt bà dừng trên đồng thạch cao bó trên đùi Tần Đông Nhạc, sau đó từ trên xuống dưới quét mắt nhìn toàn thân con trai vòng, trên mặt chậm rãi hiện ra thần sắc hồ nghi: “Nhạc Nhạc, con bị thương...không chỉ bị thể này thôi đúng không?”

Trọng Nham xuống xe trước, sợ Tần Đông Nhạc xuống xe đụng tới chân liền vươn tay ra đỡ anh. Nghe thấy Đường di hỏi, trên mặt lộ ra biểu tình bội phục vạn phần, tâm nói: ngài đúng là hiểu rõ con trai ngài!

Tần Đông Nhạc rũ mắt xuống, ở trên mặt Trọng Nham quét một vòng, lộ ra nụ cười xấu xa. Trọng Nham trong lòng vừa thốt ra câu “không tốt”, thì chợt nghe anh nói: “Mẹ, sao mẹ lại nói vậy, mẹ không nhớ con là người thế nào sao. Thật sự con chỉ bị thương ở chân thôi, không tin mẹ hỏi Trọng Nham đi, nhóc ấy cũng biết.”

Trọng Nham: “...”

Ánh mắt Đường di quả nhiên quét qua đây, Trọng Nham khó nhọc nuốt nước miếng: “Dì, bác sỹ nói nhiều nhất là nửa tháng nữa có thể tháo thạch cao, không việc gì.”

Đường di có ấn tượng không tồi với Trọng Nham, nghe cậu nói như vậy, sắc mặt cũng dịu đi vài phần: “Vào nhà rồi nói, đều đứng ở ngoài sân làm gì? Trọng Nham à, con đã làm cái gì mà lại đen đi nhiều thế?”

Trọng Nham sờ sờ mặt: “Con về quê, hai ngày trước còn tới nông thôn cuốc đất, phơi nắng.”

Tần Đông Nhạc ngày hôm qua đã gọi điện về nhà, Đường di cũng biết một ít chuyện của bọn họ, liền hỏi: “Nhạc Nhạc nói con muốn trồng hoa à? Còn thuê một khu đất lớn nữa phải không?”

Trọng Nham gật đầu: “Bọn con có một chuyên gia thực vật học, am hiểu nhất là trồng hoa lan, chờ sau này bọn con sáng tạo ra chủng loại hoa lan mới, con sẽ kêu Tần đại ca mang về cho dì một chậu.”

Đường di được cậu nịnh bật cười: “Hoa lan thì thôi đi, nó kiêu sa như vậy, dì không biết chăm. Có loại hoa nào mà dễ trồng dễ chăm lại xinh đẹp thì mang tới cho dì, dì trồng ở ngoài sân.”

“Hoa hồng được không ạ?” Trọng Nham hỏi bà: “Bọn con cũng đang định trồng một vườn hoa hồng, dì thích chủng loại gì, con sẽ mang tới một ít.”

Đường di nghĩ nghĩ rồi: “Chủng loại thì không rõ lắm, nhưng loại nào mà có màu hồng phấn, còn có màu cam ấy, dì cảm thấy đều rất đẹp.”

Trọng Nham tự nhiên đáp ứng luôn: “Không thành vấn đề, mà dì cũng có thể trồng hải đường, khi nào con mang vài cành tới cho dì xem, hoa hải đường cũng đẹp lắm.”

“Được được.” Đường di vội nói: “Còn có một loại hải đường đặc biệt lùn, gọi là thu hải đường hay cái gì ấy, nở đặc biệt xinh đẹp...”

Một chỗ khác trong phòng khách, Tần Đông Nhạc cùng em trai ngằm hiểu trong lòng mà liếc nhau một cái, đều bội phục sát đất đối với năng lực lảng sang đề tài khác của Trọng Nham.

“Con còn mang quà tới tặng dì nữa.” Trọng Nham nhớ tới chuyện trọng yếu, vội vàng đoạt lấy cái gói to trong tay Tần Đông An, bóc trong đồng hồ ăn vặt lộ ra một cái hộp gỗ đưa cho Đường di, trong hộp là một đôi trâm cài tóc bằng gỗ đàn hương, rất thích hợp với những người phụ nữ thích búi tóc như Đường di. Khi cậu về Lâm Hải, trong lần đi cùng bà ngoại tới xem xét nhà hàng, mua được ở trong một cửa tiệm nhỏ ở gần đó. Cửa tiệm đó đã có từ lâu đời, chủ tiệm là một nghệ nhân cao tuổi dày dặn kinh nghiệm, cả đời đều chế tác lược, gương, hay mấy món đồ nhỏ nhỏ bằng gỗ rất tinh xảo, rất có danh tiếng ở thành phố bọn họ.

Phụ nữ không ai là không thích những món đồ nhỏ xinh thế này, Đường di tự nhiên cũng thích, nhưng khổ nỗi bà lại có hai thằng con trai tâm tư không tinh tế. Đường di cài hai cái trâm gỗ lên búi tóc cho Trọng Nham nhìn, hai người cứ như vậy chỉ nói chuyện xoay quanh cái trâm cài tóc thôi mà cũng mất nửa ngày. Thẳng tới khi ngoài cửa vang lên tiếng động, Tần Đông An mới từ trên ghế sa lông nhảy xuống hô âm lên: “Ba đã về!”

Trọng Nham bị sắc nước miếng bắn thân, cứ khụ khụ liên tục ho khan. Bị ảnh hưởng bởi những gì bản thân đã từng trải qua, nên cậu tràn ngập kính sợ đối với những người phụ nữ đã làm mẹ như Đường di, nhưng lại đối với những nam nhân làm cha như Lý Thừa Vận lại không chút hảo cảm gì. Cậu chưa từng nhìn thấy vị Tần ba ba này, nên Trọng Nham bất giác sinh ra một loại cảm giác xa cách kỳ quái với ông.

Đường di cùn Tần Đông An đều đi ra ngoài đón ông, Tần Đông Nhạc chống tay vịn sô pha đứng dậy, Trọng Nham vội vàng cầm nặng dựa bên cạnh sô pha tới cho anh: “Chậm một chút.”

Tần Đông Nhạc thấy trên mặt cậu biểu tình giống như đang khấn trương, hạ giọng nói: “Ba anh dễ tính lắm, chờ chút em liền biết.”

Trọng Nham nhìn anh: “A.”

Tần Đông Nhạc cười xoa xoa đầu cậu.

Trọng Nham ở trong lòng âm thầm cho cái xem thường. cậu vẫn cảm thấy mình rõ ràng là một người cao tuổi lại bị một người như vậy xoa đầu trông có vẻ rất ngu. Nhưng động tác của Tần Đông Nhạc rất nhanh, cậu mỗi lần đều trốn không thoát, sau đó cũng mặc kệ anh luôn.

Đường di và Tần Đông An vây quanh một nam nhân trung niên cao lớn, gương mặt ông đứng đắn, trên mặt khê cười, một tay còn khoát lên vai Tần Đông An. Hình như Đường di đang khoe ông cái trâm cài tóc mới trên đầu mình, ông lui về sau một bước, nghiêng đầu đánh giá, sau đó gật đầu cười nói: “Ảnh mắt tốt hơn em.”

Đường di mỉm cười, nhìn về phía hai người bọn họ đang tới gần vẫy vẫy tay: “Cậu bé này chính là Trọng Nham.”

Tần Ngụy nhìn Trọng Nham, mỉm cười vươn tay: “Con là Trọng Nham sao? Nghe nói con đang hợp tác làm ăn với Đông Nhạc phải không? Không tồi, rất có tinh thần tiên phong.”

Bàn tay Tần Ngụy rộng lớn, dày mà ấm áp, Trọng Nham bắt tay ông, chợt hoảng hốt nhớ lại hình như cậu chưa bao giờ nắm tay Lý Thừa Vận.

“Chú Tần.” nắm một bàn tay như vậy, Trọng Nham khó hiểu cảm thấy mình tựa hồ đã thực sự biến thành một đứa trẻ.

Tần Ngụy vươn tay xoa xoa đầu cậu, rồi lại quay sang Đường di nói: “Trưa nay ăn cái gì? Sáng nay anh cùng bọn họ đi thăm khu công nghiệp, loanh quanh bên ngoài cũng hơn mười dặm, sắp chết đói rồi.”

“Em xuống bếp xem.” Đường di nói xong mỉm cười: “Cái gì mà hơn 10 dặm... anh có biết một dặm xa lắm không?”

Tần Ngụy phản bác: “Sao không biết chứ, anh năm đó cũng làm việc nhiều năm dưới nông thôn mà. Khi đó đặc biệt nghèo khổ, xe cũng chả có mấy cái, muốn đi đâu đều phải cước bộ.”

Tần Đông An ở phía sau liếc mắt xem thường, nhỏ giọng nói thầm: “Lại nữa.”

Tần Ngụy không nghe thấy, cao thấp đánh giá Tần Đông Nhạc: “Khi nào thì tháo bột?”

Tần Đông Nhạc nói: “Còn khoảng nửa tháng nữa.” kỳ thật khi anh xuất viện cũng đã nói qua với ba, tình hình khôi phục thể nào ba anh đều biết nhất thanh nhị sở (rõ ràng), một câu nói kia kỳ thật là hỏi cho mẹ nghe.

Tần Ngụy kéo mấy đứa con ngồi xuống sô pha, đi vào vấn đề hỏi thẳng Trọng Nham: “Công ty các con chủ yếu kinh doanh cái gì?”

“Kinh doanh hoa cỏ ạ.” Trọng Nham nhìn nhìn Tần Đông Nhạc, tối hôm qua cậu và Lâm Bồi đã bàn bạc kỹ càng với nhau về phương hướng kinh doanh sau này của công ty, những lời này còn chưa kịp báo cáo lại với cổ đông Tần Đông Nhạc: “Bọn con mời được một chuyên gia nghiên cứu hoa lan, anh ấy đề nghị lấy việc nuôi trồng lai tạo hoa lan làm trọng điểm phát triển.”

Tần Ngụy gật đầu: “Cụ thể thế nào?”

“Thứ nhất là lai tạo tinh phẩm hoa lan.” Trọng Nham nhớ tới bồn hoa lan màu đen đặt trên bàn làm việc của mình ở kiếp trước, đó chính là loại tinh phẩm hoa lan dù có nhiều tiền đến mấy cũng không mua nổi, “Thứ hai là gieo trồng đại trà tiểu bạch lan để lấy tinh dầu. hiện nay thị trường tinh dầu hoa lan đại bộ phận đều lấy từ bạch lan thường và hoa ngẫu tàu, bọn con định trồng một lượng lớn tiểu bạch lan biến chủng, loại hoa này thân thấp, hoa nhỏ, cánh nặng, hoa nở lâu, hàm lượng tinh dầu của nó cao hơn các loại hoa khác, vượt xa cả bạch lan thường và hoa ngẫu tàu.”

Trên mặt Tần Đông Nhạc toát ra thần sắc ngoài ý muốn, Trọng Nham có chút ngại ngùng giải thích với anh: “Đây là Lâm Bồi tối qua bàn với tôi, loại bạch lan biến chủng này là độc quyền nghiên cứu của riêng anh ấy.”

Tần Ngụy cũng có chút kinh ngạc, trong mắt ông, trẻ con mười mấy tuổi làm kinh doanh cũng chỉ là chuyện chơi đùa, hoặc là nói muốn học tập cọ xát lấy kinh nghiệm. Nhưng Trọng Nham hiển nhiên không phải như vậy, suy nghĩ của cậu bé này thành thực hơn nhiều những đứa trẻ cùng tuổi. Thái độ của ông bất giác cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Trừ bỏ hoa lan và thảo dược của Tần thị, các con còn trồng loại nào khác không?”

“Cũng có một ít ạ.” Trọng Nham thần nhiên nhìn ông đáp: “Tiểu bạch lan phải đợi đầu xuân sang năm mới có thể bắt đầu gieo trồng, hiện tại anh Lâm Bồi còn đang nghiên cứu một số vấn đề còn lại của giống hoa này. Trong khoảng thời gian này nếu không trồng những loại hoa khác bù vào, rất lãng phí.” Nghĩ nghĩ, Trọng Nham nói tiếp: “Kỳ thật trồng những loại hoa nhỏ mới là ước nguyện ban đầu của con.”

Ngay từ đầu Trọng Nham chỉ muốn tìm một phương diện hoàn toàn không dính dáng gì tới Lý gia để làm, trùng hợp Ôn Hạo cũng chọn hạng mục này, Trọng Nham cảm thấy đó cũng là một loại duyên phận, giống như khi đi phiêu lưu tìm được một cái bản đồ mới, những lĩnh vực không biết rõ thường hấp dẫn cậu, quá trình thăm dò đầu tiên luôn khiến cậu cảm thấy cuộc sống của mình bắt đầu trở nên thú vị.

Tần Ngụy không nói chỉ cười, những lời này mới tương đối giống trẻ con.

Tần Ngụy quay sang nhìn Tần Đông Nhạc, thấy con trai nhìn không chớp mắt vào Trọng Nham, Tần Ngụy chú ý tới ánh mắt chuyên chú khác thường này, không hiểu sao trong lòng ông hơi trầm xuống một chút.

“Khụ.” Tần Ngụy nhẹ giọng ho khan một tiếng: “Nhạc Nhạc, con nói con muốn góp vốn đầu tư, đủ tiền không?”

Tần Đông Nhạc phục hồi tinh thần, gật đầu với cha mình: “Đủ ạ.”

Tình huống của anh khác với Lâm Quyền và Lâm Bồi. Lâm Bồi là lấy kỹ thuật cùng trí óc mình để góp vốn, Lâm Quyền là phúc lợi công ty cấp cho, còn anh chân chính là cổ đông góp vốn đầu tư, đương nhiên phải bỏ tiền túi ra. Những gia đình giàu có giống như bọn họ, con cái sau khi trưởng thành đều sẽ nắm giữ một ít cổ phần công ty gia tộc, số tiền lãi được chia phần trăm từ trước tới nay anh chưa từng động tới, hiện tại lấy ra dùng cũng vừa lúc.

Tần Ngụy ngược lại rất ủng hộ anh lấy số tiền đó để làm chuyện mình muốn làm. Không nhân lúc tuổi còn trẻ mà xông pha khắp nơi, cả đời chỉ ru rú trong cái ao Tần thị thì còn ý nghĩa gì nữa?

Tần Ngụy không phải là thương nhân, ngược lại ông mang vài phần khí chất văn nhân ôn nhu, tự cao tự đại, thanh liêm tự thủ. Khi còn bé ông đã trải qua cuộc tranh đấu giữa anh em huynh đệ trong gia tộc, cực kỳ không thích loại chuyện minh tranh ám đoạt này trong các đại gia tộc, ông cũng không hy vọng trong mắt hai đứa con của mình chỉ có Tần thị, hoặc là nói trong mắt chỉ có tiền tài quyền thế. Cho nên những đứa nhỏ khác trong Tần gia đều bị tổng ra nước ngoài du học các ngành quản lý tài chính kinh tế, riêng Tần Ngụy lại không chút do dự đáp ứng nguyện vọng của Tần Đông Nhạc muốn thi vào trường quân đội.

Còn hiện tại, Tần Đông Nhạc đã hơn hai mươi tuổi, muốn làm chuyện gì tự nó quyết định, ông không can thiệp. ông hợp thời hỏi han vài câu chỉ là biểu hiện thái độ cho mấy đứa con biết ông luôn ủng hộ quyết định của chúng nó. Nếu chúng nó có yêu cầu giúp đỡ gì, ông tự nhiên cũng không chối từ. hơn nữa cậu bé này nhìn qua cũng không phải loại người không đáng tin.

Tần Ngụy cẩn thận quan sát Trọng Nham, một đứa bé rất có sức sống, ánh mắt so với Tiểu An trầm ổn hơn nhiều, cách nói năng cũng đứng đắn, tự nhiên, xét bề ngoài thật sự không tìm ra được một tật xấu nào.

Về phần, vừa rồi ánh mắt khó hiểu của Tần Đông Nhạc khiến ông có chút khấn trương...

Tần Ngụy trầm nghĩ, chắc là do mình nghĩ nhiều.

Hết

57. Chương 57: Phía Đối Tác

Tần Ngụy bận rộn, sau khi ăn cơm trưa ở nhà xong liền rời đi. Đường đi hẹn bạn đi họp lớp, tiện đường đưa Tần Đông An tới lớp học thêm tiếng anh. Trong nhà trừ bỏ đi giúp việc cũng chỉ còn lại Trọng Nham và Tần Đông Nhạc, hai người vừa lúc túm lại đồng thời nghiên cứu tài liệu sáng nay Lâm Quyền gửi tới — Lâm Quyền kỳ thật muốn gửi tới cho đại Boss Trọng Nham, nhưng ngày hôm qua hấn quên xin số điện thoại của Trọng Nham, mail tự nhiên cũng không biết. sáng sớm gọi điện cho Tần Đông Nhạc, Tần Đông Nhạc nói Trọng Nham đang ở nhà anh, Lâm Quyền liền gửi tới mail của Tần Đông Nhạc.

Trọng Nham nhìn trên màn hình là một danh sách liệt kê các cơ sở kinh doanh, quả thực có loại cảm giác mê muội từ trên trời rơi xuống: “Anh ta dùng một buổi tối để thống kê ra?!”

“Đúng vậy.” Tần Đông Nhạc bị phản ứng của cậu chọc cười: “Cậu ta làm việc có hiệu suất rất cao. Lúc trước khi bọn anh bàn bạc việc mở võ quán, cậu ta cũng sung sức mười phần, chỉ trong ngắn ngủi vài ngày đã đem mọi công việc từ nhỏ tới lớn trong võ quán toàn bộ đều thống kê hết ra, lúc ấy thật sự là... làm anh sợ nhảy dựng.”

Trọng Nham xem danh sách từ đầu tới cuối lại một lần, có cái cậu biết, có cái thì chưa bao giờ nghe qua. Nhưng mấy nhà kinh doanh hoa lớn uy tín cậu có chút ấn tượng từ kiếp trước đều có mặt trong danh sách này, ngay cả sản phẩm chủ lực là gì cũng ghi chi tiết. Trọng Nham cảm thấy đây chỉ là bảng thống kê sơ bộ của Lâm Quyền, về sau hấn sẽ còn làm báo cáo chi tiết kỹ càng tỉ mỉ hơn.

“Lúc trước tôi cũng đã nói chuyện với Trình Ủy.” Trọng Nham nói: “Anh cũng biết bên nhà mợ hấn ở Vân Nam chuyên kinh doanh hoa cỏ có tiếng đúng không, anh ta có thể giúp chúng ta giặt dây, nhưng bên kia đưa một bảng giá. Chờ bảng giá bên kia gửi tới, chúng ta so sánh một chút.”

Tần Đông Nhạc nghe thấy tên Trình Ủy khẽ nhíu mày, tuy rằng không đến mức bởi vì có thành kiến với con người Trình Ủy mà không thể hợp tác làm ăn với anh ta, nhưng trong lòng vẫn có chút để ý. Cổ tình ngữ khí Trọng Nham khi nhắc tới gã thần thái vô cùng tự nhiên, trong lòng Tần Đông Nhạc như đang bị mèo cào, nhẩn nhẩn nửa ngày không được, làm bộ vô ý hỏi một câu: “Em cảm thấy con người Trình Ủy... có thể kết giao sao?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Người này háo sắc, nhưng cũng không đến mức hạ lưu. Nhân phẩm cũng không có gì trở ngại.” cậu thấy Tần Đông Nhạc khẽ nhíu mày, suy đoán chắc anh vẫn để bụng chuyện Trình Ủy dây dưa với mình trong võ quán, không khỏi mỉm cười: “Những chuyện đó tôi đã không thèm để ý nữa rồi. Anh xem anh ta giờ có còn theo tôi nữa đâu?”

Tần Đông Nhạc biết cậu nói có lý, nhưng vừa nghĩ tới tầm mắt háo sắc lúc trước của Trình Ủy, trong lòng liền không thoải mái, âm thầm cân nhắc có nên tìm cơ hội thích hợp dần mặt gã một phen hay không.

Trọng Nham biết tật xấu bao che khuyết điểm của anh lại tái phát, trong lòng có chút thoải mái, lại không biết nên nói thế nào, liền chỉ vào danh sách lãng đề tài: “Nếu tôi nhớ không lầm thì giá hoa hồng của mấy nhà này đều cao hơn so với Trình Ủy nói, nhưng tình hình cụ thể thế nào, còn phải xem báo giá bên kia gửi sang.”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Được rồi, chờ báo giá của bọn họ rồi tính. Thống kê của Lâm Quyền phần lớn cũng là những chủng loại hoa thích hợp trồng vào mùa thu. Cũng nên gửi cho Lâm Bồi xem qua bảng thống kê này, chỉ hai người chúng ta thương lượng cũng không có kết quả.”

Trọng Nham gật đầu: “Tôi biết.”

“Em lưu số điện thoại của Lâm Quyền vào đi.” Tần Đông Nhạc lấy di động ra tìm số Lâm Quyền đưa cho cậu: “Tốt nhất cũng lưu luôn địa chỉ email của cậu ta nữa.”

Trọng Nham lưu số vào di động, rồi nhấn tin địa chỉ mail của mình sang cho Lâm Quyền. Cậu cúi đầu, tóc mái hơi dài rũ xuống, che một bên lông mày. Tóc cậu đen bóng, nhưng hơi cứng, rũ xuống rất có khuynh hướng đặc biệt cảm xúc, giống như dây đàn, dây cung hoặc loại dây nào đó bề ngoài nhìn mềm mại trơn bóng, nhưng lại không dẫu được vẽ mạnh mẽ cứng cáp.

Tần Đông Nhạc bị tầm mắt hấp dẫn, trầm mặc nhìn một khắc, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Trọng Nham, em đã nghĩ cho anh tham gia bao nhiêu cổ phần chưa?”

Trọng Nham cũng không ngẩng đầu lên, rõ ràng rành mạch nói hai chữ: “Chia đều.”

Tần Đông Nhạc thật lâu không còn lời gì để nói.

Trọng Nham sắc mặt kỳ quái ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt anh có chút thần sắc phức tạp, biết anh đang nghĩ cái gì, vẻ mặt cũng trở nên thân nhiên nói: “Tần đại ca không phải người ngoài, cũng không phải cổ đông có thể tùy tiện thay thế được, tôi hy vọng Tần đại ca coi ‘Ba Mươi Sáu Quận’ làm sản nghiệp của riêng mình mà đối đãi, chuyện quản lý cũng đều nhờ cả vào anh, làm như vậy không phải rất hiển nhiên sao?”

Khoảng cách gần như vậy, Tần Đông Nhạc rõ ràng thấy được qua con người đen láy gần như đậm mặc kia vẻ mặt giật mình của bản thân, anh bỗng nhiên không nói ra lời.

“Mặc khác, tôi nghĩ Tần đại ca cũng đoán được.” ánh mắt Trọng Nham chậm rãi di chuyển trên mặt anh, giống như ánh mặt trời phản quang trên hồ nước, hắt lên những làn quang lấp lánh, nhưng lại làm cho người ta không thể nhìn thấy chiều sâu, “trong tay Lâm Bồi có 30% cổ phần công ty, nếu một ngày anh và tôi có quyết sách khác nhau, anh ấy sẽ không chút do dự đứng về phía tôi.”

Trọng Nham đương nhiên biết rõ tính cách bản thân, tùy hứng, bá đạo nhưng rất đa nghi. Đời trước mỗi khi xử lý chuyện gì đó, thường thường ngoài việc sắp xếp người đi làm, đồng thời cũng bố trí mấy tay chân khác ở nơi bí mật gần đó theo dõi, nếu không chính cậu sẽ cảm thấy rất lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ một chuyện nhưng so với người khác tổn tâm tư nhiều lắm.

Những ngày như vậy, Trọng Nham tự nhiên không muốn trải qua lần nào nữa. trước đây là do không có người nào đáng tin, bắt buộc dĩ cậu phải tự mình ra trận, hiện giờ đã lôi kéo được một tráng đinh mà bản thân còn chịu khổ, không phải rất ngu ngốc sao? Tần Đông Nhạc tính cách cường thế nhưng anh ấy không giống như Ôn Hạo luôn giấu dao sau lưng, chỉ riêng điểm này đối với Trọng Nham mà nói là đã quá đủ rồi.

“Tôi coi trọng ‘Ba Mươi Sáu Quận’ nhưng tôi còn muốn làm những việc khác nữa,” Trọng Nham trầm mặc trong chốc lát, cậu nghĩ tới những ước mơ hồi còn nhỏ, những ước mơ đó thi thoảng vẫn lóe lên trong những lúc rảnh rỗi suốt quá trình làm lụng vất vả kiếm tiền, nhưng chung quy vẫn không thể thực hiện được: “Tôi còn muốn đầu tư kinh doanh game, còn muốn tìm hiểu về đại học y, còn muốn... ừm, đi tham quan mọi nơi.” Nói xong mấy lời cuối cùng, mắt Trọng Nham có điểm phiêu phiêu, cậu nhớ kiếp trước đã từng được tới không ít nơi nổi tiếng, nhưng đa số đều dưới tình huống đi công tác, đầu óc quay cuồng toàn công việc với công việc, vội vội vàng vàng, ấn tượng khắc sâu cũng chỉ có phòng họp cùng phòng khách sạn.

Tâm tình Tần Đông Nhạc lúc này thật sự phức tạp tới cực điểm, lúc trước Trọng Nham thuyết phục mình hợp tác đầu tư, anh cũng từng nghĩ tới Trọng Nham không có khả năng chỉ nhượng cho anh 10% như Lâm Quyền, nhưng nhiều hơn mà nói... Tần Đông Nhạc cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được. đây là đúng là một thử thách khảo nghiệm lựa chọn nhân tâm, quá trình chờ đợi đáp án được vạch trần, Tần Đông Nhạc xưa nay nội tâm vốn ổn định lại ngoài ý muốn xuất hiện một tia khẩn trương.

Đáp án của Trọng Nham, anh không phải không cảm động. nhưng ngay sau đó anh cũng nghĩ tới Lâm Bồi, nghĩ tới quan hệ kỳ quái giữa Trọng Nham và anh ta, hoàn toàn vô pháp giải thích cùng tín nhiệm. hơn nữa, vừa nghĩ tới Trọng Nham đối với Lâm Bồi chỉ mới nhận thức ngắn ngủi mấy ngày mà có một loại tín nhiệm có khả năng vượt quá bản thân, trong lòng Tần Đông Nhạc liền có chút không rõ tư vị.

Anh không thích Lâm Bồi, ngay từ lần đầu nhìn thấy anh ta đứng cạnh lan can sân thượng đã không thích. Tần Đông Nhạc đã nhiều lần thấy sự sống chết, trong quan niệm của anh, còn sống là do ông trời ban ân, bất cứ đồ vật gì cũng không thể trăn quý bằng sinh mệnh bản thân. Anh khinh thường những người bị áp lực cuộc sống đè ép tới không chịu nổi. hoặc là nói, anh khinh thường những người có nội tâm không đủ cường đại. hơn nữa, Trọng Nham lúc ấy còn đứng gần anh ta như vậy. Đến tận bây giờ, mỗi khi nhớ lại hình ảnh đó, nghĩ tới Lâm Bồi lúc ấy tinh thần xúc động hoặc phần nộ mà có khả năng gây ảnh hưởng gì đó tới Trọng Nham, anh vẫn bất giác cảm thấy không rét mà run.

Tần Đông Nhạc sau một hồi trầm mặc thật lâu, lại hỏi câu hỏi hoàn toàn giống lúc nãy: “Em cảm thấy người này... có thể kết giao sao?”

Ánh mắt Trọng Nham chậm rãi hiện lên một tia hiểu rõ cười nhạt: “Tần đại ca, đừng thăm dò tôi.”

Tần Đông Nhạc bị cậu nhìn như vậy, trong lòng sinh ra một tia chật vật: “Thăm dò cái gì?”

Trọng Nham chỉ cười không đáp.

Tần Đông Nhạc thở dài: “Trọng Nham, anh phát hiện anh lầm rồi, anh không nên coi em trở thành trẻ con nghịch phá như Tiểu An.” Trẻ con nghịch phá đứa nào lại có nhiều tâm tư như vậy? ngay cả Tiểu An nhà anh, thật sự có thêm mười đứa cũng không nhất định so được với Trọng Nham.

Trọng Nham thản nhiên dời tầm mắt: “Tôi vốn không phải trẻ con nghịch phá, là do anh tự nghĩ sai thôi.”

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu đánh giá Trọng Nham, khuôn mặt vẫn có chút thiếu niên non nớt nhưng ánh mắt thần khí kiên quyết lại bình tĩnh toát ra không phải một thiếu niên chưa trải qua chuyện đời nào có thể có được. Hơn nữa, cặp mắt kia mỗi khi mang theo chút thần sắc hờ hững nhìn mình, Tần Đông Nhạc thậm chí cảm thấy ẩn trong con người Trọng Nham có một loại khí chất của những nhân tài có kinh nghiệm lão luyện nhiều năm đúc kết lại, ẩn dưới vẻ thông dong trấn định chính là sự giao hoạt tính toán kỹ càng mọi việc.

Ấn tượng ban đầu hoàn toàn sụp đổ, Tần Đông Nhạc không thể không thừa nhận, anh thực sự đã nhìn lầm.

Tần Đông Nhạc cười khổ: “Được rồi, được rồi, anh xin lỗi em, Lâm Bồi... anh quả thật đã tìm người điều tra. Nhưng từ những thông tin anh có được, em và anh ta trước giờ chưa từng quen biết.” chính bởi vì không quen biết, cho nên mới cảm thấy loại chuyện vừa gặp đã thân như anh em một nhà thập phần không hợp lẽ thường.

Trọng Nham cảm thấy điều này không có gì phải giấu diếm, gật đầu nói: “Ngày đó quả thật là lần đầu tiên tôi và anh ấy gặp nhau. Trước đó tôi nhờ thám tử tư tìm anh ấy.”

Tần Đông Nhạc kỳ quái nhìn cậu: “Trước đó em biết người này sao?”

“Nghe người ta nói.” Trọng Nham nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi muốn trồng hoa, đương nhiên phải tìm hiểu về những chuyên gia trong lĩnh vực này rồi.”

“Em nghe được từ đâu?” Tần Đông Nhạc thực hoài nghi lời giải thích này, cảm thấy nhóc con này còn đang gạt mình cái gì đó: “Theo anh biết, Lâm Bồi cũng không có danh tiếng gì.”

Trọng Nham cười nói: “Đừng có khăng định luôn như vậy, Tần đại ca, khác nghề như cách núi* mà.” (*: ý nói người khác nghề sẽ không biết rõ tình hình trong nghề kia)

Tần Đông Nhạc vươn hai ngón tay búng trán cậu một cái nói: “Không được đánh trống lảng!”

“Mọi chuyện tạm thời không thể nói rõ cho anh biết.” Trọng Nham thật sự không cách nào che đậy, đành phải tránh nặng tìm nhẹ mà tùy tiện giải thích: “Không biết anh đã nghe tới ‘Thịnh An Tổ’ chưa? Chính là gốc hoa lan đạt huy chương vàng mùa giải hoa lan năm nay. Người tạo ra ‘Thịnh An Tổ’ chính là Lâm Bồi, nhưng thành quả nghiên cứu của anh ấy đã bị người ta đánh cắp.”

Tần Đông Nhạc hoài nghi nhìn cậu: “Làm sao em biết?”

“Thám tử tư điều tra ra.” Trọng Nham nghiêm túc nói: “Tôi đã tìm, đương nhiên phải tìm chuyên gia chân chính.”

Tần Đông Nhạc biết trong lời nói của Trọng Nham có đầy lỗ hổng, nhưng chính vì quá nhiều lỗ hổng nên không biết cái nào mới là lỗ hổng thực sự. Giống như khi bọn thẩm vấn một tên tội phạm giao hoạt, trong câu nói của gã có 8, 9 phần là giả, 1, 2 phần là thật, thiệt giả lẫn lộn ngược lại khiến người nghe khó phân biệt.

Tần Đông Nhạc bất đắc dĩ cười, mình tại sao lại có thể nghĩ Trọng Nham là tội phạm mà tra hỏi chứ?

“Được rồi, anh không hỏi nữa.” Tần Đông Nhạc gơ tay xí xóa: “Em cũng không cần nhọc lòng mà nói dối nữa.”

Trọng Nham hiếm khi đỏ mặt một chút.

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Anh chỉ khó hiểu việc em tín nhiệm Lâm Bồi như vậy. Cái gì Bá Nha Tử Kỳ, tri âm tri kỷ, cái gì bạch phát như tân, khuyh cái như cổ*, anh đều không tin. Hơn nữa anh không tin em lại là người cảm tính như vậy. Việc em tin tưởng anh ta như vậy, bên trong chuyện này ắt hẳn có nguyên nhân nào đó.” (*Bạch phát như tân: có những người không hiểu nhau thì dù có sống tới già cũng như mới gặp; khuyh cái như cổ: có những người vừa gặp mà như đã quen thân)

Trọng Nham tâm nói anh thật hiểu rõ lão tử...

“Anh muốn nói gì?” Trọng Nham nghiêm túc nhìn anh: “Tìm manh mối sao?”

Tần Đông Nhạc nhìn bộ dạng cậu hẳn là đang muốn chuyển đề tài, trong mắt không khỏi lộ ra một tia cảm khái: “Trọng Tiểu Nham, em biết không, anh trước nay vẫn cảm thấy mình đang diễn vai bảo mẫu.”

Trọng Nham nghe thấy hai chữ bảo mẫu, cũng không thêm giả bộ, hai con mắt nhất thời trợn trừng trừng: “Có ý gì?”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Nhưng mà hiện tại anh lại không thấy vậy.”

Trọng Nham nghiêng rằng: “Hiện tại Tần đại thiếu thấy thế nào?”

“Hiện tại à...” Tần Đông Nhạc cố ý kéo dài thanh âm: “Hiện tại đương nhiên coi em trở thành đối tác lâu dài.”

Trọng Nham đối với câu trả lời này cũng không mấy vừa lòng: “Vốn đúng là đối tác.”

“Không giống.” Tần Đông Nhạc ánh mắt chuyên chú, trịnh trọng nhìn cậu: “Là đối tác chân chính.”

Trọng Nham nhìn thẳng anh một khắc, mắt tự nhiên xoay mặt đi, tâm nói lão tử vốn nên được đãi ngộ như vậy.... thậm chí còn có chút cảm động...

Thật sự thấy quý!

58. Chương 58: Quản Hay Không Quản

Trọng Nham sợ Tần Đông Nhạc rảnh rồi lại há mồm ngậm miệng thúc cậu làm bài tập, nên sau khi bàn xong mọi chuyện liền nói phải về nhà. Tần Đông Nhạc vốn muốn lưu cậu lại ăn cơm tối luôn, nhưng Trọng Nham kiên quyết yêu cầu về nhà ăn cơm. Đùa à, bài tập hè cậu còn một đống đấy, nếu ba Tần, mẹ Tần hỏi tới, mặt mũi cậu còn biết để vào đâu đây. Làm không tốt nói không chừng liền biến thành nhân vật phản diện với Tiểu An ngoan ngoãn hiền lành nhà họ mất: không làm bài tập, không đi học thêm, không thích học hành, nơi nơi chạy loạn...

Tần Đông Nhạc không đoán được tiểu tâm cậu, vẫn cho rằng cậu và Lâm Bồi thật sự có chuyện, đành phải để cậu về nhà. Lái xe Tần gia đã bị Đường di mang đi, Trọng Nham chỉ có thể đi ra tiểu khu bắt xe về, Tần Đông Nhạc chống nạng chậm rãi đi tiễn cậu. ra tới ngoài tiểu khu, cũng không biết nghĩ gì lại theo Trọng Nham lên xe.

Trọng Nham dùng ánh mắt khiển trách nhìn anh, người kia rõ ràng vừa nói sẽ coi cậu là đối tác ngang hàng, mới qua mấy phút đồng hồ, liền coi cậu là trẻ nhỏ mà đưa về tận nhà — dù chỉ còn 1 chân. Kiểu như Trọng Nham không biết đường về nhà hoặc cậu là một cô gái mỹ mạo mảnh mai ấy?!

Tần Đông Nhạc cười nói: “Coi như anh đi ra ngoài một chuyến đi, em xem trong nhà cũng chỉ có một mình, chả có gì thú vị cả.”

“Tùy anh.” Trọng Nham cũng hết cách: “Đưa tới đưa lui, anh không thấy phiền toái à.”

Tần Đông Nhạc khoác vai cậu, kéo cậu vào trong lòng dùng sức vò vò đầu cậu nói: “Nhóc con, không biết lớn nhỏ.”

Trọng Nham giãy dụa muốn thoát, trong lòng bức bối không chịu nổi, đối đầu với Tần Đông Nhạc cậu một chút cũng không có ưu thế, cho dù anh ta chỉ còn 1 chân. Trước chỉ có thể cứu cái đầu xù của mình thoát khỏi ma trảo của anh ta, thở hồng hộc cào cào ngay ngắn lại cái tổ cú trên đầu, báo thù cái gì, mười năm chưa muộn...

Trọng Nham cảm thấy bị mất mặt, hơn nữa trong xe còn bác tài không quen biết đây. tuy rằng ông ấy chỉ nhìn qua gương chiếu hậu cười cười với bọn họ, không nói gì, nhưng Trọng Nham cứ cảm thấy như đang bị chê cười ấy. xe dừng đèn đỏ, cậu xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không thêm để ý tới anh ta nữa.

Trên đường đi qua một trung tâm mua sắm, ở chỗ ngoặt treo một tấm biển pizza hut rất lớn, Trọng Nham mới đầu chỉ vô thức nhìn, nhưng sau đó chợt nhớ lại mình có từng tới nơi này. Đó là chuyện kiếp trước, khi cậu vừa mới lên đại học, tham gia buổi liên hoan của các nam sinh. Bởi vì Lý lão gia không tán thành cậu ở trong kí túc xá trường, cho nên dù học đại học cậu vẫn ở trong nhà chính Lý gia, mỗi ngày đều có lái xe đưa đón. Nhưng cũng chính vì thế mà việc tiếp xúc giao lưu với các bạn học khác cũng có hạn, lần đó cũng là một trong số ít lần cậu tham gia hoạt động tập thể. Nhưng kỳ quái chính là, chỉ một bữa cơm thôi, nhưng Trọng Nham lại có ấn tượng sâu đậm. lúc ấy có những ai, ăn cái gì cậu đều nhớ rất rõ. Cho dù hiện tại cậu không còn nhớ hết tên những người đó, nhưng từng gương mặt vẫn tinh tường hiện rõ trong đầu cậu.

Cậu còn nhớ khi nhân viên phục vụ đưa pizza tới, đám nam sinh túm tụm lại thi nhau tranh cướp miếng ăn, chén đĩa cũng sạch bách, trừ bỏ một miếng cà rốt nhỏ xíu còn dư lại. nam sinh bên cạnh cười ha ha vui vẻ, cậu bẻ một nửa miếng bánh trong tay đưa cho cậu ta. Chiếc bánh bột ngô đã biến dạng nhưng lại thập phần mỹ vị...

Tần Đông Nhạc theo tầm mắt cậu nhìn tấm biển quảng cáo kia, như có điều suy nghĩ: “Muốn ăn cái kia không?”

Trọng Nham lắc đầu, do dự một chút, lại gật đầu.

Tần Đông Nhạc vỗ bả vai bác tài dừng lại: “Bác tài, làm phiền bác dừng ở trước cửa quán pizza hut.”

Bác lái xe đáp ứng.

Trọng Nham kinh ngạc nhìn anh.

Tần Đông Nhạc cảm thấy bộ dạng cậu tròn mắt thật thú vị, khóe miệng hơi cong cong. Trọng Nham phần lớn thời gian đều giống như ông cụ non nghiêm trang chững chạc, rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Tần Đông Nhạc cảm thấy biểu tình như thế này mới phù hợp với độ tuổi hiện tại của cậu,

Trọng Nham do dự liếc nhìn cái nạng anh cầm một bên: “Thật sự đi được không?”

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu nhìn cậu: “Bạn học Trọng Tiểu Nham, cậu không được coi thường người tàn tật, què chân thì làm sao? Què chân thì đồ ăn nhanh cũng không thể ăn sao?”

“Đừng có chụp mũ tôi!” Trọng Nham buồn bực: “Còn không phải sợ anh không thấy tiện sao?!”

“Này có là gì.” Tần Đông Nhạc không cho là đúng: “Đừng nhìn anh thế này, đánh một trận cũng không thành vấn đề.”

Trọng Nham không để ý tới anh, quay đầu nhìn cửa hàng pizza hut càng ngày càng gần, trong lòng bỗng có chút hưng phấn. Hồi còn nhỏ ở Lâm Hải, trong nhà điều kiện khó khăn, càng không có nhiều cơ hội được ra ngoài ăn cơm, về sau tới Lý gia, Lý gia quy củ nhiều, đối với con cháu cũng yêu cầu rất nghiêm khắc, ra vào đều có lái xe đưa đón, có thể để Trọng Nham tự mình chi phối thời gian cũng không nhiều. Càng về sau khi tiếp quản Lý thị, cậu có thể làm chủ nhiều chuyện nhưng công việc bận rộn, việc ra vào khách sạn số lần ngày càng nhiều, địa vị thân phận tăng cao, càng không có khả năng chạy tới ăn một bữa thức ăn nhanh.

Nét mặt biến hóa của Trọng Nham đều bị Tần Đông Nhạc thu vào tầm mắt, cũng không nghĩ nhiều. bởi vì Tần Đông An cũng thích ăn mấy thứ này, Tần Đông Nhạc còn tưởng thiếu niên tuổi này đều thích mấy món đồ ăn nhanh này.

Hai người xuống xe, Tần Đông Nhạc chống nạng cùng Trọng Nham đi vào quán pizza hut. Bọn họ tới hơi sớm, trong quán không nhiều khách lắm, hai người sắp xếp chọn chỗ ngồi. Trọng Nham gọi một đồng đồ đã

từng ăn như ở trong kí ức, chẳng tới khi nhân viên phục vụ nhắc nhở cậu đã gọi rất nhiều, mới khép quyển menu lại: “Không sao, ăn không hết thì gói mang về.”

Tần Đông Nhạc chỉ ngồi cười nhìn cậu, anh cảm thấy lúc này Trọng Nham cũng giống như Tiểu An, bình thường rất ít có cơ hội tới đây, cho nên mỗi lần tới là gọi đồ ăn nhiều tới nghiệm.

Trọng Nham ngồi ở chỗ này, trong lòng vẫn rất cao hứng, giống như trẻ con mới lớn được cho vào công viên trò chơi vậy, tuy rằng không cao hứng phần chần như trẻ con khi được chơi cầu trượt, đệm lò xo, nhưng loại cảm giác này giống như bản thân lại một lần nữa được nhỏ lại, trong người bất giác sung sướng vô cùng.

Bên ngoài lớp kính ngăn cách là khu trung tâm thương mại, ánh đèn rực rỡ sáng ngời, đồ trang sức lấp lánh đắt tiền, khách hàng đi qua đi lại, không khí vô cùng náo nhiệt lại thoải mái. Trọng Nham phát hiện dù đã cách xa hơn mười năm, nhưng cậu vẫn thực thích nơi này. Cho dù bên cạnh đã không còn đám bạn học ồn ào âm ỉ nhưng cảm giác kẻ vai sát cánh cười đùa vẫn mãi còn.

Tần Đông Nhạc lưu ý vẻ mặt cậu: “Cao hứng vậy sao?”

Trọng Nham gật đầu, khoe miệng cong cong nở nụ cười.

Ánh mắt Tần Đông Nhạc cũng trở nên nhu hòa hơn: “Kỳ thật cũng không có gì, ngẫu nhiên cũng có thể tới đây ăn.”

Trọng Nham tức giận trừng mắt lườm anh một cái: “Anh có thể đừng gây mất hứng vậy được không? Vừa mở miệng liền giống như gia trưởng.”

Tần Đông Nhạc thực nghiêm túc nhìn cậu: “Khó tiếp nhận sao? Chán ghét có người quản em?”

Trọng Nham nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào. Tựa hồ cũng không phải chán ghét, cũng có thể là do cậu không có thói quen bị người khác quản như vậy. Cậu đã quen một mình một người, đột nhiên trong cuộc sống có một người thúc giục làm cái này, yêu cầu làm cái kia, vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Hơn nữa Trọng Nham không biết Tần Đông Nhạc vì sao lại đối với cậu như vậy, bởi vì chuyện quản giáo cậu vốn không phải do anh ta phụ trách. Cho nên khi đối với sự quan tâm của Tần Đông Nhạc, Trọng Nham sẽ có loại cảm giác khó hiểu.

Tần Đông Nhạc hơi hơi nhếch miệng: “Nếu em cảm thấy phiền, cứ việc nói thẳng, anh về sau sẽ không nói như vậy nữa.”

Trọng Nham hướng mắt lên trên, tâm nói người lớn tuổi khi mắc lỗi cũng rất đáng thương, không nên tiếp tục kỳ thị anh ta nữa.

Tần Đông Nhạc mỉm cười, bất động thanh sắc dời đề tài, hỏi cậu vấn đề có cần rút bớt tiền vốn không. Trọng Nham nghĩ nghĩ, cảm thấy mình tạm thời cũng không cần phải tiêu nhiều tiền, liền lắc đầu nói: “Cứ để thế đi, hiện tại công ty cần nhiều tiền, chuyện gì cũng cần phải có tiền mới làm được, nếu không sẽ phải lo nghĩ.”

Có tài chính của Tần Đông Nhạc rót vào, áp lực của Trọng Nham quả thật nhỏ đi rất nhiều, chờ qua vài tháng nữa, tới thời hạn bên đầu tư tương lai chuyển tiền lãi về, Trọng Nham tính tính, khi đó cũng đã cuối thu, lều trại cũng đã được dựng xong, không biết đã có thể bắt đầu kiếm tiền được chưa?

Trọng Nham hỏi anh: “Anh bận chuyện Tần gia như vậy, có thể làm cả bên này không?”

“Cuối cùng mới nhớ quan tâm tới anh sao?” Tần Đông Nhạc cười trêu chọc: “Yên tâm đi, em không thấy bọn họ đều thận trọng khi giao việc cho anh sao? Ngay từ đầu chỉ là qua loa giao việc thôi!”

Trọng Nham cảm thấy “bọn họ” trong lời Tần Đông Nhạc là chỉ đám con cháu Tần gia đã tham gia vào việc quản lý Tần thị. Sau khi lớn lên vào công ty gia đình sẽ không tránh khỏi sẽ gặp những chuyện như vậy xảy ra. Mỗi người đều có huyết mạch gia tộc chảy trong người, trong quá trình trưởng thành sẽ vô tình hay hữu ý mà liếc mắt nhìn cái ghế chủ gia tộc, từ đó trong sáng ngoài tối lén cạnh tranh nhau. Tần Đông Nhạc trước đó đi bộ đội, không giống những người khác đã sớm bước chân vào tập đoàn Tần thị mà bồi dưỡng thể lực của mình, nếu bọn họ muốn dìm ám chiêu, thật sự có thể đấu với bọn họ sao?

“Đừng nghĩ nữa...” Tần Đông Nhạc cười nói: “Tần Nhị ca sắp kết hôn, anh chỉ tạm thời nắm trong tay một phần nghiệp vụ, nếu đến lúc đó thấy chán thì không làm nữa là được. anh còn ‘Thượng Võ’ công thêm việc đầu tư ở chỗ em, nếu làm tốt, thừa sức nuôi sống bản thân. Chẳng lẽ còn cần phải trở thành đại phú đại quý nữa sao?”

Trọng Nham gật đầu, suy nghĩ của Tần Đông Nhạc tương đối hợp ý với mình. Sau này, đương nhiên phải làm thế nào để sống thoải mái nhất, nếu lại giống như kiếp trước, mệt tới chết đi sống lại, ngày ngày chỉ ngủ mấy tiếng ở trên giường còn ý nghĩa gì đâu? Trọng Nham bắt tri bắt giác lại đối với anh thêm vài phần cảm giác “người một nhà” thân thiết: “Nếu anh muốn an tâm hơn, có thể đưa tiền riêng cho tôi, tôi giúp anh đầu tư tương lai.”

Tần Đông Nhạc cười lắc đầu: “Không được rồi, ca đã hết sạch tiền. khó khăn lắm mới dành dụm được chút tiền, vốn là để cưới vợ sinh con, nhưng đều đã ném hết vào ‘Ba Mươi Sáu Quận’ cho nên Trọng Tiểu Nham, nhóc phải làm cho tốt, về sau nếu chết đói, ca sẽ tới ăn bám nhóc.”

Trọng Nham thực nghiêm túc nhìn anh, ý đồ từ trong mắt anh phán đoán xem trong câu nói kia có mấy phần là thật mấy phần là giả. Mấy giây sau, cậu tiếc nuối phát hiện lời anh ta nói rất có thể là thật.

Trọng Nham rướn người qua mặt bàn vỗ vỗ lên cánh tay anh: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện chết đói đâu.”

Tần Đông Nhạc vui mừng gật đầu.

Trọng Nham thương hại nhìn anh, bổ sung thêm một câu: “Bữa cơm này tôi mời.”

Tần Đông Nhạc: “...”

Khi về tới nhà, Lâm Bồi còn chưa về. Trọng Nham lên lầu tắm rửa thay quần áo, sau đó theo thói quen mở máy tính, lên mạng vào mail. Trong hòm thư có hai thư mới, đều là do Hải Thanh Thiên gửi tới. Trọng Nham mở ra xem, bức thư thứ nhất ghi những chuyện về sau của Triệu Thịnh An. Lâm Bồi không truy cứu, nên chuyện thật giả của “Thịnh An Tổ” cho tới nay cũng không có ai nghi ngờ, nhưng sau lần bị Trọng Nham đánh cho một trận, Triệu Thịnh An tựa hồ cũng thu liễm không ít, cũng không đổi nghề, vẫn tiếp tục làm việc ở viện nghiên cứu đi chín về năm. Còn cô bạn gái kia của gã là con một vị lãnh đạo cục Lâm Nghiệp đang làm việc tại công ty sản xuất thuốc, là một nhân viên kiểm tra bình thường. hai người đã đăng kí kết hôn, hiện tại đang chuẩn bị cho hôn lễ.

Trọng Nham tùy tiện đọc lướt qua, trong lòng tuy rằng có chút khó chịu, nhưng nghĩ tới việc thằng cha này kết hôn rồi, về sau sẽ không còn tới làm phiền Lâm Bồi nữa cũng coi như đó là chuyện tốt.

Bức thư thứ hai gửi kèm thêm một bức ảnh, đều là cảnh trên phố. Trọng Nham nhìn bức ảnh thứ nhất không hiểu là chuyện gì, nhưng tới khi nhìn bức ảnh thứ hai, mới chú ý tới từ một nhà hàng bên đường có một nam sinh đội mũ đang đi ra, là Lý Ngạn Thanh. Bức thư ba, hai người đi sau lưng cậu ta cũng hiện ra rõ ràng, một là mẹ cậu ta Trương Minh Nghiên, người còn lại chính là người Trọng Nham đã lâu không nhớ tới Trương Hách — cả đời trước đều đứng sau lưng hướng dẫn chỉ bảo cậu khá nhiều thầy Trương.

Trong bức ảnh thứ ba, Trương Minh Nghiên đã ngồi vào trong xe, Lý Ngạn Thanh đứng cạnh xe ô tô ngửa đầu nhìn Trương Hách, Trương Hách cúi đầu nói gì đó với cậu ta. Biểu tình Lý Ngạn Thanh tựa hồ không chút kiên nhẫn, lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà cố nín nhịn. tuổi thằng nhóc đó còn nhỏ lại bị Trương Minh Nghiên nuông chiều, công phu che dấu nét mặt quá tệ. Trọng Nham cảm thấy Trương Hách nhất định cũng đã nhìn ra, nhưng từ gương mặt bình tĩnh của hắn, ngược lại không nhìn ra biểu tình đặc biệt gì.

Trương Hách quả thật rất quen thuộc với hai mẹ con Trương Minh Nghiên, không chỉ vì bọn họ là hàng xóm. Nếu chỉ là hàng xóm, sẽ cố ý hẹn nhau ra ngoài ăn cơm sao? Hơn nữa nhìn biểu tình của Trương Hách, nghiêm nhiên chính là tư thế năm đó chỉ dạy cho mình.

Khoảng thời gian này ở kiếp trước, hắn Trương Hách cũng đã quen biết mẹ con Trương Minh Nghiên, nhưng vì sao sau đó hắn lại tới tìm mình? Điều đó không có khả năng là trùng hợp, chỉ có thể nói Trương Hách đã quyết định lựa chọn giữa mình và Lý Ngạn Thanh. Kiếp trước hắn chọn mình, kiếp này chẳng lẽ hắn muốn chọn Lý Ngạn Thanh sao? Ngón tay Trọng Nham khẽ gõ gõ lên ảnh chụp Trương Hách, hay là Trương Hách tiếp cận người có thể bước vào nhà chính Lý gia?

Trọng Nham lấy di động gọi điện cho Hải Thanh Thiên. Hải Thanh Thiên cũng biết là vì chuyện này, vừa ấn nghe liền nói: “Trọng Nham, xem ảnh chụp chưa, ngoài ý muốn không? Đúng là bọn họ có quen biết nhau.”

“Quen biết tới mức độ nào?”

“Trương Minh Nghiên đầu tư một khoản tiền vào nhà máy của Trương Hách, mấy ngày nghỉ hè còn để Lý Ngạn Thanh đi theo Trương Hách.” Hải Thanh Thiên nói tiếp: “Xem cách thức thì hẳn là muốn Trương Hách chỉ dạy thẳng nhóc đó.”

Trọng Nham không biết phải nói gì cho phải: “Lý Ngạn Thanh mới bao nhiêu chứ? Hai mẹ con bọn họ có phải quá nóng vội rồi không?”

“Ai mà biết?” Hải Thanh Thiên tạm dừng một chút: “Nói không chừng là bởi vì thái độ của Lý gia khiến hai mẹ con bọn họ không có cảm giác an toàn đi.”

Trọng Nham cảm thấy suy nghĩ của Trương Minh Nghiên thực bất khả tư nghị, đương gia chủ mẫu của Lý gia hiện tại chính là Trình Du, Trình gia có bối cảnh thế nào? Hai đứa con của Trình Du đều lớn tuổi hơn Lý Ngạn Thanh, hơn nữa Lý Duyên Kỳ làm việc trong Lý thị khá lâu đã đứng vững gót chân rồi. Đến lúc này, Lý gia còn tỏ thái độ gì với Lý Ngạn Thanh nữa chứ?

“Tiếp tục theo dõi đi.” Trọng Nham nói: “Trương Hách... đang ở đâu?”

Hết

59. Chương 59: Học Trò

Lý Ngạn Thanh đẩy cửa phòng đặt riêng ra, khi nhìn thấy nam nhân đang đứng cạnh cửa sổ, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“A Thanh, sao giờ con mới đến?” nữ nhân ngồi cạnh bàn ăn vẫy vẫy tay gọi cậu: “Nhìn con này, đầu toàn mồ hôi, tới đây, tới ngồi cạnh mẹ, uống chút trà rồi nói sau.”

Lý Ngạn Thanh không để ý tới bà, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng cạnh cửa sổ, ngữ khí thân nhiên gọi một tiếng: “Chú Trương cũng ở đây?”

Nam nhân bên cửa sổ quay người lại, cho cậu một nụ cười ôn hòa: “A, ngại quá, vừa rồi chú đang mãi suy nghĩ, không phát hiện Ngạn Thanh đã tới, cháu đói chưa?”

Lý Ngạn Thanh không hé răng.

Nam nhân này đã nhiều năm làm hàng xóm với mẹ con họ, thi thoảng cũng có chút qua lại. nhưng cậu thực sự không biết ông ta và mẹ cậu đã quen thân tới dạng này. Tuy rằng nghe nói nam nhân này ở một mình, còn mẹ cậu trên thực tế cũng là người độc thân... đúng là gặp quỷ, hôm nay lúc ăn sáng cậu còn nhận được một chén cháo hải sản từ cha, làm gì có đứa con nào trong tình huống như vậy sẽ thích nhìn mẹ nó thân mật ngồi ăn cơm trong một phòng riêng với một gã đàn ông đơn thân khác chứ?

Lý Ngạn Thanh thầm hy vọng bản thân đã đoán sai. Cậu hướng ánh mắt thắc mắc nhìn Trương Minh Nghiên, hy vọng mẹ sẽ cho cậu một đáp án chấp nhận được.

“Ngồi đi.” Trương Minh Nghiên gọi cậu tới ngồi cạnh mình, lại nói với nhân viên phục vụ đứng ở gần cửa: “Người đã tới đông đủ, có thể mang đồ ăn lên.”

Nhân viên phục vụ cúi người, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lý Ngạn Thanh tiếp nhận chén trà từ mẹ cậu, khó khăn bày ra biểu tình như không có việc gì: “Chú Trương cũng tới, có chuyện gì không ạ?”

Trương Minh Nghiên cười nói: “Đương nhiên là có chuyện rồi, còn là chuyện tốt nữa! nếu không sao mẹ phải nóng lòng như lửa đốt mà gọi con tới? huh?” vừa nói vừa dùng cặp mắt được chau chuốt dán lông mi dày khiến đôi mắt to thật to lấp lánh nhìn cậu. bà đã quen cách nói chuyện mang đầy hương vị nũng nịu như mỗi khi nói chuyện với Lý Thừa Vận, nên đôi khi nói chuyện với người khác cũng sẽ vô tình mà lộ ra sự nũng nịu đó, điều này khiến Lý Ngạn Thanh đặc biệt thấy bất đắc dĩ.

Trước kia sinh hoạt cùng một chỗ với nhau, không tránh khỏi phải thấy thường xuyên nhưng từ sau khi được vào ở Lý gia, thấy Trình Du phong thái quý phu nhân khí chất cao sang thanh lịch liền cảm thấy chút diễn xuất này của mẹ mình cũng chẳng đáng là gì. Thậm chí cậu có thể nhìn ra ý tứ chỉ qua một ánh mắt của Trình Du, ánh mắt kia cất giấu sự khinh thị, chán ghét cùng khinh thường, giống như việc cậu xuất hiện trước mặt bà ta là một sự ban ân đặc biệt nào đó.

Trên thực tế quả thật là vậy, Trình Du là nữ chủ nhân Lý gia, cho dù quyết định nhận cậu vào ở Lý gia là ý của Lý lão gia, nhưng nếu Trình Du phản ứng quá mức kịch liệt, Lý gia cũng sẽ nể mặt Trình gia. Lý Ngạn Thanh đoán Lý lão gia hẳn đã chấp nhận cho Trình Du một ích lợi nào đó, hoặc cũng có thể là liên quan tới hai thằng con trai của bà ta.

Trương Minh Nghiên vươn bàn tay được sơn vẽ móng tỉ mỉ ra trước mặt cậu quơ quơ, không chút cao hứng chu môi với cậu: “Mẹ đang nói chuyện với con đấy, thất thần cái gì vậy nè?”

Lý Ngạn Thanh nháy mắt mấy cái, hơi có chút không vui nhìn bà, cậu đặc biệt không thích nhìn thấy bộ dạng Trương Minh Nghiên cố ý làm nũng vì điều đó càng khiến cậu cảm thấy bà thật đáng thương, muốn được nam nhân kia chú ý, lại còn bày ra làm trò tiểu tâm như vậy.

“Sao ạ?”

Trương Minh Nghiên khẽ thở dài, mắt to liếc nhìn Trương Hách ngồi một bên cười nói: “Là thế này, mẹ đã đầu tư một ít tiền vào nhà máy của chú Trương, hiện tại chúng ta coi như tiểu cổ đông của Trương gia.”

Lý Ngạn Thanh lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, mẹ cậu trước giờ chỉ biết tiêu tiền vào việc mua quần áo phần son nước hoa... hiện tại còn biết đầu tư? Chuyện này ba có biết không? Hay đó là ý của Trương Hách? Là ông ta thấy mẹ cậu nghèo nên muốn lừa tiền?

Trương Hách từ ánh mắt cảnh giác của Lý Ngạn Thanh cũng nhìn thấu suy nghĩ của cậu, áp chế sự trào phúng nơi đáy mắt, mỉm cười với cậu: “Mẹ cháu là muốn chú hướng dẫn chỉ bảo thêm cho cháu, nghe nói về sau cháu muốn vào Lý thị? Đây là một tập đoàn tài chính nổi danh, cháu nên học thêm một chút kiến thức về phương diện quản lý, tích lũy kinh nghiệm từ bây giờ, đối với tương lai của cháu rất hữu dụng.”

Lý Ngạn Thanh bị ông ta nhìn thấu tâm tư, hơi có chút ngại ngùng: “Chú Trương, vậy... làm phiền chú.”

Trương Hách cười đến vẻ mặt ấm áp: “Có phiền toái gì đâu, chúng ta là hàng xóm bao nhiêu năm với nhau, chú cũng coi như nhìn cháu lớn lên. Chú nhớ hồi cháu mới chuyển đến chỉ cao thế này...” nói xong còn khoa chân múa tay áng chừng độ cao: “Khi đó chắc cháu mới học tiểu học đi?”

Trương Minh Nghiên cũng tươi cười theo: “Cũng phải, bắt tri bắt giác đã mấy năm trôi qua.”

Trương Hách cũng cảm khái nói một câu: “Đúng vậy, Ngạn Thanh giờ cũng đã trở thành một thanh niên rồi, qua một hai năm nữa sẽ vào Lý thị, càng có tiền đồ.”

Trương Minh Nghiên nghe ông ta nói như vậy liền cao hứng hơn.

Cửa phòng được mở ra, đồ ăn ngon lành từng món từng món được mang lên, nhân viên phục vụ khui rượu cho bọn họ, rồi bị Trương Minh Nghiên phát tay đuổi ra ngoài.

Trương Minh Nghiên tự mình rót rượu mời Trương Hách một chén: “Anh Trương, chén rượu này tôi mời anh. A Thanh nhà tôi tuổi còn nhỏ, cha nó lại không thường xuyên ở bên cạnh, nó là bị tôi nuông chiều, rất nhiều chuyện đều không biết gì, về sau đi theo anh mong anh chỉ bảo cháu nó nhiều hơn.”

Lý Ngạn Thanh nghe mẹ mình nói như vậy, trong lòng có chút không cao hứng. Cậu là con cháu Lý gia, hiện tại mỗi ngày đều được Lý lão gia tử dẫn theo bên người, muốn dạy dỗ cậu nào đến phiên tiểu thương gia như Trương Hách tới dạy? Khi Lý lão gia tử dẫn cậu tới công ty, đều kêu cậu đi theo mấy vị giám đốc

học tập, chẳng lẽ quản lý cấp cao của Lý thị trình độ còn không bằng một tiểu lão bản chỉ mở được mỗi cái nhà máy hóa chất thôi sao?

Trương Minh Nghiên ở dưới gầm bàn khẽ đá chân cậu một cái.

Lý Ngạn Thanh không thể làm xấu mặt mẹ mình liền thuận theo mà bưng chén rượu trước mặt lên, khách khách khí nói một câu: “Chú Trương, chú đừng trách, trước kia mẹ cháu không cho cháu uống rượu, hôm nay lại chủ động cho phép, cháu thật sự cảm thấy ngoài ý muốn, vừa rồi thật sự có hơi thất thần.”

Trương Minh Nghiên cười nói: “Hôm nay có chút đặc biệt, có thể cho tiểu mao đầu con uống một chút.”

Trương Hách bất động thanh sắc cầm chén rượu lên cụng chén với hai mẹ con, miệng thần nhiên nói rằng: “Tình huống của Ngạn Thanh có chút đặc biệt, bên trên có mấy người anh trai khá lợi hại, nếu không có người đốc lòng giáo dục, về sau sẽ khó sống yên trong Lý thị. Cũng khó trách mẹ cháu lại sốt ruột như vậy.”

Lý Ngạn Thanh giật mình. Hiện tại thân phận của cậu trong Lý gia có chút xấu hổ, Trình Du không nói, Lý lão gia tâm tư khó lường, mà cha cậu... Lý Thừa Vận bắt đầu chuyển giao một phần công việc cho con cả là Lý Duyên Kỳ, sao có thể tốn nhiều tâm tư lên người cậu chứ? Muốn nói đốc lòng giáo dục, dựa vào người trong Lý gia là không đủ. Còn nam nhân Trương Hách này, có khi đúng là quân sư do mẹ mời tới cho mình.

Biểu tình của Lý Ngạn Thanh trở nên chân thành hơn rất nhiều: “Chuyện kinh doanh cháu thật sự không hiểu gì, về sau còn nhờ chú Trương chỉ dạy thêm.”

Nụ cười trên mặt Trương Hách càng sâu: “Nhà chú không có trẻ con, nên chú rất thích những đứa trẻ hiểu chuyện như Ngạn Thanh. Ngạn Thanh, về sau chú sẽ coi cháu là học trò của mình.”

Lý Ngạn Thanh vội đứng dậy, đi qua rót rượu cho Trương Hách, Trương Minh Nghiên ngồi một bên cũng liên tục nhờ vả hân hao tâm tổn trí vì con trai mình.

Rượu quá ba tuần, Trương Hách vẽ mặt trịnh trọng nói với Lý Ngạn Thanh: “Ngạn Thanh, tình hình của cháu ở Lý gia mẹ cháu đã nói qua với chú. Nhưng dù sao cũng là nghe nói, nếu cháu tin tưởng chú, có thể kể với chú tình hình hiện tại của cháu không?”

Lý Ngạn Thanh liếc mắt nhìn sang mẹ mình thần sắc có chút khẩn trương, cảm thấy cũng không có gì không thể nói, nếu mẹ biết được tình cảnh thực tế của mình ở Lý gia, nói không chừng về sau có thể sẽ thu liễm một chút, đừng có rước lấy đại phiền toái gì về cho bọn họ.

“Trước kia không nói, là bởi vì cháu sợ mẹ lo lắng.” Lý Ngạn Thanh liếc mắt nhìn Trương Minh Nghiên, thấy thần sắc trên mặt bà quả nhiên có chút thay đổi, vừa lòng tiếp tục nói: “Lý gia hiện tại kỳ thật là do ông nội định đoạt, ba cháu tuy rằng đã tiếp quản tập đoàn, nhưng rất nhiều chuyện vẫn phải hỏi ý kiến của ông.”

Trương Hách khen ngợi gật đầu: “Ngạn Thanh tuổi còn nhỏ mà đã có thể quan sát được như thế, đã rất giỏi rồi. cháu là một đứa nhỏ thông minh.”

Trương Minh Nghiên nghe thấy hân khích lệ Lý Ngạn Thanh, lại cao hứng vô cùng.

Lý Ngạn Thanh cười nói: “Chức vụ của Lý Duyên Kỳ ở công ty là giám đốc hành chính, cụ thể anh ta quản lý cái gì, cháu không rõ lắm, nhưng ba cháu không thường xuyên tới công ty, đa số mọi việc đều do anh ta xử lý. Sau khi anh ta chỉnh lý xong sẽ cầm tới cho ba và ông nội xem. Quyền lợi của anh ta vẫn là rất lớn.”

Trương Hách do dự nhìn cậu: “Chú nghe nói Lý gia có tổng cộng 4 người con trai phải không?”

Lý Ngạn Thanh sắc mặt hơi trầm xuống, mím môi, gật gật đầu.

Trương Hách cười nói: “Trong nhà có nhiều con, nhưng đứa nhỏ được lão nhân sủng ái nhất thường là con út.”

Sắc mặt của Trương Minh Nghiên và Lý Ngạn Thanh lúc này mới tốt trở lại.

“Cũng không phải rất được sung ái.” Lý Ngạn Thanh nhớ Lý lão gia tử luôn dẫn cậu đi cùng tới công ty, trên mặt bất giác toát ra thần sắc đặc ý: “Nhưng mà, dường như ba cháu đối xử rất tốt với đứa con riêng mới đón trở về kia. Sau khi anh ta rời khỏi Đức Ôn, ba còn cố ý cho anh ta một số tiền.”

Trương Hách khẽ nhướn mày: “Sao cháu biết?”

“Ôn Hạo nói.” Lý Ngạn Thanh nói: “Ban giám đốc của Đức Ôn cháu cũng đã gặp. trước đó Trình Du nói là Trọng Nham nhượng lại một phần cổ phần công ty, nhưng khi họp mặt ban giám đốc cháu mới biết anh ta đã rút ra hoàn toàn.”

Trương Hách trầm mặc.

Lý Ngạn Thanh không chú ý vẻ mặt biến hóa của hắn, tiếp tục nói: “Nghe nói anh ta thành lập một công ty kinh doanh cây cỏ riêng. ừm, không biết là làm gì, bán hoa chăng?”

Trương Hách ý tứ hàm xúc không rõ mà nhíu nhíu khóe miệng.

Trương Minh Nghiên cũng không hiểu chuyện làm ăn buôn bán, nghe được hai chữ “bán hoa” cũng khinh thường bĩu môi: “Bán hoa thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền? còn bày đặt thành lập công ty? Chắc là tốn rất nhiều tiền phải không?”

Trương Hách hỏi Lý Ngạn Thanh: “Đăng kí tài chính của cậu ta đều do ba cháu chi?”

Lý Ngạn Thanh lắc đầu: “Chú hai nói là tự anh ta kiếm được.”

Trương Minh Nghiên sững sốt một chút, lộ ra biểu tình bất khả tư nghị, “Nó chỉ là một thằng nhóc, chỉ lớn hơn con vài tuổi đi? Nó kiếm tiền được từ đâu?”

Lý Ngạn Thanh đối với vấn đề này cũng rất hoang mang: “Mọi người trong nhà đều nói Trọng Nham tự mình đầu tư tương lai, nghe nói kiếm được không ít tiền.”

“Đầu tư tương lai?” Trương Hách lộ ra biểu tình hứng thú: “Cậu ta làm lâu chưa?”

“Hình như chỉ mới mấy tháng.” Lý Ngạn Thanh nhớ lại lời Ôn Hạo từng nói: “Tiền vốn công ty mới thành lập kia một phần là tiền chuyển nhượng cổ phần, một phần là tiền lãi đầu tư tương lai của anh ta.” Cậu không hiểu đầu tư tương lai là cái gì, cũng không biết cái đó có dễ kiếm tiền như vậy không, nhưng nghe được người khác khen anh ta, trong lòng Lý Ngạn Thanh có chút không thoải mái.

Trương Hách nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cậu, an ủi: “Không khó mấy đâu, cái này giống như chơi cổ phiếu thôi, đều mang tính chất đầu cơ nhất định, cũng không chứng minh được cái gì.”

Lý Ngạn Thanh trong lòng dễ chịu hơn chút, cảm giác với Trương Hách cũng không còn bài xích như lúc đầu.

Trương Hách còn nói: “Đầu tư tương lai chú cũng đang làm, nếu Ngạn Thanh có hứng thú, có thể đầu tư cùng chú. Không cần đầu tư quá nhiều, một hai vạn là được, chủ yếu để rèn luyện nhãn lực.”

Trương Minh Nghiên mừng rỡ: “Vậy thì hay quá.”

Lý Ngạn Thanh cũng thật cao hứng: “Cảm ơn chú Trương. Trước đây cháu rất có hứng thú với cái này, nhưng không có người hướng dẫn, một mình không dám đầu tư bừa. giờ có chú Trương chỉ điểm, cháu cũng không còn thấy lo lắng nữa.”

Cậu vẫn cảm thấy không cao hứng khi Trương Hách và mẹ cậu qua lại gần gũi như vậy, nhưng Trương Hách đồng ý hao tâm tốn trí dạy cho cậu, khiến cậu không cách nào cự tuyệt. Nhất thời trong lòng có chút mẫu thuẫn.

Trương Minh Nghiên nói: “Đúng vậy, lúc trước vẫn chưa có người thích hợp để chỉ dạy cho thằng bé. Hiện giờ giao A Thanh cho anh, tôi cũng thấy an tâm.”

Trương Hách cười nói: “Được chỉ bảo anh tài cũng là một chuyện vui, chúng ta hợp tác, hai người đừng có cảm ơn tới cảm ơn lui nữa, càng nói càng xa lạ đó.”

Trương Minh Nghiên cười nói: “Phải phải, tôi cũng không khách khí với anh nữa. A Thanh, rót cho chú Trương một chén đi, về sau phải chăm chỉ theo chú Trương học tập.”

Lý Ngạn Thanh lên tiếng đáp ứng, lại đứng lên giúp hẩn rót rượu. Trương Minh Nghiên ngồi một bên cười tủm tỉm, nhất thời trong phòng ăng vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

Trọng Nham không biết có người ở sau lưng hỏi thăm về mình, hai ngày nay cậu vẫn ngoan ngoãn ở nhà chăm chỉ làm bài tập hè, nhằm chán muốn mốc meo luôn, cuối cùng chạy theo Lâm Bồi tới sau thôn.

Lúc này ngoại trừ nhóm bọn cậu ra còn có thêm hai người mới, một là sư tử Từ Viện của Lâm Bồi, một người khác là bạn học của Từ Viện, Lý Lập Quốc. từ trước Từ Viện đã cùng giáo sư hướng dẫn mình nghiên cứu gây giống hoa thực được mới, chuyên môn vững vàng cũng coi như có chút danh tiếng. tính cách cô tương đối dịu dàng nho nhã, lại là một cô gái vô cùng sáng tạo, điều mong muốn nhất đó là có một phòng nghiên cứu riêng. Lý Lập Quốc trước đây học cùng trường Lâm nghiệp với Từ Viện, khoa thiết kế cây cảnh, anh có hứng thú với chế tác chậu cây cảnh.

Trọng Nham đương nhiên không hiểu cái gì là nghệ thuật, nhưng Lý Lập Quốc xuất hiện lại đột nhiên thức tỉnh cậu, một chậu hoa thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nếu trồng vào chậu lớn, thêm vài cái tượng sứ nhỏ, hoặc đá, sỏi gì đó, sắp xếp sao cho đẹp mắt, giá trị sẽ tăng lên vài lần. đúng là so với trực tiếp bán hoa không càng lời hơn nhiều.

Cứ như vậy, hai người kia cậu đều nói Lâm Bồi giữ lại công ty. Lâm Bồi nói Từ Viện có thể phụ trách một tổ nghiên cứu riêng, hai người bọn họ còn cần tuyển thêm vài trợ lý. Còn về Lý Lập Quốc, anh ta càng thích hợp đi theo Lâm Quyền nơi nơi chạy — người này đối với việc sưu tầm tài liệu, sau đó đem chúng kết hợp với những chậu hoa sẽ tạo một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Những công nhân Lâm Quyền tìm tới đều đã bắt tay vào việc xây dựng, họ đang xây nền móng ở trên sườn đồi.

Trọng Nham đứng ở ven bờ suối, xa xa đánh giá khu sườn đồi đang thi công cùng vùng đất rộng lớn xung quanh, trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào. Trong nháy mắt, cậu tựa hồ hiểu được cái gì là tình yêu với đất đai và lao động như trong các tiểu thuyết thường miêu tả.

Hết

60. Chương 60: Sinh Nhật Vui Vẻ

Cửa hàng kinh doanh “Ba Mươi Sáu Quận” được khai trương ở dưới lầu “võ quán Thượng Võ” địa điểm không quá đặc biệt, nhưng việc trang trí cửa hàng tốn rất nhiều tâm tư, kính thủy tinh sáng lấp lánh phản chiếu những đóa hoa minh mị, khiến người nhìn cảm thấy vui vẻ thích mắt.

Lý Thừa Vận yêu cầu lái xe dừng ở bên đường, từ xa đánh giá cửa hàng hoa mới khai trương không bao lâu. Nhìn nhìn, tự mình mỉm cười: “Xứ tiểu tử này.”

Thư ký Cao Vân ngồi bên cạnh ông cười nói: “Địa điểm tam thiếu gia chọn cũng không tệ lắm. ‘Thượng Võ’ tuy rằng là một câu lạc bộ thể hình không quá cao cấp, nhưng bên trong cũng có một lượng khách VIP nhất định. Rất nhiều người từ trên lầu đi xuống sẽ thuận tiện rẽ vào cửa hàng của bọn họ, nghe nói mấy hôm trước còn ký được một hợp đồng lớn. Hơn nữa, nơi này xung quanh có nhiều cao ốc văn phòng, dân công sở đều thích mua những chậu cảnh nhỏ đặt trên bàn làm việc. Làm ăn có vẻ tốt lắm.”

Lý Thừa Vận cười lắc đầu: “Chỉ là mua bán nhỏ.”

Cao Vân nói: “Mặc dù là mua bán nhỏ, nhưng tam thiếu gia rất có đầu óc kinh doanh, ngài chắc còn chưa biết, cậu ấy còn cử vài nhân viên kỹ thuật thay phiên nhau có mặt trong cửa hàng, nếu khách hàng nào có vấn đề gì về cây cối sẽ tới thỉnh giáo bọn họ.”

Lý Thừa Vận cách lớp cửa kính thủy tinh nhìn vào bên trong cửa hàng hoa, thấy hai người trẻ tuổi mặc đồng phục màu trắng đi qua đi lại, đều là những gương mặt mới ông chưa nhìn thấy bao giờ, liền hỏi: “Thằng bé đó gần đây làm gì vậy?”

“Gần đây trong cửa hàng cho ra một loạt bồn cảnh mới, nghe nói phản ứng thị trường không tồi.” Cao Vân không hổ là thư ký chủ tịch Lý thị, những sự tình liên quan tới đại Boss đều điều tra rành mạch: “Tam thiếu gia tính toán nhân dịp lễ Quốc Khánh nghỉ dài hạn làm chút phúc lợi cho nhân viên công ty, bọn họ đang bàn bạc sẽ đi tắm suối nước nóng ở đâu.”

Lý Thừa Vận lại cười: “Tắm suối nước nóng à...”

“Là nghe nhân viên trong cửa hàng nói vậy...” Cao Vân nói tiếp: “Phân chia thành hai nhóm thay phiên nhau đi lần lượt. Tam thiếu gia tuy rằng không thường xuyên xuất hiện nhưng vẫn rất có uy tín.”

Khóe miệng Lý Thừa Vận nhếch cao hơn: “Cô đưa thẻ Vip khu nghỉ dưỡng suối nước nóng cho nó đi.”

Cao Vân vội vàng gật đầu: “Dạ.” xem ra vẫn nên chú ý tới vị tam thiếu gia này nhiều hơn mới có lợi, tuy rằng bên ngoài có nhiều người nói Trọng Nham được đón lên thủ đô hơn nửa năm, ngay cả cố gắng chính Lý gia cũng chưa từng đặt chân, hoàn toàn không cần chú ý tới. Nhưng làm một thư ký chu toàn, Cao Vân tận lực tránh cho công tác của mình xuất hiện lỗ hổng. cô có trực giác, vị Trọng Nham thiếu gia này không phải là một người tầm thường, mà Boss cô rất thích những người tiên phong mở đường, đại thiếu gia trong mắt người khác đều xuất sắc ở mọi phương diện nhưng trong mắt Boss lại có chút bảo thủ. Khi Cao Vân nghe được Boss đánh giá Lý Duyên Kỳ chỉ biết “giữ gìn cái đã có” trong giọng ông còn có chút tiếc nuối thản nhiên.

Mà Trọng Nham lại khác, cậu ấy giống như bụi gai mọc nơi đất hoang, khô nóng giá lạnh cũng không thể ngăn cản cậu ấy mọc rễ nảy mầm, cố chấp làm theo ý mình dứt khoát xây dựng lãnh địa của riêng mình.

Người như vậy, ai sẽ không thích?

Sự thật chứng minh, trực giác của cô chính xác. Cao Vân nhìn thời gian, uyển chuyển nhắc nhở Lý Thừa Vận: “Lý tổng, ngài còn nửa tiếng nghỉ ngơi.”

Lý Thừa Vận thu hồi tầm mắt, nói với lái xe ngồi phía trước: “Đi thôi.”

Chiếc xe hòa vào tuyến đường chính, Lý Thừa Vận nói với Cao Vân: “Có thời gian cô đi xem mấy chậu cây của chúng nó, nếu thích hợp thì đặt một ít, tặng cho khách hàng thân thiết năm trước.” đại tập đoàn như Lý thị, năm ngoái hợp tác với không ít công ty, chuyện tặng lễ vật cũng không ngoại lệ, mấy năm gần đây, chịu ảnh hưởng của chợ hoa năm mới của phương Nam, rất nhiều người đều thích chơi cây cảnh, lấy cái này làm quà cũng không hiếm.

Cao Vân sáng khoái đáp ứng: “Dạ, Lý tổng.”

Đến sắp lớn cũng đã nói “nếu thích hợp” rồi vậy còn cái gì không thích hợp đây? Nếu không thích hợp cũng chỉ có thể tới hỏi ý kiến bọn họ thôi, nên lập kế hoạch trước thì hơn. Dù sao cũng chỉ còn vài tháng, cho dù là dựa theo yêu cầu của bọn họ cũng phải làm xong. Cao Vân thầm nghĩ xem ra vị Trọng Nham thiếu gia này tính tình cũng không dễ chịu gì, đại Boss muốn làm con trai vui cũng phải quanh co lòng vòng như vậy...

Ừm, chú tâm theo dõi cậu ấy quả nhiên không sai.

Khai giảng năm học mới, Tần Đông Nhạc què chân cũng đã gỡ thạch cao, Lâm Bồi và Trọng Nham cũng nghênh đón ngày sinh nhật chung của hai người bọn họ — chắc, là ngày sinh nhật trong chứng minh thư của Trọng Nham. Trên thực tế sinh nhật thực sự của Trọng Nham là mùa xuân năm sau, đến lúc đó cậu mới chính thức được 18 tuổi. nhưng có náo nhiệt là được rồi, ai còn quan tâm là thật hay giả đâu?

Vốn đang phân vân giữa vài địa điểm, sau khi Trọng Nham nhận được thẻ vip khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Cao Vân tự mình đưa tới, liền búng tay, chọn nơi này. Trọng Nham vốn định cho cả Tần Đông An đi cùng, nhưng lại bị Tần Đông Nhạc ngăn cản, anh nói dù sao đây cũng là hoạt động chung của công ty, ai cũng không mang theo người nhà, Tần Đông An là người ngoài đi cùng càng không thích hợp, về sau có cơ hội sẽ cho nó theo.

Trọng Nham nghe xong cũng chỉ có thể từ bỏ ý định. Nhân viên trong công ty bọn họ đa số là người trẻ tuổi, cho nên Trọng Nham cũng không nghĩ tới vấn đề người nhà bọn họ, nhưng qua chuyện này cũng nên chậm rãi suy xét cho những hoạt động về sau. Ví dụ như tiệc liên hoan mừng năm mới có thể mời cả người nhà nhân viên cùng tham gia, hoặc tổ chức các hoạt động tương tác, tổ chức chương trình rút thăm trúng thưởng gì đó. Muốn tăng cường sự gắn kết giữa các nhân viên trong công ty, những hoạt động văn hóa là không thể thiếu.

Đoàn người sau buổi trưa thì tới khu nghỉ dưỡng, từng người được chia phòng đi nghỉ ngơi. Leo núi, câu cá, tắm nước nóng, buổi tối liên hoan, tiện thể tổ chức sinh nhật chung cho Lâm Bồi và Trọng Nham. Trọng Nham còn cố ý đặt một chiếc bánh sinh nhật cỡ lớn, hộp bánh vừa mở ra, hai mắt Lâm Bồi đều tròn tròn. Chiếc bánh ngọt màu xanh nhạt, bên trên có xếp mứt trái cây cùng socola tạo thành hình một đóa hoa lan màu đen. Bên cạnh còn viết: nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, giang phong ngư hỏa đối sầu miên*.

Chiếc bánh chẳng có chút tế bào nghệ thuật sáng tạo nào, vừa nhìn liền biết từ Trọng Nham mà ra. Nhưng Lâm Bồi hiểu, anh biết cả đời này mình tất nhiên sẽ tạo ra một gốc mặc lan cánh đen làm rạng rỡ thanh danh, mà người tạo cơ hội cho anh thành công, giờ khắc này, đang đứng ngay phía sau anh.

Lâm Bồi xoay người ôm chầm lấy Trọng Nham: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Trọng Nham vô sỉ giả bộ chính mình đã lớn hơn một tuổi.

Một đám thanh niên trẻ tuổi đều lôi di động ra chụp ảnh lưu niệm, Trọng Nham trước khi bị cuộc đại chiến bánh ngọt bùng nổ đã chuồn ra khỏi phòng. Cảm giác ngà ngà say khiến cậu nhìn thấy cái gì cũng mờ ảo.

Cửa sổ hành lang được mở ra, gió đêm phơ phất, hồ nước trong đình viện phản quang bầu trời đêm đầy sao, mặt nước lóng lánh, lay động phản chiếu lưu quang kiều diễm.

Trọng Nham ghé vào cửa sổ nghỉ ngơi, trước kia cậu không chú ý tới trời đêm cũng có thể xinh đẹp như thế. Trong phần lớn cuộc đời cậu, cậu đều bận rộn. chuyện phải làm rất nhiều, cho dù luôn vui đầu vào làm liên tục nhưng mãi không hết. cậu không có thời gian dừng lại để hảo hảo thưởng thức phong cảnh tại mỗi nơi cậu đặt chân tới. mặc dù trong cuộc sống cậu có thể hô phong hoán vũ nhưng cậu lại không có nhiều thời gian dành cho bản thân. Cậu căn bản không biết trừ bỏ công tác ra, cậu còn biết làm cái gì nữa.

Hoặc là cái gì cũng không cần làm, chỉ dừng lại nhìn một cái, cũng đã là một loại hưởng thụ cực kỳ tốt đẹp, đáng tiếc trước kia cậu lại không hiểu.

Trọng Nham nghe thấy phía sau có người đi qua, xa xa có cửa một phòng riêng mở ra, truyền ra tiếng nữ nhân cười nhẹ nhu hòa. Trọng Nham bỗng nhiên cảm thấy chỗ này thập phần phù hợp với yêu cầu của cậu: an tĩnh nhưng không quá mức yên lặng. Trọng Nham không thích bị làm phiền, nhưng đồng thời cũng không thích bị tách biệt khỏi không gian. Tỷ như khi cậu thay hình nền cho máy tính của mình, Trọng Nham chưa bao giờ dùng những hình ảnh trống trải hoặc phong cảnh không có bóng người, những hình ảnh kiểu như thế khiến cậu vừa nhìn vào sẽ có cảm cô tịch khó có thể thừa nhận.

Mấy cô gái trong công ty còn lén lút nói xấu cậu là “mặt than đại thúc lập dị”. Mỗi khi Trọng Nham nhớ tới biệt danh này lại muốn cười.

Trọng Nham nghĩ như vậy, thật sự cười một chút.

Tiếng bước chân ở sau lưng cậu tạm dừng một chút, lại quay trở về. ngay sau đó, một người mang theo mùi rượu thán nhiên ghé lên khung cửa sổ bên cạnh cậu. Trọng Nham uống chút rượu, phản ứng có chút trì hoãn, lực chú ý còn đang mãi tập trung vào mấy cái đèn hoa đăng hình bông sen phiêu đăng ở trên mặt hồ. thẳng tới khi nghe người bên cạnh mở miệng nói chuyện với phản ứng lại người này không phải từ trong phòng bọn cậu đi ra.

“Này, còn uống sao?” là giọng nam nhân cậu chưa từng nghe qua, thanh tuyến trong trẻo, mang theo vài phần khàn khàn vì say.

Trọng Nham nghiêng đầu, nhìn thấy một thanh niên mặc áo sơ mi cam, tóc tai lộn xộn nhìn cậu, lười biếng để chai rượu trong tay lên bệ cửa sổ. Trọng Nham nhìn lướt qua bình rượu, cảm thấy loại rượu vang này mà cũng có thể khiến anh ta trở thành bộ dạng này, chứng tỏ người anh em này tửu lượng quá tệ.

Thanh niên ngũ quan tuấn mỹ, chỉ là bộ dáng suy nghĩ mang theo vài phần tà khí. Trọng Nham nhíu mày, đứng thẳng thân người định tránh xa, cậu không thích có người lạ ở gần mình như vậy. không ngờ cậu vừa động, thanh niên kia liền dùng một tốc độ nhanh nhẹn không phù hợp với vẻ say rượu của anh ta chặn đường cậu, sau đó dùng một loại thần sắc khinh mạn như đang nhìn chai rượu trong tay mà đánh giá cậu: “Em là ai? Kiều Ai Mễ? Đi cùng ai tới? vừa rồi trong phòng sao anh không nhìn thấy?”

Trọng Nham say rượu thoáng có chút lơ mơ, nhưng tâm tình cậu lúc này cũng coi như ổn, nên lười so đo cùng con ma men này. Hơn nữa nghe lời anh ta nói, rõ ràng đã coi cậu trở thành người khác.

“Xin lỗi, anh nhận nhầm người.”

Nam nhân thấy cậu muốn vòng qua người bỏ đi liền có chút không kiên nhẫn, ngăn cản đường đi của cậu, duỗi tay ra niết cầm Trọng Nham, bắt cậu nhìn về phía gã, gã híp mắt lại giống như đang cố gắng thoát khỏi cơn say để nhìn cho rõ, sau đó hơi hơi nhếch miệng, rất nhẹ mà huýt sáo một cái: “Chọn em. Bất kể em tới đây với ai, anh trả em gấp đôi.”

Lực tay nam nhân khá lớn, Trọng Nham đau tới cơ hồ tỉnh rượu — chỉ là cơ hồ. cần làm tê liệt một phần dây thần kinh, nhưng lại kích thích một phần khác, đem công năng của nó phóng đại tới vô hạn. vì thế, trước khi kịp phản ứng gã nam nhân này rốt cuộc đang nói cái gì, Trọng Nham đã vươn tay túm cổ gã, đâm thẳng một quyền vào mũi gã.

“Trả gấp đôi con m* mày!”

Nam nhân gặp phải loại chuyện này còn cần phải phân rõ phải trái sao?

Muốn nói gì cứ để đánh xong rồi nói tiếp.

Vì thế khi Tần Đông Nhạc từ phòng phòng riêng đi ra, nhìn thấy hai người lăn lộn trên hành lang đánh nhau tụi bụi. căn phòng riêng bên cạnh cũng mở ra, mấy nam nữ thất kinh châu đầu ghé tai ngay cửa, còn có người ồn ào muốn gọi công an.

Tần Đông Nhạc nhận ra người đang đè người ta ra mà đánh chính là Trọng Nham, áo sơ mi màu trắng trên người cậu giờ đã nhăn nhúm bê bối, tay áo còn dính một mảng đỏ tươi ẩm ướt — phỏng chừng là rượu. còn cái gã xui xẻo bị cậu đánh cho chảy máu đầu mặt cũng không chịu thua ngoan độc vận sức lật người vùng dậy.

Tần Đông Nhạc vội vàng đi qua một cước đạp mạnh lên lưng gã, khiến gã không thể động dậy, sau đó vươn tay kéo Trọng Nham từ dưới đất đứng lên: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mới chỉ mấy phút thôi mà cũng có thể tìm người đánh nhau?”

Trọng Nham đại khái đánh người tới hưng phấn, toàn thân vẫn còn hơi run rẩy, đôi mắt lờ lờ phát sáng, khóe mắt còn phấp phấp một tia ửng hồng không bình thường. khi bị Tần Đông Nhạc kéo lên, thực cố gắng mà nhìn anh vài giây mới nhận ra.

Tần Đông Nhạc từ lúc đạp một cước lên người gã kia cũng đã nhận ra gã là ai. Lúc này thấy biểu tình Trọng Nham hận không thể xông lên đánh tiếp trận nữa, nhất thời vô cùng đau đầu: “Em có biết gã là ai không?”

Trọng Nham mệt tới toàn thân đầy mồ hôi, được anh đỡ liền tận dụng cơ hội ổn định hơi thở. Nghe thấy Tần Đông Nhạc không đầu không đuôi hỏi như vậy, cũng không quay đầu lại mà nói: “Lão tử quản nó là ai, muốn trả gấp đôi phí một đêm của lão tử, cũng phải xem có thực lực không nữa kìa!

“...”

Tần Đông Nhạc cảm thấy chính mình nói sai rồi, là anh muốn xông lên đánh thẳng khốn kia một trận.

Hoặc có lẽ là do tiếp nhận được oán niệm cường đại do Tần Đông Nhạc phát ra mà cái người đang nằm bẹp trên sàn cố sức ngẩng đầu lên, run rẩy gọi một tiếng: “Tần tam...”

Hết

61. Chương 61: Đạo Đức Giả

Tần Đông Nhạc dưới chân dùng sức, đập gã lại nằm bẹp dí trên sàn.

“Tần tam...” gã nghiêng đầu cố gắng ngẩng đầu lên nhìn: “Mày...mày chờ đó cho tao...”

Tần Đông Nhạc thật mạnh giẫm thêm phát nữa, gã kêu thảm một tiếng.

“Đã lâu không gặp, Trương công tử.” chân Tần Đông Nhạc ở trên lưng gã nghiêng mạnh trong chốc lát, tựa hồ đối với sức lực bàn chân mình được khôi phục cảm thấy thực vừa lòng, vì thế chậm rãi bỏ chân ra khỏi người gã. Đám người đứng lấp ló ở cửa phòng xem náo nhiệt vội vàng chạy lên đỡ cái người đang nằm bẹp dí kia đứng dậy, trong đó còn có người thực chân chó mà khom lưng xuống giúp gã phỉ phỉ ồng quần. Toàn bộ quá trình, Trương công tử tóc tai hỗn độn, máu mũi còn chảy ròng ròng chỉ làm duy nhất một chuyện: dùng cặp mắt như muốn phun hỏa liêu mạng trừng trừng nhìn Tần Đông Nhạc... đang đứng trước Trọng Nham.

Trọng Nham nhìn ánh mắt kia của gã liền khó chịu, muốn xông lên đá cho gã hai cước. Tần Đông Nhạc ghim người cậu vào trong lòng ngực mình, miệng còn không ngừng khuyên nhủ cậu: “Được rồi, đừng gây chuyện... sinh nhật đấy.”

Trương công tử tiếp nhận khăn ướt từ một cô gái đưa tới chặn máu mũi, đại khái quân của gã cũng đã tụ tập đông đủ, chung quanh đều là người của mình, trên mặt gã lộ ra chút biểu tình tà khí, ngữ khí cũng trở nên cà lơ phát phơ hơn: “Hừ, Tần Tam, mày đạo – đức giả nhiều năm như vậy, còn không phải cũng giống tao sao?”

Tần Đông Nhạc kéo Trọng Nham lùi về sau một bước. tiểu tử Trọng Nham này rõ ràng còn chưa đánh đã nghiêng, hai tay bị anh ôm còn ngo nguẩy hướng lên hướng xuống, còn rất có lực, nháo đến mức Tần Đông Nhạc không thể tập trung cái nhau với người ta được. Ngược lại, khi Trọng Nham khi nghe thấy lời này, không khách khí cười rộ lên: “Mợ nó, lần đầu thấy loại mặt dày thế này. Lời này mà mày cũng nói được, đòi giống Tần đại ca?! mày lấy cái gì so với anh ấy? thủ đoạn đùa giỡn lưu manh sao? Hay là năng lực đánh nhau?”

Không biết là ai bỗng bật cười một tiếng.

Trương công tử then quá thành giận, định ném khăn giấy đi nói chuyện, máu mũi lại chảy xuống, vội bịt lại. bên cạnh có người luống cuống chân tay chỉ huy: “Nâng cằm lên, ngửa đầu, ngửa đầu ra sau.”

Tần Đông Nhạc cũng muốn cười, lại không muốn chuyện bé xé thành to, liền nghiêm mặt: “Trương Hàng, chuyện hôm nay nói thế nào cũng là cậu không đúng trước. em tôi cùng vài bằng hữu tổ chức sinh nhật ở đây, cậu lại không biết nhóc ấy, vậy cậu muốn làm gì? Cậu thích khi dễ người khác sao? Nhóc ấy mới bao nhiêu, còn cậu đã bao nhiêu? Cậu khi dễ trẻ con là có ý gì?” tối mắt mặt nhất chính là muốn khi dễ người khác nhưng lại không đủ năng lực, ngược lại còn bị người ta khi dễ lại.

Trương Hàng nghe rằng hé miệng nhưng cũng không biết nói gì.

Mấy người đi cùng Trương Hàng cũng không phải không biết tật xấu của gã, vừa nghe Tần Đông Nhạc nói “khi dễ trẻ con” lại nhìn khuôn mặt Trọng Nham bị anh ôm chặt trong lòng, còn cái gì không rõ? Chuyện này nếu muốn xé to, cũng là Trương gia mất mặt, vì thế hai bên đều có người nhảy ra bắt đầu ba phải.

Thủ đô ngoại hồ tàng long, tân quý tụ hợp, trong các thế gia chân chính lâu năm ở giới thượng lưu, đám con cháu trong các đại gia tộc cho dù không có thâm giao nhưng phần lớn cũng đều quen mặt nhau. Tần Đông Nhạc mấy năm nay không xuất hiện nhiều, nhưng người không biết anh cũng ít. Hơn nữa gần đây có tin anh vào Tần thị làm việc, nhân sự đại tập đoàn thay đổi cũng khiến người ta quan tâm. Mà ngay cả Trọng Nham, trong đám người ở đây chỉ sợ cũng có không ít người biết tới, chẳng qua đối với thân phận khó nói của cậu, bọn họ không để mắt tới là được.

Ý Tần Đông Nhạc chính là muốn làm chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì. Dù sao Trọng Nham đánh cũng đánh rồi, cho dù chưa đá tay nhưng cũng không cần thiết phải đánh tới một mắt một còn.

“Trương Hàng uống hơi nhiều, các người cũng không khuyên nhủ cậu ta.” Tần Đông Nhạc nói với đám người bên phía Trương công tử: “Mau đưa cậu ta đi nghỉ ngơi, đừng quên gọi bác sỹ tới kiểm tra mũi.” Trong khu nghỉ dưỡng luôn có bác sỹ phụ trách, bệnh nặng thì không thể nhưng mấy bệnh như dị ứng thời tiết, bị thương gì đó đều không thành vấn đề.

Đám người vừa kéo vừa khuyên nhủ Trương Hàng về phòng riêng của bọn họ, Trương Hàng đi được hai bước, trong lòng rốt cục không phục, miệng còn lẩm bẩm chửi thề: “Em trai cái thá gì... chả biết em trai kiểu con mẹ gì...”

Tần Đông Nhạc lia mắt quét qua, Trương Hàng cùng anh bốn mắt nhìn nhau, lại sững sốt một chút, đám thanh niên xung quanh liền vội vàng kéo Trương Hàng đi.

Ồn ào như vậy, Tần Đông Nhạc cũng không còn tâm tình quay về phòng ca hát uống rượu nữa, liền lôi kéo Trọng Nham vẫn còn hơi say say trực tiếp về phòng khách sạn. Trọng Nham bao luôn hai căn biệt thự trong khu nghỉ dưỡng, Tần Đông Nhạc vốn ở cùng phòng với Lâm Quyền ở lầu hai, lúc này thấy Trọng Nham ngay cả đi cũng không vững cứ liêu xiêu, càng lo lắng, liền trực tiếp kéo cậu nhóc về phòng mình. Thừa dịp cậu đang tắm rửa, liền tới phòng cậu và Lâm Bồi, thu dọn toàn bộ đồ đạc của mang xuống phòng mình.

Sau khi anh mang đồ vào cửa thì Trọng Nham cũng tắm xong đi ra, ánh mắt vẫn có chút mơ hồ, hai tay đang quần khăn tắm quanh eo, quần tới quần lui mãi không xong...

Tần Đông Nhạc nhìn thấy buồn cười, từ đầu giường cầm áo tắm tới bọc quanh người cậu. giờ đã vào thu, nhiệt độ trên núi so với thành phố thấp hơn một chút, nhóc con kia lại trần truồng nơi nơi chạy loạn, không khéo bị cảm mất.

Trọng Nham lười biếng bò lên giường, cầm cái khăn tắm vừa quần ở hông lên lau tóc, như sự nhớ ra cái gì đó, liền hỏi Tần Đông Nhạc: “Anh biết cái tên lưu manh vừa rồi?”

“Cách gọi này ngược lại rất chuẩn xác.” Tần Đông Nhạc cười gật đầu: “Trương Hàng là con út Trương gia, phía trên còn hai người chị gái...”

“Khoan đã.” Đại não Trọng Nham còn chút trì độn, ngây ngốc trong chốc lát mới phản ứng lại anh đang nói cái gì: “Ý anh là Trương gia, nhà ngoại Lý Thừa Vận, nhà mẹ đẻ Lý lão phu nhân?”

“Chính là nhà đó.” Tần Đông Nhạc nói: “Nhà bọn họ kinh doanh đồ cổ, có nhà đấu giá của riêng mình. Một nhánh khác là chú Trương Hàng, chuyên thiết kế xây dựng các khu vườn lớn. Trước đây truyền thông có đưa tin nhà đó đã khôi phục thành công khuôn viên hành cung cũ, chính là nhà bọn họ làm. Chỉ một khối đá với mấy lỗ thủng đặt trong khuôn viên cũng bán được với giá mấy chục, thậm chí cả trăm vạn, siêu lãi đấy.”

Trọng Nham kiếp trước ở Lý gia, cũng ít khi gặp mặt Lý lão phu nhân, trong ấn tượng của cậu Lý lão phu nhân là một quý phu nhân nói năng thận trọng, chỉ khi nhìn thấy hai anh em Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm mới có thể lộ ra nụ cười hiền lành. Bà ta tựa hồ thập phần phản cảm với thân phận con riêng của Trọng Nham, Lý lão gia còn giả vờ giả vịt, ngẫu nhiên còn cùng Trọng Nham uống trà nói chuyện gì đó, nhưng bà ta lại chưa bao giờ lộ ra biểu tình hiền lành với Trọng Nham, thậm chí cho tới khi bà ta lâm chung cũng không muốn gọi Trọng Nham đến bên giường nhìn một cái — quần gia Lý Vinh còn được gọi vào dọn dò mấy câu. Duy độc Trọng Nham, từ đầu tới cuối, trong mắt bà ta đều tựa như không khí.

Một người như vậy, Trọng Nham sao có thể tồn tại hảo cảm với bà ta?

Trọng Nham khinh bỉ nhún mày: “Hóa ra là nhà bà ta...”

“Về sau cẩn thận một chút.” Tần Đông Nhạc nói: “Thằng đó ngoài sáng sẽ không làm gì, nhưng mấy chuyện lén lút bẩn thỉu lại là chuyên nghiệp đấy.” trong lòng anh rất rõ, có một số người vĩnh viễn không biết thế nào là một vừa hai phải. cho dù lúc ấy Trọng Nham nhin không động thủ, nhưng với tính cách của Trương Hàng, chắc chắn sẽ được một tác tiến một thước, không tóm chặt người ta trong lòng bàn tay sẽ không bỏ qua. Cho nên chuyện này dù có nhường nhịn đến cuối cùng kết quả vẫn đồng dạng như vậy.

Có những loại phiền phức chính là không được như ý thì dây dưa không bỏ mà sẽ nấp ở bên đường bạn tất yếu đi qua kiên nhẫn chờ đợi bạn.

Trọng Nham cũng hiểu tên này có chút khó giải quyết, vừa nghĩ tới khuôn mặt nghiêm nghị của vị Lý lão phu nhân kia là cậu đã cảm thấy Trương gia khó đối phó rồi. ừm, còn phải đề phòng mấy trò lén lút hèn hạ của thằng khốn kia nữa.

“Thôi, không nghĩ nữa.” Trọng Nham quơ quơ cái khăn mặt ở trên giường: “Giặc tới tướng đánh, nước tới đất chặn, đã tới thì trốn cũng không thoát. Không chút suy sụp biểu hiện chúng ta có trình độ...”

Tần Đông Nhạc không biết nên khóc hay nên cười, đi qua giúp cậu kéo cái khăn mặt xuống, Trọng Nham thuận thế ngã người xuống giường, chưa tới một phút đồng hồ sau liền mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Tần Đông Nhạc lắc đầu, một tay đỡ vai cậu, một tay nâng đầu cậu lên hướng tới gối đầu đặt xuống, nhẹ nhàng kéo cái chăn mỏng lên đắp cho cậu, lại đưa tay xoa xoa tóc Trọng Nham. Trọng Nham từ trong phòng tắm đi ra chỉ lấy khăn lau qua, lúc này tóc vẫn còn ẩm ướt. Giờ chạm vào tựa hồ không có gì nhưng nếu tiếp tục ngủ như vậy, gối đầu chốc lát sau cũng sẽ bị ẩm.

Tần Đông Nhạc từ từ đầu giường lấy ra một cái máy sấy, chỉnh mức độ thấp nhất, cẩn thận sấy khô tóc cho cậu. Trọng Nham ngủ say, bị gió nóng thổi vào lỗ tai cũng chỉ cọ cọ hai cái lên gối đầu, mày hơi nhíu nhíu, giống như một con mèo con không kiên nhẫn lắc lắc cái đuôi.

Lâm Quyền đẩy cửa tiến vào, thấy cảnh tượng như vậy, sững sốt một chút: “Anh làm gì vậy?”

Tần Đông Nhạc nhỏ giọng nói: “Nhóc con này say rượu, để cậu nhóc ngủ ở đây. Cậu sang phòng bên cạnh đi, thuận tiện chiếu cổ Lâm Bồi một chút, anh thấy hôm nay anh ta uống cũng không ít đâu.”

Lâm Quyền sảng khoái đáp ứng, hành lý anh còn chưa mở ra liền trực tiếp xách đi. Cửa phòng đóng lại, được mấy giây lại bị đẩy ra, Lâm Quyền đứng ở cửa nhìn động tác của Tần Đông Nhạc cười cười: “Cảnh này có khi em nên chụp lại cho anh nhìn. Tam ca, nói thật, anh đối với em ruột anh cũng không tốt như vậy đi?”

Bị Lâm Quyền nhìn chằm chằm, Tần Đông Nhạc cái tay gầy gầy tóc Trọng Nham khó hiểu mà run lên một chút, tức giận mắng: “Cút, ăn no rừng mỡ hả?”

Lâm Quyền lại bật cười: “Em nói thật mà. Anh đối với Tiểu An quản rất nghiêm, còn kiên nhẫn như thế này một chút cũng không có.”

Tần Đông Nhạc muốn phản bác, bỗng cảm thấy không biết phải phản bác như thế nào. Anh đối với Tiểu An tương đối nghiêm khắc, tính cách ba mẹ anh cũng rất tốt, không chiều cũng không nghiêm khắc, chỉ có ông anh ruột là anh mới nhảy ra đóng vai người xấu. Aiz, nói tiếp đều là một phen lệ rơi. Anh kỳ thật cũng không muốn quản nhiều như vậy...

Lâm Quyền chỉ chỉ Trọng Nham bắt đầu ngủ gật: “Nhóc con này cũng không tồi đâu.”

Đóng cửa lại đi ra ngoài, sau một lát lại đẩy cửa ra.

Tần Đông Nhạc muốn điên rồi: “Cậu cũng xin rồi hả?!”

Lâm Quyền tựa vào khung cửa, vẻ mặt bốn cột hỏi anh: “Aiz, Tam ca, em không phải người ngoài, anh nói thật đi, anh thật sự coi nhóc con này là em trai sao?”

Tần Đông Nhạc: “...Cút!”

Lâm Quyền cười ha ha đóng cửa đi rồi.

Tần Đông Nhạc thu hồi máy sấy, cúi đầu nhìn Trọng Nham. Anh biết nhóc con này nửa năm nữa mới chính thức thành niên, nhưng dáng người cao lớn, ánh mắt so với những đứa nhỏ cùng tuổi thành thực hơn rất nhiều, Tần Đông Nhạc có đôi khi cũng hiểu anh thực khó coi nhóc con này trở thành tâm tuổi như Tiểu An mà đối đãi. Nghe nói trước đây điều kiện sinh hoạt của cậu nhóc không tốt, trẻ con nhà nghèo thường trưởng thành hơn những đứa trẻ khác, những lời này vẫn là có đạo lý.

Tần Đông Nhạc nhớ tới câu “thật sự là em trai” từng nói với Đào Dương, giờ là lần thứ hai có người nghi ngờ thái độ của anh với Trọng Nham. A, tính thêm Lâm Quyền phải là lần thứ ba.

Cái câu đạo đức giả mà Trương Hàng đã nói, Trọng Nham có lẽ nghe không hiểu nhưng Tần Đông Nhạc lại hiểu. Trương gia lão gia tử là bạn chiến hữu với Tần gia lão gia tử, hai nhà cũng thường xuyên qua lại. Nhưng Tần Ngụy lại có ấn tượng phi thường không tốt với Trương gia, trong tối ngoài sáng nhiều lần đã nhắc nhở Tần Đông Nhạc, không nên qua lại nhiều với con cháu Trương gia. Sau này, Tần Đông Nhạc hỏi thăm một chút, hóa ra cái tên Trương Hàng ở bên ngoài toàn làm chuyện bệnh hoạn, chuyên tìm tiểu nam sinh tầm 15, 16 để xuống tay, thậm chí còn có lời đồn gã từng chơi đùa tới mất mạng người. Loại người như vậy, Tần Đông Nhạc tự nhiên sẽ không thân cận.

Sau nữa, Tần Đông Nhạc ở Cung gia gặp được Trương Hàng, đám bọn họ dây dưa không rõ với mấy tiểu nam sinh, theo lý thuyết những loại chuyện này đều chơi trong âm thầm, rất ít người lại phơi bày chuyện này ra ngoài cho người ta nhìn. Nhưng Trương Hàng lại chính là loại người không thềm cổ kỹ gì hết, khiến Tần Đông Nhạc phi thường phản cảm, lúc ấy, Trương Hàng hình như cũng từng mắng anh “đạo đức giả”.

Tần Đông Nhạc cúi đầu đánh giá gương mặt say ngủ của Trọng Nham, tư thế ngủ cuộn tròn người lại thoát nhìn so với tuổi thực tế nhỏ hơn một chút. Gạt lọn tóc vương trên trán sang một bên, da cậu hơi đen một chút, ngũ quan có vẻ tinh xảo mà lạnh như băng. Khi nhắm mắt lại, đường cong đuôi mắt càng hiện rõ, giống như được bút mực vẽ một đường mang theo ý tứ hàm xúc lưu luyến khó nói thành lời.

Tần Đông Nhạc phát hiện cậu thật sự rất dễ nhìn.

Trọng Nham xoay người, lộ ra biểu tình hung dữ, lẩm bầm nói mớ: “Đánh... đánh chết mày này...”

Tần Đông Nhạc mỉm cười. anh cảm thấy mình đã bị mấy câu nói vừa rồi của Lâm Quyền ảnh hưởng, anh nhìn gương mặt Trọng Nham đang ngủ điềm tĩnh ở bên cạnh, vẫn cảm thấy, so với bộ dáng ngày thường có chút bất đồng.

Nhưng không rõ là bất đồng ở chỗ nào, loại biểu hiện khác biệt này cũng không rõ ràng. Nhưng Tần Đông Nhạc biết, loại bất đồng vi diệu này xác thật tồn tại.

Hết

62. Chương 62: Bánh Mousse

Tần Đông Nhạc ngủ không sâu, đó là thói quen đã dưỡng thành nhiều năm rồi, cứ đúng 5 giờ là tỉnh, rồi đứng dậy đi giày vào bắt đầu ra ngoài chạy bộ.

Phía sau suối nước nóng liền kề với một ngọn núi nhỏ, không cao, ở dưới chân núi có trồng rất nhiều loại cây, thời tiết đầu thu khắp núi đồi biến thành một dải màu vàng từ nhạt tới sẫm đan vào nhau, giống như một bảng màu pha, vừa chạy vừa cảm thấy hẳn là toàn bộ nhân viên trong công ty nên rời giường ra đây ngắm cảnh. Buổi sáng tươi đẹp thế này, lại bỏ qua vì say ngủ, quả thực lãng phí.

Khu nghỉ dưỡng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài nhân viên mặc đồng phục đang làm vệ sinh. Nhà ăn đã sáng đèn, cửa sổ phòng bếp được mở tung, từ xa đã có thể nhìn thấy mấy cái nồi đặt trên bếp đang bốc khói trắng nghi ngút.

Tần Đông Nhạc quay về phòng, thấy Trọng Nham vẫn đang rúc trong chăn gọi điện thoại, nghe được tiếng cửa phòng mở, mặt không đổi sắc hí mắt nhìn lại, bỗng dưng anh có cảm giác như ‘nhóc con này đang mộng du’.

Tần Đông Nhạc lấy quần áo đi tắm rửa, sau khi vào cửa nghe thấy Trọng Nham nói với cái điện thoại: “...ừ, điều tra cả những cái đó nữa... nói không chừng về sau sẽ hữu dụng. Cái gì? A, anh nói cái kia...anh thử tìm trên mạng xem có không rồi gửi địa chỉ cho tôi, điều này chắc anh làm được đi... ha ha, tôi biết mà...”

Tần Đông Nhạc đóng kín cửa phòng tắm, trong lòng thoáng có chút bất đắc dĩ. Anh đại khái đoán được Trọng Nham dự định muốn làm gì. Nhóc con này sao tâm nhãn lại nhiều như thế chứ? Tối hôm qua mới

nhắc em ấy phải cẩn thận đề phòng người khác chơi ám chiêu. Sáng nay em ấy đã bắt đầu sử dụng ám chiêu với người khác...

Hoặc có lẽ là do đã trải qua cuộc sống khổ sở trước đây, vô luận là gặp phải chuyện gì, Trọng Nham cũng chỉ có thể chịu đựng một mình, chịu đựng mãi cũng thành thói quen, dần dà học được phải cẩn thận phòng ngừa trước.

Tần Đông Nhạc bỗng có chút đau lòng. Anh nghĩ tới Tiểu An nhà mình, rõ ràng cùng tuổi với nhau, Tiểu An lại không có tâm tư phức tạp như em ấy, cũng không cần phải có tâm tư như vậy, bởi vì Tiểu An có bố mẹ, có anh trai bảo vệ, ngoài ra còn có rất nhiều chú bác ông bà yêu thương che chở giúp bung dù che nắng cho nó...

Tần Đông Nhạc rất nhanh tắm rửa xong, khi đi ra vẫn thấy Trọng Nham lười biếng rúc trong chăn không chịu dậy, di động thì ném sang một bên, hai mắt mơ hồ nhìn ra khu đất trống bên ngoài cửa sổ.

Tần Đông Nhạc ngồi xuống bên giường, vươn tay gạt gạt lọn tóc vươn trên trán cậu: “Không dậy nổi? chưa tỉnh?”

Trọng Nham rầm rì một tiếng giống như chưa tỉnh ngủ, biểu tình và ánh mắt có chút đại ra: “ngủ không được, nhưng không muốn dậy, ưm... đau đầu quá.”

Tần Đông Nhạc đỡ đầu cậu đặt lên đùi mình, cẩn thận mát xa cho cậu. Trọng Nham hừ hừ hai tiếng thỏa mãn: “A...a... nhẹ chút, nhẹ chút...”

Tần Đông Nhạc thật sâu hít một hơi, không thể nhịn được nữa, vỗ lên đầu Trọng Nham một cái: “Đừng rên rỉ nữa! rời giường!”

Trọng Nham bất mãn: “Đang nghỉ phép mà, đại ca. đến ngủ nướng cũng không được thì còn gì là nghỉ phép?!”

“Không ăn mỹ thực còn gì là đi nghỉ phép?!” Tần Đông Nhạc nghiêm túc phản bác cậu nhóc: “Nơi này điểm tâm sáng ăn rất ngon, bọn họ lấy sữa mới nhất từ trang trại ngay bên cạnh, còn có bánh bao nhân trứng sữa và điểm tâm ngọt cũng rất có tiếng, đầu bếp nơi này còn từng tham gia chương trình món ngon mỗi ngày đấy.”

Trọng Nham chớp chớp mắt: “Thật hả?”

Tần Đông Nhạc bình tĩnh gạt đầu: “Nếu em không muốn dậy, anh sẽ đi một mình. Nghe nói bánh bao nhân trứng sữa mỗi sáng của bọn họ số lượng có hạn.”

Trọng Nham tung chăn bật dậy: “Liều mạng!”

Thân thể dưới tấm chăn vẫn chưa hoàn toàn nẩy nở, bả vai có chút đơn bạc, đường cong phần eo ngầy ngồ mềm mại, giống như gốm sứ chưa được nung, vẫn còn hình dạng nguyên thủy khi mới được đắp nặn, tinh xảo lại yếu ớt đánh sâu vào thị giác người nhìn.

Tần Đông Nhạc cảm thấy bên tai hơi nóng lên, không tự giác dời tầm mắt.

Trọng Nham luống cuống tay chân mặc quần áo, vọt vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó mặt tươi như hoa chạy ra: “Đi thôi, đi thôi, đi ăn bánh bao sữa!”

Tần Đông Nhạc vươn tay quẹt bọt kem đánh răng còn dính bên mép Trọng Nham, biểu tình ghét bỏ: “Trọng Tiểu Nham, em rốt cuộc như thế nào lớn lên vậy? như thế này mà ở trong quân đội, tân binh lòi thối như em anh có thể một cước đá em về làm lại từ đầu.”

Trọng Nham tối hôm qua đánh nhau một trận, lại mang theo men rượu ngủ một giấc thoải mái, sáng sớm còn nói chuyện điện thoại với Hải Thanh Thiên để chuẩn bị đào hố chôn người, tâm tình vui sướng vô cùng, không thèm so đo với vẻ ghét bỏ của anh, cười hì hì sản lại vỗ vai anh: “Anh xoi mới như bà già vậy, về sau tìm bạn gái thế nào được, phải biết khoan dung với người khác, khoan dung ấy! nghiêm khắc kiểm chế bản thân, lấy khoan dung để xử sự, biết không?”

Tần Đông Nhạc rũ mi mắt xuống, thản nhiên nhìn cậu một cái: “Anh thấy em đâu có khoan dung với người ta.”

“Quan tâm anh thôi.” Trọng Nham câu cổ anh đi ra ngoài: “Mà tôi nói cũng đâu có sai, anh tốt như vậy, nếu bị hủy bởi cái tính xoi mói thì rất đáng tiếc có phải không? Anh nghĩ mà xem, người ta là đại tiểu thư liễu yếu đào tơ, ai sẽ thích bị anh xoi mói chê bai như vậy chứ.” Nói xong, còn thanh thanh cổ họng giả giọng mấy mẹ đàn bà chanh chua như trên phim truyền hình: “Đi dạo phố không được mặc váy ngắn như vậy...ô! giờ, son môi kiểu gì mà lại tô đỏ choe đỏ choét như thế kia...cô có cần phải đi giày cao gót như vậy không...ây gu, cô dẫm phải chân cậu đây rồi, rốt cuộc cô có biết khiêu vũ không...”

Tần Đông Nhạc nhìn không được, quặp cổ cậu kéo vào lòng mình, dùng sức vò vò đầu cậu.

Trọng Nham bật cười ha ha...

Tần Đông Nhạc chưa từng thấy cậu nhóc cười tươi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đang tỏa sáng. Tần Đông Nhạc cũng sốt một chút cũng cười theo: “Chuyện Trương Hàng em không cần lo lắng, anh sẽ tìm người theo dõi gã.”

Trọng Nham ánh mắt lóe một chút: “A? anh nói gì cơ...”

“Em biết anh muốn nói gì, em quen một hacker.” Tần Đông Nhạc nắm cầm Trọng Nham ép cậu nhìn thẳng mình, biểu tình nghiêm túc: “Anh nói thật. chuyện này giao lại cho anh.”

Trọng Nham không biết phải phản ứng thế nào, ngốc hồ hồ nhìn anh trong chốc lát.

Ngón cái Tần Đông Nhạc khẽ vuốt ve cầm Trọng Nham, cậu lớn lên thực xinh đẹp, rõ ràng bộ dáng có chút mảnh khảnh, cổ tình cầm nhìn qua lại ẩn dấu cảm giác có thịt. Tần Đông Nhạc cảm thấy nếu mình một hơi cắn xuống vừa lúc có thể ngậm toàn bộ cầm cậu nhóc vào trong miệng...

“Tần ca?” Trọng Nham bị anh nắm cầm có chút khó chịu, cậu không biết Tần Đông Nhạc vì sao lại thất thần, gọi một tiếng cũng không thấy phản ứng gì, đành phải cẩn thận rút người lui lại phía sau: “Có thể đừng coi tôi như phạm nhân mà tra xét được không?”

Tần Đông Nhạc ý tứ hàm xúc không rõ mà thu tay, hai đầu ngón tay bắt giác mà nhẹ nhàng chà xát vào nhau: “Cho dù thế nào, em cũng phải nhớ kỹ, chuyện này em đừng quan tâm nữa.”

Trọng Nham khô khan cười cười, tâm nói lão tử đã nói chuyện xong với Hải Thanh Thiên rồi, chuyện gì cũng phải lo trước tránh tai họa mới được, bằng không sẽ không thể yên tâm nổi.

Tần Đông Nhạc nhìn vẻ mặt Trọng Nham cũng đoán được cậu nhóc đang suy nghĩ cái gì, trong lòng hiểu rõ muốn có được lòng tin của cậu nhóc này cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa Trọng Nham lại có tính đa nghi. Trong lòng anh có một chút... không tự vị. nhưng mà loại chuyện này có sót ruột cũng vô dụng, từ từ đến đi.

Tần Đông Nhạc khoát tay lên vai Trọng Nham, đi được hai bước lại bỏ xuống. Trọng Nham kỳ quái nhìn anh một cái, lực chú ý lại bị bánh bao nhân trứng sữa ở nhà ăn hấp dẫn.

Tần Đông Nhạc ở sau lưng cậu, khẽ đắp một quyền lên cột trụ trước cửa nhà ăn.

Sau một đêm mất ngủ, hiện giờ mỗi khi đối mặt với Trọng Nham, toàn bộ cảm giác của anh đều thay đổi. Vẫn luôn muốn kề cận em ấy, muốn ôm chặt em ấy ở trong vòng tay, nhưng cảm giác này khác hoàn toàn với việc tùy thời xoa đầu em ấy trước đây. Liệu có phải câu nói nghi ngờ ‘chỉ coi em ấy là em trai’ đã cho anh một loại tâm lý ám chỉ quỷ dị không?

Tần Đông Nhạc cách giá đựng thực phẩm dành cho tiệc buffet lên nhìn Trọng Nham, cậu đang cúi đầu gấp bánh bao trứng sữa vào đĩa của mình, đôi khi còn vô thức liếm liếm môi.

Tần Đông Nhạc không khỏi mỉm cười. lập tức lại cảm thấy cực buồn rầu, mình hình như đã thật sự thay đổi rồi.

Trọng Nham ăn uống no đủ, chạy về biệt thự rầm rầm gõ cửa các phòng, khua tất cả mọi người dậy, sau đó phân công nhau hành động, nhóm đi thuê dụng cụ nướng thịt, nhóm tới nhà ăn lấy thịt nướng và nguyên liệu nấu ăn, nhóm chuẩn bị đồ đi câu, một giờ sau tất cả cùng đi leo núi dã ngoại. Phía sau núi có ao cá, người đốt bếp, người nướng thịt, người câu cá, âm ỉ tới tận trưa mới về. ở trong khu nghỉ dưỡng cũng không còn thấy đám người Trương Hàng, chắc là bọn họ đã đi rồi.

Trọng Nham mệt gần chết, sau khi tắm rửa xong liền vật xuống giường không muốn động dậy nữa, vừa đặt người cái đã ngủ thẳng tới tối, cơn chiều cũng là gọi người đưa lên phòng. Cơn nước xong nhìn quanh phòng một vòng, cảm thấy không đúng chỗ nào đó, sau mới phản ứng lại là không thấy Tần Đông Nhạc đâu, hình như từ sau khi ở trên núi xuống liền không thấy nữa, Trọng Nham lúc đầu còn cho rằng anh giúp mấy đồng nghiệp trong công ty đi trả dụng cụ nướng thịt, nhưng lúc này cũng đã qua giờ cơn chiều, cho dù đi hết khu nghỉ dưỡng cũng phải quay về rồi chứ.

Trọng Nham lấy di động ra gọi điện cho Tần Đông Nhạc, chuông reo hai hồi mới có người nghe, Trọng Nham lập tức nhẹ giọng thở ra: “Tần đại ca, anh đang ở đâu vậy?”

Vọng qua điện thoại còn có tiếng nhạc, tiếng ồn ào cười nói, Tần Đông Nhạc đáp: “Anh cùng Lâm Quyền đang ngồi trong quán bar trò chuyện một chút. Em dậy rồi sao? Đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Trọng Nham không biết khi cậu đang ngủ Tần Đông Nhạc có về phòng một lần, hỏi tiếp: “Khi nào thì anh về?”

“Sắp rồi.” Tần Đông Nhạc nói: “À, có muốn ăn khuya không?”

“Muốn.” Trọng Nham hưng phấn: “Mua cho tôi một cái bánh mousse...muốn vị chanh dây.”

Tần Đông Nhạc mỉm cười: “Được.”

Lâm Quyền ngồi ở đối diện anh, lắc lắc đầu: “Thấy chưa, anh như vậy còn do dự cái rắm gì nữa, còn không mau bỏ tới tam bái chín đập đầu*, liếm chân người ta luôn đi.” (*nghỉ thức cưới xin của Tung của ấy, nhất bái thiên địa...nói vậy là hiểu hen)

Tần Đông Nhạc thở dài.

Lâm Quyền tựa vào quầy bar cười cười nhìn anh: “Em nói đúng rồi đi, anh như thế là không được, còn tự huyễn hoặc nói chăm sóc như em trai. Shit, lừa mình dối người.”

Tần Đông Nhạc bắt đắc dĩ: “Anh cho tới giờ vẫn cảm thấy mình là bị lời nói của các cậu bẻ cong. kỳ thật, lão tử vẫn thẳng đơ như cây cơ...”

Lâm Quyền trước sau như một khinh thường lời nói của Tần Đông Nhạc: “Đã sớm nói qua anh có từ trường hút nam nhân mà, anh nhìn Đào Dương mà xem... được rồi, được rồi, em không nhắc tới cậu ta nữa, đương nhiên lúc trước em vẫn rất coi trọng cậu ta, tuy rằng tâm nhân nhiều nhưng bản chất lại không xấu, lại hiểu chuyện. Ai ngờ anh không thích lại chạy đi gặm cỏ non... ai nha, thật sự không ngờ anh cuối cùng vẫn đi con đường này.”

Tần Đông Nhạc đau đầu nhìn Lâm Quyền: “Tôi có đáng khinh như lời cậu nói vậy không?”

Lâm Quyền đề thấp giọng hỏi nhỏ: “Cậu nhóc ấy thật sự đã thành niên sao?”

“Trong giấy CMT thì đã thành niên.” Tần Đông Nhạc nhìn Lâm Quyền, thấy cậu ta vẫn đang trông mong chờ cậu nói tiếp, bắt đắc dĩ bổ sung thêm một câu: “Sang năm mới liền thành niên.”

Lâm Quyền lộ ra thần sắc hoài nghi: “Không giống.”

Tần Đông Nhạc cũng hiểu không giống là ở chỗ nào. Trọng Nham mỗi khi lãnh mặt, sẽ cho người khác cảm giác rất thành thực, đặc biệt trong việc xử lý chuyện kinh doanh, thủ đoạn cực kỳ dày dặn kinh nghiệm. Hơn nữa, chưa tới một năm, chỉ chơi đầu tư tương lai mà tài khoản ngân hàng đã hơn 8 con số, điều này đã không thể dùng hai từ may mắn để giải thích được nữa rồi.

Lâm Quyền lại nhìn anh cười: “Chính bởi vì cậu nhóc đó nhìn không giống trẻ con nên mới động tâm đi?”

Tần Đông Nhạc làm bộ mình không nghe thấy, vì căn bản vấn đề này chính anh cũng không thể trả lời được. Vì sao động tâm, khi nào động tâm, mấy câu hỏi đó anh làm sao để trả lời đây?

Lâm Quyền không đùa cợt Tần Đông Nhạc nữa, biểu tình trở nên nghiêm túc hơn: “Anh tính làm gì chưa?”

Tần Đông Nhạc cảm thấy mình quả thật không thích hợp đi suy xét mấy thứ vô hình không tác dụng như thế, tư duy anh thiên về phương diện thao tác thực tế, suy nghĩ anh lập tức trở nên rõ ràng: “Anh định nói chuyện này với ba mẹ trước.”

Lâm Quyền dùng một loại ánh mắt ‘đầu anh bị kẹp cửa à’ nhìn Tần Đông Nhạc: “Tiểu lão bản anh còn chưa cửa được mà đã tính chạy về báo cáo với cha mẹ?! trình tự có phải đã nhầm lẫn một chút rồi không?” trong phim không phải đều là vợ chồng son tình cảm ổn định rồi mới tay trong tay đi thu phục gia trưởng hai bên đó sao?

“Chưa giải quyết mấy vấn đề này, anh chạy đi theo đuổi người ta, không phải rất khô khan sao?” Tần Đông Nhạc cảm thấy suy nghĩ của Lâm Quyền mới là có vấn đề: “Chẳng phải anh theo đuổi em ấy là vì muốn ở cùng em ấy suốt đời sao?”

Lâm Quyền cảm thấy hình thức tư duy của ông anh mình thật sự không thể tưởng tượng nổi, trước kia thật sự anh chưa từng gặp người nào như vậy, “Ồi má ơi, vậy là anh định thu phục ba mẹ anh xong rồi đi phá gia trưởng nhà cậu ấy, sau đó mới bắt tay vào theo đuổi tiểu lão bản?” Lâm Quyền thấy anh nghiêm trang chững chạc gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy hết sức buồn cười: “Vậy giả sử sau khi anh thu phục được gia trưởng hai bên rồi, tiểu lão bản lại nói: Tần đại ca, tôi chỉ coi anh như anh trai mình, thật đó, tôi đối với anh không hề có tình cảm ở phương diện kia, nhìn anh lão tử cương không nổi... thì anh làm thế nào?!”

Tần Đông Nhạc trầm mặc không nói. Anh còn chưa nghĩ xa như vậy, anh chỉ đơn thuần không muốn để Trọng Nham phải đối mặt với sự khó xử hay áp lực của gia trưởng về việc này.

Lâm Quyền gục xuống quầy bar cười như điên, cười tới cạn cả sức lực, lảo lộn thở dốc khó nhọc nói: “Đi theo anh lâu như vậy, giờ mới phát hiện lão đại anh rất có thiên phú diễn hài...tác động thật sự là quá lớn, anh để em tiêu hóa trong chốc lát đã... ha ha...”

Tần Đông Nhạc mặc kệ cậu ta, uống nốt cốc rượu của mình, rồi kêu nhân viên phục vụ gói cho mình một chiếc mousse vị chanh dây mang về, sau đó kẹp tiền dưới cốc rượu trên quầy bar rồi đi.

“Cậu cứ ngồi đó mà cười đi.” Tần Đông Nhạc nói: “Tôi về trước.”

Lâm Quyền gục xuống quầy bar nhìn theo bóng lưng anh lảo lảo, “Tảng đá kia bất thành linh dính vào yêu đương thật cmn dọa người...Ah, đội trưởng, anh cứ yên tâm lớn mật đi con đường đó, em vĩnh viễn ủng hộ anh!”

Tần Đông Nhạc không quay đầu lại vẫy vẫy tay, xách theo cái bánh ngọt ra khỏi quán bar.

Trong phòng, Trọng Nham đã ngủ say, ôm chặt chần trong ngực, cuộn tròn người nằm giữa giường. chiếc áo ngủ rộng thùng thình bị vén lên lộ ra phần nửa cái lưng trơn bóng.

Tần Đông Nhạc đặt cái bánh lên tủ đầu giường, nhẹ chân bước qua giúp cậu kéo vạt áo ngủ xuống.

Trọng Nham trong lúc ngủ mơ bị quấy rầy, không kiên nhẫn lật người lại, ngửa mặt nằm đè lên đồng chần.

Tần Đông Nhạc ngồi xuống bên giường, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng cọ cọ mặt cậu. khuôn mặt say ngủ nhưng chân mày vẫn khẽ nhíu chặt như đang chìm vào kí ức không tốt nào đó, lông mi khẽ run rẩy như không cẩn thận sẽ òa khóc lên.

Tần Đông Nhạc cúi người lại gần, ở khóe miệng cậu nhẹ nhàng để lại một nụ hôn.

Hết

63. Chương 63: Ngửa Bài

Sáng hôm sau Trọng Nham tỉnh lại nhìn thấy cái bánh ngọt được để ở tủ đầu giường nhất thời thấy hối hận vô cùng, tối hôm qua mình không cố thức thêm một chút lại đi ngủ sớm như vậy thật sự quá đáng tiếc. Bánh ngọt để một đêm, bơ kem đã không còn hương vị mới mẻ nữa... vừa oán giận vừa rúc trong chăn ăn hết cái bánh.

Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười, giữ giữ cái chần dính vụn bánh, đuổi cậu đi rửa mặt.

Đoàn người bọn họ ăn xong bữa sáng liền thu xếp hành lý rời khỏi khu nghỉ dưỡng, tiện đường đi ngang qua khu nông trang ở phụ cận hái ít hoa quả, sau khi ăn xong bữa cơm nông gia liền quay về nội thành. Cùng thời gian, nhóm còn lại trong cũng công ty xuất phát tới khu nghỉ dưỡng, hưởng thụ lần nghỉ ngơi miễn phí đầu tiên từ sau khi tiến vào “Ba Mươi Sáu Quận”. trải qua hai tháng điều chỉnh, ‘Ba Mươi Sáu Quận’ đã chiêu nạp được hơn 30 nhân viên, sau khi đào tạo liền chia đều ra phái tới 3 cửa hàng mới mở ở quanh nội thành hoặc về trang viên ở sau thôn, trong đó một nửa là sinh viên mới tốt nghiệp năm nay, Lâm Bồi từ bên trong chọn ra 4 trợ thủ chuyên nghiệp giúp đỡ mình trong phòng thí nghiệm. Đương nhiên, tất cả đều đã ký hợp đồng giữ bí mật thương mại với công ty. Công trình nghiên cứu của Lâm Bồi đã đi vào giai đoạn cuối, có vết xe đổ Triệu Thịnh An lần trước, anh rất sợ sẽ lại bại lộ lần nữa.

Sau khi trở lại nội thành, Lâm Quyền lại đi theo xe khách công ty thuê chở nhân viên, sau tết công ty sẽ khai trương thêm một cửa hàng nữa, những người vừa trở về còn phải sắp xếp lại một chút. Lâm Bồi cùng Trọng Nham trở về nhà, tính toán sáng hôm sau sẽ cùng hai trợ lý mới cùng về trang trại ở sau thôn. Tần Đông Nhạc chia số táo bọn họ hái được ở nông trang gần khu nghỉ dưỡng ra, anh xách theo hai túi mang về nhà.

Sắp tới giờ cơm tối, Đường di và dì giúp việc đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, Tần Đông An đi học thêm tiếng anh còn chưa về, ông Tần Ngụy không có ở nhà, với một quan chức cấp cao mà nói năm mới có rất nhiều chuyện phải làm, rất ít khi có thể yên ổn nghỉ ngơi vài ngày ở nhà.

Tần Đông Nhạc xách hai túi hoa quả hái được mang vào bếp, thấy mẹ mình đang lấy bánh bích quy mới nướng xong từ trong lò ra để lên bàn, ánh mắt hơi hoảng hốt một chút.

“Tối nay ba có về ăn cơm không ạ?”

“Không về, có việc gì sao?” Đường di nhìn con trai, thoáng có chút kinh ngạc, hai cha con nhà này trước kia bận rộn các kiểu, có khi cả tháng chẳng gặp nhau lấy lần nào cũng là chuyện bình thường.

Tần Đông Nhạc khẩn trương gật đầu, anh không biết cha mẹ nghe xong chuyện này sẽ có phản ứng gì, trong lòng ít nhiều vẫn có chút thấp thỏm. cho dù ba anh tư tưởng có tân tiến thế nào, nhưng bất ngờ nghe được con trai mình coi trọng một thằng con trai khác, chắc cũng không giữ nổi bình tĩnh đi. Chuyện cha mẹ có vừa ý người mình chọn hay không kỳ thật Tần Đông Nhạc không quá để ý, dù sao về sau khả năng bọn họ sẽ sống cùng với cha mẹ không cao, sinh hoạt tự nhiên cũng ít tiếp xúc nhau. Nhưng phiền toái nhất chính là anh lại coi trọng một người con trai, việc này hai ông bà có thể chấp nhận sao? Chuyện này vạn nhất bị đồn ra ngoài, sẽ sinh ra ảnh hưởng xấu đối với con đường làm quan của ba anh thì biết làm sao bây giờ?

Đường di bị vẻ mặt của anh dọa sợ: “Thật sự có chuyện?”

Tần Đông Nhạc lại nghiêm túc gật đầu.

Đường di tháo bao tay ra để sang một bên: “Có thể nói trước với mẹ không?”

Tần Đông Nhạc do dự một chút: “Chờ ba trở về rồi con sẽ nói luôn với hai người.” anh thật sự không đủ dũng khí để nói chuyện này hai lần. Hơn nữa đối với mẹ, anh sợ bà sau khi chịu kích thích phỏng chừng sẽ có phản ứng không tốt, nói không chừng còn xông tới đánh anh...

Đường di bị vẻ mặt trầm trọng của con trai dọa sợ, nhanh chóng đi ra ngoài gọi điện cho chồng, kêu ông về nhà sớm một chút.

Tần Ngụy vừa nghe con trai có chuyện tìm mình, liền nói thư ký hủy bỏ mọi cuộc hẹn trong hôm nay, nhanh chóng về nhà. Con trai lớn từ lúc học tiểu học đã không còn tới tìm ông nữa, ở trường là học trò giỏi, vào bộ đội cũng là chiến sỹ xuất sắc, đặc biệt sau khi được huấn luyện trong quân ngũ lại càng như cá gặp nước, hàng năm đều lập chiến công. Vậy có thể có việc gì mà nó phải tìm tới ông? Hơn nữa qua lời vợ đường như còn khá nghiêm trọng “Con trai trông trầm trọng lắm, hình như gặp việc khó”? Tần Ngụy rất hoài nghi, trên thế giới này còn có việc gì mà khiến con trai ông phải hoảng sợ như vậy?

Sự thật chứng minh, Đường di đã nói sai rồi, bởi vì người bị dọa sợ, không phải con trai ông, mà chính là hai người già bọn họ.

Tần Đông An từ phòng mình đi ra, trái phải nhìn quanh, từ hành lang im ắng đi tới trước cửa phòng ngủ của cha mẹ. trong phòng ngủ đương nhiên không có người, Tần Đông An đi tới chỗ cửa sổ sát đất rón ra

rón rén kéo then cài cửa. Phòng cha mẹ cậu thông với sân thượng và thư phòng của cha cậu, giờ này, thư phòng của ông Tần đèn đuốc sáng trưng, trừ bỏ Tần Đông An, mọi thành viên còn lại trong gia đình đều có mặt. Tần Đông An rất ngạc nhiên, bọn họ họp gia đình cư nhiên lại gạt mình sang một bên, quả thực chối lợi kỳ thị! Không phải cậu cũng sắp thành niên rồi sao?!

Ánh đèn thư phòng hắt ra sân thượng, đem bóng dáng của cháu cảnh đặt trên bệ cửa sổ rành mạch chiếu lên mặt sân. Tần Đông An khom thắt lưng bò tới dưới cửa sổ, rón ra rón rén nấp ở đó nghe lén. Từ khe cửa khép hờ nhòm vào trong, chỉ có thể nhìn thấy một bên bả vai của mẹ và anh hai Tần Đông Nhạc ngồi đối diện bà. Anh hai đang cúi đầu, Tần Đông An không nhìn thấy mặt anh, nhưng bờ vai anh căng cứng thực khẩn trương, giọng nói khi mở miệng cũng hơi hơi phát run: “...là thật.”

Tần Đông An trực giác xảy ra chuyện lớn rồi, cậu cho tới bây giờ còn chưa thấy anh hai dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, hình như anh hai đã gây ra chuyện gì không tốt, muốn nhờ cha mẹ giúp đỡ thì phải.

Tần Đông An cẩn thận che miệng mình lại, sợ không cẩn thận phát ra thanh âm gì đó. Sau một lúc lâu, cậu nghe thấy cha mình dùng thanh âm có chút mệt mỏi hỏi lại: “Vì sao con lại nói cho chúng ta chuyện này?”

Với sự cảnh giác của Tần Đông Nhạc, chút động tĩnh nho nhỏ ngoài sân thượng tự nhiên không thể gạt được lỗ tai anh. Nhưng đêm nay anh thật sự không có tinh lực để suy xét thằng em trai nghịch ngợm đang bày trò gì. Nó muốn nghe thì để nó nghe đi, với tuổi của nó, biết chuyện này cũng không phải không thể, hơn nữa quan hệ giữa nó và Trọng Nham cũng rất tốt... được rồi, cái này không phải mấu chốt.

Mấu chốt là bố mẹ bị anh bất thành linh ném một quả bom mang tên ‘tính hướng’ dọa bọn họ hôn mê, hai vợ chồng tương đối sốc, hơn nửa ngày còn chưa hồi phục tinh thần. Tần Đông Nhạc trong cảm nhận của bọn họ là một người rất tự lập, chịu ảnh hưởng của nghề nghiệp trước đây nên bọn họ cũng đã thành thói quen không hỏi chuyện của anh nữa. Hiện giờ bất ngờ thằng cả lại ném cho ông bà một vấn đề vô cùng phức tạp, cảm giác ban đầu của hai vợ chồng không phải là khiếp sợ mà là từ trong tiềm thức toát ra một loại bối rối luống cuống “bản thân nó còn không tự giải quyết được, gia trưởng chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đường di thì thảo luận bầm bầm một câu: “Điều này sao có thể...” rồi chôn mặt trong lòng bàn tay nói không nên lời.

Ông Tần nhìn thằng cả luôn khiến ông tự hào, trong mắt mang theo chút ỉu rù. Nếu nó không nói, ông có thể giả bộ không biết, có thể tiếp tục giữ hy vọng, kiên nhẫn chờ đợi một ngày kia con ông sẽ quay lại con đường sinh hoạt bình thường như ông kỳ vọng. Đứa con trai này của ông trên các phương diện đều phi thường xuất sắc, cho tới bây giờ nó đều không giống những đứa trẻ trong các gia đình khác chỉ biết gây chuyện, tạo scandal gì đó... ông cũng chưa từng thấy ở bên người nó xuất hiện nữ nhân loan thát bất tao gì, Tần Ngụy đối với thằng cả luôn phi thường kiêu ngạo...

Tần Ngụy thở dài: “Vì sao giờ lại nói?”

“Con không muốn gạt hai người, cũng không muốn ba mẹ ôm hy vọng, sau đó lại thất vọng.” Tần Đông Nhạc nhìn mẹ mình thần sắc đang có chút kinh hoàng, nhẹ giọng nói tiếp: “Con biết mẹ và bạn mẹ đang giúp con thu xếp chuyện gặp mặt. Mẹ, con xin lỗi, đã khiến mẹ thất vọng rồi.”

Đường di hốc mắt đỏ bừng: “Con hiện tại nói cái này là bởi vì có... có...” tạm dừng một chút, hai chữ ‘bạn trai’ rốt cuộc nói không nên lời.

Trong lòng ông Tần đột nhiên nhảy dựng: “Là...”

“Là ai không quan trọng.” Tần Đông Nhạc nhìn ông, trong mắt toát ra tia bất đắc dĩ: “Hiện tại chỉ có con đơn phương em ấy, em ấy hoàn toàn không biết gì.”

Tần Ngụy khó nhọc thở một hơi, đến mức phải ho khan mấy tiếng. trong lòng cũng không biết là thất vọng nhiều hơn hay khổ sở nhiều hơn. Bất tự còn chưa kiểm tra đã chạy tới giữa bãi với bọn họ, có thể thấy được nhóc con kia rất có trọng lượng trong tâm thằng con nhà mình. Đường di hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, trong lòng bỗng sinh ra chút hy vọng. Nếu con trai bà vẫn không theo đuổi được cháu nhóc kia, vậy nó có thể quay đầu lại giống như người khác lấy vợ sinh con sinh hoạt bình thường không?

Ông Tần rõ ràng không dễ lừa như vậy, ông nhìn thẳng Tần Đông Nhạc một khắc, thản nhiên nói: “Người con thích là cậu nhóc hôm đó tới nhà mình ăn cơm phải không?”

“Anh đoán mò cái gì vậy.” Đường di không vui, quay đầu sang nhìn Tần Đông Nhạc, lại bị ánh sáng lóe lên trong mắt con trai làm cho chấn động, trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ: “Nhạc Nhạc?!”

Tần Đông Nhạc chật vật gập đầu: “Vâng.”

Hai vợ chồng đồng thời lâm vào trầm mặc.

Ông Tần cảm thấy khó giải quyết, lại nhịn không được thở dài: “Cậu bé đó còn chưa biết, con đã nháo ầm ĩ cái gì...”

“Là nhầm lẫn phải không...” Đường di vẫn có chút không tin tưởng nhìn con trai: “Nhạc Nhạc, người con nói là Trọng Nham? Thật sự là Trọng Nham? Nhưng thằng bé còn nhỏ như vậy, nó còn chưa thành niên a?!”

Tần Ngụy ngăn vợ mình lại, quay đầu nhìn con trai: “Hiện giờ con định làm thế nào?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Em ấy còn nhỏ, con sẽ không làm gì... ừm, khiến em ấy khó xử.”

Biểu tình ông Tần hơi giãn ra: “Con còn biết phân nặng nhẹ như vậy là được. Ba thấy trong thời gian này con tạm thời đừng gặp mặt thằng bé nữa, tự mình hảo hảo nghĩ kỹ lại. Nếu không ba sẽ giúp con an bài một chút...”

“Ba, con không đi đâu hết.” Tần Đông Nhạc đánh gãy lời ba mình: “Con có thể đáp ứng ba mẹ tạm thời không gặp mặt em ấy nữa. Trang viên ở nông thôn gần đây bận rộn rất nhiều việc, con sẽ chuyển xuống đó ở mấy tháng.”

Tần Ngụy bất động thanh sắc nhìn con trai: “Không gặp Trọng Nham?”

Tần Đông Nhạc mím môi nhẹ nhàng gập đầu: “Tạm thời sẽ không gặp em ấy.”

Tần Ngụy gập đầu: “Được, con nhớ kỹ lời con nói.”

Đường di còn chưa phục hồi tinh thần, thẳng tới khi con trai rời khỏi thư phòng còn sấn sóc đóng cửa phòng lại, trong đầu bà vẫn còn thấy rất mơ hồ: “Anh nói Nhạc Nhạc đang bày trò gì vậy? ả? Trọng Nham còn không biết, bản thân nó đã tự gây sức ép cho mình, còn muốn chuyển xuống nông thôn ở, nó là đang muốn tức chết chúng ta phải không?”

Tần Ngụy xoa nhẹ nhẹ lên mu bàn tay vợ mình trấn an, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ: “Con em không phải loại người khiến chúng ta không yên lòng.”

Đường di còn muốn nói gì nữa đã bị ông Tần ngăn lại: “Nếu có người đề cập tới chuyện xem mắt với em, em đều từ chối hết đi. Em đừng tức giận, chúng ta cũng cần bình tĩnh lại trước đã.”

Đường di vẫn cảm thấy Trọng Nham một khi vẫn không biết hoặc từ chối, vậy con trai bà vẫn có khả năng quay đầu lại, nhưng lại cảm thấy con trai một mình gánh nặng trên vai chịu áp lực như thế cũng thực đáng thương, nhất thời đầu óc hỗn loạn vô cùng: “Sao có thể bình tĩnh...”

Ông Tần thở dài.

Tần Đông Nhạc nhắm hai mắt đứng tựa vào cửa thư phòng, tròng lòng có chút chua xót. Anh đại khái có thể đoán được cha mẹ ở trong thư phòng sẽ nói gì, nghĩ gì. Anh biết bọn họ khổ sở, thậm chí là thất vọng.

Nhưng anh không thể không nói.

Anh biết trên đời này cha mẹ nào cũng có tâm tư bao che khuyết điểm cho con mình, vô luận xảy ra chuyện gì, đều là con nhà người ta sai nhiều, con nhà mình sai ít. Vạn nhất có một ngày, anh dẫn Trọng Nham đồng thời đứng ở đây, cha mẹ anh mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng sẽ oán giận Trọng Nham rất nhiều, thậm chí có khả năng sẽ nhận định là do em ấy ảnh hưởng xấu tới anh. Bởi vì trước khi em ấy xuất hiện, anh chưa từng có biểu hiện gì về phương diện này. Tới lúc đó, Trọng Nham sẽ phải làm sao? Em ấy không giống anh có cha mẹ đau lòng, Trọng Nham chỉ có mình em ấy chống đỡ, vô luận em ấy gặp phải loại ác ý, trách cứ hay gây khó dễ cỡ nào, em ấy cũng chỉ có thể tự mình chịu đựng...

Anh sao có thể cam lòng?!

Cửa phòng bên cạnh khẽ mở, một cái đầu nhỏ thò ra thăm dò nhìn anh: “Anh hai?”

Tần Đông An trộm liếc nhìn cửa thư phòng đang đóng kín, sán lại nhỏ giọng hỏi: “Anh thật sự...”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Thật.”

Trên mặt Tần Đông An lộ ra thần sắc buồn rầu. hiển nhiên một bên là bạn thân, một bên là anh ruột, nên đứng về bên nào cậu cũng không biết phải lựa chọn ra sao.

“Giữ bí mật giúp anh nhé?”

Anh hai tương tư đơn phương đã đủ đáng thương, vạn nhất bị người ta biết được sẽ càng thảm hại hơn. Cuộc đời Tần Đông An lần đầu sinh ra khi thế hừng hực phải bảo vệ anh hai, hùng dũng vỗ ngực cam đoan với anh: “Yên tâm đi! Ai em cũng không nói!”

Tần Đông Nhạc vỗ vỗ vai em trai, xoay người trở về phòng.

Tần Đông An đứng ở cửa thư phòng phát ngốc một lát, rồi cũng rón rén chuồn về phòng mình.

Tần Đông An một đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau tới trường thấy Trọng Nham, chột dạ vô cùng, ánh mắt cũng lảo liên đảo loạn xạ.

Trọng Nham gọi mấy tiếng cũng không thấy cậu trả lời, nổi giận: “Tần Tiểu An, ông rồi cuộc bị làm sao?! Tôi gọi mấy lần ông cũng không nghe thấy, cho mượn vở so đáp án chút coi.”

Tần Đông An đưa quyển vở qua, muốn nói lại thôi nhìn thẳng bạn.

Trọng Nham đau đầu: “Ông rồi cuộc có chuyện gì?”

“Tiểu Nham này...” Tần Đông An vẽ mặt áy náy nhìn Trọng Nham: “Ông còn nhớ lần trước ông nói ông có chuyện gạt tôi không?”

Trọng Nham liếc mắt nhìn Tần Đông An một cái, vừa định nói kỳ thật cũng không có gì, gạt ông chỉ là chuyện anh hai ông nằm viện thôi. Lại chợt nghe Tần Đông An nói tiếp: “Hiện tại tôi cũng có một chuyện gạt ông, không thể nói cho ông biết. hai ta coi như huề nhau, về sau nếu ông biết được, cũng không thể giận tôi, được không?”

Trọng Nham: “...”

Hình như có chút lỗ vốn.

Tần Đông An tội nghiệp nhìn Trọng Nham.

“Được rồi.” Trọng Nham bất đắc dĩ gật đầu: “Coi như huề.”

Tần Đông An nhất thời như trút được gánh nặng: “Anh em tốt.”

Hết

64. Chương 64: Kịch Bản Không Đúng

Lý Thừa Vận nhấp một ngụm trà, hơi hơi nhíu mày, cảm thấy trà pha không đúng chuẩn. ông ngẩng đầu nhìn thanh niên đối diện đang rót trà tự cậu ta pha, trong lòng có chút nghi hoặc không hiểu cậu ta tìm mình có chuyện gì.

Lý Thừa Vận đã gặp cậu ta ở tiệc rượu mừng khai trương Ba Mươi Sáu Quận, biết cậu ta họ Tần, là một trong những cổ đông của công ty Trọng Nham. Ông cũng đã sai Cao Vân đi thăm dò lý lịch cậu ta, biết là con trai trưởng của Tần Ngụy liền không cần điều tra nữa.

Ông và Tần Ngụy đã gặp nhau mấy lần, biết đứa con này của ông ta công tác trong quân đội, năng lực rất giỏi, nhân phẩm cũng không có vấn đề gì. Lâm Quyền, người được xưng là “quản gia” trong công ty cũng

là do cậu ta kéo tới, xem ra thật sự rất chú trọng đầu tư cho Ba Mươi Sáu Quận. Theo tư liệu Cao Vân tra được, cậu ta và Trọng Nham có quan hệ không tồi. Về phần Trọng Nham có giữ được người này hay không, tạm thời không phải vấn đề ông quan tâm.

“Nghe nói chuyện làm ăn của các cậu gần đây không tồi.” Lý Thừa Vận nhìn thanh niên trầm mặc trước mắt, thăm dò hỏi: “Lại vừa mở một cửa hàng mới phải không?”

“A, vâng.” Tần Đông Nhạc ngồi trước mặt Lý Thừa Vận khấn trương gấp mấy lần so với ngồi trước mặt cha mẹ: “Bọn cháu hiện tại mới chỉ là khởi đầu, lượng hàng cung cấp còn hữu hạn, Trọng Nham cũng không muốn bày ra quá phô trương.” Trên thực tế, công ty bọn họ ít nhất phải sang năm mới mới đầu tư mở rộng quy mô.

Lý Thừa Vận nghe anh nói như vậy, càng không hiểu ý của anh khi tới gặp ông: “Vậy... là có khó khăn gì sao?” bằng không sao Trọng Nham lại trốn tránh không lộ diện, ngược lại cứ cố đông tới gặp riêng ông?

Tần Đông Nhạc tay cầm tách trà bất giác nắm chặt hơn, bản thân cũng có chút lo lắng liệu mình có vô tình bóp nát cái tách luôn hay không, anh hít sâu một hơi, thông cổ họng nói: “Hôm nay, cháu hẹn gặp bác, kỳ thật là có một chuyện riêng muốn nói với bác.”

Lý Thừa Vận bày ra tư thái chăm chú lắng nghe, trong lòng lại buồn bực vô cùng. Ông và Tần Đông Nhạc ngay cả nói chuyện cũng chưa từng, giao tình cũng chẳng thân thiết tới mức có thể nói chuyện riêng tư gì đó, chẳng lẽ Trọng Nham đã xảy ra chuyện gì mà nó không thể tự giải quyết được nên Tần Đông Nhạc mới tới nhờ mình giải quyết hộ?

“Là thế này...” Tần Đông Nhạc mở miệng có chút khó khăn, ngữ khí khô khan: “Qua một khoảng thời gian tiếp xúc, cháu phát hiện mình... đối với Trọng Nham sinh ra một loại tình cảm vượt quá tình cảm bạn bè bình thường...”

“Hả?!” Lý Thừa Vận ngồi thẳng người, kinh ngạc nghi ngờ nhìn Tần Đông Nhạc: “Cậu vừa nói gì?”

Tần Đông Nhạc khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt có chút khấn trương: “Ý cháu là...”

“Dừng, không cần lặp lại.” Lý Thừa Vận khoát tay, ông kỳ thật đã nghe rõ những gì Tần Đông Nhạc đã nói, chỉ là nhất thời chưa kịp phản ứng lại rốt cuộc là chuyện gì. Ông đã từng tuổi này, có chuyện hoang đường gì mà chưa từng thấy qua? Nghe được mấy chữ ‘vượt quá tình cảm bạn bè’ thì cũng đã đoán được.

Lý Thừa Vận mặt không đổi sắc nhìn anh: “Trọng Nham kêu cậu tới nói với tôi?”

“Không ạ.” Tần Đông Nhạc sắc mặt có chút trắng bệch, tận lực ép mình có vẻ trấn định một chút: “Hoàn toàn là do cháu đơn phương em ấy, Trọng Nham... cái gì cũng không biết.”

Lý Thừa Vận nhìn thẳng hai mắt Tần Đông Nhạc, ở trong lòng phán đoán mức độ đáng tin cậy trong lời nói của anh. Sau một lát, đối với biểu hiện của Tần Đông Nhạc cho ra một cái kết luận: “Cho nên, cậu chạy tới tìm tôi là muốn nói cho tôi biết cậu muốn theo đuổi con trai tôi?”

Tần Đông Nhạc khẽ gật đầu: “Đúng vậy.”

Lý Thừa Vận bỗng nhiên cảm thấy thập phần buồn cười, nhin không được mà nở nụ cười: “Con m* nó, cậu là muốn tới tiêu khiển với lão tử sao?”

Tần Đông Nhạc trong nháy mắt bỗng cảm thấy người vừa nói câu này là Trọng Nham chứ không phải cha cậu. Ngữ khí, cách dùng từ, thậm chí là cách nói chuyện mang chút khinh thường đều tương tự nhau, chẳng qua một người nhiều hơn chút ngây ngô, còn người trước mắt lại toát ra vẻ ôn hòa nho nhã.

Tần Đông Nhạc nói: “Cháu nghiêm túc.”

Lý Thừa Vận hỏi lại: “Có bao nhiêu nghiêm túc?”

“Trước khi em ấy thành niên, cháu sẽ không làm gì em ấy.” Tần Đông Nhạc không né tránh mà nhìn thẳng ông: “Sẽ không thổ lộ, không cố tình ve vãn, cũng không chủ động đi gặp em ấy. Cháu cũng đã đáp ứng với cha mẹ cháu, trong khoảng thời gian này sẽ tạm thời không gặp em ấy.”

Nụ cười trên mặt Lý Thừa Vận cứng lại một chút, lúc này thật sự kinh ngạc: “Cha mẹ cậu cũng biết?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Tôi hôm qua cháu cũng đã nói chuyện này với bọn họ.”

Lý Thừa Vận nói không ra lời, ông thật sự chưa từng gặp người nào như cậu thanh niên này, cậu ta giống như người của mấy trăm năm trước, coi trọng ai đó liền chạy tới cửa tìm cha mẹ người ta muốn xin cầu hôn....mẹ nó, Lý Thừa Vận quả thật muốn hỏi cậu ta: nếu đã tìm tới cửa, sao không dẫn luôn bà mối theo cùng? Bất tự hợp không? Sính lễ chuẩn bị chưa? (Jer: =)))) ba vợ cũng vui tính phết, sính lễ chuẩn bị chưa =))))

Lý Thừa Vận cùng Tần Đông Nhạc mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một lúc, “Ba mẹ cậu nói gì?”

Tần Đông Nhạc nói: “Bọn họ kêu cháu bình tĩnh suy nghĩ kỹ, sau đó nói trước khi Trọng Nham thành niên, không cho phép cháu đi gặp em ấy.”

Lý Thừa Vận trong lòng thoáng cảm thấy dễ chịu đôi chút, về phần vì sao cảm thấy dễ chịu, ông tạm thời còn chưa nghĩ ra được.

Tần Đông Nhạc ngồi thẳng lưng chờ đợi câu trả lời của ông.

Lý Thừa Vận nâng tách trà lên nhấp một ngụm, tiểu tử này kỹ thuật pha trà không bằng Trọng Nham, lá trà không đúng, độ nóng cũng không đúng, trà ngon như thế cố tình lại pha ra loại hương vị đáng ghét thế này.

“Lý tiên sinh?”

Lý Thừa Vận khoát tay, biểu tình trên mặt cũng chậm rãi bình thản trở lại: “Tôi quả thật phi thường ngoài ý muốn.” ông nghiêm túc đánh giá cậu thanh niên ngồi trước mặt, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt kiên định, thẳng thắn, chân thành, gia thế bối cảnh quả thật không có gì để xoi mói, nếu Trọng Nham là con gái, mà hôn sự của đứa con gái này ông có thể làm chủ, thì nhất định ông sẽ chấp nhận ngay thẳng rể ưu tú như thế này. Chính là kịch bản không đúng, người cậu thanh niên này yêu lại là con trai ông, hơn nữa, đứa con trai này trong lòng căn bản lại không coi ông là cha.

Lý Thừa Vận có chút cảm khái thở dài: “Nếu Trọng Nham thực sự yêu ai đó, chỉ sợ nó cũng không nghĩ sẽ tới nói cho tôi biết.”

Tần Đông Nhạc biết ông nói chính là sự thật, Trọng Nham không muốn nhận người cha này, Tần Đông Nhạc biết rõ. Nhưng nếu anh đã quyết định theo đuổi Trọng Nham thì trước hết phải thu phục được những vị gia trưởng khó xoi, bởi vì đến lúc đó bọn họ rất có thể sẽ tới gây khó dễ cho Trọng Nham. Cuộc sống trước đây của Trọng Nham đã không dễ dàng, anh không muốn nhìn thấy cảnh toàn gia này một đám thi nhau nhảy ra khi dễ Trọng Nham. Cho nên nói rõ ràng trước vẫn là tất yếu.

“Ba mẹ cháu sẽ không can thiệp quá sâu vào chuyện của cháu.” Tần Đông Nhạc cân nhắc từng câu từng chữ mà nói: “Nếu cháu đã quyết chuyện gì đó, bọn họ cũng sẽ không phản đối, họ sẽ tôn trọng quyết định của cháu. Cháu có thể cam đoan với Lý tiên sinh, nếu một ngày kia Trọng Nham chấp nhận cháu, cháu nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc em ấy.”

“Người trẻ tuổi...” Lý Thừa Vận lắc đầu cười, trong nụ cười có chút trào phúng, cũng đối với anh có sự hâm mộ trước nay chưa từng có: “Sao cậu có thể khẳng định nó sẽ chấp nhận cậu? hay để cậu chăm sóc?”

“Cháu không thể khẳng định.” Tần Đông Nhạc thần nhiên nhìn ông: “Em ấy có thể chấp nhận hoặc cự tuyệt cháu, mỗi loại lựa chọn đều có khả năng xảy ra. Nhưng cháu lại không thể vì em ấy có khả năng cự tuyệt mình mà cái gì cũng không làm. Đây là...”

Đây là sự mạo hiểm mà bất cứ ai trước con đường tình ái đều phải trải qua.

Lý Thừa Vận trầm mặc.

Ông kỳ thật đối với cậu thanh niên này rất có hảo cảm, ít nhất cậu ta đối với bố chồng hoặc bố vợ (?) vẫn tương đối coi trọng. So với thằng con tâm cao khí ngạo, một bụng đầy ý xấu thì đã tôn trọng hơn nhiều lắm. Mỗi lần Tần Đông Nhạc gọi ông một tiếng ‘Lý tiên sinh’ thì vẻ mặt và ngữ khí đều khách khách khí khí, còn thằng oắt con kia mỗi khi gọi ‘Lý tiên sinh’ đều mang theo một cỗ oán khí gay gắt khó chịu, nghe xong chỉ muốn đánh.

Lý Thừa Vận thở dài: “Hiện tại nói cái gì cũng còn quá sớm, nhưng mà tôi cũng cảm tạ cậu đã tới nói với tôi chuyện này.”

Tần Đông Nhạc khách khách khí khí nói: “Đây là việc cháu phải làm. Cháu hy vọng được Lý tiên sinh cho phép.”

Lý Thừa Vận cười khổ: “Nếu được tôi cho phép, vậy thì cả đời cậu có khi cũng chẳng theo đuổi được nó đâu. Có cơ hội làm ngược lời tôi nói, nó càng cao hứng.”

Tần Đông Nhạc khoe miệng cong cong, trong mắt toát ra thần sắc ôn hòa: “Trẻ con khi còn bé đều cho rằng cha mình là người anh hùng giỏi nhất.” Trọng Nham cũng đồng dạng như thế, trong quá trình trưởng thành của cậu, nhất định sẽ có lúc như thế, trong lòng hẳn rất nhiều lần phác họa hình tượng cha mình như thế nào. Chính vì thời gian chờ đợi quá dài, mọi mong chờ đều bị năm tháng trôi qua mà xóa mờ tan thành mây khói. Hiện tại tích tụ thành nỗi phẫn hận cùng chán ghét, nơi nơi phát ra là do hồi còn bé cầu mà không được.

Lý Thừa Vận trầm mặc.

Tần Đông Nhạc cười cười, rót thêm trà nóng cho ông, giả bộ vô ý hỏi han: “Nghe nói Trọng Nham pha trà rất giỏi? thật sự kỳ quái, em ấy ngay cả Bích Loa Xuân hay trà Long Tĩnh đều không phân biệt được, vậy học pha trà làm gì?”

Trong lòng Lý Thừa Vận đột nhiên nhảy dựng.

Tần Đông Nhạc bất động thanh sắc lắng sang đề tài khác: “Lý tiên sinh, cháu nghe nói lão phu nhân không thường qua lại nhà mẹ đẻ phải không ạ?”

Lý Thừa Vận khẽ nhủ mảy: “Gia mẫu mấy năm gần đây thân thể có chút không tốt, rất ít khi ra ngoài.”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Khó trách. Lần trước vô tình gặp mặt, Trương gia tiểu công tử không nhận ra Trọng Nham, nên đã gây ra một chút hiểu lầm nho nhỏ.” Anh nhìn biểu tình trên mặt Lý Thừa Vận, biết mình đã nói xong những gì nên nói, liền cáo từ: “Đã tốn không ít thời gian của Lý tiên sinh, thật ngại quá.”

Lý Thừa Vận nhìn Tần Đông Nhạc, hỏi thêm một câu: “Cậu vừa nói cha mẹ cậu đề nghị cậu tạm thời không gặp mặt Trọng Nham, vậy cậu tính tránh mặt nó thế nào?”

Tần Đông Nhạc mỉm cười, cả khuôn mặt đều trở nên nhu hòa hơn: “Trang viên ở nông thôn đã dựng xong, hai kỹ thuật viên chủ chốt đã bắt đầu nhập hàng về gieo trồng, mấy tháng này hẳn rất bận rộn. Cháu tính chuyển về đó ở mấy tháng, còn việc quản lý các cửa hàng hoa ở trên này giao lại cho Trọng Nham.”

Lý Thừa Vận cảm thấy mình thật sự không thể soi mói được gì ở cậu thanh niên này. Một người như vậy, mọi tâm tư của cậu ta đều chân thành thể hiện ra trước mặt ông, khiến ông muốn chỉ trích cậu ta cũng không thể nói nên lời. Hơn nữa cậu ta cũng đã lập sẵn kế hoạch cho bản thân, có thành công hay không cũng không còn quan trọng nữa, Lý Thừa Vận cảm thấy lúc này vô luận nói gì cũng thực mất mặt.

Lý Thừa Vận cách bàn trà nghiêng người qua vỗ nhẹ lên vai Tần Đông Nhạc: “Nếu Trọng Nham chấp nhận cậu, tôi sẽ không làm gì khiến nó không vui. Nếu bên nhà này có gây phiền toái gì cho nó, tôi sẽ xử lý.”

Mục đích của Tần Đông Nhạc chính là những lời này.

“Cám ơn Lý tiên sinh.”

Lý Thừa Vận khoát tay, ý bảo anh không cần khách khí. Trong lòng lại nhin không được có chút không tư vị. vì sao ngồi ở đây xin phép ông được yêu đương không phải là Trọng Nham chứ?

Bởi vì Trọng Nham còn đang bận học tập!

Kỳ nghỉ quốc khánh trôi qua, trường học bắt đầu lâm vào cuộc chiến thi cuối kỳ khốc liệt, Trọng Nham tuy rằng không quá để ý nhưng trong không khí khẩn trương tranh đua quyết liệt dày đặc như thế, bản thân cậu cũng chịu ảnh hưởng không ít. Ít nhất mỗi ngày đều chăm chỉ nghe giảng chép bài, bài tập cũng đúng hạn hoàn thành.

Tần Đông Nhạc gọi điện thông báo sẽ chuyển tới nông thôn phụ trách công việc ở đó, Lâm Bồi cũng đã chuyển hẳn xuống đó, trực tiếp ăn ngủ trong phòng thí nghiệm, chỉ có Lâm Quyền ‘quản gia khổ bức’ phải chạy đi chạy lại hai đầu thành phố và nông thôn, chuyện gì cũng tới tay. Ngẫu nhiên cuối tuần sẽ tiện đường chở Trọng Nham tới các cửa hàng kiểm tra.

Ba Mươi Sáu Quận hiện nay đã mở được 3 cửa hàng kinh doanh, trong cửa hàng trừ bỏ những loại hoa theo mùa ra cũng có không ít những bồn cảnh xinh đẹp do Lý Lập Quốc và trợ thủ trang trí cắt tỉa. Có loại thích hợp để trên bàn làm việc, hay ở trong nhà, có loại lớn thích hợp để bên ngoài... Chúng loại tuy không phải là rất nhiều, nhưng chất lượng và phẩm chất đều phi thường tốt.

Trọng Nham từ trong cửa hàng đi ra hỏi Lâm Quyền: “Vừa rồi mấy nữ nhân viên trong cửa hàng nói có nhân viên đài truyền hình tới phỏng vấn là chuyện gì vậy?”

Lâm Quyền nói: “Hiện giờ không phải có nhiều người nghi ngờ vấn đề an toàn môi trường của chậu hoa cây cảnh sao? Tam ca đã mời người bên kiểm định chất lượng tới, chủ động nhờ người ta tới kiểm tra chất lượng hàng bên mình, trọng điểm là muốn chứng minh hoa cỏ của chúng ta không gây nguy hại gì tới sức khỏe người tiêu dùng. Ví dụ như muốn chứng thực nguồn gốc giống hoa rõ ràng, cách xử lý cây non, giai đoạn gieo trồng hay những loại thuốc bảo vệ thực vật đều đạt tiêu chuẩn... Tam ca tính làm một cuộc điều tra toàn diện từ lúc gieo trồng cho tới khi hoa được đưa tới bán trong cửa hàng, sau đó làm thành một chuyên đề chiếu trên truyền hình, coi như quảng cáo luôn cho chúng ta.”

Trọng Nham biết Tần Đông Nhạc làm như vậy cũng là lo trước tránh tai họa, liền gật đầu nói: “Chi phí tiếp đãi cứ lấy từ công ty.” Không cần phải nói, có thể mời người phụ trách tới hẳn là Tần Đông Nhạc đã vận dụng không ít mối quan hệ cá nhân, chế độ chi phí chiêu đãi trong công ty bọn họ còn chưa rõ ràng, nhưng cũng không thể để Tần Đông Nhạc chịu thiệt bỏ tiền riêng ra được.

“Phí chiêu đãi này anh thương lượng với Tần đại ca đi, rồi chuẩn bị làm chương trình.”

Lâm Quyền gật đầu.

Trọng Nham đi được hai bước, nhin không được oán giận một câu: “Tần đại ca cũng thật là, dù có nghiêm túc làm việc đến mấy cũng không nhất định phải chuyển hẳn xuống đó ở đi, ngẫu nhiên trở về một chuyến cũng không có thời gian sao? Thật là... khiến cho có chuyện gì cũng chỉ còn cách gọi điện thoại. À, mấy món đồ tôi để riêng, khi anh về trang viên nhớ mang theo, đừng quên.”

Lâm Quyền ở sau lưng cười trộm. Tâm nói còn biết nhớ thương người ta cơ đấy, ừm, có thể thấy chuyện tạm thời tách ra cũng không phải không có chỗ tốt.

Hết

65. Chương 65: Lan Hồ Điệp

Vì sinh ý của Ba Mươi Sáu Quận, Tần Đông Nhạc dọn hẳn xuống nông thôn ở, Trọng Nham cảm thấy bản thân cũng nên quyết chí tự cường. Tuy rằng không coi Tần đại ca là người ngoài, Lâm Bồi cũng sẽ không ghét bỏ cậu nhưng mọi người cùng hợp tác làm ăn, nếu một bên nào đó thực lực quá yếu hoặc tham gia quá ít, thời gian lâu dài sẽ tồn tại tai họa ngầm hoặc nghi kỵ lẫn nhau.

Trọng Nham dần có thói quen mỗi cuối tuần sẽ luân phiên tới đóng đô ở một trong số các cửa hàng, giúp đỡ nhân viên kiểm toán, chỉnh lý nội vụ hoặc là hỗ trợ tiếp đón khách khứa... Cậu tuổi còn nhỏ, lớn lên lại dễ nhìn, sau mấy lần xuất hiện đã dần thân quen với các nữ nhân viên, thậm chí còn bị đám tiểu cô nương kia đặt cho biệt danh là ‘quảng cáo sống’.

Sau khi thi giữa kỳ xong, thành phố đón làn hạ nhiệt độ đầu tiên kết thúc mùa hè. Buổi sáng lúc ra cửa, Trọng Nham phát hiện trên mấy cành cây khô héo đã ngưng đọng một lớp sương mỏng manh. Không khí lạnh và khô thổi qua hai gò má, bắt đầu có cảm giác lạnh thấu xương. Tuy Trọng Nham đã sinh hoạt nhiều năm ở thành phố này, nhưng vốn là người từ nhỏ lớn lên ở bờ biển, thân thể trẻ tuổi cũng là lần đầu tiên

cảm nhận sự giá lạnh ngoài trời như vậy, Trọng Nham chưa kịp thích ứng, mỗi ngày ra ngoài đều bọc kín như một con gấu nhỏ, vào trong cửa lại cảm thấy làn da khô nứt nẻ, cả ngày mở điều hòa mà vẫn cứ thấy không thoải mái.

Trọng Nham cảm thấy mình tựa như một con cá bị ném lên bờ, tội nghiệp cố gắng thích ứng với cuộc sống trên lục địa.

Lý Thừa Vận nghe cô giúp việc nói Trọng Nham bị chảy máu cam, cố ý kêu người đưa tới một bể cá lớn, nói là trong nhà nuôi cá có thể điều tiết độ ẩm không khí. Trọng Nham vớt hết đám cá vàng quý báu Lý Thừa Vận đưa tới đóng gói kêu cô giúp việc mang trả về cho ông ta, còn nói rất ghét cá vàng mắt lồi, bộ dạng thực khó coi. Sau đó cậu tự mình chạy tới cửa hàng cá cảnh, mua về hơn mười con cá Koi đầy màu sắc, còn mua cả rong biển tảo biển xanh mướt để trong bể, mỗi ngày nhìn chúng nó bơi lượn qua lại thích mắt vô cùng.

Trọng Nham chụp mấy bức ảnh gửi cho Tần Đông Nhạc, mấy phút sau, Tần Đông Nhạc cũng gửi lại hai bức ảnh, là hình cái hồ ở trong trang viên bọn họ, bên trong có trồng rất nhiều hoa sen, hoa súng, ẩn hiện dưới mấy cái lá sen là đám cá Koi rực rỡ mập mạp, chỉ từ hình thể cũng ăn đứt đám tiểu sủng vật mới nuôi của Trọng Nham vài con phở.

Trọng Nham khó chịu trong chốc lát, lại gửi tin nhắn qua: Nuôi mập một chút có thịt cá ăn. Nuôi cả tôm nữa thì càng tốt.

Tần Đông Nhạc nhắn lại: Lần sau trở về sẽ mời em ăn tôm.

Trọng Nham cầm di động hừ một tiếng, tâm nói không biết cái tên công tác cuồng này khi nào mới nghĩ trở về một chuyến. Trọng Nham kỳ thật rất muốn bỏ chút thời gian xuống trang viên nông thôn nhìn xem, nhưng Tần Đông Nhạc đã nói trang viên cứ giao hết cho anh, Trọng Nham không cần nhúng tay vào, đã như thế Trọng Nham mà còn chạy xuống đó không phải là tỏ ra không tín nhiệm anh sao?

Trọng Nham cầm di động lặn qua lộn lại nhìn mấy cái tin nhắn này, thở dài, nhét di động vào trong túi, quần kín khăn quàng cổ rồi xuất môn.

Quang cảnh phương Bắc tới mùa đông trông rất khó coi, lá cây đều rụng hết, những cây không rụng lá thì nhìn đều có vẻ u tịch, không một chút lục sắc. bầu trời âm u, cũng không rõ là sương hay mây mù, nhưng cứ luôn cảm thấy bụi bẩn hê hê dính đầy người. Chỉ khi vào trong cửa hàng hoa nhà mình, ngắm hàng nghìn đóa hoa rực rỡ muôn sắc màu tươi sáng mới thấy tâm tình tốt hơn một chút.

Buôn bán cuối tuần cũng không tệ lắm, hoa cỏ được bày trong tủ kính cửa hàng nhìn rất xinh đẹp, còn có nhiều chậu cảnh có núi giả, nên có rất nhiều người đặc biệt là người già hoặc các cặp tình nhân đi dạo phố mỗi khi đi ngang qua đều ghé vào nhìn. Làm ăn khá khá, tâm tình Trọng Nham liền tốt, giữa trưa còn cố ý tới nhà hàng phụ cận mua chân gà nướng và cơm sườn chua ngọt về chiêu đãi mấy cô nương trong cửa hàng.

Cơm ăn được một nửa, lại có khách vào, quản lý cửa hàng Tiểu Mễ bỏ đĩa xuống chạy ra ngoài tiếp khách. Sau một lát, thần sắc cổ quái chạy vào trong phòng nghỉ, nói với Trọng Nham: “Tiểu lão bản, vị khách bên ngoài chỉ tên muốn gặp cậu.”

Trọng Nham sửng sốt một chút, cậu mỗi tuần chạy tới cửa hàng nào đều là lâm thời quyết định, người này thế nhưng lại biết cậu hôm nay tới đây, vậy nhất định là cố ý tới tìm cậu rồi.

Trọng Nham lau miệng, ra hiệu cho mấy nữ nhân viên tiếp tục ăn cơm: “Tôi ra ngoài xem, có việc gì sẽ gọi mọi người.”

Vừa bước ra khỏi cánh cửa phòng nghỉ, Trọng Nham mới phát hiện, cậu không nên nói có việc mới gọi bọn họ mà hẳn nên nhắc nhở bọn họ trực tiếp gọi điện báo cảnh sát. Bởi vì vị khách đang nghênh ngang ngồi ở bàn tiếp khách trong cửa hàng, bên người còn dẫn theo vài vệ sỹ thân hình cao lớn vạm vỡ, chính là vị hoa hoa công tử bị cậu đánh một trận lúc ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, Trương Hàng.

Trọng Nham nhìn thẳng gã một khắc, khom người từ trong chậu hoa dưới đất lấy ra một cái xẻng xới đất áng chừng cầm trong tay. Hầu như khách tới mua cây cảnh đều muốn đổi sang một chậu hoa đẹp hơn, cho

nên tần xuất xử dụng xẻng là rất cao, Trọng Nham trong tay cầm một cái xẻng mới sắc bén, sức nặng cũng rất vừa tay.

Nhóm Trương Hàng nhất thời cảnh giác hơn.

Trọng Nham nhìn thấy buồn cười, cố ý quơ quơ cái xẻng trước mặt bọn họ: “Đã lâu không gặp, Trương thiếu. đại giá quang lâm, đã vừa mắt cái gì chưa, tôi làm chủ chiết khấu 5 phần trăm cho anh.”

Trương Hàng nhìn lướt qua cái xẻng trong tay Trọng Nham, khinh thường bĩu môi: “5%? Cậu coi tôi là ăn mày sao?”

“A, tôi sai rồi.” Trọng Nham hiểu ra gật gật đầu: “Trương thiếu là ai chứ, sao có thể mua hàng giảm giá đâu. Hẳn nên nói thế này: có gì vừa mắt chưa, tôi tính giá gấp đôi bán cho anh.”

Trương Hàng: “...”

Khuôn mặt mấy tên to con đứng đằng sau Trương Hàng biến hóa có chút vi diệu.

Quản lý Tiểu Mễ định bước ra cùng đón khách, nhưng nghe thấy mấy câu đối thoại kia liền rút trở về, lúi di động ra gọi điện cho Lâm Quyền. sáng nay Lâm Quyền đã về nông thôn, anh chân trước vừa đi chân sau đã có người tới gây chuyện, Tiểu Mễ trong lòng có chút lo lắng, tiểu lão bản nhà bọn họ tuổi còn nhỏ không biết có xử lý được không.

Trọng Nham nhìn Trương Hàng mỉm cười, khoe miệng cong cong, nhưng ánh mắt lại rét lạnh căm căm. Trương Hàng nhất định tìm tới gây sự, nhưng cậu không nghĩ Trương Hàng sẽ ngu xuẩn tới mức động thủ ở trong này, ngoài cửa hàng, trong cửa hàng chỗ nào cũng có lắp camera theo dõi, cho dù gã có cố tình gây sự, mọi chuyện vỡ lở thực khó mà im đi được.

Trương Hàng ánh mắt âm ngoan, sau một lúc bật cười: “Cậu chào hỏi khách hàng thế đó hả?” không biết vì cái gì, nhìn thấy Trọng Nham cầm trong tay một cái hung khí hư hư thực thực từng bước một tới gần, gã ngược lại cảm thấy bộ dạng cậu lúc này so với ánh mắt mê ly ghé lên thành cửa sổ lần trước còn đẹp hơn.

Trọng Nham tiếp tục giả lả: “Đâu có, Trương thiếu thích chậu hoa nào, tôi là lão bản sẽ tự mình động thủ đổi chậu hoa cho anh. Khách hàng bình thường sẽ không có đãi ngộ thế này đâu.”

Trương Hàng tùy tay chỉ chỉ chậu cảnh bên cạnh: “VẬY, cái kia.”

Trọng Nham theo ngón tay gã chỉ nhìn qua: “Chậu bonsai kia không cần đổi, chậu cảnh đó có núi đá, cây cỏ hoa lá đều được nhân viên trong công ty phối hợp đẹp rồi.”

Trương Hàng kỳ thật chỉ là tùy tiện chỉ bừa, nghe cậu nói như vậy lại chỉ sang chậu lan hồ điệp ở kệ bên cạnh: “VẬY thì chậu này.”

Trọng Nham lúc này cười tương đối chân thành hơn một chút: “Trương thiếu muốn lấy mấy chậu?”

Tầm mắt Trương Hàng dạo một vòng trên mặt Trọng Nham: “Muốn hết. còn phải nhờ tiểu lão bản tự tay đổi chậu hoa rồi.”

Trọng Nham hoàn toàn không hề gì, đối với ngành dịch vụ mà nói, khách hàng chính là thượng đế, cho dù người ta có đưa ra yêu cầu khó dễ thế nào cũng phải tận lực thỏa mãn, huống chi chỉ là tự tay đổi mấy cái chậu hoa cỏn con.

Trọng Nham tự mình ra tay lấy ngay số chậu hoa đắt tiền nhất trong cửa hàng ra đổi, lại lấy thêm mấy gói đất trồng, làm theo những gì lúc trước nhìn thấy nhân viên trong cửa hàng làm, đầu tiên bỏ mấy hòn đá cuội vào chậu, rắc phân bón, sau đó rải một lớp đất đã được phòng thí nghiệm điều chế phù hợp với hoa lan, để giò lan hồ điệp xinh đẹp vào trong chậu, điều chỉnh một chút, sau đó đổ toàn bộ số đất còn lại vào chậu.

Cậu hết sức chăm chú làm việc, Trương Hàng ngồi một bên cũng hết sức chăm chú thị – gian cậu. gã phát hiện khi Trọng Nham đối mặt với đồng hoa hoa cỏ cỏ, ánh mắt biểu tình đều tương đối nhu hòa, tựa như thay đổi thành một con người khác, đôi mắt tựa như một hồ nước trong vắt. từ bên cạnh nhìn vào, ánh mắt Trọng Nham phá lệ xinh đẹp, hơn nữa mỗi khi nhìn người khác, đôi mắt lạnh như băng hữu ý vô ý mang theo một tia phong lưu lưu luyến, đặc biệt câu nhân.

Trương Hàng nhin không được nuốt nước miếng.

Gã hiện tại rất mâu thuẫn, gã đã biết thân phận của Trọng Nham, tự nhiên sẽ không tùy tay ném ra một tấm chi phiếu lôi người về nhà thống thống khoái khoái cùng lăn giường. Nhưng một miếng thịt thơm ngon như vậy lắc lư trước miệng, nếu không ăn, gã lại cảm thấy cằn cào vô cùng.

Trọng Nham thay đổi được 10 chậu, cảm thấy tay cũng đã nhứt mỗi, buông cái xẻng xuống hỏi Trương Hàng: “Trương thiếu, anh nói chính xác số lượng đi, trong kho hàng công ty tôi có hơn hai trăm gốc lan hồ điệp đấy.” Những đóa hoa thập phần xinh đẹp như vậy, Trọng Nham có chút không nỡ để chúng rơi vào tay cái gã tồi tệ kia.

Trương Hàng bỗng nhiên muốn cười, đuôi lông mày mang theo chút tà khí, cười đến thập phần vui sướng: “Tiểu lão bản phục vụ cũng thực chu đáo, được rồi, tôi cũng không làm khó cậu, lấy mấy chậu này đi.” Nói xong, xoay người phân phó vệ sỹ lái xe tới trước cửa hàng chuyển đồ.

Trọng Nham cũng khẽ thở ra, Tiểu Mễ chạy tới tính tiền. Đương nhiên sẽ không thật sự tính giá gấp đôi bán cho gã, chiết khấu cũng có một chút, dù sao người ta cũng mua nhiều, mà Trọng Nham đổi cho người ta cũng toàn loại chậu đắt nhất trong cửa hàng. Trọng Nham rửa sạch tay đi ra, từ trên giá chọn một chậu bonsai nhỏ như cục kẹo tặng thêm cho Trương Hàng làm quà khuyến mãi.

Trương Hàng vươn tay tiếp nhận, ánh mắt đảo qua trên mặt Trọng Nham, cười đến không rõ ý tứ hàm xúc.

Trọng Nham cũng lười cân nhắc gã có tâm tư gì, tư thái mười phần tự mình tiễn gã ra khỏi cửa hàng.

Trương Hàng lên xe, tựa vào cửa xe cho cậu một nụ hôn gió: “Hẹn gặp lại, tiểu lão bản.”

Trọng Nham cũng cười cười với gã, tâm nói ai thêm gặp cái loại bệnh thần kinh thích ngược cuồng như mi.

Mấy chiếc BMW chậm rãi theo nhau rời đi. Tiểu Mễ đứng ở bên cạnh Trọng Nham lau mồ hôi trán: “Tiểu lão bản ra tay quả nhiên không giống bình thường, một giờ bán hàng mà so với những người khác bán trong một ngày còn nhiều hơn.”

Trọng Nham cười không ra tiếng, trong lòng rất buồn bực, Trương Hàng chạy tới rốt cuộc là muốn làm gì?!

Lâm Quyền cúp điện thoại, khẽ thở phào một cái: “Không sao, Tiểu Mễ nói Trương Hàng tới mua mấy chậu hoa, sai tiểu lão bản đổi chậu hoa cho gã. Tuy rằng có chút dọa người nhưng tóm lại hoàn hảo, không có vệc gì.”

Tần Đông Nhạc cau mày nhìn Lâm Quyền: “bắt Trọng Nham đổi chậu hoa?”

Lâm Quyền gật đầu, lại bật cười: “Tiểu Mễ còn nói mấy cái chậu đắt tiền không dễ bán đều đã được bán hết.”

Tần Đông Nhạc không hé răng, anh đoán được Trương Hàng muốn làm gì. Chính bởi vì đoán được, trong lòng mới càng không thoải mái.

Lâm Quyền cũng đoán được anh nghĩ gì, liền an ủi nói: “Trương Hàng không phải người tốt, nhưng gã không ngu ngốc. gã sẽ không chủ động nhảy ra đắc tội với Lý Thừa Vận. dù sao Trương gia và Lý gia vẫn có liên quan.”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Gã là người Trương gia, nhưng mẹ của Lý Thừa Vận lại không coi Trọng Nham là cháu mình, một bên là cháu ngoại, một bên là người ngoài, bà ta sẽ đứng về phía Trọng Nham sao?”

Lâm Quyền không lên tiếng, anh xuất thân nông thôn đối với hào môn thế gia vốn không hiểu biết gì.

Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Trong khoảng thời gian này, nếu Trương Hàng chạy tới tìm chú út nhà gã, vậy mọi chuyện sẽ không đơn giản đâu. Quan hệ giữa cha gã và chú gã không tốt, trừ bỏ phải về nhà chính, bình thường bọn họ cũng không qua lại...”

Lâm Quyền hỏi lại: “Tìm người điều tra?”

“Anh sẽ an bài người để ý chuyện này.” Tần Đông Nhạc nói: “Chú gã chuyên thiết kế công viên vườn tược, anh cũng không cảm thấy sẽ có xung đột gì với sinh ý của chúng ta...”

Lâm Quyền cũng không đặc biệt lo lắng về vấn đề này, việc làm ăn sao có thể tránh được việc cạnh tranh? Thủ đoạn của đối thủ cạnh tranh rất nham hiểm, nhưng bọn họ cũng không phải dân ăn chay. Chỉ việc nhìn tiểu lão bản dùng sức ngoan độc ra tay đánh người là biết sẽ có người có thể trèo được lên đầu tiểu lão bản nhà anh giẫm vỡ giường oai được hay sao? Cộng thêm gia thế bối cảnh của Tần gia và Lý gia cũng có thể lờ ra để hù dọa người được chứ đùa.

Tần Đông Nhạc nói thêm: “Chúng ta vẫn nên ngàn vạn lần cẩn trọng thì hơn, đặc biệt là phòng thí nghiệm chỗ Lâm Bồi, không được xảy ra bất cứ sơ xuất gì.”

Lâm Quyền biết nặng nhẹ. Hiện tại số người đầu tư kinh doanh hoa cỏ khá nhiều, nếu không có chuyên gia kỹ thuật bên mình thì lấy cái gì để cạnh tranh với người khác? Trọng Nham đã sớm nói, Lâm Bồi và các nhân viên phòng thí nghiệm là tài sản quý giá nhất trong công ty. Lời này hoàn toàn không sai. Cho nên hiện tại Lâm Quyền đã cho xây dựng thêm một kí túc xá nhỏ ở cạnh phòng thí nghiệm vừa có thể sắp xếp người bảo vệ vừa để cho bọn họ tiện nghỉ ngơi. Anh còn liên lạc với đám anh em trước đây trong quân ngũ, xin mấy con cảnh khuyến về để nuôi dưỡng, nơi này cũng khá lớn, có những chỗ con người không thể nhìn thấy, để mấy con cảnh khuyến tuần tra là thích hợp nhất.

Lâm Quyền thất thần một chút, chợt nhớ tới đồng đồ vật để ở sau xe, lại cười cười: “Tam ca, tiểu lão bản gửi chẵn điện tới cho anh. Em đã nói hậu cần bên này đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng cậu ấy cứ nói sợ không đủ, dù sao những gì cần thiết trong nhà đều xách tới cho hai người.”

Tần Đông Nhạc liếc mắt nhìn Lâm Quyền: “hai người?”

“Anh và Lâm Bồi.” Lâm Quyền cười nói: “Em nói anh đừng ăn dấm chua của Lâm Bồi. Đến em còn nhìn ra được hai người bọn họ căn bản là thân thiết như hai chị em ruột.” (Jer: thực sự tác giả dùng từ ‘thân tỷ lưỡng = hai chị em ruột’ đó, không phải tố xuyên tạc giới tính đâu =)) mà hai thụ dùng chị em bạn dì cũng đúng thôi, nhĩ =)))

Tần Đông Nhạc: “...”

Lâm Quyền ghé tới, đáng khinh chớp chớp mắt: “Còn anh thì sao? Thật không trở về? đã 2 tháng rồi đó.”

Tần Đông Nhạc không để ý tới cậu ta.

Lâm Quyền trầm nghĩ, anh muốn thả mỗi câu cá, ừm, loại yêu cầu cao độ này vẫn nên nắm chắc thì hơn, nếu thả dây dài quá, cẩn thận cá cũng chạy mất, vậy thì hết cả câu. Nhưng có vẻ Tần ca vẫn chưa tính thu dây, tiểu lão bản hiện tại cũng biết gửi đồ xuống cho anh ấy, cái này cũng tính là có chút tự giác người nhà đi.

Lâm Quyền chắc mẩm, cũng coi như đã nhìn thấy ánh rạng đông.

Hết

66. Chương 66: Nội Quỷ

Khi Trọng Nham vác cặp sách về tới nhà, Hải Thanh Thiên đã ngồi sẵn trên ghế sa lông chờ cậu. Có thể là do bộ dáng Trọng Nham bình tĩnh thành thực ở lần gặp mặt trước đã khắc sâu ấn tượng cho anh, nên khi thấy Trọng Nham mặc áo đồng phục học sinh tóc tai lộn xộn, Hải Thanh Thiên nhất thời trợn tròn hai mắt, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Mẹ nó, hóa ra cậu thật sự là học sinh trung học.”

Trọng Nham tâm nói: vô nghĩa, tuổi tôi bây giờ không đến trường thì còn có thể làm gì.

Hải Thanh Thiên tối hôm qua gọi điện thoại báo cáo với cậu những chuyện điều tra được gần đây, bởi vì nội dung khá nhiều lại phức tạp, nên muốn trực tiếp gặp mặt nói chuyện. Ngặt nỗi Trọng Nham ban ngày phải tới trường, hết giờ học lại tạt ra bên ngoài quá phiền toái, nên dứt khoát kêu anh ta tới nhà mình. Dù sao Hải Thanh Thiên cũng đã tới một lần, anh ta lại biết nhiều bí mật của cậu như vậy, Trọng Nham trong thâm tâm cũng không coi anh ta là người ngoài.

Di giúp việc đã chuẩn bị xong cơm nước, Trọng Nham kêu Hải Thanh Thiên cùng ăn cơm, cậu vốn không để tâm tới mấy cái quy tắc nhàm chán như khi ăn không nói chuyện gì đó, có thể vừa ăn vừa nói chuyện bên bàn cơm càng có không khí gia đình. Hải Thanh Thiên nhìn thấy trên bàn ăn bày ra bốn món một canh, nhất thời nước miếng tí tách. Anh vốn là một tên trạch nam có thâm niên, thời gian một ngày phần lớn đều chúi đầu vào cái máy tính. Bản thân lại không biết nấu cơm, bình thường ăn uống cũng là gọi đồ từ ngoài về hoặc mua thức ăn nhanh, có rất ít cơ hội ăn đồ ăn gia đình nấu. Trọng Nham vốn tính toán vừa ăn vừa nói chuyện với anh, kết quả Hải Thanh Thiên một đường chỉ vùi đầu vào nhai nhai nuốt nuốt, căn bản không có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Trọng Nham đành phải chờ anh ta ăn xong rồi nói sau vậy.

Hai người giải quyết cơm chiều xong, dọn hết chén bát vào bồn rửa, Hải Thanh Thiên tự chủ động đi rửa đồng hoa quả đem ra bàn trà, lúc này mới ngông nghênh gác chân lên bàn, vừa gặm táo vừa nói chính sự: “Tư liệu cá nhân và bối cảnh của Trương Hàng tôi đã gửi vào mail của cậu, rảnh rỗi thì hãy xem qua.”

Trọng Nham gật đầu, loại chuyện này quả thật không cần nói tới, mà cậu cũng chẳng có hứng thú lắng nghe.

Hải Thanh Thiên nhai rôm rốp nói: “Còn về những tin tức mà nhiều người không biết, vậy thì nhiều lắm. thằng khốn đó từ khi đến trường đã biết ẩu đả đánh nhau, gây chuyện thị phi, nhưng đều được người nhà ra mặt giải quyết. Ông nội gã có hai người con trai, tới thế hệ của gã hầu hết đều để con gái, chỉ có mình gã là con trai, cho nên trong nhà coi gã như bảo bối mà nuông chiều, cuối cùng dưỡng thành loại đức hạnh đó. Mà mấy chuyện con con đó không cần nói nhiều, đặc biệt có 2 chuyện tôi tính toán âm thầm điều tra tiếp.”

Trọng Nham nhìn miệng anh ta nhét đầy hoa quả, vừa ăn vừa nói nhìn có chút bất đắc dĩ: “Trong tủ lạnh còn nhiều, lát nữa tôi gọi cho anh mang về.”

Hai mắt Hải Thanh Thiên sáng ngời: “Được, được, táo nhà cậu ăn thật ngon.”

Trọng Nham gõ gõ tay vịn sofa: “Nói tiếp.”

“Hai vụ án kia...” Hải Thanh Thiên bắt đầu khoa chân múa tay: “Thứ nhất là Trương Hàng rượu say loạn tính cùng người ta ngoạn n.p, kết quả chơi tới chết người. Cậu bé kia bị chuốc thuốc quá liều, làm được một nửa liền tiêu luôn. Nhưng báo cáo pháp y ban đầu còn chưa tìm được.”

Trọng Nham khinh bỉ nhíu mày: “Thật cmn cầm – thú.”

“Đừng có nói đùa.” Hải Thanh Thiên nghiêm trang chững chạc sửa lại cho đúng: “Cầm – thú sẽ sinh khí.”

“Còn chuyện thứ hai?”

“Chuyện thứ hai là gã có một thằng bạn 2 năm trước nhập cư trái phép vào nước J. Thằng này sau đó lại chạy sang Australia, hiện tại đang rúc ở xó nào thì tạm thời chưa điều tra ra. Tôi hoài nghi lúc trước thằng đó được Trương Hàng giúp đỡ chạy trốn. nếu chuyện này tìm ra được chứng cứ, gã ít nhất cũng phải ăn cơm tù 3 năm.”

Trọng Nham lấp bắp kinh hãi: “Tên kia phạm tội gì?”

“Lừa đảo tài chính.” Hải Thanh Thiên nói: “Nhưng việc này rất khó tìm được chứng cứ, dù sao cũng đã qua 2, 3 năm rồi, lúc trước Trương gia cũng rất nỗ lực để cho vụ này chìm xuống.”

Trọng Nham trầm tư một lúc, lắc đầu nói: “Hai chuyện này liên quan tới hình sự, anh không cần điều tra nữa.” Trương gia có thể làm một vụ án nghiêm trọng như vậy chìm xuống được, thì không cần nói cũng biết khẳng định bọn họ đã vận dụng những mối quan hệ ngầm. Hải Thanh Thiên nếu tiếp tục điều tra nói không chừng sẽ rước họa vào thân. Cậu không muốn vì một tên bại hoại mà gây nguy hiểm cho bạn bè mình.

“Tôi nói thật đó.” Trọng Nham thực nghiêm túc dặn dò: “An toàn là hàng đầu, hai chuyện đó dừng ở đây. Anh chỉ cần điều tra những tai tiếng xung quanh Trương Hàng là được, ví dụ như sinh hoạt cá nhân bê bối, bị chụp ảnh nóng, lái xe quá tốc độ bị bắt... đại loại thế.”

Hải Thanh Thiên biểu tình như đang nhìn bệnh thần kinh: “Tra mấy cái này mà cũng cần tôi ra tay?”

Trọng Nham hỏi lại: “Chẳng lẽ anh muốn tôi đi tìm người khác ra tay?”

“...Được rồi.” Hải Thanh Thiên bắt lặc: “Việc này không khó điều tra, dù sao mấy chuyện này cũng không thể giấu kín được. hơn nữa với gia đình như bọn họ, phỏng chừng cũng chẳng thèm để tâm tới mấy chuyện còn con này.”

“Vậy là được rồi.” Trọng Nham lại hỏi: “bên phía Trương Hách có động tĩnh gì không?”

“Trương Hách hiện nay chỉ sản nghiệp là một nhà máy hóa chất.” Hải Thanh Thiên khi nói tới những chuyện đứng đắn có vẻ thập phần có trật tự, cả người thoát nhìn có vẻ tương đối đáng tin: “Mỗi tuần gã sẽ tạt qua đó vài lần, từ khi đặt thành hiệp nghị với mẹ con Lý Ngạn Thanh, gã đổi thành cuối tuần cũng sẽ qua đó, bên người còn dắt theo Lý Ngạn Thanh, nhưng mà...”

Trọng Nham nhướn mày: “Nhưng mà cái gì?”

Hải Thanh Thiên nghi hoặc nói: “Theo lý thuyết thì là hai mẹ con nhà kia nhờ Trương Hách mang theo Lý Ngạn Thanh bên mình để bồi dưỡng thêm. Nhưng cậu nghĩ mà xem, Trương Hách là một gã độc thân, bỗng nhiên vô duyên vô cớ tới nhà máy hóa chất làm việc lại dắt theo một thằng nhóc choai choai? Mà thằng nhóc này lại chẳng có tý quan hệ huyết thống gì, chỉ là hàng xóm đơn thuần, chuyện này liệu có đơn giản như vậy không?”

Trọng Nham không lên tiếng, cậu đại khái có thể đoán được Trương Hách đang đi trên cùng một con đường như kiếp trước: tự mình bồi dưỡng một đứa học trò năng lực siêu quần. Tầm này kiếp trước có phải cũng đã diễn ra một màn như thế này hay không? Nếu vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho hắn triệt để trở mặt với hai mẹ con Lý Ngạn Thanh?

Hải Thanh Thiên có chút buồn bực nói tiếp: “Tôi thấy gã Trương Hách này dường như không quá tình nguyện dắt theo thằng nhóc kia đi cùng. Cuối tuần trước tôi cử một trợ thủ đi theo bọn họ, thấy bọn họ cãi nhau to trước cửa nhà máy. cụ thể cãi nhau vấn đề gì thì không rõ, nhưng mà Trương Hách trong cơn tức giận cũng không thèm phản ứng với Lý Ngạn Thanh, một mình bước vào nhà máy. Lý Ngạn Thanh ở phía sau gào thét hai tiếng, rồi cũng tức giận lên xe về nhà.”

Là chịu không nổi tính tình đại thiếu gia của Lý Ngạn Thanh sao?

Trông mắt Trọng Nham đảo đảo: “Sau đó lại hòa hảo hả?” Trương Hách nếu như có mục đích tiếp cận mẹ con Lý Ngạn Thanh, như vậy trước khi đạt được mục tiêu của mình, hắn sẽ không chủ động trở mặt cùng 2 quân cờ hữu dụng này.

“Làm sao cậu biết?” Hải Thanh Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đến tối, Trương Hách liền mang theo vài cái hộp quà tới nhà bọn mẹ con họ, nhưng mà lúc đó Lý Ngạn Thanh đã trở về nhà chính Lý gia, trong nhà chỉ còn hai người độc thân... Aiz, Trọng Nham, tôi hoài nghi hai người này gian dũ với nhau.”

Trọng Nham thấy anh ta sắp biến thân thành ‘đội chó săn’ (papazazi, phóng viên chuyên bám theo người ta để săn tin độc), không khỏi có chút chán nản. bất luận Trương Hách và Trương Minh Nghiên có gian dũ tư tình với nhau hay không, thì đối với sự việc mà nói cũng không khác nhau là mấy. Trương Hách vẫn sẽ đem hai mẹ con ngu ngốc kia quay vòng vòng, mà hai mẹ con họ vẫn coi Trương Hách như cái phao chống đỡ nghịch cảnh.

“Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật của Lý lão phu nhân.” Hải Thanh Thiên nhất thời nhớ ra nói với Trọng Nham: “Lý Ngạn Thanh và mẹ nó đang bàn bạc xem nên tặng quà gì cho bà ta. Lý lão phu nhân địa vị trong nhà cao, đối với bọn họ luôn không để ý tới, nên Trương Minh Nghiên cũng nóng lòng trợ giúp con trai lấy lòng bà già kia. Aiz, tiệc thọ yến của bà ta, cậu có đi không?”

Trọng Nham nhất thời không vui. Lý lão phu nhân xảo quyết cay nghiệt, kiếp trước luôn xoi mói chỉ trích cậu, thậm chí còn chưa từng lộ ra một chút xú tươi cười với cậu, vậy thì việc gì cậu phải lấy mặt nhiệt tiếp lãnh mông*? Làm như vậy phí tổn cao, hồi báo cơ hồ không có, rõ ràng cực kỳ lỗ vốn. Thêm nữa, ngày đó nếu cậu thật sự chạy tới lộ diện, người ta sẽ không nói cậu và Lý gia đã xóa tan hiềm khích, bắt tay giảng hòa mà họ sẽ chỉ nói Trọng Nham cậu vội vàng chạy tới ăn bám dựa hơi gốc đại thụ Lý gia này. Chuyện này đối với danh dự Ba Mươi Sáu Quận có gì tốt? chỉ trăm hại không có lợi, cậu mới không thèm làm đâu. (Mặt lãnh tiếp/dán lãnh mông: đại ý một người nhiệt tình nói chuyện lại nhận được sự lãnh đạm hờ hững từ người đối diện, tựa như bị dội một gáo nước lạnh.)

“Được rồi.” Hải Thanh Thiên lộ ra biểu tình khoan dung: “Coi như tôi nói vậy, có gì muốn dặn thêm không?”

Trọng Nham suy nghĩ nhắc nhở anh: “Chuyện liên quan tới án hình sự của Trương gia đều dừng lại dừng điều tra nữa. tôi chỉ muốn phá hủy thanh danh của Trương Hàng, không phải muốn tống gã vào tù. Anh ngàn vạn lần đừng tự chủ trương. Đến lúc đó vạn nhất rước lấy phiền toái, mấy người chúng ta cũng không chống đỡ nổi đâu.”

Hải Thanh Thiên vẻ mặt trịnh trọng, trong mắt có chút lo lắng: “Cậu yên tâm, tôi biết nặng nhẹ.”

Bởi vì Hải Thanh Thiên huyền thuyên nói cả buổi nên bài tập về nhà hôm đó mãi tới nửa đêm Trọng Nham mới làm xong. Lúc nằm trên giường thật sự thấy hối hận không ngừng, lúc này sao có thể thống khoái để Hải Thanh Thiên chạy mất chữ, hẳn là phải bắt anh ta ở lại giúp mình làm xong bài tập mới cho anh ta đi mới đúng.

Trong khoảng thời gian này, bệnh mất ngủ của cậu đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng ban ngày khi đi học vẫn có chút không có tinh thần. Giữa trưa sau khi ăn cơm xong liền ghé xuống bàn học tính toán ngủ bù một chút, không ngờ vừa nhắm mắt lại bị chuông điện thoại đánh thức, lôi điện thoại ra xem, là Lâm Quyền gọi tới, Trọng Nham nhất thời tỉnh táo hơn một chút.

Gần đây, bất luận Trọng Nham làm thời quyết định tới cửa hàng nào vào cuối tuần đều có thể gặp gỡ Trương Hàng Trương công tử ra ngoài đi dạo phố, điều này khiến tâm tình Trọng Nham cực kỳ khó chịu. nếu không phải Trương Hàng phải người theo dõi cậu thì nhất định là có người mật báo cho gã. So với việc phải người theo dõi thì Trọng Nham càng có khuynh hướng nghiêng về phương án trong công ty có nội quỷ ăn cây táo rào cây sung. Cậu đã nói lại chuyện này với Lâm Quyền, anh ta liền phái người điều tra, sau hai ngày, đã có kết quả.

Quả nhiên Lâm Quyền ở đầu dây liền nói: “Tiểu lão bản, có manh mối.”

“Là nhân viên trong cửa hàng?”

“Là một cô gái mới được tuyển vào ở cửa hàng số hai.” Lâm Quyền nói tới đây, không khỏi cười khở: “Thủ hạ của Trương Hàng mời cô ta ăn hai bữa cơm, lại tặng cho một cái túi LV.” Là một nhân viên trong cửa hàng bán hoa, gọi điện hỏi nhân viên hai cửa hàng còn lại tiểu lão bản hôm nay tới cửa hàng nào thật quá dễ dàng.

Trọng Nham âm thầm chửi thề một câu, thấy lợi mờ mắt.

Lâm Quyền đối với việc này vô cùng tiếc nuối, tuy rằng cô ta không tiết lộ thông tin cơ mật gì của công ty, nhưng với một nhân viên mà nói, bất luận vì lý do, tùy thời tiết lộ hành tung của thủ trưởng cho người ngoài là không thể chấp nhận được. Vạn nhất Trọng Nham không phải gặp kẻ quấy rối mà gặp phải tên bất cớ thì mọi chuyện sẽ nghiêm trọng tới mức nào?

Trọng Nham nhìn lướt qua Hoàng Linh ngồi thui thủi một mình một góc trong phòng học, nhớ tới hành vi mật báo của cô ta với Lý Duyên Lân, bỗng cảm thấy lũ con gái phiền chán vô cùng, tâm nói lão tử về sau có dây dưa với nam nhân khẳng định một phần nguyên nhân là do điều này. Con gái là một loại sinh vật thực sự kỳ quái, lại vô cùng có hiểu, mạch não đều không không cùng một chiều.

“Tôi đã tự mình hỏi cô ta...” Lâm Quyền thở dài: “Cô ta khóc lóc rất đáng thương, nói trước đây không có nghĩ nhiều như vậy. Trừ việc cậu tới cửa hàng nào, cũng không để lộ tin tức gì thêm. Tôi cũng không làm khó cô ta, nhưng người như vậy, tôi cảm thấy không thích hợp để lưu lại.”

“Ừ.” Trọng Nham cau mày: “Thanh toán tiền lương để cô ta đi đi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lâm Quyền nói: “Được rồi, tôi sẽ làm ngay, tiểu lão bản chăm chỉ học tiếp đi.”

Trọng Nham cúp điện thoại, vẻ mặt buồn bực gục xuống mặt bàn.

Tần Đông An đi vào phòng học thấy cậu bộ dạng mệt mỏi gục xuống bàn, thuận miệng hỏi một câu: “Sắc mặt không tốt, đang nghĩ gì vậy?”

Trọng Nham thở dài than thở: “Tần Tiểu An, ông nói xem, tôi về sau nếu không thấy nữ nhân nào thuận mắt, liền tìm một nam nhân cùng sống qua ngày thế nào?”

Cầm Tần Đông An rớt xuống đất, trong lòng một trận kinh hoàng, hoài nghi mình đã nghe lầm.

Trọng Nham thấy vậy giả bộ khóc lóc: “Huynh đệ, ông không được kỳ thị tôi.”

Tần Đông An khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng: “Không... sẽ không.”

Kỳ thị cái mịe gì, Tần Đông An trong lòng sói tru, cậu đây cao hứng còn không kịp nữa là! Đến lúc đó cậu đây nhất định sẽ đem Tần Tam nhà tôi thất nơ con bướm tặng miễn phí luôn cho ông! Lúc tổ chức lễ cưới cậu đây sẽ tự tay đốt pháo chúc mừng hai người!

Hết

67. Chương 67: Phòng Của Người Đó

Tần Đông An bị một câu kỳ thị của Trọng Nham kích thích, quyết định rèn sắt khi còn nóng, vì anh hai đáng thương bị sung quân tới nông thôn lao động cải tạo mà làm chút chuyện. Vì thế, đến thứ sáu, sau tiết tự học, cậu sống chết lôi kéo Trọng Nham về nhà mình cho bằng được, mà trước khi vào cửa còn cố ý dặn dò Trọng Nham, vô luận sau khi vào nhà cậu có nói gì kỳ quái, Trọng Nham cũng phải vô điều kiện phối hợp với cậu.

Trọng Nham cảm thấy yêu cầu của thằng bạn có chút phi lý, nhưng huynh đệ yêu cầu hỗ trợ, đương nhiên cậu sẽ gật đầu vô điều kiện. vì thế, Trọng hồ ly liền ngốc hồ đồ bị Tần tiểu thổ lừa về nhà như thế đó.

Hai người vừa vào sân đã ngửi thấy mùi bơ thơm nồng thu hút sự chú ý, không cần phải nói cũng biết Đường di đang làm điểm tâm ngọt. Trọng Nham thèm nhỏ dãi liếc nhìn về hướng phòng bếp trong nhà Tần Đông An, hăm mộ nuốt nước miếng: “Tiểu An, ông thật hạnh phúc.”

Tần Đông An thầm nói trong lòng: việc gì ông phải ghen tị, chỉ cần ông chấp nhận lão Tần Tam cực kỳ phiền phức nhà tôi thì ông cũng sẽ được hạnh phúc như tôi thôi, thật đó.

Ông Tần không ở nhà, Đường di và di giúp việc đang loay hoay trong phòng bếp, phòng khách im ắng không có ai. Tần Đông An ném cặp sách xuống ghế sa lông rộng to cổ họng: “Mẹ! Mẹ! Con đã về!”

Đường di ở trong phòng bếp nói vọng ra: “Nghỉ ngơi một chút, bữa tối nay có hoành thánh, sắp xong rồi.”

Tần Đông An nói tiếp: “Con dẫn cả Trọng Nham về, lát nữa bọn con học nhóm.”

Trọng Nham cũng lên tiếng: “Con chào dì.”

Trong phòng bếp vang lên một tiếng động lớn, không biết là vật gì rơi xuống đất, khiến hai cậu nhóc ở ngoài phòng khách cũng phải giật mình. Sau một lát mới nghe thấy Đường di lắp bắp nói: “Không có gì, không có gì, cái đĩa bị rơi...trong này có nhiều mảnh vụn thủy tinh, các con đừng vào. Ừm, hai đứa đi rửa tay trước đi...”

Trọng Nham cảm thấy phản ứng của Đường di tựa hồ có chút kỳ quái, không giống có khách tới mà giống như có lão hổ vào cửa vậy.

Tần Đông An nháy mắt ra hiệu với cậu, rồi kéo Trọng Nham trực tiếp đi lên phòng mình. Sau khi vào cửa, thuận tay chỉ cửa phòng đóng chặt ở đối diện nói: “Đó là phòng anh hai. Tối nay ông ngủ ở phòng anh ấy đi, đừng về nữa, dù sao sáng mai ông cũng qua cửa hàng, từ nhà tôi qua đó gần hơn.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ, từ đây tới cửa hàng hoa quả thật sự gần hơn nhiều, liền gật đầu. Cậu có về nhà hay không cũng chỉ ở một mình, ngủ một đêm mà thôi, nằm ở đâu cũng vậy, không khác gì mấy.

Một lát sau, Đường di gõ cửa tiến vào, khi thấy Trọng Nham, biểu tình thoáng có chút phức tạp: “Trọng Nham, đã lâu không thấy con tới, là bận học quá sao?”

Tần Đông An đứng ở bên cạnh cướp lời: “Mẹ, mẹ không biết đấy thôi, Trọng Nham hiện tại đang mải theo đuổi bạn gái đó. Chính là hoa khôi giảng đường học lớp Văn trường bọn con ấy. Hôm nay cậu ấy còn tính

sau khi tan học sẽ mời người ta đi xem phim, nhưng bị con cứng rắn kéo về nhà mình. Thầy giáo ra một tập đề cương, nếu không làm xong thầy sẽ phạt chép lại toàn bộ bài.”

Đường di “A” một tiếng, lại vội vàng che miệng lại.

Trọng Nham âm thầm nghĩ rằng, cảm thấy câu trả lời của Tần Đông An quả thực thiếu tâm nhân. Cậu hiện tại vừa phải tới trường vừa phải để ý chuyện kinh doanh đã bận muốn chết, bài tập thầy cô cho còn không đủ thời gian mà làm, chỗ nào rảnh rỗi mà theo đuổi hoa khôi với chả hoa hậu giảng đường, mà lại nói, trường bọn họ thực sự có cái chức danh như hoa khôi giảng đường này sao?

Cậu rõ ràng vừa mới nói về sau sẽ tìm nam nhân cùng sống qua ngày, Tần Tiểu An ngoài miệng nói không kỳ thị, nhưng kỳ thật không để lời nói của cậu ở trong lòng, coi cậu đang đùa giỡn phải không? Nếu không, sao vừa quay đầu liền bịa đặt với mẹ cậu ta là cậu đang theo đuổi nữ sinh?

Trọng Nham quyết định lát nữa phải tìm cơ hội cùng thằng bạn hảo hảo nói chuyện nhân sinh.

Đường di miễn cưỡng cười cười, hỏi Trọng Nham: “Cô bé kia xinh lắm sao? Cùng khóa với các con à?”

Trọng Nham vừa định trả lời, Tần Đông An ở sau lưng khẽ nhéo cậu một phen. Trọng Nham chợt nhớ tới đoạn đối thoại ‘phối hợp’ trước khi vào cửa, vội vàng gật đầu: “Á... vâng.”

Đường di quả thực cười không nổi nữa, khó nhọc nói: “Các con còn nhỏ, làm việc gì cũng phải có kế hoạch, đừng vì mấy chuyện hoạt động ngoại khóa mà chậm trễ học tập.”

Trọng Nham bỗng thấy xấu hổ, rõ ràng là mình không có làm chuyện đó, giờ lại bị trưởng bối nghiêm túc khuyên nhủ, nhất thời cảm thấy vô cùng “Ah, vâng, con biết ạ.”

“Xuống lầu đi, ăn chút đồ bổ sung năng lượng rồi học tiếp.” Đường di quay người lại, nụ cười trên mặt liền héo rũ. Con của bà vì cậu nhóc trước mặt này mà tự mình trực xuất về nông thôn, ngay cả nhà cũng không thể về. Nhưng thằng bé cái gì cũng không biết, vô tư vô lý mà theo đuổi bạn gái, so sánh như vậy, Đường di bỗng cảm thấy Nhạc Nhạc của bà quả thực đáng thương không chịu nổi.

Trên bàn cơm, Đường di nói bóng nói gió tình huống của Tần Đông Nhạc ở nông thôn. Trọng Nham hai tháng nay vẫn chưa về đó, chỉ qua lời thuật lại của Lâm Quyền hoặc những cú điện thoại của Lâm Bồi mới biết được tình hình dưới đó, nên cậu cũng vui vẻ kể lại cho Đường di những gì mình biết được. ví dụ như gần đây bọn họ đã trồng không ít cây quất và hoàng kim quả* để chuẩn bị cho thị trường hàng tết âm lịch; Lâm Bồi gần đây cũng đã thay đổi gen một số chủng loại hoa bạch lan, tính toán đầu xuân sang năm sẽ bắt đầu gieo trồng, để ép lấy tinh dầu, đến khi thành phẩm hoàn thành sẽ cho Đường di dùng thử trước; còn mời Đường di ngày mai cùng cậu tới cửa hàng hoa thăm quan, gần đây cửa hàng mới nhập một số hoa thủy tiên rất đẹp, còn có một số loại hoa mùa đông như hoa anh thảo, lan hồ điệp cũng đều rất rực rỡ, nịnh tới nịnh lui cuối cùng Đường di mới cao hứng hơn một chút.

Chờ tới khi hai đứa nhỏ đều lên lầu làm bài tập, Đường di một mình ngồi trong phòng khách phát ngốc, bỗng nhiên cảm thấy nếu là Trọng Nham tựa hồ cũng không có gì khó chấp nhận. Thằng bé này tính tình rất tốt, cùng mình ở chung rất hài hòa, thằng bé và Nhạc Nhạc đều là nam nhân, đều tập trung phát triển sự nghiệp, không giống nữ nhân thích so đo việc nhà, về sau nếu có sinh hoạt cùng nhau cũng sẽ không tồn tại mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu gì đó. Trọng Nham và Tần Đông An lại là đối tác, về sau quy mô công ty phát triển đi lên, đối với tương lai của Tần Đông An cũng coi như trợ giúp hữu lực, hơn nữa Trọng Nham và Tiểu An lại là bạn thân, sẽ không có kiểu chị dâu để ý việc chồng mình xuất lực trong nhà đi giúp đỡ em chồng...

Đường di vỗ vỗ mặt mình, tâm nói đang nghĩ linh tinh cái gì đây, cho dù Trọng Nham cái gì cũng tốt nhưng nếu thằng bé chương mất con trai mình thì lại không tốt chút nào.

Đường di thở dài, lúc lên lầu gõ gõ cửa phòng Tần Đông An, dặn dò hai đứa nhỏ: “Trời đông lạnh, buổi tối đừng chạy lung tung, Trọng Nham tối nay cứ ngủ ở đây, có gì ngày mai hãy nói.”

Hai cậu nhóc ngoan ngoan đáp ứng.

Đường di liếc mắt nhìn sang cửa phòng đối diện đóng chặt, không tiếng động thở dài.

Trọng Nham lần đầu tiên bước chân vào phòng Tần Đông Nhạc.

Căn phòng này lớn hơn phòng Tiểu An, trừ bỏ giường cùng bàn làm việc, giá sách, còn để không ít thiết bị tập thể hình, trên ban công thậm chí còn treo cả một cái bao cát lớn. ra giường, rèm cửa, sofa đều dùng màu vàng nhạt phổ thông vừa thuần khiết vừa sạch sẽ. Trên giá sách một nửa để sách quân sự, một nửa là sách trung y, phân biệt rõ ràng. Vách tường bên cạnh giá sách có dán một số tranh ảnh tư liệu về những cây thuốc thảo dược. Trọng Nham cảm thấy những tư liệu này hẳn là Tần Đông Nhạc lúc nhỏ đã treo lên, bởi vì ở góc và lề giấy đều có chút ố vàng.

Trọng Nham ngồi ở bên giường, lấy quyển sách ‘Khoa học kỹ thuật công nghệ Quốc Phòng’ được nhét dưới gối ra lật xem, lại bị bức ảnh để ở tủ đầu giường hấp dẫn tầm mắt. trong ảnh chụp, Tần Đông Nhạc mặc đồng phục quân nhân, khuôn mặt nghiêm nghị, dáng người cao ngất như một cây thương, toàn thân tràn đầy khí chất dương cương khiến người ta tâm động.

Trọng Nham cầm khung ảnh lên, vươn tay nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt anh tuấn trong ảnh chụp: “Giống như đã rất lâu chưa gặp lại anh ta?”

“Cũng không phải quá lâu, mới hai tháng.”

“Hai tháng... cũng đã rất lâu rồi...”

“Người này lúc đầu rất đáng ghét, thích xía mũi vào chuyện người khác, chuyện gì cũng muốn quản.”

“Ừ, hiện tại cũng vẫn thích xía mũi vào chuyện người khác, chuyện gì cũng muốn quản...”

“Trừ anh ta ra hình như không còn ai muốn quản mấy chuyện linh tinh đó.”

“Anh ta cũng thật ngốc, không có việc gì đi quản chuyện người khác làm chi, không thân cũng chẳng quen...”

“Chắc là bệnh nghề nghiệp đi?”

“...”

Trọng Nham ngón tay dừng một chút trên ảnh chụp, khẽ thở dài.

Trong căn phòng tràn ngập khí tức xa lạ, Trọng Nham cảm thấy, cậu tựa hồ có chút nhớ Tần Đông Nhạc.

Sáng ngày hôm sau, chú Trương lái xe đưa Đường di, Tần Đông An và Trọng Nham tới cửa hàng Ba Mươi Sáu Quận số 3 để tham quan. Bởi vì là cuối tuần, trong cửa hàng khá đông khách, Đường di vốn nghĩ chỉ tùy tiện đi xem xét, lúc này lại thực hưng trí, tính toán mua mấy bồn thủy tiên mang về tặng bạn.

Nhân viên cửa hàng tươi cười ngọt ngào cùng Đường di lựa chọn hoa, Trọng Nham liền lôi kéo Tần Đông An ra xem mấy bồn cảnh mini, Tần Đông An không hiểu mấy cái này, nhìn một lát liền thấy chán: “Trong phòng tôi chả còn chỗ để mấy cái cây này đâu. Ông xem trên giá sách cùng bàn học đều là sách vở, trên cửa sổ để đĩa CD, tủ đầu giường để đèn và đồ sạc, với lại tôi cũng chả nhớ mà tưới nước cho tụi nó.”

Trọng Nham tức giận nói: “Ai cho ông?! cái phòng ông lộn xộn như chuồng heo. Mấy cái bồn cảnh này ông mang về để trong phòng Tần đại ca đi.”

Tần Đông An sưng sốt một chút: “Cho anh hai?”

Trọng Nham thấy phản ứng này của thằng bạn, nhất thời muốn nuốt lời: “Thôi, thôi. Tôi chỉ tâm huyết dâng trào đột nhiên nghĩ vậy, ông đừng coi là thật.”

Tần Đông An tâm nói: tâm huyết dâng trào là nghĩ ngay tới anh hai, có phải chứng minh anh hai trong cảm nhận của Trọng Tiểu Nham vẫn có chút địa vị phải không? Tuy rằng lần trước Trọng Nham nói sẽ tìm nam nhân sống cùng nhưng khi đó Tần Đông An cảm thấy bạn mình chỉ nói vậy thôi, tâm tư rõ ràng còn chưa đặt lên người anh hai. Điều này khiến Tần Đông An thoáng có chút phát sầu, nếu trong lòng Trọng Nham, cậu ấy đối với anh hai thủy chung cùng một dạng tình cảm như mình với anh hai, vậy anh hai đáng thương của cậu phải làm sao bây giờ?

“Nếu ông cảm thấy thích hợp thì tôi sẽ mang về.” Tần Đông An chậm rãi nói: “Tôi nghĩ anh hai sẽ thích.”

Trọng Nham tâm tư thất chặt hỏi lại: “Thật chứ?”

Tần Đông An gật gật đầu, chắc như đinh đóng cột: “Anh hai nhất định sẽ thích.”

Trọng Nham liếc nhìn thẳng bạn thêm mấy cái, vẫn cảm thấy ngữ điệu Tần Đông An nói chuyện có chút kỳ quái, vẫn chưa an tâm mà hỏi lại: “Ông nói thật chứ?”

Tần Đông An thành khẩn gật đầu.

Trọng Nham đang định nói chuyện, chỉ thấy nhân viên cửa hàng chạy tới, gọi í ới: “Lão bản, tiểu lão bản, có chuyện rồi.”

Trọng Nham tim nhảy dựng: “Chuyện gì?”

Nhân viên cửa hàng nói: “Ở cửa hàng 2 có người gây chuyện, muốn trả hàng, nói chúng ta bán cây cảnh có vấn đề.”

Trọng Nham nghe thấy ngạc nhiên vô cùng: “Cây cảnh có vấn đề gì?”

“Hình như nói cây cảnh của chúng ta có phun thuốc trừ sâu kịch độc.”

“Nói hươu nói vượn.” Trọng Nham khinh thường: “Gọi điện kêu nhân viên kỹ thuật qua giải thích cho họ.”

Trọng Nham cảm thấy đây không phải vấn đề gì lớn, cử nhân viên kỹ thuật ra giải thích cho khách hàng là OK. Cậu không nghĩ tới chính là, mọi chuyện lại bị xé ra to.

Một giờ sau, nhân viên kỹ thuật Trọng Nham cử đi gọi điện về, nói hàng bị trả lại không phải là sản phẩm của Ba Mươi Sáu Quận, nhưng người khách muốn trả hàng lại có hóa đơn mua hàng của chúng ta. Bởi vì không phải sản phẩm của mình nên nhân viên cửa hàng từ chối không chấp nhận việc trả hàng.

Hai ngày sau, lục tục có người mang cây cảnh chạy tới yêu cầu giải thích hoặc trả hàng.

Sáng thứ ba, một số người tự xưng là khách hàng mua hoa của Ba Mươi Sáu Quận tụ tập ở trước cửa hàng số 2, cầm theo biểu ngữ, yêu cầu công ty giải thích rõ ràng, vậy xem có rất nhiều người còn có cả phóng viên.

Sự tình, rốt cuộc nháo lớn.

Hết

68. Chương 68: Làm Bộ Rộng Lượng

Sau tiếng chuông buổi tự học tới kết thúc, Trọng Nham liền vác theo cặp sách lao ra khỏi phòng học. Tần Đông An cũng đã sớm có chuẩn bị, bên này Trọng Nham vừa động, bên kia cậu cũng đã nhảy dựng lên chạy theo thẳng bạn ra ngoài. Giáo viên đang thu dọn đồ đạc của mình ở trên bục giảng bị hành động như vũ bão của hai đứa học trò làm cho giật mình, tâm nói: hai đứa này bị tiêu chảy cả à? Nhịn không nổi?

Trọng Nham không để ý tới Tần Đông An đang không ngừng lang khốc quỹ gào ầm ĩ gọi ở sau lưng, một đường chạy như điên xuống cổng trường, vừa định lấy di động ra gọi hỏi xem Lâm Quyền đỗ xe ở chỗ nào, liền nhìn thấy ở phía sau bồn hoa ven đường hiện lên một thân ảnh quen thuộc, sải bước đi nhanh tới phía đó. Trọng Nham sửng sốt một chút mới kịp phản ứng lại: “Tần Đông Nhạc?!”

Ánh đèn đường phủ lên người nam nhân một lớp màu sương giá, giống như anh mới từ một địa phương rất xa một nắng hai sương mà gấp gáp trở về. Thấy bộ dạng Trọng Nham sửng sờ, anh hơi mỉm cười một chút, đôi con ngươi thâm thúy lưu quang lóe sáng, ôn nhu tựa như ảo giác: “Sao phải chạy vội vã như vậy?”

Trọng Nham nháy mắt mấy cái, ma xui quỷ khiến nói: “Anh trở lại?”

“Ừ, về xử lý chuyện cửa hàng.”

Trọng Nham vội nói: “Tôi cho anh biết...”

Tần Đông Nhạc cười lắc đầu, đánh gãy lời cậu: “Trọng Nham, anh tới đây là muốn nói một tiếng với em, chuyện này cứ giao hết cho anh làm đi. Anh biết trong việc kinh doanh buôn bán em là một chuyên gia.

Nhưng chúng ta hợp tác làm ăn với nhau, anh, Lâm Quyền, Lâm Bồi không đơn thuần là thuộc hạ của em. Cho nên, em cũng phải học cách chia sẻ áp lực của mình với người khác. Ba Mươi Sáu Quận không phải của một mình em. Nếu bọn anh trốn ở sau chia tiền, để một mình em ở phía trước đấu tranh anh dừng, vậy bọn anh là cái loại người gì? Phải không?”

Trọng Nham im lặng, cậu nên nói gì đây?

Tần Đông Nhạc đặt tay lên vai Trọng Nham, hết sức trịnh trọng nhìn cậu nói: “Trọng Nham, em tin tưởng anh không?”

Trọng Nham rất muốn hỏi: ‘tin tưởng’ mà anh nói là muốn chỉ phương diện nào? Tin tưởng anh sẽ xử lý tốt mọi chuyện? tin tưởng nhân phẩm của anh? Hay tin tưởng lời anh nói không cần cậu phải bận tâm là lời nói thật lòng? Suy nghĩ Trọng Nham có chút hỗn loạn, này kỳ thật đều giống như cùng một ý... mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây...

Tần Đông Nhạc trên tay dùng sức, kéo cậu vào trong lòng mình, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: “Chả lẽ em không nghĩ tới lòng tự trọng của bọn anh một chút sao?”

Vấn đề này Trọng Nham thật sự không biết nên trả lời thế nào, cậu đã quen đứng ở trên cao ra lệnh, bắt người khác phải làm theo ý mình để giải quyết vấn đề. Cậu khuyết thiếu kinh nghiệm sống vai san sẻ cùng người khác. Cậu vẫn cho rằng nếu bên cạnh có người đồng hành, như vậy người kia chính là một loại cực đại uy hiếp với cậu... Được rồi, tình hình hiện tại tựa hồ có chút ngoại lệ.

“Mấy hôm nay em tạm thời chuyển tới nhà anh ở đi, đến trường, tan học thì đi cùng với Tiểu An.”

“Chuyển tới nhà anh ở là có ý gì?” Trọng Nham dựng thẳng thắt lưng đẩy Tần Đông Nhạc ra một chút, bất mãn nhìn anh: “Chẳng lẽ anh còn lo lắng có người sẽ tới đập phá nhà tôi sao?”

“Em nghe anh nói,” Tần Đông Nhạc vỗ vỗ nhẹ lên vai Trọng Nham: “Chuyện này đã kinh động tới truyền thông, nếu muốn điều tra Ba Mươi Sáu Quận có bao nhiêu cổ đông thì không khó, từ việc có người muốn xé to chuyện này với truyền thông là có thể khẳng định. Anh sợ sẽ có người đuổi tới chỗ em gây rối. Em hiện tại dù sao cũng chỉ là học sinh trung học, nếu liên lụy tới trường học, sẽ không dễ giải quyết. Chẳng may, hiệu trưởng trong cơn nóng giận đuổi học em thì biết làm thế nào? Mặt khác...” mặt khác hiện tại thế cục không rõ, Tần Đông Nhạc lo lắng cậu ở một mình sẽ có nguy hiểm.

“Đuổi học gì chứ?” Trọng Nham đối với suy đoán của anh cực kỳ bất mãn: “Tôi lại không làm trái với nội quy trường học.”

“Sẽ có ảnh hưởng không tốt với nhà trường và các học sinh khác, trường nào mà chả muốn giữ hình tượng tốt đẹp chứ.” Tần Đông Nhạc cười cười như muốn xin khoan dung: “Trọng Nham, em không thể chừa chút mặt mũi cho bọn anh sao? Chuyện gì cũng để cho đại lão bản là em ra mặt giải quyết, vậy bọn anh không phải đều là bù nhìn hết sao?”

Anh nói như vậy, Trọng Nham ngược lại tương đối lý giải, nam nhân mà, ai chả muốn quan tâm mặt mũi mình chứ?

“Trong khoảng thời gian này, em cứ chuyển tới nhà anh ở đi.” Tần Đông Nhạc tăng thêm ngữ khí: “Chờ mọi chuyện được sáng tỏ, em lại trở về nhà mình, nhé?!”

“Vì sao chứ? Tôi cũng không phải vô gia cư.” Trọng Nham không vui lòng, cậu không thích ở trong nhà người khác, đến đi WC cũng phải nhìn sắc mặt người ta. Đương nhiên đối mặt với Tần Đông Nhạc không thể nói như vậy: “Anh xem tôi có thiệt nhiều thói quen không tốt, tỷ như... tỷ như tôi thích ngủ lỏa thể, ở nhà anh có thể lỏa thể sao?”

Tần Đông Nhạc hô hấp vì diệu tạm dừng một chút, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Về sau có thể!” (Jer: =))))) anh thực thâm nho)

“Huh?” Trọng Nham nghe không hiểu rõ, vẫn còn muốn giảng đạo lý thêm với anh: “... hơn nữa còn rất nhiều loại sách tham khảo, sách nâng cao, lên lớp đều phải dùng, tôi đều để hết ở nhà.”

Tần Đông Nhạc bắt vì sở động: “Dùng của Tiểu An.”

Trọng Nham thành khẩn nhìn anh: “Tôi biết anh muốn chứng minh mình có thể đảm đương công việc, ý tưởng này rất tốt, tôi ủng hộ, Tần đại ca. Chuyện này liền giao cho anh xử lý, nhưng tôi cũng không nhất thiết phải chuyển tới nhà anh ở.”

Tần Đông Nhạc có chút đau đầu, nên khuyên em ấy như thế nào đây. Hiện tại bọn họ còn không biết rốt cuộc là kẻ nào đứng sau lưng giở trò quỷ, Trọng Nham một mình đi ra đi vào, anh thật sự rất lo lắng. Nếu ở Tần gia, đến trường, tan học đều có xe đưa xe đón, trị an trong tiểu khu cũng được đảm bảo an toàn hơn chút, dù sao khu vực đó đa số đều là nơi ở của các gia đình các quan chức chính phủ.

Tần Đông Nhạc phát sầu, ánh mắt thoáng nhìn thấy Tần Đông An đang chạy đuổi tới cổng trường, trước mắt nhất thời lóe sáng, thuận tay đẩy em trai ra làm bia đỡ đạn: “Trọng Nham, mấy ngày nay anh bận rộn đi giải quyết chuyện này, trong nhà chỉ sợ không thể chú ý tới được. Những kẻ kia có bối cảnh như thế nào, có thù oán gì với Ba Mươi Sáu Quận không, chúng ta còn chưa biết được. Anh kỳ thật có chút lo lắng cho Tiểu An, nó còn nhỏ, lại vô tâm vô phách, em chuyển tới nhà anh ở, đi ra đi vào đều ở cạnh nó, như vậy anh sẽ yên tâm hơn một chút.”

Lý do này Trọng Nham thật đúng là không thể phản bác: “...Được rồi.”

Tần Đông An: “...”

Cậu đã chạy tới đủ gần, những gì cần nghe thấy đều đã nghe rõ ràng! Tần Đông An trong lòng phần nộ, vô cùng khinh bỉ anh hai mình, dù yêu đương nhưng sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ, há mồm nói dối không nói, còn lôi em trai coi như cây súng mà sử dụng! Muốn thằng em này giúp đỡ để ý tình nhân trong mộng thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải vòng vo như vậy, cứ làm như cậu sẽ không đáp ứng ấy. thật là!

Tần Đông Nhạc vươn tay xoa nhẹ lên đầu Tần Đông An: “Em cùng lái xe đi về trước đi, anh đưa Trọng Nham về nhà lấy mấy bộ quần áo rồi sẽ quay lại sau.”

Tần Đông An trừng mắt lườm anh trai rách mắt, về nhà mình thì nói là ‘quay lại’, còn về nhà Trọng Nham lại kêu ‘về nhà’. Đây có được tính là còn chưa ra cửa khuỷu tay đã chòi ra ngoài không?

Tần Đông Nhạc xách em trai lên xe, dặn bọn họ về nhà trước, sau đó cùng Trọng Nham đi tới chỗ xe Lâm Quyền. Vừa rồi bọn họ đỗ xe ở đoạn đường phía trước. Lâm Quyền đứng ở cạnh xe không kiên nhẫn chờ, thấy hai bọn họ chạy tới liền cười nói với Trọng Nham: “Tiểu lão bản, lúc này cậu cứ chờ tin tốt từ bọn tôi đi.”

Trọng Nham lúc đầu cũng muốn tham gia, bởi cậu khá lo lắng cho rằng mình năng lực yếu sẽ bị những cổ đông khác coi thường, dù những cổ đông khác có suy nghĩ như vậy cũng không kỳ quái. Nếu Tần Đông Nhạc và Lâm Quyền đã bày tỏ, nhân nguy cơ này thể hiện năng lực của bản thân, vậy cậu còn gì để phản đối đây? Thương trường như chiến trường, mỗi người đều cần phải thể hiện rõ thực lực của mình để đối lấy tín nhiệm của đồng bạn. Nếu đổi góc độ để suy xét, việc này cũng là một loại cọ xát cần thiết.

Trở lại Sơn Thủy Loan, Trọng Nham thu thập mấy vật dụng cá nhân cần thiết đi xuống lầu, trước khi đi còn không quên để lại một tờ giấy cho dì giúp việc, báo cho dì ấy biết mấy ngày nay không cần mua đồ làm cơm cho cậu, chỉ cần làm vệ sinh nhà cửa là được.

Tần Đông Nhạc đứng ở cạnh xe chờ cậu, thấy Trọng Nham đi ra, thuận tay tiếp nhận balo nhét vào ghế pho lái, sau đó cùng cậu ngồi ở băng ghế sau.

Hoàn toàn là tư thái bộ dạng người bảo vệ. Điểm này, chỉ có người đảm đương vị trí lái xe Lâm Quyền là chú ý tới. Nhưng anh nhìn lướt qua thấy Trọng Nham giống như không để ý cho lắm, thức thời cái gì cũng không nói.

Cánh tay Tần Đông Nhạc luôn khoác lên vai Trọng Nham, giống như muốn cậu dựa vào người anh vậy. Trọng Nham cảm thấy tư thế này... thoáng có chút mất tự nhiên. Nhưng Tần Đông Nhạc vẫn luôn giữ biểu tình trầm tư, ngẫu nhiên nói mấy câu đều là về chuyện công việc, Trọng Nham cảm thấy tư thế ngồi xe này hẳn là do anh ta có thói quen ngồi cùng em trai đi, thành linh đổi thành một người khác bản thân anh ta chưa kịp thích ứng. Hơn nữa lực chú ý của Tần Đông Nhạc rõ ràng không ở trong xe, nếu mình cố ý nói ra giống như rất . (Jer: =)) Trọng hồ ly bị ăn đậu hủ mà còn tìm lý do giải thích hộ người ta =))) em ngày thơ thiết hay giả ngây thơ vậy)

Hai người kia sau khi đưa Trọng Nham tới trước cửa Tần gia, thả người xuống liền lái xe đi luôn.

Lần này đi cũng gần nửa tháng.

Trọng Nham cảm thấy mình đã nếm đủ khổ đắng khi làm bộ rộng lượng.

Cái gì tín nhiệm, buông tay để người khác đi làm... đây căn bản không phải phong cách làm việc của Trọng Nham, cậu hẳn nên kêu Tần Đông Nhạc phụ trách xử lý scandal lần này, sau đó an bài một người khác hỗ trợ bên cạnh – người này không thể là Lâm Quyền. Rồi phải cử thêm người thứ ba, hai bên ba phải...

Không biết thông tin gì khiến Trọng Nham có cảm giác bất an đứng ngồi không yên. Cậu không biết mọi chuyện đã phát triển như thế nào, không biết bọn họ có thật sự khống chế được tình thế hiện tại không, cũng không biết rốt cuộc mình có cần phải ra tay hay không... Trọng Nham lại không tiện mỗi ngày đều gọi điện cho Tần Đông Nhạc hoặc Lâm Quyền hỏi tình hình, đành phải nói bóng nói gió gọi điện cho quản lý mấy cửa hàng hoặc tự mình lên mạng thăm dò.

Trên mạng ngược lại cũng có khá nhiều tin tức, nội dung gì cũng có, có người đứng về phía khách hàng chửi rửa công ty bọn họ lòng dạ hiểm độc, cũng có người suy đoán là thủ đoạn ác ý cạnh tranh của đối thủ, thậm chí còn có người nói đây là một loại lăng xê danh tiếng của Ba Mươi Sáu Quận, chỉ là không thấy những người có chức trách, uy tín lên tiếng.

Ngày thứ ba sau khi Tần Đông Nhạc đi, Trọng Nham nghe nói chuyện này đã âm ỉ tới cả hiệp hội hoa cỏ, bọn họ cũng yêu cầu hiệp hội thành lập một tổ chuyên gia đến điều tra chuyện này.

Hai ngày sau, mọi bằng chứng đều được chuyển tới giao cho cảnh sát xử lý.

Đến cuối tuần, cảnh sát xác định kẻ đứng phía sau giật dây toàn bộ mọi chuyện là một công ty có tên Hoa Phố, trước đó bởi vì Ba Mươi Sáu Quận cướp khá nhiều đơn hàng của công ty bọn họ mà lòng mang bất mãn, cố ý bày ra việc rắc rối này, nhằm bôi nhọ danh dự của Ba Mươi Sáu Quận. Sau đó được chuyên gia chứng nhận, bốn cây cảnh vật chứng bọn họ cung cấp tuy rằng ngoại hình khá giống với cây cảnh bên Ba Mươi Sáu Quận, nhưng trên thực tế lại không cùng một chủng loại. Còn chuyện sử dụng thuốc trừ sâu kịch độc, trải qua tra xét xác nhận đã tìm thấy loại thuốc này trong một kho hàng hẻo lánh của công ty Hoa Phố.

Một tuần sau, trên chương trình giờ vàng của đài truyền hình công chiếu phóng sự “Đầu độc cây cảnh” chỉ rõ toàn bộ nguyên nhân hậu quả của sự việc, cộng thêm phát cả đoạn ghi hình kiểm tra chất lượng đo lường các sản phẩm của Ba Mươi Sáu Quận mà lần trước Tần Đông Nhạc đã sắp xếp tổ chức quay. MC chủ trì trước khi chương trình kết thúc đã tha thiết kêu gọi các công ty nên cạnh tranh công bằng trên thương trường.

Trọng Nham ngồi xếp bằng trên chiếc giường lớn của Tần Đông Nhạc, xem tin tức thời sự mà nhiều báo đài cùng đưa tin xóa bỏ nghi ngờ về sản phẩm công ty cậu, trong lòng có một cảm giác thực khó hiểu. Cậu cái gì cũng chưa làm, mà chuyện này đã kết thúc? Thật sự kết thúc rồi?

Trọng Nham nhìn trần nhà tới thất thần, tắt đèn, rúc vào trong chăn tiếp tục suy nghĩ: rất có khả năng có đồng lõa, chuyện này rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Cư nhiên còn cảm thấy có chút mất mát nho nhỏ, aiz...

Trọng Nham ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy trong phòng nhiều hơn một người, ngay sau đó chân bị kéo ra, một thân thể vẫn mang theo hơi nước khiến cho phía đệm ở bên cạnh cậu lún xuống một chút.

Trọng Nham nhất thời bưng tỉnh.

Trong phòng không bật đèn, nhưng ngoài cửa sổ vẫn còn ánh đèn đường hắt vào, ngọn đèn nhu hòa khiến căn phòng trở nên mờ mờ lung mờ nhạt, trong ánh sáng mờ ảo hiện lên một thân ảnh quen thuộc khiến cậu có cảm giác an tâm.

“A, anh về rồi?”

Tần Đông Nhạc nghe được câu nói mớ giống như đang nỉ non, động tác xóc chăn tạm dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Đánh thức em sao? Anh không nghĩ tới... anh nghĩ em nằm cùng phòng với Tiểu An. Ah, nửa đêm, khách phòng còn chưa thu thập...”

Trọng Nham lúc này mới nghĩ tới, cậu trước giờ vẫn ở trong phòng Tần Đông Nhạc, nhất thời có chút chột vật. Đều do Tần Đông Nhạc thề son thề sắt rằng anh trai cậu ta sẽ không về, cậu mới yên tâm lớn mật mà sử dụng phòng của anh ta.

Tần Đông Nhạc thăm dò nói: “Đã trẻ thế này, trước chịu khó ngủ chung nhé? Dù sao giường cũng đủ lớn, hai người nằm cũng không chật.”

Trọng Nham trầm mặc dịch người vào phía trong, cậu nghe ra trong giọng nói của Tần Đông Nhạc không che dấu nổi mệt mỏi, nhin không được hỏi một câu: “Đều giải quyết rồi?”

“Đều giải quyết, ngày mai sẽ có hợp báo.” Tần Đông Nhạc thật dài thở phào một hơi, không kịp cảm nhận tình cảnh tuyệt vời lần đầu được đồng sàng cộng chạ với người trong mộng, liền mơ màng ngủ mất.

Trọng Nham có chút mất ngủ, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một người, toàn bộ cảm giác đều không giống. Trong không khí giống như đột nhiên nhiều ra một thứ nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại khiến người ta chân chân thật thật cảm nhận rõ ràng. Thân thể khỏe mạnh, ấm áp, trong bóng đêm truyền tới nhịp thở đều đều không phải của mình, đây đã là chuyện thật lâu thật lâu trước kia còn sót lại trong trí nhớ.

Trọng Nham bỗng nhớ không rõ lần cuối cùng bên người có nằm một thân thể ấm áp đồng thời cùng qua đêm với cậu là chuyện khi nào.

Hết

69. Chương 69: Nhóc Con Phá Hư

Đại khái bị suy nghĩ “trên giường còn có một người” mờ mịt ám chỉ khiến ý thức Trọng Nham vô ý khóa kín lại, mơ mơ màng màng say ngủ, Trọng Nham thế nhưng lại nằm mơ. Cậu mơ thấy hai tay Tần Đông Nhạc bị mình trói ở trên giường, vạt áo ngủ mở phanh ra, lộ ra thân thể nâu bóng kiện mỹ cùng vùng eo rắn chắc, đôi chân thon dài hữu lực hơi khum lại, ý đồ che dấu bộ vị trọng yếu trên người. Trọng Nham ở trong mộng không kiêng nể gì mà đánh giá anh, tầm mắt quét dọc đường cong thân thể duyên dáng hướng về phía trước, yên lặng ngắm nhìn. Ánh mắt Tần Đông Nhạc chuyên chú nhìn cậu, trong mắt toát ra một loại bá khí nóng rực khác thường. sau đó, ngay lúc cậu nhin không được muốn làm điều gì đó, hay tay Tần Đông Nhạc bỗng vươn ra, ở trên lưng cậu không nặng không nhẹ sờ soạng một phen.

Trọng Nham rên rỉ khe khẽ, mở mắt ra, lớp sương mù trước mắt dần tan đi, gương mặt quen thuộc hiện rõ thần sắc chăm chú nhìn vào cậu. Khuôn mặt trong mộng cùng gương mặt quen thuộc trong hiện thực chồng lên nhau, Trọng Nham trong nháy mắt không thể nhận ra được hình ảnh trước mắt là thật hay giả. Sau đó cậu mới chú ý tới chân mình hiện tại đang gác lên người Tần Đông Nhạc.

Đây cơ hồ là một tư thế mời gọi.

Con người Tần Đông Nhạc trở nên thâm trầm, nhiễm một tầng bóng ma lớn, Trọng Nham nhìn không ra trong mắt anh đến tột cùng là loại thần sắc gì. Nhưng giấc mộng vừa rồi tựa như một chất kích thích dẫn dắt lửa cháy trong thân thể bùng phát. Trọng Nham lúc đầu hơi cứng ngắc một chút, rồi liền thân nhiên nâng chân lên, ở trên thắt lưng anh nhẹ nhàng cọ cọ.

Hồ hấp Tần Đông Nhạc có chút rối loạn.

Trọng Nham giống như phát hiện ra bí mật gì đó, giả hoạt nở nụ cười.

Tần Đông Nhạc gian nan lùi người ra sau. Trọng Nham lại giống như hoàn toàn vô ý kề sát tới gần, một tay khoác lên bờ vai anh. Tần Đông Nhạc không dám động.

Trọng Nham ngẩng đầu, ở trên cằm anh khẽ cắn nhẹ một cái.

“Trọng Nham.” Tần Đông Nhạc thanh âm khàn khàn: “Đừng nháo.”

Trọng Nham nắm cằm anh, đem mặt anh trở về nhìn thẳng mình. Cậu quả thực yêu chết cảm giác này, trước kia đều là Tần Đông Nhạc dùng tư thái lãnh đạo nắm cằm ép cậu, giờ rốt cuộc có thể hòa nhau một ván. Trọng Nham mỉm cười: “Tôi không nháo, chỉ là... ừm, chỉ là có chút khó chịu.” nói xong nhìn không được mà áp sát treo lên người anh, còn khẽ đóng đưa thất lưng cậu dẫn.

Tần Đông Nhạc quả thật bị cậu quấy phá treo chọc tới điên đầu ong thủ, trong lòng cũng âm thầm có chút hối hận, anh không nên nửa đêm mò về phòng mình, anh hẳn nên ở trên ghế sa lông phòng khách hoặc chui vào phòng Tiểu An ngủ một giấc mới phải. Khó trách mọi người đều nói ăn trộm gà không thành còn mất một nắm gạo, quả nhiên các cụ dạy không sai.

“Em còn nhỏ...” Tần Đông Nhạc miệng khô lưỡi đắng: “Em đi dội nước lạnh đi.”

“Không!” Trọng Nham một hơi từ chối, trước kia không có suy nghĩ về phương diện này thì thôi đi, hiện tại đến mơ cũng mơ thấy người này, vậy tức là trong tiềm thức cậu có suy nghĩ bất minh với Tần Đông Nhạc là có thể khẳng định. Mà người này lại vừa lúc nằm ở bên cạnh, còn không mặc quần áo, đây quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa, thế thì việc gì cậu phải chịu đựng?

Trọng Nham bắt mắt chỉ rõ sự thật: “Anh cũng cứng rồi.”

Tần Đông Nhạc vẻ mặt phức tạp tới cực điểm, hai người đối diện nhìn nhau thật lâu, Tần Đông Nhạc thở dài, nhận mệnh lật người dường như đem cậu ôm chầm lấy, để lưng cậu dán vào ngực mình, một tay đè lại hai cái móng vuốt đang lộn xộn ở trên người mình, tay kia chậm rãi từ trên eo cậu nhóc trượt xuống.

Trọng Nham vô thức uốn cong thất lưng, rúc sâu vào trong lòng anh hơn.

Tần Đông Nhạc nhẫn nại không giữ được, cúi đầu ở trên cần cổ cậu gặm gặm hôn hôn, không nặng không nhẹ cắn một hơi. Thân thể Trọng Nham run lên một chút, khó nhịn mà rên rỉ thành tiếng. Tần Đông Nhạc cảm thấy mình thật sự điên rồi, anh đã từng thề son sắt với cha mẹ cam đoan rằng trước khi em ấy trưởng thành cái gì cũng không làm. Nhưng lại không có ai nói cho anh biết, nếu em ấy chủ động tới treo chọc anh thì anh nên làm cái gì bây giờ?

Một khối thịt thơm ngon ngào ngạt đặt ở bên miệng chẳng những không thể ăn mà còn phải đóng gói kỹ càng cẩn thận, sợ chỉ cần một chút thịt trong đó lộ ra thì anh sẽ lại thêm muốn nhịn không nổi.

Tần Đông Nhạc cảm thấy đây quả thực chính là lần khiêu chiến gian nan nhất trong đời mình.

Cổ Trọng Nham ngứa về sau, mồ hôi ẩm ướt sau lưng kẻ sát lòng ngực vạm vỡ, thân thể chợt căng thẳng, giây tiếp theo lại xui xẻo xuống, mềm nhũn vào dựa vào lòng anh. Tần Đông Nhạc cũng một thân đầy mồ hôi, anh từ trên giường bước xuống, với luôn cái chăn mỏng bao kín quanh người Trọng Nham, đem cả người cậu từ giường bế lên, trực tiếp bế vào buồng vệ sinh.

Trọng Nham từ trong chăn đơn vươn hai tay ra vòng quanh ôm cổ Tần Đông Nhạc, vẻ mặt cười xấu xa nhìn anh: “Anh kỳ thật cũng có phản ứng, tôi biết mà.”

Tần Đông Nhạc suýt tý nữa thì trượt chân ở ngay cửa buồng vệ sinh, hơi có chút chật vật đứng vững thân mình: “Đừng nháo.”

Trọng Nham cười to.

Tần Đông Nhạc bắt đắc dĩ để cậu đứng dưới vòi sen: “Tự mình tắm đi, anh đi thay ra giường.”

Trọng Nham kéo cánh tay anh lại, vô tội nháy mắt mấy cái: “Tần đại ca, cùng tắm đi.”

Tần Đông Nhạc hận nghiêng răng nghiêng lợi, anh biết nhóc con phá hư này là cố ý muốn nhìn anh bị xấu mặt, anh cố tình cự tuyệt lại.

“Đến đây.” Trọng Nham kéo anh vào: “Tắm hai lần thực lãng phí nước.”

Tần Đông Nhạc không có biện pháp, nhận mệnh đóng cửa thủy tinh phòng tắm lại.

Nước ấm từ trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống, Trọng Nham thâm tâm sáng khoái vô cùng, trong lòng âm thầm cân nhắc về sau vẫn không nên tới Tần gia ở, hơn nữa càng không nên ngủ lại đây. Tần Đông Nhạc lớn lên rất không tồi, đáng người cũng đẹp, nhưng bối cảnh gia đình anh ấy rất phiền toái, chỉ riêng việc ba

anh ấy là lãnh đạo cấp cao trong chính phủ cũng đủ phiền toái, nếu biết con trai lớn có quan hệ mờ ám với một đứa con trai, chắc chắn không đầy mười phút sau sẽ ra tay tiêu diệt gọn cậu.

Không thể tìm người như vậy chơi cùng, Trọng Nham tiếc nuối thầm nghĩ, lớn lên đẹp trai tốt tính đến mấy cũng vô dụng, thực sự phiêu lưu quá lớn.

Trọng Nham đang cân nhắc muốn tìm lý do để mình có thể thu dọn đồ đạc chuyển lại về nhà mình, chợt nghe Tần Đông Nhạc ở sau lưng khẽ ho khan một tiếng. Đây bình thường là điềm báo có người muốn nói ra suy nghĩ của bản thân. Trọng Nham quay đầu lại, nhìn thân thể cân xứng tráng kiện của người sau lưng, hô hấp vì diệu tạm dừng một chút, lập tức lại như không có việc gì mà dời đi tầm mắt.

“Trọng Nham,” cậu nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính của Tần Đông Nhạc vang lên bên tai: “Lát nữa em thu dọn đồ đạc đi, anh sẽ đưa em về Sơn Thủy Loan.”

“Hả?” Trọng Nham kinh ngạc nhướn mày, đề tài này có chút ngoài dự kiến của cậu.

Hai mắt Tần Đông Nhạc khép hờ nhìn tóc cậu, cũng không nhìn mặt cậu lấy một cái, không biết là vô tình hay cố ý.

Trọng Nham trong lòng nhất thời khó chịu vô cùng. Bản thân cậu muốn rời đi là một chuyện, còn bị đuổi lại là chuyện khác. Chẳng lẽ anh ấy ghét bỏ mình câu dẫn anh ấy, cho nên mới không thể chờ đợi được mà muốn đuổi mình đi?

Hai tay Tần Đông Nhạc khẽ đặt lên vai Trọng Nham, giống như nếu dùng nhiều lực sẽ làm đau cậu. Trọng Nham tức giận gạt tay anh ra, khẽ hừ một tiếng gay gắt: “Khỏi cần, tôi dọn đồ xong sẽ tự đi về.”

Tần Đông Nhạc thở dài: “Trọng Nham, em cũng nói, vừa rồi anh... có phản ứng.”

Trọng Nham tà liếc nhìn anh một cái, lỗ tai hơi dựng thẳng lên.

Tần Đông Nhạc cầm vai quay người cậu lại, khiến Trọng Nham đối diện với mình, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cậu một cái đầy yêu thương.

Trọng Nham hoang mang chớp chớp mắt mấy cái, này là có ý gì? An ủi một chút? Hay tỏ vẻ không ghét bỏ mình?

“Nếu đã biết anh có phản ứng, vậy cũng nên biết tâm ý của anh đối với em. Trọng Nham...” anh có chút khó khăn nhìn cậu: “Anh đã đáp ứng với cha em, trước khi em thành niên, cái gì cũng sẽ không làm.”

Trọng Nham càng nghe càng hồ đồ, nói gì vậy, gì mà còn liên quan tới cha... hả? Lý Thừa Vận?

“Cái gì... có ý gì?” không hiểu sao, Trọng Nham đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Tần Đông Nhạc thực nghiêm túc nhìn Trọng Nham, ánh mắt ảm đạm: “Anh đã gặp mặt Lý tiên sinh, và đã nói với ông ấy là anh đối với em có... suy nghĩ không an phận.” Nói xong mấy chữ cuối cùng, anh có hơi tăng thêm ngữ khí.

Trọng Nham há to miệng, tâm nói: đây là cái tình huống gì?

Cầu hôn sao?!

Ngón tay Tần Đông Nhạc đặt ở trên môi Trọng Nham, rồi lại lưu luyến thu về: “Trọng Nham, hiện tại nói cái gì cũng còn hơi sớm. Anh chỉ muốn em nhớ rằng, anh đang chờ em lớn lên.”

Trọng Nham bỗng nhiên hỗn loạn, cậu đơn giản chỉ là muốn chiếm tiệm nghi của người ta thôi, thật đó. Sáng sớm nam nhân nào mà chả dễ xúc động, đó không phải là chuyện rất bình thường sao? Trên giường lại nằm cạnh một suất ca đáng người hoàn mỹ... Ai mà có thể nhịn được nha, cậu cũng chỉ là muốn đùa giỡn một chút mà thôi, hoàn toàn không có ý gì khác?!

Trọng Nham cảm thấy bản thân thật sự rất oan uổng: “Tôi muốn xin lỗi anh chuyện buổi sáng...”

“Trọng Nham!” Tần Đông Nhạc đánh gãy lời cậu: “Anh là nghiêm túc.”

Trọng Nham hoảng hốt một chút, tâm nói hóa ra cái này kêu là nghiêm túc. Hướng gia trưởng thông báo tâm ý, rồi còn đợi cậu lớn lên... không đúng, Cung Chất khi đó cũng đã trưởng thành. Vậy Cung Chất lúc

ấy nói nghiêm túc, cùng với Tần Đông Nhạc hiện tại cũng nói nghiêm túc rất cuộc ý nghĩa có giống nhau không?

Tần Đông Nhạc khẽ gạt lọn tóc mái đang rũ trên trán cậu sang một bên: “Đừng nghĩ nhiều, anh sẽ không ép buộc em.”

Trọng Nham muốn nói đùa câu gì đó để xóa tan không khí xấu hổ giữa cả hai, nhưng trong mắt Tần Đông Nhạc lại khẽ khàng toát ra sự lưu luyến yêu thương không rời, cậu lại cảm thấy tựa hồ nói cái gì cũng không thích hợp.

Tần Đông Nhạc vội vàng tắm qua loa, ở bên hông quần cái khăn tắm rồi đi ra ngoài. Lưu lại Trọng Nham một mình ngốc hồ đồ đứng ở dưới dòng nước ấm vẫn xả vào người, hai mắt hoa lên.

Mình rốt cuộc đã gây nghiệt gì đây, Trọng Nham hồi hận muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho xong. Rõ ràng đã nói đời này tuyệt đối không được đi trêu chọc loại người như Cung Chất, nhưng cậu cứ nhiên lại đi câu dẫn một nam nhân nghiêm túc!

Khi Trọng Nham từ trong phòng tắm đi ra, Tần Đông Nhạc đã đổi xong ra giường mới, đang ngồi tựa vào đầu giường hút thuốc. Nam nhân bán nude nửa thân trên, xung quanh sương khói lượn lờ, khuôn mặt phẳng phất vẻ trầm tư, hình ảnh này khiến bản thân anh càng toát ra hormone nam tính làm người ta tâm động. Trọng Nham cước bộ tạm dừng một chút, trong lòng âm thầm văng tục một câu, cậu trước kia sao không phát giác ra Tần Đông Nhạc lớn lên lại câu nhân như vậy chứ.

Nhìn thấy Trọng Nham đi ra, Tần Đông Nhạc vội vàng dụi tắt tàn thuốc vào gạt tàn.

Trọng Nham khó nhọc nói: “Không sao, tôi không để ý.”

Tần Đông Nhạc không tiếng động thở dài: “Em nằm thêm một lát đi, bây giờ vẫn còn sớm.” Anh dám chắc bình thường Trọng Nham hẳn sẽ không rời giường sớm như vậy. Nghe Tiểu An nói giấc ngủ của em ấy không tốt, thường thường phải hơn nửa đêm mới có thể chân chính đi vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học bị đánh vỡ, Trọng Nham cũng hiểu được mình chưa thể thích ứng, ngáp một cái rúc đầu vào gối, làm như không có việc gì mà cách xa người Tần Đông Nhạc một chút.

Tần Đông Nhạc nghiêng người với lấy cái khăn giúp cậu lau tóc. Trọng Nham mơ mơ hồ hồ mà nhớ tới lần đi nghỉ ở suối nước nóng lúc trước, anh ấy cũng đã cẩn thận giúp mình lau khô tóc như vậy, trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu. Nếu cậu có thể trọng sinh thêm một lần nữa thì tốt rồi, xuyên về lúc vừa tỉnh lại một giờ trước, cậu xin thề, nhất định sẽ không đi trêu chọc câu dẫn Tần Đông Nhạc nữa.

Cậu sợ nhất chính là những người nghiêm túc giống như Cung Chất vậy.

“Chuyện đầu độc cây cảnh đã được giải quyết xong,” Tần Đông Nhạc cũng hiểu được trong căn phòng im ắng, bầu không khí có chút kỳ quái, chủ động mở miệng lên tiếng: “Nhưng mà Hoa Phổ lại không có mâu thuẫn trực tiếp với chúng ta. Cho dù là bị chúng ta đoạt mấy đơn hàng, những cũng không đến mức sẽ đẩy bọn họ tới tuyệt cảnh bí quá hóa liều khiến bọn họ phải mạo hiểm cả danh dự công ty bị phá hỏng mà làm như vậy.”

“Sau lưng bọn họ có người?”

“Anh hoài nghi vậy.” Tần Đông Nhạc nói: “Anh đã sắp xếp người điều tra, tạm thời còn chưa có tin tức.”

Trọng Nham trầm mặc một khắc, nhẹ giọng nói: “Vất vả rồi, Tần đại ca.”

“Có gì vất vả đâu.” Tần Đông Nhạc cười khổ: “Em nhất định cứ phải khách khí như vậy sao?”

Trọng Nham không lên tiếng.

Tần Đông Nhạc vắt cái khăn ẩm ướt lên thành giường, nhẹ giọng nói: “Trọng Nham, anh nói rồi, anh sẽ chờ em lớn lên. Trước khi em thành niên, anh cái gì cũng sẽ không làm, em không cần suy nghĩ nhiều.”

Trọng Nham ập a ập ứng giải thích: “Tôi không nghĩ qua...” không nghĩ qua muốn nghiêm túc thật tâm nói chuyện yêu đương với ai đó, trong mắt cậu, tình cảm căn bản là thứ không đáng tin.

Tần Đông Nhạc đại khái cũng đoán được lời Trọng Nham chưa nói ra miệng là gì, buồn bực quét mắt nhìn cậu một cái: “Vây vừa rồi khi em trèo lên người anh đã nghĩ cái gì?”

Trọng Nham không lên tiếng, trong lòng lại đang phản bác: Kia sao có thể giống nhau chứ? Tình một đêm ăn xong lau miệng rồi có thể đi, còn kết hôn sẽ phải nộp hết tiền lương cùng thẻ tín dụng, tính chất hoàn toàn bất đồng có biết không? (Jer: hóa ra em không muốn nộp tiền lương và thẻ tín dụng =))) vậy em cứ ngồi yên nhận tiền anh nộp là được rồi)

Tần Đông Nhạc cuối cùng mới kịp phản ứng việc Trọng Nham chủ động khi mới tỉnh lại là có ý gì. Anh nhớ có lần anh bắt gặp cậu lang thang trên đường vào buổi tối, khi đó em ấy còn nói muốn tìm người qua đêm... Tần Đông Nhạc hiện tại đã tin lúc ấy em ấy nói hoàn toàn là sự thật. Điều này khiến anh cảm thấy có chút đau đầu, bản tính không chút kiêng kỵ như vậy, anh phải làm thế nào mới coi chừng được người đây?

Hết

70. Chương 70: Kẻ Xâm Lấn

Trọng Nham không xác định chú Tần và Đường di có biết chuyện Tần Đông Nhạc ‘có suy nghĩ không an phận’ hay không, cậu cũng không có gan dám hỏi. Nhưng có lẽ là do trong lòng có quỷ, nên lúc xuống lầu ăn sáng, cậu cứ cảm thấy ánh mắt của hai vợ chồng họ nhìn cậu không thích hợp. Đặc biệt là khi Tần Đông Nhạc ngồi xuống ở bên cạnh cậu, nửa cái bánh bao hấp đang bị Đường di gấp khế rơi lại vào trong đĩa. Bác Tần nhìn qua trần định hơn nhiều lần, chỉ bất động thanh sắc liếc mắt nhìn con trai một cái, rồi lại cúi đầu tập trung ăn phần ăn của mình.

“Con ăn nhiều một chút.” Đường di che dấu đẩy cái đĩa đồ ăn tới trước mặt Trọng Nham: “Các con giờ đang thời kì phát triển lại học tập vất vả, dinh dưỡng phải đảm bảo.”

“Con cảm ơn dì.” Trọng Nham vốn có tài quan sát rất tinh tế, lúc trước không chú ý tới mấy lần bọn họ thất thố là bởi vì không có nghĩ tới phương diện này, hiện tại cậu và Tần Đông Nhạc lại còn ngồi cạnh nhau, quả nhiên cha mẹ anh ấy đã trở nên thiếu kiên nhẫn hơn, mà ngay cả Tần Đông An ánh mắt cũng đảo loạn quét qua quét lại trên người hai bọn cậu. Cậu hiện tại có chút ngạc nhiên Tần Đông Nhạc đã nói chuyện này với người nhà mình như thế nào, con thích một cậu nhóc? Con coi trọng bạn học của em trai? Con tính theo đuổi một nam nhân về làm con dâu hai người?

Phi, phi, phi, mi mới làm con dâu.

Tầm mắt Đường di cũng bắt giác quét tới quét lui giữa Trọng Nham và Tần Đông Nhạc, bà biết Tần Đông Nhạc nửa đêm trở về, cũng biết sau khi nó về sẽ lên phòng mình... tuy rằng từ tình huống hiện tại xem ra, Tần Đông Nhạc có vẻ như không có việc gì, Trọng Nham nhìn qua cũng thực bình tĩnh, hẳn là ngày hôm qua không có gì khác thường. Nhưng cho dù không có gì phát sinh, lòng bà cũng không thể nào trấn định được.

Gặp quỷ, Đường di buồn bực, bà rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nha.

Đường di không biết nói gì nên tìm đề tài hỏi han: “Tối nay Trọng Nham muốn ăn cái gì? Ăn cá nhé?”

Trọng Nham buông đũa trong tay xuống: “Cảm ơn dì, hôm nay con định chuyển về nhà. Chuyện trong công ty cũng đã làm rõ, thời gian qua con đã làm phiền cô chú nhiều, thật ngại quá.”

Đường di sững sốt một chút, quay đầu sang nhìn Tần Đông Nhạc: “Thật sự hết nguy hiểm rồi?”

Tần Đông Nhạc do dự một chút, trong chuyện này, người chủ mưu đứng sau còn chưa đào ra, có thể gặp nguy hiểm hay không anh cũng không dám chắc. Nhưng Trọng Nham ở trong nhà anh cũng không ổn, ít nhất bản thân em ấy cũng không chịu nổi.

“Hẳn là không có việc gì.” Tần Đông Nhạc hàm hồ cho qua: “Một cổ đông khác của công ty cũng ở cùng nhà với em ấy, có cậu ta làm bạn.”

Đường di nghe vậy lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, có người ở cùng nhà với Trọng Nham, vậy người kia có thể ôm tư tưởng không đứng đắn gì với Trọng Nham hay không... Đường di phục hồi tinh thần, nhất thời cảm thấy suy nghĩ của mình vô cùng . Bà không thể bởi vì con trai mình coi trọng một thiếu niên mà cảm thấy mọi người ai cũng có rắp tâm bất lương với thiếu niên đó.

“Vâng ạ, con còn rất nhiều tài liệu sách vở đều để ở nhà nữa.” Trọng Nham ngoan ngoãn đáp ứng, nhưng trong lòng lại nghĩ, vẫn nhanh chóng về nhà mình thôi, ngồi ở đây bị ánh mắt cả nhà họ qua lại bắn phá, một bữa cơm ăn cũng sẽ bị ghen ghét.

Đường di do dự gật đầu: “Nếu có gì không ổn, con cứ tới đây ở.”

Trọng Nham gật gật đầu, trong lòng ảm áp vô cùng. Đường di biết rõ tâm tư con trai mình mà vẫn có thể suy nghĩ quan tâm tới cậu như vậy, Trọng Nham thấy thực cảm động. Dựa theo tình hình này, về sau hẳn sẽ không phát sinh tiết mục cầu huyết: dì ấy thẳng tay ném chi phiếu vào mặt cậu rồi điên cuồng la hét “Tránh xa con tôi ra.”

Chú Tần nhẹ giọng ho khan: “Trọng Nham về nhà ở, vậy còn con?”

Động tác trong tay Tần Đông Nhạc tạm dừng một chút: “Con phải về nông thôn một chuyến.” anh nhìn thần sắc thất vọng trên mặt mẹ, sửa lời: “Tranh thủ trước tết Nguyên đán sẽ về.”

Đường di liếc mắt nhìn chồng mình vẫn trầm mặc ngồi bên cạnh, không biết nên nói gì cho phải. Lúc trước nguyên nhân Tần Đông Nhạc phải tới nông thôn ở chủ ý là muốn tránh Trọng Nham, nhưng Đường di cảm thấy học sinh trung học việc học nặng nề như vậy, sáng đi học tối mới về nhà, Tần Đông Nhạc bình thường muốn xuất hiện trước mặt Trọng Nham cũng không có khả năng. Cho dù là với Tiểu An, hai anh em sống dưới cùng một mái nhà, Tần Đông Nhạc có thể gặp mặt em trai được mấy lần? cho nên cũng không tất yếu phải chuyển xuống địa phương xa xôi đó.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải thời cơ tốt để nói chuyện, Trọng Nham và Tần Đông An đều ở đây. Đường di cố gắng nuốt xuống những lời muốn nói, thu xếp cho lũ nhỏ nhanh chóng ăn sáng rồi tới trường.

Tần Đông Nhạc cũng muốn ra ngoài, đơn giản tiện đường đưa bọn cậu đi học. Trong tay xách theo balo hành lý của Trọng Nham đi ra, Tần Đông An và Trọng Nham đều đã vác cặp sách đứng ngoài xe chờ anh. Thấy anh mang theo balo đi ra, Trọng Nham từ trong cặp sách của mình lấy ra chìa khóa nhà đưa cho anh: “Chìa dài là cửa nhà, chìa ngắn là cửa dưới lầu.”

Tần Đông Nhạc không nhận: “Anh có rồi.”

Trọng Nham sững sốt một chút.

Tần Đông Nhạc nói: “Lâm Bồi nhờ anh tới lấy một số tư liệu cho cậu ta, chìa khóa đưa anh mượn.” đương nhiên, anh cũng đã lên tìm người đánh thêm một bộ cho riêng mình nhưng điều này tuyệt đối anh sẽ không nói cho cậu biết.

Trong lòng Trọng Nham có chút do dự, nhưng mà so với Lâm Bồi, cậu quen biết Tần Đông Nhạc lâu hơn, hơn nữa thân phận và tính cách Tần Đông Nhạc càng khiến người ta thêm tín nhiệm. Ừm, quả thật cũng không phải người ngoài, đều bị anh ta chiếm tiệm nghi rồi... Trọng Nham mặt khế nóng lên một chút, lung tung khoát tay áo: “Được rồi, anh tự mình đi lấy đi. Nhớ giúp tôi lưu lại một tờ giấy nhắc dì giúp việc buổi tối làm đồ ăn cho tôi.”

Tần Đông An ở bên nói thầm: “Về cái gì mà về, về nhà cũng chỉ có một mình, còn không bằng tiếp tục ở nhà tôi. Nếu ông chê phòng anh hai giường chiếu không thoải mái, ông có thể sang phòng tôi.”

Tần Đông Nhạc liếc thẳng em một cái, Tần Đông An rụt vai, tâm nói ánh mắt có cần dọa người thế không, em cũng không nói gì sai! Còn không phải đang giúp anh giữ người lại sao? Nam nhân đang yêu mà đặc biệt là nam nhân tương tự đơn phương quả thực không thể nói lý!

Tần Đông Nhạc để hai cậu nhóc lên xe, lái ra khỏi Tần gia, lại như vô ý mà hỏi Trọng Nham: “Mấy bồn hoa trong phòng là em kêu người đưa tới sao?”

Tần Đông An nhanh nhẩu: “Là em đó!”

Tần Đông Nhạc không để ý tới cậu nhóc.

Trọng Nham gật đầu: “Phòng anh nhiều khoảng trống, để thêm mấy chậu hoa sẽ trông đẹp hơn.”

Tần Đông Nhạc khoe miệng hơi hơi cong lên: “Ừ, quả thật nhìn đẹp hơn nhiều.”

Trọng Nham mắt sắc nhìn thấy, vốn không có gì, nhưng bị anh cười như vậy, không khí trong xe đột nhiên thay đổi, mặc danh kỳ diệu nhiều thêm một loại không khí mềm mại ngọt ngào. Đến Tần Đông An cũng mang biểu tình hồ nghi quét qua quét lại nhìn hai người, nghi hoặc lại giống như nháy mắt rút cuộc hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tần Đông Nhạc thả bọn họ xuống trước cổng trường rồi rời đi, Trọng Nham cả ngày đều có chút tâm thần bất định. Tuy rằng trong nhà có Lâm Bồi sống cùng như người nhà, nhưng Lâm Bồi và cậu mỗi người đều có địa bàn riêng của mình, còn Tần Đông Nhạc lại bất đồng, anh giống như một kẻ xâm lấn, chưa trải qua sự cho phép của cậu đã lên vào chỗ trống mà đứng. Trọng Nham thực lo lắng loại hành vi lợi dụng sự sơ hở này về sau anh ấy sẽ càng làm càng quen.

Chờ tới khi tan học về nhà, Trọng Nham phát hiện lo lắng của mình hoàn toàn biến thành sự thực: Tần Đông Nhạc cứ nhiên đem hành lý dọn tới nhà cậu.

Trọng Nham hằm hừ dùng chân đá đá đóng hành lý để ở cửa khách phòng: “Giải thích coi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Tần Đông Nhạc đứng ở cửa phòng bếp, trong tay còn bưng một cái nồi đất, trên mặt biểu tình tựa tiểu phi tiếu: “Không có gì để giải thích, anh và Lâm Quyền đổi ca, cậu ấy về nông thôn, anh ở lại nội thành chờ tin tức.”

Lợi dụng sơ hở loại chuyện này quả nhiên càng làm càng quen tay. Trọng Nham khó chịu trừng anh: “Chờ tin tức nhất định phải ở trong nhà tôi sao?”

Tần Đông Nhạc thực ngắn gọn đáp lại: “Bởi vì lo lắng.”

Rốt cuộc lo lắng cái gì...

Tần Đông Nhạc đặt nồi đất lên bàn cơm: “Đi giúp việc làm không ít bánh bao hoành thánh, anh đã để bớt lại trong tủ lạnh. Tối nay dùng hoành thánh ăn khuya.” Hiện tại cơm trưa cùng cơm chiều Trọng Nham đều ăn ở căn tin trường, ở nhà chỉ ăn bữa sáng và bữa khuya, lượng công việc của đi giúp việc cũng giảm đi rất nhiều, hiện tại chỉ cần chuẩn bị mấy món ăn khuya phong phú cho Trọng Nham là được.

Trọng Nham đang trong giai đoạn phát triển, chỉ riêng bữa chính cũng đã ăn một lượng lớn, tối về nhà bụng vẫn réo âm ỉ. Lúc này ngửi thấy mùi thơm từ nồi đất phát ra, không thèm thăm vẩn Tần Đông Nhạc nữa, vội vàng buông cặp sách chạy đi rửa tay. Tần Đông Nhạc ở sau lưng cậu cười cười, anh cảm thấy hình như anh đã tìm được biện pháp để đối phó với tiểu hồ ly này rồi.

Khi Trọng Nham đi ra, Tần Đông Nhạc ngồi ở bên cạnh bàn nghe điện thoại, thấy cậu đi ra, vươn tay chỉ nồi đất để trên bàn cơm, ý bảo cậu nhanh tới ăn cho nóng, miệng còn vội vàng nói với điện thoại: “Anh hiểu rồi, tốt nhất vẫn nên lộ mặt, dù sao trong chuyện này vẫn còn chưa rõ ràng... ừ, cậu nói đúng.”

Trọng Nham căng lỗ tai ra nghe nhưng cũng không hiểu gì.

Tần Đông Nhạc cúp điện thoại nói với cậu: “Tối 24 có một hoạt động, do hiệp hội Hoa Lan tổ chức. Lâm Quyền nói cả hai chúng ta nên tới tham gia.”

“Hoạt động gì?”

Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ nói: “Vui chơi giải trí, tiện thể tạo quan hệ.”

Trọng Nham nuốt xuống miếng hoành thánh, tò mò hỏi: “Chúng ta đã gia nhập hiệp hội này rồi à?”

Tần Đông Nhạc buồn cười nhìn cậu: “Em không biết?”

“Tôi biết cái gì?” Trọng Nham không cao hứng nhìn anh: “Có ai nói gì với tôi sao?”

Tần Đông Nhạc rướn người qua cái bàn, ở trên đầu cậu xoa xoa. Động tác này đã một thời gian không thấy anh làm, Trọng Nham nhất thời có chút xa lạ, sững sốt một chút lại cúi đầu, làm như không có việc gì mà ăn hoành thánh của mình.

“Hiện tại em biết cũng không sao.” Tần Đông Nhạc ôn tồn lên tiếng: “Về phần quá trình thế nào, cứ giao cho người phía dưới... Tỷ như anh đi làm là được, đây là phong thái lãnh đạo nha.”

Trọng Nham nghe được mấy chữ ‘người phía dưới’, trên mặt nhất thời hiện lên thần sắc cổ quái, tâm nói: Tần Đông Nhạc vẫn rất có tự giác đi. Nhưng mà nhìn giá trị vũ lực của anh, nếu thật sự ở cùng một chỗ với anh ấy, không biết có thể đề được anh ấy không... khụ, khụ, sao lại nghĩ tới chuyện không đứng đắn thế này chứ, cậu lại nghĩ tới chuyện không đứng đắn này là thế nào?

Tần Đông Nhạc lại hỏi cậu: “Có đi không?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Đi.” Cậu không thể bỏ mặc mọi chuyện cho Tần Đông Nhạc mà không quan tâm được, nếu thật sự như vậy, không phải mình sẽ dần mất quyền lực hay sao? Thích hợp bảo trì mức độ xuất hiện trước công chúng vẫn là cần thiết, miễn cho về sau có đứng cạnh Tần Đông Nhạc, người ta sẽ không nghĩ cậu là lão bản Ba Mươi Sáu Quận, mà có khi lại nghĩ cậu là tiểu bạch kiểm do Tần Đông Nhạc bao dưỡng mất.

Tần Đông Nhạc cười nói: “Được, cùng đi.”

Trọng Nham có chút hoài nghi nhìn nhìn anh, tổng cảm thấy hình như mình vừa bị lột hổ thì phải. Nhưng Tần Đông Nhạc không phải là người có nhiều tâm nhãn như vậy.

“Mau ăn đi.” Tần Đông Nhạc thông dong nghênh đón tia nhìn chằm chằm từ cậu: “Ăn xong, sớm nghỉ ngơi một chút.”

Trọng Nham nói: “Vừa rồi tôi quên hỏi một chuyện, anh tính toán ở nhà tôi bao lâu?”

Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ nói: “Tùy biểu hiện của em.”

Trọng Nham: “...”

Chó má, tùy biểu hiện là có ý gì? Biểu hiện tốt thì anh sẽ đi? Hay biểu hiện tốt anh liền mặt dày mày dạn không đi nữa? vậy lão tử rốt cuộc nên biểu hiện thế nào đây?!

Tần Đông Nhạc không để ý biểu tình rối rắm trên mặt Trọng Nham, bình tĩnh tự nhiên đứng lên đi tới khách phòng. Kỳ thật giúp Lâm Bồi chỉ là kiếm cớ, tài liệu của cậu ta đã sớm dọn hết xuống phòng thí nghiệm ở nông thôn rồi. Nhưng nếu không lấy cớ này, Trọng Tiểu Nham phỏng chừng sẽ không dễ dàng cho anh bước chân vào cửa như vậy. Không thể tiến vào, vậy anh sao có thể gần gũi em ấy đây?

Nhóc con xấu tính này, cấp chút dương quang liền sáng lạn, nếu muốn của em ấy, tuyệt đối không thể thả dây câu quá dài!

Mấy năm gần đây, những ngày lễ tết kỷ niệm của phương Tây rất thu hút với giới trẻ. Gì mà lễ tình nhân, lễ Giáng sinh, cho dù không tính là tín đồ, nhưng khi tới những ngày lễ tết như vậy ai ai cũng có chút hưng phấn. Đám học trò bị việc học áp lực nặng nề, hành cho không còn chút máu cũng hưng phấn không chịu nổi, cả ngày đều bàn tán xôn xao sau khi tan học sẽ cùng đi quẩy ở đâu.

Tần Đông An ghé lên mặt bàn hai mắt u oán nhìn Trọng Nham thu dọn sách vở, lại hỏi một lần: “Có thể dẫn tôi đi cùng không?”

Trọng Nham tốt tính xoa xoa đầu thẳng bạn: “Ngoan.” Đáp án đương nhiên không thể dẫn cậu ta đi, hiện tại, Tần Đông Nhạc vẫn còn đang điều tra chủ mưu đứng sau vụ ‘đầu độc cây cảnh’, cho bọn chúng một cái bìa ngấm bên ngoài, đương nhiên không thể thiếu cổ động bọn cậu.

Tần Đông An thở dài: “Từ khi ông và anh hai gian – dứ với nhau, càng ngày càng lạnh nhạt tôi.”

Trọng Nham ho khan hai tiếng, ánh mắt quái dị nhìn thẳng bạn, “Gian – dứ?” tiểu tử này rốt cuộc biết cái gì rồi? sao lại dùng hình tượng như vậy... không đúng, sao lại dùng từ đáng khinh như vậy để hình dung mối quan hệ giữa mình và Tần Đông Nhạc?

Tần Đông An hắc hắc cười cười: “Thôi, thôi, không đùa ông nữa. Biết hai người các ông có chuyện nghiêm túc rồi.”

Hai thiếu niên vác cặp sách đi ra khỏi lớp học, hòa cùng đám học sinh chung quanh đang ào ra như ong vỡ tổ rời khỏi trường học. Chiếc xe ô tô dừng ở chỗ cũ, Tần Đông Nhạc đứng ở cạnh xe đang nói chuyện với lái xe Tiểu Trương, nhìn thấy bọn họ đi ra, vẫy vẫy tay nói: “bên này.”

Tần Đông Nhạc mặc một bộ tây trang màu đen, càng tôn lên dáng người cao ngất của anh, Trọng Nham nhân lúc đèn đường mờ ảo tạo điều kiện không kiêng nể gì mà chảy nước miếng ngắm nhìn anh từ đầu tới chân, trong lòng thầm nghĩ nếu Tần gia nghèo một chút, hoặc là bản thân Tần Đông Nhạc nghèo một chút thì tốt rồi, cậu có thể mặt dày mày dạn bày ra bộ dạng lão bản Ba Mươi Sáu Quận chơi trò quy tắc ngầm linh tinh gì đó cho đỡ thêm...

Tần Đông Nhạc nhét Tần Đông An vào trong xe, dặn Tiểu Trương trên đường về lái xe chậm một chút, rồi lại nhét Trọng Nham vào ghế sau xe mình: “Y phục của em để ở sau ghế, tự em thay đi.”

Trọng Nham không còn lời gì để nói nhìn ra phía sau chỗ ngồi lấy bộ tây trang màu đen, cảm thấy mình tựa như một người mẫu tội nghiệp phải chạy show liên tục.

“Lát nữa không được uống rượu.” Tần Đông Nhạc dặn dò: “Cầm ly nước trái cây uống đại diện là được rồi, em tuổi còn nhỏ, người khác sẽ không xoi mói.”

Trọng Nham cùng anh tranh cãi: “Họ cứ xoi mói rồi sao?”

Tần Đông Nhạc cũng không quay đầu lại đáp: “Anh giúp em uống.”

Trọng Nham: “...”

Được rồi, cho dù linh hồn mình là một người già nhưng người khác lại hoàn toàn không biết. Trọng Nham không biết là cao hứng hay tiếc nuối mà cảm thán một câu, cái này là nể mặt thời cuộc nha.

Khi bọn họ tới khách sạn, tiệc tối đã bắt đầu được một lát. Trong khi đa số thành viên tham dự buổi tiệc đều là các ông già bà cả thì hai thanh niên thân cao chân dài đẹp trai ngồi ngồi đồng thời xuất hiện vẫn vô cùng hấp dẫn mắt nhìn. Tần Đông Nhạc trước tiên dẫn Trọng Nham tới nhận thức những người phụ trách trong hiệp hội, đồng thời cùng làm quen và hàn huyên với các công ty hoa cỏ khác, sau đó mới dẫn cậu đi tìm đồ ăn.

Khi Trọng Nham từ trong tay Tần Đông Nhạc tiếp nhận một ly nước táo ép, cách đó không xa ở khu đồ mặn, nhìn thấy một người thập phần quen mắt, nhưng lại không nên xuất hiện ở chỗ này.

“Trương Hách.”

Tần Đông Nhạc quay đầu lại nhìn cậu: “Em nói gì?”

Trọng Nham thu hồi tầm mắt dừng trên mặt Trương Hách, cười cười nói: “Không có gì, nhận sai người.”

Hết

71. Chương 71: Con Thỏ Tốt

Trọng Nham lấy di động ra xem đồng hồ, trong lòng âm thầm tính toán Trương Hách tới khi nào mới tới chỗ mình.

Hải Thanh Thiên hôm trước đã gọi điện cho cậu, nói Trương Hách và Lý Ngạn Thanh cãi nhau âm ỉ, cụ thể nguyên nhân gì không rõ. Bọn họ chụp được ảnh Trương Hách và Lý Ngạn Thanh cùng đi ra từ nhà máy hóa chất, tới nhà hàng phụ cận ăn cơm, kết quả ăn được một nửa Lý Ngạn Thanh tức giận xô đổ bàn ăn, khiến nhà ăn náo loạn một hồi, tiểu thiếu gia bốc đồng cứ như vậy không quan tâm quay đầu bỏ đi mất.

Sau đó công tác bồi thường đều do Trương Hách làm. Trương Hách tựa hồ cũng bận mình không ít, Trương Minh Nghiên chủ động chạy tới giải thích, hẳn ngay cả cửa cũng không mở.

Trọng Nham kỳ thật không ngạc nhiên khi bọn họ trở mặt như vậy, Lý Ngạn Thanh hoàn toàn khác với tình huống của cậu năm đó, Trọng Nham khi đó mới tới, không chỗ nương tựa, bên người không có một ai (kể cả ông bà cậu) đồng ý nhiều lời, nói với cậu mấy câu. Cậu qua tuổi 17, sau khi đặt chân vào cửa Lý gia, trừ bỏ cần rằng đi về phía trước, thì không còn đường lui nào khác. Cậu cần có người chỉ điểm cho cậu phải làm sao để sống sót trong hoàn cảnh xung quanh đều là lang sài hổ báo, nên khi đối mặt với Trương Hách tự nhiên rất cung kính, tư thái làm được mười phần.

Mà Lý Ngạn Thanh phá gia chi tử được nuông chiều từ bé, từ nhỏ tới lớn không thiếu tiền tiêu, tuy rằng xuất thân không mấy vẻ vang nhưng bên người vẫn có cha mẹ chống lưng, cậu ta chưa từng chịu một áp lực lớn lao nào. Hiện giờ lại được Lý lão gia coi trọng, lại càng tâm cao khí ngạo, chỗ nào mà thềm nghe Trương Hách ở trước mặt cậu ta khoa chân múa tay.

Mà bản thân Trương Hách cũng không phải loại người có tính nhẫn nại, ở rất nhiều phương diện ông ta rất cố chấp. Có câu tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, nhưng đối với Trương Hách liền biến thành học trò chủ động đi thích ứng với cách giảng dạy của ông ta. Nhìn tình huống trước mắt, Lý Ngạn Thanh rõ ràng là một học trò không thích ứng được với cách dạy của Trương Hách.

Ở kiếp trước, tiết mục ồn ào trở mặt này hẳn đã phát sinh ở vài năm sau. Hoặc có lẽ là do Lý Ngạn Thanh ngoài ý muốn bị đón trở về Lý gia, dẫn tới một màn này đã xảy ra trước vài năm, mà kết quả hiển nhiên không thay đổi. Trương Hách không hài lòng với đứa học trò không nghe lời này, muốn tìm một đứa khác biết nghe lời... lại dễ khống chế.

Trọng Nham thoáng có chút hoang mang thầm nghĩ, mình thuộc loại hình dễ khống chế sao? Trương Hách tính tình không tốt, là thật sự không tốt, hơn nữa sau khi cậu tiếp nhận sinh ý của Lý gia, quan hệ thầy trò bắt đầu chậm rãi biến thành không hòa hợp. Loại tình huống này có chút cùng loại với mối quan hệ giữa hoàng đế Thuận Trị và thúc phụ Nhiếp Chính vương Đa Nhĩ Cổn của ông ta. Trọng Nham nhớ rõ có mấy lần bị mình chống đối, Trương Hách tức giận đem cả văn phòng đều đập nát. Có lẽ trong mắt ông ta, Trọng Nham dù có làm tổng tài vẫn chỉ là một đứa học trò, nhưng đối với Trọng Nham, cậu cho tới bây giờ vẫn chỉ là chính cậu mà thôi.

Đang lúc xuất thần, chợt nghe bên cạnh vang lên một tiếng nói nhẹ nhàng ôn hòa: “Nghe nói Lan Hồ Điệp có nguồn gốc từ rừng mưa nhiệt đới, thân đơn song phụ sinh, là chủng hoa mấy năm gần đây rất được ưa chuộng.”

Trọng Nham nháy mắt mấy cái, chú ý tới giống lan hồ điệp đang được triển lãm bị mình nhìn chằm chằm hồi lâu. Vừa rồi nghe người ta giới thiệu đây là giống hoa mới nhất năm nay được một công ty hoa cỏ tạo ra, đóa hoa màu kim sắc mang theo tia hồng sắc dọc cánh hoa, trông phi thường xinh đẹp. Nhưng mà Trọng Nham cũng không quan tâm chúng nó có xinh đẹp hay không, bởi vì mọi loại hoa trong mắt cậu đều không khác nhau là mấy, điều cậu quan tâm chính là bán ra có được giá tốt hay không.

“Vậy sao? Tôi không hiểu lắm.” Trọng Nham có lệ cười cười, quay người lại phát hiện người đang cùng mình nói chuyện chính là Trương Hách.

Trọng Nham trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

Trương Hách trong trí nhớ vẫn gương mặt tao nhã kia, khi đối diện với Trọng Nham, ánh mắt thường toát ra vẻ tán thưởng cùng yêu mến, tựa như một trưởng bối ôn hòa hiền hậu. Người trước mặt cùng người trong trí nhớ không kém mấy may, nhưng khi Trọng Nham nhìn hắn, trong lòng khó hiểu nổi lên lãnh ý. Cậu nhận thức Trương Hách nhiều năm như vậy, trước kia chưa bao giờ biết dưới lớp da mặt ôn hòa kia lại có một gương mặt đáng sợ khác.

Trương Hách như không chú ý tới thần sắc hơi kinh hoàng của Trọng Nham, mỉm cười hỏi han: “Thấy cậu nhìn lâu như vậy, còn tưởng rằng cậu thực thích chủng hoa mới này.”

Trọng Nham khách khí cười cười: “Tôi chỉ hứng thú với kiếm tiền.”

Trương Hách thoáng giật mình, lại lập tức nở nụ cười: “Tiểu huynh đệ quả là một người thẳng thắn.”

Trọng Nham phát hiện ánh mắt hắn theo những lời nói này xảy ra chút biến hóa vi diệu, nét tao nhã trong ánh mắt khẽ nhạt dần, thay thế bằng một tia thẳng thắn vô ý. Đây là một cao thủ trong việc sát ngôn quan sắc*, có thể nắm bắt nội dung câu chuyện, không ngừng điều chỉnh lời nói cử chỉ dựa theo sở thích của đối phương. Trọng Nham thầm nghĩ rằng, hắn tựa như một lão yêu tu luyện ngàn năm, sẽ ở trước mặt mỗi người mà tùy tâm biến hóa thành bộ dạng mà người ta tối nguyên ý tiếp thu. Kiếp trước cậu bơ vơ không nơi nương tựa, cho nên khi xuất hiện trước mặt cậu, Trương Hách chính là một trưởng bối bác học ôn hòa, một thầy giáo tôn kính có thể dẫn đường cậu đi tới thành công. (*Sát ngôn quan sắc: dễ dàng đoán ý qua lời nói và sắc mặt.)

Trọng Nham ngẫm thử dài, vẫn là công lực không bằng người mới bị người ta vui đùa mà xoay vòng vòng đi.

“Tiên sinh cũng kinh doanh hoa cỏ sao?” đó cũng là vấn đề khiến Trọng Nham thập phần buồn bực từ khi mới đặt chân vào đây, công việc kinh doanh của Trương Hách cùng việc kinh doanh buôn bán cây cảnh hoa cỏ cách xa vạn dặm, hắn như thế nào có thể mò tới được đây? Không phải là muốn tới cọ ăn cọ uống đây chứ?

Trương Hách cười lắc đầu: “Tôi kinh doanh hóa chất. Sản phẩm hiện nay của chúng tôi cần một loại tinh dầu thiên nhiên làm chất phụ gia, chúng tôi đang cùng người phụ trách của ‘Thế Kỷ’ bàn bạc mới làm ăn này, cũng coi như một đối tác của ‘Thế Kỷ’ đi. Nơi này có hoạt động, liên thuận tiện mời tôi tới xem.”

Tên tuổi của “Thế Kỷ hoa cỏ” Trọng Nham cũng đã từng nghe tới, bọn họ xem như một công ty dịch vụ hoa cỏ có quy mô khá lớn, có mỗi hàng bên phía Chính – phủ nên thường xuyên có được những đơn hàng cây xanh công viên, đường phố. Nhưng theo hiểu biết của Trọng Nham, sản phẩm của Thế Kỷ chủ yếu là các cây xanh lâu năm, đặc biệt là các loại cây xanh thích hợp trồng trong đô thị, chủ yếu được cung cấp bởi các công ty cây xanh lớn ở phía nam, diện tích trồng trọt của bọn họ không lớn, hoàn toàn không gieo trồng những thực vật lấy tinh dầu. Trương Hách nói tới kinh doanh tinh dầu, nghe qua càng như tùy tiện tìm cớ.

Trọng Nham cười cười không truy vấn. Cậu âm thầm tính toán Trương Hách xuất hiện ở đây, rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm là muốn lôi – kéo mình đây?

“Tiểu huynh đệ có kinh doanh hoa cỏ sao?” Trương Hách hỏi lại.

Trọng Nham gật đầu: “Đúng vậy, chỉ mở mấy cửa hàng bán hoa mà thôi. Buôn bán nhỏ, chưa tính là kinh doanh.”

Trương Hách không chút để ý đem đề tài chuyển dời tới vấn đề kinh doanh hoa cỏ mấy năm gần đây. Trọng Nham cũng không khỏi bội phục mức độ sắc bén của Trương Hách đối với thị trường, mặc dù đang nói tới một lĩnh vực không quen thuộc, nhưng hắn vẫn như cũ có thể tổng hợp được chính sách chính trị, nhu cầu thị trường, thu nhập người dân từ đó suy đoán ra hướng đi của thị trường.

Cho tới khi cuộc nói chuyện chấm dứt, sự kiêng kỵ của Trọng Nham đối với hắn đã bay lên một tầng cao mới.

Phát hiện đối thủ là người có thực lực cường đại như thế, đối với Trọng Nham mà nói không phải là chuyện khoái trá gì. Tâm tình buồn bực, Trọng Nham bắt tri bắt giác uống hai ly rượu. Từ hội trường đi ra còn tương đối thành tỉnh, chờ tới khi ngồi lên xe đã bắt đầu mơ mơ hồ hồ, về tới nhà hoàn toàn là được Tần Đông Nhạc đỡ đi lên.

Trọng Nham ngồi ở trên ghế sa lông, mắt say lơ đãng sương mù nhìn Tần Đông Nhạc bận rộn chạy ra chạy vào, trước giúp cậu cởi áo vest treo lên, rồi chạy tới nhà vệ sinh lấy khăn ẩm lau mặt cho cậu, rồi lại chạy tới phòng bếp pha nước mật ong... đột nhiên lương tâm nổi lên, nội tâm áy náy cũng từ đó mà trào ra.

Cậu không thể cứ ái muội không rõ mà ràng buộc người khác, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang đâu, Tần Đông Nhạc vì Ba Mươi Sáu Quận mà ngay cả nhà mình cũng không về, cậu tại sao lại có thể lợi dụng năng lực của anh ấy tới quản lý công ty cho cậu, giúp cậu kiếm tiền, lại còn lợi dụng tình cảm của người ta, thêm nhỏ dãi thân – thể người ta? Thật quá tệ bạc đi.

Tần Đông Nhạc bưng một chén nước ấm ngồi xuống bên cạnh cậu, thử để cậu cảm cốc nước uống, lần thứ hai liền buông tha, rõ ràng tự mình cầm cốc nước kề sát miệng cậu: “Nào, uống chút nước ấm đi.”

Trọng Nham ngoan ngoãn uống nước, nước mật ong không nồng không nhạt, chảy qua yết hầu khô cạn, khiến cậu sảng khoái muốn thở dài.

Tần Đông Nhạc sờ sờ trán cậu: “Đi ngủ đi.”

Trọng Nham lật tay kéo tay anh lại: “Tần đại ca.”

Tần Đông Nhạc tùy ý để cậu lôi kéo, trong mắt thần sắc ôn nhu.

Trọng Nham không dám nhìn vào mắt anh, buồn thanh hờn dỗi nói: “Tần đại ca, anh về nhà ở đi.”

Tần Đông Nhạc lẳng lặng nhìn cậu, không lên tiếng.

Trọng Nham hít sâu một hơi: “Tôi không phải trẻ con, không cần có người trông coi. Tôi cũng không hy vọng bị người khác trông coi. Mặt khác,” Trọng Nham khó khăn nuốt nước miếng một cái: “Mặt khác tôi hy vọng quan hệ giữa chúng ta có thể đơn thuần một chút, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, tôi dù thế nào... dù thế nào cũng phải làm một con thỏ tốt...”

Nói xong những lời này, trong lòng Trọng Nham lại càng áy náy. Được người khác đối xử nghiêm túc đối với cậu mà nói là một chuyện đáng sợ nhất trên đời. Trên đời này chỉ có mình cậu tự biết, cậu không tốt đẹp như vậy, cậu đa nghi xảo hoạt, tâm tư thâm trầm, không một ai có thể chịu được người yêu mình như vậy. Bọn họ cuối cùng đều sẽ thất vọng.

Trọng Nham chịu không nổi bọn họ thất vọng.

Tần Đông Nhạc đích xác thất vọng, là thất vọng đối với bản thân. Từ sau khi gặp được Trọng Nham, phán đoán của anh luôn xuất hiện lệch lạc, thậm chí còn phá hỏng những kế hoạch trước đây anh đặt ra. Hoặc có lẽ là do hành vi không dự đoán được đêm đó của Trọng Nham kích thích một tác đại loạn mới khiến anh làm ra quyết định không lý trí như vậy.

Anh không nên từng bước ép buộc Trọng Nham.

Tần Đông Nhạc thở dài, từ ghé sa lông bé Trọng Nham lên. Trọng Nham giãy dụa tay chân một chút, lại bị anh dùng lực đè lại: “Đừng lộn xộn, anh bế em về phòng mình.”

Trọng Nham nghe được mấy chữ về phòng, liền không dám lộn xộn nữa.

Trên trần chỗ rẽ cầu thang có gắn một cái đèn hình bông hoa đang rủ xuống, ánh đèn nhu hòa chiếu xuống cầu thang, khiến Tần Đông Nhạc có ảo giác như đang bước lên sân khấu. Anh cúi đầu nhìn nhóc con đang nhắm mắt nằm trong lòng mình, trong lòng có chút co rút. Đây không phải là hình ảnh anh chờ mong, nhưng cuộc sống an bài thường không do con người làm chủ.

“Sáng mai anh sẽ dọn đi.” Tần Đông Nhạc thấp giọng nói: “Anh không nên ép buộc em.”

Trọng Nham nháy mắt mấy cái, không lên tiếng.

“Trước khi anh gặp cha em, anh đã nói chuyện với ba mẹ mình, lúc ấy ba anh muốn anh rời đi một thời gian. Anh không biết ông ấy là muốn anh bình tâm lại hay là muốn lợi dụng khoảng cách cùng không gian khiến anh có thể thu hồi tâm tư đặt trên người em, cho nên, anh đã chuyển tới nông thôn ở, vẫn luôn không trở về.”

Trọng Nham mơ hồ suy nghĩ, hóa ra anh ấy tới nông thôn là vì vậy...

Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Nếu không phải lần này xảy ra chuyện, anh khả năng vẫn chưa quay về. Nhưng sau khi sự việc xảy ra, anh chỉ muốn canh giữ ở bên cạnh em, anh sợ em sẽ gặp phải nguy hiểm nào đó.”

Trọng Nham mở mắt ra, phòng ngủ không mở đèn, mặt Tần Đông Nhạc lại chìm trong bóng tối, điều này khiến cậu cảm thấy không thoải mái.

Tần Đông Nhạc đi lên tầng hai, phát hiện toàn bộ lầu hai đã được nối thông, một nửa là phòng ngủ, nửa còn lại là thư phòng. Bố cục phi thường trống rỗng, nhưng một người ở địa phương như vậy, trong lòng không cảm thấy trống trải sao? Hay là chủ nhân trước của căn nhà đã bố trí như vậy, Trọng Nham chỉ là bị động tiếp nhận hết thảy nơi này? Căn nhà hẳn là do người Lý gia chuẩn bị, đối với bọn họ mà nói, sự tồn tại của Trọng Nham chỉ là râu ria, sở thích của Trọng Nham tự nhiên cũng chỉ là râu ria.

Tần Đông Nhạc sờ soạng đặt cậu nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp cho cậu.

Trọng Nham kéo góc chăn, ở trong bóng tối nhìn anh.

Tần Đông Nhạc tựa hồ mỉm cười một chút, vươn tay ôn nhu xoa xoa đầu cậu: “Kế hoạch ban đầu của anh vốn là đợi tới sau khi em trưởng thành mới bắt đầu theo đuổi em. Anh quyết định sẽ nghiêm khắc dựa theo kế hoạch này mà thực thi.”

Trọng Nham: “...”

Cậu chờ mong nghe được không phải câu này.

Tần Đông Nhạc xoay người đi ra ngoài: “Anh nói rồi, anh nghiêm túc.”

“Đừng nghiêm túc với tôi.” Trọng Nham thì thào sau lưng anh: “Tôi chưa bao giờ thật tâm.”

Cước bộ Tần Đông Nhạc tạm dừng một chút, lại tiếp tục bước về phía trước, từng bước một đi xuống cầu thang.

Trọng Nham nghe được tiếng bước chân xa dần, trong lòng có chút thoải mái, lại có chút buồn bực, chính bản thân cậu cũng không biết mình buồn bực vì cái gì.

Hết

72. Chương 72: Lão Yêu Ngàn Năm

Trong quán cà phê, góc lầu hai, nhân viên phục vụ đặt đồ khách hàng order xuống, cúi người rời đi.

Trọng Nham đẩy tách cà phê tới cho thanh niên ngồi đối diện, nhẹ giọng than thở: “Tối rồi mà nhất định đòi uống cà phê, anh có thể ngủ được sao? Vẫn nên gọi chút đồ ăn đi, bổ sung năng lượng.”

Hải Thanh Thiên khoát tay: “Không sao, buổi tối mới có tinh thần làm việc.”

Chất lượng giấc ngủ của Trọng Nham vẫn không tốt nên buổi tối thường không dám uống đồ có chất kích thích, chỉ uống ngũ cốc hoặc sữa. Cậu mới vừa tan giờ tự học tối, lượng cơm chiều giải quyết ở căn tin đã sớm bị tiêu hóa hết.

“Hương vị cũng không tệ.” Trọng Nham ở một bên lang thôn hỏ yết ăn gì đó, vừa bớt thời gian phát biểu bình luận: “Nhưng không ngon bằng a di nhà tôi nấu. Còn không bằng về nhà tôi.”

Trọng Nham nghĩ tới chức nghiệp của Hải Thanh Thiên, do dự một chút: “Anh có nghĩ tới sẽ đổi sang một nghề khác không?”

Hải Thanh Thiên nhìn cậu, trong mắt nổi lên lo lắng: “Đã từng nghĩ, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.” Anh không muốn tiếp tục đàm luận vấn đề con đường tương lai của mình, chuyển hướng sang cái laptop để trên bàn: “Nhìn cái này đi. Tôi phát hiện có một thứ rất thú vị.”

Trọng Nham miệng lúng búng đồ ăn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn màn hình máy tính, trên màn hình là hình ảnh một tờ biên lai nhận mười nghìn nhân dân tệ chi trả cho việc cố vấn thông tin cho công ty trách nhiệm hữu hạn hóa chất Lỗ Nguyên, kí tên qua quýt, miễn cưỡng nhìn ra tên người kí là Trình Phúc Hải. Chữ viết hữu lực, là của một nam nhân, ngày ký là vào chín tháng trước.

“Đây là cái gì?”

“Rất thú vị đó.” Hải Thanh Thiên trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Trương Hách gần năm trước đã thuê một thám tử tư. Cậu đoán xem gã muốn điều tra cái gì?”

Trọng Nham lấp bắp kinh hãi: “Chín tháng trước?”

Biên lai thu nhận là vào chín tháng trước, vậy chứng tỏ chuyện Trương Hách muốn điều tra đã tra ra được, có tờ biên lai này chứng tỏ giao dịch đã kết thúc mới trả tiền phí dụng. Mà sau đó liền xảy ra chuyện Lý gia phái người tới Lâm Hải tìm cậu đòi Phỉ Thúy Long Bội, rồi đón cậu lên thủ đô, mấy chuyện này liệu có liên quan gì với nhau không?

Cái đĩa trong tay Trọng Nham vô ý thức mà quấy quấy đĩa mỳ Ý, cậu cảm thấy Trương Hách hẳn là không có liên quan gì tới chuyện phỉ thúy long bội, dù sao cũng là di sản của nhà Trương lão phu nhân... Trương?

Trương?!

Trọng Nham giật mình một cái, chỉ kém không ném luôn cái đĩa xuống: “Trương Hách cùng Lý lão phu nhân có quan hệ thân thích sao?”

Hải Thanh Thiên hơi cúi đầu nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cái này... tạm thời còn chưa chắc. Cha mẹ Trương Hách đều ở nước ngoài, chưa phát hiện hẳn ta ở trong nước có thân thích gì.”

Trọng Nham trong đầu hỗn loạn đủ loại tin tức, tạm thời không để ý tới Trương Hách và nhà ngoại Lý Thừa Vận có quan hệ gì không, điều cậu muốn biết chính là chuyện Trương Hách điều tra cùng việc cậu bị mang lên thủ đô có liên quan gì với nhau không thôi?

“Anh có thể tra được hẳn ta đã điều tra chuyện gì không?”

Hải Thanh Thiên do dự một chút: “Không dễ làm, nhưng tôi có thể thử.”

Tiếp xúc lâu như vậy, Trọng Nham đối với tính cách của Hải Thanh Thiên ít nhiều cũng có chút hiểu biết, lần đầu tiên thấy bộ dạng anh ta lộ ra thần sắc không nắm chắc như vậy. Bất quá cái này cũng có thể lý giải, dù sao bọn họ cũng là đồng nghiệp, hai bên có quan hệ cạnh tranh, đồng thời cũng hiểu được quy tắc quan trọng nhất trong nghề là giữ bí – mật cho thân chủ.

Trọng Nham gợi ý: “Không cần xuống tay từ chỗ thám tử tư.”

“Tôi sẽ thử xem sao.” Thần sắc Hải Thanh Thiên thoáng trấn định một ít, anh đang điều tra Trương Hách, nói không chừng thật sự có thể tìm ra được chút dấu vết để lại.

Trọng Nham dẹp chén đĩa sang một bên, từng chút từng chút uống cốc sữa ấm: “Hôm nay anh gọi tôi tới đây, chỉ là muốn cho tôi xem cái biên lai này hay sao?”

“Chủ yếu là muốn thông báo với cậu một chút phương hướng công tác.” Hải Thanh Thiên dè dặt thanh âm nói: “Tôi định điều chỉnh phương hướng điều tra một chút, điều tra thêm cả tình hình sinh sống ở nước ngoài trước kia của hẳn ta. Tôi đã kiểm tra tài sản của Trương Hách, tài sản trên danh nghĩa của hẳn ta tuyệt đối không phải chỉ có một cái nhà máy hóa chất đơn giản như vậy. Ở nước ngoài, hẳn ta cũng có làm đầu tư, còn nắm giữ không ít cổ phiếu ở các công ty đang phát triển không tồi, mặt khác hẳn ta cũng có đầu tư tương lai.”

Mấy cái này so với những gì Trọng Nham biết cũng không sai biệt lắm. Đời trước, cậu phát hiện tiền lời của Trương Hách chủ yếu đến từ việc đầu tư kinh doanh ở nước ngoài. So ra mà nói thì cái nhà máy hóa chất Lỗ Nguyên ở trong nước quả thực mở ra chỉ để chơi đùa, giống như đang che dấu con át chủ bài chưa lật của bản thân mà tận lực dựng lên một chiêu bài khác.

“Người này càng điều tra càng cảm thấy xa lạ.” Trọng Nham lắc đầu: “Quả nhiên là lão yêu ngàn năm.”

Hải Thanh Thiên thở dài: “Đúng vậy, cho nên động cơ hẳn ta ở lại trong nước càng khiến tôi hoài nghi. Cha mẹ người thân, trọng tâm sự nghiệp đều ở nước ngoài, hẳn ta lại lẻ loi một mình chạy về nước mở một cái nhà máy nho nhỏ, bên trong tuyệt đối có ẩn tình.”

“Tôi hoài nghi hẳn ta sẽ tới tìm tôi.” Trọng Nham nhớ lại bộ dạng tỏ ra như không có gì tới gần mình trò chuyện của Trương Hách hôm trước, trong lòng mặc danh kỳ diệu cảm thấy không thoải mái: “Tôi đoán hẳn ta nếu không giả bộ tình cờ gặp mặt ở cổng trường học thì cũng sẽ chạy tới cửa hàng hoa của tôi. Anh cảm thấy hẳn ta sẽ chọn loại nào?”

Hải Thanh Thiên nghĩ nghĩ nói: “Loại thứ hai đi. Bởi vì loại thứ nhất thì lộ quá rõ mục đích rồi!”

Trọng Nham nhìn Hải Thanh Thiên cười: “Được rồi, tôi cũng tương đối có khuynh hướng nghiêng sang về thứ hai. Ý kiến nhất trí như vậy, nên hảo hảo chúng mừng chứ nhỉ... tìm một chỗ làm mấy chén đi.”

Hải Thanh Thiên thực sự là cú đê, nghe cậu nói như vậy nhất thời hưng trí bừng bừng: “Được đó, tôi biết một chỗ cũng không tệ lắm, đi thôi, tôi dẫn cậu đi mở mang kiến thức cái gì là múa cột chân chính.”

Hải Thanh Thiên dẫn cậu một thiếu niên chưa trưởng thành tới quán bar. Không khí sôi động, trai gái quần áo hở hên, âm nhạc tiết tấu kịch liệt, những điệu nhảy sexy, những màn múa cột nóng bỏng nơi nơi không thiếu. Hải Thanh Thiên tuy rằng biết Trọng Nham vẫn đang là học sinh, nhưng Trọng Nham luôn tạo cho anh cảm giác tương đối thành thực, cho nên anh vẫn xem nhẹ tuổi tác của Trọng Nham, coi cậu nhóc đã trưởng thành như mình, vì thế Hải Thanh Thiên không kiêng nể gì mà gọi một chai rượu tới.

Trọng Nham cũng không nghĩ mình còn vị thành niên nên tự nhiên cũng không nhắc nhở Hải Thanh Thiên. Cậu rất thích những nơi náo nhiệt như thế này, nhưng chỉ là thích thôi. Dù sao thời niên thiếu điên cuồng của cậu cũng đã sớm trôi qua lâu rồi, trái tim lão trung niên cũng sẽ không vì mấy thứ dung tục này mà dễ rung động.

Cậu hiện tại vừa giống người ngoài cuộc đứng nhìn lại vừa giống người đang chìm trong vòng xoáy xa hoa trụy lạc, bình tĩnh lại tang thương. Cậu phát hiện trước mắt chớp lóe những thân – thể thiếu niên tuổi trẻ thanh xuân nhưng tựa hồ cũng không đủ để khơi mào hứng thú của cậu, cậu chỉ đơn giản hồ hững mà nhìn, mỗi khi có người cầm ly rượu tới gần, cậu chỉ cảm thấy buồn cười, giống như cảm giác khi đi tản bộ trong công viên, thấy bọn trẻ con hi hi ha ha đá quả bóng cao su tới chân mình.

Trọng Nham bị ai phát hiện, mình đã thực sự biến thành một ông già, chỉ có ánh mắt là còn rực rạch, thân thể cùng linh hồn đã quá chán nản chứng kiến những gì đang diễn ra trước mắt này.

“Tôi về đây.” Trọng Nham đặt ly rượu xuống, vác balo lên vai: “Anh tiếp tục chơi đi.”

Hải Thanh Thiên lưu luyến liếc nhìn xuống sân khấu cuồng loạn: “Tôi đưa cậu về.”

“Không cần.” Trọng Nham dè dặt bờ vai Hải Thanh Thiên: “Tôi bắt xe về, từ nơi này cũng không xa.”

“Vậy cũng được.” Hải Thanh Thiên nói: “Giữ liên lạc?”

“Giữ liên lạc.”

Khi Trọng Nham về tới nhà cũng đã là một rưỡi sáng, trong tiểu khu nơi nơi đều im ắng. Trọng Nham đầu óc choáng váng lấy chìa khóa ra mở cửa, nhìn phòng khách đen kịt có chút tia sáng mỏng manh hắt vào từ đèn đường ngoài cửa sổ, đột nhiên cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi. Cậu ném balo xuống thảm nhà, lười biếng ngồi xuống tựa mình vào thành sofa.

“Thật cmn an tĩnh...”

“Đã lâu không tĩnh mịch như vậy... thật không quen...”

“Còn không phải do mi đuổi người đi?”

“Không đuổi không được. Chẳng lẽ chờ một ngày nào đó nhìn thấy anh ấy chênh vênh đứng trên nóc nhà sao?”

“Tần Đông Nhạc không phải người yếu đuối.”

“Cung Chất năm đó cũng không giống người yếu đuối. Loại thuộc tính yếu đuối này, sao có thể nhìn ra được từ vẻ bề ngoài?”

“Vậy rốt cuộc mi muốn cái gì?”

“Ừ ha, muốn gì đây? Nếu ta nói ta muốn có một thân thể khỏe mạnh ấm áp nằm bên cạnh, lại không liên quan tới sex, có vẻ già mồm cái lão hay không?”

“Đương nhiên là già mồm cái lão, chính mi cũng tin vậy sao?”

“Ta kỳ thật là... tin.”

Trọng Nham nhìn hình dáng mơ hồ của cái đèn trần thủy tinh, không tiếng động mà làm khẩu hình miệng: ta thật sự tin.

Sau khi Trọng Nham tỉnh lại mới phát hiện mình nằm trên ghế sa lông ngủ một đêm, trên người còn khoác nguyên cái áo len mặc ban ngày. Trừ bỏ thắt lưng có chút nhức mỗi ra thì không có gì khó chịu. Trọng Nham cảm thấy thân thể thanh niên quả nhiên không giống người già. Nếu là cậu lúc ba mươi tuổi, ngủ một đêm ngoài sofa như thế này nói không chừng đứng dậy cũng không nổi.

Tắm rửa thay quần áo, vừa lúc dì giúp việc tới làm bữa sáng. Trọng Nham ăn xong liền bắt xe tới cửa hàng hoa. Một mình ngồi ngốc trong nhà có chút phiền chán, lại không muốn làm bài tập, dù thế nào cũng phải tìm chuyện mà làm.

Trọng Nham xuống xe ở đầu đường đi bộ tới cửa hàng hoa, trên đường đi còn tạt vào cửa hàng bánh ngọt mua một hộp điểm tâm cùng mấy cốc trà sữa, chậm rì rì đi tới cửa hàng. Mấy tiểu cô nương trong cửa hàng có đôi khi sẽ thi đấu với nhau, người thua sẽ phải ra ngoài mua đồ uống, Trọng Nham đi theo cũng được hưởng sai mấy lần, cảm thấy đồ ăn ở cửa hàng này hương vị cũng không tồi.

Đến cửa hàng hoa, quả nhiên đám nhân viên nữ đều rất cao hứng. Tiểu lão bản đẹp trai tuy rằng luôn nghiêm mặt, nhưng tính tình không tồi, rất ga lăng, thường xuyên mua đồ ăn vặt cho bọn họ. Khuyết điểm duy nhất chính là tuổi còn quá nhỏ. Bọn họ càng thích chú ý tới ba lão bản còn lại, một nhóm trai đẹp muốn đáng người có đáng người, muốn diện mạo có diện mạo, tối quan trọng là tuổi tác phù hợp.

Trọng Nham kiểm tra sổ sách thu chi mấy hôm trước, rồi giúp đỡ đám nhân viên chỉnh sửa kệ hàng. Đây chính là công việc tốn công sức nhất, đừng nhìn một cái chậu hoa không nặng mấy, nhưng nhiều cái chậu cộng lại sẽ thành vô cùng nặng, bê lên bê xuống, không bao lâu liền mệt phờ người, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Chuông gió treo ở cánh cửa leng keng kêu vài tiếng, có khách tới.

Trọng Nham đứng ở trong kho, bắc thang lên kệ để đồ, đặt đồng dụng cụ không thường dùng lên chỗ cao trong kho. Vừa mới đóng cửa kho, chợt nghe ở phía trước kệ trưng bày hoa vang lên một giọng nam thuần hậu: “Đây là hoa thủy tiên?”

Nhân viên cửa hàng tươi cười giới thiệu: “Đây là hoa Lục Quân phu nhân, là loại hoa thủy tiên Cantabrian biến chủng, đóa hoa càng lớn, mùi hương càng nồng đậm.”

Trọng Nham cẩn thận gạt giàn leo từng lục la ra liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng trước tủ kính thưởng thức mấy chậu hoa thủy tiên lạ mắt.

Dáng người trung bình, ăn mặc chỉnh chu, lời nói cử chỉ tao nhã, không cần quay đầu lại Trọng Nham cũng có thể nhận ra hẳn là ai.

Trọng Nham không ngờ, lời nói đùa giữa cậu và Hải Thanh Thiên thế nhưng lại trở thành sự thật, Trương Hách thật sự chạy tới cửa hàng hoa giả bộ cùng cậu bắt ngờ gặp gỡ, nhưng nhìn hẳn ta như vậy giống như... không thể chờ đợi được nữa.

Trọng Nham nhú nhú mày, vòng qua giá để hoa ra ngoài tươi cười tiếp đón ông ta: “Trương tiên sinh, thực trùng hợp?!”

Trên mặt Trương Hách vừa vặn lộ ra thần sắc mừng rỡ: “Tiểu huynh đệ quả nhiên ở đây. Không phải trùng hợp, tôi quả thật có việc muốn tìm tiểu huynh đệ, không biết có thể nói chuyện riêng không?”

Trọng Nham trong lòng âm thầm buồn bực, cậu nhớ rõ Trương Hách khi nói chuyện thích nhất chính là nói quanh co vòng vèo, sao hôm nay lại bất ngờ thay đổi phong cách?

“Được thôi.” Trọng Nham buông cái kéo cắt tỉa trong tay xuống, cười nói: “Góc đường có một quán trà, cùng tới đó ngồi đi.”

Trương Hách thực nghiêm túc đánh giá cậu, mỉm cười gật đầu: “Được.”

Hết

73. Chương 73: Kim Tuấn Mi*

Kim Tuấn Mi là một trong những loại hồng trà quý của TQ, nó được chế biến thủ công hoàn toàn từ những lá trà non ở những cây trà cổ thụ trên đỉnh núi Vu Di Sơn, nước trà pha ra có màu vàng óng, uống vào có vị hơi ngọt ngọt như cam thảo.

21a4462309f79052ffc3a39409f3d7ca7acbd5b8

Lý Thừa Vận gọi điện tới thực không đúng thời điểm, Trọng Nham và Trương Hách vừa mới vào quán trà trang nhã ngồi xuống, còn chưa kịp hỏi han nhau “Thích uống trà gì” nữa là.

Trọng Nham bắt đầu đi làm thủ thế xin lỗi, ấn nghe điện thoại: “Alo?”

Thanh âm Lý Thừa Vận nghe có vẻ rất sốt ruột: “Trọng Nham, chuyện đầu độc cây cảnh sao rồi? đã giải quyết chưa?”

“Ông thật đúng là mã hậu pháo*” Trọng Nham bĩu môi: “Chờ được ông quan tâm, thì hoa cúc dưa leo cũng lạnh ngắt*.” (Mã Hậu Pháo: thuật ngữ trong cờ tướng, ý mỉa mai chê trách hành động không kịp thời, chẳng giúp được gì; hoa cúc dưa leo cũng lạnh ngắt: hoa cúc tươi lâu, dưa leo là món ăn lạnh, nên hoa cúc dưa leo cũng lạnh ngắt đó là chỉ thời gian quá lâu, quá dài, thậm chí là quá muộn với nghĩa chỉ trích chế nhạo không nề mặt người ta)

Giọng Lý Thừa Vận bỗng cất cao: “Mấy hôm trước ta ở nước ngoài, ta vừa mới trở về.”

Trọng Nham nghe ông ta nói như vậy, cũng giật mình nhớ ra hình như cũng đã một thời gian không nghe thấy tin tức gì của ông ta. Trước kia còn có Ôn Hạo thường xuyên nhảy ra chặn đường, tiện thể tiết lộ cho cậu chút ít tin tức từ Lý gia bên kia, nhưng từ sau sự kiện “Đức Ôn”, không biết là trong lòng Ôn Hạo thấy thẹn ngại lộ diện trước mặt vân bối hay là do cảm thấy cậu đã không còn giá trị lợi dụng gì mà không còn thấy hao tâm tổn trí xây dựng mối quan hệ nữa. Đã một thời gian dài trôi qua bọn họ không gặp lại nhau.

“Trọng Nham? Còn nghe không?” thanh âm Lý Thừa Vận thoáng có chút không kiên nhẫn: “Mọi chuyện rốt cuộc sao rồi?”

“Tạm thời đã xử lý xong, còn về sau có xảy ra nữa hay không thì không biết.” Trọng Nham nghĩ nghĩ bỏ sung nói: “Chúng tôi và ‘Hoa Phố’ kỳ thật chưa từng có thù hận gì. Ông hiểu chứ?”

Lý Thừa Vận từ chối cho ý kiến: “Ta tìm người giúp con điều tra.”

“Không cần.” Trọng Nham không cần suy nghĩ một hơi cự tuyệt: “Mấy chuyện nhỏ nhặt này, tôi tự có thể đối phó được!”

“!”

Lý Thừa Vận tuy rằng đã chuẩn bị trước tâm lý sẽ bị từ chối, nhưng Trọng Nham cự tuyệt giòn tan như vậy, vẫn khiến ông cảm thấy khó chịu, ngữ khí không khỏi hơi trầm xuống: “Con cảm thấy để ta giúp đỡ sẽ làm xấu mặt con sao?”

“Đương nhiên rồi.” Trọng Nham trả lời đúng tình hợp lý: “Tôi dù gì cũng là lãnh đạo công ty, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng chạy đi tìm người khác giúp đỡ thì sao có thể quản lý được nhân viên? Sao có thể phát tiền lương cho nhân viên được chứ?!”

Lý Thừa Vận tức giận không nhịn được: “Ta là người khác?!”

Trọng Nham tâm nói: vậy chứ ông nghĩ ông là ai?

Lý Thừa Vận thở hồng hộc, đây quả thực chính là hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú, ông đối với hai anh em Lý Duyên Kỳ Lý Duyên Lân còn chưa từng kiên nhẫn như vậy, cái thằng oắt con này cứ nhiên không biết nặng nhẹ.

Trọng Nham liếc mắt nhìn Trương Hách ngồi đối diện bàn trà, thấy hắn ta đang cúi đầu nghịch trà cụ, bộ dạng bình chân như vại, không hiểu sao, Trọng Nham cảm thấy hắn đã đoán được người đang cùng cậu nói chuyện là ai. Cậu không rõ cảm giác này vì sao lại có nhưng lại vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến cậu không dám khinh thường.

Trong lòng Trọng Nham vừa động, cố ý giả bộ ngữ khí không khách khí với người đầu dây, nói: “Ông thật dong dài, còn gì muốn lải nhải nữa thì nói nốt đi?”

Lý Thừa Vận một bụng đầy hỏa khí quả nhiên bị câu nói hừ hừ thực thực như làm nũng này hòa tan không ít, phần nộ hừ một tiếng: “Còn chê ta lải nhải, sớm giải quyết dứt khoát mọi chuyện đi.”

Trương Hách bất động thanh sắc liếc mắt nhìn cậu một cái.

Trọng Nham cười cười: “Tôi biết rồi, ông cứ đứng một bên xem náo nhiệt là được.”

Lý Thừa Vận lại cười mắng một câu: “Oắt con.”

Trọng Nham vốn muốn dùng mấy câu đó để thăm dò phản ứng của Trương Hách, không ngờ lại thấy được Lý Thừa Vận có phản ứng ... ờm, cảm xúc hóa như vậy. Một khắc trước còn tức giận muốn chết, một khắc sau đã lại bị chọc cười, vấn đề là cậu không có nói gì nha. Trọng Nham nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi của cả hai một lần trong đầu, vẫn không phát hiện được chỗ nào đặc biệt, cũng lười tiếp tục hao tâm tổn trí: “Vậy đi, không nói nữa, tôi còn có việc.”

Lý Thừa Vận lo lắng hỏi: “Có cần ta phái người đi theo con không?”

“Không cần.” Trọng Nham vội nói: “Tôi là một học sinh, đi đâu cũng có hai ông hộ pháp theo kè kè bên cạnh nhìn giống cái gì. Rất nhiều chuyện chỉ là suy đoán của chúng tôi, không cần phải căng thẳng như thế.”

“Vậy con cẩn thận một chút.” Lý Thừa Vận dặn dò: “Có việc gì thì gọi điện cho ta.”

Trọng Nham đáp ứng một tiếng rồi cúp điện thoại.

Trương Hách cười cười, giống như vô ý nói: “Gia đình thực quan tâm tới sự an toàn của cậu, ra ngoài hay ở nhà đều chú ý tới.”

Trọng Nham không buồn giải thích, hàm hồ cười cho qua: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là chút quan tâm thôi.”

Trương Hách hấp háy khóe miệng, tâm tình thoáng có chút phức tạp. Theo như lời Lý Ngạn Thanh đã nói lúc trước thì thái độ của Lý Thừa Vận đối với Trọng Nham là không bình thường, hắn vốn không cho loại lý giải đó là đúng, nhưng đối xử với một đứa con riêng vừa mới đón về nhà, thì không bình thường là như thế nào? Hiện giờ được thấy tận mắt lại cảm thấy hình thức ở chung giữa hai cha con nhà này so với suy đoán lúc trước của hắn thân thiết hơn nhiều lắm.

Đây là một cục diện mà hắn không hề muốn thấy. Nhưng hiện tại hắn và Trọng Nham cũng chỉ vừa mới nhận thức, không thích hợp để tìm hiểu kỹ đời sống cá nhân của cậu ta...

Trong đầu Trương Hách diễn ra đủ loại suy tưởng, cuối cùng chọn hỏi một câu hoàn toàn không liên quan: “Kim Tuấn Mi, được chứ?”

Trọng Nham gật đầu, tâm nói: sở thích của hắn ta vẫn không thay đổi.

Khi pha trà về mặt Trương Hách chuyên chú vô cùng. So với Trọng Nham chỉ như ‘Diệp Công thích rồng’* hoàn toàn bất đồng, hắn ta chân chính là người yêu trà. Động tác pha trà cũng bởi vì thuần thực mà có cảm giác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. Chờ tới khi nước trà được rót vào trong chén, mới nhẹ nhàng thở ra: “Trọng tiên sinh thích loại trà nào?” (Diệp Công thích rồng: ngày xưa ở TQ có ông Diệp Công rất yêu thích rồng, khắp nơi trong nhà, mọi đồ đạc... đều được khắc hình rồng, đến khi rồng thật xuất hiện trước mặt, ông ta nhìn thấy vô cùng sợ hãi còn vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ý muốn nói bề ngoài thì yêu thích nhưng thực tế lại không thích như vậy.)

Trọng Nham do dự một chút: “Trừ bỏ Kim Tuấn Mi, tôi không biết loại trà nào khác.” Chuyện này cũng không còn cách nào khác, đây đều là kết quả do gã nam nhân trước mặt kia đời trước rèn đúc ra cả. Thời

gian cậu và Trương Hách ở cạnh nhau khá dài, so với Lý Thừa Vận và những người khác đều dài hơn, mà Trương Hách lại chỉ yêu thích một loại trà duy nhất, Kim Tuấn Mi, cho nên cậu cũng chỉ biết mỗi nó.

Trương Hách trên mặt lộ ra tươi cười, hiển nhiên đáp án này thập phần hợp ý hắn.

Trọng Nham đặt chén trà xuống, trực tiếp hỏi: “Trương tiên sinh hôm nay tới tìm tôi, không biết có chuyện gì không?”

“Là thế này...” Trương Hách cân nhắc nói: “Tôi có một nhà máy hóa chất, cần mua một lượng lớn tinh dầu hoa lan. Lúc trước định hợp tác với công ty ‘Thế Kỷ’, nhưng trọng tâm của ‘Thế Kỷ’ lại ở lĩnh vực cây xanh, sang năm sau bọn họ dự định sẽ giảm bớt diện tích gieo trồng hoa cỏ. Vì vậy, lượng tinh dầu chúng tôi cần cho năm sau sẽ không còn cung cấp đủ. Hợp tác với các công ty phía nam sẽ khiến chi phí vận chuyển sản xuất của chúng tôi tăng lên, mà chất lượng cũng khó đảm bảo. Tôi nghe nói công ty các cậu dự định trồng nhiều hoa lan?”

Trọng Nham tâm nói: hắn ta dùng cái nhà máy hóa chất rách nát để gạt người, giả bộ mà cứ như thật. Lại còn tinh dầu hoa lan, đúng là một cái cớ hợp lý... Không đúng...

Trọng Nham kinh ngạc nhìn hắn ta: “Kế hoạch gieo trồng của chúng tôi, làm sao Trương tiên sinh biết được?”

Trương Hách cười cười: “Cái giới thương nhân này lớn như vậy, có tâm hỏi thăm thì sẽ nghe ngóng được thôi. Hơn nữa từ trước chúng tôi luôn dùng tinh dầu của bạch lan số 2, mà các cậu trồng cũng là loại bạch lan đó, cho nên tôi mới tùy tiện tìm tới cửa.”

Trọng Nham gạt đầu, chuẩn bị lý do rất kỹ.

Trước đó, cậu và Lâm Bồi cũng đã thương lượng trồng một diện tích lớn hoa lan để lấy tinh dầu. Hiện giờ chiếm phần lớn thị trường đều là tinh dầu của bạch lan số 2, Ba Mươi Sáu Quận tính toán đầu xuân sang năm sẽ tiến hành gieo trồng loại hoa này. Nhưng trong phòng thí nghiệm của bọn họ, Từ Viện cùng hai trợ lý chuyên môn đang cải tạo một giống bạch lan mới. Ba Mươi Sáu Quận hy vọng trong vòng 3 đến 5 năm sau giống hoa này sẽ hoàn toàn thay thế giống bạch lan số 2 hiện tại, bắt đầu gieo trồng phần lớn cũng là vì muốn kiểm tra chất lượng giống bạch lan mới này.

Đây là bí mật thương nghiệp của bọn họ, Trọng Nham đương nhiên sẽ không tiết lộ cho Trương Hách biết.

“Vậy à,” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Chúng tôi hiện tại đúng là có kế hoạch này nhưng cụ thể chi tiết thế nào phải đợi sau khi thực thi mới nói rõ được. Tôi cũng không muốn dùng lời nói suông để lừa gạt Trương tiên sinh.”

Trương Hách gạt đầu: “Trọng tiên sinh đúng là một người thành thực.”

Trọng Nham vội nói: “Anh quá khách khí. Nếu không ngại cứ trực tiếp gọi tên tôi là được.”

Trương Hách chạy tới tìm Trọng Nham vốn không hoàn toàn là muốn nói chuyện làm ăn, mà là muốn tạo quan hệ, hiện tại mục đích của hắn ta cũng đã đạt được. Nên khi nghe Trọng Nham nói như vậy, biểu tình nhất thời giãn ra: “Được, được.”

Trọng Nham thuận thế lên mặt: “Vậy tôi sẽ gọi anh một tiếng Trương đại ca.”

Biểu tình Trương Hách trong nháy mắt mất tự nhiên, lại lập tức cười nói: “Đương nhiên có thể, như vậy mới không xa cách.”

Trong lòng Trọng Nham ngẫm vui vẻ, lão yêu này đời trước là ‘sư phụ’ hiện giờ biến thành ‘Trương đại ca’, lão tử thật đúng là lời to rồi!

Hai người huyền thuyền đông tây một hồi, lại hẹn cuối tuần cùng nhau đi xem triển lãm hoa, lúc này mới lưu luyến cáo từ.

Khi Trọng Nham trở về cửa hàng hoa, chỉ nhìn thấy một mình quản lý trưởng Tiểu Mễ ở trong cửa hàng, không khỏi buồn bực: “Mọi người đâu? Chạy đi đâu hết rồi?”

Tiểu Mễ cười nói: “Lâm tổng trở lại, bọn họ đều đang ở trong kho hàng phía sau.”

Trọng Nham cho rằng Lâm tổng Tiểu Mễ nói là Lâm Quyền, kết quả sau khi tới phòng kho mới phát hiện hóa ra là Lâm Bồi. Lâm Bồi ru rú ở nông thôn hơn hai tháng, người gầy hơn một chút, nhưng tinh thần trông rất tốt. Nhìn thấy Trọng Nham đi tới, vươn tay vỗ vai cậu, nghi hoặc cao thấp đánh giá cậu một lượt: “Không phải em lại cao lên đấy chứ?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Em hẳn có thể cao tới mét tám lăm.”

Lâm Bồi dở khóc dở cười: “Hiện tại có thể lùn đi chút không? Kêu đám người chưa được mét tám như tụi anh phải sống sao hả?”

Trọng Nham nghiêm trang giải thích: “Em không phải cố ý kích thích anh đâu.”

Lâm Bồi gõ gõ đầu cậu mấy cái: “Có tin tốt muốn báo cho em.”

Trọng Nham giật mình: “Mặc lan?”

Trên mặt Lâm Bồi lộ ra tươi cười, giống như đang nói tới người trong lòng anh vậy: “Đang chờ đợt nở hoa lần hai, xem xem có hiện tượng thoái hóa như những chủng hoa khác hay không.”

“Chúc mừng anh.” Trọng Nham mừng rỡ, cậu còn trông cậy vào giống hoa Mặc Lan mới này để khơi dậy danh tiếng cho Ba Mươi Sáu Quận.

Lâm Bồi lại gần ôm cậu một cái: “Cám ơn em.”

“Khách khí cái gì?” Trọng Nham vỗ vỗ sau lưng Lâm Bồi: “Phải đặt một cái tên thật hay vào? Tên gì vậy?”

Lâm Bồi cười nói: “Lần trước không phải em nói nó tên Nguyệt Lạc Ô Đề Sương Mãn Thiên* sao? Còn cái tên nào hay hơn nó chứ?” (Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên: trăng tà chiếc quạ kêu sương trong bài Phong Kiều Dạ Bạc – Trương Kế)

Trọng Nham thoáng có chút đau đầu nói: “Trí nhớ em không tốt, thật đó, chỉ nhớ đại khái thôi. Điều em nhớ rõ nhất chính là em phải mất sáu mươi vạn để mua một bồn Mặc Lan. Là sáu mươi vạn đó.”

Lâm Bồi cười vang.

Trọng Nham hỏi anh: “Còn khoảng bao lâu thì có thể đem ra kiếm tiền?”

“Còn phải xem tình hình ổn định của đời thứ ba.” Lâm Bồi khoác vai Trọng Nham, cảm khái thở dài: “Nếu tổ tông ba đời của tiểu mỹ nhân này phẩm chất không phát sinh biến hóa gì, thì có thể niềm yết giá.”

“Thật tốt quá.” Trọng Nham nói: “Chúc mừng chút, tối nhậu đi?”

Lâm Bồi sáng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề, gọi cả Tần Đông Nhạc tới cùng luôn đi.”

Trọng Nham sững sờ: “Anh nói Tần đại ca? anh ấy cũng ở đây sao?”

“Ừ.” Lâm Bồi bị cậu nói thấy kỳ quái: “Mới vừa rồi còn giúp bọn anh bê chậu hoa mà.”

Trọng Nham xoay người đi vào phòng kho, quả nhiên nhìn thấy Tần Đông Nhạc đang xoay lưng về phía cậu, cùng hai nhân viên đang sắp xếp hàng. Nghe thấy tiếng bước chân còn tưởng là Lâm Bồi, không quay đầu lại nói: “Cậu cứ lên cửa hàng ngồi chờ chút đi, chắc Trọng Nham sắp về rồi. Mấy hôm trước em ấy còn nhắc tới cậu đấy.”

Trong lòng Trọng Nham có cái gì đó không tiếng động trào lên, lại yên lặng lui ra.

Cậu cảm thấy mình tựa hồ đã quá mức chú ý tới Tần Đông Nhạc, điều này khiến cậu có chút không rõ ràng tâm lý bản thân. Có phải vì biết anh ấy thích mình nên mới bất giác mà chú ý tới anh ấy nhiều hơn không? Là do muốn biết tình cảm của anh ấy có giảm đi chút nào không? Hay là mong chờ anh ấy thích mình lâu hơn một chút?

Trọng Nham cảm thấy suy nghĩ của mình thực kỳ quái, vì thế làm bộ ho khan một tiếng: “Tần đại ca?”

Tần Đông Nhạc quay đầu lại, khoe miệng cong cong: “Về rồi? không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Trọng Nham thực cẩn thận đánh giá biểu tình trên mặt anh: “Lâm Bồi nói lát nữa cùng đi ăn cơm.”

Tần Đông Nhạc dứt khoát gật đầu: “Được, địa điểm hai người chọn đi.”

Hết

74. Chương 74: Không Biết

Mùa đông phương Bắc, đương nhiên ăn lẩu vẫn là sướng khoái nhất.

Tần Đông Nhạc đưa Trọng Nham và Lâm Bồi tới trước cửa một hàng lẩu nổi tiếng, còn anh thì vòng ra sau gửi xe. Trọng Nham và Lâm Bồi đi vào cửa, nhận sổ bàn đặt trước từ tay nhân viên lễ tân, đứng ở quầy lễ tân nhìn vào bên trong cũng khá nhiều người, lại thấy mấy nam nhân từ trong quán đi ra, một đám ai nấy mặt mày đều đỏ bừng, vừa đi vừa bàn nhau xem lái xe về kiểu gì.

Trọng Nham vô tình liếc mắt nhìn qua, lập tức tầm mắt dừng lại, sau một lát lại như không có việc gì mà dời đi.

Lâm Bồi thuận miệng hỏi: “Quen?”

Trọng Nham lắc đầu, trong lòng lại buồn bực tại sao ở chỗ này cũng gặp được Lý đại thiếu gia. Trong ấn tượng của cậu, Lý Duyên Kỳ – một quý công tử ra ra vào vào đều đi xe xịn, phạm là mời khách ăn cơm tất yếu đều chọn nhà hàng cấp 5 sao. Không ngờ anh ta cũng sẽ chạy tới loại nhà hàng bình dân đại chúng như thể này để ăn lẩu, thật sự là ly kỳ.

Khoảng cách gần như vậy, Lý Duyên Kỳ tự nhiên cũng nhìn thấy Trọng Nham. Nếu nói tỉ mỉ ra thì đây là lần đầu tiên anh và Trọng Nham gặp mặt, lần trước tới Sơn Thủy Loan đón Lý Duyên Lâm, cũng không thấy Trọng Nham lộ diện. Nhưng Lý Duyên Kỳ tin tưởng Trọng Nham nhất định biết mình, thậm chí lúc này cũng đã nhận ra mình.

Chút do dự nhanh chóng xẹt qua mắt Lý Duyên Kỳ, có nên tới chào hỏi hay không?

Trước khi em trai anh ra nước ngoài đã từng nói với anh, nếu có thể giúp đỡ được cái gì, hy vọng anh có thể giúp Trọng Nham một phen. Lý Duyên Kỳ không biết vì sao đột nhiên A Lâm lại nói ra một câu như vậy, bởi vì trước đó anh vẫn luôn không thích Trọng Nham. Không biết cậu nhóc Trọng Nham này đã phù phép gì cho em trai anh mà có thể thay đổi được cái nhìn của nó đối với cậu nhóc ấy. Nói không chừng việc Lý Duyên Lâm muốn xuất ngoại cũng là chịu ảnh hưởng từ cậu nhóc này.

Lý Duyên Kỳ do dự chỉ duy trì trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, thậm chí từ ngoài nhìn vào cũng không nhận ra anh đã từng do dự, Lý Duyên Kỳ tách khỏi nhóm bạn, đi thẳng tới chỗ Trọng Nham. Em trai anh nói đúng, Trọng Nham không chịu tiến vào Lý gia, cũng không hề đưa ra yêu cầu không an phận nào với ba, tỏ rõ thái độ xa cách với người nhà, nếu mình còn xét nét vậy chứng tỏ mình không rộng lượng.

Trọng Nham thấy Lý Duyên Kỳ tới gần cũng giật mình một chút, trong lòng thoáng có chút buồn bực, những người này sao đều không dựa theo kịch bản kiếp trước mà diễn đi. Giữa bọn họ không phải có quan hệ thù hận sao, hẳn là nên cho kẻ thù chút phòng bị chứ. Lý Duyên Kỳ ở những nơi công cộng nhìn thấy mình hẳn là phải kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, ném lại một ánh mắt khinh bỉ rồi quay đầu tránh xa chứ? Đằng này lại muốn tới đây làm gì? Chẳng lẽ anh ta tự chủ trương cho mình thêm chút đất diễn, trước khi hừ lạnh quay đầu tránh xa phải cho mình thêm một bạt tai nữa sao?

Lâm Bồi cũng chú ý tới Lý Duyên Kỳ đang đi tới chỗ bọn họ, thấp giọng hỏi Trọng Nham: “Em quen à?”

Trọng Nham không thèm nghĩ đáp luôn: “Không biết.”

Vừa dứt lời, chợt nghe Lý Duyên Kỳ nói chen vào: “Đã lâu không gặp, Trọng Nham.”

Trọng Nham giả lả cười: “Đúng vậy, từ khi sinh ra cho tới giờ vẫn chưa từng gặp nhau, quả là đã lâu.”

Lý Duyên Kỳ: “...”

Lâm Bồi thức thối né tránh chiến trường đầy bom đạn, quay sang nói chuyện với nhân viên phục vụ, còn nghiêm túc suy nghĩ xem nên ăn món gì.

Lý Duyên Kỳ cao thấp đánh giá Trọng Nham, cảm thấy người thật so với ảnh chụp còn đẹp trai hơn, hơn nữa khí chất kiệt ngạo bất tuân cũng toát ra rõ ràng hơn, không hiểu sao bỗng cảm thấy ánh mắt cậu nhóc này có vài phần tương tự với Lý Duyên Lâm, về mặt anh cũng trở nên nhu hòa hơn: “Bộ dạng em so với trong tưởng tượng của anh cũng không khác biệt lắm.”

Trọng Nham không cho là đúng: “Có thể khác bao nhiêu, ngũ quan đồng dạng cũng không ít, tứ chi cũng dài ra như nhau cả.”

Lý Duyên Kỳ nghe vậy, cư nhiên cũng không thấy tức giận, trong mắt ngược lại toát ra vài phần cảm xúc tương tự như thương cảm: “Em thế này rất giống A Lâm mỗi khi giả bộ tức giận.”

Trọng Nham không hé răng. Tình cảm hai anh em bọn họ tốt đẹp, cậu đã biết từ đời trước. Về phần lý giải cậu giống Lý Duyên Lâm, Trọng Nham chỉ cười nhạt. Tôi hiểu sâu biết rộng, thông tình đạt lý, hào phóng, rộng lượng, cùng với vị thiếu gia được nuông chiều kia căn bản một chút cũng không giống có biết không?

Có người trong nhóm bạn đang đứng chờ thúc giục gọi Lý Duyên Kỳ, anh ta quay đầu lại khoát tay ra hiệu, lại xoay đầu nói với Trọng Nham: “Hôm mừng thọ bà nội, sao em không tới?”

Trọng Nham kỳ quái nhìn anh ta, bà nội nhà anh mừng thọ thì liên quan quái gì tới tôi, tôi tới đó làm gì? Bộ trông tôi giống ăn no rửng mỡ, chủ động tới cửa tìm mất mặt à?

Lý Duyên Kỳ cười cười, ánh mắt cong cong: “Xem ra ba ba bảo hộ em thực chu toàn. Sợ em tới sẽ chịu ủy khuất.” Thọ yến lão phu nhân Lý gia đương nhiên sẽ phải làm lớn, Lý Ngạn Thanh cũng được Lý Thừa Vận dẫn tới. Khi Lý lão phu nhân nhìn thấy Lý Ngạn Thanh, thật đúng là một chút cũng không lưu tình, nể mặt.

Trọng Nham nhìn Lý Duyên Kỳ, tò mò hỏi lại: “Đây là truyền thống của Lý gia mấy người sao?”

Lý Duyên Kỳ nghe không hiểu: “Cái gì?”

Trọng Nham nói: “Chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen... tí mĩ gói gém sự thật xấu xa bọc kín lại rồi lại dùng một loại phương thức đường hoàng nói ra?”

Sắc mặt Lý Duyên Kỳ hơi trầm xuống: “Em có ý gì?”

“Không có gì.” Trọng Nham giống như côn đồ phố chợ cà lơ phát phơ nhún nhún vai: “Chính là tôi căn bản chưa từng đặt chân tới cửa Lý gia mấy người, Lý gia ở đâu? Tôi không biết. Lý lão phu nhân là ai? Tôi cũng không biết luôn. Tôi cũng không đi xem bói, làm sao biết được đám nhà giàu mấy người sinh nhật ngày nào? Có ai nói với tôi sao? Có ai mời tôi sao?”

Lý Duyên Kỳ khó tin nhìn Trọng Nham: “... Ba không nói cho em biết?”

Trọng Nham tức giận nói: “Xin lỗi, tôi cùng lệnh tôn không quen biết.”

Lý Duyên Kỳ: “...”

Lý Duyên Kỳ cảm thấy mình thật sự là ăn no rửng mỡ mới tới tìm mất mặt, ngay cả Lý Duyên Lâm tìm côn đồ đánh tới cửa cũng không chiếm được chút tiệm nghi nào của Trọng Nham, cậu nhóc này quả nhiên khó đối phó. Trước đó, anh vẫn cảm thấy cha không dẫn Trọng Nham về mừng thọ bà nội là bởi vì muốn che chở cho Trọng Nham, lúc này nghe vậy có chút hoài nghi không biết có phải cha bị nhóc con này chọc tức muốn thổ huyết mà hạ quyết tâm đoạt tuyệt quan hệ rồi không? Cho nên tiệc mừng Lý gia lớn như vậy mà cũng không cho Trọng Nham lộ mặt.

Lý Duyên Kỳ hữu khí vô lực khoát tay với Trọng Nham: “Được rồi, em coi như anh cái gì cũng chưa nói đi.”

Trọng Nham tâm nói: anh vốn cũng chưa nói gì.

Lý Duyên Kỳ bước được hai bước lại quay đầu lại nhìn Trọng Nham, thực khó khăn nói lại câu nói Lý Duyên Lâm đã dặn anh trước khi xuất ngoại: “Có chuyện gì cần anh hỗ trợ, cứ gọi điện cho anh.” Nói xong từ trong túi áo vest lấy ví tiền ra, rút ra một tấm danh thiếp đưa tới trước mặt cậu.

Trọng Nham đờ như cây cơ nhìn thẳng anh.

Bạn Lý Duyên Kỳ từ ngoài cửa thăm dò tiến vào thúc giục lần nữa: “A Kỳ, còn làm gì nữa? còn chờ mỗi cậu đấy.”

“Đến đây.” Lý Duyên Kỳ nhét luôn danh thiếp vào trong tay Trọng Nham, xoay người rời khỏi nhà hàng. Người thanh niên đứng ở ngoài cửa tò mò đánh giá Trọng Nham, trong mắt hơi mang chút thần sắc hiểu rõ, thấy Trọng Nham nhìn qua, còn cười cười gật đầu chào. Lý Duyên Kỳ đi qua vỗ vai anh ta, hai người cùng nhau rời đi.

Trọng Nham nghe thấy người thanh niên kia hỏi Lý Duyên Kỳ: “Em trai cậu à?”

Hai người đã rời xa nhà hàng, Lý Duyên Kỳ rót cuộc trả lời thế nào, Trọng Nham cũng không nghe thấy. Cậu nhìn tờ danh thiếp trong tay, đang định tùy tay ném đi lại nghe Lâm Bồi ở phía sau nhắc nhở: “Muốn ném cũng không được ném ở đây. Rất bất lịch sự.”

Trọng Nham lại thu tay trở về, cuối cùng lại nhét luôn tờ danh thiếp vào trong túi áo khoác.

Lâm Bồi nhìn động tác của cậu, tò mò hỏi một câu: “Người đó rót cuộc là ai?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Từ góc độ di truyền sinh vật học mà nói, bọn em là họ hàng gần, giống nhau có một nửa huyết thống phụ hệ.”

Lâm Bồi: “...” Nói cùng cha khác mẹ không phải được rồi sao? Cần gì phải dùng mấy ngôn từ học thuật tới hù dọa?

Tần Đông Nhạc đứng lúc đẩy cửa đi vào, thấy hai người thần sắc cổ quái, thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Bồi chỉ chỉ Trọng Nham: “Gặp một người quen.”

Tần Đông Nhạc hơi nhướn mày: “Ai?”

Trọng Nham có chút không vui đáp: “Lý Duyên Kỳ.”

Tần Đông Nhạc vươn tay xoa xoa đầu Trọng Nham một phen: “Đừng để ý tới anh ta.”

“Đừng có sờ đầu tôi.” Trọng Nham không cao hứng chỉnh chỉnh mái đầu bị anh vò như tổ quạ của mình: “Tiện nghi của lão tử không dễ chiếm như vậy.”

Tần Đông Nhạc bật cười: “Vậy phải thế nào mới chiếm được?”

Trọng Nham tâm nói: thật không biết sống chết, nếu còn chiếm... còn chiếm thì lão tử sẽ chiếm lại!

“Ra bàn ngồi thôi.” Lâm Bồi đẩy lưng Trọng Nham bước đi.

Cửa hàng này làm ăn cũng không tồi, khách hàng mặc dù nhiều nhưng lại không quá ồn ào. Ngăn cách giữa các bàn ăn cũng được sắp xếp hợp lý, ba người đi vào một gian, cửa thủy tinh đóng lại liền biến thành một quốc gia riêng, có vẻ vô cùng thoải mái.

Lẩu uyên ương được bê lên, Lâm Bồi liền biến thành quỷ chết đói đầu thai, trực tiếp cầm đĩa thịt dê đồ hết vào nồi lẩu, dùng đũa tùy tiện quấy quấy mấy cái rồi gấp lên ăn. Trọng Nham trợn mắt há mồm dè dặt đôi đũa của anh: “Anh không đến mức như vậy chứ?! Thịt còn chưa chín đâu, anh bị bỏ đói lâu ngày à?”

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu bật cười ra tiếng.

Lâm Bồi mút mút đầu đũa, tiếc nuối thở dài: “Không còn cách nào khác, ở chung lâu ngày với đám sói đói trong thôn, bất tri bất giác dưỡng thành thói quen tranh cướp miếng ăn. Nếu không nhanh tay, sẽ không còn thịt mà ăn!”

Trọng Nham quay đầu hồ nghi nhìn Tần Đông Nhạc ngồi ở đối diện: “Dưới đó các anh đều ăn uống như vậy?”

Tần Đông Nhạc chỉ nhìn cậu cười, ánh mắt ôn nhuận, cười đến độ Trọng Nham không dám đối diện với anh luôn.

“Kỳ thật cũng không hung hiểm như vậy.” Tần Đông Nhạc cười nói.

Trong trang trại từ trên xuống dưới có khoảng 20 nhân viên chính thức và tạm thời, Lâm Quyền cố ý mời hai thím trong thôn tới nấu cơm cho cả bọn, ban đầu mọi người đều là tự do ăn uống, có thể ra quán ăn hoặc về ký túc xá ăn. Sau đó mấy lần trong thôn có giết heo, giết gà, bọn họ cũng nhân cơ hội mua chút thịt mới mẻ cùng xương sườn về liên hoan, kết quả Tần Đông Nhạc và Lâm Quyền hai chuyên gia tranh cướp kinh nghiệm phong phú đã trở hết tài năng, xác thực khiến cả bọn mờ mắt, bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy đĩa gấp thế nào đâu mà đĩa thịt đã hết veo! Vì thế...

“Vì thế cuối cùng thành ra như vậy,” Tần Đông Nhạc cười nói: “Đều là bị ảnh hưởng từ anh và Lâm Quyền, tôi xin lỗi!”

Lâm Bồi cười gượng, lúc này nói tới vấn đề này thực không thú vị, cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình thực không nhã nhặn, liền giả hoạt dờ ề tài đi, thấp giọng hỏi: “Người đứng sau chủ mưu vụ ‘đầu độc cây cảnh’ rốt cuộc tra được chưa?”

Tần Đông Nhạc hơi do dự một chút: “Có chút manh mối.”

Trọng Nham hỏi: “là Trương Hàng sao?”

Tần Đông Nhạc hỏi lại: “Sao em lại hoài nghi gã?”

“Thứ nhất, tôi đã từng đánh gã, gã khẳng định ghi hận trong lòng.” Trọng Nham xòe từng ngón tay chỉ ra những điểm hoài nghi của mình cho hai người nghe: “Thứ hai, thời gian trước kỳ kỳ quái quái chạy tới cửa hàng hoa khiêu khích tôi, còn mua chuộc một nữ nhân viên mật báo cho gã; thứ ba, sau sự kiện ‘đầu độc cây cảnh’ gã lại chưa từng lộ diện. Anh rốt cuộc là tìm ai điều tra? Bằng không kêu người đó liên thủ với Hải Thanh Thiên đi, trước đó tôi cũng đã kêu Hải Thanh Thiên điều tra về gã, ở chỗ anh ta cũng thu thập được không ít thông tin.”

Tần Đông Nhạc do dự một chút: “Anh sẽ cân nhắc.”

Trọng Nham không biết Tần Đông Nhạc vận dụng quan hệ gì, cũng không tiện nói nhiều, trong lòng đột nhiên hoài nghi Trương Hách và Trương Hàng có quan hệ thân thích gì đó, hai người họ đều họ Trương, chỉ riêng điều này đã khiến Trọng Nham thấy vô cùng khả nghi rồi.

Lâm Bồi chợt nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, hôm nay trở về kỳ thật anh còn một chuyện trọng yếu muốn nói với mọi người. Khụ, vừa rồi mãi giành đồ ăn, suýt quên.”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông Nhạc bình tĩnh hỏi lại: “Chuyện có trộm?”

Lâm Bồi ngạc nhiên: “Anh biết à?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Trong điện thoại Lâm Quyền chỉ nói qua qua, còn bảo hỏi cậu.”

Lâm Bồi vội nói: “Là thế này, nửa đêm hôm qua có người muốn lên vào phòng thí nghiệm của chúng ta, là Hoan Hoan và Nhạc Nhạc phát hiện ra, liền âm ỉ gọi Lâm ca tới. Khóa cửa phòng thí nghiệm đều bị phá, nhưng cũng may còn chưa kịp vào...”

“Khoan đã.” Trọng Nham nghe mà cứ như ruồi muỗi vo ve bên tai: “Hoan Hoan Nhạc Nhạc là ai? Biệt hiệu công nhân sao?”

Lâm Bồi cười nói: “Là hai con chó rất lớn, quân khuyến xuất ngũ Lâm ca đưa tới, lông đen, trông rất uy phong!” Nói xong còn khoa trương hoa chân múa tay miêu tả độ lớn của hai con chó: “Lúc ngồi cũng phải cao từng này này!”

Trọng Nham bắt mắt nhìn Tần Đông Nhạc: “Sao không ai nói cho tôi biết?”

Tần Đông Nhạc cười an ủi: “Khi nào em nghỉ có thể xuống đó nhìn xem. Tội nó ngoan lắm.”

Trọng Nham gõ gõ bàn: “Lạc đề rồi. Nói tiếp chuyện kẻ trộm.”

“Đến khi Lâm ca chạy tới thì tên trộm đã chạy mất.” Lâm Bồi có chút tiếc nuối: “Nhạc Nhạc cắn rách được một mảnh áo của tên ăn trộm, là đồng phục lao động màu lam của chính chúng ta. Nhưng rốt cuộc là ai thì hiện tại Lâm ca đang điều tra.”

Hết

75. Chương 75: Nghiêm Túc

Có người muốn thăm dò nội tình của Ba Mươi Sáu Quận, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng nếu là gián điệp thương mại sẽ không hành động như vậy, thủ đoạn của bọn họ sẽ không thô ráp cầu thả như thế. Trực tiếp chạy tới cạy khóa cửa, nói không chừng là ăn trộm thật, muốn vào đó trộm mấy cái thiết bị dụng cụ gì đó...

Không đúng.

Trọng Nham lập tức phủ nhận suy nghĩ này. Nếu thật sự là ăn trộm, thì hẳn sẽ tới kí túc xá trộm đồ, hành lý đồ đạc của công nhân viên đều để ở kí túc xá như tiền mặt, laptop, ipad thậm chí cả máy chơi game... so với tới phòng thí nghiệm toàn giấy tờ với chai lọ thủy tinh còn đáng giá hơn nhiều. Hơn nữa thiết bị thí nghiệm dù sao cũng là dụng cụ chuyên ngành, nếu trộm cái đó, sau này tìm người mua cũng là cả một vấn đề lớn.

Ăn trộm bình thường sẽ không ngu như vậy.

Tuy rằng bây giờ còn chưa thể xác định kẻ trộm là công nhân của mình hay là ăn trộm mặc quần áo công nhân đi gây án, nhưng nếu có thể trộm được quần áo công nhân vậy chứng tỏ kẻ trộm biết rõ vị trí phân bố phòng thí nghiệm và kí túc xá. Trong tình huống như vậy, kẻ trộm vẫn chọn tới phòng thí nghiệm, điều này thực sự rất khả nghi.

Trọng Nham hỏi Lâm Bồi: “Bị cạy là phòng thí nghiệm của ai?”

Lâm Bồi chỉ chỉ chính mình.

Trọng Nham nhất thời nhíu chặt chân mày: “Nói không chừng là nhắm vào anh mà tới.”

Lâm Bồi gật đầu: “Có khả năng.”

Trọng Nham ngẫm lại, số người biết tới Ba Mươi Sáu Quận cũng không ít, nhưng người biết rõ trụ cột kỹ thuật của Ba Mươi Sáu Quận là Lâm Bồi hẳn không nhiều. Trước đó ở viện nghiên cứu thực vật, biểu hiện của Lâm Bồi không hẳn là xuất sắc, mà người biết rõ thực lực của anh ấy nhất chính là... ngón tay khê gõ gõ nhẹ lên mặt bàn, quyết định lát nữa về sẽ liên hệ với Hải Thanh Thiên, nhượng anh ta điều tra xem gần đây Triệu Thịnh An đã làm gì.

Chuyện này tốt nhất nên giấu Lâm Bồi, khó khăn lắm mới thoát được thăng cặn bã kia mà an ổn sinh hoạt, nếu lại bởi vì thăng khôn đó mà tâm tư rối loạn thì thật không đáng có.

Trọng Nham tự mình cân nhắc trong chốc lát, lại buồn bực hỏi thêm Lâm Bồi: “Bộ hai con chó già lắm rồi sao? Đã cắn được rách quần mà còn thả cho người chạy mất? không đuổi theo à?”

Lâm Bồi dở khóc dở cười nhìn cậu: “Hoan Hoan Nhạc Nhạc rất khỏe mạnh đó.”

Trọng Nham không hiểu: “Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Bồi hướng về phía Tần Đông Nhạc làm thủ thế “mời”, “Bố trí phòng ở dưới kia đã xong, em hẳn không biết sau khi hoàn thành, kết cấu khu đó thế nào. Vậy để Tần tổng giải thích tỉ mỉ cho em đi.”

Tần Đông Nhạc dời bớt chén đĩa trên bàn sang một bên tạo khoảng trống, dùng đầu đũa chấm ướt rượu, vẽ vẽ lên mặt bàn một cái hình lục giác, sau đó lại chia đều mỗi đỉnh hình lục giác thành một hình chữ nhật. Trọng Nham nghiêng đầu nhìn, cảm thấy anh như đang vẽ một bức tranh, mà hình ảnh trung tâm là mấy hình chữ nhật tạo thành một bông hoa.

Tần Đông Nhạc chấm thêm chút rượu điểm điểm ở trung tâm hình lục giác: “Bộ phận trung tâm chính là khu thực nghiệm.” lại tiếp tục chỉ chỉ sáu cái hình chữ nhật xung quanh: “Đây là các khu kí túc xá, nhà ăn,

nhà kho và phòng trực ban. Giữa nhà kho và phòng trực ban chỉ có một đường đi duy nhất, trước sau đều có lắp camera theo dõi.”

Trọng Nham gật đầu, tỏ vẻ mình nhìn đã hiểu. Bọn họ dùng các dây nhà bao xung quanh khu thực nghiệm, phòng thí nghiệm tựa như một hòn đảo đơn độc, chỉ có một hành lang duy nhất thông ra bên ngoài. Thiết kế như vậy thực sự đã đạt tới trình độ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho khu thực nghiệm.

Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Camera có quay lại được cái gì không, bên phía Lâm Quyền còn chưa có tin tức, nhưng mà tên trộm khi chạy trốn đã trực tiếp chạy thẳng vào nhà ăn, hai con chó đều bị nhốt ở ngoài cửa. Trước sau nhà ăn đều có cửa thông, trong đó có một cửa thông thẳng tới khu thực nghiệm ít khi được khóa lại, bởi vì bọn Lâm Bồi đi ăn cơm bằng đường này sẽ tiện hơn. Còn cửa kia thông ra bên ngoài nhà ăn chỉ có thể mở từ bên trong, nếu muốn tiến vào từ bên ngoài bắt buộc phải có chìa khóa, cho nên...”

Trọng Nham đã hiểu ra: “Tạm thời vẫn chưa thể xác định lúc gã đi vào có đi bằng đường nhà ăn hay không?”

Hai người đồng thời gật đầu, Lâm Bồi nói thêm: “Mà nếu gã thực sự đi bằng đường nhà ăn, vậy việc gã có chìa khóa nhà ăn cũng là một vấn đề rất lớn.”

Trọng Nham thấp giọng mắng: “Mợ nó.”

“Đừng nóng giận.” Tần Đông Nhạc an ủi: “Hãy nghĩ về chiều hướng tốt đi, người này cũng chưa tạo ra tổn thất gì cho chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta cảnh báo sơ hở trong công tác bảo vệ an toàn cho phòng thí nghiệm.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Trọng Nham vẫn có chút khó chịu.

Lâm Bồi nhìn nhìn Tần Đông Nhạc, cảm thấy ánh mắt anh bạn này tựa hồ có chút ôn nhu quá phận, trong lòng không khỏi có chút đồng tình với anh. Đứa nhỏ Trọng Nham này chỗ nào cũng tốt, chỉ là có điều chưa thông suốt, chỉ số cảm xúc EQ thấp. Nếu thật sự thích một người như vậy, chỉ mỗi việc khiến người ta hiểu được tình cảm của mình cũng đã là chuyện vô cùng khó khăn rồi. Nhưng chuyện tình cảm khó nói, ai biết được, nói không chừng quá trình này đối với Tần Đông Nhạc có khi lại là một loại hưởng thụ.

Lâm Bồi đẩy tay Tần Đông Nhạc một cái cổ vũ: “Cố lên!”

Trọng Nham vẫn còn đang mãi suy nghĩ chuyện ăn trộm, không chú ý tới động tác nhỏ này của hai người.

Tần Đông Nhạc chỉ cười. Bởi vì trước đây Trọng Nham trèo lên tầng cao nhất đi tìm Lâm Bồi mà Tần Đông Nhạc vẫn luôn có chút thành kiến đối với anh, sau đó lại thấy hai người họ quá mức thân thiết, lại còn ở chung một nhà, khiến anh ít nhiều cũng có chút ăn dấm chua. Nhưng hôm nay sau khi nghe được hai chữ này, Tần Đông Nhạc lại cảm thấy con người Lâm Bồi kỳ thật cũng không tệ.

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Sẽ!”

Trọng Nham phục hồi tinh thần, mặc danh kỳ diệu nhìn anh: “Sẽ cái gì?”

Tần Đông Nhạc đang nghĩ nên nói thế nào cho uyển chuyển một chút, chợt nghe Trọng Nham nói tiếp: “Đúng rồi, còn hơn một tháng nữa là tới năm mới rồi, đến lúc đó mọi người phân công thay nhau trực tết thế nào? còn cả kết toán tiền lương thưởng, còn nữa nhớ bảo Lâm Quyền mua chút quà tết tặng cho mọi người coi như phúc lợi, tất cả đều phải được lên chương trình trước. Lâm Bồi không có thời gian, việc này Tần đại ca và Lâm ca thương lượng với nhau nhé?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Không thành vấn đề.” Tạm dừng một chút lại hỏi thêm: “Năm mới em có tính toán gì không?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Chắc là về Lâm Hải một chuyến, nhưng còn chưa lên kế hoạch.”

Đây là nói sẽ không tới Lý gia tham dự tết đoàn viên hàng năm? Tần Đông Nhạc tưởng tượng một chút hình ảnh Trọng Nham một mình đón năm mới, lại có chút đau lòng: “Nếu em chỉ có một mình, vậy tới nhà anh đón năm mới đi.”

“Để tính sau.” Trọng Nham quay lại đề tài cũ: “Còn những khách hàng thân thiết nữa, cũng phải chuẩn bị quà năm mới tặng họ.”

“Yên tâm đi, đều có danh sách.” Tần Đông Nhạc ngẫm thử dài, tâm nói nhóc con này thật sự biết gây mất hứng nha.

Lâm Bồi nhìn một màn này, nhìn không được, cúi đầu trộm cười.

Trọng Nham vốn tính toán tìm Hải Thanh Thiên điều tra Triệu Thịnh An một chút, không ngờ cậu còn chưa gọi điện thì Hải Thanh Thiên đã gọi tới trước, đêm hôm khuya khoắt mà giọng anh ta vô cùng có tình thần: “Trọng Nham, cậu đoán xem tôi đã điều tra được cái gì?”

Trọng Nham vừa uống rượu, đầu có chút choáng váng, nhưng lại không ngủ được, đúng thời điểm khó chịu nhất, lại cảm thấy anh ta sinh long hoạt hổ sung sức đầy mình càng khiến cậu khó chịu hơn: “Tra ra bí mật thân thể anh à? Thật ra anh là người ngoài hành tinh duy nhất còn lại trên địa cầu? Kẻ thù của anh rốt cục cũng tìm ra được tung tích của anh?”

“Trí tưởng tượng bay cao bay xa.” Hải Thanh Thiên vui tươi hơn hử nói: “Lần trước cậu gọi điện kể đã cùng Trương Hách uống trà nói chuyện phiếm, sau đó hẳn kể cho cậu nghe hẳn học kinh tế học ở Mỹ phải không? Từ manh mối này tôi đã điều tra được một chuyện, thật sự tra được! Hẳn ta học thạc sỹ kinh tế học ở đại học Tulsa. Sáu tuổi đã cùng cha mẹ di dân, cũng trở về quê hương mấy lần, còn về chuyện hẳn ta vì sao phải về nước mở nhà máy hóa chất thì tạm thời chưa điều tra ra được. A, còn nữa, tiền lời của hẳn chủ yếu thu được từ đầu tư chứng khoán ở nước ngoài. Còn lại tạm thời chưa tra được tư liệu chi tiết.”

Trọng Nham nằm trong bóng tối mở to hai mắt, cảm thấy ánh sáng ngoài cửa sổ so với bình thường còn sáng hơn, nhìn hồi lâu mới phát hiện bên ngoài đang có tuyết rơi, bệ cửa sổ đã giăng kín một tầng tuyết trắng, Trọng Nham xóc chân lên đi tới gần cửa sổ, cách lớp sương mù mỏng manh trên cửa kính thủy tinh nhìn ra ngã tư đường xa xa, trên những cành cây khúc khuỷu cũng đọng lại một tầng tuyết trắng xóa.

Ngọn đèn mờ nhạt, bông tuyết vô thanh vô tức từ không trung rơi xuống, thành thị đêm khuya yên tĩnh mà xinh đẹp.

“Hải Thanh Thiên.” Trọng Nham đột nhiên mở miệng, đánh gãy những lời lải nhải kể lể trong điện thoại: “Đừng làm nghề này nữa.”

Hải Thanh Thiên im lặng.

“Đừng làm nghề này nữa.” ngón tay Trọng Nham khẽ xoa xoa lên lớp kính thủy tinh, muốn nhìn rõ thế giới bên ngoài hơn một chút: “Đổi sang một nghề khác an toàn hơn đi, để mỗi khi giới thiệu bản thân với người khác, có thể quang minh chính đại nói ra nghề nghiệp của mình.”

Hải Thanh Thiên trầm mặc không nói.

Ước mơ Trọng Nham đã sớm nghĩ tới trước kia vào giờ khắc này lại trở nên phá lệ rõ ràng: “Anh hẳn biết rõ tôi vẫn làm đầu tư tương lai, thời gian trước tiền lãi vừa gửi về, được gần 2 nghìn vạn. Số tiền kia đầu tư sản xuất game nhất định không đủ, nhưng chúng ta có thể mở một studio, làm một ít chương trình nhỏ, hoặc có thể làm công tác kiểm tra an ninh mạng, cái này hẳn anh rất am hiểu. Cổ phần công ty mỗi người một nửa, tôi bỏ vốn, nhưng sẽ không tham dự quản lý, anh toàn quyền quyết định, thế nào?”

Hải Thanh Thiên vẫn không lên tiếng, hô hấp trở nên hơi dồn dập một chút.

Trọng Nham ngữ khí chắc nịch: “Tôi nghiêm túc.”

Lời này vừa nói ra miệng, bản thân Trọng Nham lại đột nhiên sửng sốt, hóa ra nghiêm túc chính là có ý này. Cậu cảm thấy bản thân tựa hồ đã hiểu ra được cái gì.

Trọng Nham hít sâu một hơi: “Tôi nghiêm túc, Hải Thanh Thiên, anh hảo hảo suy nghĩ một chút đi.”

Hải Thanh Thiên “Ừ” một tiếng, rồi không nói gì thêm liền cúp điện thoại.

Trọng Nham ngủ không được, ngồi dậy lấy sổ tiết kiệm ra bắt đầu đếm tiền. Nửa năm nay giá cả thị trường tương đối tốt, cậu đã kiếm được hơn hai nghìn vạn. Công trạng này thực không tồi, những cũng chỉ có thể nói là không tồi thôi. Cậu xem trên mạng thấy có người mới đầu tư tương lai được gần một năm mà kiếm được hơn tỷ. Trọng Nham cảm thấy mình không thể so sánh với người ta, trọng sinh lại một kiếp, tài năng bản thân cũng không có nhiều vì vậy mà cũng không dám mạo hiểm làm liều. Cậu vẫn luôn nghiêm túc

cẩn thận suy nghĩ kỹ, chưa bao giờ dám coi chuyện kiếm tiền là “trò chơi”. Có lẽ qua vài năm nữa, chờ tới khi quá độ tới thời kỳ cậu bắt đầu tham gia đầu tư tương lai như ở kiếp trước, khi đó cậu có thể lợi dụng những sinh ý đã từng qua tay đầu tư để kiếm nhiều hơn một chút.

Trọng Nham tính toán trích hai trăm vạn từ số tiền kia để trả lại cho Lý Thừa Vận. Đây là số tiền cậu thiếu nợ Lý Thừa Vận. về phần hai trăm vạn Lý Thừa Vận cho cậu sau đó, đây là phí bồi thường tổn thất tinh thần Lý gia cho cậu, cậu mới không thêm tính toán đâu. Trọng Nham nào bỏ hình ảnh khi Lý Thừa Vận nhận tiền cậu trả, như đạt được mục đích của bản thân mà bật cười ra tiếng.

Tan học trưa ngày hôm sau, Trọng Nham bắt xe tới cửa hàng hoa, chọn hai cái chậu cảnh nhờ nhân viên gói lại cho mình, xách theo tới Lý thị.

Đây là lần đầu tiên trong kiếp này Trọng Nham đặt chân tới tòa cao ốc này, lần 1 là đại sảnh được bố trí có chút khác biệt với mười năm sau, nhân viên lễ tân tự nhiên cậu đều không biết. Trọng Nham đặt cái hộp giấy trong tay lên quầy lễ tân, nói với nhân viên lễ tân: “Xin chào, tôi tìm Lý Thừa Vận.”

Cô gái lễ tân thấy cậu vẫn mặc đồng phục học sinh trên người, biểu tình trên mặt khó nén sự tò mò: “Xin hỏi cậu có hẹn trước không?”

“Không có.” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Làm phiền chị gọi điện hỏi một chút, cứ nói tôi họ Trọng, tới trả tiền. Hôm nay nếu không gặp được Lý tổng thì tiền tôi sẽ không trả nữa.”

Cô gái lễ tân âm thầm bĩu môi, tâm nói: cậu nhóc này tới trả nợ mà còn vênh váo như vậy, thiếu tiền Lý tổng mà còn dám không trả. Nhưng vẫn nghiêm túc gọi điện lên cho trợ lý thư ký ở tầng cao nhất, vị trợ lý thư ký dù không hiểu chuyện này là thế nào, nhưng vẫn đi tới văn phòng đệ nhất thư ký Cao Vân để truyền đạt lại. Cao Vân vừa nghe tới họ Trọng, vội vàng tiếp điện thoại ra chỉ thị với nhân viên lễ tân: “Mời cậu ấy đi bằng thang máy riêng của giám đốc lên tầng đây, tôi ở cửa thang máy chờ cậu ấy.”

Cô gái lễ tân giật mình hoảng hốt vội nói: “Dạ, dạ.”

Cúp điện thoại, cô gái lễ tân liền vội vàng dẫn Trọng Nham tới cửa thang máy riêng của tổng tài. Chờ tới khi lên tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở ra, Trọng Nham liền thấy một phụ nữ trung niên tao nhã đứng ở ngoài cửa chờ mình, thấy là cậu liền đi lên hai bước, mặt tươi cười chào hỏi: “Nham thiếu gia, xin chào, Lý tổng đang bận họp, mời cậu tới văn phòng ngài ấy ngồi chờ một lát.” Nói xong, còn chủ động vươn tay ra bê đỡ cái chậu cảnh cậu mang theo.

Trọng Nham trái phải nhìn nhìn, cảm thấy bố trí tầng cao nhất so với trong trí nhớ cậu ngược lại không có biến hóa gì lớn, chỉ có màu sắc thảm trải sàn là không giống, khi đi ngang qua phòng trà, cảm thấy phòng trà trước đây cũng không giống thế này. Mà văn phòng Lý Thừa Vận vẫn như cũ, bàn làm việc bằng gỗ tử đàn nặng nề, phía sau là cửa sổ thủy tinh rộng lớn. Khi đứng ở đây quan sát ngã tư đường phía dưới, trong lòng bất giác sẽ dâng lên một cảm giác vi diệu mình giỏi hơn chúng sinh phía dưới.

Nhưng lúc này, cảnh còn người mất.

Trọng Nham ngồi đây bỗng có chút cảm khái.

Cao Vân mang trà xanh lên liền khách khách khí khí lui ra ngoài, Trọng Nham ngồi trên ghế sa lông chờ một lát, mở hộp, lấy chậu cảnh ra giúp Lý Thừa Vận thay đổi văn phòng nặng nề này một chút. Cây tùng cảnh nho nhỏ đặt trên bàn làm việc hơi lớn hơn chậu cây đặt trên bàn trà, chỉnh chỉnh góc độ một chút.

Cửa phòng sau lưng được đẩy ra, tiếng bước chân dừng ở cửa phòng một chút.

Trọng Nham ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Duyên Kỳ đứng ở cửa, mặt hiện ra biểu tình có chút ngoài ý muốn.

Trọng Nham gật gật đầu: “Lý thiếu gia.”

Lý Duyên Kỳ đi tới ngồi xuống đối diện cậu, thấy trên người cậu vẫn mặc đồng phục học sinh, lại nhìn chậu cảnh trên bàn trà: “Đến thăm ba ba sao? Hay em có chuyện gì? Em từ trường học tới thẳng đây?”

Trọng Nham không chút cao hứng sửa lại đúng từ cho anh: “Tôi tới tìm Lý tiên sinh, để trả tiền.”

Lý Duyên Kỳ ngây ngẩn cả người: “Trả tiền? tiền gì?”

Trọng Nham lười biếng dựa lưng vào thành ghế, vì không muốn để chính quy đại thiếu gia Lý Duyên Kỳ hoài nghi mình chiếm tiệm nghi của Lý gia, nên phải nói rõ ràng mọi chuyện: “Khi tôi vừa tới đây, Lý tiên sinh đã cho tôi mượn hai trăm vạn.”

Lý Duyên Kỳ có chút dở khóc dở cười: “Đó là ba ba cho em tiền tiêu vặt mà.”

“Quá khách khí.” Trọng Nham giả vờ cười: “Vay tiền sao có thể không trả, đúng không?”

Lý Duyên Kỳ thấy bộ dạng này của Trọng Nham, sự nghi ngờ lúc đầu khi nghe tin Trọng Nham xuất hiện trong văn phòng của cha đã biến mất, ngược lại có chút đồng tình với ông già nhà mình, không biết cha khi nghe thấy Trọng Nham cứ “Lý tiên sinh” hết lần này tới lần khác sẽ có tâm trạng gì?

Hết

76. Chương 76: Cha Ruột

Lý Duyên Kỳ vốn định ngồi cạnh xem náo nhiệt, nhưng khi nghe thấy tiếng nói chuyện truyền tới từ ngoài hành lang, tốt hơn hết vẫn tìm chỗ chuẩn bị. Anh cố dự cảm, ông già nhà mình nghe Trọng Nham tới trả tiền, tâm tình tuyệt đối sẽ không tốt đẹp chút nào.

Lý Thừa Vận vừa nghe thấy Trọng Nham tới công ty tìm mình, trong lòng rất cao hứng, còn về chuyện trả tiền gì đó, Cao Vân căn bản không dám đề cập tới. Cho nên khi vừa nghe báo cáo xong Lý Thừa Vận sai bước về văn phòng, trên mặt còn mang theo tươi cười. Đương nhiên, nhìn thấy hai chậu cảnh để trên bàn trà và bàn làm việc, tâm tình ông càng tốt hơn nữa.

“Từ trường tới?” Lý Thừa Vận đặt văn kiện cuộc họp lên bàn làm việc, nghiêng đầu thưởng thức chậu cảnh mini trên bàn trà Trọng Nham mang tới: “Đã ăn cơm trưa chưa?”

“Trước khi tới đây có tạt qua cửa hàng một chuyến.” Trọng Nham nói: “Đã cùng nhân viên cửa hàng ăn cơm hộp rồi.”

Lý Thừa Vận khẽ nhíu mày: “Đừng ăn mấy đồ không dinh dưỡng đó nữa.”

“Kỳ thật cũng không tệ lắm.” Trọng Nham đáp: “Có rau xanh còn có chân gà.” Ít nhất cơm hộp còn nhiều đồ dinh dưỡng hơn thức ăn bà ngoại Trương Nguyệt Quế trước kia nấu cho cậu.

Nghe cậu nói như vậy, trong lòng Lý Thừa Vận xẹt qua tia khó chịu kỳ quái, bất giác nghĩ tới việc Trọng Nham cảm thấy cơm hộp không tồi có phải là do trước kia ăn uống quá khổ sở hay không?

Lý Thừa Vận ngồi xuống vị trí Lý Duyên Kỳ vừa ngồi, vẻ mặt hòa khí nhìn cậu: “Hôm nay tới tìm ta là có chuyện gì?” vừa nói vừa dùng mắt ý bảo: Vô luận có chuyện gì cũng không sao, chỉ cần nói ra, lão tử sẽ thay con giải quyết, để cho thằng nhóc là con biết lão tử làm cha kỳ thật cũng không kém cỏi như vậy.

Trọng Nham ngồi ngay ngắn, từ trong túi tiền lấy ra một cái thẻ để xuống trước mặt ông: “Đây, sắp năm mới, tôi cũng kiếm đủ tiền, trả lại cho ông.”

Lý Thừa Vận sững sốt một chút, nhìn nhìn cái thẻ của Trọng Nham, hồ nghi hỏi: “Trả...cho ta?” chuyện này rốt cuộc là chuyện gì? Ông nghe lầm cái gì sao? Hay chính mình đã thật sự cho nó mượn tiền?

Trọng Nham nghiêm trang chững chạc gật đầu: “Đúng vậy, nhờ phúc ngài, tôi làm đầu tư tương lai kiếm được chút tiền.”

Lý Thừa Vận vẫn cảm thấy hình như mình đã nghe lầm cái gì đó thì phải, cầm chiếc thẻ kia lên nhìn qua nhìn lại: “Bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm vạn.” Trọng Nham cũng sững sốt một chút: “Tiền lãi đầu tư tương lai, thiếu sao?”

Lý Thừa Vận: “...”

Lý Thừa Vận hít sâu một hơi, mặt không đổi sắc hỏi lại: “Ta cho con mượn tiền lúc nào?” Lần trước Trình Du ra mặt lợi dụng Ôn Hạo tính kế Trọng Nham, ông đã cho Trọng Nham hai trăm vạn coi như an ủi, nhưng khi đó Trọng Nham vô cùng cao hứng tiếp nhận mà.

Trọng Nham tâm nói: ông ta là vì tử sắc quá đẹp mà lão hóa quá nhanh, trí nhớ kém rồi sao?

“Là khi tôi vừa tới đây không lâu.” Trọng Nham kỳ thật cũng không nhớ rõ ngày đó là ngày nào: “Ông nói cho tôi, tôi cũng đã nói là sẽ trả lại cho ông.”

Lý Thừa Vận mơ hồ nhớ lại hình như đúng là có chuyện đó thật, không lâu sau khi ông đón Lý Ngạn Thanh về nhà chính thì phải. Nhưng tình hình cụ thể lúc đó thế nào, ông đã không còn nhớ rõ, hình như lúc ấy là do cảm thấy chút có lỗi với đứa bé này.

Lý Thừa Vận buồn bực nhìn cậu: “Sao con cứ khách khí với ta vậy?”

Trọng Nham bị ông nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng có chút không thoải mái: “Nói cũng phải nói cho đúng, nên nhận thì sẽ nhận, nên trả thì vẫn phải trả. Tôi cũng không phải không kiếm được tiền.” Nói xong, trong lòng có chút đắc ý, nhin không được muốn khoe khoang trước mặt ông ta một chút: “Tôi đầu tư tương lai nửa năm kiếm được gần hai nghìn vạn. Có tiền!”

Lý Thừa Vận biểu tình bất khả tư nghị, tâm nói: thằng oắt con này từ xa cất công chạy tới đây là muốn khoe độ giàu có của nó sao?

Trọng Nham nghĩ tới dãy số trong sổ tiết kiệm, cảm thấy thực thỏa mãn: “Nếu không có tiền, tôi có muốn trả cũng không được, ông nói đúng không. Chờ sang năm sau, tôi còn muốn mở thêm một cửa hàng nữa.” Nói xong lại phát phát tay: “Cái thẻ này ông cứ yên tâm nhận đi, cầm lấy tùy tiện tiêu.”

Lý Thừa Vận bị bộ dạng tài đại khí thô của cậu chọc tức tới bật cười. Ông sống tới từng này tuổi, vẫn là lần đầu tiên được con trai cho tiền tiêu. Cảm giác này sao lại kỳ quái như vậy?

“Con rút hết vốn ra như vậy, định không làm đầu tư tương lai nữa sao?”

“Làm thì vẫn làm.” Trọng Nham vẻ mặt nghiêm túc giải thích: “Nhưng năm sau tôi tính tạm thời thu tay lại, sớm nhất cũng phải chờ tới cuối năm sau mới tính tiếp.” Ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính, năm sau kinh doanh xuất nhập khẩu sẽ giảm bớt trên diện rộng, thị trường đầu tư tương lai cũng sẽ bị tác động không nhỏ. Đời trước khi Trương Hách chỉ bảo cho cậu đã từng cường điệu vấn đề này.

Lý Thừa Vận trong lòng vừa động, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Thị trường năm tới không khả quan?”

Trọng Nham do dự một chút, loại chuyện này kỳ thật cũng không dễ nói. Mặc dù đã sống qua một đời, nhưng mọi chuyện có phát triển theo chiều hướng vốn có hay không, cậu cũng không dám khẳng định. Lý Thừa Vận đang chờ đợi câu trả lời của cậu, Trọng Nham đành hàm hồ nói: “Phương diện kinh doanh xuất nhập khẩu khả năng sẽ có phiêu lưu. Nếu kinh doanh xuất nhập khẩu giảm bớt thì thị trường đầu tư tương lai cũng sẽ chịu ảnh hưởng.”

Lý Thừa Vận như có điều suy nghĩ nhìn cậu, chậm rãi gật đầu.

“Vẫn nên cẩn thận một chút.” Trọng Nham thấy ông trầm mặc không nói, liền an ủi một câu: “Kinh doanh mà, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng tiềm ẩn nguy cơ khủng hoảng kinh tế, đúng không? Nhưng điều này ai cũng biết, tôi chỉ thuận miệng nói thôi.”

Lý Thừa Vận lắc đầu cười. Nói vuốt đuôi ai mà không biết, điều khó nhất chính là có thể đoán trước được nguy cơ khủng hoảng để chuẩn bị trước. Giờ khắc này, Lý Thừa Vận rất cục đối với đứa con cho tới nay vẫn luôn gọi ông là “Lý tiên sinh” này sinh ra vài phần tán thưởng.

“Sản nghiệp Lý thị cũng đã tới lúc tiến hành điều chỉnh toàn bộ.” Lý Thừa Vận thực nghiêm túc nhìn cậu: “Trọng Nham, có từng nghĩ tới vào Lý thị làm việc không?”

Trọng Nham bực mình liếc mắt: “Hiếm lạ lắm sao? Tôi cũng không phải không có tiền.”

Lý Thừa Vận: “...”

“Có tiền, có thời gian rảnh, cũng không mệt như lửa.” Trọng Nham cà lơ phất phơ rung đùi: “Mỗi ngày của tôi trôi qua rất thoải mái, cần quái gì phải mò tới Lý thị tìm khó chịu?”

Lý Thừa Vận nghĩ thầm: chẳng lẽ trong mắt nó lão tử chỉ là một con lửa thồ hàng thôi sao?

“Còn nữa,” Trọng Nham nhìn lướt qua cửa văn phòng khép hờ, tặc lưỡi đề thấp giọng: “Còn nữa thái tử vẫn còn đó, cũng không gây sai lầm gì. Hoàng thượng do dự, kêu thái tử kế vị thế nào? Chẳng phải họa giang sơn xã tắc đó sao?”

Lý Thừa Vận tức giận trừng cậu: “Ăn no rừng mỡ à? Nghiêm túc nói chuyện!”

Biểu tình Trọng Nham trở nên đứng đắn hơn một chút: “Giai đoạn trước mắt Lý thị cần nhất là sự ổn định. Cơ nghiệp trăm năm, cho dù có vươn ra ngoài lãnh thổ mở rộng tới toàn thế giới, cũng phải trụ vững mới được. Thành Cát Tư Hãn so với ông thì sao? Ông ta năm đó đánh giặc, xa nhất về phía tây đánh tới sông Đa núp, còn hướng đông tới tận Sakhalin, rồi cuối cùng thế nào?”

Lý Thừa Vận bị cậu nói á khẩu không trả lời được. Mỗi lần nghe Trọng Nham thao thao bất tuyệt nói chuyện như vậy, ông đều cảm thấy trong lời nói của nó có lỗ hổng, giống như đang già mồm át lễ phải. Nhưng không hiểu sao, ông lại không tìm ra được lỗ hổng đó nằm ở chỗ nào.

“Cho nên làm người phải biết thế nào là đủ.” Trọng Nham lên mặt ông cụ non chĩnh chĩnh tay áo đồng phục: “Lý thị trong tay ông mở rộng quá nhanh, hiện tại nó cần thời gian để chậm rãi tiêu hóa hấp thu đồ vật. Ông vừa lúc có thể mượn tay đại thiếu gia nhà ông để lắng đọng lại một chút, củng cố giang sơn của mình. Tin tôi đi, không ai thích hợp làm người kế nghiệp ông hơn anh ta đâu.”

Trọng Nham nói tới đây, chợt nhớ tới một chi tiết trong kiếp trước, trước khi chết cậu đã lập một phần di chúc. Nội dung di chúc đại khái là nếu cậu bất hạnh tạ thế, sẽ giao toàn bộ cơ nghiệp Lý gia vào tay Lý Duyên Kỳ. Lúc ấy cậu đã tính như vậy, cảm thấy Lý thị ở trong tay mình khuếch trương quá nhanh, vừa lúc cần Lý Duyên Kỳ – một nhân tài có khả năng gìn giữ cái đã có đồng thời củng cố kiến tạo thành quả cậu tạo ra. Nhưng đang êm đẹp vì sao lại nghĩ tới việc muốn lập di chúc thì Trọng Nham không tài nào nhớ ra được.

Lý Thừa Vận lâm vào trầm tư, hiển nhiên lý do Trọng Nham đưa ra khiến ông động tâm.

Điện thoại nội tuyến vang lên, phá vỡ văn phòng yên tĩnh. Lý Thừa Vận phục hồi tinh thần lại, vươn tay nghe điện thoại, đầu dây vang lên giọng Cao Vân ôn nhu tinh tế nhắc nhở ông: “Lý tổng, Nham thiếu gia nên xuống lầu, hiện tại còn khoảng nửa tiếng nữa là tới giờ học chiều của cậu ấy. Tôi đã thông tri cho lão Trần lái xe tới trước cửa tòa nhà để đưa cậu ấy tới trường.”

Lý Thừa Vận nhìn lướt qua bộ quần áo đồng phục trên người con trai, ừ một tiếng nói: “Tôi tự mình đưa nó đi, cô hoãn 2 tiếng lịch trình buổi chiều cho tôi.”

Cao Vân dừng một chút mới nói: “A, vâng, tôi lập tức làm.”

Trọng Nham cũng hồi phục tinh thần, khoát tay nói: “Không cần, tôi tự mình bắt xe về.”

Lý Thừa Vận không khỏi phân trần: “Khu này khó bắt xe công cộng, ta đưa con đi. Vừa lúc trên đường có thể nói chuyện với con.”

Trọng Nham quét mắt nhìn ông ta một cái, trong mắt lộ ra vài phần không hảo ý: “Cảm động? Có phải thấy tôi trả tiền cho ông, trong lòng đặc biệt cao hứng? Hai trăm vạn, cũng không ít, đủ để mua một bộ trang sức cho tiểu tình nhân.”

Lý Thừa Vận tức giận muốn bạt tai thẳng oắt con kia một cái, vừa rồi chút cảm động dâng lên trong lòng vì mấy câu nói kia của nó trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói. Tâm nói: thẳng oắt con xấu tính này sao cứ chọc người chán ghét vậy, một chút xiu cũng không để người ta cao hứng.

Hai người đi vào thang máy, Lý Thừa Vận nín nhịn bực dọc hỏi: “Sắp thi cuối kỳ rồi phải không? Nghỉ tết có tính toán gì không?”

Trọng Nham lắc đầu: “Không có tính toán gì. Nhiều nhất là trở về thăm bà ngoại.”

Lý Thừa Vận thăm dò nhìn cậu: “Được nghỉ theo ta về nhà ở đi. Ông bà trong nhà còn chưa gặp con đâu, dầu gì cũng là người một nhà, một mình ở bên ngoài còn ra thể thống gì nữa.”

Trọng Nham bấu môi: “Người nhà ông có ai là thật tâm muốn gặp tôi?”

“Oắt con!” Lý Thừa Vận quát: “Không ai thật tâm muốn gặp mày? Vậy tao bây giờ đang làm gì? Tao ăn no rửng mỡ tự mình chạy tới làm lái xe cho mày? Tao có bị điên không?”

Trọng Nham bị ông rống một trận, cũng khó chịu: “Ông đừng quên tôi vừa trả lại cho ông hai trăm vạn!”

“Khụ khụ...” Lý Thừa Vận một hơi không thông thuận, ho khan liên tục: “Hai trăm vạn... nhiều quá nhỉ.” may mà thằng oắt con này không sống dưới mắt mình, nếu không mỗi ngày đều sốc tới tận óc thế này, ông nhất định sẽ giảm thọ mất.

Nhất định thế.

Trọng Nham không để ý ông ta nói móc, trong mắt cậu hai trăm vạn đương nhiên rất nhiều tiền, có rất nhiều người cả đời còn không kiếm được nhiều tiền như thế đâu. Cho dù là ở thủ đô đời sống đắt đỏ khó khăn, nhưng với số tiền đó cũng có thể làm được rất nhiều chuyện. Trọng Nham cân nhắc trong chốc lát việc sử dụng số tiền hai trăm vạn đó, đầu óc lại chuyển hướng sang chuyện kết phường làm ăn với Hải Thanh Thiên.

“Còn nữa...” trông mắt Trọng Nham đảo đảo trên người Lý Thừa Vận: “Mấy ngày nữa tôi muốn mở thêm một công ty nhỏ, ừm, giống như một văn phòng. Chuyên về mảng an ninh mạng, đến lúc đó ông có thể hỗ trợ làm thủ tục được không?”

Lý Thừa Vận tà ngẫm nhìn cậu: “Trước tiên gọi tiếng cha nghe chút.”

Trọng Nham không hề nghĩ ngợi há mồm gọi liên tục: “Cha! Cha ruột!”

Lý Thừa Vận: “...”

Thật muốn đánh nó một trận. Lý Thừa Vận hận tới nghiến răng nghiến lợi, tâm nói: lão tử rõ ràng là cha ruột nó, nhưng vì sao bị nó gọi như thế, nghe cứ như không phải sự thật vậy?!

Lý Thừa Vận đầu đầy hắc tuyến nhìn cậu: “Mày không thể nghiêm túc một chút à?”

Trọng Nham thực oan uổng khoát tay nhìn ông: “Vô luận tôi có không muốn tiếp nhận sự thật này, thì mấy chữ đó cũng chỉ có cách phát âm như vậy. Chẳng lẽ bởi vì tôi nghiêm túc mà nó có thể đọc thành mẹ sao?”

Lý Thừa Vận nhin không nổi nữa, giơ tay lên trước mặt thằng oắt con kia định tát một cái, đầu ngón tay còn chưa chạm tới mặt Trọng Nham, thang máy đột nhiên ngừng lại, cánh cửa hai bên không tiếng động mở ra, bên ngoài chính là đại sảnh rộng lớn người qua người lại.

Lý Thừa Vận cứng người một chút, làm bộ làm tịch đưa tay qua chỉnh chỉnh cổ áo Trọng Nham.

Trọng Nham khéo miệng co rút: “Nếu không tìm một chỗ vắng người để ông đánh cho đã nghiền nhé?”

Lý Thừa Vận hừ lạnh: “Đừng được một tắc lại tiến một thước.”

Trọng Nham cúi đầu đi theo sau ông ra khỏi thang máy, bên môi lộ ra tia cười xấu xa.

Hai người lên xe, Trọng Nham lo lắng hỏi một câu: “Sẽ giúp tôi làm thủ tục chứ?”

Thật sự là đến đòi nợ.

Lý Thừa Vận đen mặt vỗ vô lăng một phen: “Khi nào muốn làm thì gọi điện cho ta.”

Trọng Nham lập tức cao hứng, thăm nghĩ chuyến đi này thật sự không uổng phí.

Lý Thừa Vận bị thằng con chọc tức cũng đành nhin xuống, tự khuyên nhủ trong lòng, được rồi được rồi, nó có việc gì là tới cầu xin mình giúp đỡ, chứng minh nó vẫn coi trọng mình, chắc thế đi.

Ít nhất cũng đã gọi cha không phải sao.

Cho dù nói thế nào thì “cha” vẫn dễ nghe hơn “Lý tiên sinh”.

Hết

77. Chương 77: Lão Lai Tòng Tử*

(Lão lai tòng tử: về già thì nương nhờ con trai)

Kết quả thi cuối kì của Trọng Nham không tốt không xấu, thứ hạng trong lớp vượt lên mười bậc so với thi giữa kì. Chủ nhiệm lớp cao hứng vô cùng, cố ý gọi cậu lên văn phòng động viên một phen, còn nhắc nhở nghỉ đông cũng không được lơ là, phải tập trung ôn tập, ngàn vạn lần không được bỏ bê xao lãng thời gian một tháng nghỉ này vân vân và mây mây...

Trọng Nham vâng vâng dạ dạ đáp ứng, sau khi rời khỏi văn phòng một phen vuốt mồ hôi, lấy di động ra đặt vé máy bay. Vé máy bay trong ngày đã hết, ngày mai thì chỉ còn khoang hạng nhất. Trọng Nham vẫn cảm thấy ngồi khoang hạng nhất thực lãng phí, rõ ràng chất lượng cũng như khoang phổ thông lại cố tình lấy giá vé đắt hơn. Nhưng hiện tại là cuối năm, vé hạng gì cũng không dễ mua, Trọng Nham do dự một lúc cũng chỉ có thể cắn răng đặt vé hạng nhất. Cậu hiện tại tốt xấu gì cũng coi như người có tiền, khoang hạng nhất thì khoang hạng nhất đi.

Trọng Nham không có nhiều hành lý để thu thập, về nhà tìm cái balo, nhét mấy bộ quần áo vào để thay tắm rửa, rồi bỏ cả vật dụng cá nhân, dây sạc điện thoại xong đầu đấy. Trọng Nham lần này cũng không tính ở lâu tại Lâm Hải, nếu thân thể bà ngoại vẫn khỏe, cậu tính đón bà lên Bắc Kinh ở vài ngày, tìm người khám tổng quát cho bà. Kỳ thật tình hình của bà ngoại thế nào Trọng Nham đều biết rõ, cơ thể bà không phải có bệnh, mà là cơ năng toàn thân đã đến hồi suy kiệt.

Cũng không biết còn có thể kéo dài được bao lâu.

Trong lòng Trọng Nham khổ sở, sinh lão bệnh tử, vốn chính là chuyện con người vô pháp thay đổi. Hoặc có lẽ do bản thân thật sự già rồi, nên khá nhạy cảm đối với những chuyện như thế này.

Trọng Nham thu dọn xong hành lý của mình, lại bỏ ra một buổi chiều để thu dọn phòng chuẩn bị cho bà ngoại. Nhà cậu dưới lầu có hai khách phòng, một gian là của Lâm Bồi, một gian vẫn luôn bỏ trống, may mắn đồ đạc đã có sẵn, không cần phải mua thêm cái gì. Trọng Nham từ phòng kho lấy ra một bộ ra giường mới để thay, lại xuống siêu thị dưới lầu, mua ít đồ dùng cá nhân như bàn chải, khăn mặt, còn mua thêm một đôi dép lê màu hồng. Cậu nhớ rõ dép của bà ngoại đều có màu này.

Trọng Nham nhắn tin thông báo, gửi 1 lúc luôn cho mấy người Lâm Bồi, lúc đầu định gọi điện thoại nhưng thăm nghĩ phải nói đi nói lại một việc nhiều lần, thật sự gây sức ép không nổi. Tin nhắn vừa mới được gửi đi không bao lâu, Tần Đông Nhạc đã gọi điện tới, nhưng mà người đầu dây không phải Tần Đông Nhạc mà là Tiểu An. Tiểu An hỏi cậu khi nào trở về, lại lén lút oán giận nói thầy cô giao nhiệm vụ cho cậu ấy giám sát cậu ôn tập trong kỳ nghỉ đông, xem ra chuyện này lại ngâm nước nóng rồi. Sau khi Tiểu An lải nhải xong, điện thoại lại chuyển sang tay Đường đi, Đường đi dặn cậu đi đường cẩn thận, lại lấp bắp hỏi cậu bạn gái có đi cùng không?

Trọng Nham nhớ tới lời nói dối về ‘hoa khôi giảng đường’ của Tiểu An, rất có cảm giác đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể hàm hồ nói rằng không đi, nghỉ đông còn phải đi học thêm vân vân. Đường đi tâm tình phức tạp, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ dặn cậu chú ý an toàn, rồi mới trả điện thoại cho Tần Đông Nhạc.

Không biết có phải do Tiểu An đã nói lại với Tần Đông Nhạc không mà Tần Đông Nhạc một chút cũng không bị mấy chữ ‘bạn gái’ này ảnh hưởng, thực bình tĩnh hồi thời gian chuyển bay của cậu, còn nói ngày mai không bận việc gì, có thể đưa cậu ra sân bay. Trọng Nham sáng khoái đáp ứng. Chỉ là đưa tiền, cho dù là quan hệ bằng hữu cũng là chuyện bình thường, từ chối qua lại mới càng có vẻ già mồm cãi láo.

Ngày hôm sau, quả nhiên Tần Đông Nhạc lái xe tới đón cậu, một đường thông thuận tới sân bay, tới trước khi vào cửa an ninh, Tần Đông Nhạc kéo tay Trọng Nham lại, mặt không đổi sắc nói một câu: “Trung học

là thời điểm học tập căng thẳng, tốt nhất không nên quen bạn gái, nói chuyện yêu đương gì đó, như vậy rất ảnh hưởng tới học tập.”

Trọng Nham: “....”

Tần Đông Nhạc ho khan hai tiếng, khẽ đẩy nhẹ lên vai cậu một cái: “Được rồi, em qua xếp hàng đi. Chờ em vào rồi anh sẽ về.”

Trọng Nham mặt liệt đi xếp hàng, trong lòng nghĩ cái tên này một đường ghen khuất, nhin tận tới khi tách ra mới chịu nói một câu như vậy thực khiến người ta suy nghĩ? Không phải là ghen từ tới giờ đây chứ?

Rất nhanh tới lượt Trọng Nham, cậu mở túi nhỏ tùy thân, lấy giấy tờ ra giao cho nhân viên kiểm an, khi đi qua cửa an ninh, quay đầu lại thấy Tần Đông Nhạc vẫn đang đứng ở phía sau. Ánh mắt hai người ngẩn ngối giao nhau, Tần Đông Nhạc mỉm cười với cậu, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay tạm biệt. Trọng Nham dựa theo lời hướng dẫn của nhân viên bảo an, quay người lại bước vào trong.

Mọi dấu vết tươi cười trên khuôn mặt Tần Đông Nhạc đều đọng lại trong đôi mắt anh. Đó là một loại ánh mắt nhu hòa ấm áp tựa như chứa thiên ngôn vạn ngữ, lại cái gì cũng không chịu nói.

Trọng Nham cầm lấy túi của mình, trước khi đi hẳn vào trong lại quay đầu nhìn nhìn, đội ngũ xếp hàng kiểm tra an ninh tựa hồ còn dài hơn vừa nãy, người chen người, đều là lũ khách vội vàng về nhà đoàn tụ trong năm mới. Trọng Nham đã không còn nhìn thấy Tần Đông Nhạc nữa. Nhưng cậu biết, anh ấy nhất định vẫn đang đứng ở đó, ở đằng sau đám người, tập trung dõi theo mình.

Trọng Nham có chút mờ mịt hướng về phía vừa rồi nhìn thấy Tần Đông Nhạc lắc lắc tay, xoay người đi vào phòng chờ. Giờ khắc này, chung quanh cậu đều là người, nhưng cậu lại cảm thấy có chút tịch mịch.

Trong phòng chờ, Trọng Nham gọi điện cho Lý Thừa Vận, hy vọng ông ta có thể ra mặt hỗ trợ liên hệ với bệnh viện, đặt lịch kiểm tra toàn diện cho bà ngoại. Danh y ở thủ đô rất nhiều, nhưng gia đình quyền quý phú hào cũng không ít, chỉ trông vào năng lực của Trọng Nham, muốn nhờ chuyên gia khám cho bà là không có khả năng.

Sau khi cúp điện thoại, chính Trọng Nham cũng cảm thấy có chút bất khả tư nghị, không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu lại học được những việc mình không làm được giao hết cho Lý Thừa Vận, hơn nữa còn dùng một phương thức vô cùng tự nhiên. Hơn nữa càng bất khả tư nghị chính là, Lý Thừa Vận cư nhiên đều thống thống khoái khoái đáp ứng.

Trọng Nham thật sự cảm thấy, thiệt nhiều việc đã đi chệch quỹ đạo vốn có.

Hoặc có thể là do ông trời muốn cậu sống lại một lần cũng là muốn cậu nhận thức rõ ràng về bộ mặt thật của những người xung quanh mình?

Sau khi hạ cánh vẫn chưa tới buổi trưa, Trọng Nham bắt taxi sân bay vào nội thành, tới phụ cận nhà hàng gia đình Kim Minh tìm một chỗ ăn cơm, thuận tiện bóng gió hỏi han tình hình nhà hàng Kim gia kinh doanh thế nào. Sau đó thuê một chiếc xe đi càn quét hàng tết, mua mấy giỏ hoa quả nhập khẩu, lại mua thêm một số đồ ăn vặt, hoa quả sấy khô, tất cả đều là chuẩn bị cho bà ngoại đem biếu mọi người. Không có thân thích bên người, nên có quan hệ tốt với bạn bè hàng xóm là rất trọng yếu. Trọng Nham hy vọng ở những lúc cậu không ở bên, mỗi ngày của bà ngoại cũng có thể trở nên thư thái hơn một chút.

Gần tới năm mới, cổng trại an dưỡng đã được treo đèn lồng đỏ, cây thông giữa bãi cỏ cũng đã được giăng đèn kết hoa sáng lấp lánh rực rỡ đủ màu, nhìn rất có không khí ngày tết. Trọng Nham đăng kí ở chỗ bảo vệ, đứng chờ bà ngoại ra đón mình. Bảo an vừa ăn hoa quả Trọng Nham tặng vừa gọi điện nội tuyến tìm bà Trương Nguyệt Quế, đồng thời dặn dò bà gọi thêm mấy nhân viên tới cùng, nói cháu ngoại bà mang rất nhiều quà tết tới biếu, ít người không thể nào bê hết được.

Mấy phút sau, Trọng Nham nhìn thấy bà ngoại cùng một số thanh niên đi ra, Trọng Nham nhìn thấy trước ngực bọn họ đều đeo thẻ màu xanh, là các tình nguyện viên. đều là thanh niên như nhau, sau một hồi hi hi ha ha chào hỏi, liền tự động giúp đỡ bọn họ khuân đồ vào. Bà ngoại ngược lại có chút ngoài ý muốn, bà không ngờ Trọng Nham nghĩ đồng lại trở về thăm mình, cũng không ngờ nó lại chuẩn bị nhiều quà tết như

vậy. Rất nhanh liền phản ứng lại, nhưng trong lòng vẫn có chút thở dài. Đứa nhỏ rời nhà tới một nơi xa lạ, trong thời gian ngắn sẽ trở nên thành thực hiểu chuyện đi.

“Mấy tháng không gặp, cháu lại cao lớn hơn, người trông cũng khỏe mạnh.” Bà ngoại đứng đối diện cậu, híp mắt đánh giá: “Nếu vô tình chạm mặt trên đường, nói không chừng bà không nhận ra luôn.”

Trọng Nham lại thấy bà ngoại không có thay đổi gì lớn, vẫn một mái tóc xám trắng, hai má tựa hồ hơi gầy một chút, nhưng tinh thần nhìn không tệ.

“Nếu không có việc gì...” Trọng Nham nhìn bà nói: “Bà lên thủ đô ở vài ngày với cháu đi, ở đó bệnh viện tốt cũng nhiều, tiện thể làm kiểm tra toàn thân cho bà.”

Bà Trương Nguyệt Quế đang định nói không cần, ở trại an dưỡng cũng có định kì kiểm tra sức khỏe cho mọi người, lại nghe Trọng Nham nói thêm: “Cháu cũng được nghỉ đông rồi, vừa lúc có thời gian đưa bà đi chơi.”

Bà ngoại trầm mặc một khắc, do dự rồi gật đầu: “Vậy... cũng được.”

Trong lòng bà kỳ thật lại đang sáng như gương, biết thời gian của mình không còn nhiều lắm, ở trên thế giới này, bà chỉ còn mỗi Trọng Nham là người thân, có cơ hội ở gần vẫn nắm chắc nhiều hơn chút, ai biết sau này sẽ thế nào? Trọng Nham ở thủ đô xa xôi, nói không chừng ngày nào đó bà nhắm mắt, ngay cả cơ hội gặp mặt cuối cùng cũng không có.

Bà ngoại nhanh chóng chấp thuận ngược lại khiến Trọng Nham chưa thể thích ứng kịp, vẫn cảm thấy vị trí giữa bọn họ dường như vô hình trung đã thay đổi, bà ngoại không còn đứng ở chỗ cao khoa chân múa tay mà lại biến thành người so với cậu còn “nhỏ” hơn, chuyện gì cũng nguyện ý nghe cậu sắp xếp, nét mặt vô thức mang chút trân trọng.

Đều nói lão lai tòng tử, Trọng Nham có chút xót xa trong lòng suy nghĩ, bà ngoại đã già thật rồi.

Tối hôm đó, Trọng Nham và bà ngoại giải quyết bữa cơm chiều ở ngoài nhà hàng, sau khi ăn xong lại cùng bà ngoại mang quà tết tới biếu bà con hàng xóm tầng trên tầng dưới, các ông các bà ở trong khu tập thể đều rất cao hứng, ai nấy đều vui mừng hơn hớn. Tâm tình bà ngoại cũng vô cùng tốt, nghe thấy người ta khen cháu ngoại mình hiểu chuyện còn ra vẻ khiêm tốn vài câu: “Hồi bé đâu có được như thế, hai năm nay nó mới hiểu chuyện ra.” Linh tinh khách khí.

Hôm đó Trọng Nham tùy ý thuê một phòng khách sạn ngủ qua đêm, đồng thời đặt luôn vé máy bay vào ngày hôm sau.

Trưa hôm sau Trọng Nham tới đón bà ngoại, hẹn gia đình Kim Minh ăn một bữa tại nhà hàng của họ. Việc phân chia hoa hồng giữa Kim gia và bà ngoại cũng đã được giao nhận rõ ràng, Trọng Nham cũng chỉ xem qua sổ sách, không có vấn đề gì lớn cũng liền không có ý kiến. Sau khi ăn xong, hai người liền trực tiếp ra sân bay. Bà ngoại cả đời chưa từng đi xa nhà, ngồi máy bay vẫn là lần đầu tiên. Nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, dọc đường đi còn liên tục ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, cứ nhiên lại không bị say máy bay.

Trọng Nham không gọi người tới đón mình, mà tự mình cùng bà ngoại bắt xe về Sơn Thủy Loan. Bà ngoại cao tuổi, khi về tới nhà liền cảm thấy mệt mỏi, ăn cơm xong đi ngủ sớm.

Sau vài ngày nghỉ ngơi ở nhà Trọng Nham, thư kí Cao Vân tự mình lái xe tới đón bọn họ đưa đến bệnh viện khám tổng quát. Bà Trương Nguyệt Quế tuy hận Lý Thừa Vận muốn chết nhưng bà còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Trọng Nham nói không chừng sẽ sinh hoạt cả đời ở đây, có Lý gia chiếu cố vẫn tốt hơn là để nó một mình bươn chải. Bà không muốn chỉ vì mình mà phá hủy tình cảm cha con nó, đành trầm mặc không nói gì.

Kết quả kiểm tra cũng không khác mấy kết luận trước đây, đều nói phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Lý gia còn cố ý mời một chuyên gia y học cổ truyền tới bắt mạch cho bà, kê cho bà vài thang thuốc đông y bồi bổ thêm. Nhờ người ta nấu luôn thuốc tại hiệu, sau đó đóng gói uống dần, nhưng cần một chút thời gian chờ nấu thuốc xong, Cao Vân đưa bà ngoại và Trọng Nham về nhà trước, cử người ở lại chờ lấy thuốc rồi mang về sau.

Bà ngoại vừa về tới nhà liền lên giường nằm, thân thể không mệt nhưng tinh thần lại mệt. Người cao tuổi, sợ nhất là vào bệnh viện, cứ luôn cảm thấy giống như đi vào rồi sẽ không ra được nữa. Bà Trương Nguyệt

Quế một mình ở trong trại an dưỡng, chồng và con gái đều đã mất, chỉ còn mỗi đứa cháu ngoại nhưng lại ở xa, loại cảm giác khủng hoảng bí ẩn này so với người khác lại càng thêm mãnh liệt.

Hơn nữa sau khi tới thủ đô, bà chân chân thật thật biết được cháu ngoại bà không cần đòi hỏi gì ở bà. Hiện tại nó có nhà riêng, đi đâu đều có người đưa đón, thậm chí đưa bà tới bệnh viện kiểm tra cũng không cần xếp hàng đăng ký, mỗi ngày đều có giúp việc tới quét dọn nấu cơm, những thứ này bà căn bản không thể cấp nổi cho nó. Mà cho dù những ngày trước đây bà có thể làm những điều đó rồi cũng chỉ vì tính tình nóng nảy mà không để lại cho cháu bà những ký ức tốt đẹp gì.

Trương Nguyệt Quế nằm trên giường, nhìn sắc trời dần trở nên tối đen, sau đó không khí đưa tới nhiều mùi hương đồ ăn ngon lành. Bà có chút ảm đạm, tay nghề nấu nướng của dì giúp việc tốt hơn bà rất nhiều.

Cửa phòng khép hờ bị người gõ nhẹ hai cái, Trọng Nham thăm dò ló đầu vào nhỏ giọng gọi: “Bà ngoại?”

Ánh đèn phòng khách tỏa sáng xung quanh cậu một mảnh mơ hồ, cậu đứng ngược sáng mái tóc hơi rối loạn nhìn trông càng bông xù, bộ dáng nhìn như hồi còn bé.

Bà Trương Nguyệt Quế xoay người, cổ họng có chút khàn khàn: “Bà dậy rồi, nằm thêm một chút rồi đứng lên.”

Trọng Nham lại gần ngồi xuống bên giường: “Nếu bà muốn ăn ở trên giường, cháu sẽ mang đồ ăn tới cho bà. A di làm cơm xong liền về, trong nhà chỉ còn hai bà cháu mình, không muốn dậy thì đừng dậy.”

Bà sảng giọng: “Nói hươu nói vượn, sao có thể ăn cơm trên giường?”

“Đương nhiên có thể, có ai thấy đâu.” Trọng Nham có đôi khi cũng mang đồ lên giường ăn, laptop cũng tha lên để cạnh, cả người giống như gấu ngủ đông, rúc trong ổ chăn.

Bà Trương Nguyệt Quế thở dài: “Không ai nhìn thấy thì cũng không thể bừa bãi như thế được. Cháu sống là sống cho chính mình cũng không phải để cho người khác nhìn.”

Trọng Nham không lên tiếng. Đã lâu không được nghe bà lái nhải, giờ lại nghe được, trong lòng có chút chua xót không rõ tư vị. Trên thế giới này người muốn xen vào cuộc sống của cậu cũng không nhiều lắm. Trừ bỏ bà ngoại, chỉ sợ cũng chỉ còn mỗi mình Tần Đông Nhạc. Mà Tần Đông Nhạc lại có tâm tư như vậy... aiz, không nghĩ nữa.

“A di đang nấu canh, chờ thêm một lát mới xong.” Trọng Nham giúp bà chỉnh chỉnh góc chăn: “Nếu mệt, bà cứ nằm nghỉ đi. Có muốn bật đèn không?”

Bà ngoại lắc đầu.

Ánh đèn phòng khách theo khe cửa chiếu vào trong phòng, ánh sáng mơ hồ cũng đủ để bà nhìn rõ cháu trai trước mặt, trên thế giới này nó là người duy nhất có quan hệ huyết thống với bà.

Tay bà ngoại từ trong chăn vươn ra, nhẹ nhàng cầm tay Trọng Nham: “Trọng Nham...”

Trọng Nham hơi run lên một chút, rồi cũng tùy ý để bà cầm. Ngón tay và bàn tay bà ngoại đều thập phần thô ráp, lại vì có tuổi mà đặc biệt khô hanh nhăn nheo. Đối với Trọng Nham mà nói, đây cũng là một thể nghiệm vô cùng xa lạ.

“Trọng Nham à...” giọng bà ngoại có chút do dự, âm cuối dường như bị kéo dài hơn, giống như mỗi lời nói đều hơi phát run trong không khí: “Trọng Nham, nếu bà chết.. cháu sẽ trở lại gặp bà chứ?”

“Bà đang nói gì vậy?” Trọng Nham không thích nghe như thế.

Bà ngoại cố chấp hỏi: “Sẽ chứ?”

Trọng Nham gian nan gật đầu: “Sẽ.” Đời trước không làm được, kiếp này ông trời cho cậu thêm một cơ hội, nhường cậu có cơ hội để bù đắp lại, sao có thể bỏ qua?

Bà Trương Nguyệt Quế khẽ thở ra, trên mặt lộ ra tươi cười: “Ta nghỉ vài ngày, sau đó chúng ta cùng đi xem Hoàng Cung đi. Phim truyền hình không phải đều quay ở ngự hoa viên gì đó sao? Bà vẫn luôn muốn tới xem hoa viên của Hoàng đế là cái dạng gì.”

“Được.”

“Thủ đô còn cái gì thú vị nữa?”

“Nơi thú vị còn nhiều lắm, nhưng Trường Thành chúng ta đừng nên đi, leo mệt lắm.” Trọng Nham nhẹ giọng nói: “Cháu sẽ đưa bà đi thăm cả vườn hoa Cung Vương Phủ. Còn cả dinh thự của Hòa Thân, rất khí khái đó.”

“Bà biết Hòa Thân, trong TV cũng có chiếu, đại gian thần!”

Trọng Nham cười cười: “Đúng rồi, ông ta bòn rút tiền tu sửa hoàng cung để tu sửa hoa viên nhà mình.”

“Vây tới xem xem.” Trương Nguyệt Quế nói xong lại cảm thấy mệt mỏi rã rời, mí mắt cũng dần khép lại, miệng thì thảo nói: “Còn có Di Hòa Viên.... Đông Lai Thuận....”

Trọng Nham mím môi mỉm cười, tâm nói: cậu không biết Đông Lai Thuận* cũng là nơi ngắm cảnh đấy.

Hết

78. Chương 78: Năm Mới

Bà Trương Nguyệt Quế từ bệnh viện về có chút mệt mỏi, khẩu vị cũng không tốt. lúc đầu Trọng Nham còn tưởng bà bị cảm, hoặc là chưa quen khí hậu ở đây, nên mời bác sỹ riêng của Lý gia tới khám cho bà, bác sỹ nói không phải cảm, chỉ là người già khả năng thích ứng tương đối kém, lại thay đổi một địa phương khác, khí hậu lạnh hơn, cộng thêm nghỉ ngơi không tốt, cho nên mới khó chịu trong người, không có vấn đề gì lớn.

Trương Nguyệt Quế lúc đầu rất hưởng thụ loại đãi ngộ bác sỹ tới tận nhà khám bệnh thể này, sau mới biết bác sỹ là do Trọng Nham gọi điện cho Lý Thừa Vận mời tới, nhất thời chán ghét đáp lời. Cùng ngày, bà đã có thể đi lại bình thường trong phòng khách, tinh thần rõ ràng so với mấy hôm trước cũng tốt hơn nhiều.

Trọng Nham không ngờ cái tên “Lý Thừa Vận” lại có tác dụng trị liệu hiệu quả đến thế, nhất thời thật sự không biết nên phản ứng thế nào.

Nghỉ ngơi thêm vài ngày, Trọng Nham bắt đầu dẫn bà ngoại đi thăm quan khắp nơi. Thực ra ngay tại thủ đô này, cũng có rất nhiều điểm mà chính bản thân cậu cũng chưa từng tới tham quan. Có lẽ đã có tuổi nên thái độ đối với cuộc sống sinh hoạt có chút bất đồng, Trọng Nham dẫn bà ngoại đi dạo qua khắp ngõ nhỏ phố lớn, dựa theo danh sách những địa chỉ hàng ăn đặc sắc tải xuống từ trên mạng lần lượt tạt vào ăn thử, trong lòng bỗng dưng cảm thấy dường như mình đã về hưu. Chính là cảm giác mệt nhọc làm việc cả đời, trải qua đủ loại sóng gió kịch liệt trong đời, rốt cục có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhấp chút trà chiều, ngắm hoàng hôn buông xuống.

Hoặc có thể là do tâm hồn cậu và bà ngoại tuổi tác cũng không kém nhau là mấy nên việc bà ngoại bị khủng hoảng về sức khỏe, khủng hoảng về cái chết đến lúc nào không biết, cậu hoàn toàn có thể hiểu được.

Sinh sinh tử tử, thật sự là điều huyền diệu, khó trách người người đều sợ hãi.

Ngày 30, Lâm Bồi rốt cục từ nông thôn gấp gấp trở về. Anh không còn người thân, mấy ngày tết vốn tính toán rúc trong phòng thí nghiệm cho qua, lại nghe nói Trọng Nham đã về, cuối cùng buông tha suy nghĩ đón năm mới trong phòng thí nghiệm, mang theo sườn lợn và chân giò mua được từ một hộ nông dân nuôi heo gần đó, vô cùng cao hứng gấp về nhà đón năm mới.

Lâm Bồi lớn lên nhã nhặn lịch thiệp, chính là loại hình bà ngoại yêu thích nhất, bà Trương Nguyệt Quế vừa thấy anh liền có cảm tình, lại nghe nói anh và Trọng Nham hợp tác làm ăn, là một chuyên gia thực vật học, càng không coi anh là người ngoài. Tới khi chuẩn bị bữa cơm tất niên, bà còn hỏi Lâm Bồi thích ăn sủi cảo nhân gì, đãi ngộ so với Trọng Nham còn tốt hơn.

Trọng Nham giúp mọi người rửa sạch nguyên liệu, khi đang lột vỏ tỏi, thành linh nhớ tới một người, vội vàng gọi điện qua hỏi, quả nhiên Hải Thanh Thiên đang một mình lượn lờ trong siêu thị, vừa mới bỏ vào xe đẩy

một túi sủi cảo đông lạnh, hai thùng mì ăn liền cùng một thùng bia, còn chưa kịp đi tính tiền. Trọng Nham ra chỉ thị bỏ lại hết sủi cảo đông lạnh, mì gói cùng bia lên giá hàng, kêu anh tới quây gia vị mua hai chai dấm chấm sủi cảo, rồi nhanh chóng tới ngay Sơn Thủy Loan, cơm chiều là một bàn đại tiệc do đầu bếp cao cấp xử lý, còn có ba loại sủi cảo nhân khác nhau.

Chưa tới nửa giờ sau, Hải Thanh Thiên mang theo một giỏ hoa quả cùng hai chai dấm chấm sủi cảo chạy tới cọ cơm. Phong cách Hải Thanh Thiên và Lâm Bồi khác nhau, nhưng miệng Hải Thanh Thiên ngọt như mía lùi, lại thích tán gẫu bát quái, nịnh bà ngoại đến cười mãi không thôi.

Vốn tưởng rằng sẽ cô độc một mình vượt qua đêm trừ tịch, kết quả lại biến thành đêm tất niên náo nhiệt nhất kể từ khi sinh ra cho tới giờ của Trọng Nham.

Cơm tất niên phần lớn là được chuẩn bị từ chiều, bà Trương Nguyệt Quế làm xong nhân bánh sủi cảo, lại chạy tới phòng bếp cùng dì giúp việc hầm chân giò, sốt sườn heo. Đám thanh niên lại tụ tập trong phòng ăn làm vỏ sủi cảo. Lâm Bồi xem như người có tay nghề tốt nhất trong cả bọn, Hải Thanh Thiên không biết làm nhưng biết cán bột mì. Trọng Nham cái gì cũng mó vào một chút, nhưng cái gì cũng làm không nên hồn.

Trước đây khi còn ở Lâm Hải, bà ngoại không kiên nhẫn đứng chung một chỗ làm gì đó với Trọng Nham, cho dù là Trọng Nham chủ động đứng cạnh hỗ trợ, thì không bao lâu cũng sẽ bị bà mắng chửi đuổi đi, hoặc là sai đi làm việc khác. Trọng Nham vẫn cho rằng tay nghề như mèo ba chân này của mình tất cả đều là do bà ngoại xấu tính tạo thành.

Hải Thanh Thiên cán vỏ bánh, Lâm Bồi và Trọng Nham đồng thời nhồi thịt vào vỏ làm sủi cảo, chỉ chớp lát sau liền nhìn ra được tay nghề cao thấp thế nào, sủi cảo của Lâm Bồi đồng dạng đều như nguyên bảo tròn vo xinh xắn, còn của Trọng Nham không méo thì móp xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng buông tay thành thành thật thật ngồi một bên. Hải Thanh Thiên nhìn thành phẩm của Trọng Nham cười đau cả ruột, Trọng Nham tức mình đoạt lấy cái chày cán bột trong tay hắn thử làm vỏ bánh, kết quả vỏ bánh cậu làm ra cái thì quá dày cái thì quá mỏng, còn không thì hình dạng kỳ quái bất quy tắc, Lâm Bồi không thể nhìn được nữa, đoạt lại cái chày cán bột trả cho Hải Thanh Thiên, đá Trọng Nham sang một bên, chỉ biết phá đám là giỏi.

Trọng Nham ngồi một bên vừa nghịch cái đồng sủi cảo hình thù kỳ quái của mình, vừa hỏi Hải Thanh Thiên: “Cũng đã gần nửa tháng rồi, anh rốt cuộc đã suy nghĩ xong chưa?”

Hải Thanh Thiên cúi đầu không lên tiếng.

Lâm Bồi có chút kỳ quái: “Suy nghĩ cái gì? Kết hôn à? Em không cần Tần Tam nữa sao?”

Trọng Nham đá anh một cước: “Bà ngoại còn đang ở đây đấy, đừng ăn nói bậy.”

Lâm Bồi buồn cười: “Được rồi, không nói bậy.”

Hải Thanh Thiên cúi đầu cán vỏ bánh sủi cảo, thấp giọng nói: “Chuyện cậu nói không phải tôi chưa từng nghĩ tới. Nếu tôi nghiêm túc làm, cũng không phải không thể gánh vác được. Nhưng mà Trọng Nham, cậu coi tôi là anh em, nên tôi càng không thể hãm hại cậu được. Cậu hợp tác làm ăn với tôi, có thể về sau tôi sẽ liên lụy tới cậu.”

Trọng Nham buồn bực: “Hãm hại cái gì?”

Sắc mặt Hải Thanh Thiên không dễ nhìn.

Trọng Nham dùng khuỷu tay chọc chọc Hải Thanh Thiên: “Không muốn nói thì đừng nói.”

Hải Thanh Thiên lắc đầu: “Ba mẹ tôi đã ly hôn khi tôi học trung học, sau khi ly hôn bọn họ đều không lập gia đình mới. Cho nên rất có nhiều người cho rằng bọn họ ly hôn giả.”

Trọng Nham và Lâm Bồi liếc nhau, đều nghe không hiểu gì.

Hải Thanh Thiên tiếp tục: “Sau đó mẹ tôi xuất ngoại, ba tôi bị bắt giam thẩm vấn, cuối cùng bị phạt tù, rồi tự sát trong đó. Mọi người ở ngoài đều nói ba tôi tham ô công quỹ một số tiền lớn, để cho hai mẹ con tôi.”

Lâm Bồi: “...”

Trọng Nham: “...”

Trọng Nham đột nhiên thực hồi hận khi hỏi vấn đề này. Năm mới năm me, vạch trần vết sẹo nhà người ta lên làm gì cơ chứ?

Trọng Nham ho khan hai tiếng: “...Này... tôi muốn nói...”

Lâm Bồi dùng tay vỗ dính đầy bột mì vỗ nhẹ mặt Hải Thanh Thiên: “Có phải cậu đã nghĩ nhiều rồi không? Trọng Nham là muốn hợp tác kinh doanh với cậu, cũng không phải hợp tác với cha mẹ cậu. Bọn họ thể nào thì liên quan gì tới cậu.”

Hải Thanh Thiên cười khổ: “Tôi cho tới tận bây giờ, cũng không thể nào an ổn lộ diện trước mặt người khác. Nếu mở văn phòng làm việc, thì không thể tránh khỏi phải giao tiếp với nhiều người, nếu có người lấy chuyện gia đình tôi để sỉ nhục các cậu, các cậu sẽ làm thế nào?”

Trọng Nham cười nhạt: “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Lâm Bồi ở dưới gầm bàn đạp cậu một cước.

Trọng Nham vội vàng lấy lại biểu tình đứng đắn: “Chúng ta là làm ăn đứng đắn, tôi không sợ, anh sợ cái gì? Anh nên bỏ cái suy nghĩ ấy đi, nếu thật sự có chuyện tôi sẽ ra mặt.”

Hải Thanh Thiên vẫn không lên tiếng.

Trọng Nham bị Hải Thanh Thiên làm cho không còn biện pháp, liền sấn lại gần lỗ tai hắn thì thầm: “Lão tổng hiện tại của Lý thị, cái lão già vương bát đản đó chính là cha tôi. Cha ruột!”

Hải Thanh Thiên: “...”

“Không lừa anh.” Trọng Nham nghĩ nghĩ, lại ném thêm một quả bom nữa: “Cổ đông còn lại của công ty hoa cỏ bọn tôi là người Tần gia, Tần gia anh biết chứ?”

Hải Thanh Thiên gật đầu.

Trọng Nham buông tay: “Vậy anh còn lo lắng cái gì nữa?”

Hải Thanh Thiên nhìn cậu, lại nhìn Lâm Bồi. Hắn kỳ thật rất thích ở cùng với bọn họ, nhưng hắn đã trốn tránh thật lâu trong góc tối, nếu muốn ra ánh sáng, cũng không dễ hạ quyết tâm như vậy. Hắn không tránh khỏi sẽ thường nghĩ tới những vấn đề rắc rối có thể gặp phải, hay những điều đó sẽ mang lại ảnh hưởng xấu tới bọn Trọng Nham.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.” Trọng Nham không kiên nhẫn chờ đợi Hải Thanh Thiên đấu tranh nội tâm, tự ra quyết định: “Sau tết, tôi sẽ tìm người bắt tay vào thực hiện. Nếu anh không thích, việc xuất đầu lộ diện cứ để tôi làm cho.”

Lâm Bồi mở hai tay, một tay để lên vai Hải Thanh Thiên, một tay đặt lên vai Trọng Nham, cười nói: “Hoan nghênh gia nhập đội – ngũ của chúng ta. Hải Thanh Thiên, tin tôi đi, cậu sẽ không hối hận đâu.”

Hải Thanh Thiên nhìn bọn họ, mỉm cười.

Khi dì giúp việc chuẩn bị rời đi, Trọng Nham đưa cho dì một phong bao đỏ thẫm. dì ấy bị an bài tới chỗ cậu làm việc, mặc dù có hiềm nghi mật báo với Lý gia, nhưng nửa năm qua dì ấy đã chiếu cố sinh hoạt cậu quả thực không có chỗ chê.

Dì giúp việc rất cao hứng, từ khi Trọng Nham vào ở Sơn Thủy Loan, dì cũng không cần tới phục vụ ở nhà chính Lý gia, mỗi ngày trừ bỏ tới nấu cơm và dọn dẹp vệ sinh xong thì có thể về nhà mình. Tính ra mà nói, hầu hạ một người so với làm 8 giờ ở nhà chính Lý gia còn thoải mái hơn rất nhiều. Hơn nữa Trọng Nham tuy rằng có ấn tượng không tốt với Lý gia, nhưng lại chưa từng làm khó bà. Làm công ở đây vẫn là rất thư thái.

Bởi vì tâm tình tốt, khi dì giúp việc đi ra tới cửa nhện không được nhiều lời hai câu: “Nham thiếu gia, trừ tịch hôm nay, tứ thiếu gia vẫn ở nhà chính.”

Trọng Nham nhìn bà, gật gật đầu: “Cám ơn dì nhắc nhở.”

Cậu tuy rằng không có hứng thú với Lý gia, nhưng dì ấy có hảo ý vẫn nên tiếp thu: “Cám ơn dì nửa năm qua đã chiêu cố.”

“Nham thiếu gia khách khí, đây là công việc của tôi.”

“Cho dù thế nào, cháu vẫn muốn nói lời cảm ơn. Chúc dì năm mới vui vẻ.”

“Cám ơn Nham thiếu gia, chúc cậu năm mới vui vẻ.”

Gia đình bốn người ăn một bữa cơm đoàn viên vui vẻ tại Sơn Thủy Loan, rồi cùng nhau đi xem pháo hoa. Ở một chỗ khác trong thành phố, già trẻ lớn bé Lý gia theo sau Lý lão gia và Lý lão phu nhân đi bái tế tổ tiên, rồi cùng nhau tập trung tại nhà ăn. Bàn ăn đã bày sẵn đại tiệc phong phú, nhưng sắc mặt hai vị lão nhân ở ghế trên lại không quá tốt đẹp.

Năm mới, Lý Duyên Lân vẫn ở Pháp tập trung thi cử, không thể về nhà đón năm mới, trước khi cả nhà tế tổ đã gọi điện về hỏi thăm mọi người, còn nói việc học căng thẳng, sắp phải tham dự một cuộc thi quan trọng không về được. Lý gia rất có quy củ, tỷ như khi tế tổ mỗi năm mới, toàn thành viên trong gia tộc đều phải tham gia. Trước đó, trong nhà không một ai được vắng mặt.

Lý Thừa Vận chỉ có thể đứng một bên nhẫn nại khuyên nhủ, ông chỉ nghĩ con trai không dễ xin nghỉ học, lại ngại bay đi bay về phiền toái. Thanh niên mà, điều này có thể hiểu được. Bà Trình Du biết rõ nội tình, tuy rằng có chút không chấp nhận được hai đứa con trai mình xảy ra chuyện hoang đường như vậy, nhưng thiên tính bảo vệ con của người mẹ vẫn cảm thấy con trai mình không thể về nhà đều là do lão già ngồi chủ tọa kia gây ra. Mẹ con chia lìa, tâm tình bà tự nhiên cũng không tốt hơn chút nào. Vô luận lão gia tử, lão phu nhân nói gì cũng giả bộ không nghe thấy.

Sóng ngầm giữa nhóm người lớn bắt đầu khởi động, Lý Duyên Kỳ và Lý Ngạn Thanh tự nhiên cũng không dám ho he. Lý Duyên Kỳ cũng không còn tâm tư để ý mấy cái đó, bảo bối của anh lần đầu xa nhà ở nơi xa lạ đón tết âm lịch, người con xa xứ là chuyện đáng thương thế nào ai cũng biết. Trong lòng Lý Duyên Kỳ không chút tư vị, cảm thấy mình thật vô dụng, lớn như vậy còn bị người khác quản chặt, bị soi tới soi lui, muốn làm gì cũng phải cố kỵ đủ thứ, cái gì cũng phải chịu đựng.

Mãi lâm vào trầm tư suy nghĩ không để ý, chợt nghe lão phu nhân cất cao giọng, ân ân mang theo chút tức giận: “Có để cho người ta sống yên ổn qua năm mới hay không đây?!”

Lý Duyên Kỳ giật mình, vừa ngẩng đầu lại thấy trên mặt mẹ mình mang đầy tươi cười, nhìn thẳng mình còn lặng lẽ nháy mắt mấy cái, ý bảo cái gì cũng đừng nói. Lại nhìn sang bên cạnh, sắc mặt Lý Thừa Vận có chút biến đen, Lý Ngạn Thanh ngồi bên cạnh ông ta cúi gầm mặt xuống, còn có chút khó xử cắn cắn môi, đôi mắt to lưng tròn trong nước mắt.

Lý Duyên Kỳ còn đang thắc mắc mình đã bỏ lỡ chuyện gì, lại nghe lão phu nhân mặt không đổi sắc nói: “Cô ta hiểu tâm như vậy, ta cũng không để cô ta đi một chuyến tay không. Lý Vinh, ông dẫn Ngạn Thanh ra ngoài đi. Năm mới, cũng không nên chia rẽ mẹ con họ, vẫn nên để mẹ con họ ăn một bữa cơm đoàn viên vui vẻ đi. Ngạn Thanh trở về bồi mẹ cháu đi.”

Lý Ngạn Thanh khó nhọc đứng dậy, trong lòng sinh ra vài phần oán giận với Trương Minh Nghiên, thâm nghĩ, mình vất vả lắm mới có thể cùng người Lý gia ăn một bữa cơm tất niên, mẹ không ủng hộ thì thôi cư nhiên còn nhảy ra quấy rối!

Hết

79. Chương 79: Dẽ Nghe

Sau khi Lý Ngạn Thanh rời khỏi phòng ăn, không khí nơi này lại càng trở nên nặng nề hơn. Lý lão gia tử không muốn cho Lý Ngạn Thanh về, nhưng dù sao cũng là năm mới, con cháu đều đang nhìn, ông cũng

không muốn làm mất mặt vợ mình. Dù sao nó cũng không đi xa, vẫn ở trong thành phố này, hôm nào kêu người đón nó về cũng được. Lý lão gia tử biết vợ mình trước kia khi ở nhà mẹ đẻ đã chịu quá nhiều bức tức vì chuyện con riêng, cho nên đối với thân phận mẹ con Trương Minh Nghiên, bà cực kỳ không vừa mắt, Trọng Nham được đón lên đây hơn nửa năm, chưa từng gặp mặt mà bà ấy cũng không chủ động yêu cầu gặp dù chỉ là liếc nhìn một cái.

Trong vấn đề này Lý lão gia tử có cái nhìn khác với bà. Lý Ngạn Thanh cũng được mà Trọng Nham cũng thế, đều là con cháu nhà ông, đều là nòi giống Lý gia. So với trăm năm cơ nghiệp của Lý gia mà nói, coi trọng xuất thân con vợ cả hay con vợ bé căn bản không có ý nghĩa, mà phải xem ai là người làm rạng rỡ Lý thị mới là quan trọng nhất. Đám đàn bà con gái kiển thức nông cạn, trong mắt chỉ có con mình sinh ra, cả ngày chỉ biết so đo mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, chặc.

Lý lão gia tử tiếp nhận chén rượu thăng con rót cho nhọt nhọt nhấp một hơi: “Sao Trọng Nham không về dập đầu?” Lý Duyên Lân ở Pháp không về được, đó là bất đắc dĩ. Nhưng chuyện tế tổ lớn như vậy, sao Trọng Nham cũng không biết đường trở về mà thấp một nén hương? Ông nhìn lướt qua sắc mặt của Lý lão phu nhân, lại nhìn nhìn Trình Du vẫn im hơi lặng tiếng, thản nhiên nói rằng: “Bình thường thì không nói, nhưng năm mới, quy củ gia tộc vẫn phải tuân theo.”

Lý Thừa Vận vội nói: “Đứa nhỏ này hiếu thuận, vừa nghỉ đã về thăm bà ngoại dưới quê, bà ngoại nó sức khỏe không tốt, mấy ngày trước mới làm kiểm tra. Con đoán... nó là muốn chăm sóc bà, nên không đi được.” Có thể tránh né được, nó tuyệt đối sẽ không chạy tới nhà chính Lý gia đón năm mới. Lý Thừa Vận vô cùng khẳng định điều này. Nhưng lời này ông không thể nói rõ, bản thân mình bị con trai ghét bỏ thì không sao, nhưng nếu để hai vị lão nhân biết được, chỉ sợ sẽ chịu không nổi.

Lý lão phu nhân nhú nhú mày, không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ một đứa con riêng nuôi bên ngoài, không quy không củ, có gì để nhớ thương. Nếu thật sự đưa về Lý gia, nói không chừng còn bị thân thích bằng hữu chê cười.

Trình Du vẫn thực bình tĩnh. Bà nghe Lý Duyên Kỳ nói Trọng Nham từ trước cho tới giờ chỉ gọi Lý Thừa Vận một tiếng “Lý tiên sinh”, lại biết nó tự kinh doanh riêng, không chịu về Lý gia, thái độ kiên quyết mười phần, bà tự nhiên cũng không còn lo lắng gì. Có khi trong lòng Lý lão gia tử và Lý Thừa Vận đều biết rõ nhưng chẳng qua không nói ra miệng, sợ mất mặt mà thôi.

Khó khó nhọc nhọc ăn xong bữa cơm tất niên, hai vị lão nhân cùng Lý Thừa Vận và Trình Du đi chơi mát chược. Mấy năm trước đây khi sức khỏe Lý lão gia vẫn còn tốt, mỗi khi đến giao thừa, Lý gia toàn tộc đều tập trung lại một chỗ tế tổ rồi náo nhiệt qua đêm giao thừa. Sau này Lý lão gia tử không còn sung mãn như trước, không thể chịu nổi một phen gây sức ép như vậy, liền đổi thành già trẻ lớn bé toàn gia tộc tụ hội trước năm mới đi tế tổ rồi sau đó các gia đình tự về nhà đón năm mới, không khí dần trở nên thanh tĩnh.

Lý Duyên Kỳ không có hứng thú với mát chược này nọ, nhưng người lớn trong nhà còn chưa giải tán, anh cũng không thể bỏ đi trước được, bởi vậy trong lòng dù không kiên nhẫn nhưng vẫn phải bồi bên cạnh bưng trà rót nước.

Lý lão gia tử thỉnh thoảng hỏi Lý Thừa Vận: “Trong buổi họp thường niên của tập đoàn, con nói muốn giảm bớt đầu tư nước ngoài?”

Lý Thừa Vận kể lại cuộc nói chuyện lần đó với Trọng Nham, thấy Lý lão gia tử biểu tình không cho là đúng, liền giải thích: “Kỳ thật con cũng biết Lý thị mấy năm nay khuếch trương quá nhanh, cần có thời gian hảo hảo tiêu hóa. Một khi việc đầu tư xuất nhập khẩu có vấn đề, sẽ khiến việc quay vòng tài chính của chúng ta gặp phiền toái lớn.”

Lý lão phu nhân rõ ràng không tin là Trọng Nham đã nói như vậy: “Không lầm chứ? Trọng Nham mới bao nhiêu tuổi? Còn chưa tốt nghiệp trung học đâu, nó thì biết cái gì?”

Lý lão gia tử thản nhiên liếc mắt nhìn sang Lý Duyên Kỳ vẫn trầm mặc không nói một bên, lắc đầu: “Ta thấy con có vẻ rất coi trọng thăng nhóc đó.”

Lý Thừa Vận nghĩ nghĩ nói: “Nó có chút nhãn lực.” không phải ai cũng có thể trong nửa năm đem hai trăm vạn biến thành hai nghìn vạn, mà còn ngửi được mùi nguy hiểm mà quyết đoán thu tay lại, điểm này rất khó lường.

“Được rồi, không nhắc tới nó nữa.” Lý lão gia tử thần sắc không vui: “Hai cha con con đều là nhân tài kinh doanh xuất sắc, chẳng lẽ còn không bằng một thằng nhóc con chưa tốt nghiệp trung học sao?”

Cả hai cha con nhân tài xuất sắc đồng thời trầm mặc.

Trình Du ở một bên hấp háy khóe miệng, cũng không nói gì. Trong mắt bà, chỉ cần Trọng Nham đừng nhảy ra tranh đoạt với con trai bà là được, còn lại bà mới không thêm quan tâm nó làm cái gì đâu.

Lý Thừa Vận lúc này không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn một chút, lúc trước Lý lão gia tử thúc giục ông đón Trọng Nham lên Bắc Kinh, ông còn tưởng lão nhân gia tuổi cao muốn gần gũi con cháu một chút. Hiện giờ nghe xong lời cha mình nói, lại cảm thấy dường như mọi chuyện không hoàn toàn như vậy, thậm chí kích lệ Trọng Nham hai câu cũng có thể chọc ông ấy mất hứng. Một khi đã vậy, lúc trước ông ấy cần gì phải hao tâm tổn trí, kêu người đón Trọng Nham lên đây làm gì?

Đối đãi với cháu ruột mà không có tình cảm bên trong, vậy ông ấy muốn lợi dụng chuyện gì ở Trọng Nham — hay là đã có chuyện gì xảy ra?

Hơn bốn mươi năm làm con, Lý Thừa Vận bỗng cảm thấy ông có chút không hiểu tâm tư cha mình.

Trương Nguyệt Quế là một người thích náo nhiệt, nên mấy ngày nghỉ tết, Trọng Nham đều sắp xếp những hoạt động vui chơi náo nhiệt: đi xem phim, đi hội chùa, còn tới những “thắng cảnh” nổi tiếng mà bà ngoại vẫn luôn nhắc tới: Đông Lai Thuận và Toàn Tự Đức (2 cửa hiệu ăn truyền thống lâu đời ở Bắc Kinh). Bà ngoại rất thích lẩu ở Đông Lai Thuận, còn vịt quay ở đó lại cảm thấy bình thường.

Đi dạo vài ngày ở trong nội thành, Trọng Nham lại cùng Lâm Bồi đưa bà ngoại về nông thôn chơi. Nông thôn phương bắc vào mùa đông khắp nơi đều có sương mù xám xịt, cảnh sắc gì cũng không nhìn thấy rõ. Nhưng quang cảnh trong những nhà kính lớn lại một mảnh xuân sắc ý vui, những đóa hoa rực rỡ tranh nhau khoe sắc, hơn nữa, trong phòng thí nghiệm của Lâm Bồi, mấy nụ hoa thành phẩm Mặc Lan đầu tiên đang nhú ra, bà ngoại càng nhìn càng thấy kinh ngạc, nói thẳng ra chính bà sống ngần này tuổi đầu còn chưa từng nhìn thấy hoa lan màu đen, không biết khi nở sẽ có bộ dạng thế nào.

Lại một lần nhìn thấy đóa Mặc Lan yêu thích, tâm tình Trọng Nham phi thường tốt. Có một khoảng thời gian trong năm ngoái, có rất nhiều cửa hàng ăn theo bày bán các chậu bonsai nói là của Ba Mươi Sáu Quận, khiến tác động không nhỏ tới sinh ý của cửa hàng bọn họ, đối với những khách hàng tới hỏi ý kiến, nhân viên cửa hàng chỉ có thể hết lần này tới lần khác giải thích: Ba Mươi Sáu Quận chỉ có 3 cửa hàng chính thức, còn chậu cảnh mua ở những cửa hàng khác đều không liên quan tới bọn họ. Bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm về chất lượng cũng như việc chăm sóc những cây cảnh không phải mua ở Ba Mươi Sáu Quận.

Các cửa hàng ăn theo vẫn luôn là vấn đề lớn, phương diện độc quyền trồng và bán cây vẫn luôn không được quản lý chặt chẽ. Cho nên khi đối diện với vấn đề này, bọn Trọng Nham dù rất khó chịu nhưng lại không có cách gì giải quyết triệt để được. Đến khi nhìn thấy bồn Mặc Lan này, ý chí chiến đấu trong lòng Trọng Nham lần thứ hai dâng trào mãnh liệt, chờ tới cuộc thi hoa lan mùa xuân năm nay, Mặc Lan có thể chính thức đưa vào thị trường tiêu thụ.

Bonsai đã là gì? Có giỏi thì bắt chước Mặc Lan của bọn ông đi!

Trọng Nham đi bộ quanh dãy phòng thí nghiệm một vòng, trong lòng vẫn có chút không nỡ, cậu là một người có lòng nghi ngờ rất nặng, từng có người lên vào phòng thí nghiệm của Lâm Bồi, có lần đầu tắt có lần hai. Cho dù hiện tại có nuôi hai con quần quỳ, nhưng bao ngoài phòng thí nghiệm là dây ký túc xá, nếu muốn phá hủy chỗ này, mấy thứ đó không đủ dùng. Cho dù mỗi góc đều lắp đặt camera thì thế nào? Từ đồn công an gần đây nhất chạy tới cũng đã mất ba bốn mươi phút — chỉ khoảng thời gian đó là đã có thể làm được rất nhiều việc. nếu thật sự xảy ra chuyện, báo công an cũng không kịp.

Mà còn chưa tới hai tháng nữa là cuộc thi hoa lan mùa xuân năm nay đã diễn ra, Trọng Nham vuốt ve cây hoa đại diện cho công ty bọn họ đi thi, càng nghĩ càng cảm thấy để Lâm Bồi và phòng thí nghiệm của anh ấy ở đây rất không an toàn.

Nhưng nếu dọn tới thành phố, lại không có chỗ nào đặc biệt thích hợp. Trọng Nham cúi đầu suy nghĩ đi dạo bên ngoài phòng thí nghiệm, trong đầu chợt nhớ tới trước khi lên đại học ở kiếp trước, Lý Thừa Vận đã cho cậu một căn biệt thự ở phía nam thành phố. Hoàn cảnh ở khu đó cũng không tồi, phương diện an ninh

cũng rất tốt, quan trọng nhất là căn biệt thự đó rất lớn, đủ để Lâm Bồi muốn làm gì thì làm. Trước và sau biệt thự đều có sân rộng, có thể dựng nhà kính cho Lâm Bồi, trong biệt thự còn có một tầng hầm lớn, có thể dọn toàn bộ phòng thí nghiệm vào đó. Đến lúc đó cho lắp đặt hệ thống cửa an ninh hiện đại nhất, trừ phi có xe tăng bọc thép nếu không đừng ai nghĩ muốn đào được bí mật của Ba Mươi Sáu Quận.

Trọng Nham vội vàng lấy di động ra gọi điện cho Lý Thừa Vận: “Alo, lão Lý?”

Lý Thừa Vận: “...”

Trọng Nham thấy đầu dây không có thanh âm, lại alo alo gọi hai tiếng: “Lão Lý? Lão Lý? Lão cha?”

Lúc này Lý Thừa Vận mới xuất một hơi hờn dỗi: “Có chuyện gì?”

Trọng Nham đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn hỏi chút, có phải ông có một căn biệt thự ở phía nam thành phố không?”

Lý Thừa Vận kéo dài giọng: “Vừa ý?”

“Vừa ý.” Trọng Nham vừa nghe thấy ngữ khí này của ông bô, liền biết căn biệt thự này sẽ sớm vào tay mình, tảng đá trong lòng nhất thời rơi xuống: “Phòng thí nghiệm chỗ chúng tôi mấy hôm trước bị trộm viếng thăm, may mắn không có tổn thất gì. Nhưng tôi muốn tìm một nơi an toàn cho nhóm kỹ thuật viên an tâm nghiên cứu.”

Lý Thừa Vận chậm rãi nói: “Cho con cũng không phải không thể...”

“Khỏi, khỏi.” Trọng Nham vội nói: “Đừng cho tôi, ông cho tôi một cái giá, coi như nhượng lại cho tôi.” Cậu mới không ngốc, nghe ngữ khí kia của Lý Thừa Vận là biết ông ta có điều kiện, cậu cũng không muốn vì một cái nhà mà đem mình bán đi.

Lý Thừa Vận bị thằng con chọc tức không có biện pháp: “Oắt con, quỷ tâm nhãn cũng không ít. Làm sao con biết?”

“Nằm mơ thấy.” Trọng Nham hắc hắc cười hai tiếng: “Ra giá đi.”

Lý Thừa Vận thật không quần nổi nó.

Trọng Nham hướng dẫn từng bước: “Ông xem, biệt thự thành nam cách nhà chính rất xa, ông dù có muốn Kim ốc tàng Kiều cũng không thuận tiện đúng không? Lại nói dù có bao dưỡng tình nhân một căn chung cư cao cấp là được rồi, biệt thự phí tổn rất cao. Ông nói có đúng không?”

“Lỗi con, mày đừng được một tắc tiến một thước?!” Lý Thừa Vận bị chọc tức ngút trời: “Ai nói lão tử muốn dùng chỗ kia bao gái?”

Trọng Nham chặc một tiếng: “Chỉ riêng cái sở thích không tiền đồ này của ông, ai biết trước được.”

Lý Thừa Vận thật sự muốn cúp ngay cái điện thoại, lại cảm thấy làm như vậy thật mất phong độ, ở trong điện thoại tức giận tới khó thở.

Trọng Nham tâm nói: bàn chuyện làm ăn phải biết cứng biết mềm mới được, không thể bức ép người ta quá sẽ không tốt, vì thế lại đổi giọng mềm nhũn nói: “Ông thấy đấy, tôi là đang thành tâm thành ý bàn chuyện làm ăn với ông. Ông đừng nóng giận mất khôn nha.”

Lý Thừa Vận thở phào một hơi: “Nói dễ nghe chút.”

Trọng Nham tựa người vào một gốc cây, ngửa đầu nhìn con chim sẻ đậu trên cành cây, tâm nói: ông già này sao lại ấu trĩ như vậy?

“Nhanh lên.” Lý Thừa Vận không kiên nhẫn.

Trọng Nham râm rì nói: “Lão nhân gia ngài mắt nhìn tốt, gen cũng tốt, ông xem con ông vừa thông minh vừa tài năng, còn biết chơi đầu tư tương lai, còn biết trồng hoa kiếm tiền, hơn nữa lớn lên còn đẹp trai cao ráo, quả thực tương xứng với ông...”

Lý Thừa Vận tức giận đến bật cười: “Đây là đang khen lão tử sao?”

Trọng Nham đúng tình hợp lý: “Đương nhiên!”

“Oắt con.” Lý Thừa Vận xoa xoa ngực kiềm nén cơn giận, không tình nguyện nói: “Ta sẽ kêu người đưa chìa khóa qua, con hiện tại đang ở đâu?”

“Nông thôn.” Trọng Nham mừng rỡ: “Một tay giao tiền một tay giao chìa khóa, ông ra giá đi, tiền không đủ tôi sẽ trả góp cho ông.”

Lý Thừa Vận thực sự bị thằng oắt con chọc tức không chịu nổi: “Được rồi, giá duy nhất, bốn trăm vạn.”

Trọng Nham không tin nổi: “Thật không?” nếu chỉ có bốn trăm vạn, cậu vẫn có thể trả hết được. Văn phòng làm việc cậu và Hải Thanh Thiên hợp tác lúc đầu quy mô không lớn, nên không cần đầu tư quá nhiều.

Lý Thừa Vận hừ hừ hai tiếng: “lão tử lần đầu tiên tự tay bán hàng, chỉ lấy giá nội bộ, còn kèm ưu đãi.”

“Lão già, ông thật anh minh!” Trọng Nham từ tận tâm can mà ca ngợi ông già nhà mình: “Ông thấy chưa, vừa rồi tôi còn khen ông mắt nhìn tốt mà.”

Lý Thừa Vận trong lòng thoáng hưởng thụ một ít: “Lát nữa ta sẽ kêu trợ lý liên hệ với con, muốn trang hoàng thế nào thì nói với cậu ta, ta kêu cậu ta đi làm. Thủ tục sang tên chờ mấy ngày nữa, giờ vẫn đang nghỉ tết, văn phòng quản lý bất động sản còn chưa hoạt động đâu.”

“Được, được.” Trọng Nham quyết định vì vị trí tốt đẹp của căn nhà mà hảo hảo vỗ mông Lý tiên sinh thêm một cái: “Tối nay tôi ở nông thôn, ngày mai sẽ lên. Chờ khi tôi về rồi sẽ mời ông ăn cơm. Địa điểm tùy ông chọn!”

Lý Thừa Vận trong lòng thoáng vừa lòng: “Này cũng coi như được.”

Năm vừa rồi trôi qua không thoải mái, thẳng tới lúc này trong lòng Lý Thừa Vận mới thoáng thoải mái hơn một chút.

Hết

80. Chương 80: Bí Mật Trương Gia

Tần gia là đại tộc, cho nên mỗi năm mới đến người tới chúc tết đặc biệt nhiều. Tần Đông Nhạc mãi cho tới mừng ba mới có thời gian tụ tập với đám bạn mình. Năm nay đám người bọn họ đều tụ tập đông đủ, thậm chí có cả mấy thằng bạn thân đang phục vụ trong quân đội cũng được nghỉ tết tới tham gia, Tần Đông Nhạc vốn muốn đưa cả bọn Trọng Nham, Lâm Quyền, Lâm Bồi tới đây cùng ăn cơm, nhưng gọi cho Trọng Nham thì nói đang bận đưa bà ngoại đi chơi, gọi cho Lâm Quyền thì báo bận không tới được, gọi cho Lâm Bồi thì tắt máy không nghe.

Tần Đông Nhạc không biết ba người này đang bận rộn cái gì, trong lòng buồn bực không chịu được. Ba cái tên này đều thuộc loại hình nhân rồi không đáng tin, nghỉ tết cứ nhiên còn bận rộn hơn cả mình?

Tần Đông Nhạc chưa từ bỏ ý định gọi điện toại, Trọng Nham bắt đắc dĩ nói: “Bọn tôi vốn thương lượng tạo bất ngờ dọa anh nhảy dựng, xem ra dọa không được rồi.”

Tần Đông Nhạc không hiểu: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Giọng đầu dây đã đổi thành Lâm Quyền: “Tam ca, giờ anh có muốn tìm bọn em, khẳng định không tìm thấy, ha ha...”

Tần Đông Nhạc: “...”

Lâm Quyền cười trong chốc lát, bắt đầu nói tới chính sự: “Tiểu lão bản vừa mua một căn biệt thự, đem toàn bộ máy móc, dụng cụ trong phòng thí nghiệm dọn tới đây. Má ơi, còn phải lén lút mà dọn đi đó, ai cũng không dám kinh động, giày vò chết người!”

Tần Đông Nhạc sững sốt một chút, lập tức cảm thấy làm như vậy cũng không tồi. Trước đó anh và Lâm Quyền cũng đã thương lượng lắp đặt thêm hệ thống an ninh để cao sự an toàn của phòng thí nghiệm, nhưng cuối cùng chỉ trông vào bọn hắn vẫn rất khó khăn, dù sao khu vực này cũng có chút vắng vẻ, đừng nói cách đồn công an khá xa, mà ngay cả thôn làng cũng cách một khoảng. Thật sự nếu xảy ra chuyện gì, thì quả thực là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Hiện giờ có người đang muốn ăn trộm bí mật thương mại của bọn họ, nếu tin tức Mặc Lan bị truyền ra ngoài, chỉ sợ mò tới cửa không còn là lũ ăn trộm bình thường nữa.

“Mấy đứa đang ở đâu?” Tần Đông Nhạc vớ lấy cái áo khoác đi ra ngoài: “Anh tới nhìn xem.”

Lâm Quyền không hé răng, một lát sau giọng Trọng Nham lại truyền tới qua điện thoại: “Lúc này anh tới sẽ quá giờ cơm, anh không định về nhà sao? Bây giờ ở đây phòng ngủ không đủ, lầu trên lầu dưới đều rất lộn xộn bừa bãi, chỉ có hai phòng có thể ngủ, những phòng khác còn chưa thu dọn, nếu anh tới cũng không còn chỗ.”

“Hai người bọn họ đều đã dọn qua đó?”

“Ừ.” nghe giọng Trọng Nham giống như khá mệt: “Toàn bộ phòng thí nghiệm đều được chuyển tới đây rồi, Lâm Bồi ở một mình tôi cũng lo lắng. Chờ hết tết, bọn Từ Viện cũng đều dọn tới đây làm, mới đỡ hơn chút.”

Nghỉ tết, Tần Đông Nhạc đều ở nhà, bố mẹ đều nhìn vào mắt, anh đương nhiên không thể quang minh chính đại đi tìm Trọng Nham, chỉ có thể lén bọn họ gọi điện cho Trọng Nham. Lúc này nghe thấy cậu còn lo thu xếp chuyện công ty, nhất thời cảm thấy đau lòng: “Có việc cứ giao cho Lâm Quyền, em chạy theo làm cái gì? Có cần anh qua đón em không?”

“Không cần.” Trọng Nham nói: “Giờ tôi đang bắt xe về, bà ngoại còn đang chờ tôi về ăn cơm.”

Tần Đông Nhạc tận dụng mỗi mọc: “Ngày mai cùng ăn một bữa cơm đi, bà ngoại thích ăn gì?”

Trọng Nham vừa nghe liền vui vẻ: “Bà thích Đông Lai Thuận.”

“Vậy tới Đông Lai Thuận.” Tần Đông Nhạc cũng cười: “Anh sẽ đặt bàn trước. Tối mai nhé?”

“Được.”

Tần Đông Nhạc cúp điện thoại, vừa quay đầu, lại thấy đám bạn đang ngồi trên bàn nhậu lom lom nhìn mình, theo bản năng sờ sờ mặt: “Làm sao vậy? bọn mày nhìn tao làm gì?”

Ngồi ở bên tay trái anh là Triệu Sấm và Lưu Đông, hai người này tuổi tác xấp xỉ Tần Đông Nhạc, Triệu Sấm để tóc húi cua, nước da ngăm đen, đôi mắt sắc bén hữu thần. Lưu Đông so với anh gầy hơn một chút, quần áo cầu kỳ, cổ áo còn quàng một chiếc khăn lụa trang trí, nhìn qua chính là bộ dáng của một thể gia công tử, một chút cũng không giống người mới từ trong quân ngũ trở về. Hai người bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng Tần Đông Nhạc, tình cảm so với người ngoài càng thân thiết hơn một chút.

Triệu Sấm cùng Lưu Đông liếc nhau, trong mắt đều hiện lên ý cười. Lưu Đông chậm rãi nói: “Nếu mày không nói trước là gọi điện cho tiểu lão bản, tao thật sự cho rằng mày đang gọi cho tiểu tình nhân đấy.”

Tần Đông Nhạc quét mắt nhìn thẳng bạn một cái: “Nói bậy cái gì đó, tiểu lão bản của bọn tao mới học lớp 11.”

“Khó trách.” Triệu Sấm gật đầu: “Tuổi còn nhỏ mà có thể gây dựng sự nghiệp như vậy, thật không dễ dàng.”

Tần Đông Nhạc ở trong lòng than nhẹ, nếu có cha mẹ ruột bảo bọc, tuổi còn nhỏ ai mà muốn như vậy chứ?

Bên cạnh lại có người nói chen vào: “Năm ngoái tao có đi ngang qua cửa hàng số 2 của bọn mày, nhìn qua thấy việc làm ăn của tụi mày thực náo nhiệt.”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Mấy cửa hàng hoa kỳ thật cũng không kiếm được nhiều tiền, chỉ là bước khởi đầu thôi.” Chân chính kiếm tiền, vẫn còn cất giấu trong phòng thí nghiệm. Hơn nữa cho dù có bắt đầu bán ra, phòng chừng ngay tại cửa hàng hoa cũng không còn hàng mà bán. Ở đây không thiếu kẻ có tiền, chỉ thiếu đồ tốt chân chính.

Thanh niên ngồi bên phải anh hỏi: “Tiểu lão bàn của bọn mày có phải là đứa con riêng Lý gia vừa đón về kia không? Đang ở một mình bên ngoài?”

Tần Đông Nhạc không thích nghe như vậy, nhưng người ta quả thật không có ác ý, chỉ gật đầu. Anh biết, sinh ý của Ba Mươi Sáu Quận càng nổi thì thân phận của Trọng Nham càng dễ bị hấp thụ ra ngoài ánh sáng, nhân loại kiểu thế này sẽ ngày càng nhiều.

Thanh niên vừa hỏi thấy anh gật đầu, trên mặt lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa: “Đứa nhỏ này thực tài giỏi, nhà họ Lý kia nói không chừng đang hối hận đấy.”

Tần Đông Nhạc nhìn thẳng bạn một cái, trong lòng thoáng dễ chịu hơn một chút.

Triệu Sấm cùng Lưu Đông hơn hai năm không về, nhiều chuyện bất quá trong giới nhà giàu còn chưa biết, nghe thẳng kia nói như vậy, liền sán lại hỏi thăm. Triệu Sấm dùng khuỷu tay chọc chọc Tần Đông Nhạc sắc mặt đang không tốt, thấp giọng hỏi: “Con riêng ở bên ngoài, có phải vì Lý lão phu nhân ở giữa gây khó dễ?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Chính Trọng Nham không muốn có quan hệ thân thiết với Lý gia.”

Triệu Sấm nghĩ nghĩ: “Lão phu nhân là người Trương gia đúng không? Tao nhớ Trương gia trước kia cũng từng có chuyện như vậy, à, Đông Tử*, chuyện lần trước mày nói với tao còn nhớ không?” (Đông Tử: cách gọi thân thiết của Lưu Đông)

Lưu Đông vẫn bộ dạng quý công tử không nhanh không chậm, nâng chén rượu lên chạm chén cùng anh em chiến hữu, rồi mới thân nhiên tiếp lời: “Trương gia đấy, cũng không đơn giản đâu.”

Một đám thanh niên đối với lời đạo đầu này của thẳng bạn đều thấy nhàm chán. Dân buôn chuyện, mười đứa thì chín đứa đều mở mồm như vậy.

Lưu Đông nói tiếp: “Lý lão phu nhân, khi bà ta còn trẻ, được Trương lão gia, Trương lão phu nhân bồi dưỡng trở thành người thừa kế. Nghe nói hồi trẻ bà ta là một người tâm cao khí ngạo...”

Tần Đông Nhạc ngắt lời: “Mày nghe được từ đâu?”

Lưu Đông nguýt thẳng bạn một cái: “Không được nhảy vào họng người khác ngồi.” Nói xong còn bổ sung thêm một câu: “Mợ cả tao là người Trương gia, không cùng chi với vị Lý lão phu nhân này, nhưng cũng tính là họ hàng gần. Chuyện nhà bọn họ mợ ấy biết không ít.”

Tần Đông Nhạc gật đầu.

Lưu Đông tiếp tục: “Khi Lý lão phu nhân học trung học, người nhà họ Trương bắt đầu cân nhắc kén chồng tương lai cho bà ấy, nhà chỉ có một đứa con gái, sao có thể gả ra ngoài, còn phải lưu lại để kế thừa gia nghiệp. Kết quả, đúng lúc ấy, nghe nói có một nữ nhân xinh đẹp như hoa dẫn theo một đứa nhỏ thông tuệ có tri thức lại hiếu lễ nghĩa tìm tới cửa!”

Triệu Sấm đỡ trán, lại nhìn đám bạn xung quanh, ai nấy đều dùng loại ánh mắt nhìn Lưu Đông, trong mắt chói lọi đều mang theo nghi vấn: Nó tham gia quân ngũ vài năm, học được bản lĩnh kể chuyện từ lúc nào vậy?

“Bọn mày đoán xem tiếp theo thế nào?” Lưu Đông gõ một nhịp trên bàn, mặt mày hớn hờ: “Trương lão đầu ngay lập tức liền thay lòng đổi dạ! Có con trai ai còn cần con gái làm người thừa kế nữa, đúng không? Cho dù có yêu thương đến mấy thì thế nào, tương lai dù có sinh con cũng không phải huyết mạch chính thống phải không? Hơn nữa, đứa con nữa đường nhảy ra này cũng thật sự không chịu thua kém, lớn lên tài giỏi, phong độ, dáng vẻ cũng đẹp trai, hơn nữa xử lý công vụ gọn gàng ngăn nắp, khiến lão gia tử vừa yêu thích vừa ngạc nhiên, gặp ai cũng nói ông trời có mắt... liền cứ như vậy, Lý lão phu nhân và mẹ bà ta triệt để bị thất sủng.”

“Không đúng.” Thanh niên vừa rồi hỏi thân thế Trọng Nham đột nhiên xen vào: “Tao nghe nói vị lão phu nhân này là một nhân vật lợi hại, không phải là một quả hồng mềm như vậy.”

“Mày im nghe tao kể hết đã.” Lưu Đông bắt mồm, người kể chuyện phiền nhất chính là đang nói một nửa lại có người ngắt lời: “Lý lão phu nhân từ nhỏ đã được bồi dưỡng là người thừa kế, tính tình có thể giống như

thiên kim tiểu thư sao? Tất nhiên là không rồi, cho nên bà ta đã làm âm ỉ Trương gia rất lâu, phải nói là gà bay chó sủa.”

Mọi người: “...”

Lưu Đông dùng một lát nhấp chút rượu, lại tiếp tục văng nước miếng: “Dù sao tao nghe mợ cả tao kể, lúc ấy đứa nhỏ nửa đường nhặt về lúc nào cũng nhường nhịn chị gái mình. Về phần thật sự nhường nhịn hay bề ngoài cố ý chịu đựng cho lão gia tử nhìn hay không thì không ai biết. dù sao Trương lão gia tử cuối cùng triệt để phát hỏa, hung ác tổng con gái ra nước ngoài du học. Nói nếu không đi, sẽ ly hôn với mẹ bà ta, để hai mẹ con vợ bé lên làm chính.”

Triệu Sấm bĩu môi: “Thủ đoạn của bà ta vẫn không đủ.”

“Cuối cùng đứa con riêng lên kế nghiệp, cương quyết mười phần, sau khi chị gái ông ta về nước, liền cùng Lý gia mang của hồi môn phô trương tới hỏi cưới liền dứt khoát gả luôn bà chị đi.” Lưu Đông vẽ mặt thần bí nói: “Bà vợ cả Trương gia chính là kiều nữ Ngụy gia — Ngụy gia bọn mày cũng biết đi, chính là Ngụy gia đã di dân sang Mỹ kinh doanh trang sức vàng bạc đá quý đó. Khi bà mẹ được gả tới Trương gia, trong của hồi môn có không ít đồ cổ châu báu, mấy thứ đó sao mà bà ấy có thể để lại cho con trai bà vợ bé được? tự nhiên toàn bộ đều để lại cho con gái làm đồ cưới.”

Tần Đông Nhạc nghe vậy liền mất hứng: “Loại chuyện xấu này nhà ai mà không có?”

“Mày cứ nghe hết đã.” Lưu Đông tiếp tục: “Ngày Lý lão phu nhân xuất giá, đứa em cùng cha khác mẹ phái người lục soát đồ đồ cưới của bà ta, hình như muốn chiếm đoạt đồ cổ vô giá kia. Nhưng tìm hết trong đồ đồ hồi môn, đều không tìm thấy!”

Tần Đông Nhạc nghe đến đó, mới phản ứng lại đứa con riêng Trương gia này, chính là ông nội Trương Hàng từng bị Trọng Nham đánh. Ông ta có hai con trai, một người kinh doanh buôn bán đồ cổ, một người lại làm thiết kế công viên cây xanh, lúc trước Ba Mươi Sáu Quận còn đoạt được một đơn hàng lớn từ tay bọn họ. Trọng Nham vẫn luôn hoài nghi chuyện “đầu độc bồn cảnh” người chủ mưu đứng đằng sau chính là Trương Hàng, nhưng vẫn chưa tìm được bằng chứng xác thực.

Tần Đông Nhạc nhất thời giữ vững tinh thần: “Không phải nói đám hỏi phô trương mười phần sao? Khi đó đã xé rách mặt nhau sao?”

“Từ lúc bà ấy đi du học là đã xé rách mặt nhau rồi!” Lưu Đông nói xong, quét một vòng nhìn đám bạn xung quanh: “Aiz, nghiêm túc nói cho bọn mày biết, sau đây chính là bí mật thực sự của Trương gia, nghe xong đừng có ra ngoài bêu rêu tao hóng hớt nghe chưa.”

Triệu Sấm không kiên nhẫn đập thẳng bàn một cước: “Muốn nói liền nói, không nói liền cút!”

Lưu Đông cười nói: “Đứa con riêng Trương gia lúc này đã là đại Boss Trương gia, muốn làm gì mà không được? Ông ta phái rất nhiều người truy tìm tung tích đám đồ cổ, sau đó mới biết được bà chị cùng cha khác mẹ của mình trước khi xuất giá đã đem đồ đồ cổ đó ra nước ngoài, nhờ người bảo quản hộ.”

Hai chị em căng thẳng tới mức độ này, ngay cả người ngoài còn đáng tin hơn cả quan hệ huyết thống. Cả đám thanh niên đều không chút tư vị, bọn họ cũng đều sống trong thế gia vọng tộc, hoặc ít hoặc nhiều cũng đã thấy hoặc trải qua chuyện tranh đấu nội bộ gay gắt, cho nên cũng hiểu hơn một chút.

Một người ngồi ở giữa thêm vào: “Lão phu nhân ở Lý gia gần ấy năm, trừ bỏ hai con gái cũng chỉ có Lý Thừa Vận là con trai, không cần nghĩ cũng biết đồ đồ cổ đó sẽ để lại cho ông ta.”

“Chắc chắn rồi.” Lưu Đông nói: “Nhưng đồ đồ cổ gửi người ta gần ấy năm, Lý gia vẫn không đi lấy lại, rất nhiều người đồn rằng tín vật đã bị mất.”

“Còn có tín vật?” vẫn là thanh niên hỏi thân thể Trọng Nham: “Không phải nói là bằng hữu đáng tin cậy sao?”

“Sợ mất niềm tin đi.” Lưu Đông tiếp tục: “Hoặc là suy xét khi đồng lứa bọn họ không còn, đám con cháu đời sau không biết, vậy đồ đồ bảo vật giá trị như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

“Cũng có đạo lý.”

Lưu Đông tà liếc thẳng bạn một cái, giáo huấn thêm: “Hổ Tử, đừng trách tao nói thẳng, mày cái đồ không tầm nhìn, đức hạnh từ nhỏ tới lớn đều không chút thay đổi. Tâm phòng người không thể không có, biết không?”

Hổ Tử bất mãn than thở: “Không phải mày nói bằng hữu đáng tin cậy sao...”

Lưu Đông không chấp hấn, trên mặt ngược lại toát ra biểu tình buồn bực: “Dù sao đi nữa, từ khi lão phu nhân này gả tới Lý gia, vẫn luôn không động tới đồng đồ cổ đó, đã bao năm trôi qua, cũng khó trách người khác đoán bọn họ đã làm mất tín vật.”

Tần Đông Nhạc nhin không được hỏi: “Về sau lại tìm được?”

“Cái này không rõ lắm.” Lưu Đông nói: “Dù sao tao cũng là nghe người ta nói, hai tháng trước Lý gia từng cho nhập cảnh một số đồ vật trọng yếu, toàn bộ hành trình đều có bảo an kè kè theo sát hẳn chính là đồng đồ cổ đó. Không quan tâm tín vật có bị mất hay không, đồng đồ cổ có thể tìm về được là được rồi. Bọn mày nói đúng không?”

Tần Đông Nhạc nghe vậy da đầu rét run, anh nhớ Trọng Nham từng hàm hồ nói qua, Lý Thừa Vận đón em ấy lên đây chính là muốn lấy lại một món đồ của Lý gia — món đồ được trả lại có lẽ chính là tín vật giao trả đồng đồ cổ kia? Nếu quả thật như thế thì Lý gia còn tiếp tục bạc đãi em ấy, không khỏi rất không phúc hậu.

Tần Đông Nhạc càng nghe càng bực mình, lại không tiện phát tác, liền cầm một chén rượu cạn một hơi.

Đám thanh niên đông kéo tây xả hàn huyên một lát, Lưu Đông lại kéo lại đề tài cũ: “Tóm lại, tiểu lão bản của Tần Tam không chịu vào ở Lý gia, thực ra cũng là một việc tốt. Bằng không mỗi ngày phải đối mặt với bà già thành tinh kia, mới thật là xong đời. Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng, bản thân cậu ta có năng lực cũng vô dụng, chỉ riêng cái thân phận đã khiến bà già đó ghét rồi.” Tam dừng một chút lại nói với Tần Đông Nhạc: “Này, lão Tam, mày có cơ hội thì nhớ nhắc nhở tiểu lão bản của bọn mày, kêu cậu ta về sau để phòng hoặc tránh xa bà già đó ra, nữ nhân không dễ chọc.”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Tao thay mặt em ấy cảm ơn mày.”

“Nha, còn khách khí vậy.” Triệu Sấm cười to: “Có cơ hội cho huynh đệ bọn tao gặp mặt cậu ấy đi?”

“Không thành vấn đề.” Tần Đông Nhạc nghĩ thầm, ý kiến này không tồi, nếu như có thể anh càng muốn gia đình hai bên gặp mặt nhau càng thêm hoàn mỹ. Chỉ hy vọng đến lúc đó bọn họ đừng dọa nhau nhảy dựng là được.

Hết

81. Chương 81: Tài Cán Vì Người Làm Việc

Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện trùng hợp, trong bữa cơm chiều bọn họ vừa mới buôn chuyện bát quái của Trương gia, sau khi ăn xong dời trận địa tới Lotus club, đoàn người đang đứng chờ thang máy liền nhìn thấy Trương Hàng từ một gian phòng gần đó đi ra, trong ngực còn ôm một nam hài nhuộm tóc tím xinh đẹp.

Khoảng cách hơn mười mét, nói không nhìn thấy nhau là không có khả năng, vì thế biểu tình mỗi người đều có chút vi diệu.

Giăng co một khắc, vẫn là Trương Hàng có chút men say mở miệng trước: “Tôi còn tưởng mình bị hoa mắt, hóa ra thật sự là Triệu thiếu gia và Lưu thiếu gia đã trở lại. Cũng đã hai ba năm không gặp rồi đi?”

Triệu Sấm, Lưu Đông cùng Trương Hàng cũng chỉ tính là quen biết nhau, nhân phẩm Trương Hàng cùng cách làm việc của gã đều khiến bọn họ thấy chướng mắt, nhưng trong trường hợp này gặp mặt, chỉ cần gật đầu cho qua chuyện cũng không tất yếu không nể mặt. Lưu Đông có lệ gật đầu chào, vừa định đi qua, lại

nghe Trương Hàng nói thêm một câu: “Muốn nói ai cũng không chơi đùa được như nhị vị, chạy vào trong quân ngũ đến người nhà cũng không quản được, còn đem quân hàm trợn lẫn, thực không tồi!”

Lưu Đông dừng bước lại.

Triệu Sấm ở phía sau nhẹ nhàng đẩy một phen, ý bảo hắn đừng so đo với thằng ngu. Lưu Đông lại lộ ra vẻ mặt tươi cười hàn huyên với Trương Hàng mấy câu, hỏi việc làm ăn của Trương gia, hỏi hội đấu giá mùa xuân khi nào khai mạc? không biết lần này có tinh phẩm gì? Còn nói Trương Hàng có phúc khí, cha và bác cả đều lợi hại như vậy, chuyện gì cũng đều không cần gã quan tâm.

Trương Hàng lúc đầu nghe còn cảm thấy vui vẻ tự đắc, sau dần càng nghe càng cảm thấy không đúng, Lưu Đông nói cha và bác cả lợi hại, không phải đang trào phúng gã vô dụng, chuyện gì cũng phải để trưởng bối đi làm, còn mình chỉ biết sống phóng túng đó sao? Tuy rằng sự thật là như thế, nhưng ai dám nói thẳng mặt gã những lời này? Lưu Đông khéo léo đưa đẩy, không một chữ chửi thẳng mặt gã, nên Trương Hàng nhất thời không biết nên chửi lại thế nào.

Tần Đông Nhạc đứng một bên nhìn rõ mặt nam hài ở trong ngực gã, nam hài này làn da tuyết trắng, trên người đeo đồ trang sức trang nhã, ngũ quan mơ hồ có vài phần giống Trọng Nham.

Tần Đông Nhạc vốn nghĩ nhẩn nại, hôm nay tụ tập là muốn chào mừng Triệu Sấm và Lưu Đông trở về, gây chuyện ồn ào sẽ không tốt. Nhưng Trương Hàng mượn rượu giả điên, vừa vuốt ve tới vuốt ve lui trên người nam hài, vừa không ngừng liếc mắt khiêu khích Tần Đông Nhạc. Nhận thấy ánh mắt tràn ngập khiêu khích của Trương Hàng bắn tới, Tần Đông Nhạc trong lòng có gì đó không rõ ràng lắm?

Vài người đi qua, Tần Đông Nhạc càng nghĩ càng không cam lòng, xoay người bước tới chỗ Trương Hàng, kéo nam hài từ trong ngực gã ném sang một bên, bỏ lại một câu: “tìm chỗ nào mát mẻ mà ngốc đi” sau đó một quyền dứt khoát đâm thẳng mặt Trương Hàng. Trương Hàng không dự đoán được, Tần Đông Nhạc nói động thủ liền động thủ ngay, thân thể gã bị đánh bật về phía sau, va vào cửa một gian phòng, kêu la thảm thiết bụm mặt ngồi xồm xuồng: “Tần Tam! Tao *&%&\$&\$^&\$^*^\$...”

Đám bạn giật mình, Triệu Sấm vội vàng chạy qua giữ Tần Đông Nhạc lại: “Làm sao vậy? Hả?”

Tần Đông Nhạc bị hắn lôi kéo, cánh tay không tiện dùng lực, đơn giản nhắc chân đạp cho Trương Hàng mấy cái, sau đó một cước giẫm mạnh lên ngực gã, thấp giọng mắng: “Trương Hàng, đừng trách tao, là mày muốn ăn đánh thôi.”

Trương Hàng chưa kịp suy nghĩ đã văng tục: “Mẹ mày...”

Tần Đông Nhạc lại cho gã thêm hai cước nữa: “Tao biết là mày cố ý, mày cũng biết tao vì sao đánh mày. Nếu còn lần sau, thì không đơn giản chỉ bị ăn đòn thế đâu.”

Trương Hàng đang muốn mở miệng chửi, lại nghe Tần Đông Nhạc thấp giọng đe dọa: “Nghĩ ra được chuyện đầu độc bồn cảnh như vậy, mày cũng phí không ít tâm tư đi?”

Sắc mặt Trương Hàng khê biến.

Tần Đông Nhạc buông Trương Hàng ra, đứng dậy phất phất ống tay áo, quay người lại thấy nam hài tóc tím vẫn còn đứng đó, lông mày dựng lên: “Còn chưa rút?”

Nam hài lộ ra khuôn mặt tươi cười liên tục giải thích, rồi nhanh như chớp dọc theo hành lang chạy mất hút.

Triệu Sấm có chút buồn bực nhìn thẳng bạn: “Hôm nay mày làm sao vậy? so với Đông Tử còn thiếu kiên nhẫn hơn.”

Tần Đông Nhạc lắc đầu, anh sao có thể nói cho đám bạn biết thằng nhóc MB kia lớn lên giống người trong lòng anh?

Cửa phòng riêng vừa mở ra, có người nghe động tĩnh đi ra nhìn, thấy Trương Hàng nằm bẹp trên sàn nhà liền hoảng sợ. Tần Đông Nhạc cũng lười để ý tiếp, lôi kéo bọn Triệu Sấm rời đi. Coi như vận động gân gân cốt, tâm mắt Tần Đông Nhạc xuyên qua cửa phòng khép hờ, thấy đám trai thanh gái lịch ngồi xung quanh Trương Hách...

Ánh sáng trong căn phòng đó không quá sáng tỏ, Trương Hách lại ngồi trong góc tối, vốn không dễ nhìn thấy nhưng Tần Đông Nhạc là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, dù Trương Hách nghiêng mặt, nhưng anh chỉ nhìn một lần liền tuyệt đối không nhìn lầm — lần đầu thấy Trương Hách là ở bên ngoài cửa hàng hoa, lúc ấy thấy gã và Trọng Nham đứng gần nhau, hai người còn tới quán trà ở góc đường trò chuyện.

Tần Đông Nhạc nhin không được chú ý nhiều thêm một chút, Trương Hách tựa hồ cũng uống rượu, đang dựa vào tay vịn sofa, trong ngực còn ôm một nữ nhân xinh đẹp ăn mặc hở hang.

Còn muốn nhìn kỹ thêm thì cửa gian phòng đã đóng lại.

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu nhìn lướt qua Trương Hàng đang được mấy người đỡ dậy, trong lòng dấy lên nghi ngờ nhưng lại không tiện hỏi.

Triệu Sấm kéo kéo ống tay áo anh gọi: “Đi thôi.”

Tần Đông Nhạc theo đám bạn mình vào một gian phòng khác, không thêm để ý Trương Hàng ở phía sau hai mắt bốc hỏa, lòng tràn đầy nhận định: hóa ra Trương Hàng và Trương Hách quen biết nhau.

Hai người kia...chỉ là quen biết nhau thôi sao?

Chiều ngày hôm sau, Đường di nghe nói Tần Đông Nhạc muốn mời nhóm cổ đông của Ba Mươi Sáu Quận đi ăn cơm, cũng không nói năng gì. Nếu bỏ qua tâm tư không nên có của con trai, thì bữa cơm này kỳ thật cũng chỉ là hoạt động xã giao bình thường. Bà có chút hoài nghi có phải Trọng Nham đã biết tâm tư của con trai mình cho nên mới lâu như vậy không tới Tần gia chơi không? Mà ngay cả ngày mừng ba tết đi cùng Lâm Quyền và Lâm Bồi tới chúc tết, cũng chỉ ngồi một lúc liền đồng thời cáo từ.

Đường di nghĩ như vậy, lại có chút cảm thấy Tần Đông Nhạc đáng thương, con trai bà từ nhỏ lớn lên đều rất ưu tú, không ngờ trong cuộc sống lại gặp phải một chuyện gây tổn thất nặng nề như vậy. Đứa nhỏ kia là cổ đông hợp tác làm ăn với Tần Đông Nhạc, lại là bạn thân của Tiểu An, thường thường ra ra vào vào sẽ đụng mặt nhau, nó mỗi ngày đều phải giả vờ như không có chuyện gì, trong lòng có biết bao nhiêu thống khổ đây.

Đường di từ trong bếp lấy ra một cái hộp giấy, bỏ vào một chút điểm tâm bà làm, kêu con trai mang tới cho Trọng Nham. Trong lòng có chút tiếc nuối, nếu Trọng Nham là con gái thì mọi chuyện đều đơn giản rồi. Ít nhất từ sở thích và tính cách của Trọng Nham mà nói bà đều vừa ý, bà thích làm điểm tâm ngọt mà Trọng Nham lại thích ăn đồ ngọt, trên đời này có ai so với thằng bé càng thích hợp làm con dâu bà hơn đây?

Đường di nhìn theo Tần Đông Nhạc rời khỏi nhà, tâm tình phức tạp không lời nào diễn tả được. bà không muốn con trai cưới một nam thê nhưng bà đồng thời cũng không hy vọng con trai bà không được hạnh phúc; bà muốn con trai được sống những ngày tháng vui vẻ, lại sợ nó bây giờ bị tình cảm chi phối, chưa từng suy xét vấn đề thực tế. vạn nhất một ngày nào đó nó không chịu đựng được áp lực xã hội, nó có hối hận khi đã chọn con đường này không? Có thể buồn bực lúc ấy cha mẹ không đứng lúc ngăn cản nó hay không?

Đường di rồi rầm hồi lâu, cảm thấy nuôi thằng con trai này... thật sự là tới đòi nợ.

Tần Đông Nhạc tới Sơn Thủy Loan để đón bà Trương Nguyệt Quế cùng Trọng Nham, sau đó lái xe thẳng tới Đông Lai Thuận ăn cơm. Bà ngoại gần đây gặp không ít đồng nghiệp của Trọng Nham, ngày qua ngày vô cùng náo nhiệt, thấy ai cũng vui tươi hơn hớn. Trong lòng bà yêu thích nhất là Hải Thanh Thiên và Lâm Bồi, nhưng đối với Tần Đông Nhạc và Lâm Quyền rõ ràng càng thêm vài phần tín nhiệm.

Bà ngoại tin tưởng nhân phẩm những người từng tham gia quân ngũ, cảm thấy có hai quân nhân hợp tác làm ăn với Trọng Nham, vậy không còn chuyện gì phải sợ, giống như toàn bộ quốc gia đều đứng về phía Trọng Nham vậy. Trọng Nham cũng lười sửa cái nhìn của bà, cậu biết trong quan niệm của mấy người cao tuổi như bà ngoại, quốc gia, lực lượng quân đội so với bất cứ cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Tần Đông Nhạc chỉ dựa vào lí lịch của chính mình là đã có thể đoạt được hảo cảm của bà ngoại, còn trong mắt Trọng Nham thì đây quả thực là làm bừa! cậu chưa bao giờ biết Tần Đông Nhạc lại nhiều lời như thế, cùng bà ngoại tán gẫu các chuyện lý thú trong quân đội như chuyện bộ đội đi huấn luyện dã ngoại, rồi chuyện lạ thấy được ở những địa phương bọn họ từng chấp hành nhiệm vụ đi qua, kể chuyện phong thổ tục lệ ở đó vân vân và mây mây... dù chỉ có ba người bọn họ ăn cơm, không khí tự nhiên cũng rất náo nhiệt.

Khi Trọng Nham ăn lưng lửng dạ, nhận được điện thoại của Trương Hách gọi tới. Bọn họ trước đó đã từng hẹn nhau cùng đi xem triển lãm hoa xuân năm nay. Nhưng tình hình hiện tại đã khác, nói Trọng Nham đa nghi cũng được, nói cậu tâm tư tiểu nhân cũng chẳng sao, giờ phút này cậu không chắc chắn về động cơ của Trương Hách, tự nhiên sẽ không để bà ngoại tiếp xúc với Trương Hách. Mà có bà ngoại làm bia chắn, trong lòng Trọng Nham vẫn cảm thấy may mắn có thể lấy đó làm cơ để từ chối lần hẹn gặp mặt này.

Giọng Trương Hách nghe có chút tiếc nuối: “Nghe nói có không ít danh phẩm.”

“Hy vọng về sau còn có cơ hội.” Trọng Nham hi hi ha ha cùng hắn giả bộ ngớ ngẩn để gạt cho qua chuyện: “Bây giờ thật sự tôi không đi được. Bà ngoại tôi đang ở đây đón năm mới, bà già rồi không thích tới những nơi đông người... Đúng vậy, đúng vậy, ngại phiền...”

Bà ngoại nghe ngữ khí Trọng Nham như vậy liền biết đang nói với người không có giao tình gì, cũng không quá để tâm. Ngược lại Tần Đông Nhạc lại có chút khấn trương, nhưng còn ngại bà ngoại đang ở đây nên thấp giọng nói với Trọng Nham: “Em cẩn thận, đừng quá thân cận với gã.”

Trọng Nham vẫn chưa trả lời, bà ngoại liền chen vào một câu: “Cháu phải nghe lời Tần đại ca, anh ấy lớn tuổi hơn cháu, kinh nghiệm cũng nhiều, còn từng tham gia quân đội!”

Trọng Nham dở khóc dở cười: “Cháu biết rồi.”

Tần Đông Nhạc được bà ngoại phối hợp ủng hộ, ít nhiều có chút ngại ngùng, lại uyển chuyển giải thích thêm: “Hôm qua anh và bạn bè tới Lotus club, nhìn thấy gã và Trương Hàng ở trong cùng một phòng.”

Trọng Nham nhất thời sửng sốt, trong lòng có cảm giác quả nhiên là thế. Hai người bọn họ đều họ Trương, lại hữu ý vô ý dính líu tới cuộc sống của mình, khó trách Trọng Nham sẽ đa tâm. Hiện giờ xem ra, giác quan thứ 6 không thường xuất hiện vẫn phát huy không ít tác dụng.

Trọng Nham gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Tần Đông Nhạc biết Hải Thanh Thiên đã được Trọng Nham vớt lên bờ, nếu có chuyện gì Trọng Nham cũng không tiện sai cậu ta đi làm, liền chủ động kéo về phía mình: “Quan hệ cụ thể của bọn họ thế nào, hoặc là lén lút làm ăn qua lại gì đó, cứ để anh tìm người điều tra, em đừng bận tâm.”

Trương Nguyệt Quế không nghe hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng câu cuối cùng ngược lại nghe rõ ràng, tận dụng mọi thứ lại bổ sung một câu: “Phải tập trung học tập, đã lớp 11 rồi, không được lơ là! Đừng thấy không ai quản liền nhờn nhợt, đến lúc đó lại ảnh hưởng tới tương lai của chính mình.”

Trọng Nham nhìn Tần Đông Nhạc cúi đầu buồn cười, trong lòng không có gì để nói, lại thấy bà ngoại vẫn đang nghiêm túc nhìn mình, bộ dạng cháu không gạt đầu ta liền tiếp tục lải nhải khuyên nhủ cho tới khi cháu gật đầu mới thôi, liền vội vàng đáp ứng: “Bà ngoại, bà yên tâm đi, trong lòng cháu đều biết. Nếu bà còn lo lắng vậy thì ở lại sống cùng cháu đi.”

Trương Nguyệt Quế rõ ràng sửng sốt một chút.

Kỳ thật lời này của Trọng Nham cũng không phải là thuận miệng nói, mấy ngày nay cậu luôn nghĩ tới chuyện này. Trước kia bọn họ ở chung vẫn nhìn nhau không vừa mắt, nhưng một khi tách ra lại cảm thấy bên người không còn người thân nào, ngày ngày trôi qua thật tịch mịch. Bà ngoại thấy cậu có chút đáng thương, bên người có cha cũng như không, Trọng Nham lại mang tâm tình mất rồi có lại trân trọng đối với sự tồn tại của bà ngoại.

Cãi nhau, oán giận thậm chí là uất hận, nhưng những cảm xúc kịch liệt đó đều đã trôi qua, lưu lại trong lòng mỗi người chỉ là vương bận và ôn nhu của quan hệ huyết thống không thể xóa bỏ.

Đôi mắt bà ngoại thoáng đỏ ửng, lại lập tức tươi cười: “Không cần nói, bà cũng từng nghĩ.”

Trọng Nham trong lòng như có cái gì rung động, cậu không phát hiện ánh mắt mình đã trở nên nhu hòa hơn: “Nếu bà đã nghĩ, vậy cứ quyết định thế nhé? Dù sao bà cũng đang ở nhà cháu, phía bên trại an dưỡng có cần làm thủ tục gì không?”

Bà ngoại rút khăn giấy chấm chấm nước mắt, khe thở dài: “Không cần, hiện tại bà chưa cần cháu dưỡng lão. Cháu cứ tập trung học hành, chờ tới khi lên đại học rồi hiếu kính ta cũng không muộn.”

Tần Đông Nhạc nghe tới đó, trong lòng cũng nhảy dựng, thầm nghĩ cuối cùng cũng có người có thể chế trụ được em ấy. Trọng Nham vẫn luôn không quá tập trung vào việc học, một chút cũng không để tâm hoặc có ý niệm thi đại học gì đó. Hiện giờ bà ngoại nói, Trọng Nham vẫn nên giữ vững tinh thần, nên có kế hoạch cụ thể cho tương lai của mình đi?

Trên mặt Trọng Nham quả nhiên lộ ra thần sắc buồn rầu, mỏng manh kháng nghị: “Này có liên quan gì ạ?”

Bà ngoại cầm tay Trọng Nham vỗ vỗ, biểu tình trên mặt cũng đã khôi phục sự bình tĩnh thường ngày: “Trọng Nham à, bà cũng đã nói với cháu, cháu ở đây vừa phải đi học vừa phải tập trung kinh doanh, đã rất bận rộn rồi, làm gì còn thời gian chăm bà? Cháu định để bà ngày ngày ngồi ngốc trong nhà cháu sao? Hay là cô linh một mình đi qua đi lại dưới lầu? bà đã ngần này tuổi, trừ mấy đứa thanh niên tụi cháu ra còn lại ai bà cũng không biết, muốn tới công viên đi dạo, phải bắt xe bus số mấy cũng không rõ, sống như vậy có gì thú vị sao?”

Trọng Nham im lặng không nói.

Bà ngoại nói tiếp: “Điều kiện ở trại an dưỡng rất tốt, mỗi ngày đều có bác sỹ y tá tới kiểm tra, lầu trên lầu dưới đều là người quen của bà, khi rảnh rỗi bọn bà sẽ làm mấy món đồ thủ công, hoặc là cùng nhau xem tivi rất vui vẻ, ngày nào cũng náo nhiệt. cho nên, bà vẫn nên về đó thôi. Chờ tới khi cháu ở đây căn cơ ổn định, có nhiều thời gian ở cùng bà, khi đó đón bà lên ở với cháu cũng được.”

Kỳ thật còn một nguyên nhân trọng yếu khác, trong lòng bà ngoại hiểu rõ, nhưng ngoài miệng lại không nói. Trọng Nham lẻ loi một mình lên thủ đô, vô luận là sinh hoạt hay học tập, thậm chí là chuyện kinh doanh buôn bán của nó đều không thể thoát được cha nó giúp đỡ. Cho dù cha nó chường mắt thẳng bé, nhưng có quan hệ huyết mạch làm nền tảng, Trọng Nham thực sự gặp phiền toái gì, Lý gia vẫn có thể ra tay giúp đỡ. Nhưng nếu bà vẫn còn ở đây, Trọng Nham có thể là vì quan tâm tới cảm xúc bà, mà sẽ gây bất hòa với quan hệ Lý gia, cha con bọn họ vốn đã không quá thân cận, giờ lại bất hòa trở mặt vậy thì còn cái gì?

Nếu Trọng Nham gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ còn trông cậy vào bà già vô lực này giúp nó giải quyết sao? Nếu thật sự đến lúc đó, chạy tới ôm đùi người ta cũng đã quá muộn rồi.

Bà không có tài cán gì giúp được cho cháu trai, chỉ có tận lực không gây trở ngại cho nó là điều duy nhất bà có thể làm được.

Trọng Nham lâm vào khó xử, cậu không muốn để bà ngoại đi, nhưng nếu giữ bà ngoại lại, cậu quả thật không thể cam đoan mỗi ngày đều có thời gian bồi bên cạnh bà. Lịch học ở trường quy định, buổi sáng rời nhà, trưa ở lại trường, tối muộn còn có giờ tự học, học xong mới có thể về nhà. Vậy ban ngày bà ngoại phải làm gì để giết thời gian đây? Mời bảo mẫu? mời y tá? Vạn nhất vợ phải người vô trách nhiệm, vậy biết làm cái gì bây giờ?

Tần Đông Nhạc vỗ tay cậu: “Ăn cơm trước, bà ngoại muốn ăn điểm tâm gì để con gọi?”

Trương Nguyệt Quế khoát tay, cười nói: “Già rồi, thân thể không còn như trước, ăn cũng không vô, bà chỉ thích hương vị này, làm cháu phải tốn kém rồi.”

Tần Đông Nhạc vội nói khách khí.

Bà ngoại còn nói thêm: “Thằng bé Trọng Nham này tính tình không tốt, y như vịt chết, không biết làm gì, lại độc miệng. Mấy đứa làm đối tác với nhau, phải giúp đỡ lẫn nhau. Còn nó thối tính tình, nhờ cháu quan tâm nó nhiều hơn.”

Trọng Nham cúi đầu nghe bà ngoại lải nhải, một giọt nước mắt bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống, nhẹ nhàng đọng trên mu bàn tay.

Hết

82. Chương 82: Bồi Dưỡng Vô Hình

Tuy rằng Trọng Nham từ chối lời mời đi xem triển lãm hoa cùng với Trương Hách, nhưng trong lòng cậu biết rõ, nếu Trương Hách đã tìm tới cửa thì sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, khẳng định còn có hậu chiêu.

Quả nhiên, ngày hôm sau, nhân viên trong cửa hàng hoa gọi điện cho cậu, nói có một vị khách họ Trương gửi hai chậu hoa lan hồ điệp tới cửa hàng, chỉ tên nói tặng cho lão bản Trọng Nham. Có tới mà không có đi thì thật bất lịch sự, quà tặng người ta cũng đã đưa tận tới cửa hàng, cậu tiếp tục trốn tránh cũng có chút không hay lắm. Trọng Nham chỉ có thể gọi điện cho Trương Hách, cảm ơn món quà hân tặng, rồi hẹn hân ta cùng ăn một bữa cơm.

Trương Hách vui vẻ chấp nhận, lúc đến còn mang theo hai bình rượu thuốc, nói là tặng cho bà ngoại Trọng Nham.

Người này cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, đáng vẻ cử chỉ tao nhã, chỉ nhìn bề ngoài thực khó tưởng tượng được hân đang ôm tâm tư khác không thể cho ai biết mà tiếp cận cậu. Trọng Nham gần đây thường suy xét vấn đề này, Trương Hách đầu tiên là tìm Lý Ngạn Thanh, rồi lại bỏ rơi cậu ta tìm tới mình, như vậy mình và Lý Ngạn Thanh nhất định có điểm gì giống nhau hấp dẫn hân. Tỷ như, bọn họ đều là con riêng của Lý Thừa Vận. Nhưng trừ điểm này ra, Trọng Nham không nghĩ ra được cậu và thằng nhóc kia có điểm gì chung. Nếu như thế thì có chăng Trương Hách muốn đối phó Lý gia, hoặc là đối phó Lý Thừa Vận, nhưng chẳng lẽ hân không nghĩ ra được biện pháp nào khác sao? Vì sao cứ nhất định phải tìm tới mấy đứa con riêng bọn họ?

Đời trước Trương Hách cũng nhọc lòng bồi dưỡng cậu, sau đó thông qua cậu tranh đấu cùng hai vị Lý thiếu gia, nhưng cuối cùng cho dù Trọng Nham có thắng, vậy cả quá trình Trương Hách đã chiếm được cái gì? Lý thị vẫn là Lý thị, hân ta tổng không phải là muốn xem Lý gia náo nhiệt đấy chứ?

Hân ta rốt cuộc muốn cái gì?

Trương Hách từ tay nhân viên phục vụ tiếp nhận cốc nước thủy tinh rồi đặt xuống trước mặt Trọng Nham, cười nói: “Đến, đến, sa cúc* là thứ tốt, dinh dưỡng phong phú, chữa ho bổ phế, sống ở thành phố nhiều sương mù như chúng ta nên uống nhiều một chút.”

Trọng Nham vội vàng nói cảm ơn.

Trương Hách còn nói: “Trước kia biết tiểu huynh đệ có khả năng, còn tưởng trong nhà có người hỗ trợ. Hiện tại...” tạm dừng một chút, trên mặt hân ta hiện ra chút hối lỗi: “Nói câu này tiểu huynh đệ đừng sinh khí, tôi gần đây có nhờ người tìm hiểu bối cảnh của tiểu huynh đệ, thế mới biết tiểu huynh đệ làm kinh doanh hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình, không dựa dẫm chút ánh sáng nào từ gia đình. Trương mạo thật sự bội phục.”

Trọng Nham cười cười, thầm nghĩ nếu không phải biết Trương Hách đang âm thầm làm những chuyện gì, thì chỉ riêng biểu tình thành khẩn kia của hân ta, nói không chừng cậu thật sự sẽ bị hân ta làm cho cảm động. Còn nữa, câu nói này nghe qua thì không có gì, nhưng tinh tế ngấm lại, cảm thấy hai chữ bội phục này mang theo vài phần ý tứ châm ngòi ly gián.

“Mua bán nhỏ.” Trọng Nham cười cười: “Không tính là gì.”

Trương Hách lại một phen cảm khái thổn thức, sau đó ra vẻ vô ý hỏi han: “Tiểu huynh đệ đang ở khu Phúc Yên sao?”

Trọng Nham sững sốt một chút, lắc đầu: “Trương ca sao lại nghĩ tới nơi đó?”

Trương Hách ngại ngừng cười nói: “Ngày hôm qua đi ngang qua nơi đó, vừa lúc thấy lệnh tôn từ trong đó đi ra. Lý gia chỉ có một tiểu thiếu gia là cậu ở riêng bên ngoài, tôi còn tưởng... aiz, mạo muội.”

Trọng Nham thản nhiên nói “Không sao.” Trong lòng lại bất giác nhủ thầm: Trương Hách đột nhiên nhắc tới cái này, chắc chắn không phải thật sự trùng hợp nhớ ra. Hân ta thật sự nhìn thấy Lý Thừa Vận ở đó? Vậy Lý Thừa Vận chạy tới chỗ đó làm gì? Chẳng lẽ ông ta mua một căn nhà ở khu đó? Dựa theo tính nết thoải mái của Lý Thừa Vận, khả năng để bao gái là cao nhất.

Như vậy Trương Hách nói thế là có ý gì? Ấm chỉ Lý Thừa Vận không coi trọng cậu sao? Có thời gian đi thăm tình – nhân, lại không có thời gian tới thăm đứa con trai này? Ấm chỉ Lý Thừa Vận không phải một người cha đủ tư cách?

Trọng Nham nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy màn kịch này hình như đã từng thấy qua. Kiếp trước, Trương Hách tựa hồ cũng từng nói qua loại chuyện này, lúc đó Trọng Nham cho rằng hắn ta và mình có cùng chung một mối thù, nên không nghĩ nhiều. Từ đó, quan hệ giữa cậu và Lý Thừa Vận càng ngày càng lạnh nhạt, thái độ của cậu đối với Lý Thừa Vận chậm rãi thay đổi có liên quan rất lớn tới việc này. Giờ nghĩ lại, khi cậu vừa được đón lên thủ đô, Lý Thừa Vận vẫn thăm hỏi ân cần với cậu, sau đó...

Sau đó trong lòng cậu chỉ còn dày đặc suy nghĩ nguy cơ sống giữa bầy sói, tựa hồ chỉ còn một mình Trương Hách là mình hữu.

Trọng Nham không biết rằng khi đó mình là một người thực tình cảm, bây giờ nhớ lại tình hình lúc đó, vẫn cảm thấy mình khi đó vừa khẫn trương vừa sợ hãi... ừm, lại có chút xa xôi. Cậu lúc ấy chính là một thanh niên chưa trải nghiệm sự đời, cậu không hiểu cái gọi là đấu tranh gay gắt trong nội bộ đại gia tộc, nếu Trương Hách không nói, cậu có lẽ vĩnh viễn cũng không ý thức được mình lại đang ở trong tình cảnh nguy hiểm như vậy. Đúng là loại nguy hiểm kề cận tứ phía này đã kích khởi Trọng Nham quyết tâm tiến về phía trước.

Mà hiện tại, Trọng Nham một lần nữa nhớ lại những gì đã trải qua, cậu bỗng nhiên phát giác, cái gọi là nguy cơ tứ phía lại không có hiểm ác như lời Trương Hách đã miêu tả lúc trước.

Hắn ta cố tình muốn đánh lạc hướng mình.

Trọng Nham thầm nghĩ rằng, người già chính là không tốt ở điểm này, mỗi khi nhớ lại một hồi ức nào đó, vẫn không tránh được sẽ phát hiện những hành vi lúc trước của mình có bao nhiêu ngu xuẩn. Khó trách cổ nhân có câu “Tứ thập nhi bất hoặc” (40 tuổi không còn bị mê hoặc, đến tuổi này thì đã chín chắn, lịch duyệt; có kiến thức và kinh nghiệm phong phú, nên đối với những việc diễn ra trong xã hội có chính kiến rõ ràng, kiên định, không còn nghi ngờ), chỉ khi đến cái tuổi này, khó khăn vất vả gì cũng đều đã ném qua, đầu óc mới có thể trở nên rõ ràng sáng suốt.

Về phần Lý Thừa Vận, nếu Trọng Nham thật sự vẫn còn là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, có lẽ sẽ vì mấy câu nói của Trương Hách mà sinh ra oán hận với ông ta. Nhưng hiện tại Trọng Nham đã không thêm để ý tới mấy cái đó. Trải qua khoảng thời gian ở chung gần đây, cậu cảm thấy mình có thể coi Lý Thừa Vận là một người quen, thậm chí trở thành người nhà, cũng không khó để coi ông ta là một người cha.

Cậu đã qua cái tuổi cần cha che chở.

Trọng Nham vừa nghĩ tới mình sắp tới tuổi tứ tuần, liền cảm thấy mọi hưng trí đều biến mất, quả thực muốn vỗ vai Trương Hách nói một câu: người anh em, đừng nao loạn, những điều này ông đây đã chơi chán rồi, đổi kiểu khác đi.

Trương Hách là người thông minh, châm ngòi ly gián tới điểm nào đó liền ngừng, đề tài thực nhanh lại chuyển qua triển lãm hoa, Trọng Nham cũng chỉ coi như cái gì cũng không phát hiện.

Một bữa cơm nói nói cười cười, không khí cũng thập phần hòa hợp. Trương Hách đã đi qua rất nhiều địa phương, kiến thức rộng rãi, cách dẫn dắt câu chuyện hấp dẫn người nghe. Thế cho nên Trọng Nham bỗng sinh ra vài phần tiếc nuối, thầm nghĩ nếu người này chỉ là một bằng hữu đơn thuần, giống như Lâm Bồi ở kiếp trước, như vậy thì thoáng có thời gian rảnh cùng ngồi uống trà tâm sự chút chuyện cuộc sống, thì tốt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc, thế sự không theo nhân ý.

“Thế sự không theo nhân ý.”

Giữa trưa ngày hôm sau, Trọng Nham lại một lần nữa được nghe câu nói này.

Người nói là Hải Thanh Thiên, anh ta đứng giữa căn phòng trống trải, ngửa đầu nhìn trần nhà, giang hai tay tạo một tư thế thật khoa trương cảm khái: “Tôi rõ ràng nhìn trúng cửa hàng lầu một của trung tâm

điện tử, người ta cố tình sớm thuê trước một bước; tôi rõ ràng muốn tiết kiệm tiền cho đại lão bản cậu, cố tình lại thuê cả một căn nhà còn cần phải sửa chữa cửa hàng...”

Trọng Nham bị anh ta chọc cười: “Được rồi, cửa hàng mới thuê nào mà không cần trang hoàng lại? tôi còn cảm thấy vị trí của chỗ này còn hợp lý hơn cái cửa hàng điện tử kia. Chúng ta dù sao cũng không buôn bán các sản phẩm điện tử giá rẻ, chạy tới trung tâm điện tử vô góp vui làm cái gì, ngược lại càng khiến người ta cảm thấy mình không có chỗ đứng.”

Hải Thanh Thiên cười nói: “Lão đại nói phải.”

Trọng Nham lại hỏi anh ta: “Tìm được trợ thủ chưa?”

Hải Thanh Thiên do dự một chút: “Đang tìm.” Anh trời sinh tính cẩn thận, lại bởi vì chuyện từng trải qua nên đối với người lạ càng khó tín nhiệm, kêu anh tìm ngay một trợ thủ hợp ý, chỉ sợ không được. Trọng Nham vẫn tính toán để anh ta tự mình đi làm chuyện này, Hải Thanh Thiên chỉ mới hơn hai mươi, anh ta không thể cứ rúc mãi trong vỏ ốc được, phải học cách tiếp xúc với người ngoài.

Hai người thương lượng đại khái phong cách trang trí cửa hàng một chút, Hải Thanh Thiên đột nhiên như nhớ ra cái gì, thấp giọng nói với cậu: “Đúng rồi, lão đại, lúc trước tôi tra được một chút chuyện.”

Trọng Nham bật cười: “Không phải đã bảo anh đừng làm chuyện này nữa rồi sao? Như thế nào? Bệnh nghề nghiệp phát tác, ăn sâu vào máu không thoát ra được?”

“Không phải.” Hải Thanh Thiên giải thích: “Là tin tức điều tra được từ lần trước, vô ý phát hiện được. Ở trong thành phố này, có một người cậu biết là bạn học của Trương Hách.”

Trọng Nham sững sốt: “Ai?”

“Phu nhân Lý Thừa Vận, cô của Trình Úy, Trình Du.” Hải Thanh Thiên dào dạt đắc ý nói: “Bà ta cũng học kinh tế học, so với Trương Hách cao hơn một khóa. Nhưng khi bà ta tốt nghiệp trở về nước, không bao lâu liền đính hôn với Lý Thừa Vận, nửa năm sau thì kết hôn.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Anh hoài nghi bọn họ quen nhau?”

“Khẳng định quen nhau.” Hải Thanh Thiên chắc chắn nói: “Người Hoa ở trường đại học Tulsa không nhiều lắm, lại cùng một chuyên ngành, bọn họ không có khả năng không quen biết. Tôi hoài nghi chính là giữa bọn họ có cái gì... ừm, vượt quá quan hệ hữu nghị. Cậu nghĩ mà xem, cha mẹ người nhà Trương Hách thậm chí là sự nghiệp của hắn ta đều ở nước ngoài, một mình hắn ta chạy về nước để làm gì?”

Trọng Nham đối với cách lý giải này nửa tin nửa ngờ, cậu cảm thấy Trương Hách không phải loại nam nhân vì tình mà đánh mất lý trí, huống chi nếu thật sự muốn văn hồi tình cảm, hắn ta đã sớm làm rồi đi? Vì sao không thừa dịp trước khi Trình Du chưa lập gia đình mà gấp gáp trở về? mà lại chờ tới khi bà ta kết hôn sinh con, đến tuổi trung niên mới chạy về văn hồi tình cảm?

Điều này không hợp lý.

“Trước mắt cứ vậy đi.” Trọng Nham lắc đầu nói: “Tôi thấy anh tốt nhất anh đừng dính vào nghề cũ nữa. Tựa như lần trước anh điều tra bối cảnh của Trương Hàng, làm không tốt có khi phiền toái tìm tới tận cửa.”

“Tôi biết rồi.” Hải Thanh Thiên biết Trọng Nham là lo lắng cho mình, nhưng anh đồng dạng cũng có chút lo lắng cho Trọng Nham, cho dù Trọng Nham tâm tư kín đáo thế nào thì cũng chỉ là một học sinh trung học, mà người tâm tư kín đáo xuất hiện ở xung quanh cậu ta thật sự rất nhiều.

Trọng Nham vỗ vỗ vai Hải Thanh Thiên: “Tôi đã liên hệ với công ty thiết kế, kêu chuyên gia thiết kế trực tiếp liên lạc với anh. Nếu anh có ý kiến gì thì nói thẳng với người ta.”

Hải Thanh Thiên cười nói: “Đều nghe tôi?”

Trọng Nham gật đầu: “Tất cả nghe theo anh.”

Hải Thanh Thiên vui sướng trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại: “Không đúng, cậu bây giờ còn chưa khai giảng, lại đem toàn bộ mọi việc ném cho tôi, cậu muốn nhàn hạ hử?”

“Không phải nhàn hạ.” Trọng Nham thở dài: “Đưa bà ngoại về Lâm Hải.”

Hải Thanh Thiên nghe vậy có chút không buông: “Thật muốn đi?”

Trọng Nham không hé răng. Bà ngoại không chịu ở lại, đơn giản là sợ liên lụy tới cậu. xét đến cùng, vẫn là do cậu không đủ cường đại. Nếu hiện tại cậu không có năng lực cho bà ngoại một cuộc sống sinh hoạt thoải mái, vậy biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể đưa bà ngoại tới một nơi an toàn mà thôi.

Trọng Nham mấy hôm trước lại một mình đi gặp vị bác sỹ đã khám tổng quát cho bà ngoại lần trước, muốn hỏi xem bà ngoại còn bao nhiêu thời gian. Ông bác sỹ vỗ vai cậu, hàm hồ nói một câu: Sinh mệnh là một thứ phức tạp kỳ diệu, giống như một bộ máy tinh vi. Lòng mang hy vọng, mỗi ngày đều thấy vui vẻ thoải mái, giống như máy móc được làm định kỳ bảo dưỡng thì vẫn sẽ tiếp tục vận hành tốt. Một khi trong lòng không còn hy vọng, như vậy máy móc rỉ sét tự nhiên không vận hành được nữa.

Những lời này Trọng Nham đã cân nhắc thật lâu. Người khác đều nói chỉ số cảm xúc EQ của cậu thấp, thời gian lâu ngày, Trọng Nham cũng tự mình hiểu được đại khái cũng có chút thấp đi. Dù sao cho tới giờ cậu cũng không hiểu nổi mấy loại thơ từ ca phú, lại không hiểu rõ hàm nghĩa minh xác của ngôn ngữ. Sau khi trải qua một thời gian tự vấn, cậu cảm thấy ông bác sỹ là cố tình ra vẻ thần bí, kỳ thật ý tứ biểu đạt của ông bác sỹ có thể đúc kết chỉ trong một câu quy nạp: Nhượng bà bảo trì tâm tình khoái trá.

Được rồi, nhưng làm sao để bà ngoại có thể bảo trì tâm tình khoái trá? Ăn được, uống được đương nhiên là chưa đủ, còn phải để cho bà cảm thấy bà không phải là một bà già cô đơn còm cõi. Kiếp trước cậu chưa từng về thăm bà, bên người bà không có người thân thích, tâm tình hẳn sẽ không tốt, có thể là do chính nguyên nhân này, cho nên bà mới ... ách, vận hành không nổi nữa đi?

Khi bà ngoại trở về trại an dưỡng, có mang theo rất nhiều đặc sản nào là vịt nướng, mứt, kẹo bơ, điểm tâm... nói là mang về cho các bạn già nếm thử. Lúc trước xem TV nói danh lam thắng cảnh cũng là đặc sản kinh thành, nên cố ý mua một đồng hồ vật kỷ niệm, thủ công mỹ nghệ ở chỗ các danh lam thắng cảnh mang về tặng cho mọi người.

Vô luận bà làm gì, Trọng Nham cũng đều chiều theo ý bà. Cho dù chỉ số EQ của cậu thấp, cậu cũng biết thái độ của một người là thứ thật sự vi diệu, sẽ có ảnh hưởng vô hình đối với người khác. Ngay cả một người giàu có yêu công việc thì ở khi về già đối mặt với việc không có người thân chăm sóc và thường xuyên được người thân thăm nom, về mặt và ngữ khí cũng sẽ bất đồng. Thời gian lâu dần, vô tri vô giác, về già không có ai tới thăm nom chăm sóc cũng sẽ tự thấy mình thật đáng thương.

Tâm tình không tốt, tinh thần hậm hực, sức khỏe tự nhiên cũng không khá hơn chút nào. Trọng Nham có chút áy náy suy nghĩ, đời trước bà ngoại chắc là rơi vào tình huống này đi. Khi đó cậu tuổi trẻ khí thịnh, lại nhận định bà ngoại từ tận đáy lòng đều hận cậu, ước gì tránh xa khỏi cậu bởi vậy cho nên chưa từng về thăm bà một lần.

Hiện giờ tình hình đã khác, trừ bỏ Trọng Nham mỗi khi được nghỉ sẽ trở về, còn có gia đình Kim Minh cũng thường xuyên tới thăm bà, hoặc là đón bà ra ngoài giải sầu. người chung quanh cũng biết bà Trương Nguyệt Quế ở bên ngoài vẫn còn người thân, không phải một bà già cô đơn không ai chăm sóc, nên thái độ đối xử với bà tự nhiên cũng khác. Mà đối với bà Trương Nguyệt Quế mà nói, mỗi ngày đều vui vẻ thoải mái, tâm tình cũng sẽ khác trước.

Hiện giờ nghĩ lại vị bác sỹ kia nói sinh mệnh là một thứ kỳ diệu, Trọng Nham trong lòng âm thầm có chút hiểu được. Sinh mệnh quả thực mà một thứ vô cùng kỳ diệu, chỉ sống, đi lại, ăn uống, hô hấp là không đủ, còn cần bổ sung đủ loại chất dinh dưỡng: tình thân, tình bạn, tín nhiệm, quan tâm... chỉ khi thỏa mãn những điều kiện này, mới xem như chân chính đang sống.

Mới xem như không uống phí một sinh mệnh.

Mà mình ở kiếp trước, tựa hồ lại vô ý bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Hết

83. Chương 83: Đêm Không Yên Tĩnh

Mặc Lan của Ba Mươi Sáu Quận thành công báo danh tham dự cuộc thi hoa lan mùa xuân đúng một ngày trước khi hết hạn đăng kí. Trong hồ sơ có kèm theo hai bức ảnh chụp, trên ảnh chụp có ghi hàng chữ “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên”, lá cây xanh biếc, cánh hoa mang màu đen bóng, bông hoa thon dài thướt tha, hình dáng thực đặc biệt. Ở đầu cành có mấy nụ hoa mới nhú chưa nở, trong đó hai đóa ở cuối cành đã hơi hé nở, tuy rằng cánh hoa mới chỉ hơi nở nhưng loại vẻ đẹp cao quý yếu diệu bề ngễ thiên hạ này cũng đã thể hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

Ảnh là do Lâm Quyền chụp, trước đó Trọng Nham không hề biết rằng anh ta là một nhiếp ảnh gia nghiệp dư. Tuy rằng anh ta nói thành tích tốt nhất là được giải khuyến khích trong một cuộc thi nhiếp ảnh, nhưng khi Trọng Nham cầm bức ảnh cành Mặc Lan anh ta chụp liền yêu thích không muốn buông tay, đủ để chứng minh trình độ của anh ta cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, càng đừng nói tới những người yêu thích hoa lan. Hai ngày sau, điện thoại ở các cửa hàng Ba Mươi Sáu Quận cơ hồ bị nổ tung, mỗi lần đều là khách hàng gọi tới xác nhận Mặc Lan dự thi kia của cửa hàng là thật phải không? Đối mặt với vấn đề điên cuồng mà đồng nhất như vậy, nhân viên chỉ có thể bắt đầu lặp đi lặp lại: “Đúng vậy, thưa quý khách, đúng vậy, toàn bộ quá trình cuộc thi đều được quay lại, vô pháp làm giả. Đến lúc đó quý khách có thể tận mắt nhìn thấy.”

Cao hứng nhất đương nhiên vẫn là Lâm Bồi, Mặc Lan đối với anh tương tự như đứa con thân sinh, hiện giờ đứa bé này rốt cục có cơ hội đứng trước mặt người ta, anh làm cha sao có thể không cao hứng cho được? Cùng ngày báo danh, anh gọi Trọng Nham, Tần Đông Nhạc đến biệt thự thành nam, tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn tiệc rượu phong phú, còn mở mấy bình rượu vang đỏ, chúc mừng Mặc Lan của anh đã trải qua thời kỳ dựng dục lâu dài, rốt cuộc nhìn thấy ánh mặt trời.

Đấy đã định trước là một đêm không yên tĩnh.

Vài giờ sau, ở trang viên hoa cỏ của Ba Mươi Sáu Quận...

Trần Gia Anh theo thông lệ trực đêm bình thường dắt hai con chó lớn tiến hành tuần tra dọc theo hành lang nhà kính lớn. Trăng cao sao sáng, lộ tuyến lại quen thuộc, anh ngay cả đèn pin cũng không cần bật. Đi tuần tra cùng anh là Hoan Hoan Nhạc Nhạc là hai con quân khuyến đã xuất ngũ, thông minh ổn trọng, dẫn chúng nó theo bên mình so với đi cùng với hai người khác càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Trần Gia Anh vừa đi vừa nhẹ giọng ca hát.

Hắn là hai tháng trước có người giới thiệu tới chỗ này công tác. Nhà hắn ở vùng nông thôn Hà Bắc, tốt nghiệp trung học vài năm thì nhập ngũ, sau khi phục viên luôn ở nhà làm nông. Sau đó có người trong thôn ở thủ đô mở công ty vật liệu xây dựng, lúc đầu nhân thủ không đủ, cảm thấy Trần Gia Anh làm người thành thực liền kêu hắn lên hỗ trợ. Ai ngờ không tới hai năm, ông chủ vỡ nợ cuốn gói chuồn mất, còn nợ công nhân hai tháng tiền lương không trả. Trần Gia Anh bình thường sau khi nhận tiền lương đều gửi tiền về nhà, để lại sinh hoạt phí cho mình cũng không nhiều. Công việc hợp ý lại khó tìm, hắn nửa tháng làm nghề chuyển phát nhanh, lại bởi vì không quen đường mà chuyển chậm hoặc nhầm cuối cùng bị sa thải. Nếu không phải có chiến hữu cùng ở trong quân ngũ giới thiệu hắn với Lâm Quyền tới nơi này thử việc, thì hắn một ngày ba bữa cơm liền không có mà ăn.

Sau khi vào Ba Mươi Sáu Quận, tuy rằng bị an bài làm việc ở trong trang viên, nhưng hắn vốn là con cái nông gia, chăm sóc hoa cỏ gì đó đối với hắn không thành vấn đề. Trách nhiệm tuần tra ban đêm đối với một người vạm vỡ cao lớn lại còn là binh lính xuất ngũ như hắn mà nói cũng không tính là gì, quan trọng là nơi này tiền lương và phúc lợi rất tốt, quan hệ đồng nghiệp cũng phi thường hòa hợp. So với đô thị cả ngày không sương mù thì là bụi mờ, hắn càng thích làm việc ở trong trang viên hơn.

Hoan Hoan Nhạc Nhạc chạy tới cửa nhà kính lớn phía trước dạo qua một vòng lại chạy trở về, vây quanh chân Trần Gia Anh một vòng, lại đột nhiên hướng về phía kí túc xá gâu gâu sủa ầm lên.

Trần Gia Anh tự dưng thấy căng thẳng một chút.

Hoan Hoan Nhạc Nhạc cuống sủa hai tiếng, quay đầu hướng về phía Trần Gia Anh lo âu vẫy đuôi rồi rít, miệng phát ra thanh âm gậm gừ, giống như muốn thúc giục hắn.

Trần Gia Anh lấy bộ đàm liên lạc với phòng trực ban hỏi: “Lão Ngô? Bên chú có động tĩnh gì sao?” Lão Ngô cùng với hắn và một người nữa là một tổ, đêm nay tới phiên hai người bọn họ trực đêm. Trần Gia Anh tuổi trẻ, thân thể tốt hơn lão Ngô, cho nên vẫn luôn là lão Ngô ở lại phòng trực ban, còn hắn mang theo Hoan Hoan Nhạc Nhạc tuần tra quanh trang viên.

Bộ đàm sàn sạt vang lên hai tiếng, lão Ngô thấp giọng trả lời: “MD, thực sự có mấy thằng nhãi con mò vào. Anh Tử, cậu giữ Hoan Hoan Nhạc Nhạc lại, đừng để chúng nó xông tới, tôi thấy có không ít người đâu, đều mang theo vũ khí. Được rồi, không nói nữa, giả bộ say rượu đây.”

Trần Gia Anh vội vàng ra hiệu cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc im lặng, tuy rằng trước đó đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nghe được thì vẫn cảm thấy có chút khấn trương. Thu hồi bộ đàm, Trần Gia Anh lấy gậy điện giắt trên thắt lưng ra, ra hiệu cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi theo mình, tiến tới nấp ở sau núi giả quan sát động tĩnh. Nơi này cách phòng trực ban không xa, nhưng bởi vì có một sườn dốc che chắn, trên sườn núi lại có nhiều bụi cây rậm rạp khô ráo, trong bóng đêm liền trở thành nơi che dấu tốt nhất cho bọn họ.

Sau một lát, những tiếng bước chân rầm rập từ xa tới gần chỗ bọn họ, một giọng nam tục tăng cao giọng hô to: “Đệt một chúng mày, đều ở yên trong phòng cho tao! tao có súng! Đứa nào dám manh động tao cho ăn kẹo đồng!”

Dựa theo ánh trăng mỏng manh, Trần Gia Anh nhìn thấy nhiều tia sáng hỗn độn lúc ẩn lúc hiện ở phía trước, bóng người lắc lư qua lại, còn có người cầm gậy gộc dao dựa đập rầm rầm vào cửa các phòng kí túc xá, cảnh cáo những người ở bên trong không cho phép ra ngoài. Ngay sau đó, trong phòng trực ban truyền tới tiếng kim loại va chạm ken kết, đây là tiếng khóa cửa phòng thực nghiệm bị người ta cạy phát ra. Cửa sắt bị đẩy ra, trong bóng đêm phát ra tiếng kéo kẹt rõ ràng.

Trần Gia Anh giữ chặt cổ Hoan Hoan Nhạc Nhạc, hai con chó xao động bất an, lại thấp phần nghe lời nằm úp sấp ở bên cạnh hắn.

Đèn phòng thí nghiệm sáng lên, không bao lâu, đám người xông vào phòng thí nghiệm đi ra. Cách có chút xa nên Trần Gia Anh không thấy rõ bọn họ có cầm theo vật gì không, trong lòng sốt ruột vô cùng. Nhưng Lâm Quyền trước đó đã dặn kỹ, Trần Gia Anh cũng chỉ có thể nín thở chờ đợi không dám tự chủ trương vi phạm mệnh lệnh của anh ta. Lâm Quyền và Tần Đông Nhạc trước khi xuất ngũ quân hàm đều cao hơn hắn, tuy rằng hiện tại hắn đã không còn là một binh sĩ, nhưng thói quen tuân theo mệnh lệnh đã ăn sâu bám rễ không bỏ được.

Những người này động tác phi thường nhanh, không tới mười phút toàn bộ đều rút lui. Trong đó còn có một người giống như thị uy mà đập vỡ cửa sổ phòng trực ban, tiếng thủy tinh vỡ vụn loảng xoảng trong đêm tối truyền đi rất xa.

Bộ đàm lại sàn sạt vang lên hai tiếng, giọng lão Ngô thật cẩn thận hỏi han: “Anh Tử? còn đó không? Nghe được trả lời.”

Trần Gia Anh thở phào một cái, vội hỏi lại: “Vừa rồi có chuyện gì vậy? chú không có việc gì chứ?”

“Không sao.” Lão Ngô nói: “Tôi giả bộ say rượu, tắt bộ đàm. Bọn họ chỉ phái người nhìn tôi, không làm gì tôi cả.”

“Vậy còn tình hình bên kia thế nào?”

“Một đám khốn nạn.” lão Ngô chửi: “Cửa phòng thí nghiệm đã bị phá hỏng rồi.”

“Còn mọi người?”

“Mọi người không có việc gì.” Lão Ngô tiếp tục: “Đều thông báo trước cho bọn họ, toàn bộ đều ở trong kí túc xá không ra ngoài.”

“Người không sao là tốt rồi.” Trần Gia Anh nói: “Vậy làm theo lời Lâm ca đi, gọi điện báo cảnh sát, nhớ kỹ không cho một ai đi vào, giữ nguyên toàn bộ hiện trường, tôi gọi điện cho Lâm ca.”

Lão Ngô nói: “Được.”

Trần Gia Anh bấm số điện thoại của Lâm Quyền, trong thanh âm khó tránh khỏi mang theo vài phần uể oải: “Lâm ca, xảy ra chuyện rồi.”

Lâm Quyền vội hỏi hần: “Các công nhân có bị sao không?”

“Lão Ngô giả say, đều đã dẫn trước người trong kí túc xá, không ai có vấn đề gì.” Trần Gia Anh nói: “Tôi đang ở bên ngoài, Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng không có việc gì.”

Giọng Lâm Quyền nhất thời trấn tĩnh lại: “Người và chó không sao là được rồi, đây là điều quan trọng nhất. Làm theo những gì chúng ta đã bàn đi, báo cảnh sát, giúp đỡ cảnh sát trong quá trình điều tra thu thập chứng cứ. Sáng mai tôi sẽ về đó, khiến mọi người hoảng sợ, công ty sẽ có trợ cấp đền bù. Nói cho các anh em khác, những ai trực đêm hôm nay, mỗi người được nghỉ ba ngày, cộng thêm một phong bao đỏ thăm an ủi.”

Trần Gia Anh cho rằng Lâm Quyền đã làm tốt công tác dự phòng đảm bảo an toàn, lúc này có thể khẳng định là bọn họ đã chuẩn bị sẵn một cái hố chờ người nhảy vào. Khó trách giữa trưa Lâm Quyền cố ý lượn lờ trong ngoài trang viên một vòng mới trở về. Đây là cố ý diễu cho người nhìn thấy — Trần Gia Anh không biết anh ta làm thế là muốn cho ai thấy nhưng không thể nghi ngờ, Lâm Quyền đã thành công.

Trần Gia Anh xoa xoa Hoan Hoan Nhạc Nhạc an ủi chúng: “Ngoan, ngoan, chờ tới khi bắt được nội tặc, nhất định sẽ cho chúng mày cắn tới thống khoái!”

Hai chậu lan hồ điệp được người cẩn thận đặt lên bàn làm việc, mùi thơm thảo nhiên lan tỏa, làm người vui vẻ thoải mái.

Nam nhân ngồi sau bàn làm việc thần sắc ngạc nhiên, nhìn đại hán đứng ở gần cửa, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ: “Tao bỏ nhiều tiền ra thuê chúng mày, để chúng mày bê hai cái chậu này về à?! Muốn giỡn mặt tao hả?!”

Đại hán bị mắng đến sững sốt: “Không phải nói hoa lan sao?” gã nhìn hai chậu lan hồ điệp một tím một vàng trên bàn làm việc, trong lòng buồn bực lắm bầm: chẳng lẽ lan hồ điệp không phải hoa lan?

Nam nhân ngồi sau bàn làm việc cầm chén trà ném mạnh qua: “Lan con mẹ mày ấy! Không phải đã bảo chúng mày là lấy Mặc Lan! Mặc Lan! Mày xem chúng nó có bông nào màu đen không?!”

Đại hán vội vàng nhảy sang một bên né cái chén, chén trà sượt qua mặt gã, va vào cửa phòng đằng sau, mảnh vụn vỡ tan đầy đất.

Cổ chủ quả thật nói Mặc Lan không sai, nhưng gã đâu có biết Mặc Lan rốt cuộc là chỉ màu sắc hoa hay là một cái tên tùy tiện đặt, trên thế giới này hữu danh vô thực quá nhiều đi, giống như gọi “Mĩ Lệ” cũng đâu nhất định lớn lên sẽ xinh đẹp, gọi “Phát Tài” cũng đâu giàu sang gì đâu...

“Thôi...” một nam nhân đang hút thuốc tựa vào bên cửa sổ thần nhiên mở miệng: “Không trách chúng nó.”

Nam nhân ngồi ở sau bàn làm việc thở hổn hển, một bụng tức giận giống như muốn bạo phát: “Vậy phải trách ai? Tôi phí nhiều tâm sức như vậy là muốn tìm thú tiêu khiển sao?”

Nam nhân tựa vào bên cửa sổ không để ý tới gã, hướng về phía đại hán nhẹ nhàng phát tay: “Đi đi, không có việc gì. Bọn mày đều về đi, tiền cho chúng mày không ít, nhưng chuyện đêm nay phải giữ kín.”

Đại hán trong lòng vốn nghĩ, không biết mỗi lần ăn này có phải đã đổ bể rồi không. Nghe xong lời này nhất thời thở phào ra, vội vàng tỏ thái độ: “Đây là tự nhiên. Hai vị lão bản yên tâm. Trên đường có quý củ trên đường, từ nay về sau, chúng ta không ai biết ai.”

Nam nhân tựa vào bên cửa sổ: “Này không nhất định, qua mấy ngày nữa, nói không chừng còn có chuyện muốn nhờ các người hỗ trợ nữa đấy.”

Đại hán đi rồi, sắc mặt của hần liền trở nên âm trầm, quay đầu nhìn hai chậu lan hồ điệp ở trên bàn, cười lạnh một tiếng: “Không nghĩ tới mình cũng có ngày bị người đùa giỡn.”

Nam nhân sau bàn làm việc bình tĩnh nhìn hần: “Làm sao bây giờ? Qua đêm nay liền hết cơ hội!”

Nam nhân bên cửa sổ gương mặt có chút vận vẹo: “Chúng ta gần đây vẫn không nên gặp mặt.”

“Cái gì?” nam nhân sau bàn làm việc cả giận nói: “Anh là muốn phủi sạch quan hệ với tôi?!”

“Cậu đừng có không biết phân biệt.” Nam nhân bên cửa sổ khinh thường: “Bọn họ đã biết việc này là do tôi sai sử, phủi sạch quan hệ với tôi miễn cho cậu bị dính líu.”

“Có ý gì?” nam nhân sau bàn làm việc lộ thần sắc hồ nghi.

“Hai bồn hoa này chính là muốn cười nhạo tôi.” Nam nhân bên cửa sổ cười lạnh: “Hoặc là nói một loại cảnh cáo. Bởi vì hai bồn hoa này, là tôi tự mình đem tới tặng tiểu tạp – chúng kia.”

“Cái gì?!”

Nam nhân bên cửa sổ thấp giọng mắng: “Ngược lại đã xem thường tiểu tạp – chúng kia rồi, MD.”

Hết

84. Chương 84: Ly Sơn Yên Vũ

“Vì sao em nhận định chuyện này là do Trương Hách làm?” Tần Đông Nhạc không hiểu hỏi Trọng Nham.

“Anh đoán xem.” Trọng Nham lười biếng dựa vào sô pha quơ quơ cái chén trong tay, giả bộ nước nho bên trong là rượu vang. Hết cách, cả đám người trong phòng thế nhưng lại thần kỳ nhất trí trong vấn đề rượu chè, tất cả đều thống nhất trẻ vị thành niên không được uống rượu. Mà ngay cả Lâm Bồi biết rõ nội tình cũng khuyên nhủ cậu phải biết yêu quý thân thể, nói thanh niên còn trẻ còn khỏe không thể bị hủy bởi thói quen xấu của mấy ông chú đáng khinh. Quả thực khiến cậu buồn bực vô cùng.

“Sao em còn ghi hận như vậy?” Tần Đông Nhạc bật cười: “Chờ qua mấy tháng nữa, em thành niên rồi ai thêm ngăn cản em nữa. Đương nhiên, uống say vẫn là không được.”

Trọng Nham liếc mắt xem thường.

Lâm Bồi cố ý nói thêm: “Trọng Tiểu Nham không biết đâu, nhóc con này kỳ thật là đang đoán mò.”

Trọng Nham trừng Lâm Bồi: “Phép khích tướng tối ấu trĩ!”

“Không biết ai ấu trĩ hơn.” Tần Đông Nhạc nói: “Vừa mang thù còn giận dai.”

“Thật sự thua mấy người.” Trọng Nham cào cào tóc: “Thực sự đúng là tôi đoán. Trương Hách có việc hay không có việc đều chạy tới tìm tôi, chắc không phải là thấy tôi lớn lên đẹp trai dễ nhìn mà muốn của tôi đi, đúng không? Khẳng định là có mưu đồ.”

Tần Đông Nhạc bắt đầu nghiêm túc suy xét khả năng “thấy tôi lớn lên đẹp trai dễ nhìn mà muốn của”.

Trọng Nham nói tiếp: “Các anh ngẫm lại xem tôi có cái gì đáng để mưu đồ? Không tiền không thế, công ty hoa cỏ chỗ nào cũng có, Ba Mươi Sáu Quận có gì thần kỳ? Còn không phải là tôi có một Lâm Tiểu Bồi tuệ nhân tri thức lại ngoan ngoãn có năng lực hay sao?”

Lâm Bồi dở khóc dở cười, anh chưa bao giờ biết mình có cái thuộc tính quý dị là “ngoan” như vậy.

“Cho nên tôi cảm thấy, phạm là Ba Mươi Sáu Quận xảy ra chuyện, khẳng định không thể thiếu hẳn một chân trong đó.” Trọng Nham chắc chắn nói: “Nói không chừng còn có đồng bọn khác, tỷ như tên cầm thú bị tôi đánh một lần, Trương Hàng.”

Tần Đông Nhạc yên lặng sửa lại cho đúng: Đánh hai lần.

Trọng Nham nói tới đây, trong lòng thoáng có chút nghi hoặc: “Hai người bọn họ thật sự quen biết nhau?”

Tần Đông Nhạc nói: “Anh cũng có hoài nghi như vậy, đang tìm người điều tra, hiện tại còn chưa có tin tức cụ thể. Em cũng biết, trước đây Trương Hách đều ở nước ngoài.”

Trọng Nham nhắc nhở anh: “Còn phải điều tra bọn họ làm sao mà biết nhau. Trương Hách về nước hẳn không lâu, cho dù có tiền, hẳn ta cũng chỉ là dân chúng bình thường, sao có thể quen được cậu ấm nhà giàu Trương Hàng, điều này rất khả nghi.”

Tần Đông Nhạc gật đầu, lại nhắc nhở thêm: “Nếu đã đoán được người chủ mưu đứng đằng sau là Trương Hách, vậy em nhớ cách xa hẳn ta ra một chút.”

Trọng Nham làm bộ làm tịch lắc đầu nói: “Không kịp rồi, hẳn ta đã hẹn tôi chiều mai cùng đi xem triển lãm tranh. Làm một thương nhân giữ chữ tín, tôi sao có thể tùy tiện cho người ta leo cây?”

Tần Đông Nhạc nhú mày.

Lâm Bồi cũng có chút khấn trương: “Liệu có bắt trắc gì không?”

Trọng Nham cười nói: “Yên tâm đi. Hiện tại hẳn ta cũng chỉ đang suy đoán thôi. Còn chưa tới thời điểm xé rách mặt nhau, về điểm này, hẳn ta còn biết rõ hơn cả tôi.”

Tần Đông Nhạc nói: “Anh tìm người đi theo em.”

Trọng Nham vừa muốn phản bác, Lâm Bồi đã chen vào chặn đứng: “Cái này phải có. Quân tử bất lập nguy tường*, biết rõ là bại hoại còn tự đưa mình tới cửa, đây không phải nào tàn sao?” (Quân tử bất lập nguy tường: Một câu nói của Khổng Tử, ý chỉ là quân tử phải biết tránh xa nguy hiểm, phòng họa khi chưa xảy ra, khi thấy mình sắp rơi vào nguy hiểm phải biết tránh ngay.)

Trọng Nham: “...”

Đây là đang nói cậu à? Lâm Tiểu Bồi ngoan ngoãn có năng lực cũng biết học xấu!

Tần Đông Nhạc mắt lộ ý cười: “Cứ quyết định thế đi.”

Triển lãm tranh đầu năm hội tụ không ít danh họa nổi tiếng, mặc dù dốt đặc cán mai về phương diện nghệ thuật, nhưng Trọng Nham vẫn cực đại nhiệt tình với cuộc triển lãm tranh lần này.

Trương Hách quả nhiên giống như cậu đã suy đoán trước đó, biểu tình như không có việc gì, thậm chí còn dùng ngữ khí thập phần chờ mong khen ngợi hoa lan của công ty bọn cậu có khả năng đoạt giải quán quân trong cuộc thi hoa lan năm nay. Còn nói khi thi đấu nhất định phải cho hẳn ta một vé mời để tận mắt nhìn thấy “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên” là như thế nào.

Trọng Nham bộ dáng vô tâm vô phách, mặt mày hớn hở hung hăng khoe khoang Mặc Lan nhà mình một phen, thẳng tới khi biểu tình tươi cười trên mặt Trương Hách có chút cương cứng lúc đó mới thần nhiên dời đề tài chuyển sang triển lãm tranh lần này. Trọng Nham kỳ thật là người không có tế bào nghệ thuật, nhưng mà, kiếp trước do bị ảnh hưởng sâu sắc bởi Trương Hách thích tranh quốc họa nên không cảm thấy hứng thú với các dòng tranh khác. Hai người mục tiêu nhất trí bỏ qua các dòng tranh ở sảnh chính, trực tiếp đi thẳng tới gian triển lãm tranh quốc họa. Kỳ thật, đối với quốc họa, Trọng Nham cũng chả hiểu gì, không hiểu quan niệm nghệ thuật, không hiểu giá trị công sức của tác giả nhưng ít nhất vẫn có thể nhìn hiểu họa sỹ đã vẽ cái gì, ngẫu nhiên có thể cùng Trương Hách cà kê trao đổi vài câu.

Hai người đi dọc hành lang phòng triển lãm, sau đó không hẹn mà cùng dừng lại ở góc sảnh, đối diện bọn họ là bức tranh cổ Ly Sơn Yên Vũ Đồ. Bức họa này Trọng Nham có biết, là do danh họa Đỗ Vân thời Đường vẽ. Trọng Nham biết nó không phải vì nó nổi tiếng, mà là vì bản gốc của bức họa này đang ở ngay trong Lý gia. Lý Thừa Vận và cha ông ta thích bức tranh này vô cùng, thậm chí bọn họ còn có thú sưu tập những đồ cổ từ các thời Tống Minh Thanh. Lý Thừa Vận còn cố ý treo một bức mô phỏng bức tranh này ở trong thư phòng riêng của mình.

Khi Trọng Nham vừa lên nắm quyền Lý thị, hồi đó cứ nghĩ bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ treo trong thư phòng Lý Thừa Vận là thật, nên khi nghe nói Trương Hách nơi nơi tìm kiếm bức họa này, đã cố ý lấy nó tặng hẳn ta làm quà sinh nhật. Hai năm sau trong một lần vô tình, cậu và luật sư Lý thị đồng thời kiểm kê các tác phẩm nghệ thuật được cất giấu trong Lý thị, mới phát hiện bản gốc bút tích thực của bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ, thế mới biết mình đã tặng cho Trương Hách đồ dỏm. Nhưng chuyện cũng đã trôi qua hai năm, Trương Hách lại chưa từng tỏ thái độ gì, Trọng Nham cảm thấy nếu bấy giờ lôi chuyện này ra nói không khỏi có chút thất trách, chỉ có thể tiếp tục giả bộ không biết gì.

Cho tới tận bây giờ, Trọng Nham cũng không biết đời trước Trương Hách có phát hiện bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ kia là giả hay không. Nếu hẳn ta biết cậu tặng đồ giả, rồi lại tỏ vẻ như không có gì...

Trọng Nham bỗng nhiên không dám nghĩ tới.

Trương Hách chăm chú nhìn thật lâu, rồi khẽ thở dài một cái: “Kỹ năng không đủ, văn phong tạm được nhưng tâm trạng lại kém rất xa.”

Trọng Nham kinh ngạc nhìn hẳn ta: “Trương ca chẳng lẽ đã thấy qua bản gốc?”

Trương Hách nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt toát ra thần sắc tiếc nuối.

Trọng Nham tinh thần chấn động, thầm nghĩ chẳng lẽ Trương Hách cũng là trọng sinh trở lại?! nếu không, sao có thể nhìn thấy được bức tranh trên quý Lý gia cất giấu? Rồi lại lập tức phủ nhận phỏng đoán này, bởi vì cậu có thể xác định đời trước Trương Hách chưa từng thấy qua bút tích thực của bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ. Trong di chúc của mình, Trọng Nham đều để lại toàn bộ tài sản Lý gia và tập đoàn Lý thị cho Lý Duyên Kỳ. Lý Duyên Kỳ hận Trọng Nham muốn chết, tuyệt đối không bao giờ có giao tình với “thầy giáo” của Trọng Nham.

Trong đầu Trọng Nham có hàng ngàn suy nghĩ ùn ùn kéo tới, vô luận thế nào cũng không thể tưởng tượng được rốt cuộc Trương Hách nhìn thấy bản gốc bức tranh này trong trường hợp nào. Nhưng nhìn ánh mắt Trương Hách không giống đang giả bộ — bởi vì chỉ là một bức họa mà thôi, lừa Trọng Nham nói hẳn ta đã nhìn thấy bút tích thực thì cũng có tác dụng gì đâu?

Trọng Nham nghĩ nghĩ, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ tới Trình Du là bạn học hẳn ta, có thể Trình Du vẫn còn liên lạc với hẳn, âm thầm cầm bút tích thực cho hẳn xem? Nhưng cũng không đúng, nếu Trọng Nham nhớ không lầm thì những đồ quý giá như châu báu tranh chữ đồ cổ đều được bảo quản rất nghiêm mật, không được Lý Thừa Vận cho phép thì không có khả năng tùy ý lấy mang ra ngoài được, huống chi còn là vật Lý Thừa Vận yêu thích? Làm gì có chuyện ông ta sẽ đồng ý cho bà vợ không chút tình cảm lấy đồ trên quý ra lấy lòng người – cũ?

Khả năng này rất thấp.

Trọng Nham vẫn còn đang suy đoán lung tung, chợt nghe Trương Hách nhẹ giọng thở dài: “Cầu chi bất đắc, ngụ mị tự phục, du tai du tai, triển chuyển phản trắc*.”

(*Đây là 4 câu thơ trong bài Quan Thư trong Kinh Thi của Hoàng Nguyên Chương. dịch nghĩa: Mơ tưởng đến nàng mà không được gặp, thức ngủ đều nhớ mong, ôi triển miên triển miên, để ta luôn trần trọc trần trổ.)

Trọng Nham nhìn thấy trong mắt hẳn đều là thương cảm và tưởng niệm, bỗng nhiên đoán không ra hẳn tâm tâm niệm niệm rốt cuộc là vì cái gì? Vì bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ? Hay Trình Du?

Vẫn là bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ có khả năng cao hơn.

Hai người khách khách khí khách khí cáo biệt nhau ở gian mỹ thuật tạo hình, Trọng Nham lấy có có người ở công ty tới đón, nhượng Trương Hách đi trước. Nhìn theo xe hẳn ta chậm rãi lái ra từ bãi đỗ xe, Trọng Nham bước nhanh tới ven đường, ở đó đã đậu sẵn một chiếc xe việt dã. Tần Đông Nhạc đeo kính râm ngồi ở ghế lái, thấy Trọng Nham lên xe, mới nhẹ nhàng nói: “Anh có phát hiện mới.”

Trọng Nham giật mình: “Thực trùng hợp, tôi cũng có phát hiện mới.”

Tần Đông Nhạc hơi hơi cong cong khóe miệng: “Được rồi, em nói trước đi.”

Trọng Nham đối với loại ngữ khí giống như dỗ trẻ con này thực không vừa lòng, ác thanh ác khí răn dạy một câu: “Về sau không cho phép dùng ngữ khí ghê tởm như vậy nói chuyện!”, sau đó mới không chút cao hứng nói cho Tần Đông Nhạc biết phát hiện mới của mình: “Trong triển lãm tranh có bản mô phỏng bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ, Trương Hách nói hẳn ta đã từng nhìn thấy bút tích thực! mà bản gốc hiện đang nằm trong tay Lý gia, nghe nói là trân phẩm truyền lại qua mấy đời, bảo quản phi thường nghiêm mật, theo lý thuyết Trương Hách hẳn không có cơ hội nhìn thấy.”

Tần Đông Nhạc hơi nhướn mày: “Thực trùng hợp, anh cũng đang định nói chuyện này.”

Trọng Nham lấp bắp kinh hãi: “Anh cũng biết bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ?”

“Không phải.” Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười: “Anh là muốn nói cho em biết một số chuyện có liên quan anh vừa tra được.”

“Chuyện gì?”

Tần Đông Nhạc dứt khoát dừng xe ở ven đường, mở thư mục hình ảnh trong di động lấy ra một bức ảnh đưa cho Trọng Nham xem. Đây là một bức ảnh đã cũ, là ảnh chụp gia đình, đứng chính giữa bức ảnh là một đôi vợ chồng trung niên đáng vẻ ung dung, xung quanh là mấy đứa nhỏ. Tần Đông Nhạc chỉ vào thiếu nữ đứng bên cạnh bà vợ nói: “Đây là Lý lão phu nhân. Tên thời con gái của bà ta là Trương Huệ.”

Trọng Nham lấp ba lấp bắp.

Tần Đông Nhạc lại chỉ chỉ vào nam hài đứng bên cạnh ông chồng: “Đây là ông nội Trương Hàng.”

Trọng Nham: “...”

“Còn đây...” Tần Đông Nhạc ý bảo Trọng Nham chú ý vào nam hài gầy yếu trắng nõn đứng bên cạnh Lý lão phu nhân thời trẻ: “Người này tên Trương Uyên, là em họ của Lý lão phu nhân, cũng là ông nội của Trương Hách.”

Trọng Nham kinh ngạc không để đâu cho hết. Cậu nhớ lại gương mặt cay nghiệt của Lý lão phu nhân, thực khó tưởng tượng bà ta cùng thiếu nữ điềm tĩnh tú lệ trong ảnh là cùng một người. Loại trực quan đối lập này mang tới chấn động cường liệt đánh sâu vào thị giác người nhìn, Trọng Nham trong chốc lát mới nhớ tới bản thân mình kiếp trước, cả ngày ngồi sau bàn làm việc, khuôn mặt hơn bao mươi tuổi lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm khắc.

Trọng Nham suýt xoa một phen lau mồ hôi lạnh trên trán: “Mợ nó, quá dọa người rồi... khoan đã, anh nói người này là em họ Lý lão phu nhân?! Vậy chẳng phải Trương Hách phải gọi Lý lão phu nhân là bác sao?”

Tần Đông Nhạc vẽ mặt chân thành khen ngợi cậu: “Thật thông minh.”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông Nhạc bị vẽ mặt của cậu chọc cười.

Trọng Nham lại lau mặt một phen, đầu đầu lăm bắm: “Sao lại phức tạp thế này...”

“Còn chuyện này càng phức tạp hơn...” Tần Đông Nhạc kể lại đầu đuôi câu chuyện ân oán Trương gia được nghe từ chỗ Triệu Sấm Lưu Đông cho Trọng Nham: “Cho nên, ông nội Trương Hàng từ trước khi Trương Huệ được gả vào Lý gia đã bắt đầu mưu tính chiếm đoạt đồ cổ này. Chuyện này kỳ thật cũng khá dễ hiểu, Trương gia cho tới nay vẫn còn kinh doanh buôn bán đồ cổ mà.”

Trọng Nham trong lòng khê động: “Đồ cổ đó đó...”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Chính là đồ cổ vô giá mà Lý gia vừa mới mang về từ nước ngoài kia. Cái gọi là tín vật, trước đây hẳn vẫn luôn nằm trong tay em đi?”

Trọng Nham gật đầu, cậu vẫn luôn cho rằng khối long bội phi thúy đó chính là một dạng chìa khóa, có nó cùng mật mã có thể thuận lợi nhận hàng, không ngờ phía sau nó cư nhiên lại liên quan tới nhiều âm mưu quỷ kế như thế.

Trọng Nham vừa mới thở ra một hơi, Tần Đông Nhạc lại mặt không đổi sắc thả thêm một quả bom nữa: “Người giúp Trương Huệ bảo quản đồ cổ đó chính là ông nội Trương Hách, Trương Uyên.”

Trọng Nham vẽ mặt đau khổ nhìn anh: “...Còn có cái gì, đại ca có thể một hơi nói hết ra được không?!”

“Hết rồi.” Tần Đông Nhạc cười nói: “Em xem, hiện tại không khó lý giải vì sao Trương Hách lại biết được bản gốc của bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ, đúng không?”

Sau lưng Trọng Nham đột ngột dâng lên một cỗ hàn khí lạnh lẽo, Trương Hách nếu từ nhỏ đã nhìn thấy bức tranh gốc, vậy ở kiếp trước, khi mình đưa bức tranh giả cho hắn ta, hắn ta nhất định có thể nhìn ra

thật giả ngay lập tức, vậy hẳn vì sao trước sau đều không tỏ thái độ gì? Những ngày sau đó, mỗi khi hẳn ta nhìn mình, trong lòng có suy nghĩ gì?

Vừa mới tưởng tượng như vậy, Trọng Nham lại có chút dựng tóc gáy.

Hết

85. Chương 85: Ngu Xuân

Trương Hách mệt mỏi tựa vào ghế sa lông thất thần. Những chuyện xảy ra gần đây đã vượt quá dự đoán lúc trước của hẳn, điều này khiến hẳn có cảm giác vô cùng bất an.

Lý Ngạn Thanh thoát nhìn nhu thuận nghe lời bắt đầu bộc lộ tính tình thiếu gia kiêu ngạo, càng ngày càng bướng bỉnh, trước kia chỉ cần có lệnh sẽ ngoan ngoãn đi làm việc, hiện tại tận tình khuyên bảo cũng không còn tác dụng. Loại biến hóa này rất có thể là do chịu ảnh hưởng từ Lý gia, đương nhiên, sống trong hoàn cảnh như vậy, bất cứ ai cũng sẽ thay đổi, lần nữa cần nhắc kỹ lại vị trí của mình, tính toán chi li giữa được và mất đối với bản thân và Lý gia, thậm chí những nhận thức vốn có về xã hội cũng sẽ bị đánh vỡ, Lý Ngạn Thanh tất nhiên sẽ ở trong đồng phe tích đó kiến thiết cho mình một dàn giáo hoàn toàn mới. Trương Hách vốn tràn ngập khao khát đối với quá trình này, hiện giờ chỉ còn cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Hắn lúc trước đã đề cập với Trương Minh Nghiên, không nên để Lý Ngạn Thanh vào nhà chính Lý gia quá sớm, đáng tiếc nữ nhân ngu ngốc kia trong mắt chỉ có Lý Thừa Vận cái gì cũng không để ý.

Tiếc cho một mầm cây tốt.

Trương Hách lắc lắc ly rượu trong tay, lại nghĩ tới một nam hài khác đồng dạng chảy cùng nửa huyết mạch với Lý Ngạn Thanh, Trọng Nham. Nghĩ tới gương mặt xinh đẹp lại mang chút vô lại, Trương Hách bất giác dậy lên chút tinh thần. Hắn từng cẩn thận quan sát cậu nhóc, hẳn phát hiện Trọng Nham có đôi khí tượng đối... tương đối tối tăm, đúng, chính xác là tối tăm. Cả người tản mát ra một loại khí tức già dặn không tương xứng với tuổi, giống như cậu ta không dậy nổi hứng thú với bất cứ chuyện gì trên thế gian. Thú vị nhất chính là khi bên cạnh cậu ta có bạn bè ví dụ như nhóm cổ đồng, thậm chí chỉ là nhân viên trong cửa hàng chạy tới mời cậu ta uống trà sữa, cậu ta lại có dáng vẻ hoàn toàn bất đồng. Biểu tình sẽ trở nên hoạt bát hơn, ngẫu nhiên sẽ lộ ra tươi cười, nhìn qua tương đối giống một học sinh phổ thông trung học.

Cộng thêm cậu ta thực sự thông minh, Trương Hách đã tìm người điều tra chuyện Trọng Nham đầu tư tương lai, khi biết thực hư đến hẳn cũng cảm thấy vô cùng bội phục. Ánh mắt sắc bén, tính cách quyết đoán, thu phóng dứt khoát không dây dưa dài dòng. Nếu đổi chỗ cậu ta cho Lý Ngạn Thanh có phải tốt hơn biết bao nhiêu, một học trò thông minh như vậy, dạy – dỗ đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Trương Hách thực tiếc hận thở dài: “Đáng tiếc, quá thông minh lại không dễ lừa.” hẳn nhìn hai chậu lan hồ điệp ở trước mặt, trong lòng ức chế không được mà sinh ra một cảm giác thất bại nặng nề.

Trương Hàng đang ngủ gà ngủ gật ở sofa đối diện bị thanh âm tự lẩm bẩm của hẳn kinh động, mơ mơ màng màng nhìn hẳn: “Hả?”

“Không có việc gì.” Trương Hách mất hứng nhìn gã: “Cậu tới đây chỉ để ngủ à?”

Trương Hàng lung tung lau mặt, bất mãn lầu bầu: “Không phải anh gọi tôi tới sao? Đúng rồi, hai ngày nay anh bận rộn cái gì vậy? tôi gọi điện mãi không thấy anh.”

“Không có gì.” Trương Hách hàm hồ: “Trong nhà máy xảy ra chút chuyện.”

Trương Hàng cầm chén nước uống hai hớp, thoáng dậy tinh thần hơn chút: “Đúng rồi, anh đã nghe Ba Mươi Sáu Quận báo danh hai gốc Mặc Lan chưa?”

Trương Hách liếc mắt nhìn gã một cái, không hé răng.

Trương Hàng hơi ngửa đầu, biểu tình thập phần hoang mang: “Tôi vẫn cảm thấy bọn họ là đang gạt người, nhưng chú hai tôi nói hai bức ảnh kia nhìn không giống ảnh ghép.” Nói xong, trong mắt lại lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa: “Ba Mươi Sáu Quận, tiểu công ty mới thành lập chưa tới một năm, cứ nhiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, chú hai tôi phỏng chừng đã bị chọc giận thành nội thương.”

Trương Hách ở trong lòng thầm mắng gã một câu “ngu xuẩn”, sự tình đã tới nước này, gã còn có suy nghĩ đứng nhìn người nhà bị chê cười. Quả thực chính là đồng đội heo!

“Cậu đừng quên chỗ đứng của mình.” Trương Hách nhìn không nổi biểu tình ngu ngốc của Trương Hàng: “Chúng ta hiện tại đang trên cùng một chiếc thuyền.”

“Đừng lấy cái đó để ép tôi.” Trương Hàng nhướn mày, dáng vẻ lưu manh cười cười: “Chú hai tôi muốn Mặc Lan, muốn dùng danh vọng của Thế Kỷ để trấn áp Ba Mươi Sáu Quận; anh cùng ba tôi lại nhớ thương đồng đồ cổ của Lý gia, trong chuyện này kỳ thật chả liên quan tới tôi. Nếu không phải Trọng Nham chọc tôi trước, tôi chỉ muốn tìm cơ hội đòi lại những gì đã chịu, hiện tại cũng có thể buông xuôi trực tiếp về nhà đi ngủ đây.”

Trong lòng Trương Hách không kiên nhẫn, nhưng ngoài mặt vẫn hòa khí như trước: “Tài sản của ba cậu, tương lai không phải đều là của cậu sao?”

Nghe xong lời này, Trương Hàng tươi cười có vẻ chân thành hơn chút: “Đúng thế.”

“Cho nên...” Trương Hách chậm rãi nói tiếp: “Chúng ta vẫn có chung lợi ích, A Hàng, chúng tôi đều bận tới sát đầu mả trán còn cậu thì nhàn rỗi thành thói, về sau khi chúng tôi lấy được chiến lợi phẩm, cậu là muốn chia phần hay không chia đây?”

Sắc mặt Trương Hàng hơi trầm xuống: “Anh nói lời này là có ý gì?”

“Không có gì.” Trương Hách nhàn nhạt cười: “Tôi chỉ nhắc nhở cậu một câu, trả giá bao nhiêu sẽ được hồi báo bấy nhiêu. Cho dù cha cậu chịu được cậu không làm mà hưởng, nhưng cậu nghĩ chú hai cậu sẽ chấp nhận cậu bỗng nhiên vô cớ nhảy ra phân chia lợi nhuận với ông ta sao? Ông ta cũng có con trai của mình đây.”

Trương Hàng hừ một tiếng, phẫn nộ nói: “Mấy người đang làm cái gì đều không nói cho tôi biết, tôi có thể làm gì đây?”

“Thế này đi...” Trương Hách giả bộ nghi nghi nói: “Có phải cậu có giao tình với vị Ôn Nhị gia của Lý gia?”

“Cũng bình thường.” Trương Hàng không thèm để ý nói: “Làm sao vậy?”

Trương Hách đặt ly rượu xuống, thân thể hơi nghiêng về phía trước, vẻ mặt nghiêm túc nhìn gã: “Cậu đi thăm dò hần ta xem, ba tháng trước hần tới Lâm Hải trừ bỏ đón Trọng Nham lên, còn làm gì nữa không?”

Trương Hàng lộ ra biểu tình khó hiểu: “Anh hoài nghi hần đã làm gì sao?”

Trương Hách do dự một chút: “Chủ yếu hỏi hần ta có lấy vật gì từ chỗ Trọng Nham không, thí dụ như... lúc trước Lý Thừa Vận có tặng cho mẹ cậu ta một bộ trang sức hoặc vật kỷ niệm nào đó không?”

Trương Hách kỳ kỳ quái quái nhìn hần, bắt đắc dĩ gật đầu: “Được rồi, để tôi tìm hiểu.”

Trương Hách lại ngồi thẳng trở về, thật sâu thở phào một cái: “Tận lực đừng để hần ta nghi ngờ.”

Trương Hàng hồ nghi nhìn hần, nhưng vẫn gật đầu: “Chỉ thế thôi?”

“Đúng, chỉ thế thôi.”

“Vậy được,” Trương Hàng thống thống khoái khoái đứng lên: “Có tin tức tôi sẽ báo cho anh.”

Trương Hách ở sau lưng bổ sung thêm một câu: “Nhanh lên đấy!”

Trương Hàng đi tới cửa phòng, nhin không được quay người lại nhấn mạnh: “Chúng ta dứt khoát nói trước đi, sau khi mọi chuyện chấm dứt, không quan tâm mấy người chia đồ cổ hay phá hủy Ba Mươi Sáu Quận, nhưng ai cũng không thể cướp người với tôi, Trọng Nham để lại cho tôi xử lý.”

Trương Hách cười cười: “Đương nhiên.”

Trương Hàng lo lắng nhìn hần ta: “Quân tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy.” Trương Hách giơ ly rượu lên: “Cậu yên tâm, tôi chỉ có hứng thú với đồ cổ.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Trương Hàng gật đầu, đẩy cửa phòng rời đi.

Trương Hách nhìn cửa phòng chậm rãi khép lại, lưỡi biếng tựa vào thành sofa. Từ sau khi gặp Trọng Nham, những sai lầm trong phán đoán của hần càng ngày càng nhiều. Trước đây hần vẫn luôn đoán khối long bội phỉ thúy đó nằm trong tay Trương Minh Nghiên.

Thực sự đã lãng phí một thời gian dài như vậy, Trương Hách nghĩ thầm: phải đòi chút lợi tức về mới được.

Trương Hách lấy di động ra, ấn gọi số Trương Minh Nghiên: “Alo, Minh Nghiên à, gần đây em đang bận gì vậy... đúng, đúng... không sao, nó là trẻ con, tôi sao có thể so đo với nó được? Cuối tuần em có rảnh không? Cùng ăn một bữa cơm đi, tôi và Ngạn Thanh sẽ nói rõ với nhau... ừ, ừ, được, cứ quyết định vậy đi.”

Lý Duyên Kỳ còn chưa đi tới cửa nhà hàng đã nhìn thấy Trọng Nham ngồi ở cạnh cửa sổ đọc báo, bộ dạng cúi đầu có vẻ thập phần chăm chú. Lý Duyên Kỳ nhất thời cảm thấy bộ dạng này có chút quen mắt, Lý Thừa Vận cũng có thói quen đọc báo trên bàn ăn, thói quen này đã bị lão gia tử răn dạy rất nhiều lần, đáng tiếc ông ấy vẫn không thể sửa. Sau đó Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lâm đều trưởng thành, Lý lão gia tử cũng không răn dạy Lý Thừa Vận trước mặt anh em bọn họ nữa, mà cái tật xấu này của Lý Thừa Vận cứ như vậy kéo dài từ năm này qua năm khác. Hiện giờ thấy Trọng Nham cũng bộ dáng cúi đầu đọc như vậy, Lý Duyên Kỳ cảm thấy mình đang nhìn thấy phiên bản hồi trẻ của Lý Thừa Vận.

Lý Duyên Kỳ đi vào trong, ngồi xuống đối diện Trọng Nham.

Trọng Nham ngẩng đầu, vẻ mặt thần nhiên gật đầu: “Đến rồi?” nói xong liền gấp tờ báo lại để sang một bên. Lý Duyên Kỳ liếc qua tiêu đề thấy dòng chữ Thời báo tài chính và kinh tế Trọng Nham đang đọc một bài báo phân tích về ngành dịch vụ xuất nhập khẩu.

Lý Duyên Kỳ cười nói: “Ba cũng thích đọc báo trên bàn cơm, em và ông ấy rất giống nhau.”

Kỳ thật giống hay không, trong lòng Trọng Nham rõ nhất. Lý Thừa Vận hơn 40 tuổi hàng năm đều kiên trì tập thể dục, bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn qua vẫn là hình tượng đại thúc trung niên đẹp trai phong độ trầm tĩnh. Mà khi cậu hơn ba mươi tuổi ở kiếp trước, khuôn mặt nghiêm lãnh, nói năng thận trọng, vết nhăn giữa hai chân mày còn sâu hơn Lý Thừa Vận, khi làm việc thì y hệt một cỗ máy đã được lên dây cót, toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều e sợ vị đại Boss là cậu.

Trọng Nham đẩy menu tới trước mặt Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Kỳ tùy tiện gọi hai món, đóng menu đưa trả lại cho nhân viên phục vụ, vẻ mặt ôn hòa nhìn Trọng Nham: “Gọi anh ra, không phải chỉ để cùng ăn một bữa cơm đấy chứ?”

“Ừ, là có chuyện muốn tìm anh.” Trọng Nham gật đầu: “Lý Ngạn Thanh vẫn ở trong nhà chính?”

“Em hỏi nó?” Lý Duyên Kỳ biểu tình có chút ngoài ý muốn: “Nó hiện tại đang ở nhà mẹ nó.”

Trọng Nham nhú nhú mày, cậu nhớ rõ đêm trừ tịch, đi giúp việc còn nhắc cậu nói Lý Ngạn Thanh đón năm mới ở nhà chính, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà cậu không biết?

“Tôi muốn hỏi anh một chút, có thể đón Lý Ngạn Thanh về nhà chính một thời gian không? Tốt nhất là ra vào đều có người đi theo.”

Lý Duyên Kỳ hỏi lại: “Chuyện này em tìm ba nói không phải dễ hơn sao?”

“Loại chuyện nhỏ này, anh gật đầu là xong rồi, cần gì phải âm ỉ trước mặt ông ta?”

Lý Duyên Kỳ mỉm cười: “Anh xác thực có thể làm được. Anh nghĩ ông nội cũng sẽ vui lòng khi thấy anh làm vậy. Nhưng mà, em có thể nói cho anh biết, làm vậy có ích lợi gì không?”

“Hiện tại chưa có chứng cứ xác thực.” Trọng Nham nghĩ nghĩ nói thêm: “Nhưng tôi có thể khẳng định, có người muốn lợi dụng đồng trang lứa chúng ta để đối phó Lý gia. Lý Ngạn Thanh ở bên ngoài, dễ dàng cho bọn họ có cơ hội xuống tay.”

Lý Duyên Kỳ nhìn cậu, như đang đánh giá độ tin cậy trong lời nói của Trọng Nham. Chờ tới khi nhân viên phục vụ mang đồ lên ăn rồi đi, anh mới thấp giọng mang theo chút ngạc nhiên hỏi lại: “Sao anh cảm thấy, em không có tình cảm gì với Lý gia mà?”

“Là không có tình cảm.” Trọng Nham thản nhiên thừa nhận: “Tôi không thích nhà các người. Huống chi vẫn là do các người vô duyên vô cớ cuốn tôi vào đồng phiền toái này. Nhưng người ta cũng đã tìm tới cửa, tôi không thể mặc kệ để người ta khi dễ mình được.”

Lý Duyên Kỳ nói: “Nếu đã vậy, em cũng chuyển về nhà chính ở đi.”

“Không cần.” Trọng Nham dứt khoát từ chối: “Tôi không ngu như Lý Ngạn Thanh.”

Lý Duyên Kỳ bật cười, anh có thể hiểu được vì sao mỗi lần Lý Thừa Vận đều bị nhóc con này chọc tức sôi gan, kết quả dù có việc hay không có việc vẫn vui lòng chạy tới cửa tìm ngược. Nhóc con này giống như một con báo con chưa thuần dã, thường thường vươn móng vuốt ra cào người, nhưng cho dù như vậy, vẫn là một con báo con thực đáng yêu.

Trọng Nham bắt mắt nhìn anh trai: “Tôi nói thật, thằng nhóc Lý Ngạn Thanh một chút xiu bản lĩnh cũng không có, còn tự đánh giá cao bản thân, lại chỉ biết học theo mấy chiêu làm nũng đồng đánh vớ vẩn của bà mẹ. Nếu là tôi, tôi tìm nó cũng xuống tay.”

Biểu tình Lý Duyên Kỳ cứng lại một chút, lại có chút cười không nổi. Anh chợt nhớ tới đồng ảnh chụp hai anh em bọn anh thỉnh thoảng xuất hiện trong tay Lý lão gia tử, lại nhớ việc bảo bối của anh vì Lý Ngạn Thanh mà ngã xuống cầu thang rồi Lý Duyên Kỳ lại vì thằng nhóc kia mà bị ăn một cái bạt tai, sau đó phải đi tha hương. Những chuyện này nếu nói không có liên quan, anh nhất định không tin.

“Anh có thể cho người nhìn nó.” Lý Duyên Kỳ gật đầu: “Nhưng mà, có chuyện gì em cứ liên lạc với anh.”

Trọng Nham dùng đũa gạt xương cá, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Này không thành vấn đề. Mà tốt nhất đừng để Lý Nam Lý Bắc làm việc chung với nhau, hai người bọn họ chỉ giỏi cản trở nhau.”

Lý Duyên Kỳ nhớ tới trước đây từng phái hai người này đi theo bảo vệ Trọng Nham, bất giác có chút buồn cười: “Ừ, anh nhớ rồi.” tạm dừng một chút, nói tiếp: “Em có việc liên tìm anh, anh thật cao hứng.”

Trọng Nham nhìn anh, cảm thấy nếu không bày mưu tính kế đấu nhau với Lý Duyên Kỳ... coi bộ cũng không tệ lắm.

Hết

86. Chương 86: Em Ấy Không Tin Ta

Lúc trước Lý Thừa Vận mua căn biệt thự thành nam này hoàn toàn là vì một người quen mới làm kinh doanh, khi cùng uống rượu bị bọn họ liêu mạng tặng bốc hoàn cảnh thành nam tốt, không khí trong lành vân vân... Khi đó toàn tiểu khu mới bắt đầu xây móng, ngay cả bản mẫu nhà cũng không có. Đa số các khu biệt thự cao cấp đều ở phía Đông thành phố, đặc biệt là các khu “Nhất Sơn”, “Nhị Hà” không ít thế gia nhà giàu đều không quá xem trọng khu đất ở phía nam. Nhưng trong nhà Lý Thừa Vận con cháu nhiều, trẻ con thường thích đồ chơi mới mẻ, toàn bộ thiết kế khu biệt thự lại rất thời thượng tân quý, Lý Thừa Vận cảm thấy mua một căn dự trữ về sau tặng cho mấy đứa con làm quà cũng không tồi.

Đương nhiên, khi đó Lý Thừa Vận như thế nào cũng không nghĩ tới có một ngày, con ông lại không hiểm lạ món quà của ông mà lại muốn bỏ tiền ra mua lại — lại còn là một thằng con xấu tính đầy tâm nhân, làm việc gì cũng sợ sẽ lưu lại nhược điểm, cho dù là với cha ruột là ông, nó cũng càng ngày càng thận trọng hơn.

Nó càng như vậy, trong lòng Lý Thừa Vận ngược lại càng thấy áy náy. Bởi vì chỉ có người từng trải qua khổ sở mới đề phòng nhiều như vậy, chỉ những ai từng bị đối ăn mới biết bảo vệ đồ ăn. Xét đến cùng, vẫn là do ông làm cha thất trách, nếu chuyện lúc trước với Dương Thụ có thể xử lý tốt một chút, có thể bình tĩnh một chút, thì có lẽ...

Trước cửa khu biệt thự đậu hai cái xe hơi, còn lại xung quanh đều trống không, nhưng bùn đất đều đã được cải tạo hết, xem qua dự là đầu xuân này sẽ được trồng chút hoa hoa cỏ cỏ. Hậu viện đã dựng xong nhà kính, thiết kế trên đỉnh có thể đóng mở tùy ý, vừa rồi ông lái xe từ đằng sau vòng ra trước đã thấy bên trong nhà kính có rất nhiều loại cây đâm hoa khoe sắc, trong thời tiết đầu xuân phương Bắc có vẻ phi thường thu hút.

Trọng Nham nhận được điện thoại, đã ra cửa biệt thự đứng chờ, biểu tình trên mặt không chút tình nguyện, khi thấy Lý Thừa Vận xuống xe, còn cúi mặt nói thầm một câu: “Trời rét như vậy, mò tới đây làm gì?”

Lý Thừa Vận xoa xoa đầu Trọng Nham một phen: “Oắt con, con không thể nói một hai câu nhượng người thư thái sao?”

Trọng Nham tà liếc ông một cái, không lên tiếng.

Hai người một trước một sau đi vào biệt thự, nơi này đã khác hẳn hình ảnh như trong trí nhớ Lý Thừa Vận. phòng khách có thêm một chiếc sofa màu ấm cùng một cái bàn trà, phòng bếp bàn ăn cũng được lắp đặt, vách tường cạnh cầu thang có treo mấy bức tranh sinh động màu sắc tươi mới, trên bàn cơm còn để sẵn một đĩa trái cây tươi ngon, nhìn qua rất có hơi thở cuộc sống.

Lý Thừa Vận đứng giữa phòng khách nhìn ngắm chung quanh, có chút ngạc nhiên hỏi Trọng Nham: “Không phải nói dùng để làm việc sao?”

“Là làm việc.” Trọng Nham chỉ chỉ dưới chân: “Toàn bộ phòng thí nghiệm đều dọn xuống tầng hầm, bên trên chỉ dùng để ở. Như vậy Lâm Bôi sẽ không cần chạy qua chạy lại hai nơi, rất thuận tiện.” Nói xong ý vị sâu xa nhìn nhìn Lý Thừa Vận: “Ông hôm nay tới đây không phải là được người ta sai khiến, chạy tới tìm hiểu phòng thí nghiệm của chúng tôi đấy chứ?”

Lý Thừa Vận hừ lạnh một tiếng: “Cái phòng thí nghiệm rách nát của con có cái gì để tìm hiểu?”

Trọng Nham vừa định lên tiếng, chợt nghe ông bổ sung một câu: “Ta là tới xem Mặc Lan ở chỗ bọn con có nhiều không?!”

Trọng Nham nhất thời hiểu được, số lượng Mặc Lan có hạn, không ít người đều đang âm thầm hỏi thăm, xem ra là có người muốn đi đường tắt, trực tiếp tìm đường thông qua Lý Thừa Vận.

Trọng Nham ngông nghênh ngồi xuống ghế sofa: “Là ông muốn? hay người khác muốn?”

Lý Thừa Vận thấy thằng con xoi mói, cũng không thêm giấu diếm ý đồ đến nữa: “Bạch lão tướng quân tới tìm ông nội con, ông nội con liền nói lại chuyện này với ta.” Kỳ thật ông cũng rất khó xử, lão cha đã có chuyện muốn nhờ, chỉ có thể kiên trì tới tìm gặp con trai. Tính tình của Lý Thừa Vận, Trọng Nham so với ai đều hiểu rõ hơn, có thể nể mặt ông ta hay không còn không dễ nói.

Trọng Nham hơi suy tư một chút: “Cũng không phải không thể được, nhưng mà phải chờ qua hai tháng nữa, hiện tại Mặc Lan đang đứng đầu sóng ngọn gió, lộ ra ngoài rất chói mắt.” Vị Bạch tướng quân ông ta nói, Trọng Nham cũng có chút ấn tượng, ông ấy là bạn thân Lý lão gia tử, Trọng Nham trước kia từng cùng lão tới bãi phỏng ông ấy, là một lão nhân thực hòa khí. Sau khi cậu lên thượng vị, Bạch lão tướng quân đã qua đời. rồi sau đó... cũng không biết sau khi cậu qua đời, Lý Duyên Kỳ có tiếp tục kết giao với người Bạch gia nữa hay không.

“Trễ chút cũng không sao.” Lý Thừa Vận thở phào một hơi, chỉ cần có là được rồi. Lý gia nhà lớn nghiệp lớn, liên lụy lợi ích cũng khổng lồ không kém. Bạch gia trong hai giới quân – chính (quân đội – chính trị) đều có chỗ đứng vững chắc, luôn là minh hữu kiên cố với Lý gia, hơn nữa quan hệ cá nhân giữa Bạch lão tướng quân và Lý lão gia tử cũng vô cùng tốt, chuyện này nếu không làm được, Lý Thừa Vận cũng tự thấy xấu hổ.

Lý Thừa Vận lại hỏi: “Ta có thể thăm quan phòng thí nghiệm của các con không?”

“Không được!” Trọng Nham một hơi từ chối thẳng, cuối cùng còn thực cảnh giác nhìn ông nói: “Ông không phải thật sự làm gián điệp cho ai đấy chứ?”

Lý Thừa Vận: “...”

“Để cho ông hai bên Mặc Lan là đã hào phóng rồi.”

Lý Thừa Vận vô lực khoát tay: “Coi như ta chưa nói.”

Trọng Nham vừa lòng, thực rộng lượng nói tiếp: “Yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ giữ lại hai bồn Mặc Lan đẹp nhất cho ông.”

Lý Thừa Vận hừ một tiếng: “Ta cũng thật sự cảm ơn con.” Thằng oắt con này, phòng cha nó y như phòng cướp, cũng không biết ai mới có thể khiến nó chân chính tín nhiệm. Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Thừa Vận vừa động, giả bộ hỏi han: “Gần đây đều bận sao? Những người khác đâu? Còn có... Tần Đông Nhạc đâu?”

“Anh ấy tới trang viên sau thôn.” Trọng Nham quay đầu liếc mắt nhìn cái đồng hồ treo tường ở phía phòng ăn: “Lúc này chắc cũng sắp về.”

Lý Thừa Vận quan sát sắc mặt Trọng Nham thấy thái độ của con trai mình đối với Tần Đông Nhạc vẫn rất bình thường, hẳn là còn chưa biết tâm tư khác lạ của cậu ta với nó, vì thế cũng yên tâm hơn chút: “Gần đây học tập thế nào?”

Trọng Nham cảm thấy câu hỏi của ông thật kỳ quái: “Cũng tạm.”

“VẬY CÒN...” Lý Thừa Vận tiếp tục không biết nên tìm đề tài nào để nói: “Có bạn gái chưa?”

Trọng Nham mặt không đổi sắc nhìn thẳng ông: “Đó là cái gì? Có thể ăn sao?”

Tim Lý Thừa Vận lại bắt đầu âm ỉ nhói đau: “Được rồi, coi như ta cái gì cũng đều chưa hỏi.” tạm dừng một chút, lại nhìn bàn trà trống trơn trước mặt, bất mãn trong lòng bắt đầu thăng cấp: “Nước trà cũng không có?”

Trọng Nham bất đắc dĩ, chỉ phải đứng dậy đi vào trong bếp pha một ấm trà mang ra.

Rốt cuộc cũng có thể sai được thằng con, tâm tình Lý Thừa Vận cũng trở nên vui vẻ hẳn: “Trọng Nham này, A Kỳ đã nói lại với ta rồi, ta biết con hiện giờ cũng tự có cách riêng của mình, tình hình kỹ càng tỉ mỉ ta sẽ không truy vấn. Nhưng mà Trọng Nham, nếu con biết Ngạn Thanh xảy ra chuyện gì, nhất định phải nói cho ta biết trước.”

Trọng Nham không hé răng. Lý Ngạn Thanh là con cháu Lý gia, dựa vào cái gì mà kêu cậu phải để tâm? Cũng không phải con của cậu.

Lý Thừa Vận lại khuyên nhủ: “Nếu hiện tại không an toàn, con cần gì phải ở một mình chứ? Chuyển về nhà ở một thời gian, thực sự khó xử vậy sao?”

Trọng Nham tâm tình thoáng tốt lên một chút: “Không có việc gì.”

Lý Thừa Vận hết cách với cậu: “Kỳ thật khi A Kỳ nói chuyện giữa các con với ta, trong lòng ta rất cao hứng. Cho dù trưởng bối có ra sao thì các con cũng là anh em ruột, anh em quan tâm giúp đỡ lẫn nhau so với bất cứ cái gì cũng cứng rắn hơn.”

Trọng Nham không kiên nhẫn nghe ông ta nói chuyện huynh đệ tình thâm gì đó, giữa bọn họ không có cái gọi là tình anh em, đến khi lâm đại nạn có thể thông báo một tiếng với nhau đã là không tồi rồi, chẳng lẽ còn yêu cầu bọn họ phải huynh hữu đệ cung nữa sao? Trọng Nham đánh gãy lời ông ta: “Vừa lúc tôi muốn nói với ông một chuyện, nhưng mà, nếu không cảm thấy không tiện thì thôi.”

Lòng hiếu kỳ của Lý Thừa Vận dâng lên: “Chuyện gì?”

“Lão phu nhân cùng nhà mẹ đẻ bà ta có phải ...” Trọng Nham do dự một chút, trong nháy mắt, cậu bỗng nhiên có chút không chắc chắn mình có nên hỏi thăm hay không. Lý lão phu nhân không thích cậu, nhưng bà ta dù sao cũng là trưởng bối, tùy tiện tìm hiểu việc riêng của bà ta, tựa hồ không quá thích hợp.

Lý Thừa Vận dường như đã đoán ra được cậu muốn hỏi cái gì, không chút để ý mà nói: “Không tốt. Bà được gả tới Lý gia nhiều năm như vậy cũng chưa từng trở lại Trương gia.”

Lý Thừa Vận nếu đã chủ động mở lời, Trọng Nham cũng cảm thấy những chuyện về sau sẽ không còn khó nói: “Là bởi vì Trương lão tiên sinh năm đó muốn chiếm đoạt đồ cưới của bà ấy?”

“Không hẳn vậy.” Lý Thừa Vận trầm ngâm một khắc, chậm rãi kể: “Nếu con đã gặp qua Trương Khiêm thì sẽ phát hiện ông ta không phải người tâm thần mất trí. Ngần ấy năm, bên ngoài vẫn luôn có rất nhiều tin đồn bất lợi với ông ta, nhưng kỳ thật, ông ta chỉ là đánh cuộc một lần mà thôi.”

Trọng Nham rót đầy chén trà cho Lý Thừa Vận, cậu kỳ thật không thích nghe kể chuyện xưa. Nhưng việc này liên lụy tới cuộc sống kiếp trước của mình, nếu không làm rõ ràng, cậu sẽ cảm thấy không cam lòng.

“Nếu con đã nghe chuyện Trương Khiêm muốn đoạt đồ cưới của chị gái, hẳn cũng biết năm đó chuyện này đã gây ầm ĩ rất lớn.” Lý Thừa Vận thấy cậu gật đầu, trên mặt lộ ra tia cười khổ: “Kỳ thật ông ta muốn đoạt lại là bởi vì đồng đồ cưới đó, lúc trước cha ông ta đã từng chính mồm đáp ứng sẽ giao lại cho Trương Khiêm.”

Trọng Nham lấp bắp kinh hãi: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Lý Thừa Vận nói tới đây thoáng có chút khó xử, dù sao tán gẫu chuyện của trưởng bối trong nhà cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, cũng may chỉ có hai người bọn họ, “Việc này ta kể với con, con nghe xong thì thôi, đừng có ra ngoài nói lung tung.”

Trọng Nham bắt mắt nhìn ông.

“Bởi vì sau khi mẹ con Trương Khiêm được đón về Trương gia không bao lâu, mẹ ông ta liền bị bệnh cấp tính mà chết.” Lý Thừa Vận nói xong còn đè thấp giọng như là sợ xung quanh có lỗ tai nghe lén: “Nghe nói là do bà ngoại ta, cũng chính là chính thất phu nhân Trương gia hạ độc. Vốn là muốn đồng thời giết chết cả hai mẹ con nửa đường nhảy ra đoạt gia sản, kết quả âm kém dương sai, chỉ giết chết được mẹ Trương Khiêm.”

Trọng Nham: “...”

Lý Thừa Vận cũng lộ ra thần sắc cảm khái: “Trương Khiêm thái độ làm người phi thường kiên quyết, sống chết đòi điều tra chân tướng sự việc, cấp cho mẹ ông ta một cái công đạo. Trương lão gia tử sao có thể để chuyện xấu trong nhà bị người ngoài gièm pha? Chỉ có thể cầm cửa của lão bà đến bịt miệng con trai, coi như bà vợ ông ta bồi thường cho đứa nhỏ.”

Trọng Nham hiểu được. Bà mẹ của Lý lão phu nhân sao cũng không cam lòng để toàn bộ tài sản riêng của mình cấp cho người ngoài, con gái bà đã mất đi quyền thừa kế, càng không thể mất đi chút đồ cưới này được.

Trọng Nham thở dài: “Sao nam nhân đều có loại đức hạnh này?” Cậu vừa lẩm bẩm vừa tà liếc Lý Thừa Vận: “Ông cũng hay thật, ngồi buôn chuyện nhà khác, ông còn không phải giống vậy sao?”

Lý Thừa Vận: “...”

Cái gì gọi là trong ngoài bất nhất? người muốn nghe bát quái chính là nó, nghe xong ghét bỏ cha nó cũng là nó!

Trọng Nham lại tiếp tục cảm khái: “Ông cũng đã có vợ rồi, còn đi trêu chọc mẹ tôi, ông rõ ràng biết bà ấy gốc ghêch... con mẹ nó, ông không thấy hổ thẹn sao?!”

“Trọng Nham, ta nói mấy câu này, có thể con sẽ không tin...” ánh mắt Lý Thừa Vận ngoài dự đoán trở nên nhu hòa hơn: “Nhưng khi đó, ta đều đã thu thập xong hành lý...”

Trọng Nham trong ngực phập phồng, đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm ông ta: “Hành lý gì?”

Lý Thừa Vận hơi hơi nhắm mắt, trên mặt như đang nhớ lại hồi ức cũ: “Khi đó thân phận ta bị vạch trần, Dương Thụ rất tức giận, ta đi cầu xin em ấy, em ấy cũng không chịu để ý tới ta. Ta đã nói với em ấy, chờ tới khi ta sắp xếp ổn thỏa chuyện trong nhà xong sẽ đi cùng em ấy, nhưng em ấy không tin ta.”

Trọng Nham trào phúng: “Bệnh thần kinh mới đi tin ông!”

Lý Thừa Vận thản nhiên nói thêm: “Đúng vậy, là ta có lỗi với em ấy, nhưng ta không còn cách nào khác. Khi quen biết em ấy, ta cũng đã kết hôn, là kết hôn gia tộc, ta cũng không có biện pháp... ta không thể để Dương Thụ rời đi, nếu để em ấy đi rồi, trên đời này sẽ không còn một cô gái hồn nhiên ngây thơ ở bên cạnh ta nữa... ta giải thích với em ấy, nói cố gắng chờ ta vài ngày, chờ ta sắp xếp xong mọi chuyện sẽ cùng em ấy

về Lâm Hải. khi đó ta nghĩ, ta có tay có chân, chẳng lẽ còn không nuôi sống được vợ con mình sao?” Lý Thừa Vận lạnh như băng cười gượng một chút: “Nhưng em ấy vẫn không tin ta, cả con cũng không tin ta.”

Trọng Nham: “...”

“Ta con mẹ nó nửa đêm trốn nhà chạy tới, mang theo hành lý đi tìm em ấy, thế nhưng em ấy đã bỏ đi rồi! đi sạch sẽ, thậm chí cũng đã xin thôi học! Mẹ nó!” trên mặt Lý Thừa Vận hiện ra thần sắc cơ hồ là thống hận: “Con có biết khi ông nội dẫn người chặn ta ở ngoài phòng trọ đã nói cái gì không?”

Lý Thừa Vận nhìn thẳng Trọng Nham, từng chữ không ngừng nhấn mạnh: “Ông ấy nói: Con nhìn nữ nhân của con đi, con nói cái gì cô ta một chữ cũng không tin. Con trai, cô ta không tin con. Con ở trong mắt cô ta ngay cả chó má cũng không bằng!”

Lý Thừa Vận chôn mặt trong lòng bàn tay thấp giọng nở nụ cười: “Ta thật sự hận chết em ấy. Ta hận Dương Thụ, nhưng ta cũng thực xin lỗi em ấy... Nhưng sao ta lại hận em ấy như vậy? Trọng Nham con nói xem, sao ta lại hận em ấy như vậy? Hả?”

Trọng Nham bên tai ông vang lên, lại nói không ra lời.

“Ta đã buông tha hết thấy mọi thứ... nhưng em ấy lại không chịu đợi ta thêm vài giờ... khi đó ta đã nghĩ, em đi rồi, đời này cũng đừng mong tôi sẽ đi tìm em. Về sau cho dù mỗi ngày em có nằm liệt giường, hay quỳ gối ăn xin bên đường... Dương Thụ, em cũng đừng mong tôi sẽ đi tìm em!”

Hết

87. Chương 87: Thuốc Ảo Giác

Trọng Nham có chút hồ đồ.

Là thật sự hồ đồ, đều nói Tứ thập nhi bất hoặc, nói thế nào thì linh hồn cậu cũng đã là người đến tuổi tứ tuần, nhưng sao càng ngày càng không nhìn rõ thế giới thế này? Cậu vốn tưởng đó là tốt hoặc xấu, nhưng khi đổi một góc độ khác nhìn lại thế nhưng tính chất lại hoàn toàn thay đổi. Giống như chiếc kính vạn hoa, rõ ràng chỉ là một cái ống đồng, lắp thêm mấy mảnh vỡ thủy tinh màu sắc khác nhau, đổi góc độ nhìn, lại thấy hình ảnh đã hoàn toàn thay đổi.

Cậu vốn cho rằng Trương Hách là minh hữu kiên cố nhất, nhưng hiện tại lại phát giác hẳn ta một lòng một dạ chỉ vì chính bản thân hắn; cậu vốn tưởng anh em Lý gia tâm ngoan thủ lạt, hiện tại nhìn lại, họ cũng chỉ vì muốn bảo vệ lợi ích của mình mà thôi; Cậu cảm thấy Lâm Bồi tính cách lạnh lùng, thậm chí là máu lạnh, nhưng sau khi quen biết mới hiểu ra anh ấy là giấu đi độ ấm của bản thân, đôi khi anh ấy cũng sẽ cười, còn cười đến thật ấm áp thật thoải mái; cậu cho rằng Lý Thừa Vận là một tên hồn đản từ đầu tới chân, nhưng hóa ra, tên hồn đản này cũng từng có lúc nghiêm túc.

Hoặc tứ thập nhi bất hoặc là ý muốn nói người tới tuổi trung niên, mới có thể phát hiện những hiểu biết của bản thân lúc còn trẻ cùng chân tướng sự việc thường tồn tại một sự sai lệch nào đó. Bởi vì khi đó bị sự bông bột tuổi trẻ cùng thiếu kinh nghiệm che mờ cho nên cách nhìn cùng một sự việc hoàn toàn bất đồng — thế mới nói vì thấy được các mặt còn lại của cùng một sự việc, biết được bộ dáng chính thể của sự việc sự vật cho nên mới không còn nghi ngờ.

Cho nên mới tồn tại sự kính sợ đối với thế gian vạn vật và số mệnh bản thân.

Trọng Nham không biết nên đối xử như thế nào đối với mối quan hệ qua lại giữa cha mẹ mình, cậu vẫn cho rằng Dương Thụ không nên dây dưa với Lý Thừa Vận, bà ấy hẳn nên tập trung học tập, sau khi tốt nghiệp trở về Lâm Hải gả cho một người thành thật, an an ổn ổn sống qua ngày. Nhưng trong vận mệnh sẽ luôn có một số kiếp nạn bắt buộc phải trải qua, nó sẽ không vì bạn là ai mà sẽ tự động biến mất. Bà ấy yêu Lý Thừa Vận, chấp nhận sự theo đuổi của ông ta, yêu ông ta, tin cậy ông ta, cho tới khi niềm tin yếu ớt bị chân tướng sự thật phá hủy.

Bà ấy không đủ thông minh, nếu thông minh sẽ không mặc kệ bản thân và Lý Thừa Vận cứ như vậy lâm vào lốc xoáy tình cảm; bà ấy lại không ngốc hăn, không làm được nghĩa vô phần cố (làm việc gì quyết không chùn bước), toàn tâm toàn ý coi ái tình là thứ quan trọng nhất trên thế gian.

Chỉ vài tiếng đồng hồ, nhưng hướng đi vận mệnh đã có thay đổi đến long trời lở đất.

Trọng Nham thậm chí bắt giác ảo tưởng, nếu bà ấy cố nán lại đi muộn hơn vài giờ, cùng Lý Thừa Vận đồng thời bỏ trốn tới Lâm Hải, chuyện tình của hai người sẽ có kết cục như thế nào? Có thể là mỗi ngày của Dương Thụ sẽ vui vẻ hơn một chút, thoải mái hơn một chút, thân thể sẽ không suy sụp sớm như vậy, sẽ không sớm qua đời, Trương Nguyệt Quế cũng sẽ không trở thành một bà già cay nghiệt xảo quyệt; hoặc cũng có thể là Lý Thừa Vận sẽ bị Lý gia bắt trở về, mà Trương Nguyệt Quế và Dương Thụ cũng sẽ bị Lý gia gây khó dễ, ngày qua ngày sẽ càng trở nên gian nan...

Ai mà biết được?

Trọng Nham ngồi ở ghế xích đu ở trong cửa hàng hoa thở dài. Sự tình chưa từng phát sinh, ai mà biết về sau sẽ như thế nào? Giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không một ai có thể đoán trước được, huống chi là vài tiếng đồng hồ?!

Nhưng Trọng Nham vẫn cảm thấy tiếc hận. nếu vận mệnh có thể khăng khải ban cho Dương Thụ thêm vài tiếng đồng hồ này, nếu Dương Thụ có thể nhìn thấy Lý Thừa Vận mang theo hành lý xuất hiện trước mặt mình, cho dù cuối cùng ông ta không thể đi cùng bà, vậy kí ức lưu lại trong lòng bà về đoạn tình cảm kia cũng sẽ không còn đau khổ như thế nữa. Ít nhất trước khi tạ thế, bà ấy cũng biết được mình cũng từng được người yêu thương, từng đối xử thực sự nghiêm túc mà không phải bị người ta lừa gạt.

Nhưng chung quy, mọi chuyện đã không thể nào thay đổi được.

Khi đang cực độ bối rối, Trọng Nham lại một lần nữa gặp được Trương Hách trong cửa hàng hoa, bỗng nhiên nội tâm sinh ra một loại xung – động kỳ quái, cực độ muốn xé rách gương mặt tao nhã giả dối của tên này, nhìn xem rốt cuộc dưới lớp vỏ bọc kia cất giấu một gương mặt như thế nào. Nếu có thể, cậu thật sự muốn chính tai nghe được những suy nghĩ bí ẩn cất giấu ở tận sâu đáy lòng hắn ta.

Tần Đông Nhạc đã nhắc nhở cậu, tốt nhất nên giữ khoảng cách với Trương Hách. Trọng Nham trước đó cũng biết Trương Hách bụng dạ khó lường, nhìn thấy hắn ta sẽ cảm thấy cực độ phiền toái, rất nhiều chuyện trong kiếp trước đều trở nên mơ hồ. Trọng Nham không thích loại cảm giác phủ định những gì đã từng trải qua này. Điều này khiến cậu sinh ra hoài nghi với những phán đoán của bản thân. Nhưng nếu không tiếp xúc, Trọng Nham sẽ không phát hiện ra nhiều chuyện kỳ quái như vậy, tỷ như bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ.

Trọng Nham không hy vọng những bí ẩn trong trí nhớ vĩnh viễn đều là bí ẩn.

Một giờ sau, Trọng Nham và Trương Hách ngồi cùng nhau trong một nhà hàng Trung Quốc, ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, giống như trận tuyết cuối cùng của mùa đông sắp rơi xuống.

Trương Hách rót rượu cho cậu, tươi cười ôn hòa mà chân thành, bộ dạng lại biến thành trưởng gia đáng tin cậy như trong trí nhớ Trọng Nham: “Đây là rượu thuốc nhà hàng tự ủ, vừa bổ dưỡng, độ rượu lại không cao, nếm thử xem?”

Trọng Nham lên tiếng cảm ơn, cầm chén rượu lên cụng ly với hắn.

Một ly xuống bụng, Trọng Nham liền có chút choáng váng, tựa hồ giống như thân thể tuổi trẻ lần đầu tiên uống rượu có chút không chống đỡ được thứ nước mềm mại mà hữu lực này.

Trọng Nham tựa vào thành ghế hơi thở gấp, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác nôn nóng quen thuộc. Trương Hách ngồi ở đối diện cậu, chậm rãi nói chuyện nhà máy hóa chất của hắn và thị trường đầu tư tương lai. Giọng hắn ta như gần như xa, trán Trọng Nham chậm rãi thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Trọng Nham.” Giọng Trương Hách giống như từ một nơi xa xôi nào đó truyền tới: “Trọng Nham, cậu không sao chứ?”

Trọng Nham hai tay chống đầu, đột nhiên có chút không phân biệt được mình rốt cuộc đang ở đâu. Trước mắt xuất hiện vô số những xoáy tròn biến ảo, cuối cùng bất chợt ngừng lại trong phòng làm việc của cậu trước đây. Trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ Đàn hương lớn, một phần văn kiện đang được mở ra, bên cạnh

để một chén trà xanh, hương thơm dịu nhẹ lượn lờ quanh quẩn. Xa hơn một chút, ở góc bàn để một chậu hoa tú lự, gốc Mắc Lan cành lá no đủ xinh đẹp lẳng lẳng nở rộ. Cậu thấy mình tay cầm bút máy ký tên lên văn kiện, sau đó bàn giao lại cho nam nhân đối diện.

Trọng Nham không thấy rõ mặt người đó, nhưng cậu biết đó là luật sư riêng của Lý gia, mà văn kiện cậu vừa đưa qua chính là di chúc của cậu. Lại một lần nữa ngồi ở sau bàn làm việc, Trọng Nham chợt nhớ lại tại sao mình đang ở tuổi tráng niên lại đi lập di chúc. Bởi vì vài ngày trước đó, nhân viên dưới quyền cậu đã trình lên một báo cáo điều tra, nội dung báo cáo chính là: tình hình Trương Hách lên lút thu mua cổ phần của tập đoàn Lý thị.

Trọng Nham bỗng nhiên nhớ lại tâm tình bản thân khi đọc bản báo cáo này: phần nộ, lo âu, bất an cùng mơ hồ sợ hãi.

Khi đó cậu mới phát hiện ra dã tâm của Trương Hách, đã tận mắt chứng kiến hẳn ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để cạnh tranh trong quá trình kinh doanh. Trọng Nham biết hẳn ta sẽ không dừng lại, chỉ cần hẳn ta còn sống, sẽ giống như sâu mọt tham lam không ngừng tằm ăn rồi nhấm nháp miếng bánh to lớn Lý thị này. Hẳn ta coi việc Trọng Nham mỗi tác mở rộng ranh giới đều trở thành chiến lợi phẩm của mình, nhưng hiện tại, việc chỉ được đứng ở sau lưng Trọng Nham đã không thể nào làm hẳn ta cảm thấy thỏa mãn được nữa.

Trọng Nham lập di chúc nói: sau khi cậu mất sẽ trả lại toàn bộ Lý thị cho Lý Duyên Kỳ. Cậu biết lấy năng lực của Lý Duyên Kỳ không có khả năng trong vòng mười năm mở rộng đế quốc Lý Thị như thế này nhưng Trọng Nham lại làm được, cho nên khi trả lại toàn bộ tài sản cho Lý gia, trong lòng Trọng Nham không còn cảm thấy áy náy vì hết thấy những gì cậu đã làm với người Lý gia. Cậu biết, người Lý gia chỉ có tâm trạng hỗn hợp giữa thống hận và tán thưởng đối với cậu.

Sau đó cậu làm cái gì?

Trọng Nham có người trong ghế, ánh mắt tan rã. Cậu biết mình lại một lần nữa đắm chìm trong ảo ảnh vô pháp tự kiểm chế, ông bác sỹ kia nói thế nào ấy nhỉ?

Trọng Nham nghĩ như vậy, lại bất chợt văng vẳng nghe được giọng nói của vị bác sỹ trung niên, ông ta đang nói lại bệnh tình của cậu cho Trương Hách, mà ngay lúc đó, cậu đang đứng ở ngoài cửa phòng khép hờ nghe lén: “...Đúng vậy, là loại bệnh tâm thần mức độ thấp... tâm tình lo âu... một thời gian dài bị chứng trầm cảm có phải không? Áp lực đè nén lâu ngày không thể phát tiết, sẽ xuất hiện ảo giác, loại tình huống này từng bước khắc sâu...”

Số lần xuất hiện ảo giác chậm rãi gia tăng, Trọng Nham vì thế càng ngày càng tuyệt vọng. Biết mình ở một ngày nào đó trong tương lai sẽ triệt để trở nên điên loạn, loại cảm giác này thực không dễ chịu. Cậu không có thân nhân, thậm chí còn không có bằng hữu, người duy nhất bên cạnh có thể tin tưởng được hiện giờ cũng dần trở nên xa lạ.

“Trọng Nham...” có người ghé vào lỗ tai thì thầm gọi tên cậu: “Trọng Nham, cậu đã từng nhìn thấy bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ chưa?”

Trọng Nham mơ mơ màng màng suy nghĩ, Ly Sơn Yên Vũ Đồ là cái gì vậy? một bức họa sao?

“Cậu đã từng thấy qua chưa?” thanh âm kia có chút sốt ruột truy vấn: “Đã thấy ở chỗ nào?”

Trọng Nham mờ mịt đáp: “Trương Hách, ông vì cái gì lại muốn bức tranh kia? Nếu ông muốn... vì sao không trực tiếp nói cho tôi biết? ông vì sao không chịu nói thẳng?” Cậu rất muốn nói cho hẳn ta biết, bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ lấy ở trong thư phòng Lý Thừa Vận trước kia không phải bút tích thực. Cậu chưa từng nghĩ muốn dùng đồ dỏm để gạt hẳn ta. Tuy rằng cậu nhìn không hiểu thật giả, nhưng Trương Hách có thể nhìn ra, hẳn ta vì sao lại không nói? Là vì khi đó, Trương Hách đã nghi ngờ cậu rồi có phải không? Hay là nói Trương Hách từ đầu tới cuối căn bản chưa từng tin tưởng cậu?

“Nếu ông muốn... tôi sẽ đưa cho ông...” Trọng Nham có chút ủy khuất suy nghĩ, khi đó cậu tín nhiệm hẳn ta như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng tính toán lừa gạt hẳn ta cái gì.

Trọng Nham biết là Trương Hách đang nói chuyện, trong giọng hẳn ta lộ rõ sự lo lắng, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng thông dong tao nhã trong dĩ vãng. Nhưng cậu không nhớ Trương Hách đã nói như vậy với cậu

khi nào. Có lẽ sống lại một lần, giống như phần cứng được khởi động lại, mà trong quá trình này, có thể vô tình mà mất đi một phần kí ức chẳng?

“Cậu có biết bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ để ở đâu không?” Trương Hách dùng sức bóp vai cậu, trong giọng nói mang theo hương vị mê hoặc: “Lý Thừa Vận có từng đề cập gì với cậu không? Là giấu ở Lý gia sao?”

“Tôi biết.” Trọng Nham thì thào nói: “Tôi biết cả rồi, Trương Hách, tôi biết ông lúc đầu chỉ muốn một bức họa, sau đó lại muốn tham gia vào Lý thị... rồi sau đó... ông muốn chiếm đoạt toàn bộ Lý thị về tay ông... Ông đã đọc câu chuyện ‘người đánh cá và con cá vàng’ chưa? Ông giống như bà vợ lòng tham không đáy trong câu chuyện đó...”

“Mày tmd!” Trương Hách thanh âm phần nộ: “Cá vàng, bà vợ con mẹ mày? Tao hỏi mày bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ rốt cuộc ở đâu?”

Trọng Nham lại nghe bên tai có tiếng vang ong ong gì đó, cậu cố gắng đè lại vật phát ra tiếng vang, sau đó lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên bên lỗ tai mình: “Trọng Nham, em ở đâu?”

Trọng Nham dùng sức mở mắt ra, nhìn thấy một góc công viên qua lớp cửa kính, thảm cỏ xanh mướt, đàn bồ câu trắng bay lượn giữa trời, đám trẻ con vui đùa chạy nhảy với những quả bóng sặc sỡ màu... Trương Hách đang cầm một ly kem màu lục nhạt khuôn mặt tươi cười đi về phía cậu.

Trọng Nham cảm thấy nhức đầu.

Cậu bỗng nhiên nhớ ra ngọn nguồn tại sao kiếp trước mình lại tin cây Trương Hách đến vậy.

Đó là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên cậu quen Trương Hách, Trương Hách dẫn cậu tới chúc mừng, sau khi ăn xong bọn họ tới công viên phụ cận tản bộ, cùng đi chèo thuyền, cho bồ câu ăn. Lúc nghỉ ngơi, Trương Hách còn mua kem ly vị trà xanh cho cậu — đó là lần đầu tiên từ nhỏ tới lớn, Trọng Nham sinh ra ảo tưởng mình có một người cha thực sự ôn nhu.

Sau khi Trọng Nham tỉnh lại ngoài trời đã tối đen, trong phòng bệnh chỉ mở đèn ngủ. Một thân ảnh cao lớn nằm ở bên giường, trên người khoác một chiếc áo lông, tựa hồ đang ngủ. từ góc độ này, cậu chỉ có thể nhìn được sườn mặt, lỗ tai và vành tóc mai mỏng manh bên thái dương của người đó.

Là Tần Đông Nhạc.

Trọng Nham mơ mơ màng màng, đầu choáng váng phát đau, huyết Thái dương dường như cũng bị kéo căng, cổ họng khô khốc, vừa động một chút đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, còn có chút buồn nôn. Trọng Nham cố sức xoay người lại, phát hiện tay mình đang bị Tần Đông Nhạc nắm chặt. Cậu vừa động, Tần Đông Nhạc lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy tầm mắt cậu, thần sắc cảnh giác trong mắt nhất thời hóa thành kinh hãi: “Tỉnh?”

Trọng Nham hơi hơi giật giật khóe miệng.

Tần Đông Nhạc buông tay cậu ra, đứng dậy rót một cốc nước ấm mang lại, còn rất cẩn thận dùng ống hút đưa tới bên miệng cậu. Trọng Nham một hơi hút nước ấm lấp đầy cổ họng khô khát, cảm thấy cả người như được sống lại, thật dài thở phào một cái: “Tôi lại phát bệnh sao?” mấy năm cuối đời kiếp trước cậu thường xuyên xuất hiện loại tình huống này, không thể tự bế, không thể khống chế được tinh thần, lâm vào ảo giác không tự kiểm chế, mức độ trầm cảm cũng bởi vậy mà ngày càng tăng thêm. Trong một năm trọng sinh lại này cũng chưa từng tái phát, Trọng Nham còn cho rằng mình đã khỏi hẳn.

Tần Đông Nhạc dùng mu bàn tay nhẹ nhàng cọ cọ mặt cậu, tức giận nói: “Có mà bệnh gốc ấy! đã sớm nói với em tránh xa Trương Hách ra một chút, em lại không chịu nghe.”

Trọng Nham miễn cưỡng cười cười, là rất ngốc. Biết rõ Trương Hách sẽ nảy sinh nghi ngờ cùng những suy nghĩ tiêu cực với mình, nhưng vì muốn tìm hiểu rõ thâm căn cốt để nguồn gốc mọi chuyện mà cậu đã xem nhẹ nguy hiểm bản thân.

“Về sau không cho phép như vậy nữa.” Tần Đông Nhạc trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Hắn hạ thuốc ảo giác cho em, vạn nhất sau này hắn hạ mê hồn dược thì làm thế nào?”

Trọng Nham chấn kinh: “Thuốc – ảo – giác?!”

“Chính là nhị ất tiên an.” Tần Đông Nhạc cong tay gõ gõ nhẹ lên trán cậu một chút: “Mấy thứ này dùng nhiều sẽ tạo thành chứng ngại tinh thần, sầu lo, trầm cảm, tinh thần thác loạn. Rất nguy hiểm. đáng sợ nhất chính là dùng loại thuốc này lâu dài sẽ xuất hiện ‘triệu chứng bất tỉnh đột ngột’ cho dù không dùng thuốc cũng sẽ xuất hiện triệu chứng này, thời gian duy trì liên tục, lâu thì vài tháng, nhanh thì vài ngày thậm chí là vài giờ sẽ phát tác, nghiêm trọng hơn sẽ khiến cho người dùng tâm tình thay đổi thậm chí là muốn tự sát — khi bác sỹ nói điều này với anh, anh sắp bị hù chết!”

Trọng Nham giống như bị đánh trúng đầu, cả người đều ngây ngốc.

Thuốc – Ảo – Giác, dùng trường kỳ sẽ sinh sầu lo, trầm cảm, tinh thần thác loạn... Khi liên hệ mấy chữ này cùng một chỗ, trong lòng Trọng Nham bỗng nhiên sinh ra một loại sợ hãi không tin nổi.

Hết

88. Chương 88: Tôi Hận Ông Ta

Sau khi trở về từ cuộc triển lãm tranh, Trương Hách mới nhận ra mình đã phạm một sai lầm trí mạng: hắn không nên nói cho Trọng Nham biết hắn đã nhìn thấy bản gốc bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ. Bức họa này hiện giờ đã rơi vào tay Lý gia, nếu Trọng Nham kể với Lý Thừa Vận chuyện này thì thân phận của hắn lập tức sẽ bị vạch trần, tiếp đó dụng ý hắn xuất hiện ở đây cũng sẽ bị hoài nghi.

Trương Hách đứng ngồi không yên, không biết nên sửa chữa sai lầm này như thế nào.

Trên thực tế hắn cũng biết rõ chuyện này đã vô pháp cứu chữa. Hắn căn bản không có biện pháp tiếp cận Lý Thừa Vận, không có khả năng biết Lý Thừa Vận có từng nhắc tới đồng đồ cổ đó mà đặc biệt là bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ với Trọng Nham hay không. Nếu ông ta đã nói qua? Nếu Trọng Nham nghi ngờ thân phận của hắn thì làm sao đây?

Trương Hách quyết định trước mắt tới gặp Trọng Nham tìm hiểu hư hư thật thật, nếu Trọng Nham không biết thì không sao, nếu cậu ta biết... có lẽ còn có thể hỏi thăm bản gốc bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ ở chỗ nào.

Trương Hách cho thuốc ảo giác vào trong rượu, trong lòng có chút do dự. Nhưng hắn không có sự lựa chọn nào khác, Lý Thừa Vận đã dứt khoát từ chối lời đề nghị mua lại bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ của người đại diện của hắn, Trình Du không chịu gặp hắn, Lý Duyên Lân đang ở Pháp, Lý Duyên Kỳ và Lý Ngạn Thanh mỗi ngày ra vào đều có bảo vệ kè đi theo. Đáng giận nhất chính là Lý Duyên Kỳ lại chủ động đề nghị đón Lý Ngạn Thanh về nhà chính Lý gia, mà Trọng Nham lại cùng Lý Duyên Kỳ đồng thời cùng ăn cơm. Trong lúc hắn hoàn toàn không biết, mấy anh em Lý gia lại có quan hệ qua lại với nhau!

Hắn nhọc lòng an bài lâu như vậy, kết quả Lý Thừa Vận ngày ngày vẫn tiêu dao khoái hoạt, con ông ta cũng khoái hoạt tiêu dao, không những thế còn đoàn kết lại với nhau!

Điều này khiến hắn sao có thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa?!

Trương Hách lấy đồng thuốc vốn chuẩn bị dùng cho Lý Ngạn Thanh, lúc trước hắn thấy Lý Ngạn Thanh được ở trong nhà chính, lại phi thường thân cận với Lý Thừa Vận, nội tình biết được so với Trọng Nham còn nhiều hơn. Nhưng hắn không ngờ được, giờ muốn gặp mặt Lý Ngạn Thanh thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn, mà ngay cả nữ nhân ngu ngốc Trương Minh Nghiên cũng vô pháp đón nó ra khỏi nhà. Loại tình huống này rõ ràng thực không bình thường, nhưng con mụ Trương Minh Nghiên cư nhiên còn vui sướng đắc ý cho rằng Lý Ngạn Thanh đang được Lý gia coi trọng.

Trương Hách vì bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ đã tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng khi thấy hy vọng càng ngày càng xa vời, kiên nhẫn của hắn cũng bắt đầu trở nên không đủ dùng. Hắn từ nhỏ nhìn bức họa đó mà lớn lên, nếu không phải cha hắn cổ hủ lạc hậu thường gây khó dễ thì bức tranh đó đã sớm là của hắn rồi. Mà hiện tại cha hắn đã biết được chuyện này, thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

Trương Hách oán hận suy nghĩ, nếu không phải động tác hần chậm một chút, không cướp được di động của Trọng Nham, để cậu ta nhận được cú điện thoại vô tình gọi tới kia, nói không chừng hiện tại hần đã hỏi được chỗ cất giấu bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ rồi.

Trương Hách lái xe vô mục đích lòng vòng trên đường. hần cảm thấy hiện tại tốt nhất vẫn không nên quay lại nhà máy, càng không nên về nhà, vạn nhất bị bọn họ bắt được liền không xong. Nhưng để tình thế bức tới tuyệt lộ hiển nhiên không phải phong cách của hần.

Trương Hách dừng xe bên đường, lấy di động ra ấn gọi một dãy số: “Alo? Lâu ca? chỗ tôi có một mối làm ăn, không biết anh có làm không?”

Khi Lý Thừa Vận lần thứ hai bị chặn ở ngoài cửa phòng bệnh, rốt cục tức giận. Ông cau mày đứng trước mặt Tần Đông Nhạc, sắc mặt âm trầm: “Nó đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi.” Tần Đông Nhạc thực khách khí gật đầu, nhưng vẻ mặt rất kiên quyết: “Nhưng em ấy nói không muốn gặp bác. Bác sỹ nói hiện tại tốt nhất không nên để em chịu thêm kích thích gì, cháu cảm thấy Lý tiên sinh vẫn nên về trước đi.”

Lý Thừa Vận tức giận đến thở dốc: “Nó chính mồm nói? Nó thấy lão tử sẽ chịu kích thích? Cậu giúp tôi đi hỏi nó một chút, nó sẽ chịu kích thích gì?!”

Tần Đông Nhạc đối với vấn đề này kỳ thật cũng thấy có chút kỳ quái, bởi vì theo như anh thấy, Trọng Nham đối với Lý Thừa Vận vẫn luôn là loại thái độ “tôi sẽ không chủ động đáp lại ông nhưng nếu ông chủ động sấn lại gần, tôi đây liền gắng gượng mà đáp lại ông một chút”, đây là lần đầu tiên anh thấy Trọng Nham có biểu hiện kháng cự trắng trợn như thế với Lý Thừa Vận.

“Lý tiên sinh, thứ cho cháu nói một câu...” Tần Đông Nhạc ra hiệu thủ thế, ý đồ muốn nam nhân đối diện tỉnh táo lại: “Cảm xúc của Trọng Nham lúc này thực sự không ổn định, cháu muốn hỏi một chút, hai người trước đó... có phải đã xảy ra khúc mắc gì không?”

Lý Thừa Vận yên lặng. Trước mặt nó nói ông oán hận Dương Thụ có tính không?

Trên mặt Tần Đông Nhạc lộ ra thần sắc hóa ra thế: “Cháu giải thích một chút, nếu em ấy trước đây từng oán giận bác, như vậy loại oán giận này dưới tác dụng của thuốc ảo giác sẽ càng được phóng đại, hơn nữa loại dược hiệu này còn có khả năng sẽ kéo dài thêm vài ngày. Cho nên cháu cảm thấy hiện tại không phải cơ hội tốt để hai người gặp nhau.”

Lý Thừa Vận trầm mặc một khắc, đưa đồ vật trong tay cho Tần Đông Nhạc rồi xoay người định rời đi.

“Lý tiên sinh?” Tần Đông Nhạc giữ ông lại: “Còn về Trương Hách, ngài có tin tức gì không?”

“Tạm thời chưa có.” Lý Thừa Vận lắc đầu, nét mặt vẫn mang theo chút uể oải vì bị con trai cự tuyệt: “Nhà hần và xung quanh nhà máy ta đều đã bố trí người theo dõi. Dám động tới con ta, thì phải có gan thừa nhận sự trả thù của Lý gia!” khi nói xong mấy câu cuối, thần sắc của ông ngày càng trở nên âm trầm hơn.

Ngày hôm qua, khi Tần Đông Nhạc chạy tới nhà hàng, Trương Hách đã bỏ đi, chỉ để lại một mình Trọng Nham mơ mơ màng màng ngã rạp trên sàn nhà. Tình hình lúc đó, Tần Đông Nhạc nhớ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Tần Đông Nhạc đoán không ra tại sao Trương Hách lại làm vậy, có lẽ đã có chuyện gì xảy ra mà bọn họ không biết, kích thích hần ta chó cùng rứt giậu. Nhưng anh thông qua Trọng Nham có thể tìm được chút thông tin hữu dụng. Tần Đông Nhạc đối với việc này cảm thấy vô cùng hoài nghi. Trọng Nham và người Lý gia có quan hệ không quá thân cận, cậu vẫn luôn ở riêng bên ngoài. Hoặc là Trương Hách vô pháp có cơ hội xuống tay với những thành viên khác trong Lý gia, không còn cách nào khác tiếp cận được với Lý gia nên chỉ còn cách tìm tới Trọng Nham?

Lý Thừa Vận vỗ vai anh, xoay người rời đi. Tần Đông Nhạc nhìn theo bóng ông, trong lòng cũng không chút tư vị. Anh và cha anh Tần Ngụ có quan hệ phi thường hòa hợp, chưa từng thấy có cặp cha con nhà nào lại có phương thức ở chung kỳ quái như vậy, đau lòng Trọng Nham nhưng anh cũng không khỏi đồng tình với Lý Thừa Vận.

Tần Đông Nhạc mang theo đồ Lý Thừa Vận mang tới đi vào phòng bệnh, Trọng Nham đang ngồi tựa vào đầu giường, thấy anh đi vào, thản nhiên liếc đồng hồ trong tay anh: “Ông ta đi rồi?”

“Đi rồi.” Tần Đông Nhạc bỏ đồng hồ vào trong tủ quần áo, ngồi xuống bên giường, nhẹ giọng nói: “Vì sao không muốn gặp ông ấy?”

Trọng Nham xoay mặt sang một bên: “Có tin gì của Trương Hách không? Khi nào tôi được về nhà?” cậu không thích mùi bệnh viện, cái mùi thuốc sát trùng này sẽ khiến cậu nhớ tới những tháng ngày Dương Thụ bị bệnh nặng. khi đó dù cậu còn rất nhỏ, nhưng cũng có bản năng như động vật nhỏ, biết bầu trời của mình sắp sụp xuống.

“Tạm thời chưa có.” Tần Đông Nhạc nói: “Anh đi hỏi bác sỹ xem.”

Cửa phòng bệnh phát ra tiếng vang nhỏ, lại yên tĩnh trở lại.

Trọng Nham ngơ ngác nhìn ra bầu trời u ám ngoài cửa sổ, cậu cho rằng trận đại tuyết cuối cùng trước mùa xuân vẫn chưa tới. Những đám mây đen kịt như chiếc chăn bông nặng trĩu chồng chất trên bầu trời thành thị. Giữa trưa trời nổi gió, những cành cây khô héo giữa đông ào ào lay động, nhưng có thể ngày mai lại chính là một ngày trời nắng chói chang — tựa như khi cậu gặp ảo giác thấy được một ngày đẹp trời, trời xanh mây trắng, nắng vàng.

Công viên, mặt cỏ, bồ câu, những đứa trẻ vui đùa âm ỉ cùng với Trương Hách mua kem ly trà xanh cho cậu, mấy thứ này mỗi khi nhớ tới đều hiện ra vô cùng rõ ràng trong trí nhớ cậu. Nhắm mắt lại, Trọng Nham thậm chí còn có thể cảm nhận được ánh dương quang ngày đó chiếu lên mặt, mềm mại như vậy, ấm áp như vậy.

Trọng Nham chưa bao giờ thấy thống hận Lý Thừa Vận như lúc này. Người nam nhân cậu vốn nên gọi là ‘cha’ này, vì sao lại để cho cậu tìm thấy cảm giác thỏa mãn ảo tưởng về người cha trên người một nam nhân khác? Vì sao cậu vốn nên được ông ta tín nhiệm cùng dựa vào, lại bị ông ta vứt bỏ như giẻ rách, đến cuối cùng lại bị một nam nhân khó lường lòng dạ hiểm ác thay thế?

Trọng Nham thủy chung không biết trong mắt ông ta mình rốt cuộc là cái gì? Một đứa con được sinh ra bởi dục vọng cùng xúc động tuổi trẻ, một đứa con ông ta không mong chờ, một đứa con ở trong mắt mọi người quanh ông ta lại như một sự trói buộc, một đứa con chỉ khi liên quan tới lợi ích bản thân mới nhớ tới?

Trong lòng Trọng Nham dâng lên một nỗi khuất nhục mãnh liệt, theo đó mà sản sinh một loại tức giận âm lệ giống như mọi sự oán độc, thống hận, cùng với dục vọng giống như bản năng thích giết chóc ăn sâu trong cốt nhục động vật bị thời gian áp bức đè nén tại chỗ sâu trong linh hồn, vào giờ khắc này, hết thấy đều tỉnh giấc. Cậu nhớ lại mình đã kéo Lý Thừa Vận từ trên ngai vàng xuống như thế nào, từng bước một chà đạp hành hạ tinh thần ông ta, cuối cùng ông ta tựa như một gã ăn mày bị cậu tổng thẳng vào bệnh viện tâm thần. Trong nháy mắt, nỗi xúc động nhớ lại những sự tình từng phát sinh một lần nữa dâng lên mãnh liệt đến bất khả tư nghị.

“Trọng Nham, bác sỹ nói...” Tần Đông Nhạc đẩy cửa phòng bệnh ra, chưa nói hết câu đã im bất ngờ lại.

Tần Đông Nhạc không biết trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi anh rời đi đã xảy ra chuyện gì, Trọng Nham hai mắt đỏ bừng, một dòng máu đỏ tươi chói mắt từ khóe miệng cậu chảy xuống.

Tần Đông Nhạc bước nhanh tới, một phen nắm chặt cầm Trọng Nham, lớn tiếng quát: “Há miệng!”

Trọng Nham đỡ đầu nhìn anh.

Tần Đông Nhạc bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, anh ngồi xuống bên cạnh Trọng Nham, vươn tay ôm cả người cậu vào lòng mình: “Anh mặc kệ em rốt cuộc bị làm sao, nếu không muốn nói thì đừng nói. Anh chỉ hy vọng em nhớ rằng, chỉ cần em không đuổi anh đi, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Trọng Nham tựa vào trong ngực anh, thân thể cứng ngắc dần dần thả lỏng. Cậu mệt mỏi nhắm mắt lại, thì thào: “Tôi muốn giết chết ông ta.”

Tần Đông Nhạc trong lòng đột nhiên nhảy dựng. Em ấy đang nói... Lý Thừa Vận?

“Không, tôi sẽ không để ông ta chết dễ dàng, tôi sẽ để ông ta sống, sống không bằng chết.”

Tần Đông Nhạc khẽ vỗ nhẹ lên lưng Trọng Nham.

Trọng Nham phát ra tiếng nức nở như tiểu động vật: “Tôi hận ông ta.”

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cậu: “Nếu hận ông ta, vậy cứ hận đi.” Anh không thấy Trọng Nham hận cha ruột mình có gì không đúng, trên đời này không có chuyện vô duyên vô cớ yêu, cũng không vô duyên vô cớ hận. Nếu Lý Thừa Vận làm ra chuyện khiến em ấy thống hận, vậy dựa vào cái gì mà muốn cầu xin Trọng Nham khoan dung tha thứ?

“Anh không thấy tôi hận đáng sợ?”

“Sẽ không.” Tần Đông Nhạc mỉm cười: “Anh cảm thấy em như vậy rất tốt.”

Trọng Nham vươn tay lặng lẽ nắm lấy vạt áo anh: “Anh vừa nói anh sẽ không bỏ đi?”

“Không đi.” Tần Đông Nhạc cúi đầu áp tay lên mặt Trọng Nham, thực nghiêm túc nhìn cậu nói: “Anh nói rồi, anh nghiêm túc.”

Trọng Nham nhìn anh, ánh mắt ngày càng hung ác: “Anh nhớ kỹ, nếu dám lừa lão tử, lão tử nhất định sẽ giết chết anh!”

Tần Đông Nhạc trong mắt nổi lên ý cười, thân mật cọ cọ chóp mũi Trọng Nham: “Ừ, không lừa em.”

Trọng Nham nhìn thẳng anh một khắc, ghé người lại gần hôn hôn lên môi anh: “Không cho phép hối hận!”

“Chỉ cần em không hối hận, anh sẽ không hối hận.” Tần Đông Nhạc cúi người, dùng sức hôn lên môi Trọng Nham. Nụ hôn này anh đã chờ đợi thật lâu thật lâu, lâu đến mức chính anh cũng đã dưỡng thành thói quen chỉ cần có thể đứng bên cạnh em ấy là đủ rồi. Nhưng ông trời cuối cùng vẫn giúp anh, trong một hồi ngoài ý muốn đã thành toàn tâm nguyện ái tình của anh.

Trọng Nham do dự một chút, vươn tay vòng quanh cổ anh đẩy nụ hôn đi sâu hơn. Nụ hôn của Tần Đông Nhạc là nụ hôn ôn nhu nhất mà cậu đã từng trải qua, Trọng Nham lại một lần nữa có thể cảm nhận được ánh dương quang ấm áp chiếu lên mặt mình.

Mềm mại, ấm áp.

Đó là khát khao đẹp nhất cậu đã từng mong chờ, nhưng lại chưa bao giờ chân chính thực hiện được.

Hết

89. Chương 89: Nick Name

Sau khi xuất viện, Trọng Nham vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi, vô luận làm chuyện gì cũng không dậy nổi tinh thần, lòng tràn đầy cảm giác mơ hồ mờ mịt như khi vừa mới sống lại, có đôi khi dựa vào lòng ngực Tần Đông Nhạc vài giờ liền cũng không nói một câu.

Tần Đông Nhạc dưới sự ngầm đồng ý của Trọng Nham, nghiêm nhiên cầm cờ hiệu chiếu cố người yêu mà tự giác dọn vào Sơn Thủy Loan ở, tuy rằng chỉ ngủ ở khách phòng dưới lầu, nhưng đối với Tần Đông Nhạc mà nói, đây đã là tiến triển ngoài sức tưởng tượng.

Trọng Nham kỳ thật cũng có chút không rõ mình đối với Tần Đông Nhạc rốt cuộc ôm dạng tình cảm gì, chỉ cảm thấy có anh ấy ở cạnh sẽ thấy thoải mái an tâm hơn rất nhiều. Có đôi khi cậu cảm thấy Tần Đông Nhạc rất giống con gấu bông đồ chơi cậu có hồi bé, khi Dương Thụ vừa mới qua đời, cậu mỗi đêm đều ngủ không yên, chỉ có thể ôm con gấu nhỏ ngồi lặng lẽ trong bóng tối, lẳng lặng chờ hừng đông. Trong phòng đều tối đen, ngoài cửa sổ lóe một tia tinh quang mờ lung, trong tĩnh lặng ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng khóc thút thít đè nén của bà ngoại Trương Nguyệt Quế ở phòng cách vách truyền tới, mang theo nỗi đau khổ vô pháp dùng lời để hình dung.

Trọng Nham cứ như vậy ngồi trong bóng tối, tựa như toàn thể giới cũng chỉ còn cậu và con gấu nhỏ. Cậu vừa như đang tỉnh lại như đang mơ, linh hồn phiêu đảng ở đâu đó ngoài thân thể.

Vẫn là hiện tại tốt hơn một chút, Trọng Nham thầm nghĩ, Tần Đông Nhạc đang sống, có thể vươn tay ôm mình, nói chuyện với mình, mỗi khi đi ra ngoài trở về, không cần lo lắng, mỗi ngày anh ấy đều có mặt ở nhà, sẽ không giống gấu bông nhỏ, có một ngày rốt cuộc tìm không thấy.

Trọng Nham cọ cọ trước ngực Tần Đông Nhạc, nghiêng đầu nghiêm túc đánh giá sườn mặt nghiêng nghiêng anh tuấn của anh. Trong lòng Trọng Nham có một loại cảm giác kỳ diệu, nam nhân này nhìn qua giống cây xanh, giống nham thạch, cứng rắn, góc cạnh phân minh. Nhưng khi được anh ôm vào ngực, được anh hôn môi, lại thấy giống như được bao phủ trong lớp chăn nệm cực độ êm ái mềm mại, đồ vật chung quanh đều có mùi nắng dễ chịu, thoải mái đến độ hai mắt đều muốn nhắm lại.

Trọng Nham vươn tay khẽ chọt chọt lên cằm anh: “Đông Nhạc.”

Tần Đông Nhạc bắt lấy ngón tay cậu đặt bên môi hôn hôn, dời tầm mắt khỏi quyển sách, hơi hơi mỉm cười nhìn cậu.

Trọng Nham cũng mỉm cười: “Về sau em sẽ gọi anh là gấu nhỏ nhé.”

“Biệt hiệu?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Nick name.”

“Nick name thì nick name đi.” Tần Đông Nhạc ghé lại gần hôn lên mặt cậu một cái: “Lát nữa muốn ăn gì?”

“Gọi đồ đi.” Trọng Nham kéo kéo tay áo anh: “Đừng nấu cơm, lát nữa sẽ có trực tiếp chung kết cuộc thi hoa lan.”

Tần Đông Nhạc nhìn lướt qua cái tay đang nắm chặt áo mình, cười cười ngồi dậy: “Được, vậy gọi đồ bên ngoài.” Anh phát hiện từ sau khi Trọng Nham xuất viện về, liền trở nên vô cùng dính người. cho dù anh vào bếp rót một cốc nước, chỉ rời khỏi mắt cậu mấy phút đồng hồ, Trọng Nham cũng sẽ không chút cao hứng, nhất quyết đòi đi theo.

Tần Đông Nhạc hoài nghi cậu bị dọa sợ, loại tình huống này có khả năng sẽ còn kéo dài một khoảng thời gian nữa, nhưng hẳn sẽ không quá lâu. Tần Đông Nhạc cảm thấy mình nên quý trọng đoạn thời gian khó được khi Trọng Nham ở lại mình như vậy, chờ tới khi Trọng Nham khôi phục lại rồi, rất có thể sẽ lại trở về bản mặt cứng ngắc, bộ dạng ông cụ non trước kia.

Tần Đông Nhạc gọi đồ bên ngoài, lại ôm Trọng Nham ngồi trong sofa chờ xem trực tiếp cuộc thi hoa lan năm nay. Trên màn hình, MC đang giới thiệu hai giống lan đạt giải nhì và giải ba được các chuyên gia lựa chọn, trong đó có một gốc lan tên “Tổ Hà” là loại lan cánh sen, gốc còn lại tên “Đại mặc phi tiên” là loại hàn lan đã được nhiều lần nhắc tới, khiến Trọng Nham cũng bất giác mà khấn trương hơn.

Ở cùng Lâm Bồi hồi lâu, kiến thức về hoa lan ít nhiều cũng hiểu biết hơn một chút, loại lan trắng cánh sen tự nhiên đã từng nghe nhắc tới. Mấy năm trước giống lan cánh sen đã từng vinh dự đạt giải nhì trong cuộc thi hoa lan năm đó, được định giá một ngàn năm trăm vạn. Trong giới mộ điệu hoa lan có câu nói “thiên mai dịch đắc, nhất hà nan cầu” (ngàn hoa mai thì dễ có được, một bông sen thì khó tìm), cánh hoa sen cực kỳ không ổn định, thậm chí có loại ‘nhất nhật hà’ (sen một ngày) ‘nhất chu hà’ (sen một tuần) cho nên tình trạng ổn định của hoa lan cánh sen càng khó giữ được lâu. Lúc này gốc “Tổ Hà” dự thi, bông hoa xinh đẹp, tình trạng ổn định, vừa xuất hiện liền khiến giới yêu thích hoa lan truy phùng. Còn gốc “Đại mặc phi tiên” là loại hàn lan biến chủng, bông hoa hình dạng kỳ lạ xinh đẹp, so với gốc “Tổ Hà” tuy rằng thiếu vài phần ung dung nhưng thắng được cái mới lạ.

Trọng Nham bắt đầu có chút đứng ngồi không yên, phồng phồng giờ phút này Lâm Bồi ở hội trường chờ kết quả trong lòng hẳn cũng đang lo lắng lắm đi.

Màn hình rốt cục chiếu tới gốc Mặc Lan nhà bọn họ, Trọng Nham không kìm lòng nổi mà muốn nín thở. So với khi vừa gửi hình lên, lúc này đóa “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên” đã nở bung rực rỡ, cánh hoa đen bóng dưới thân mở ra, bông hoa tinh xảo, mỗi một độ cong biến chuyển đều có vẻ đẹp hoàn mỹ vô khuyết, lẳng lặng nép mình giữa những cành lá mảnh mai, tựa như một vị tuyệt đại mỹ nhân đứng bên bờ hồ.

Trên màn ảnh chiếu gương mặt của Lâm Bồi, mặt anh đang tươi cười. tuy rằng chỉ nhoáng qua một giây, nhưng Trọng Nham lại tinh tường thấy trong mắt anh ngưng đọng một lớp hơi nước trong suốt.

“Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên” cuối cùng cũng bởi vì chủng loại cực kỳ hiếm thấy cùng trân quý mà đoạt được 2 giải vàng: giải nhất trong số các giống phong lan và giải nhất cuộc thi giữa các chủng loại hoa lan quán quân với nhau.

Khi Lâm Bồi lên sân khấu lĩnh thưởng đã khôi phục lại bình tĩnh vốn có, tự nhiên hào phóng mà kể lể một đồng công hiến linh tinh vì sự nghiệp phát triển hoa lan gì đó. Tuy rằng nghe có chút tục khí nhưng cũng thỏa đáng.

Trọng Nham chôn mặt trong ngực Tần Đông Nhạc âm thầm tự nhủ với bản thân: Rất nhiều chuyện đã thay đổi, mình trọng sinh vẫn là có giá trị.

Đại tiệc chúc mừng Ba Mươi Sáu Quận quyết định tổ chức vào buổi tối ngay sau khi cuộc thi hoa lan chấm dứt. Địa điểm vẫn là hội trường VIP của khách sạn Hải Thiên. Thiếp mời đã được gửi đi từ trước khi vòng một cuộc thi diễn ra, khi nhận được tấm thiệp này các tân khách đều cảm thấy Ba Mươi Sáu Quận quá mức cuồng vọng, nhưng sau khi thấy được gốc lan ‘Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên’ mọi người đều cảm thấy an bài như thế cũng là chuyện bình thường. Bởi vì Mặc Lan sẽ đoạt giải là chuyện không có gì phải bàn cãi.

Nhân vật chính của bữa tiệc tự nhiên là Lâm Bồi và mấy cổ đông của Ba Mươi Sáu Quận. bốn thanh niên trẻ tuổi phong nhã hào hoa, mỗi người đều là nhân tài, vô luận đứng ở chỗ nào cũng thập phần chói mắt. Thấy bọn họ như vậy, nhóm lão tiền bối tới tham dự không khỏi vừa vui mừng vừa xót xa trong lòng, cảm khái một câu: Trường Giang sóng sau đè sóng trước.

Lý Thừa Vận cũng dẫn Lý Duyên Kỳ và Lý Ngạn Thanh tới tham dự, khi tiến vào hội trường thấy Lâm Bồi và Trọng Nham đang bị mấy lão nhân gia vây quanh đồng thời hỏi thăm tình huống về gốc Mặc Lan. Sắc mặt Trọng Nham nhìn qua còn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần lại không tồi, đôi mắt mang ý cười, dưới ánh đèn vẫn lấp lánh tỏa sáng.

Lý Thừa Vận đứng lẫn trong đám đông nhìn cậu, sau một lúc lâu, khe khẽ thở dài.

Tầm mắt Trọng Nham lướt qua nửa hội trường, thấy bóng dáng Lý Thừa Vận ngưng trọng một khắc, lại bất động thanh sắc dời đi. Cậu hiện tại có chút không rõ sát niệm ngày đó nảy sinh trong bệnh viện đối với Lý Thừa Vận rốt cuộc có phải là suy nghĩ chân thật của cậu không. Cậu hận Lý Thừa Vận, nhưng lại giống như không oán hận đến mức muốn giết chết ông ta.

Chuyện nghĩ không ra, Trọng Nham quyết định tạm thời không thêm nghĩ nữa. Bây giờ còn có rất nhiều chuyện trọng yếu cần phải làm.

Tân khách đến đông đủ, Tần Đông Nhạc đại diện nhóm cổ đông đứng lên phát biểu, Lâm Bồi đại diện nhân viên kỹ thuật của Ba Mươi Sáu Quận lên nói chuyện, sau một tràng pháo tay ròn rã, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Lâm Bồi đầu đầy mồ hôi từ trong vòng vây trốn đi ra, cả buổi mất nửa thời gian là đến hỏi thăm nói chuyện, ngay cả một hộp nước cũng không kịp uống, cổ họng đã sắp khát khô. Lâm Bồi từ chỗ nhân viên phục vụ cầm một ly đồ uống ừng ực tu hơn phân nửa, còn chưa kịp bỏ ly xuống đã bị hai nam nhân trung niên quần áo chỉnh tề ngăn cản. Lâm Bồi ở trong cuộc thi đã gặp qua hai người này, biết bọn họ là nhân viên phụ trách kỹ thuật của một cơ sở nghiên cứu hoa lan ở Phương Nam.

Lâm Bồi công tác nhiều năm trong viện nghiên cứu thực vật đối với phương thức làm việc trong sở nghiên cứu thập phần quen thuộc. Nghe xong vài câu dạo đầu liền rõ ràng hai vị này là tới hỏi thăm lai lịch mình, nghĩ muốn đoạt người. Hiện giờ anh là cổ đông của Ba Mươi Sáu Quận, tự nhiên sẽ không động tâm đối với mấy lời mời chào của người khác, mà cho dù anh không phải cổ đông thì Trọng Nham cũng là huynh đệ của anh.

Tầm mắt Lâm Bồi lướt qua hội trường, nhìn thấy Lâm Quyền đang đứng ở góc phòng hội trường nói chuyện cùng mấy nhân viên bảo an, Tần Đông Nhạc bị mấy người kinh doanh hoa cỏ vây quanh ở gần bàn chủ tịch, xa hơn chút nữa, Lý Thừa Vận trong tay cầm ly rượu vang đỏ, đứng bên cạnh cửa sổ cùng một nam nhân

trung niên thì thâm to nhỏ gì đó. Hai đứa con trai của ông ta thì đứng xa hơn một chút, anh trai lớn nói chuyện, trẻ nhỏ không thích nghe, trên mặt còn mang theo theo vài phần không kiên nhẫn.

Lâm Bồi có chút buồn bực nghĩ: Trọng Tiểu Nham đâu?

Lý Thừa Vận cùng nam nhân trung niên trước mặt khẽ chạm ly với nhau, cười đến thực thâm ý, “Một khi đã vậy, tôi chờ tin tốt của ông.”

Trung niên nam nhân cười nói: “Tôi tuy rằng vẫn luôn có suy nghĩ này, nhưng nếu không có Lý tiên sinh hiệp trợ, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng chỉ là ý tưởng mà thôi. Nhà máy hóa chất này quy mô tuy không lớn nhưng lấy thực lực của tôi nếu muốn nuốt toàn bộ thực không quá dễ dàng.”

“Tôi làm vậy cũng là có nguyên nhân.” Lý Thừa Vận hàm súc giải thích: “Có người không hiểu quy củ, ngay cả con trai tôi cũng dám động, nếu không cấp chút giáo huấn, hẳn ta sẽ không biết nước ngầm dưới hoàng thành sâu rộng bao nhiêu.”

Trung niên nam nhân hiểu rõ: “Lệnh công tử cũng dám động tới, thật sự không biết sống chết. Một khi đã vậy, tôi cũng không còn cố kỵ gì nữa, Lý tiên sinh cứ yên tâm chờ tin tốt của tôi đi.”

Lý Thừa Vận tươi cười phát ra càng âm áp: “Tôi sẽ bảo Cao Vân liên lạc với ông.”

Trung niên nam nhân tự nhiên biết Cao Vân là đệ nhất thư ký của Lý Thừa Vận, Lý Thừa Vận phái người này ra mặt đủ thấy mức độ coi trọng chuyện này như thế nào, trên mặt nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng: “Cám ơn Lý tiên sinh.”

“Khách khí.” Lý Thừa Vận cười nói: “Phải là tôi cảm ơn mới đúng.”

Trung niên nam nhân cười cười: “Nếu đã vậy, chúng ta đừng khách khí với nhau nữa, nào, cùng ly, chúc chúng ta mã đáo thành công.”

“Cùng ly.”

Lý Thừa Vận làm chuyện này chính là muốn trút giận giùm Trọng Nham, nhắc tới đây, tầm mắt không tự chủ được mà bắt đầu tìm kiếm thân ảnh Trọng Nham trong đám người. quét một vòng, Lý Thừa Vận không khỏi buồn bực, tiệc rượu hôm nay đám trẻ bọn nó đều là nhân vật chính, tiểu tử thú này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Tần Đông Nhạc uống hơn hai ly rượu, trán căng cứng nhức nhức, thật vất vả mới thoát được đám thương nhân quần chân hỏi thăm về Mặc Lan, vừa quay đầu lại phát hiện Trọng Nham vừa rồi còn đứng cạnh mình giờ đã không thấy đâu.

Trọng Nham tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng trời sinh có năng lực đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma thì mặc áo giấy, việc đối phó với đám thương nhân so với mấy Tần Đông Nhạc cộng lại còn lợi hại hơn, bình thường loại chuyện này đều giao cho em ấy đi làm, hôm nay lại không biết đã chạy đi đâu rồi? Tần Đông Nhạc biết cảm xúc mấy ngày nay của Trọng Nham không tốt, chẳng lẽ thấy trong hội trường đông người, nên đã ra ngoài nghỉ ngơi rồi?

Tần Đông Nhạc lấy di động ra gọi điện cho Trọng Nham, không ngờ đối phương lại tắt máy. Tần Đông Nhạc trong lòng lộp bộp, bỗng nhiên cảm thấy không ổn. Trong tình cảnh này, Trọng Nham sẽ không không nói một tiếng mà bỏ đi, hơn nữa trước khi ra ngoài anh đã kiểm tra di động của Trọng Nham, pin đầy, nếu không có chuyện ngoài ý muốn hẳn sẽ không tắt máy.

Tần Đông Nhạc lập tức thông tri cho Lâm Quyền, kêu cậu ta triệu tập bảo vệ đi tìm Trọng Nham, Lý Thừa Vận nghe được tin này cũng có chút hoảng hốt, vội vàng tìm quản lý phụ trách sai người xuống phòng điều kiện xem lại băng ghi hình.

Mấy phút sau, Tần Đông Nhạc dẫn theo mấy người bảo vệ xuống lầu kiểm tra tới phòng vệ sinh khu vực nghỉ ngơi của nhân viên tìm được bộ lễ phục màu đen Trọng Nham mặc lúc tối. 2 cúc áo lễ phục bị bung ra, áo sơ mi bị xé rách, giày và di động cùng với quần dài đều bị nhét trong thùng rác.

Tần Đông Nhạc tay chân lạnh lẽo nhìn áo sơ mi trắng tinh có một vết máu, trong lòng liền cuồng nộ.

Lúc này chỉ cách tiệc rượu không đầy nửa giờ đồng hồ, huống chi nơi này còn là địa bàn của Lý thị, Tần Đông Nhạc quả thực không tưởng tượng nổi ai dám dùng mảnh khố liễu lĩnh đến mức này, không coi ai ra gì đem người đi?!

Tần Đông Nhạc lấy di động ra, đầu ngón tay khẽ run rẩy, dựa vào trí nhớ ấn gọi một dãy số, anh từng cho rằng vĩnh viễn đời này mình sẽ không bao giờ dùng đến số di động kia, “Gửi thủ hạ tinh nhuệ nhất của mày cho tao, hiện tại, ngay lập tức! Nhanh! Nhanh! Nhanh!”

Hết

90. Chương 90: Ba Đứa Con

Trọng Nham biết bản thân thật sự sống lại một lần, nhưng trong cuộc sống của cậu, những người xuất hiện bên cạnh cậu một số có chút thay đổi, một số vẫn giữ nguyên bộ dáng như vậy. Tỷ như cách sống của cậu đã được cải biến cho nên Lâm Bồi, Tần Đông Nhạc, Lâm Quyền, quý đạo vận mệnh của những người này đều chịu ảnh hưởng của cậu mà có thay đổi, thậm chí Lý Thừa Vận, Lý Duyên Kỳ, Lý Duyên Lâm, vận mệnh của những người này cũng đã có nhiều bất đồng với kiếp trước.

Nhưng có một số việc bắt buộc vẫn phải trải qua giống như kiếp trước, dù sớm hay muộn cũng nhất định phải gặp. Tựa như việc cậu gặp Trương Hách, cho dù kiếp này bọn họ gặp nhau sớm hơn kiếp trước vài năm, nhưng chuyện gì phải đến vẫn sẽ đến. Lại như lần bắt cóc ngoài ý muốn này, cậu vẫn như cũ không thể tránh thoát được.

Trong trí nhớ của Trọng Nham, nó vốn xảy ra vào mấy năm sau, khi đó cậu và anh em Lý Duyên Kỳ Lý Duyên Lâm đang đấu nhau tới người chết ta sống, Lý Duyên Lâm tìm lính đánh thuê tới cũng không xử lý được cậu, đơn giản hoặc là không làm, hoặc đã làm là phải làm tới cùng, thuê người bắt cóc cậu, ném vào trong một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại ô. Lý Duyên Lâm đã thương lượng xong với bọn họ, sau khi nhận tiền chuộc từ Lý gia liền giết chết con tin. Trọng Nham vật vạ trong nhà xưởng cũ kỹ kia khoảng 4 ngày, cuối cùng vẫn là Trương Hách nhờ người tìm được, đem cậu cứu ra.

Sau đó Trương Hách đem toàn bộ kết quả điều tra nói lại cho Trọng Nham, chuyện này đã triệt để chọc giận cậu, khiến cậu và anh em Lý gia đứt khoát xé rách mặt nhau, trước đó bởi vì bận tâm bộ mặt gia tộc mà vẫn bày ra bộ mặt hòa bình giả dối, sau đó không còn tiếp tục duy trì được nữa. Không bao lâu sau, tuôn ra tin Lý Duyên Kỳ gây ra sai lầm nghiêm trọng trong quyết sách đầu tư, Lý Thừa Vận vì trấn an các cổ đông mà không thể không thu hồi một phần quyền lực của anh ta, mà Trọng Nham cũng nhân cơ hội tiến nhập vào cao tầng quản lý của Lý thị.

Đó là... chuyện đã xảy ra rất lâu trước đây.

Trọng Nham nghĩ như vậy, thực không thoải mái vãn vẹo người. Toàn thân cậu bị băng keo quấn chặt như bánh chưng, rồi lại bị ra giường phủ kín bên ngoài nhét vào trong thùng chuyển hàng đưa ra khỏi tòa nhà Hải Thiên, trong lòng thầm nghĩ cậu chán ghét tòa nhà Hải Thiên quả nhiên không phải không có đạo lý. Kiếp trước kiếp này hai lần tao ngộ đều bị bắt cóc ở trong này, xem ra cậu thật sự xung khắc với cái chỗ này. Nếu như có thể tránh được một kiếp này, đời này cậu không muốn bước thêm một bước nào nữa vào cái nơi đó.

Trọng Nham cẩn thận nhớ lại chi tiết lần bắt cóc kiếp trước, bắt đầu dĩ khi đó cậu bị chuốc thuốc, một đường mơ mơ màng màng, chờ sau khi tỉnh lại cả người đã nằm cong queo trong phòng kho nhà xưởng cũ. Trọng Nham chú ý tới điểm khác nhau rất nhỏ này, sau lưng bắt giác dâng lên một tia hàn ý. Đám bắt cóc đó chẳng những không chuốc thuốc mê cậu mà tựa hồ cũng không thêm để ý tới việc bị cậu nhìn thấy tướng mạo của bọn chúng, điều này chứng tỏ bọn chúng rất có thể không tính toán thả cậu ra.

Tám chín phần mười bọn chúng sẽ giết chết con tin.

Trong thùng hàng xóc nảy một chút, rồi lại bị khiêng lên ném vào trong khoang chở hàng phía sau xe tải. Trọng Nham nghe thấy tiếng cửa xe đóng kín lại, tia sáng cuối cùng trước mắt triệt để tiêu thất. Ngay sau đó, chung quanh bắt đầu khẽ lay động, xe tải chậm rãi rời đi, hẳn là đã ra khỏi cửa sau tòa nhà Hải Thiên.

Cùng thời gian đó, Tần Đông Nhạc dẫn người vọt vào buồng vệ sinh khu nghỉ ngơi của nhân viên, trong thùng rác tìm được chiếc áo sơ mi trắng tinh có nhiễm máu.

Vết máu đỏ tươi nổi bật trên chiếc áo trắng tinh cơ hồ khiến Tần Đông Nhạc phát cuồng, nhưng trên thực tế vết máu đó không phải của Trọng Nham. Khi cậu bị người ta kéo vào phòng nghỉ nhân viên, trong quá trình bị kéo vào toilet kéo dài khoảng nửa phút, cũng đủ để cậu rút được con dao găm giấu trên người ra. Dao găm là do Tần Đông Nhạc đưa cho cậu, ngắn hơn tay Trọng Nham một chút, nhưng phi thường sắc bén. Cho dù một tên trong bọn bắt cóc đang muốn lột quần áo cậu ra có phản ứng nhanh đến mấy thì vẫn bị con dao trong tay cậu đâm bị thương bả vai. Tên cướp bị đau gào rống lên nhưng vẫn không buông cậu ra, ngược lại càng hung hãn mà cho cậu hai cái bạt tai, khiến trước mắt Trọng Nham ngàn sao lấp lánh, miệng còn chảy máu. Rốt cục xác định dựa vào bản thân để trốn thoát khỏi bốn tên đồ con giá trị vũ lực rất cao này là không có khả năng.

Trọng Nham bắt đầu cân nhắc nguyên nhân hậu quả chuyện này. Cậu có chút hoài nghi kẻ chủ mưu đứng sau lần bắt cóc này liệu có phải là Trương Hách hay không. Bởi vì anh em Lý gia lúc này một vẫn đang an ổn ngồi trên cái ghế giám đốc Lý thị, một đang du học nước ngoài, cậu đã bày tỏ rõ ràng mười phần lập trường của mình, giữa bọn họ hoàn toàn không tồn tại lợi ích phân tranh, ai ăn no rửng mỡ mà đi bắt cóc chơi?

Nhưng nếu là Trương Hách, dường như cũng có chút không hợp lý. Trương Hách muốn bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ, muốn chiếm đoạt đồng đồ cổ Lý Thừa Vận vừa thu vào tay, vậy hẳn ta bắt cóc cậu có tác dụng gì? Hẳn ta lại không bị ngu, không thể không biết Lý gia tuyệt đối sẽ không vì một đứa con riêng bên ngoài mà trả giá lớn như vậy.

Nếu không phải là huynh đệ Lý gia, không phải Trương Hách, như vậy khả năng còn lại cũng chỉ còn có “nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên”. Trọng Nham suy đoán có lẽ người bọn họ muốn bắt chính là Lâm Bồi, chẳng qua Lâm Bồi vẫn luôn ở trong hội trường đông người, không dễ xuống tay, cho nên mới chuyển phương án mà xuống tay bắt cóc khi chính mình đơn độc. Cũng phải nói là do cậu quá xui xẻo đi, ai kêu cậu nhất định phải tới cái WC kia đi vệ sinh, mà WC ở trong hội trường lại đang quét dọn? Trọng Nham nhớ lại vị quản lý dẫn cậu xuống nhà vệ sinh nhân viên giải quyết vấn đề kia, lúc trước ở trong đại sảnh Hải Thiên cậu đã gặp qua ông ta, còn từng thấy ông ta báo cáo công việc với Lý Thừa Vận.

Con người thường thường khi nhìn thấy người quen tại một số nơi xa lạ sẽ thả lỏng cảnh giác. Trọng Nham đã nhận định mình và Lý thị không có gút mắc lợi ích, cho nên cậu cũng không chút đề phòng mà thần nhiên đi lại trên địa bàn Lý thị. Ai ngờ Đại lão bản Lý Thừa Vận vẫn đang tọa trấn tại hiện trường mà vẫn có thể phát sinh loại chuyện này?

Theo phỏng đoán, vậy có khả năng chuyện bắt cóc đời trước cũng là do tên nội gian này đem bán mình? Đời trước gã bán mạng vì hai anh em Lý gia, lần này là vì ai?

Bất ngờ xảy ra chuyện, mấy người vô pháp đi lại trong hội trường góp vui. Những chuyện vụn vặt còn lại đều giao hết cho Lâm Bồi tạm thời vẫn chưa biết gì giải quyết, Lâm Quyền vẫn tiếp tục phục trách công tác bảo an, cũng thuận tiện bảo vệ Lâm Bồi, phòng ngừa có người lại thừa dịp lộn xộn mà gây ra chuyện gì ảnh hưởng tới anh. Lý Thừa Vận đang ở trong phòng điều khiển xem lại camera theo dõi, lo lắng bất an chờ viện quân, còn Tần Đông Nhạc thừa dịp khoảng thời gian này tìm kiếm khắp lầu trên lầu dưới, cuối cùng tìm thấy hai nhân viên bảo vệ đang bị nhốt trong phòng kho. Bọn họ bị đánh ngất xỉu trói chặt ở trong, đồ vật trong phòng kho cũng bị kẻ gian lục lọi hất tung loạn xạ, cụ thể tổn thất những gì để sau kiểm kê lại mới biết được, nhưng Tần Đông Nhạc suy đoán bọn bắt cóc tìm tới chỗ này hẳn là muốn kiểm mảy bộ đồng phục nhân viên đi.

Lý Thừa Vận trước hết cho người đưa Lý Duyên Kỳ và Lý Thừa Vận về nhà chính Lý gia, còn ông ở lại Hải Thiên, vừa chờ đợi tin tức, vừa tích cực liên lạc với mấy sĩ quan cảnh sát cấp cao mình quen biết. tuy rằng chuyện Trọng Nham mất tích còn chưa đủ 24 giờ, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, Lý gia lại là đại gia tộc có ảnh hưởng kinh tế ở trong nước, cảnh sát không thể không coi trọng.

Đang lo âu, di động Lý Thừa Vận đột nhiên vang lên, Lý Thừa Vận còn cho rằng là cảnh sát gọi tới, không ngờ vừa ấn nghe mới biết được là trợ lý của Lý Duyên Kỳ gọi, tiểu trợ lý cũng đang bị hoảng sợ, điện thoại vừa kết nối liền hoảng loạn kêu lên: “Lý tổng! Đại thiếu gia cùng tứ thiếu gia xảy ra chuyện rồi!”

Thân thể Lý Thừa Vận chấn động một chút, vội vàng bám vào cái bàn bên cạnh chống đỡ: “Xảy ra chuyện gì?”

“Khi chúng tôi đang đi, có hai chiếc xe chặn trước chặn sau, đến đường Xuân Giang bị chúng chặn lại. Lái xe vừa mới giảm tốc độ thì bên cạnh xe đã có người cầm súng chĩa vào, buộc chúng tôi phải xuống xe. Vệ sỹ phản kháng, chúng nổ súng ngay tại chỗ, hiện tại còn không biết tình huống thế nào. Đại thiếu gia và Tứ thiếu gia xuống xe, tứ thiếu gia bị dọa sợ, không giữ được cảm xúc, giống như nổi điên mà chạy ra ngoài, bị bọn chúng bắt lấy, đại thiếu gia xông lên cứu lại, trong lúc đánh trả tên cướp lại bị chúng... bị chúng bắn một phát súng trúng bụng... hiện tại đang được đưa đi cấp cứu, tứ thiếu gia đã bị bọn chúng mang đi...”

Lý Thừa Vận đã không còn nghe được cậu ta nói gì sau đó. Chưa tới một giờ, ba đứa con của ông đều xảy ra chuyện, ai lại có tâm tư ác độc như vậy, đây là muốn Lý gia tuyệt tự sao?!

Tần Đông Nhạc đến gần, những gì trong điện thoại anh cũng đã nghe được bảy tám phần, thấy cả người Lý Thừa Vận không ổn, vội nhắc nhở ông: “Là cùng một người làm, hai bên đã sớm có chuẩn bị, không có khả năng bên này vừa bắt cóc Trọng Nham, lại quay sang bên kia bắt cóc Lý thiếu gia. Khẳng định trong nội bộ Hải Thiên có nội tặc, Lý thiếu gia bên này vừa rời đi, bên ngoài đã biết tin để hành động.” Nói không chừng bọn cướp đã tính toán bắt người ngay trong tiệc rượu, chẳng qua huynh đệ Lý gia vẫn luôn ở trong hội trường, không dễ xuống tay, lúc này mới chọn Trọng Nham một mình đơn độc.

Tòa nhà Hải Thiên là sản nghiệp Lý thị, Lý Thừa Vận vừa nghĩ tới là do thủ hạ mình ăn cây táo rào cây sung, liền tức giận muốn giết người, vị Quản lý này giờ vẫn ở trong phòng điều khiển nghe ngóng tin tức, lúc này chân cũng đã mềm nhũn, còn không đợi Lý Thừa Vận mắng chửi, liền vội vàng xung phong đi nhận việc triệu tập toàn bộ nhân viên, sắp xếp điều tra nhân viên phục trách trong ngày hôm nay. Thời gian này, viện binh Tần Đông Nhạc gọi tới cũng đã đến.

Người Tần Đông Nhạc tìm đến là Triệu Sấm, Triệu Sấm lén lút mở một công ty vệ sỹ, bởi vì hắn đang tại ngũ cho nên việc quản lý công ty giao cho một người anh họ của hắn. Trong công ty hầu như đều tuyển bồi đội đặc chủng xuất ngũ, chuyên môn nhận nhiệm vụ bảo an cho các nhân vật nổi tiếng, cấp cao. Lúc này Tần Đông Nhạc không còn tin tưởng ai ngoài bọn họ.

Triệu Sấm dẫn người đi vào tòa nhà Hải Thiên, quân binh được huấn luyện nghiêm chỉnh tự động chia làm hai hướng hành động, một đội điều tra hiện trường, đội còn lại tiếp nhận công việc trong phòng điều khiển, bắt đầu phân tích tình hình sự việc, không bao lâu liền xác định được con đường thoát thân của bọn bắt cóc — trước khi bọn họ đến, Tần Đông Nhạc đã suy đoán sơ qua con đường bọn bắt cóc sử dụng, nhưng anh lại không có biện pháp lấy được bằng ghi hình theo dõi chiếc xe tải quét dọn vệ sinh của bọn bắt cóc chạy qua trên đường cao tốc, anh không có quyền hạn này. Mà cảnh sát lại vì đang đúng thời điểm kẹt xe mà chưa tới được.

Triệu Sấm đơn giản thuyết minh lại tình hình cho Tần Đông Nhạc và Lý Thừa Vận: “Là do dân chuyên nghiệp làm. Xuống tay ngoan chuẩn (độc ác chuẩn xác), một kích đắc thủ liền nhanh chóng rút lui. Còn về vết máu trên áo sơ mi, hẳn không phải máu người mặc, rất có thể là do máu người bên cạnh phun ra bắn lên. Đường nhiên điều này còn cần phải kiểm tra nhóm máu mới có thể ra kết luận cuối cùng.”

Tần Đông Nhạc sau khi tỉnh táo lại cũng chú ý tới những nơi không có vết máu bắn lên, cũng xác nhận Trọng Nham rất có thể không bị thương. Nhưng kết luận này cũng không khiến anh cảm thấy tốt hơn chút nào. Đầu đã đổ máu, đủ thấy tình hình lúc đó nguy hiểm thế nào, không dao không súng lại có thể khiến cho người chảy máu. Tần Đông Nhạc là chuyên gia, nghĩ tới Trọng Nham đang gặp nguy hiểm, rất có khả năng sẽ vì chuyện này kích thích mà lần thứ hai bạo phát, Tần Đông Nhạc hận không thể lập tức tóm được bọn bắt cóc rồi từng chút từng chút bóp chết bọn chúng.

Những người chuyên nghiệp đã tới, Lý Thừa Vận có ở lại Hải Thiên cũng không có tác dụng gì, trong lúc chờ người tới đón, ông nói chuyện qua với Tần Đông Nhạc, tính toán tới bệnh viện trước, xem tình hình của Lý Duyên Kỳ thế nào. Khi đang nói chuyện, di động của Lý Thừa Vận đột nhiên vang lên, trên hình nền là một dãy số lạ.

Triệu Sấm làm thủ thế ra hiệu, ý bảo ông đợi chút để nhân viên kỹ thuật chuẩn bị sẵn sàng tìm ra tín hiệu điện thoại rồi mới ấn nghe. Đến khi nhân viên kỹ thuật kia gạt đầu, mới ra hiệu cho Lý Thừa Vận ý bảo, ông nghe điện thoại đi.

Chốc lát, trong lòng Lý Thừa Vận dâng lên một cỗ dự cảm không lành. Nắm chặt di động vẫn ơ ơ chần chẫn, ông lại bất giác không dám nhận. Lý Thừa Vận một tay đè chặt thái dương căng thẳng, một tay ấn nghe điện thoại, hít sâu một hơi nói: “Ai đó? Tôi là Lý Thừa Vận.”

Di động mở loa ngoài, mấy người đang ở trong phòng đều nghe được rõ ràng, một giọng nói đã qua xử lý âm thanh vang lên, thoáng có chút dồn dập nói: “Lý tổng, nói ngắn gọn, chuẩn bị tiền chuộc đi. Tôi muốn không nhiều lắm, chỉ cần đồng đô cổ ông mới mang về từ nước ngoài kia đổi lấy tính mạng của 3 đứa con ông.”

Lý Thừa Vận tựa như sét đánh ngang tai: “Mày nói gì?!”

“Ba đứa con ông,” người nọ càng nhấn mạnh vào con số “ba”: “Vị tiểu công tử yếu điệu của quý phủ, tam thiếu gia mới lộ diện trong cuộc thi hoa lan, còn có nhị thiếu gia mới từ Pháp quốc trở về.”

Thân thể Lý Thừa Vận hơi run rẩy, cũng không biết là do phần nộ hay là sợ hãi.

“Chỗ bọn tôi có một đoạn băng ghi âm...” người kia nói thêm: “Không tin ông có thể nghe một chút.”

Hết

91. Chương 91: Một Nồi Lẩu

Trong điện thoại vang lên chút tạp âm, lại lập tức vang lên tiếng khóc nức nở, giọng nam hài trong trẻo bao hàm sự sợ hãi tội độ gào khóc thảm thiết: “Ba ba! Ba ba! Ba tới cứu con! Ba mau tới cứu con!”

Tiếng gào khóc bị cắt đứt, ngay sau đó là một thanh âm mờ mịt hô lên: “Các người là ai? Muốn dẫn tôi đi đâu? Vệ sỹ! Vệ sỹ...” sau đó là những thanh âm ư ư mơ hồ không rõ, hiển nhiên là bị người bịt miệng.

Vài giây sau, lại vang lên một giọng nổi giận: “Nói, nói, nói con mẹ chúng mày ấy! Có cái éo gì mà nói?! Hại lão tử bỏ lỡ kỳ thi hóa học, chờ tới khi về phải thi lại...”

Thanh âm hùng hùng hổ hổ rất nhanh bị cắt đứt, lại đổi thành một giọng nam âm trầm: “Nghe rõ chưa? Nghe rõ thì mau về chuẩn bị đồ đi, nhớ kỹ, cấm gọi cớm!”

Điện thoại cắt đứt, Lý Thừa Vận giống như con thú bị bao vây, đi đi lại lại trong phòng hai vòng, đưa tay muốn ném cái di động ra xa, lại khó nhọc nhịn xuống, nóng nảy cởi luôn cả vạt ném sang một bên, không chịu nổi mà thở hổn hển: “Mẹ nó! Mẹ nó!”

Tần Đông Nhạc cau mày nhìn Triệu Sấm cùng nhân viên kỹ thuật kia, cậu thanh niên kia gạt gạt đầu nói với Triệu Sấm: “Tín hiệu đã tắt, hiện nay chỉ còn giữ được khoảng sáu phút, di động hiện đang tiếp tục đi về hướng nam, phỏng chừng vẫn đang ở trên xe.”

“Tiếp tục theo dõi.”

Tần Đông Nhạc ngăn lại: “Phái người theo dõi Trương Hách.”

Triệu Sấm suy nghĩ một chút, mới kịp phản ứng lại anh đang nói tới ai: “Chính là tên khốn đã chuốc thuốc tiểu lão bản mày?”

“Đúng, chính hắn ta.” Tần Đông Nhạc nhìn thẳng bạn, lại nhìn về mặt nôn nóng của Lý Thừa Vận, kiên nhẫn giải thích: “Trọng Nham gần đây không phải thi hóa, hơn nữa thành tích môn hóa của Trọng Nham rất tốt không cần thi lại. Em ấy đang muốn ám chỉ chúng ta, người làm chuyện này chính là Trương Hách — Trương Hách mở một nhà máy hóa chất, trong số những người chúng ta quen biết chỉ có hắn ta là đáng nghi nhất.”

Trong lòng Lý Thừa Vận đột nhiên run lên, nháy mắt có cảm giác ghen tị khó nói nên lời. Ông không biết Trọng Nham học hành thế nào, mỗi lần hỏi về đề tài này, Trọng Nham đều thập phần không kiên nhẫn. Hiện giờ ngẫm lại, Trọng Nham tuy rằng không thích nói nhưng ông cũng có thể thông qua những con đường khác để tìm hiểu chuyện học hành của con mà? Đến Tần Đông Nhạc là người ngoài còn biết rõ, còn ông là cha lại không hề hay biết... xem ra, Trọng Nham lãnh đạm với ông cũng không hoàn toàn không có đạo lý.

Triệu Sấm tập hợp tin tức bọn họ cung cấp, lại chia thủ hạ ra làm hai hướng, một đội điều tra bên chỗ Trương Hách, một đội truy tìm theo tín hiệu. còn Triệu Sấm thì liên lạc trao đổi với cảnh sát phụ trách vụ này. Bọn họ dù chuyên nghiệp nhưng nhân thủ có hạn, tốt nhất vẫn nên kết hợp với lực lượng cảnh sát.

Lý Thừa Vận tâm loạn như ma, thấy Tần Đông Nhạc định đi cùng Triệu Sấm ra ngoài, vội vàng giữ anh lại: “Lão gia nhà ta đã nhờ Bạch tướng quân hỗ trợ, điều vài người tới đây, ta cũng đã nói chuyện với bên kia rồi, người do cậu phụ trách.”

Tần Đông Nhạc hơi ngẩn ra, rồi rõ ràng gật đầu: “Được.”

Lý Thừa Vận nhắm mắt lại: “Ta chờ ở đây.”

Trong lòng Tần Đông Nhạc bỗng nhiên có chút đồng tình với ông ta, anh chỉ lo lắng cho một mình Trọng Nham cũng đã khiến lực phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, còn Lý Thừa Vận thì phải lo an nguy cho tận ba đứa con và một đứa đang nằm trong phòng cấp cứu, tình hình không rõ. Anh vỗ vỗ cánh tay Lý Thừa Vận, an ủi ông ta: “Bác đừng nôn nóng, mọi chuyện còn chưa quá nguy cấp. Bác ở đây cũng không giúp được gì, vẫn nên tới bệnh viện thăm đại thiếu gia đi. Miễn cho không yên lòng.”

Lý Thừa Vận mệt mỏi gật đầu: “Được, giữ liên lạc.”

“Giữ liên lạc.”

Trọng Nham bị nhốt trong thùng xe một đường xóc nảy, nửa đêm còn đổi xe một lần. Chung quanh tối đen, trên đầu cậu còn bị phủ cái ra giường, cái gì cũng nhìn không thấy. trên người cậu chỉ có một bộ đồng phục nhân viên khách sạn đơn bạc, tuy rằng có phủ thêm cái ra giường cũng không thể nào giữ ấm được, giờ bị ném trong thùng xe suýt nữa bị đông chết. Đến lúc này, Trọng Nham đơn giản thả lỏng tâm tư, cố sức tìm một tư thế thoải mái nhất trong cái thùng hàng miễn miễn cưỡng cưỡng ngủ trong chốc lát.

Khi sắc trời không rõ, xe rốt cục ngừng lại.

Cái ra giường trên đầu được xốc lên, Trọng Nham nháy mắt mấy cái, nương theo ánh nắng mỏng manh nhìn thấy một gương mặt nam nhân lãnh túc khoảng trên ba mươi tuổi, dáng người trung bình, nhưng khuôn mặt mang theo một cỗ lệ khí, là người Trọng Nham trước nay chưa từng nhìn thấy, đương nhiên cũng không phải là bọn bắt cóc hay bọn cướp ở kiếp trước.

Trọng Nham không biết phát hiện này đối với cậu mà nói rốt cuộc là tốt hay là xấu.

Nam nhân xách Trọng Nham từ trong thùng hàng đi ra, kéo cậu xuyên qua một cái sân, đi tới một căn nhà hai tầng rách nát nằm cách đó không xa. Trọng Nham bị gã kéo đi, vừa thất tha thất thểu đi về phía trước vừa nhân cơ hội quan sát hoàn cảnh chung quanh. Cái sân rộng khoảng 200 mét vuông, hoàn toàn trống không, xung quanh lớp gạch, cỏ dại mọc đầy, cách đó không xa, căn nhà hai tầng không biết bị bỏ hoang bao lâu, cửa sổ cũng đã bị nứt vỡ, tường gạch xung quanh thì nhăm nhở gỗ ghề. Bên sườn tòa nhà, trên đất còn đầy vết dầu mỡ để lâu ngày, nhìn qua đã thấm sâu vào trong đất, dường như trước đây nơi là là một nhà xưởng sửa chữa. Bên trong bên ngoài đều im ắng, thậm chí còn không nghe thấy tiếng động cơ ô tô trên đường, cảm giác thật phần hẻo lánh.

Lực tay nam nhân đang kéo Trọng Nham khá lớn, có thể dễ dàng kéo một thanh niên cao hơn hẳn gã đi vào bên trong. Nắng sớm chiếu xuống, nhưng hành lang vẫn thập phần tối đen, nam nhân cước bộ không ngừng đi ngang qua cửa nhà, dọc theo hành lang đi tới trước, tới căn phòng cuối hành lang mới dừng lại, lấy chìa khóa ra mở cửa, không nói một lời tổng Trọng Nham vào trong.

Cửa phòng phía sau cậu râm một tiếng đóng lại.

Trọng Nham mất thăng bằng ngã đập mặt xuống mặt sàn xi măng thô ráp, từ xương gò má đến bả vai đều âm ỉ đau rất. Cú ngã này cũng thực mạnh, quần áo trên người cậu đơn bạc, cánh tay, khuỷu tay và đầu

gối đập xuống nền nhà đau tới khó thở.

“Cậu không sao chứ?” cách đó không xa có một người gọi cậu: “Trọng Nham?”

“Không có việc gì.” Trọng Nham khó khăn đứng lên, gian phòng này có một cửa sổ nhỏ ở phía tường nhìn ra sân, cửa sổ thủy tinh không biết đã để bao lâu mà có một lớp bụi thật dày, dù nắng sớm thản nhiên chiếu vào, cũng vẫn đen mờ một mảng. Chờ tới khi mắt cậu thích ứng được với căn phòng u ám, Trọng Nham phát hiện trong phòng còn có hai người nữa.

“Ai vậy?” Trọng Nham cảm thấy giọng người vừa nói chuyện kia nghe có chút quen tai.

Không đợi người người nọ nói chuyện, lại nghe thấy một tiếng khóc thút thít khác. Trọng Nham có chút nghĩ, tiếng thút tha thút thít nức nở này hình như... cũng có chút quen tai.

“Là tôi.” Người lúc trước lên tiếng tựa hồ có chút thở dài: “Lý Duyên Lân.”

Trọng Nham chấn động.

Tiếng khóc thút thít càng lúc càng lớn, không cần nó mở miệng, Trọng Nham cũng đoán được nó là ai: “Lý Ngạn Thanh? Xảy ra chuyện gì? Sao y như một nồi lẩu* thế này? Lão Đại nhà mấy người đâu?” (một nồi lẩu: đại ý đem những người không có bất luận quan hệ gì ở cùng với nhau để xử lý.)

“Trúng đạn.” Lý Duyên Lân thần sắc nôn nóng, đôi mắt hơi hơi đỏ lên: “Hiện tại không biết thế nào.”

“Tôi còn tưởng là do Mặc Lan của công ty chúng tôi khiến người ta ghen ghét. Hiện tại xem ra hẳn không phải rồi.” Trọng Nham cũng có chút phiền lòng: “Đều là do Lý gia mấy người gây chuyện, khiến một thằng siêu cấp xui xẻo như tôi cũng bị liên lụy vào.”

Lý Ngạn Thanh khóc nức lên: “Sao anh lại có thể nói như vậy?”

“Sao tao không thể nói vậy?” Trọng Nham thấy thằng ranh Lý Ngạn Thanh này liền cực kỳ phiền chán, so với anh em Lý gia còn phiền hơn, chỉ cần nghe nó nói là đã muốn phát hỏa: “Mày im mồm đi, tự trốn trong góc mà khóc đi. Mày thì biết cái éo gì? Đúng rồi, Lý lão đại tối nay đi cùng với mày đúng không? Vậy sao anh ta bị trúng đạn còn mày không có việc gì?”

Lý Ngạn Thanh nghẹn ngào một chút, không biết nghĩ tới điều gì, yên lặng co vào một góc không lên tiếng.

Trọng Nham hỏi Lý Duyên Lân: “Còn anh không phải đang ở Pháp sao? Về lúc nào? sao vừa về đã bị người ta tóm được vậy?”

Lý Duyên Lân nửa ngày không động, Trọng Nham chú ý tới tay anh ta đang bị trói sau lưng, y phục trên người có chút hỗn độn, tóc tai lộn xộn, đôi mắt hơi đỏ lên, tựa như đang cố gắng ngăn nước mắt chảy ra.

Trọng Nham phiền nhất là nhìn thấy người ta khóc: “Anh không muốn nói thì thôi.”

“Không có gì không thể nói.” Lý Duyên Lân hấp hấp cái mũi: “Cuối tuần là sinh nhật mẹ tôi, tôi xin phép trở về.”

“Sinh nhật của bà ấy, rất nhiều người biết phải không?” Trọng Nham nhú mày: “Tin tức là từ đâu lộ ra?”

Lý Duyên Lân đỏ mắt gục đầu xuống, hiện tại đầu óc cậu đều là anh hai Lý Duyên Kỳ đang bị thương, không còn tâm tư nào mà đi suy nghĩ những cái khác. Mà ở trong sợ hãi hồi lâu, trong lòng cậu lại bất giác sinh ra một tia áy náy khó hiểu. cậu vì muốn Lý Duyên Kỳ có thể buông tay mà thể hiện ra năng lực thật sự của mình nên mới lựa chọn rời đi, cậu không muốn mình là nhược điểm của anh hai, nhưng vì cái gì mà cậu vừa mới có ý định trở về lại xảy ra chuyện này chứ?

Trọng Nham không để ý tới tâm tư kỳ quái của Lý Duyên Lân, trong đầu đều là suy nghĩ đến tột cùng là ai tiết lộ tin tức Lý Duyên Lân về nước ra ngoài? Số người biết được tin Lý Duyên Lân về nước hẳn là không nhiều lắm, mà những người này phải có quan hệ với Trương Hách... chắc không phải là Trình Du đi? Bà ta là mẹ ruột của Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân, trừ phi bà ta điên rồi...

Trọng Nham nghĩ thầm, chẳng lẽ trong nhà chính Lý gia cũng có nội tặc?

Vậy Lý Thừa Vận có biết không?

“Nghe tôi nói này...” Trọng Nham nhìn hai người kia, một chỉ biết khóc, một chỉ mãi suy nghĩ đầu đầu, muốn làm chuyện gì đó đành phải dựa vào bản thân cậu thôi: “Những người này đến mặt cũng không thêm che, chúng tôi bọn chúng không có ý định để cho chúng ta còn sống ra ngoài. Chúng ta nghĩ thử biện pháp thoát ra xem, nếu chờ tới khi bọn chúng lấy được tiền chuộc, chúng ta liền xong đời!”

Trên mặt Lý Ngạn Thanh lộ ra biểu tình sợ hãi, lại cố gắng trấn định mà cười nhạt phân tích của cậu: “Ở Hongkong ai ai mà không gặp phải chuyện này? Cuối cùng không phải đều được cứu về đó thôi? Anh đừng có mà dọa chúng tôi.”

Trọng Nham trừng mắt lườm thẳng nhai một cái: “Nếu chỉ muốn tiền chuộc thì bắt cóc một mình mày là đủ rồi, còn cần gì phải bắt cả bốn chúng ta... đương nhiên, tình huống của Lý lão đại là ngoài ý muốn. Hai người nghĩ đi, nếu không có gì ngoài ý muốn, có phải Lý lão đại lúc này cũng đang bị bắt ở đây hay không?” cậu nhìn biểu tình kinh hãi của hai người kia, từng chữ nhấn mạnh nói: “Đây căn bản không phải là một vụ bắt cóc bình thường. kẻ chủ mưu đứng sau không cần nói nhất định là kẻ thù của Lý gia, gã thật muốn đem nhóm con cháu Lý gia cho hết vào nồi lẩu!”

Lý Ngạn Thanh mở to hai mắt tròn trĩnh, lại nhìn nhìn Lý Duyên Lâm, khóc thút thít một chút, hai bả vai đơn bác khẽ run rẩy.

Lý Duyên Lâm thì đang nghiêm túc suy xét những lời Trọng Nham nói. Lý Ngạn Thanh vừa mới nói, khi xe bọn họ bị chặn ở ngoài đường, những người đó buộc Lý Duyên Kỳ và Lý Ngạn Thanh đồng thời xuống xe, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn...

“Nghĩ xong rồi?” Trọng Nham nhìn sắc mặt của Lý Duyên Lâm liền biết anh ta đã nghĩ rõ ràng, trong mắt cậu cho dù Lý Duyên Lâm có đôi khi lỗ mãng, nhưng vẫn là có đầu óc: “Bọn họ chẳng những không thêm che mặt, còn không chút để ý mà nhốt ba chúng ta chung một chỗ. Điều này đã nói rõ vấn đề.”

Lý Duyên Lâm hỏi cậu: “Cậu có tính toán gì không?”

“Đương nhiên phải nghĩ biện pháp tự cứu mình.” Trọng Nham chắc như đinh đóng cột nói: “Chẳng lẽ đem hy vọng ký thác trên người bọn bắt cóc kia, trông cậy vào lòng từ bi của bọn chúng?”

“Chúng ta chỉ có ba người.” Lý Ngạn Thanh cố sức đứng lên, nhón mũi chân nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mấy bóng người đi qua đi lại, sợ hãi mà quay đầu lại nhìn hai người anh trai lớn tuổi hơn nó: “Bằng không chờ một chút. Ba ba sẽ nghĩ biện pháp cứu chúng ta ra ngoài.”

Trọng Nham ở trong lòng thầm mắng một câu: đồ nhu nhược, lại quay đầu nói với Lý Duyên Lâm: “Còn anh?”

Lý Duyên Lâm ngẩng đầu nhìn thẳng Trọng Nham, trong ánh mắt vốn bàng hoàng đầy bi thương đã được thay thế bằng sự kiên định: “Tôi nghe cậu.”

Trọng Nham không khỏi mỉm cười: “Được. chờ chút, tôi tìm cơ đi ra ngoài một chuyến, trước mắt phải kiểm tra địa hình đã.”

Hết

92. Chương 92: Biện Pháp

Tần Đông Nhạc xuống xe, khẽ ấn ấn hai cái ở tai nghe.

“Trước mặt cậu, hướng 2 giờ, sáu trăm mét.”

Tần Đông Nhạc quay lại ra hiệu với mấy người sau lưng, mấy đại hán giống như cú đêm vô thanh vô tức lách mình ẩn vào trong bóng tối mờ mờ lúc rạng sáng.

Nơi này là một khu đất hoang gồ ghề rộng lớn, xa gần có những ao nước lớn nhỏ không đồng nhất, Tần Đông Nhạc nhất thời không dám chắc chắn đây là ao hồ bỏ hoang hay là vẫn có người thuê để nuôi cá. Hoặc có lẽ do thời gian còn sớm mà tầm nhìn phóng ra xa cũng không hề thấy bất cứ một ai đi lại.

Trên mặt đất, đoàn người nhanh chóng di chuyển như những bóng ma, sau khi vượt qua sườn núi toàn rác rưởi hư hư thực thực, chỉ nhìn thấy hai hồ nước liền nhau, ở giữa bờ ruộng có một tòa nhà thấp đơn độc đứng vững, giờ khắc này, chỉ có ánh đèn từ khe hở chiếc cửa sổ chiếu ra.

Tần Đông Nhạc ra hiệu cho cả đội dừng lại, phái mấy người trinh sát tới gần tìm hiểu. Mất phút đồng hồ sau mang về tin tức: trong ngoài có hai gian phòng, một gian có bốn người, một gian 2 người, đều là nam nhân, thân phận không rõ.

Tần Đông Nhạc liền chia mọi người thành ba đội nhỏ, một đội bao vây bên ngoài, hai đội còn lại chia nhau bọc hai bên sườn căn nhà. Tần Đông Nhạc tự mình dẫn theo ba người lính đi thẳng vào cửa chính. Điều khiến anh cảm thấy may mắn chính là những người mà Bạch tướng quân cho mượn đều là những binh lính đã từng được anh huấn luyện trước đây, phối hợp hành động với nhau không cần phải nói, vô cùng ăn ý.

Lên tới phụ cận, nghe thấy trong phòng có tiếng nam nhân cãi nhai cần nhần, Tần Đông Nhạc nhắc chân đá văng cánh cửa....

Trọng Nham lại một lần nữa bị người từ bên ngoài đẩy vào trong. Lúc này, cậu coi như đã có kinh nghiệm, dưới chân lão đảo một chút liền đứng vững thân thể. Sau khi cánh cửa phòng phía sau đóng sầm lại, trên mặt nhất thời lộ ra nét vui mừng, ba bước thành hai chạy tới góc tường, đề thấp thanh âm thì thầm với hai người cùng cảnh ngộ: “Tôi có biện pháp!”

Lý Ngạn Thanh thần sắc do dự nhìn cậu, Lý Duyên Lâm hai mắt sáng ngời: “biện pháp gì?”

Trọng Nham nhìn anh ta, lại dừng tầm mắt trên mặt Lý Ngạn Thanh. Lý Ngạn Thanh bả vai co rúm lại, không hiểu sao bỗng sinh ra một loại dự cảm bất hảo, chợt nghe Trọng Nham nói tiếp: “Tôi phát hiện trong WC nam có một cửa sổ thông khí, cách mặt đất khoảng một mét sáu, tôi đã thử rồi, có thể miễn cưỡng cho được nửa người qua, tạng người anh so với tôi to hơn chút, cũng không được.” Cậu chỉ Lý Duyên Lâm một chút, lại nhìn sang Lý Ngạn Thanh, có chút hâm mộ nói: “Chỉ có mày, thân thể trẻ con chưa phát dục là có thể chui qua.”

Lý Ngạn Thanh lộ ra thần sắc kinh hoảng: “Vì sao lại là tôi?!”

Trọng Nham: “...”

Lý Duyên Lâm biết Lý Ngạn Thanh vừa yếu đuối lại nhất gan, lúc này chỉ có thể nhẫn nại dỗ dành nó: “Bọn bắt cóc này có súng, có cơ hội chạy trốn, em không trốn chẳng lẽ ở lại chờ bị giết sao? Em nên biết rằng, em tuổi còn nhỏ, bọn chúng muốn uy hiếp anh hay Trọng Nham để giết gà dọa khỉ, khẳng định sẽ ra tay với em trước.”

Lý Ngạn Thanh sợ ngây người. nó dù sao cũng chỉ là một học sinh cấp 2, vừa mới được đón về Lý gia có mấy tháng, nói tới tình cảm với người Lý gia tự nhiên không sánh bằng Lý Duyên Lâm, huống chi người ta còn có Trình gia – danh môn hiểu hách là nhà ngoại chống lưng. Trọng Nham tuy rằng không thân thiết gì với Lý gia, nhưng anh ta có công ty riêng của mình, có tiền, bọn bắt cóc nói không chừng sẽ giữ anh ta lại để lấy tiền chuộc. Như vậy so ra, với tình cảnh của nó mà nói, ở lại thật sự không phải là ý hay.

“Nghe tao nói này...” Trọng Nham đánh gãy hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ: “Mày từ chỗ này chạy đi, tận lực chạy tới chỗ có nhiều người, tìm mọi cách liên hệ với cảnh sát — điện thoại công cộng ven đường có thể gọi trực tiếp tới số 110, không cần tiền, mày biết không?”

Lý Ngạn Thanh cứng cổ không phục mà trừng trừng nhìn Trọng Nham, trong lòng lại lảng lảng nhớ kỹ điều này. Nó mới không để cho bọn họ biết nó không biết những điều này đâu.

Trọng Nham nhìn Lý Duyên Lâm tỏ rõ không thể nào tin tưởng được cái thằng nhãi con yếu điệu này, miễn cưỡng kiềm chế sự mất kiên nhẫn trong lòng liền đổ thêm dầu vào lửa: “Bọn chúng tan tành khổ khổ bắt cóc được ba người chúng ta, kết quả để sống mất một đứa, hai người còn lại chắc chắn sẽ bị đánh chết. Lý

Ngạn Thanh, nếu mày thật sự không dám đi, vậy để tao đi cho. Vừa rồi tao chỉ thử nửa người, lát nữa thử lại, nói không chừng có thể chui được cả người qua... yên tâm đi, kiên nhẫn chờ đợi, chờ tao ra được bên ngoài rồi sẽ nghĩ biện pháp gọi người tới cứu hai người.”

Lý Ngạn Thanh nghe thấy hai chữ “bị đánh” nhất thời sau lưng cứng đờ: “Tôi đi!”

Lý Duyên Lâm vội vàng cúi đầu, che dấu nụ cười cong cong nơi khóe môi.

Trọng Nham nhất thời vừa lòng: “Được, cứ thế đi, lát nữa Lý Duyên Lâm giả bộ bị trặc chân, muốn Lý Ngạn Thanh đỡ tới wc, chờ hai người đi vào, thằng canh giữ sẽ không ở cạnh ngủi thối — vừa rồi tôi đã thử rồi, gã đập tôi một cước, sau đó ra ngoài cửa chờ. Cửa nhà vệ sinh khép hờ nhưng gã sẽ không nhìn lên qua khe cửa, cho nên động tác của hai người nhất định phải nhanh, nhẹ, không được kinh động tới gã.”

Trọng Nham nhìn hai gương mặt đầy căng thẳng trước mắt, cảm thấy chính mình cũng bị bọn họ lây nhiễm cảm xúc, adrenaline (hormone có tác dụng trên dây thần kinh cảm giác) cũng bắt đầu đại lượng phân bố: “Cái cửa sổ kia tôi đã đẩy rộng ra, anh đỡ Lý Ngạn Thanh từ từ chui qua cái cửa, bờ tường bên ngoài khá gồ ghề, cẩn thận một chút là có thể bám vào treo xuống được.” Trọng Nham nói tới đây, trong lòng cũng thoáng khẩn trương, cái thằng nhãi Lý Ngạn Thanh không thích rèn luyện thân thể này, có thể thuận lợi trốn đi được hay không thật sự khó nói, vì thế cậu sẵn sàng mà bổ sung thêm một câu: “Dưới cửa sổ đều là đất cát, dù có té xuống cũng không sao, đừng sợ, sẽ không đau.”

Lý Ngạn Thanh ừng ực nuốt một ngụm nước miếng.

“Lý Duyên Lâm, anh ở trong nhà vệ sinh cố kéo dài thời gian một chút, tranh thủ để cho nó chạy xa khỏi tầm mắt.” Trọng Nham nhớ lại hình ảnh vừa rồi mình ghé vào cửa sổ nhìn ra: quanh nơi này đều là đất hoang, xa hơn một chút là những mô đất gồ ghề, còn có rừng cây, không biết Lý Ngạn Thanh có thể chạy được bao xa. Trọng Nham thở dài, quyết định không cần suy xét vấn đề khó nhằn này nữa: “Còn tôi sẽ nghĩ biện pháp thu hút sự chú ý của bọn chúng, nhưng cũng không kéo dài được lâu đâu. Lý Ngạn Thanh, mấy anh em đều nhờ hết vào mày đấy.”

Lý Ngạn Thanh rốt cuộc cũng là một nam hài tử, bị hai thanh niên lớn tuổi hơn nó dùng ánh mắt tha thiết trông mong nhìn vào, trái tim nó cũng bắt đầu thỉnh thoảng kinh hoàng đập dồn dập.

“Tốt nhất nên hành động vào lúc chạng vạng.” Trọng Nham nói: “Trời tối sẽ dễ dàng che dấu.” Lý Ngạn Thanh phỏng chừng sẽ không chạy được nhanh, ban ngày ban mặt mà chạy đi, nói không chừng còn chưa ra khỏi khu đất này đã bị bọn chúng tóm trở lại. Nhưng trời tối cũng là một vấn đề lớn, khắp nơi đều tối om, vị tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé này khả năng không có một chút kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn nào, tình hình thế nào rất khó nói. Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa. Dù sao cửa sổ bé như vậy, cậu hay Lý Duyên Lâm trừ phi chặt nửa người đi nếu không không thể chui ra được, còn về biện pháp khác... trong tay bọn bắt cóc có súng, trông coi lại nghiêm ngặt, Trọng Nham thật sự không dám manh động.

Huynh đệ ba người ánh mắt trông mong mà nhìn ra cửa sổ nhỏ, hận không thể làm cho ánh sáng bên ngoài mau mau bị dập tắt. Ban ngày rốt cuộc đi qua, hoàng hôn buông xuống, Trọng Nham lần đầu tiên trong đời chủ động giang tay ôm lấy hai người anh em cùng cha khác mẹ của mình.

“Không phải luôn nói tà không thể thắng chính đó sao.” Trọng Nham xiết chặt vòng tay: “Ông trời nhất định sẽ đứng về phía chúng ta.”

Hai mắt Lý Ngạn Thanh nhất thời đỏ ửng.

Đôi mắt Lý Duyên Lâm cũng hơi đỏ lên.

“Được rồi, giữ vững tinh thần.” Trọng Nham buông hai người bọn họ ra, đi tới đá rầm rầm lên cánh cửa phòng, tên thủ vệ canh giữ bên ngoài không chút kiên nhẫn quát âm lên: “Chuyện gì?!”

“Có thể gọi lão đại của mày tới không?” Trọng Nham gân cổ họng đáp lại: “Tôi biết mấy người muốn cái gì, tôi biết nội tình. Có thể nói chuyện không?”

Bên ngoài vang lên mấy tiếng thì ào ào nhỏ, sau một lát, trên hành lang vang lên tiếng bước chân, cửa phòng khẽ mở ra, một nam nhân gương mặt sứt sẹo xuất hiện. Chính là cái gã đã xách cậu từ trong thùng

hàng ra. Trọng Nham cao thấp đánh giá gã, trong lòng có chút hoài nghi gã đã từng tham gia quân ngũ. Bởi vì gã thường toát ra loại khí tức sắc lạnh như dao, có chút giống với khí tức của Tần Đông Nhạc và Lâm Quyền.

Tầm mắt gã quét một vòng trên ba người, chuẩn xác dừng lại trên mặt Trọng Nham: “Mày gọi?”

Trọng Nham rất nghiêm túc nhìn gã: “Mấy chú đã liên lạc với Lý gia rồi? Muốn cái gì? Tiền mặt? Hay là...” cậu muốn xác minh phỏng đoán mơ hồ trong lòng mình, lưu ý nhìn biểu tình nam nhân nói: “Hay là đồ cổ?”

Đuôi lông mày của gã khẽ động.

Trọng Nham mỉm cười: “Xem ra là đồ cổ.”

Gã ngưng thần nhìn cậu, ánh mắt tối sầm không rõ: “Mày biết cái gì?”

Trọng Nham hỏi lại gã: “Cái người thuê mấy chú có nói gì về đồng đồ cổ đó không? Món nào đáng giá? Giá trị bao nhiêu?”

Gã cúi đầu chăm cho mình một liều thuốc: “Dem những gì mày biết nói nghe chút.”

Trọng Nham mờ mịt nhìn lướt qua gã nam nhân không nói một lời đứng khuất ở trong bóng tối phía sau gã. Canh giữ ba người bọn họ thực chất vẫn luôn là hai người, chính là nam nhân từ đầu tới cuối đều không nói một lời nào, và người luôn đứng khuất trong bóng tối, tựa hồ cố ý ẩn đi cảm giác tồn tại của bản thân. Nếu không phải kiếp trước đã từng gặp gã, nói không chừng Trọng Nham sẽ xem nhẹ sự hiện hữu của gã, mà dồn lực chú ý vào người có cảm giác tồn tại cường đại — tỷ như tên bắt cóc đã từng tham gia quân ngũ này.

Cậu và nam nhân mặt mày tối tăm kia tuy rằng mới gặp, nhưng đời trước cậu đã từng thấy gã chạy loanh quanh bên người Trương Hách. Trọng Nham còn biết gã tên Vương Tập, là trợ lý đặc biệt Trương Hách mang về từ nước ngoài, chuyên môn phụ trách nghiệp vụ đầu tư của hắn ta, là thủ hạ Trương Hách thập phần tín nhiệm. Bởi vì nhìn thấy gã nên lúc bị ghi âm giọng nói, Trọng Nham mới ám chỉ chuyện này có liên quan với Trương Hách.

Trọng Nham bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt: “Mấy người hẳn là được thuê làm đi? Người nọ cho mấy người cái gì? Tiền mặt?”

Gã không nói.

“Vô luận hẳn ta cho mấy người bao nhiêu tiền, cũng không đáng nhắc tới so với đồng đồ cổ đó.” Trọng Nham cười cười: “Không biết đại ca có thể quyết định không? Nếu lời tôi nói hữu ích, có thể đối xử khoan hồng chút không?”

“Còn phải xem lời mày nói có ích lợi gì không đã.” Nam nhân hờ hững nhìn cậu: “Mày vừa nhắc tới đồ cổ? cái đó không dễ ra tay, anh em bọn tao lại không hiểu cái này, thiết giả cũng nhìn không ra, nếu là giả không phải là phí công sao?”

Trọng Nham hỏi lại: “Nếu là hàng giả, người thuê mấy chú sẽ làm lớn chuyện như vậy sao? Đồng thời giết chết bốn đứa con Lý gia, ngay cả một cái đường lui cũng không chừa lại cho mình, hẳn ta hẳn biết rõ làm như vậy sẽ chọc giận Lý gia thế nào, nói không chừng hẳn ta còn có ý định đẩy mấy chú ra làm người chịu tội thay, còn hẳn ta ôm đồng đồ cổ vô giá đó tiêu dao khoái hoạt...”

Vương Tập đứng ở ngoài cửa khẽ ho khan một tiếng.

Nam nhân hơi nhướn mày một chút, lại hạ xuống: “Đừng có ở trong này châm ngòi ly gián, mày rốt cuộc có biết rõ chuyện Lý gia hay không? Không phải đang đùa giỡn ông đây đấy chứ?”

“Không nói trước, chỉ riêng bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ đã là tuyệt phẩm trong đồng đồ cổ đó, định giá lên tới hàng trăm triệu nguyên.” Trọng Nham nhìn lướt qua Vương Tập, quả nhiên thấy sắc mặt gã khẽ thay đổi, đôi mắt âm trầm hung tợn nhìn chằm chằm Trọng Nham, giống như hận không thể xông lên cắn cậu một miếng.

“Đáng giá vậy sao?” nam nhân phả khói thuốc, ánh mắt hơi nheo lại.

“Đương nhiên rồi.” Trọng Nham tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Kỳ thật muốn tiêu thụ đồ cổ cũng dễ thôi. Chỉ cần lặng lẽ đưa đi bán đấu giá, hiện tại thị trường buôn bán đồ cổ cạnh tranh rất lợi hại, các nhà bán đấu giá cũng cạnh tranh làm ăn gay gắt, ai cũng muốn chiếm cho mình một món hời. Hơn nữa, nếu làm như vậy thì khi đồ vật được bán ra sẽ không hỏi được nguồn gốc, đó là quy củ...”

Vương Tập ở ngoài cửa lại ho khan một tiếng.

Tầm mắt Trọng Nham nhanh chóng quét một vòng trên mặt tên bắt cóc, thấy đáy mắt gã toát ra vẻ không vui, cảm thấy thực vừa lòng, tay phải để sau lưng khẽ ra hiệu với Lý Duyên Lâm và Lý Ngạn Thanh ở góc phòng.

Lý Duyên Lâm và Lý Ngạn Thanh khó khó nhọc nhọc đứng lên, tiếp tục sắm vai quý công tử yếu ớt: “Đi vệ sinh.”

Tầm mắt nam nhân quét một vòng trên người cả hai: “Từng đưa đi một.”

Lý Duyên Lâm vẻ mặt vừa khuất nhục vừa ỉn nhẫn: “Trặc chân, không đi được.”

Nam nhân lại nhìn nhìn cả hai.

Lý Ngạn Thanh đỡ cánh tay Lý Duyên Lâm, khẩn trương tới phát run.

Trọng Nham thản nhiên cười cười: “Để bọn họ đi ra ngoài càng tốt, bọn họ đều ở trong nhà chính Lý gia, nếu nghe thấy tôi tiết lộ với người ngoài Lý gia có bao nhiêu bảo vật, nói không chừng còn hận chết tôi ấy chứ.”

Nam nhân do dự một chút, quay người vứt cho tên đồng bọn ở bên cạnh Vương Tập một ánh mắt ra hiệu: “Theo dõi cẩn thận.”

Trọng Nham trong lòng khẽ thở phào, ngay sau đó lại tập trung tinh thần. Bên ngoài miệng nói hươu nói vượn, cố gắng giữ chân cái tên lão đại này ở đây, trong đầu lại chạy tới trên người Lý Ngạn Thanh.

Hết

93. Chương 93: Che Dấu

“Tên cầm đầu tên Lưu Hồ, quê ở vùng nông thôn Hà Bắc, dẫn theo mấy anh em trong họ làm chút mua bán nhỏ, có tiền án trộm cướp, nhưng đều là trộm vặt.”

Tần Đông Nhạc một mối tựa vào tường, từ từ nhắm hai mắt, nhưng bên tai vẫn nghe báo cáo: “Ai thuê? Là ai?”

“Người này họ Tề.” Triệu Sấm nói: “Là người nơi khác tới, trong tay có mấy nhà tắm công cộng ở trung tâm, về phần sau lưng gã còn ai nữa hay không, còn đang điều tra.”

Tần Đông Nhạc như đang ngồi trong chảo dầu, nhất thời không biểu lộ ra tư vị gì: “Còn gì nữa? Nói hết đi.”

“Công ty dịch vụ vệ sinh mà Hải Thiên ký hợp đồng, nửa đường bị bọn họ cướp xe. Hai người bọn mày vừa cứu ra từ trong kho hàng chính là lái xe và công nhân của bọn họ.” Triệu Sấm nói: “Bốn người bọn Lưu Hồ nhận được lệnh đi một chuyến tới Hải Thiên, trong xe rốt cuộc có cái gì bọn họ đều không biết, chỉ nói nhìn thấy một cái thùng hàng. Cảnh sát vừa rồi cũng đã cho lái xe và công nhân vệ sinh xem ảnh chụp của bọn Lưu Hồ, chứng tỏ, xuống tay ở trong tòa nhà Hải Thiên còn có một nhóm khác. Những người này đã khiêng thùng hàng lên xe rồi bỏ đi, Lưu Hồ cũng không biết hướng đi của bọn chúng. Nhưng điện thoại đúng là do Lưu Hồ gọi, ghi âm cũng là do bọn chúng đưa cho gã.”

“Còn gã họ Tề đâu?” Tần Đông Nhạc hỏi Triệu Sấm: “Mấy tên đó sau khi rời khỏi tòa nhà Hải Thiên liền đi bắt cóc Lý Duyên Kỳ và Lý Ngạn Thanh?”

“Hiện tại chỉ có thể nói có khả năng này, tình hình cụ thể còn phải điều tra thêm.” Triệu Sấm thở dài: “Tao biết mày hiện tại không thích nghe nhất là mấy lời này. Nhưng tao cũng không còn cách nào khác, thân phận, chức nghiệp... Mày cũng biết mà.”

“Bớt sàm ngôn đi.” Tần Đông Nhạc nóng nảy: “Trương Hách đâu?”

“Còn chưa có tin tức.”

“Vậy bọn mày cả nửa ngày trời tìm điều tra được cái éo gì?!” Tần Đông Nhạc một quyền đâm mạnh vào bức tường phía sau thằng bạn, thầm nghĩ vừa rồi bắt được người không nên giao ra, để mình tự thẩm vấn có khi còn hỏi ra được nhiều tin tức hữu dụng hơn.

Triệu Sấm vội nói: “Bọn Lưu Hồ lái xe đến giữa đường hội hợp với gã họ Tề, rồi đem thùng hàng chuyển sang một chiếc xe thương vụ. Đồ đều là người của gã họ Tề vận chuyển, lúc ấy có khoảng 5, 6 người, sau khi đối chiếu ảnh chụp, Lưu Hồ nhận ra một người họ Vương. Người này tên Vương Tập, là trợ lý của Trương Hách. Chuyện này có thể khẳng định gã Trương Hách không thoát khỏi có liên quan.”

Nói tới nói lui cũng không có được một manh mối chính xác nào, Tần Đông Nhạc hít sâu một hơi, tận lực khống chế sự nóng nảy bắt đầu dâng lên trong lòng: “Hiện tại trừ bỏ chờ đợi tao còn có thể làm gì?”

“Cảnh sát đã xem lại các băng ghi hình tìm kiếm chiếc xe thương vụ mà Lưu Hồ đã nói.” Triệu Sấm nói thêm: “Hiện tại đã xác định được phương hướng, xe đi về hướng Nam.”

“Người của mày đã đuổi tới đâu rồi?” Tần Đông Nhạc nói: “Tao lập tức qua đó.”

“Lý gia đã chuẩn bị xong xe trở đồ cổ.” Triệu Sấm bổ sung: “Lý Thừa Vận hy vọng mày có thể tự mình áp giải đồng bảo vật đó giao cho bọn bắt cóc.”

“Bảo ông ta tìm người khác đi.” Tần Đông Nhạc một hơi từ chối: “Bọn cướp khi lấy tiền chuộc chưa từng dẫn theo con tin. Ở trong mắt tao, cái gì cũng không quan trọng bằng Trọng Nham.”

Triệu Sấm nhất thời không biết nên nói gì cho phải, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, cậu nhóc Trọng Nham kia ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì thì hơn, nếu nhóc ấy xảy ra chuyện, Tần Đông Nhạc sẽ biến thành bộ dạng gì hắc quả thật cũng không dám nghĩ.

“Triệu Sấm, tao gọi mày tới không phải để bảo hộ đồng đồ rách nát của Lý gia, mà là để cứu người!”

“Tao biết rồi.” Triệu Sấm vội nói: “Mày kêu đội của mày chuẩn bị đi, anh em chúng ta cùng đi cứu tiểu lão bản nhà mày nào!”

Tần Đông Nhạc mệt mỏi day day thái dương, anh đã cả đêm không chợp mắt, chỉ vừa nghĩ tới Trọng Nham đang ở nơi nào đó chờ mình, anh liền không còn chút khí lực.

Trọng Nham, em nhất định phải chờ anh.

Trọng Nham lúc này đang mải ba hoa diễn thuyết ứng phó tên cướp đang dần cảm thấy hứng thú với đồng đồ cổ, lại vừa lo lắng cho hai huynh đệ đang đi vệ sinh ở bên kia rốt cuộc có thuận lợi hoàn thành kế hoạch hay không, tâm lao lực quá độ sắp kiệt sức, lại chợt nghe ngoài cửa vang lên một tiếng động lớn, cửa bị người từ bên ngoài đá vỡ, ngay sau đó cảm thấy hoa mắt, một bóng đen hướng cậu lao tới.

Trọng Nham phản xạ có điều kiện giơ tay ra đỡ, lại bị bóng đen này va chạm mạnh cùng ngã lăn ra đất, văng đầu hoa mắt cố đứng dậy mới nhận ra bóng đen vừa bay tới va vào mình là Lý Duyên Lâm. Trọng Nham trong lòng nảy lên nghi ngờ, xem ra Lý Ngạn Thanh đã trốn thoát thành công rồi, nếu không Lý Duyên Lâm cũng sẽ không bị đánh như vậy. Nhưng tình hình của Lý Duyên Lâm có vẻ không được tốt, mặt mũi bầm dập không nói, ngay cả hơi thở cũng dần yếu đi. Trọng Nham cẩn thận đỡ anh nằm xuống, tay còn chưa kịp dời khỏi vai Lý Duyên Lâm, chợt nghe cái tên canh cửa tức đến khó thở ồ ào gào lên: “Đại ca, cửa sổ không chắc chắn, bị thằng nhãi vương bát đần kia treo cửa sổ chuồn mất rồi!”

Thần kinh căng thẳng bỗng được buông lỏng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tên cướp này giờ ngồi nghe cậu nói chuyện đồ cổ chợt đứng dậy đi tới chỗ cậu, vẻ mặt hiểu rõ, đôi con ngươi lạnh như băng, giọng nói mang vài phần mỉa mai: “Tao vừa rồi còn cân nhắc mày lời kéo tao ngồi tám chuyện bậy bạ rốt cuộc là muốn làm

gì, hóa ra là muốn yểm trợ cho anh em chúng mày thoát thân.” Khi nói chuyện một cước sút mạnh vào ngực Trọng Nham, đá cậu bay ra ngoài, đầu đập vào vách tường phía sau.

Trước mắt Trọng Nham biến thành màu đen, ngực bụng đều đau nhức khiến cậu nhất thời không thể động dậy, một dòng chất lỏng nóng ẩm trào lên cổ họng, không khống chế được mà tràn ra khóe miệng. Trọng Nham bị sắc ho khan liên tục, cả người co rúm lại một chỗ.

Tên đại ca nhìn cả hai nửa sống nửa chết nằm bẹp trên sàn, lạnh như băng hỏi thẳng thủ hạ đằng sau: “Cử người đuổi theo chưa?”

“Thằng tư, thằng năm đã đuổi theo rồi.” thằng canh cửa tựa hồ có chút sợ hãi, hơi chút nịnh nọt mở lời: “Cái thằng bỏ trốn chỉ là một thằng nhóc choai choai, chưa đủ lông đủ cánh. Đại ca yên tâm, nó chạy không thoát được.”

Cái tên được xưng là đại ca cười lạnh một tiếng: “Ngon núi phía sau tuy không cao nhưng lại rất sâu. Đêm xuống đến mấy tay thợ săn có kinh nghiệm nhất cũng không dám lên núi, nghe nói còn có gấu dữ... đoán coi cái thằng nhóc được nuông chiều từ bé kia rốt cuộc có còn sống mà chạy ra ngoài được hay không.”

Trọng Nham âm thầm kêu khổ, chỉ có thể hy vọng là bọn bắt cóc cố ý đe dọa tàn phá ý chí của bọn cậu.

Bọn cướp xoay người ra khỏi phòng.

Trọng Nham bị sắc máu nơi cổ họng, vẫn ho khan không ngừng, mỗi lần ho lại tác động tới chỗ bị đá ở ngực, lực phủ ngũ tạng đều giống như bị bóp chặt lại, đau tới không thở nổi.

Giá trị vũ lực quả nhiên không cùng một đẳng cấp, Trọng Nham run rẩy giơ tay lau đi vết máu ở khóe miệng, tự giễu mà nghĩ, may mắn Lý Ngạn Thanh không ở lại, nếu không phải chịu một cước này, nó đến nửa cái mạng cũng không còn. Cậu cẩn thận lại gần vươn tay vỗ vỗ mặt Lý Duyên Lân, anh ta rằm rì hai tiếng, tỉnh lại.

“Đừng ngủ.” Trọng Nham khàn cổ họng gọi anh: “Trời lạnh như thế, trên người lại có vết thương, nếu còn tiếp tục ngủ nữa chỉ sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại. Lý Duyên Lân, đừng ngủ!”

“Không ngủ,” Lý Duyên Lân bị đánh không nhẹ, khó khăn bám vách tường ngồi dậy: “Em nói xem, Lý Ngạn Thanh có thể chạy thoát không?”

“Có thể.” Trọng Nham đáp như đinh đóng cột, đời trước thẳng tới khi cậu chết Lý Ngạn Thanh vẫn sống nhăn đó thôi, tuy rằng sống không mấy dễ chịu, nhưng có thể tự mở nhà hàng quán bar cho riêng mình, ăn no mặc ấm là không thành vấn đề. Người như vậy, làm sao có thể vô thanh vô tức chết ở trên núi chứ?

Lý Duyên Lân biết hy vọng có chút xa vời nhưng Trọng Nham đã khẳng định như vậy, trong lòng anh cũng không khỏi sinh ra vài phần kỳ vọng.

Hai anh em ngồi tựa cùng một chỗ sưởi ấm cho nhau, chẳng những đói khổ lạnh lẽo, mà cả hai đều bị thương. Thoạt nhìn, thật đúng là nan huynh nan đệ.

Lý Ngạn Thanh trong đêm tối chạy trốn thở dốc không ngừng, ngực lại trướng đau như muốn nổ tung, bước chân cũng càng ngày càng mềm nhũn vô lực, nhưng nó không dám ngừng lại. Nó đã tận mắt nhìn thấy bọn bắt cóc cầm súng bắn vào bụng Lý Duyên Kỳ, thấy bọn bắt cóc đem Trọng Nham cao hơn mét tám tựa như rác rưởi mà ném tới tận chân nó, nghĩ tới những tên cướp hùng hổ hung ác đang đuổi theo đằng sau, hai chân nó liền nhũn như con chi chi. Cơ hồ bị dọa sợ, cho nên nó không dám dừng lại một chút nào, thậm chí cũng không dám chạy chậm lại, sợ giây tiếp theo sẽ có người từ trong bóng tối nhảy ra, một phen tóm cổ nó.

Trên người nó vẫn đang mặc bộ lễ phục đơn bạc đi dự tiệc tối qua, bộ quần áo hoàn toàn không giữ được độ ấm, nếu không phải lúc chui qua cửa sổ, Lý Duyên Lân cởi áo khoác của anh đưa cho nó mặc, có lẽ còn chưa tới hừng đông, nó đã bị đông chết ở trên ngọn núi này rồi. Nó có chút hối hận khi nghe theo cái chủ ý thôi nát của Trọng Nham, chạy tới đây để rồi chịu khổ. Trong tiềm thức của nó, ba ba nó nhất định sẽ tới cứu nó. Nhưng hiện tại có nói cái gì cũng đã muộn rồi, nó thật sự rất sợ hãi, chỉ có thể không ngừng không ngừng chạy thực mạng, thẳng tới bụi rậm trên mặt đất, rốt cuộc vô pháp di chuyển thêm một cm nào tới phía trước.

Bóng tối đen ngòm, đỉnh đầu toàn cây cối rậm rạp che kín bầu trời, vươn tay ra cũng không thể nhìn thấy năm ngón tay mình. Lý Ngạn Thanh tỉnh tường nghe rõ tiếng tim đập kịch liệt trong ngực mình, nó sợ tiếng tim đập như tiếng trống này sẽ kéo truy binh ở phía sau đuổi tới.

Xa xa mơ hồ có ánh sáng chớp lóe lên, nhưng nhìn kỹ lại đó giống như là ảo giác của nó.

Lý Ngạn Thanh không phân rõ phương hướng, chỉ có thể dựa vào bản năng thật cẩn thận sờ soạng hướng tới chỗ đám cây tương đối thưa thớt đi tới. Theo nó thấy, nơi nào có ít cây cối là sẽ có đường đi tới thôn trang gần nhất. Chỉ cần tìm được nơi có người, hết thấy đều dễ làm.

Đây là một đêm dài nhất trong cuộc đời của Lý Ngạn Thanh.

Bóng tối bên người dần trở nên lơ mơ, xa xa truyền tới tiếng cú đêm kêu rên, thi thoảng bị trượt hòn đá hoặc vấp rễ cây dưới chân cộng thêm sự sợ hãi tuyệt vọng vì bị bọn cướp truy đuổi, tất cả trở thành tư liệu sống ám ảnh nó trong một thời gian dài, khiến nó ngày đêm đều gặp ác mộng. Thậm chí, nhiều năm về sau, nó vẫn không thể xác định được trong đêm hôm đó, nó rốt cuộc đã chạy quãng đường bao xa, bởi vì nó chạy từ khi trời tối đen, cho tới khi kiệt sức vì mệt mỗi lúc trời tờ mờ sáng, chờ tới khi tầm nhìn của nó mơ hồ xuất hiện vài bóng người chớp nhoáng, nó đã ngất xỉu tới bất tỉnh nhân sự.

Một chỗ khác trong thành phố, hành lang khu cấp cứu bệnh viện, Lý Thừa Vận tay kẹp điều thuốc, ngơ ngác tựa vào cửa sổ ngắm người. Cách đó không xa trước mắt ông, cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng im ỉm như cũ, chiếc đèn ghi chữ ‘đang phẫu thuật’ vẫn sáng trưng. Con trai trưởng của ông, Lý Duyên Kỳ vẫn đang được chữa trị ở bên trong, sống chết không rõ. Bà Trình Du đã khóc tới cạn nước mắt, gương mặt đỏ đẫm ngồi chờ người một bên, lẳng lặng chờ ca phẫu thuật chấm dứt, chờ đợi một kết quả vui sướng hoặc tuyệt vọng.

Lý Thừa Vận nhớ tới bộ dáng khi mới được sinh ra của Lý Duyên Kỳ, nho nhỏ, tròn ú đầy thịt, đôi mắt đen sáng ngời, lại không thích cười, tựa như nó vừa sinh ra đã biết mình là con trưởng Lý gia, trên vai gánh vác trọng trách, từ nhỏ đã trở nên lão luyện thành thục.

Còn có Lý Duyên Lâm, từ khi sinh ra đã khác hẳn Lý Duyên Kỳ, đặc biệt thích ẩm ỉ, lúc nào cũng phải có người bên cạnh, hơn nửa đêm cũng không chịu đi ngủ, chỉ muốn có người chơi với mình, vừa tắt đèn liền gào khóc, treu đùa một chút liền bật cười.

Lý Ngạn Thanh là đứa nhẹ cân nhất trong mấy đứa nhỏ, từ khi sinh ra đã yếu điệu thích làm nũng, ngay cả lúc khóc cũng như mèo con...

Lý Thừa Vận giật mình hoảng hốt, trong đầu chợt hiện ra gương mặt kiệt ngạo của Trọng Nham. Gương mặt vừa xinh đẹp lại anh khí nhưng bình thường đều là bộ dạng ông cụ non, mặt không đỏ sắc, không biết khi nó vừa mới sinh ra có bộ dạng thế nào. Có thể giống Lý Duyên Kỳ ngoan ngoãn không khóc nháo hoặc giống Lý Duyên Lâm ưa bướng bỉnh, hoặc là...

Lý Thừa Vận vừa nghĩ như vậy, trong lòng đau đốn tựa kim châm.

Đèn “đang phẫu thuật” phụt tắt, Lý Thừa Vận giật mình đứng lên, Trình Du hoảng sợ nhìn ông một cái, run rẩy đi tới trước hai bước, lại dừng lại.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sỹ bước ra ngoài, thần tình mệt mỏi gật gật đầu với bọn họ: “Viên đạn đã được lấy ra, tạm thời không còn nguy hiểm, vẫn cần quan sát thêm.”

Thân thể Trình Du run lên từng hồi, Lý Thừa Vận vội vàng vòng tay ra sau lưng đỡ lấy vợ. Trình Du nhìn ông, đôi môi run rẩy, không tiếng động mà bật khóc.

Lý Duyên Kỳ được đẩy tới phòng hồi sức để quan sát, cách lớp cửa kính thủy tinh, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt anh tái nhợt trầm tĩnh nằm đó tựa như đang ngủ say.

“Chỉ cần con có thể tỉnh lại.” Trình Du dán mặt lên lớp kính, nước mắt chảy dài thì thào tự nói: “Chỉ cần con còn sống, như thế nào cũng được, đều theo con, đều theo ý con hết...”

Lý Thừa Vận cũng cảm thấy xót xa trong lòng, khẽ nắm nhẹ lên bắp vai vợ mình. Đây không phải là người phụ nữ ông muốn kết hôn, cho nên ông luôn không quan tâm tới bà, nhưng trên thực tế, khi vừa mới kết

hôn, bọn họ ở chung với nhau cũng rất hòa thuận, cũng có lúc vui vẻ thoải mái. Những ký ức đó sẽ không vì thời gian trôi qua mà phai màu.

Cả đời này, ông đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Chuông di động đột nhiên vang lên đánh gãy Lý Thừa Vận đang lâm vào trầm tư, kéo ông trở lại đối mặt với hiện thực tàn nhẫn. Là số điện thoại của cảnh sát, nhưng câu nói đầu tiên đã khiến cả người ông kinh hoàng, toàn thân run rẩy.

“Lý tiên sinh, chúng tôi đã tìm được tử thiếu gia.”

Hết

94. Chương 94: Là Anh

“Lý Ngạn Thanh được người ta phát hiện ở đó.” Triệu Sấm miệng ngậm điều thuốc, cà lơ phất phơ chỉ chỉ một gốc cây cổ thụ cách đó không xa: “Lúc ấy cậu ta thần trí không rõ ràng, được hai người mở quán hoành thánh đưa đi bệnh viện rồi báo cảnh sát. Hiện tại vẫn chưa tỉnh, cho nên trông đợi vào cậu nhóc đó cung cấp manh mối... chắc chắn.”

Tần Đông Nhạc cách cửa sổ xe thản nhiên nhìn gốc hòe già kia, nghĩ thầm vì sao người trốn được lại là Lý Ngạn Thanh mà không phải là Trọng Nham nhà anh? Nếu là Trọng Nham nhà anh nhất định sẽ không vô dụng như vậy, có tin tức gì nếu chưa truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ không để mình nửa sống nửa chết như thế.

Triệu Sấm nói thêm: “Cảnh sát đã cử người canh giữ ở bệnh viện chờ Lý Ngạn Thanh tỉnh lại, mà gấp gấp như vậy, chúng ta không cần chờ nữa, để mấy con cảnh khuyến tìm thử xem. Nếu như có thể tìm được, vậy không gì tốt hơn.”

“Phải tìm được.” Tần Đông Nhạc nắm chặt tay lái.

Triệu Sấm vỗ vai thẳng bạn: “Tao hiểu.” tạm dừng một chút, Triệu Sấm nghiêng đầu nhìn Tần Đông Nhạc, trên mặt lộ ra thần sắc hồ nghi: “Này, tao nói cái này chắc mày không thích nghe. Nhưng tiểu lão bản nhà mày nói cho cũng cũng chỉ là đồng nghiệp, đối tác làm ăn với mày, đáng giá khiến mày để bụng thế sao? Tao thấy mày còn sốt ruột hơn cả cha cậu nhóc đó ấy?!”

Tần Đông Nhạc nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt, đó là xe của thủ hạ Triệu Sấm, phía trước chiếc xe đó, có hai người dẫn theo cảnh khuyến đang dò đường, ý đồ muốn tìm ra chút mùi Lý Ngạn Thanh lưu lại.

Tần Đông Nhạc khẽ nhắm mắt lại, tâm nói cha em ấy tính là cái gì? Ông ta có 4 đứa con trai, thiếu một người ông ta cũng sẽ không quá đau lòng, còn anh chỉ có một mình Trọng Nham. Em ấy đối với anh mà nói, là độc nhất vô nhị.

Triệu Sấm tựa hồ hiểu được cái gì đó, hai mắt tròn xoe: “A? Mày không phải là... thật chứ?”

Tần Đông Nhạc gật gật đầu, lại không muốn mở miệng giải thích. Anh thích Trọng Nham, chỉ thích một mình Trọng Nham, hận không thể lấy tính mạng mình để đổi lấy tình cảnh lúc này của em ấy. Anh không hiểu loại tình cảm này có gì khiến cho người ta không thể thừa nhận.

Triệu Sấm không biết nên nói cái gì, vươn tay vỗ vỗ vai Tần Đông Nhạc: “Tao nói cho Đông Tử nhé?”

Tần Đông Nhạc gật đầu, anh, Triệu Sấm và Lưu Đông tình cảm bất đồng với những người khác, có chuyện gì cũng sẽ không gật nhau. Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ nói: “Nếu không mày kêu Đông Tử đi theo xe hàng của Lý gia đi?!” nếu chỉ có người của cảnh sát, chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng lấy được tin tức gì hữu dụng. Nghe nói sáng sớm hôm nay Lý Thừa Vận đã nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, xác định địa điểm tiền trao cháo múc với ông ta — Hiện tại còn cách thời gian giao nhận chưa tới 4 tiếng đồng hồ.

Triệu Sấm nghĩ nghĩ: “Để tao xem.” Nói xong lấy di động ra gọi điện cho Lưu Đông.

Tần Đông Nhạc đang lưu ý nghe cuộc nói chuyện của hai thằng bạn, chuông di động bỗng vang lên, là số điện thoại của Lâm Quyền, Tần Đông Nhạc vừa mới ấn nghe, chợt nghe thấy một giọng nam trong trẻo có chút quen tai chửi ầm lên: “Họ Tần kia, con mẹ nó anh là cái thá gì hả?! Trọng Nham xảy ra chuyện cứ nhiên dám gạt lão tử, lão tử &%%\$&%&\$&*\$\$\$**...”

Tần Đông Nhạc để chiếc di động ra xa một chút, anh nghe ra người nọ là Hải Thanh Thiên. Người này và Trọng Nham có mối quan hệ rất quý dị, rõ ràng không cùng chí hướng lại cố tình có quan hệ rất mật thiết.

Hải Thanh Thiên mắng đủ, thở hổn hển nói: “Chuyện này là ai làm? Trương Hách? Hay là Trương Hàng? Nếu không chắc là do bọn họ liên thủ đi? Trọng Nham bây giờ có tin tức gì không? Trương Hách đâu?”

“Đều không có tin tức.” Tần Đông Nhạc hít sâu một hơi: “Đang tìm.”

“Chỗ tôi có hai địa chỉ, anh phái người tới đó nhìn xem. Có lẽ có thể tìm ra được đầu mối gì đó.” Hải Thanh Thiên nói tiếp: “Đó là do trước đây tôi tìm người theo dõi Trương Hách phát hiện được. Hai khu đất này đều không đứng tên của hắn ta, nhưng bình thường trừ hắn ra cũng không có ai ở. Để tôi nhắn tin cho anh.”

Tần Đông Nhạc vội nói: “Được, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn bà nội nhà anh ấy!” Hải Thanh Thiên hằm hằm cúp điện thoại, sau đó một tin nhắn được gửi tới, trong đó có ghi hai địa chỉ. Tần Đông Nhạc trực tiếp chuyển tin nhắn này sang di động Triệu Sấm, kêu hắn phái người tới kiểm tra xem. Trước đây, có người từng suy đoán Trương Hách có thể đã rời thành phố trốn đi, nhưng Tần Đông Nhạc vẫn cảm thấy hắn ta dụng tâm lâu như vậy, ngay cả đồng hồ cổ còn chưa tới tay, hắn ta sao có thể bỏ đi ngay lúc trọng yếu thế này được? còn về Trương Hàng, trong khoảng thời gian này gã luôn ở trong nhà, ngược lại có chút kỳ quái.

Một chàng trai thở hồng hộc chạy tới, Triệu Sấm vội vàng hạ cửa kính xe xuống: “Có chuyện gì?”

Chàng trai hai mắt sáng lên: “Cảnh khuỷu có phát hiện, là đi thẳng vào trong núi. Tiếp tục không ạ?”

Triệu Sấm một tay vỗ đầu cậu ta một cái: “Đương nhiên phải tiếp tục!”

Tần Đông Nhạc nhất thời tinh thần hưng phấn, xuống xe chạy theo chàng trai.

Lại lần nữa nghe được câu “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”, Lý Thừa Vận hận không để đập vỡ di động trong tay. Từ khi biết Lý Ngạn Thanh gặp nạn ông đã liên tục gọi điện cho Trương Minh Nghiên, đã gọi hơn nửa giờ đồng hồ, nhưng vẫn không có người nghe, giờ thì tắt luôn điện thoại. Lý Thừa Vận thật sự không hiểu nổi, con trai bị người ta bắt đi, Trương Minh Nghiên là mẹ ruột cuộc đã chạy đi đâu?!

Lý Thừa Vận không còn cách nào, chỉ có thể kêu quản gia Lý Vinh dẫn người xuống bệnh viện ở trấn nhỏ đó xem tình hình của Lý Ngạn Thanh, nếu có thể, tốt nhất đón luôn nó lên bệnh viện thành phố kiểm tra. Lý Duyên Kỳ còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa cảnh sát còn cần ông phối hợp đưa tiền chuộc qua, ông tạm thời không thể đi được.

Lý Thừa Vận lại gọi lại lần nữa, di động của Trương Minh Nghiên vẫn tắt máy, điện thoại bàn trong nhà cũng không ai nghe.

“Mẹ nó.”

Lý Thừa Vận phiền muộn đi đi lại lại trong hành lang bệnh viện, di động lại đột nhiên vang lên, là Tiểu Phương – vị cảnh sát chịu trách nhiệm liên lạc với ông, Lý Thừa Vận nhìn thấy cái tên này, không hiểu sao, trong lòng lại dâng lên một loại dự cảm cực kỳ xấu. từ sau khi các con trai gặp chuyện, ông quả thực có chút sợ hãi tiếng chuông di động.

“Lý tiên sinh?” Âm điệu nói chuyện của cảnh sát Phương đều đều cứng ngắt, không chút phập phồng trầm bổng, Lý Thừa Vận ngay từ đầu thập phần không thích ứng với kiểu nói chuyện thế này, nhưng một lúc sau, lại cảm thấy như vậy cũng tốt, vô luận chuyện lớn chuyện nhỏ gì xảy ra qua miệng anh ta cũng đều như không có chuyện gì: “Có chuyện cần báo cho ngài, chúng tôi phát hiện thi thể của bà Trương Minh Nghiên ở khu dân cư gần tiểu khu Xuân Giang. Thời gian tử vong là vào rạng sáng nay.”

Di động trong tay Lý Thừa Vận trượt xuống, rầm một tiếng vỡ toang trên sàn hành lang bệnh viện.

Trọng Nham mơ mơ màng màng tựa đầu lên vai Lý Duyên Lâm, cậu có cảm giác sức lực của mình đang từ từ bị xói mòn, thân thể càng ngày càng lạnh như băng. Cậu miễn cưỡng xốc mí mắt lên: “Bao lâu rồi?”

“Mười ba mười bốn giờ gì đó.” Lý Duyên Lâm liếm liếm khóe miệng, nơi đó có một vết thương rất sâu, không biết là rách khi bị đánh hay là do ngã sấp xuống đất: “Nếu Lý Ngạn Thanh có thể thuận lợi chạy thoát, người tới cứu chúng ta hẳn là sắp tới rồi.”

Trong lòng Trọng Nham rõ ràng, Lý Ngạn Thanh có thể chạy thoát hay không còn rất khó nói. Nhưng hiện tại vẫn chưa bị đám Vương Tập bắt trở về đó cũng coi như là một tin tốt. Khả năng trốn thoát của nó tăng cao thêm một phần. Nếu không bọn bắt cóc cũng sẽ không vội vàng vàng dẫn theo hai con tin bọn họ đổi chỗ trốn.

“Cũng không biết đổi địa điểm, bọn họ có thể tìm được không.” Trọng Nham thở dài, trên thực tế điều cậu lo lắng chính là Lý Ngạn Thanh chạy trong đêm tối một đoạn đường xa như vậy, rốt cuộc có thể tìm được đường thoát ra được hay không, aiz, chỉ sợ là... nghĩ cũng không dám nghĩ, Lý Ngạn Thanh nhát gan như vậy, lúc chạy trốn khẳng định là chim sợ cành cong, trừ bỏ chạy thoát thân cái gì cũng không còn biết nữa.

“Tần nhân sự, nghe thiên mệnh*.” Trọng Nham lấy khuỷu tay chọc chọc Lý Duyên Lâm: “Này, anh có tin không? Mệnh hai chúng ta đã định trước là sẽ không chết ở trong này.” (* tần nhân sự, nghe thiên mệnh: những chuyện con người không thể thay đổi được gì nữa thì đành tuân theo ý trời.)

Lý Duyên Lâm suy yếu cười cười: “Làm sao em biết?”

“Tôi tự biết.” Trọng Nham thở dài: “Tôi hiện tại đặc biệt nhớ một người.”

“Người trong lòng?”

Trọng Nham không hé răng, cậu không biết Tần Đông Nhạc có tính là người trong lòng của cậu không, nhưng hiện tại cậu thật sự thật sự phi thường muốn gặp anh ấy. Bọn họ mới ở bên nhau không bao lâu, Trọng Nham thậm chí còn chưa kịp hảo hảo hôn người ta. Kỳ thật nếu muốn tìm một người hòa hợp cùng sống qua ngày, Tần Đông Nhạc thật sự là một lựa chọn không tồi. Trọng Nham không biết mình đối với người ta có phải là “yêu” hay không, nhưng chỉ cần anh ấy đồng ý tổn tâm tư quản chính mình, thúc giục chính mình hoàn thành những việc mình không thích làm, thế là đủ rồi. Tần Đông Nhạc ngay từ đầu đối với cậu là ôm một loại ý thức trách nhiệm mãnh liệt thì hiện tại mọi chuyện của mình đối với anh ấy mà nói đều là những chuyện cực kỳ trọng yếu.

Đôi mắt Lý Duyên Lâm hơi phiếm hồng: “Anh ai cũng không muốn gặp, chỉ muốn gặp anh hai. Anh ấy bị trúng đạn không biết hiện tại thế nào rồi. Nếu anh ấy có làm sao, anh có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Trọng Nham vỗ vỗ vai Lý Duyên Lâm, trong lòng ẩn ẩn có chút hâm mộ: “Tình cảm của anh và anh trai anh tốt như vậy, còn muốn cùng sống cùng chết, về sau nếu có người yêu thì làm sao bây giờ?”

“Anh hai... anh hai chính là của anh...của anh...” Bả vai Lý Duyên Lâm hơi phát run giống như dùng cực đại khí lực mới có thể dứt quãng nói ra những lời này.

Trọng Nham đại ra nhìn Lý Duyên Lâm, có chút hoài nghi mình có phải đã nghe lầm cái gì rồi không. Nhưng mà ông anh đáng thương này cũng đã run rẩy đến sắp rút gân, hẳn chính là đang muốn lý giải ý tứ kia...

Trọng Nham đỡ trán. Trong nháy mắt, cậu không ngờ hai người bọn họ là tình cảm anh em cầm – ky, mà kiếp trước lúc Lý lão gia tử nhìn hai anh em Lý Duyên Kỳ Lý Duyên Lâm đều luôn bày ra ánh mắt hung ác, phần nộ cùng không cam lòng. Cậu rốt cuộc đã hiểu được vì sao Lý lão gia tử muốn đón thằng con riêng hơn mười năm không quan tâm là cậu về Lý gia rồi. Không phải muốn coi trọng huyết mạch Lý gia gì đó, cho tới giờ trong quan niệm của Lý lão gia tử hoàn toàn không có loại nhận thức này. Chỉ sợ cho tới giờ ông ta chưa từng chân chính muốn thay thế Lý Duyên Kỳ – người kế nhiệm được gia tộc tỉ mỉ đào tạo, ông ta chỉ muốn tạo áp lực cho Lý Duyên Kỳ, dùng thân phận của Trọng Nham tạo uy hiếp với anh ta, bắt Lý Duyên Kỳ nghe lời trưởng bối trong gia tộc đi theo chính đạo mới là trọng yếu.

Trọng Nham than nhẹ, thì ra là thế.

Kiếp trước cậu chưa từng nghĩ tới loại khả năng này, cho nên cũng chưa từng lưu ý tới chi tiết đó, tự nhiên cũng không biết hai huynh đệ này rốt cuộc ra sao, Trọng Nham có chút tiếc nuối thầm nghĩ.

Lúc này, Lý Duyên Lâm không hiểu tại sao mình lại kể chuyện này với Trọng Nham, hoặc có lẽ là do một đường sinh tử gắn bó khiến anh sinh ra một loại tin cậy khó hiểu đối với Trọng Nham.

Trọng Nham phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ bả vai anh: “Tâm tình của người trong cuộc, người ngoài không thể nào lĩnh hội, anh cũng không cần bận tâm tôi sẽ làm gì ảnh hưởng đối với chuyện của hai người. Chỉ cần hai người cảm thấy đáng giá là được rồi.” tạm dừng một chút, lại thở dài nói: “Con người chỉ sống được vài thập niên ngắn ngủi, nói không chừng một ngày nào đó sẽ không còn thở được nữa, đến tính mạng cũng không còn thì nói cái rắm gì tới chuyện đạo nghĩa trách nhiệm.”

Lý Duyên Lâm lắc đầu cười: “Em tốt với anh như vậy, trước kia sao anh lại có thể hận em được nhỉ?”

Trọng Nham cũng bật cười theo, kết quả nụ cười lại ảnh hưởng tới vết thương trước ngực, đau tới khó thở: “Trước kia tôi cũng hận anh... mẹ nó, sao lại đau như vậy, nói không chừng đã đá lão tử tới nội thương rồi.”

Lý Duyên Lâm nghe được hai chữ ‘nội thương’, có chút khấn trương: “Còn có thể kiên trì không?”

Trọng Nham cắn răng nói: “Có thể.”

Lý Duyên Lâm nhìn quanh bốn phía, trong mắt dần sinh ra vài phần tuyệt vọng: “Bọn khốn này rõ ràng không thêm quần sống chết của chúng ta.”

Tối hôm qua, từ lúc Lý Ngạn Thanh bỏ trốn, bọn họ đã bị trói lên xe, suốt đêm chạy liên tục hơn hai giờ liền. Dọc đường đi đều bị che mắt, thẳng tới khi bị đẩy mạnh vào một căn phòng tối om mới được tháo khăn che mắt ra. Căn phòng không có cửa sổ, trên đỉnh đầu chỉ có một chiếc đèn côn con mờ nhạt. Căn phòng rộng khoảng 14, 15 mét vuông, nhìn qua giống hầm chứa. Vách tường cùng sàn nhà đều là bê tông xi măng, ở góc tường kê một tấm ván gỗ làm giường, trên tấm ván có hai cái chăn, không biết qua bao lâu, xung quanh ngày càng trở nên ẩm ướt, một mùi hôi thối khê bốc lên.

Trọng Nham bọc kín chiếc chăn mỏng quanh người mình, run run nói: “Tôi ngủ một lúc.”

Lý Duyên Lâm biết cậu đang vô cùng đau đớn, vội nói: “Đừng ngủ!”

Trên mặt Trọng Nham không chút huyết sắc, ở dưới ánh đèn mờ nhạt trông càng trắng bệch, Lý Duyên Lâm nhìn Trọng Nham toát mồ hôi lạnh, anh sợ vô cùng, sợ Trọng Nham sẽ vô thanh vô tức cứ như vậy mà ngủ mãi mãi.

“Đừng ngủ.” giọng Lý Duyên Lâm bắt giắc mang theo tiếng khóc nức nở, vừa nói vừa lay lay người Trọng Nham: “Con mẹ nó, em không được ngủ, em nghe xem bên ngoài có động tĩnh, có người đến cứu hai chúng ta kìa! Thật đó, không lừa em. Đừng ngủ...”

Trọng Nham mặt mày trắng bệch, suy yếu cười cười.

Giây tiếp theo, sắc mặt cả hai đồng thời đều thay đổi. Bởi vì quả thật có một loạt tiếng động ồn ào từ bên ngoài truyền tới, tựa như có người đi lại, lại giống như có cái gì đó bị xô đẩy, còn có những tiếng nổ lớn.

“Là tiếng súng.” Trọng Nham nhãn tình sáng bừng lên.

Tim Lý Duyên Lâm đập thình thịch: “Là cảnh sát tới cứu chúng ta, chúng ta được cứu rồi! Trọng Nham? Trọng Nham?!!!!”

Trọng Nham rất muốn cố gắng mở mắt ra nhìn xem có phải thật sự có người tới cứu bọn họ không, nhưng vùng ngực nơi cậu bị đá rất đau, đau đến không gượng dậy nổi, trước mắt cũng chỉ lờ mờ trắng xóa một mảnh, ngay cả mặt Lý Duyên Lâm cũng không còn nhìn rõ.

Có người đẩy Lý Duyên Lâm ra, ôm lấy cậu.

Trọng Nham ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, là mùi khói thuốc thảo nhiên, không phải mùi thuốc lá nồng nặc đến gay mũi của bọn bất cóc mà là một loại hương vị nhẹ nhàng, hòa quyện với mùi bạc hà thơm mát.

“Đông... Đông Nhạc?”

Trọng Nham cảm thấy mình như đang nằm mơ, mơ thấy Tần Đông Nhạc ôm mình giống như hi thế trên bảo, thật cẩn thận bế cậu lên. Cậu thấy gương mặt Tần Đông Nhạc qua ánh đèn mờ nhạt, chiếu lên mặt anh lại tỏa sáng rực rỡ.

Sau đó cậu nghe thấy một giọng nói trầm ấm nghẹn ngào: “Là anh.”

Trọng Nham cảm thấy thư thái, nếu hiện tại cậu thật sự đang nằm mơ, vậy cũng coi như một giấc mộng có kết cục hoàn mỹ.

“Thật tốt...”

“Chúng ta lập tức tới bệnh viện.” giọng Tần Đông Nhạc ghé sát lỗ tai cậu áp lực thở dốc: “Em sẽ không có việc gì. Trọng Nham, em nhất định không có việc gì.”

Hết

95. Chương 95: Bùng Nổ

Ôn Hạo bừng hai tách hồng trà nóng ngang qua sân quán cà phê, đi thẳng tới chiếc ghế dài đặt trong góc. Lý lão phu nhân đang ngồi ở đó gọi điện thoại, thấy hắn lại gần, có chút ghét bỏ liếc tách trà trong tay hắn, lại nói với di động: “...Thoát khỏi nguy hiểm là tốt rồi, mấy người canh giữ ở trong bệnh viện, có yêu cầu gì thì kêu người đi chuẩn bị. Không được để hai đứa nhỏ chịu ủy khuất.”

Ôn Hạo tâm nói: bà già này bắt công thấy rõ, rõ ràng cả bốn đứa cháu đều xảy ra chuyện, mà trong miệng bà ta cũng chỉ thấy được 2 đứa cháu. Lời này nếu để người nào không rõ nội tình nghe được, nói không chừng còn tưởng bà ta có quan hệ rất tốt với con dâu. Trên thực tế, thái độ của bà ta với Trình gia cũng khá hơi hệt, ngoài mặt không tỏ ra khó khăn mà thôi.

Cúp điện thoại, Lý lão phu nhân đang định nói chuyện, chuông di động lại vang lên. Ôn Hạo trộm liếc thấy trên màn hình hiện lên ba chữ “Bạch phu nhân”, âm thầm suy đoán người gọi tới là phu nhân Bạch tướng quân hay là nhóm con cháu trong nhà ông ta. Lý lão gia và Bạch tướng quân là chiến hữu, Lý lão phu nhân và nhóm nữ quyến Bạch gia quan hệ cũng phi thường tốt, lúc này có thể thuận lợi cứu mấy đứa cháu trai ra, Bạch tướng quân cũng góp phần không nhỏ.

“Đúng vậy.” Lý lão phu nhân thở dài với di động: “Ai nói không phải chứ, thật không thể tưởng tượng nổi... May mắn có Bồ tát phù hộ, đều cứu về rồi, thằng cả cũng đã thoát khỏi nguy hiểm... Bà hỏi thằng hai? Chuyện này nói ra cũng có chút kỳ quái, lẽ ra chuyện thằng hai về nước không mấy ai biết, sao có thể lộ ra ngoài được... ừ, cũng có khả năng, cảnh sát đang điều tra...”

Ôn Hạo bị trà nóng làm bỏng lưỡi, tâm hoảng ý loạn mà buông chén trà xuống, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: vạn nhất điều tra tới hắn, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Mấy ngày trước khi Lý Duyên Lân về nước, Trương Hàng có hẹn hắn ra ngoài uống rượu, khi đó hắn hình như... hình như... có đề cập tới chuyện Lý Duyên Lân thì phải. Có lẽ chuyện này chỉ là trung hợp, Trương gia cũng là gia đình có uy tín danh dự, Trương Hàng sao có thể dây dưa không rõ với đám hắc đạo kia được? Lại nói, thời gian trước công ty Đức Ôn gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn, vẫn là Trương Hàng bỏ tiền ra giúp đỡ hắn vượt qua cửa ải này, Trương Hàng nhìn qua cũng không phải loại người thiếu tiền... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trương Hàng không phải nhân vật có thực quyền trong Trương gia, vậy gã lấy đâu ra một số tiền lớn như vậy?

Ôn Hạo càng nghĩ càng hoảng hốt, tâm thần bất định ngồi im một bên nghe Lý lão phu nhân nói chuyện điện thoại, dư quang khóe mắt thoáng nhìn, thấy có người hướng tới bàn bọn họ đi tới. vừa ngẩng đầu, hóa ra là một vị lão tiên sinh. Lão tiên sinh này tuổi tác xấp xỉ Lý lão phu nhân, thái dương có chút xám trắng, lưng eo lại có vẻ thập phần cao ngất. Lý lão phu nhân cũng nhìn thấy người này, sững sờ một chút, kinh ngạc đứng dậy, bước hai bước tới trước mặt lão tiên sinh kia, thăm dò mà gọi một tiếng: “A Uyên?”

Trên mặt lão tiên sinh lộ ra tươi cười: “Đại tỷ.”

Lý lão phu nhân trong mắt xuất lộ quang, vỗ tay ông ta sẵn giọng: “Nếu không phải do đám con cháu xảy ra chuyện, có phải em định không bao giờ quay về thăm chị không?”

Trên mặt Trương Uyên lộ ra thần sắc áy náy: “Đại tỷ, thực xin lỗi, em không giáo dục tốt con mình...”

Lý lão phu nhân khoát tay: “Con cái đã lớn, đứa nào cũng có suy nghĩ của riêng mình, đều không còn nghe lời.”

Ánh mắt Trương Uyên tràn ngập bi thương: “Đại tỷ, nó không những làm bị thương mấy cháu trai trong nhà, còn thềm muốn tài vật của người khác...em tuyệt đối sẽ không giúp nó, luật pháp muốn trừng phạt nó thế nào thì mặc nó, những gì nó phải chịu thì để nó chịu đi.”

Lý lão phu nhân thổn thức: “Chẳng lẽ em ngàn dặm xa xôi bay tới đây chỉ định khoanh tay đứng nhìn hay sao? Hiện tại có nhiều việc cảnh sát còn chưa điều tra ra được, nếu thật sự có liên quan tới Tiểu Hách, em nhất định phải khuyên nhủ thằng bé, tự thú hưởng khoan hồng sẽ tốt hơn.”

Trương Uyên liên tục gật đầu.

Ôn Hạo nghe bọn họ nói như vậy, trong lòng càng thêm kinh hoảng. Nếu chuyện Lý Duyên Lâm thật sự là do hấn tiết lộ tin tức vậy Trương Hách và Trương Hàng nhất định đã cấu kết với nhau. Chuyện này cảnh sát đã biết chưa? Hấn hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Nếu người trong nhà cũng biết... vậy hấn về sau liệu có còn sống yên ở trong Lý gia được nữa hay không?

Lý Duyên Kỳ sau khi thoát khỏi nguy hiểm liền được chuyển sang phòng bệnh vip, ở cùng một phòng với Lý Duyên Lâm, phòng bệnh bên cạnh là Trọng Nham và Lý Ngạn Thanh. Không phải Lý gia không thể cho mỗi người một phòng riêng mà là Lý Thừa Vận bị chuyện này dọa sợ, hận không thể nhét cả bốn đứa con vào chung một phòng đồng thời nhìn thấy mới yên tâm — nếu không phải phòng vip không thể kê được 4 chiếc giường, hơn nữa đông người tụ tập, ai cũng không thể nghỉ ngơi, Lý Thừa Vận mới bắt đắc dĩ mà chia làm hai.

Trọng Nham đã tỉnh lại, ngực đã không còn đau, trên mặt cũng đã có huyết sắc. Lúc Lý Thừa Vận tiến vào, cậu đang ngồi tựa vào đầu giường được Tần Đông Nhạc đút hoa quả cho ăn — từ sau khi bé Trọng Nham từ trong hầm ra ngoài, Tần Đông Nhạc tựa như phát điên, một tắc cũng không rời Trọng Nham, mọi việc đều tự thân vận động, cho dù Trọng Nham đi vệ sinh anh cũng nhất quyết đòi đi theo. Khiến nhóm y tá được Lý gia mời tới chăm sóc bệnh nhân nơm nớp lo sợ, sợ cậu có chuyện gì, sẽ bị ghét bỏ nói không tận tâm chăm sóc người bệnh.

Lý Ngạn Thanh còn chưa hạ sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, bộ dạng yếu ớt miễn bàn có bao nhiêu đáng thương. Nhìn thấy Lý Thừa Vận đi vào lập tức bày ra biểu tình cún con: “Ba ba.”

Lý Thừa Vận tâm cũng tan nát. Trong mấy đứa con của ông, chỉ có thằng út là biết làm nũng với ông, sẽ khóc gọi ba ba. Có đôi khi, Lý Thừa Vận thậm chí cảm thấy ông đã coi đứa bé này như con gái mà nuôi dưỡng. Đứa nhỏ yếu đuối như vậy, làm sao ông có thể mở miệng nói mẹ nó đã mất, bảo ông phải nói thế nào đây?

Lý Thừa Vận cũng không phải sắt đá, mối quan hệ giữa ông và Trương Minh Nghiên tuy không có tình cảm sâu sắc nhưng sự tồn tại của cô ta đã bổ khuyết ít nhiều những đêm hư không tịch mịch trong cuộc đời ông. Cô ta tuy tham tài, keo kiệt, kiến thức thiển cận lại có chút nhỏ nhen, nhưng sự ấm áp khi làm bạn cùng ông cũng là chân thật.

Lý Thừa Vận ngồi xuống bên giường, vươn tay sờ trán Lý Ngạn Thanh. Lý Ngạn Thanh nắm lấy tay ông, đặt ở bên má cọ cọ, nước mắt lưng tròng nói: “Ba ba, con đau đầu.”

“Ngaoan.” Lý Thừa Vận an ủi: “Hạ sốt thì tốt rồi.”

Trọng Nham thản nhiên nhìn lướt qua cặp phụ tử tình thâm bên kia, trong lòng chán ghét vô cùng. Cậu đã lâu không gặp Lý Thừa Vận, khi gặp lại, ông ta lại gây ra phiền toái lớn cho cậu như vậy, việc cậu bị trói chặt nhốt trong thùng hàng, chịu đói chịu lạnh, rồi cả cú đá mạnh giữa ngực khiến cậu thở không ra hơi, tất cả cậu đều tính lên đầu Lý Thừa Vận.

Hơn nữa đây còn đang trong bệnh viện, là nơi mà Trọng Nham ghét nhất trên đời. Chỉ cần nhìn thấy cái màu trắng lạnh lẽo này, cậu liền nhớ tới nỗi thống khổ tuyệt vọng khi mẹ Dương Thụ qua đời, tựa như cậu quay trở lại lúc mình còn nhỏ yếu đuối vô dụng, cơ khổ không nơi nương tựa, thê lương không sao kể xiết.

Trọng Nham phiền chán đá đá Tần Đông Nhạc: “Lúc nào có thể về nhà? Em muốn xuất viện.” đáy lòng chán ghét cuồng loạn càng ngày càng không kiềm chế nổi, nếu còn tiếp tục ở trong này cậu sợ chính mình sẽ lại phát điên.

“Sắp rồi.” Tần Đông Nhạc buông con dao cùng quả táo mới gọt được một nửa xuống, lấy khăn ướt lau tay cho cậu.

Trọng Nham bắt mắt trừng anh: “Sắp là bao giờ?”

Tần Đông Nhạc dỗ dành: “Nằm quan sát thêm vài ngày, không còn nguy hiểm sẽ về nhà.”

Trọng Nham lộ ra biểu tình bi thảm: “Ở lại đây em mới càng yếu đi ấy, thật đó, tâm trạng buồn bực, rất bất lợi với việc khôi phục vết thương. Hơn nữa, em vốn không bị thương nghiêm trọng, chỉ cần tĩnh dưỡng là được rồi.”

Tần Đông Nhạc mỉm cười vờ về mặt Trọng Nham: “Nghe lời bác sỹ.”

Hai người đang mãi thì thà thì thầm chợt nghe Lý Thừa Vận ghen ngào nói một câu: “Ngạn Thanh, mẹ con ngoài ý muốn... về sau ba ba chiều cổ con.”

Nghe vậy, hai người đồng thời nhìn qua, Trọng Nham chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng nổ lớn, nhất thời trong lòng tràn đầy hoảng hốt, lại cảm thấy không biết mình đang ở đâu.

Nơi này... tin tức này...

Lý Ngạn Thanh ngốc lảng nhìn chằm chằm Lý Thừa Vận. Lý Thừa Vận khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, ông phải nói sao với đứa bé này đây, nói mẹ nó bị người ta giết chết?

“Mẹ con ngoài ý muốn... gặp tai nạn xe cộ...”

Lý Ngạn Thanh oa một tiếng khóc rống lên.

Tiếng khóc của nó sắc nhọn như dao lam, nháy mắt xóa nhòa tia thanh tỉnh còn sót lại trong trí óc Trọng Nham. Trọng Nham đồng tử co rút, thế giới trước mắt bỗng xoay tròn không ngừng, dần dần lộ ra kí ức nơi phòng bệnh trắng toát vẫn dấu kín nơi đáy lòng. Vách tường trắng tinh, bệ cửa sổ loang loáng, bức màn lam sắc buông xuống cùng một nữ nhân trẻ tuổi sắc mặt như than chì nằm bẹp trên giường bệnh....

Ác mộng vẫn chôn dấu nơi sâu nhất trong trí nhớ bỗng bị tiếng khóc bén nhọn mở tung ra. Chút huyết sắc trên mặt Trọng Nham chậm rãi tan biến, cậu điên cuồng ôm chầm lấy tay Tần Đông Nhạc, tựa như ôm chặt con gấu bông trụ lông, là người bạn duy nhất hồi bé vào trong lòng.

Tần Đông Nhạc là người đầu tiên phát hiện Trọng Nham không ổn, anh thử giật giật cánh tay đang bị cậu ôm chặt, nhỏ giọng gọi: “Trọng Nham?”

Trọng Nham chậm rãi tựa đầu vào vai anh, tựa như mê sảng thì thào lầm bầm: “Mẹ...không có... mẹ...”

Tần Đông Nhạc giật mình: “Trọng Nham? Trọng Nham, tỉnh, tỉnh, bọn họ đang nói mẹ Lý Ngạn Thanh, không phải em... Trọng Nham, em có nghe thấy anh nói không?”

Trọng Nham trừng mắt nhìn, tựa hồ bị tiếng nói của anh phục hồi lại chút thần trí, nhưng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tầm mắt sững sốt của Lý Thừa Vận chiếu tới, trong lòng lại trở nên hồ đồ. Người kia là ai? Lúc mẹ cậu qua đời, bên cạnh cũng chỉ có cậu và bà Trương Nguyệt Quế, còn nam nhân này là ai?

Lý Ngạn Thanh oa oa gào khóc nhào vào lòng ông ta, miệng liên tục gọi: “ba ba, ba ba.”

Trọng Nham tỉnh táo lại, biết được người nhận tin dữ không phải mình, nhớ lại khi nghe tin Dương Thụ chết, trước mắt một mảnh hoang vu, Trương Nguyệt Quế hận cậu muốn chết, không có ai ôm cậu vào ngực an ủi dù chỉ là một câu: “Mày còn có cha.”

Trọng Nham máy móc lặp lại: “Mày còn có cha.”

Tần Đông Nhạc cẩn thận ôm cậu vào ngực, dỗ dành, đỡ cậu ra ngoài. Anh mơ hồ đoán hình ảnh trước mắt sinh ra cực đại kích thích đối với Trọng Nham, khi nghe Trọng Nham không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, trong lòng vừa kinh hãi vừa thấy may mắn, thầm nghĩ muốn đưa Trọng Nham ra khỏi nơi này, không nhìn thấy đám người Lý gia thì may ra Trọng Nham mới có thể tỉnh táo lại.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp ra khỏi phòng bệnh, Lý Thừa Vận đã nghe được Trọng Nham không ngừng lặp lại câu nói kia, lại nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của cậu, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác khó chịu, nhện không được trách mắng: “Đây mà là lời nói an ủi người khác hả? Nó có cha, chẳng lẽ mày không có?”

Những lời này lọt vào tai Trọng Nham tựa như mìn lửa gặp thuốc pháo, nháy mắt đem chút thanh tỉnh còn sót lại trong đầu Trọng Nham đốt thành tro bụi. Trọng Nham hai mắt trống rỗng dần trở nên sung huyết, cậu gắt gao nhìn chằm chằm Lý Thừa Vận, mồm miệng không rõ hỏi lại: “Ông nói ai? Ai có cha?”

Lý Thừa Vận bị phản ứng của cậu dọa sợ, theo bản năng ôm sát Lý Ngạn Thanh vào lòng.

Trọng Nham đẩy Tần Đông Nhạc ra, đi tới trước mặt Lý Thừa Vận, đôi mắt hằn đỏ nhìn không chớp mắt vào ông ta, miệng gằn lên từng tiếng: “Ông nói ai có cha? Sao chúng nó đều có cha, còn tôi lại không có?”

Lý Thừa Vận trong lòng giống như bị một con dao cứa qua, vô cùng đau đớn, nhện không được nhảy dựng lên cho Trọng Nham một bạt tai: “Oắt con, mày không có cha, mày không có cha, vậy lão tử là ai?”

Trọng Nham bị ông ta đánh lung lay một chút, cậu chậm rãi quay sang, một bên má hằn đỏ hình một bàn tay nghi hoặc nhìn ông ta, tựa như không biết ông ta là ai: “Ông? Ông là ai?”

Lý Thừa Vận thực sự bị cậu chọc giận.

Tần Đông Nhạc vừa rồi chậm một bước, hai mắt trợn trừng trừng nhìn Trọng Nham ngay trước mặt mình bị tát một cái, trong lòng giận dữ, thấy Lý Thừa Vận vẫn còn có ý muốn động thủ, vội vàng đi qua đẩy Lý Thừa Vận ra, xoay người ôm lấy Trọng Nham, cố nén tức giận ôn nhu khuyên cậu: “Anh đổi phòng bệnh cho em, lập tức đổi. Trọng Nham, ngoan, em nhìn anh này.”

Trọng Nham sau một khắc sững sờ, giống như đứa trẻ chịu thiên đại ủy khuất khóc ầm lên: “Ông nói ông là ba tôi? Sao ông lại là cha tôi được? nếu ông thật sự là cha tôi, vậy lúc mẹ tôi bị bệnh nặng, chi phí phẫu thuật một xu cũng không có, khi đó ông đang ở đâu? Khi tôi bị người ta ném vào đồng rác mà nhổ nước bọt, ông đã ở đâu? Khi tôi không có tiền đóng học phí, bà ngoại tôi khóc ròng hai mắt khâu từng tấm lót giày cho người ta, ông ở chỗ nào? Hả??? Khi bà tôi sinh bệnh nằm viện, tôi đi tìm người quen vay tiền, thậm chí còn phải quỳ gối lục lọi cầu xin người ta, ông đã ở cái chỗ khỉ gió nào???”

Tần Đông Nhạc hai hàng nước mắt chảy xuống. anh chưa bao giờ biết rằng trước khi gặp nhau, cuộc sống của em ấy lại khổ khổ, chịu quá nhiều ủy khuất như vậy.

Những điều này là nỗi đau nặng nề sâu sắc nhất trong cuộc đời Trọng Nham, Trọng Nham thậm chí còn cho rằng cậu đã sớm quên đi. Đáng tiếc, cậu không thể. Những kí ức này vẫn cứ cố chấp bám rễ ở chỗ sâu trong trí óc cậu, vẫn luôn lẫn khuất trong góc tối hắc ám, chưa bao giờ biến mất. Lúc này, sự sợ hãi khi bị bắt cóc, bị trói, bị lạnh, còn suýt nữa bị giết, bị đánh tới nội thương, hay nằm trong bệnh viện gọi lên những kí ức kinh hoàng hồi nhỏ, nhưng những điều đó cũng không đáng sợ như khi mẹ Dương Thụ qua đời, khi đó dường như cả thế giới của cậu đều sụp đổ...tất cả những tuyệt vọng thống khổ Trọng Nham từng trải qua lại bùng phát cùng một lúc, khiến tinh thần cậu hồng mắt, rốt cuộc không chịu nổi áp lực nặng nề...

Trọng Nham ngã quỵ trong lòng Tần Đông Nhạc, gào khóc thảm thiết.

Lý Thừa Vận hoàn toàn trợn tròn mắt, ngay cả Lý Ngạn Thanh cũng bị tình cảnh này làm cho kinh ngạc tới quên cả khóc.

Ngoài cửa phòng bệnh, trợ lý Cao Vân của Lý Thừa Vận thấy Lý Duyên Lâm đang đi tới, thương cảm mà lắc đầu: “Nhị thiếu gia, để cho bọn họ yên tĩnh một chút đi, hiện tại đã đủ loạn rồi.”

Hết

96. Chương 96: Không Muốn Gặp Liền Không Gặp

Trọng Nham khóc tới tả người, Tần Đông Nhạc hận không thể xông tới bóp chết Lý Thừa Vận ngay tức khắc. Lúc trước anh vẫn luôn cảm thấy bọn họ vô luận thế nào cũng là cha con, Lý Thừa Vận muốn ở gần các con trai cũng tốt, nói không chừng có thể vì chuyện này mà có thể làm quan hệ căng thẳng giữa hai cha con họ có thể dịu đi một chút. Nhưng anh không ngờ, sự xuất hiện của Lý Thừa Vận lại gây kích thích mãnh liệt với Trọng Nham như vậy. Trước khi chuyện bất cóc xảy ra, tinh thần Trọng Nham vốn vẫn chưa hoàn toàn ổn định, nhưng Trọng Nham vẫn bình yên vượt qua chuyện bất cóc, cuối cùng đang yên đang lành lại bởi vì người cha vô tâm mà triệt để phá vỡ trạng thái ổn định miễn cưỡng duy trì này.

Tần Đông Nhạc không để ý người Lý gia ngăn cản, dùng tốc độ nhanh nhất, liên hệ với bệnh viện tư nhân của Tần thị, gọi điện thoại kêu Triệu Sấm, Lưu Đông tới đón người. Triệu Sấm không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe ngữ khí Tần Đông Nhạc không ổn, vội vàng dẫn theo thủ hạ tốp lớn tốp nhỏ chạy tới đón người. Nhất thời trong hành lang khu vực vip của bệnh viện xuất hiện rất nhiều các anh trai cao to mặc đồng phục huấn luyện khiến cho các bác sỹ y tá đi lại ở đây cũng nơm nớp lo sợ.

Nhóm người này đều là những nhân vật bệnh viện không thể trêu vào, bác sỹ chữa trị cho Trọng Nham cũng thực buồn bực. Ông vừa mới nói một câu tốt nhất nên để bệnh nhân được an tĩnh nghỉ ngơi, không nên tùy ý di chuyển. Tần Đông Nhạc vừa nghe xong liền bực bội túm cổ ông ta lại. Ông bác sỹ đáng thương trốn không đủ nhanh, bị Tần Đông Nhạc một phen túm cổ áo, phần nộ chất vấn: “Nằm ở cái nơi khí gió này mà gọi là an tĩnh nghỉ ngơi à? Ông bị mù có phải không? Nếu không nằm ở đây, em ấy sao có thể bị kích thích lớn như vậy? em ấy đang bị sốc đấy, ông không thấy à?”

Bác sỹ gặp thổ phỉ, quả thực không thể nói lý.

Triệu Sấm và Lưu Đông vội vàng chạy lên kéo Tần Đông Nhạc ra, vừa bắt động thanh sắc sai thủ hạ chặn người Lý gia lại.

“Được rồi, được rồi.” Triệu Sấm ngăn được Tần Đông Nhạc: “Xe cứu thương nhà mày tới rồi kìa, mau đưa tiểu lão bản xuống đi. Cậu ấy vẫn còn đang hôn mê, mày ở đây ầm ĩ thì làm được cái gì, lão Tam, bệnh nhân là quan trọng nhất.”

Tần Đông Nhạc gọi điện thoại kêu nhân viên cứu thương dưới lầu đem cáng lên, Lý Thừa Vận bị chặn ở đằng sau, muốn tiến lên cũng không tiến được, tức tới giậm chân: “Tần Đông Nhạc, nó là con tôi! Cậu cho cậu là ai? Dựa vào cái gì mà cậu nói mang đi liền mang đi?!”

Tần Đông Nhạc không thèm để ý tới ông ta, tâm nói: nếu em ấy không phải con ông, hôm nay lão tử đã đánh chết ông rồi.

Cáng rất nhanh đã được mang lên, Lưu Đông chỉ huy thủ hạ của Triệu Sấm cùng mấy vệ sỹ mặc đồng phục lực sắc bảo hộ nhân viên chăm sóc y tế, tiễn quân thần tốc vào phòng bệnh, chỉ mấy phút đồng hồ sau đã đẩy Trọng Nham ra khỏi phòng, thập phần nhanh chóng đi vào thang máy, xuống lầu, đưa lên xe cứu thương.

Tần Đông Nhạc trước khi rời đi, còn vươn tay chỉ về phía Lý Thừa Vận, ánh mắt hung ác như dã thú. Nhưng với thân phận đặc biệt của ông ta, Tần Đông Nhạc rốt cuộc không nói ra một lời ngoan độc nào, chỉ chỉ hai ngón tay rồi xoay người vào thang máy.

Lý Thừa Vận bị anh chọc tức tới gần chết, ông không ngờ Tần Đông Nhạc sẽ dứt khoát trở mặt với ông như vậy, Tần gia và Lý gia đều là hai gia tộc có danh dự và uy tín, tốt xấu gì cũng coi như có giao tình. Tần Đông Nhạc ở trước mặt ông cũng chỉ là văn bối, không ngờ vì thằng con ông mà hỗn tiểu tử này nói trở mặt liền trở mặt. Thẳng tới khi xe cứu thương đi rồi, Lý Thừa Vận cũng không nghĩ ra được con trai ông rốt cuộc có mị lực gì mà có thể khiến Tần Đông Nhạc mê mẩn tới đức hạnh này.

Lý Ngạn Thanh chịu kích thích, cơn sốt vừa hạ lại nóng bùng lên, hai mắt đỏ ửng được bác sỹ truyền nước biển. Lý Duyên Kỳ vẫn luôn ngủ say, còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Chỉ có Lý Duyên Lân đứng ở hành lang, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Thừa Vận. Trước kia, anh chưa từng nghĩ nhiều như vậy, chỉ dựa vào bản

năng mà ghi hận với hai đứa con riêng giữa đường nhảy ra này, nhưng nghe xong lời chất vấn cay nghiệt của Trọng Nham, anh còn có thể hận bọn họ được không?

Lý Duyên Lân bỗng cảm thấy không biết nên đối mặt với cha mình thế nào, anh chưa từng cảm thấy mờ mịt như lúc này.

Dương sự đi rồi, người xem náo nhiệt cũng tản đi, hành lang lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh vốn có, từng lời từng chữ Trọng Nham nói bắt đầu hiện lên trong đầu Lý Thừa Vận. Ông nghĩ tới đoạn tình cảm yêu hận đan xen giữa mình và Dương Thụ, nghĩ tới cuộc sống khó khăn của Dương Thụ nhiều năm ông chưa từng để ý tới, nghĩ tới những tình cảnh khốn quẫn Trọng Nham đã từng trải qua, nghĩ tới ông vẫn luôn tiện chờ mong Dương Thụ sẽ vì cuộc sống khốn khó mà quay lại tìm ông, sẽ chủ động cúi đầu trước ông...

Một chút hối hận muộn màng chậm rãi nổi lên trong lòng ông, tựa như thủy triều thi nhau rút vào lục phủ ngũ tạng, biến thành một loại sắc bén vô hình cào cào, khó có thể dùng lời miêu tả sự đau đớn lúc này ông phải chịu. Ngần ấy năm, ông đã gây ra những chuyện gì đây?! Ông thậm chí còn chưa từng thực sự dụng tâm đi tìm hiểu xem rốt cuộc Dương Thụ là người phụ nữ như thế nào.

Lý Thừa Vận nắm chặt tay dùng sức đánh vào đầu mình.

Lý Duyên Lân có chút khó xử dời tầm mắt, tâm tình của Lý Thừa Vận, anh đại khái có thể đoán được vài phần, nhưng thế thì có ích gì? Cho tới giờ chưa từng nghe nói hai chữ ‘hối hận’ có thể vẫn hồi được chuyện gì. Tựa như Trọng Nham đã nói: tính mạng cũng không còn thì nói rầm gì tới đạo nghĩa trách nhiệm?

Lý Duyên Lân xoay người đi vào phòng bệnh của mình, lặng lẽ đóng cửa phòng lại, bỏ lại lão cha giống như đang phát điên một mình lưu lại trên hành lang bệnh viện. Anh quyết định mai ngày kia tìm thời gian đi thăm Trọng Nham sau vậy, cho dù quan hệ giữa Trọng Nham và cha có như thế nào thì cậu ấy cũng là huynh đệ tốt cùng mình chịu chung hoạn nạn, đồng thời trải qua sinh tử.

Bị ảnh hưởng bởi thuốc, mãi tới hai ngày sau Trọng Nham mới tỉnh lại. Tần Đông Nhạc trong lòng run sợ ngồi ở bên giường cậu, sợ em ấy sẽ nói cái gì trong lúc thần trí không rõ, nhưng Trọng Nham chỉ đưa tay sờ mặt anh, không tiếng động mà mở khẩu hình miệng thì thào nói: Không sao rồi, đừng sợ.

Tần Đông Nhạc không thể không sợ. Bởi vì thân thể Trọng Nham đột nhiên bị suy nhược, em ấy bắt đầu trở nên thích ngủ, phần lớn thời gian trong ngày đều mê man trong giấc ngủ, khi thanh tỉnh cũng không thích nói chuyện, gương mặt tái nhợt chỉ ngồi một chỗ xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tần Đông Nhạc khẩn trương không thôi, chạy đi hỏi bác sỹ, bác sỹ cũng không rõ cụ thể nguyên nhân là gì, chỉ có thể suy đoán cậu trước kia tinh thần không ổn định, lại thêm chuyện bị bắt cóc khiến cậu ấy chịu kinh hách, rồi chuyện mẹ Lý Ngạn Thanh qua đời cũng ảnh hưởng lớn tới cậu, tổng hợp tất cả lại khiến Trọng Nham nhất thời có chút khó chấp nhận.

“Không nên nóng vội.” bác sỹ an ủi Tần Đông Nhạc: “Chậm rãi điều dưỡng một thời gian sẽ khá hơn.”

Tần Đông Nhạc vì thế càng thêm cẩn thận, trừ bỏ bọn Lâm Bồi, Hải Thanh Thiên và Tiểu An ra quyết không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội bước chân vào phòng bệnh của Trọng Nham. Người Lý gia đứng mũi chịu sào cũng bị liệt vào danh sách từ chối thẳng, đặc biệt là Lý Thừa Vận. Tần Đông Nhạc lúc đầu tin tưởng ông ta, tin tưởng có ông ta là cha ở đây, Trọng Nham sẽ tương đối có cảm giác an toàn, kết quả lại khiến Trọng Nham sốc thành như vậy. Anh quyết không bao giờ tái phạm sai lầm này lần nào nữa. Nhưng vì để đảm bảo chắc chắn, Tần Đông Nhạc vẫn thực dè dặt nói lại với Trọng Nham một câu.

Trọng Nham cầm Ipad xem tin tức tài chính kinh tế, nghe anh nói Lý Thừa Vận muốn tới thăm mình, cũng không ngần ngại lên nói: “Kể cả là người Lý gia, kêu bọn họ đừng tới nữa.”

Tần Đông Nhạc vuốt ve tóc Trọng Nham, có chút đau lòng: “Thật sự không gặp?”

Trọng Nham lắc đầu, vẻ mặt hồ hững. Trải qua lần bạo phát vừa rồi, cậu xem như triệt để rõ ràng, cậu và Lý Thừa Vận tuyệt đối không thể coi như không có việc gì mà hòa bình ở chung được nữa. Cậu vốn luôn cho rằng mình đã đủ thành thực, thành thực đến mức sẽ không còn để ý tới những bất kham hồi bé đã từng trải qua, sẽ không để ý tới thân thể của mình nữa, nhưng trên thực tế cậu vẫn luôn thực để ý, vẫn luôn tồn tại oán hận, chỉ là luôn giả bộ mình không để ý mà thôi. Kỳ thật cậu cũng không rộng lượng như trong tưởng tượng.

Tần Đông Nhạc giúp Trọng Nham chỉnh lại góc chần: “Không muốn gấp thì về sau liền không gấp.”

Trọng Nham thần nhiên cười cười: “Hiện tại em đã nghĩ kỹ rồi, nếu em vốn là người tính toán chi li, nếu trong lòng em vẫn luôn oán hận bọn họ, vậy em cần gì phải đè nén tâm tư chính mình, cần gì phải bày ra tư thái không so đo? Cổ nhân có câu: thuận theo tự nhiên, làm chuyện gì cũng không thể cưỡng cầu. Nếu số mệnh em đã định trước không có tình thân vậy cũng không sao, không cần thiết phải chống đối với ông trời. Có lẽ một ngày nào đó, em sẽ thực sự trở nên rộng lượng, thực sự buông xuống hết thảy.”

Tần Đông Nhạc nghiêng người khễ hôn lên khóe miệng Trọng Nham: “Vậy còn anh?”

“Anh?” Trọng Nham mỉm cười, vươn tay sờ soạng khắp gương mặt anh: “Chính là vì thuận theo tự nhiên, nên hiện tại em mới có thể ngồi trước mặt anh mà không hề phòng bị.”

Tần Đông Nhạc kéo Trọng Nham vào lòng âu yếm cọ cọ, trên mặt không tự chủ được mà toe toét cười: “Chúng ta là đang yêu nhau sao?”

Trọng Nham nhớ tới đoạn tình cảm loạn thất bát tao của mình, không chút phóng tâm mà nhắc nhở anh: “Con người em tương đối trì độn, phải nói chuyện yêu đương thế nào, em kỳ thật không rõ lắm, anh phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đấy.”

“Không phải mới nói thuận theo tự nhiên sao?” Tần Đông Nhạc mỉm cười: “Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Trọng Nham nghĩ nghĩ, cười gật đầu.

Tần Đông Nhạc ngồi bên cạnh, ôm chặt cậu vào lòng: “Triệu Sấm và Lưu Đông muốn tới thăm em một chút, được không? Hai người bọn họ là bạn từ nhỏ của anh, chuyện lần này bọn họ cũng giúp đỡ không ít.”

Trọng Nham lười biếng tựa vào ngực anh, thuận miệng hỏi: “Vụ án sao rồi?”

Tần Đông Nhạc nói: “Ngày đó, đoàn xe trở về còn chưa đi tới địa điểm ước định, đã nhận được tin tức anh em em được cứu ra. Khi đoàn xe quay lại liền gặp bọn cướp, bọn cướp bị thương hai người, còn lại đều chạy trốn. Hai người kia đều là thủ hạ của gã họ Tề. Cảnh sát hiện tại đang điều tra chi tiết về gã họ Tề này. Có phát hiện gì mới hay không thì chưa biết.”

“Trương Hách đâu?” Trọng Nham nhú mào: “Em cảm thấy hắn ta và Trương Hàng không thoát khỏi có liên quan.”

“Trương Hàng đang bị giám thị, không có dị động gì.” Tần Đông Nhạc nói thêm: “Ngược lại cảnh sát càng có hứng thú đối với cha và bác cả gã. So với Trương Hàng thì hai người bọn họ càng có động cơ tham dự vào hơn.”

Trọng Nham nhìn anh: “Ý anh là đồng đồ cổ?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Anh đoán, cảnh sát phỏng chừng sẽ xuống tay từ hai vị Trương tiên sinh này.”
Tạm dừng một chút, lại nói: “Lần trước em nói Trương Hách có hứng thú với bức họa tên gì ấy nhỉ?”

“Ly Sơn Yên Vũ Đồ, sao vậy?”

“Ngày đó Lưu Đông đi theo đoàn xe, nó nói bọn cướp vừa xông tới liền lao về phía sau xe tìm kiếm bức họa kia.”

“Nếu muốn tìm bức họa này, vậy Trương Hách là đáng nghi nhất.” Trọng Nham nghi hoặc nghĩ nghĩ: “Anh có thấy Trương Hách rất cố chấp với bức họa này hay không? Cho dù nó có giá trị thế nào nhưng có đáng giá đến mức khiến hắn ta cái gì cũng không để ý, thậm chí bí quá hóa liều tới nông nổi này không?”

Tần Đông Nhạc trầm tư một lúc, chậm rãi nói: “Có khả năng bức họa này cất giấu một bí mật gì đó chăng? Nếu không thật sự không tài nào hiểu nổi. Hắn ta trăm phương ngàn kế từ nước ngoài chạy về, tạo quan hệ với mẹ con Lý Ngạn Thanh, rồi lại quay sang làm quen với em... Đúng rồi, địa chỉ Hải Thanh Thiên nói là của Trương Hách, thấy Trương Minh Nghiên...”

Trọng Nham rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa. Biết Trương Hách tính kế hại người là một chuyện, nhưng biết hắn ta có thể xuống tay giết người lại là một chuyện khác. Biết người mình đã từng tôn

sùng thực ra là dạng mặt người dạ thú, loại cảm giác này quả thực khiến toàn thân cậu đều thấy khó chịu. Hơn nữa ác – ma này vẫn còn lơ lửng ngoài vòng pháp luật.

Tần Đông Nhạc càng ôm chặt Trọng Nham hơn: “Hai ngày nữa xuất viện rồi, tới nhà anh ở tạm một thời gian nhé?”

Đường di từ sau khi nghe tin Trọng Nham bị bắt cóc vẫn luôn muốn tới thăm cậu, nhưng Tần Đông Nhạc ngăn lại không cho bà tới. Trong thời gian này, bà thường xuyên thấy con trai mình mất hồn mất vía, quả thực không dám nghĩ nếu Trọng Nham thật sự xảy ra chuyện gì, con trai bà sẽ như thế nào. Nghe tin Trọng Nham đã dần hồi phục, bà thực tâm cảm thấy rất cao hứng.

Trọng Nham lắc đầu: “Về nhà mình đi.”

Kỳ thật Tần Đông Nhạc vẫn muốn Trọng Nham chuyển tới nhà mình. Hiện tại Trương Hách còn chưa bị bắt, hẳn ta ẩn núp trong góc tối định bày thêm trò nguy hiểm gì nữa không, không ai biết. Hiện tại tình huống Trọng Nham đặc biệt, anh phải nghĩ biện pháp chậm rãi khuyên nhủ em ấy mới được.

Tần Đông Nhạc xoa xoa đầu Trọng Nham, bất động thanh sắc dời đề tài đi: “Mấy hôm trước mẹ anh nói muốn tới thăm em. Em muốn ăn gì? Anh bảo mẹ mang tới cho em.”

Tần Đông Nhạc kỳ thật là muốn Trọng Nham gặp gỡ nhiều người hơn chút — ngoại trừ đám người Lý gia kia. Tính tình Trọng Nham vốn có chút quái gở, ở lâu một chỗ, nói không chừng sẽ lại phát bệnh tự bế mất. Tần Đông Nhạc càng hy vọng sớm ngày nhìn thấy một Trọng Tiểu Nham như trước kia ngày ngày kiêu ngạo, tùy hứng, cả người lúc nào cũng toàn gai nhọn.

“Bánh bích quy đi.” Trọng Nham vô thức liếm liếm môi: “Bánh cookie nữa được không?”

Tần Đông Nhạc mỉm cười hôn cậu: “Được.”

Hết

97. Chương 97: Người Nhà

Khi Đường di tới bệnh viện, Trọng Nham vừa mới ngủ dậy, trên mặt vẫn còn hơi ửng đỏ vì ỏm ả chăn ấm áp, nhìn qua khí sắc cũng không tệ lắm. Chỉ hơi gầy. Hai má và cằm càng nổi rõ so với trước kia, cả gương mặt thoát nhìn giống như rút đi nét nhu hòa đặc biệt chỉ có ở thiếu niên, thêm vài phần góc cạnh của thanh niên.

Trọng Nham tựa như chỉ trong một đêm liền trưởng thành.

Đường di đặt hộp bánh bích quy lên tủ đầu giường, thuận miệng dặn dò: “Đây chỉ là đồ ăn vặt, vẫn phải ăn nhiều cơm mới được.”

Trọng Nham gật gật đầu, vẻ mặt có chút khấn trương.

Đường di thấy biểu tình căng thẳng của cậu, nhất thời mềm lòng, tia do dự cuối cùng cũng triệt để biến mất. Cho dù đứa nhỏ này tốt hay xấu thì cũng là người con trai bà trao cả tấm lòng, đứa nhỏ này khỏe mạnh, con trai bà cũng mới tốt hơn được. Chỉ cần bà gật đầu đồng ý, thì hai đứa nó mới có hạnh phúc trọn vẹn.

Đường di thở dài, vươn tay sờ mặt Trọng Nham: “Hai ngày nữa xuất viện thì con chuyển tới ở nhà chúng ta đi.”

Tay bà thực mềm, còn mang theo hương thơm nữ tính đặc biệt ấm áp. Trọng Nham thân thể vốn cứng nhắc cũng dần thả lỏng, giật mình nhớ lại lúc còn nhỏ, mẹ Dương Thụ vừa vuốt ve mặt mình vừa ôn nhu hòa ái nói chuyện với cậu. Những nơi bà chạm tới đều cảm thấy thực ấm áp, còn mang theo hương vị thảo nhiên đặc biệt của người mẹ. Nếu như nói Trọng Nham đang đi ngang qua một vùng bùn, thì mùi hương kia chính là mùi hoa cỏ tự nhiên ở phụ cận vùng bùn vương lại.

Đường đi ngồi rất gần, Trọng Nham lại hơi cúi thấp đầu, nên bà không thấy được thần sắc biến hóa của cậu. Tần Đông Nhạc đứng ở cuối giường lại thấy rõ chút mờ mịt chợt lóe qua trên mặt Trọng Nham, nhất thời có chút khấn trương. Anh đi tới bên giường ngồi xuống, cầm tay Trọng Nham, hơi dè dặt gọi cậu: “Trọng Nham?”

Trọng Nham ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt tha thiết của anh, đôi mắt chậm rãi trở nên thanh tỉnh: “Dạ?”

Tần Đông Nhạc cười nói: “Mẹ vừa nói, chờ sau khi em xuất viện thì chuyển về nhà ở cùng bọn họ.”

Đường đi nguyền con trai một cái, còn chưa rước người ta vào nhà mà bố mẹ nó đã biến thành “Bọn họ”. Khó trách các cụ nói chẳng sai: có vợ quên mẹ.

Trọng Nham do dự một chút. Trừ bỏ bà ngoại Trương Nguyệt Quế ra, cậu cũng chỉ từng ở cùng với người Lý gia, nhưng hiển nhiên hình thức ở chung giữa Lý gia cùng những gia đình bình thường không giống nhau. Nếu sống chung cùng người Tần gia... Trọng Nham khuyết thiếu tự tin, cậu không biết mình phải làm thế nào người khác mới có thể tiếp nhận mình, mới có thể cảm thấy vừa lòng với mình.

Tần Đông Nhạc mỉm cười lắc lắc tay Trọng Nham: “Ở chung vốn chính là quá trình hòa hợp lẫn nhau. Vẫn là câu nói kia, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Đường đi cũng hiểu được nỗi băn khoăn của Trọng Nham, nhẹ nhàng an ủi cậu: “Trọng Nham, Đông Nhạc có tâm tư gì, dì nghĩ chắc hẳn con cũng đã biết. Con chuyển tới ở cùng chúng ta, con cũng có thể coi chúng ta là người nhà của con.”

Trọng Nham yên lặng nhấm nuốt hai chữ “người nhà”, vừa cảm động lại vừa có chút lo sợ nghi hoặc. Khi Dương Thụ tạ thế, cậu còn rất nhỏ, thái độ của bà ngoại Trương Nguyệt Quế và người Lý gia đối với cậu hẳn không phải có ý “người nhà” giống như Đường đi đã nói, Trọng Nham nhớ tới không khí vui vẻ ấm áp trên bàn cơm ở Tần gia, nhớ mùi bơ béo ngậy trong phòng bếp mỗi khi Đường đi làm bánh, ánh mắt càng do dự: “Con biết, chỉ là...ừm, con sợ mình làm không tốt.”

Đường đi mỉm cười xoa xoa đầu cậu: “Làm tốt hay không tốt đều không sao cả. Trọng Nham, nghĩa của từ người nhà chính là bất luận con có như thế nào thì người nhà vẫn sẽ tiếp nhận con. Ở nhà, con chỉ cần mở lòng với mọi người và cứ là chính mình, thế thôi.”

Tần Đông Nhạc cảm thấy bầu không khí trước mắt có chút tĩnh lặng, liền trêu đùa một câu: “Nếu em dọn qua nhà anh ở, mỗi ngày sẽ có bánh quy mới ra lò cùng những món điểm tâm nhỏ ăn mãi không hết.”

Trọng Nham đỏ mắt bật cười: “Vậy con liền cung kính không bằng tuân mệnh, về sau kính nhờ dì chiếu cố con nhiều hơn. Nếu con có chỗ nào làm không đúng, thì dì hãy...”

“Vừa mới nói xong sao con vẫn còn khách khí như vậy chứ?” Đường đi mỉm cười hiền từ: “Mấy câu vừa rồi con nói chỉ dùng với người ngoài thôi biết không? Còn với người nhà thì không thể nói như vậy được. Con phải nói thế này này: Dì ơi, con thích ăn cay, về sau ở nhà mình, lúc ăn cơm dì nhớ chiếu cố khẩu vị của con nha. Hoặc là nói: dì ơi, con không thích cái rèm trong phòng, dì đổi thành hình bé thỏ con cho con đi. Như vậy mới được.”

Trọng Nham không chắc Đường đi đang nói thật hay nói giỡn, ngốc hồ hồ quay sang nhìn Tần Đông Nhạc, Tần Đông Nhạc chỉ bật cười, cảm thấy bộ dạng Trọng Nham khi bối rối trông đặc biệt đáng yêu.

Đường đi thúc giục: “Mau lên, học theo dì nói lại một lần thử coi.”

Trọng Nham lắp bắp học vẹt: “Con thích... thích ăn cay, về sau nhờ dì... nhờ dì chiếu cố khẩu vị của con...”

Đường đi vui vẻ bật cười ha ha, Tần Đông Nhạc cố nén cười khen cậu: “Ngoan lắm.”

Trọng Nham cảm thấy phản ứng của mình rất ngu, cũng chỉ biết cười theo chữa ngứa.

Đường đi nói thêm: “Ba Đông Nhạc công việc bận rộn, thường xuyên phải đi công tác. Trước kia Đông Nhạc tham gia quân ngũ, hàng năm cũng ít khi có mặt ở nhà, trong nhà cũng chỉ có dì và Tiểu An. Hiện tại cả hai con đều chuyển về ở cùng, về sau, nhà chúng ta sẽ càng có thêm nhân khí. Đúng rồi, không phải con nói muốn trồng hoa ở sân nhà mình sao? Không cho phép quên.”

Trọng Nham gật gật đầu: “Dạ, sau khi về con sẽ quốc đất lên rồi bón phân xuống trước.”

Tần Đông Nhạc vội chen vào: “Em cứ đứng một bên chỉ huy, mấy việc cần thể lực này cứ để anh làm cho.”

Đường di nhất thời ê ẩm hết cả người. Nuôi con hơn hai mươi mấy năm, lần đầu mới biết hóa ra con trai mình lại chu đáo cẩn thận như vậy, làm việc gì cũng thấy xót vợ, bà thật sự đã được mở rộng tầm mắt. Trước kia còn cho rằng con trai là dạng đại ngao khuyển hùng mãnh thô ráp, trong chớp mắt mới phát hiện hóa ra nội tâm lại là đại kim mao dụ ngoan nhu thuận, loại chênh lệch một trời một vực thể này quả thực đã chọc mù mắt mẹ nó.

Đường di ngồi nói chuyện thêm một lát liền cáo từ, khi ra khỏi phòng bệnh lại bị con trai giữ lại, lặng lẽ kéo sang một bên.

Đường di kinh ngạc thắc mắc: “Còn việc gì à?”

Tần Đông Nhạc do dự một chút: “Mẹ, mẹ không cần thu dọn khách phòng cho Trọng Nham đâu, cứ để em ấy ở trong phòng con.”

Đường di trừng anh: “Thằng bé còn nhỏ, con bớt phóng túng một chút cho mẹ.”

“Con biết, con biết mà.” Tần Đông Nhạc vội nói: “Con cũng không có ý kia. Thời gian này, trạng thái tinh thần của Trọng Nham không được tốt, nửa đêm thường giật mình tỉnh giấc. Bác sỹ nói tốt nhất nên có người ở cạnh.”

Đường di nửa tin nửa ngờ.

“Thật đó.” Tần Đông Nhạc giơ tay phát thệ: “Con là hạng người gì chẳng nhẽ mẹ còn không biết?”

Đường di đỡ trán. Nếu câu hỏi này đặt ở thời điểm trước đây, bà tự nhiên không có bất luận hoài nghi gì. Nhưng hiện tại, phát hiện mới rồi trong phòng bệnh khiến bà chịu kích thích rất lớn, bà thật sự không còn chắc chắn con trai mình là hạng người gì.

“Nếu không thể này đi, về sau mỗi buổi tối đi ngủ con sẽ không đóng cửa, mẹ tùy thời có thể đi vào kiểm tra phòng, được không?” Tần Đông Nhạc chán nản nhìn mẹ mình, vào lúc nào mà danh dự của mình trong mắt mẹ lại bị hạ thấp đến như vậy?

Đường di tức giận vỗ anh một cái: “Đã thành niên rồi còn muốn mẹ mỗi ngày chạy tới kiểm tra? Trong lòng con tự biết là được rồi.”

Tần Đông Nhạc mỉm cười ôm bà một cái: “Cám ơn mẹ tín nhiệm.”

Đường di nguyền thề con một cái thật dài: “Con phải xứng đáng với sự tín nhiệm của mẹ mới được.”

Tần Đông Nhạc liên tục gật đầu: “Yên tâm đi, trong lòng con biết rõ.” Nói tới đây, trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Trọng Nham mỉm cười xấu xa bò lại gần, hai chân thon dài trơn tuột quặp chặt lấy thắt lưng anh. Không hiểu sao, trong lòng lại có chút do dự, ngay sau đó lại cảm thấy mình quả thực là cầm – thú. Trọng Nham đã bệnh thành như vậy, mình rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung cái gì đây.

Lý Thừa Vận ở trong bệnh viện thăm nom vài ngày, thật sự mệt không chịu nổi, bị Cao Vân khuyên nhủ đưa về nhà nghỉ ngơi. Khi ông về tới nhà còn chưa tới giờ cơm tối, nghe quản gia nói Lý lão gia tử đang ở trong nhà kính chăm sóc hoa, Lý Thừa Vận liền đi tới đó chào hỏi.

Nhà kính ở trong hậu viện đằng sau tòa nhà, những chủng loại hoa cỏ quý giá hay yêu thích của lão nhân gia đều để ở trong này, bình thường đều có chuyên gia chăm sóc, ngẫu nhiên lão gia tử cũng sẽ tới đây tỉa tót chăm bón, xới đất trồng cây gì đó...

Lý Thừa Vận đẩy cửa nhà kính ra liền nhìn thấy Ôn Hạo đang ngồi xổm bên cạnh một mảnh vườn, xắn tay áo giúp Lý lão gia tử thay chậu cây mới. Trên người chú ấy mặc áo lông cừu dệt kim hở cổ rộng rãi, chân đi một đôi giày tản bộ nhẹ nhàng, xem ra là có chuẩn bị mà đến. Lý Thừa Vận có chút buồn bực chú ấy chạy tới đây làm gì. Hôm nay không phải cuối tuần, theo lý chú ấy hẳn đang ở trong công ty mới đúng.

“Anh.” Ôn Hạo thấy Lý Thừa Vận tiến vào, liền đứng lên chào hỏi.

Lý Thừa Vận gật đầu: “Hôm nay chú không tới công ty à?”

Ôn Hạo thoáng có chút khấn trương: “Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, em về sớm nên tạm qua đây một lát.”

Lý Thừa Vận cho rằng hẳn có chuyện gì muốn nhờ Lý lão gia tử, cũng không tiếp tục truy vấn, quay đầu chào hỏi với cha mình, thấy ông đang ngồi ở trên ghế, tía tốt một cây hoa không nhìn ra là chủng loại gì.

Lý Thừa Vận ngồi xuống bên cạnh ông, thuận miệng hỏi một câu: “Đây là hoa gì vậy ạ?”

Lý lão gia tử tức giận nói: “Có nói anh cũng không biết.”

Lúc đầu khi mấy đứa nhỏ xảy ra chuyện, Lý Thừa Vận sợ lão gia tử lo lắng nên vẫn luôn dặn mọi người gạt ông. Sau đó không hiểu ông biết tin từ đâu, liền mắng Lý Thừa Vận tới cầu huyết lâm đầu, rồi liền nhờ Bạch tướng quân giúp đỡ, chuyện này cũng đã trôi qua được mấy ngày, nhưng đến tận bây giờ thấy Lý Thừa Vận, ông vẫn không thêm nề mặt dù chỉ là một cái liếc mắt.

Lý Thừa Vận nhẫn nại một lòng một dạ nói chuyện với ông: “Ngày mai Ngạn Thanh được xuất viện, con đón nó trở về thêm người trò chuyện với cha.”

Lý lão gia tử quét mắt nhìn thẳng con một cái, không hé răng. Khi vừa mới biết Lý Duyên Kỳ xảy ra chuyện, ông có chút hối hận khi quyết định đón Trọng Nham lên thủ đô và càng hối hận hơn khi đón Lý Ngạn Thanh vào ở trong nhà chính. Nhưng hiện tại Trương Minh Nghiên đã chết, Lý Ngạn Thanh về sau cũng chỉ có thể dựa dẫm vào cha nó, chuyện này không gì có thể thay đổi được. Thật muốn nuôi dưỡng nó ở bên ngoài giống như Trọng Nham khi còn bé, đón vào nhà ngược lại trở thành trò cười cho đám thế gia vọng tộc.

“Con của anh, tự anh thu xếp lấy.” Lý lão gia tử ôn hòa nói: “Tôi cho gọi anh tới là muốn nói chuyện của A Hạo.”

Lý Thừa Vận nhìn ông, lại nhìn nhìn Ôn Hạo đứng một bên tay vẫn còn dính bùn đất, có chút buồn bực. Ôn Hạo thì có chuyện gì.

“Chuyện thằng hai về nước, nó cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm, có đề cập qua chuyện đó.” Lý lão gia tử nói: “Sau đó thằng hai gặp chuyện, trong lòng nó áy náy, sợ anh trách cứ, cho nên chạy tới nói với tôi.”

Lý Thừa Vận sững sốt một chút, gương mặt nhìn Ôn Hạo, quả nhiên thấy hắn bộ dạng cúi đầu nhận tội.

“Chú nói với ai?”

Ôn Hạo áy náy nhìn Lý Thừa Vận: “Trương Hàng.”

Lý Thừa Vận vừa nghe thấy cái tên này, bỗng cảm thấy rất nhiều chuyện đã được thông suốt. Trương Hách, Trương Hàng, cha và bác cả Trương Hàng, cùng những ân oán dây dưa của thế hệ trước.

“Anh sẽ nói chuyện này với cảnh sát.” Lý Thừa Vận nói với Ôn Hạo: “Chuyện này cũng đã xong rồi, chú đừng suy nghĩ nhiều. Tin tức cũng không nhất định là do chú lộ ra.”

Cho dù quản hay không quản thì chuyện này cũng đã xảy ra, hiện giờ có truy cứu cũng không ích gì. Điều Lý Thừa Vận muốn biết chính là Trương Hách và toàn gia Trương Hàng rốt cuộc có liên quan gì với nhau không? Trương Uyên hiện tại lại đang ở trong nhà chính Lý gia, nếu xác định Trương Hách chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả mọi chuyện, không chỉ riêng cha hắn ta Trương Uyên sẽ đau khổ mà ngay cả Lý lão phu nhân cũng không vui vẻ gì. Dù sao trước kia khi bà còn ở nhà mẹ đẻ, chỉ có em họ Trương Uyên là có quan hệ tốt nhất với bà.

“Đúng rồi...” Lý lão gia tử hỏi Lý Thừa Vận: “Mặc Lan lần trước tôi nhờ anh đâu?”

Lý Thừa Vận trong lòng khẽ động một chút, qua loa nói: “Đã nói với nó rồi, chỉ là vừa rồi xảy ra chuyện không tiện nhắc, mấy hôm nữa con sẽ hỏi lại cho cha.” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng ông lại âm thầm phát sầu.

Trọng Nham bây giờ còn chịu gặp ông sao?

Hết

98. Chương 98: Quen Tai

Khi Lý Thừa Vận phát hiện Trọng Nham không muốn gặp mình thì căn bản ông cũng không biết Trọng Nham ở nơi nào. Gọi điện không ai nghe; đến mấy cửa hàng Ba Mươi Sáu Quận tìm người, trừ bỏ mấy nhân viên cũng chỉ toàn khách hàng ra vào nườm nượp; tới Sơn Thủy Loan căn bản không thấy người trở về.

Lý Thừa Vận suy đoán có khả năng Trọng Nham đã vào Tần gia ở, lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Gia đình như Tần gia, cho dù hai vợ chồng Tần Ngụy có thể chấp nhận con mình yêu một người con trai nhưng liệu có thể cho phép hai đứa nó cơ hồ bán công khai mà vào ở chung trong nhà mình không? Dù Tần Đông Nhạc không thêm để ý lời ra tiếng vào thì Tần Ngụy vẫn đang còn đương chức, sẽ phải chú ý hình tượng của mình chứ.

Loại trừ khả năng này, Lý Thừa Vận cảm thấy khả năng lớn nhất chính là Trọng Nham đã dọn về nông thôn ở. Lý Thừa Vận không có khả năng bỏ lại một đồng chuyện trên này để đuổi tới nông thôn. Trọng Nham cố nhiên là con ông, nhưng con ông cũng không phải chỉ có một mình Trọng Nham, Lý Duyên Kỳ vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, vết thương trên người Lý Duyên Lâm vẫn chưa lành, Lý Ngạn Thanh lại vừa mất mẹ, mỗi ngày đều khóc tới hai mắt sưng húp ... aizz, một đồng chuyện.

Liên tục gặp chuyện như vậy, nhất định là Lý gia bọn họ đã phạm thái tuế. Lý Thừa Vận quyết định khi nào ổn định tìm cơ hội đưa lũ nhỏ đi chùa bái Phật thấp hương.

Rơi vào đường cùng, Lý Thừa Vận chỉ có thể đánh chủ ý lên người Lý Duyên Lâm. Trọng Nham đi rồi, Lý Duyên Lâm liền cãi nhau một trận với ông, nói ông không quan tâm Trọng Nham. Sau lại nghe nói Lý Duyên Lâm thường xuyên mua đồ tới thăm Trọng Nham, quan hệ khá tốt. Hiện tại Lý gia từ trên xuống dưới hơn mười miệng ăn, cũng chỉ có Lý Duyên Lâm là có chút giao tình với Trọng Nham.

Lý Thừa Vận tìm cơ hội nói chuyện muốn mua Mặc Lan với Lý Duyên Lâm. Lý Duyên Lâm đương nhiên không đồng ý, quan hệ giữa anh và Trọng Nham hiện tại tạm coi là huynh đệ vào sinh ra tử, nếu thêm chuyện này chả khác nào đang tính kế cậu ấy, Trọng Nham còn tiếp tục coi anh là huynh đệ nữa sao? Nhưng không chịu nổi Lý Thừa Vận nhiều lần lải nhải, Lý Duyên Lâm bị ông làm cho đau đầu, đành phải bắt đầu đáp ứng.

Sau mấy ngày tới thăm Trọng Nham, Lý Duyên Lâm mới xấu hổ nói tới chuyện này: “Mặc Lan của công ty bọn em, giờ đã bắt đầu đưa ra thị trường chưa?”

Vì sao Lý Duyên Lâm lại hỏi vấn đề này, Trọng Nham cũng không cảm thấy kỳ quái. Trước khi cậu và Lý Ngạn Thanh xuất hiện, tình cảm cha con ba người bọn họ cũng không tệ lắm.

“Ông ta nhờ anh hỏi?” Trọng Nham đẩy đĩa bánh cookie hạnh nhân tới trước mặt anh: “Nếm thử đi, Đường đi vừa mới nướng xong đây. Rất thơm.”

Lý Duyên Lâm không chút hứng thú liếc mắt nhìn mấy cái bánh nhỏ xinh ở trên bàn trà. Được rồi, bánh mới ra lò hương vị cũng không tệ lắm, nhưng rõ ràng có chút quá lửa, nhìn qua càng giống bánh bích quy đường hơn. Lý Duyên Lâm khoát tay: “Em tự mình hưởng thụ đi, anh từ nhỏ đã không thích đồ ngọt.”

Trọng Nham cười nói: “Ừ, trong sách có nói, trẻ con số khổ thường thích ăn đồ ngọt.”

Lý Duyên Lâm nghe ra sự mỉa mai trong lời Trọng Nham, thực nghiêm túc nhìn cậu nói: “Trọng Nham, anh biết hiện tại dù anh có nói gì, em cũng sẽ cảm thấy anh là đứng nói chuyện không đau thắt lưng (không biết gì mà cứ nói nhảm). Nhưng có những chuyện xảy ra không thể tự mình làm chủ, vậy cần gì phải so đo? Giống như khi ra ngoài bỗng gặp gió lốc, trẻ chuyển bay, em sẽ tính toán cách thay đổi thời tiết sao? Sẽ không, khi đó em sẽ suy xét mình rốt cuộc nên trả vé hay chờ gió lốc đi qua, đúng không?”

Trọng Nham im lặng không nói.

Lý Duyên Lâm nói thêm: “Anh nghĩ trong cuộc sống ai rồi cũng có lúc phải gặp tình thế ‘bất khả kháng’, bằng không sao lại gọi là số mệnh chứ? Lấy hai chúng ta mà nói, em từ nhỏ không có cha quan tâm chăm sóc, đây là một loại tiếc nuối. Nhưng từ một góc độ khác nhìn lại, em có Tần ca, hai người bọn em có thể

quang minh chính đại ở bên nhau, mà hai bác Tần cũng đã chấp nhận bọn em, người nhà, bạn bè em đều ủng hộ chuyện này. Cuộc sống của em về sau sẽ càng thoải mái tốt đẹp. Còn anh, tình cảm của bọn anh có lẽ cả đời sẽ không thể tiết lộ ra ngoài, cũng không thể kể với bất kỳ kẻ nào. Bởi vì vô luận là ai đi chăng nữa, vô luận từ góc độ nào nhìn lại, bọn anh đều sẽ bị người gièm pha lăng mạ. Càng đi về phía trước, đường càng hẹp, áp lực của bọn anh ngày càng nhiều. Nói không chừng, một ngày nào đó, bọn anh sẽ cảm thấy kiên trì không nổi.”

Chuyện tình cảm của mình hoàn toàn là một bí mật khó nói, nhưng Lý Duyên Lâm lại có thể đem bí mật đó ra chia sẻ với cậu, Trọng Nham vẫn thực cảm động. Trong chuyện này, người ngoài thật sự không thể giúp gì được cho bọn họ. Nếu hai người họ rời xa khỏi nơi này, tới một nơi không ai biết, có lẽ còn có thể tự do sinh hoạt không ai quấy rầy nhưng với tình hình của Lý gia, khả năng bọn họ có thể rời đi là không lớn.

Trọng Nham không nhớ rõ đời trước hai anh em họ đã trải qua như thế nào, cậu chỉ nhớ hai người họ đều không kết hôn. Mấy năm trước khi cậu qua đời ở đời trước, Lý Duyên Kỳ cơ hồ từng có tin đồn đính hôn, nhưng sau đó rốt cuộc không xảy ra gì hết. Mà Lý Duyên Lâm, Trọng Nham nhớ rõ anh ta là một playboy nổi danh, quanh người lúc nào cũng có vô số trai thanh gái lịch, chưa bao giờ đứng đắn nghiêm túc mà sống qua ngày. Vì vậy chân tướng sự việc cho dù được thấy tận mắt, cũng không nhất định là thật.

Trọng Nham chợt phát hiện cái gọi là hạnh phúc hay cực khổ, hóa ra đều chỉ là tương đối.

“Có lẽ sẽ có biện pháp.” Trọng Nham vô lực an ủi anh trai: “Có lẽ khi hai người bước lên một vị trí rất cao, cao đến mức mà không một ai có thể khoa tay múa chân đối với cuộc sống của các anh.”

Lý Duyên Lâm cười khổ một chút: “Nếu đạt được địa vị như vậy, chỉ sợ sẽ càng có nhiều chuyện cần phải che dấu hơn cả tình yêu.”

Đó là một vấn đề rất trầm trọng, Trọng Nham cảm thấy có thể từ trong đồng rác Lý gia bới ra được một bảo vật như Lý Duyên Lâm, thực là niềm vui ngoài dự đoán. Những chuyện khác, cậu không muốn so đo nữa. Về phần Lý Thừa Vận tâm tâm niệm niệm Mặc Lan công ty cậu, Trọng Nham không muốn làm khó ông ta cũng không muốn thành toàn cho ông ta.

“Tôi nhớ rõ lần trước nói là Bạch lão tướng quân muốn?”

Lý Duyên Lâm gật đầu, Bạch lão tướng quân và ông nội anh có quan hệ rất tốt, quanh co lòng vòng nghe được chuyện Trọng Nham và Ba Mươi Sáu Quận, liền cố ý chạy tới Lý gia tìm Lý lão gia tử đi cửa sau. Hơn nữa lúc trước ông ấy cũng đã cử người tới hỗ trợ cứu viện, quả thực đã xuất lực không ít. Điểm này, anh tin tưởng Trọng Nham cũng biết rõ.

Trọng Nham nghĩ nghĩ nói: “Sư nhiều chao thiếu, chuyện này cũng không có biện pháp. Thế này đi, anh về nói một tiếng với nhà anh và Bạch lão tướng quân, Mặc Lan chỗ tôi chỉ có thể chuyển tới 1 chậu.”

“Một chậu cũng được.” Lý Duyên Lâm nhất thời tâm hoa nộ phóng, trước khi tới, anh vốn không ôm hy vọng gì.

“Khi nhận hóa đơn giao hàng, nhớ dựa vào giá cả ghi trong đó mà chuyển tiền tới.” Trọng Nham ngữ khí đều đều giải quyết việc chung: “Mặc Lan hiện tại có rất nhiều người nhòm ngó, bọn tôi đâm lao phải theo lao. Mỗi tháng chỉ có thể bán ra mấy chậu, cũng không thể lén lút làm ra ưu đãi gì. Nếu có tin đồn truyền ra Ba Mươi Sáu Quận có ưu đãi giá cả, sau này chúng tôi sẽ rất khó làm ăn.”

“Anh hiểu mà.” Lý Duyên Lâm vội nói: “Cám ơn em, Trọng Nham.”

Trọng Nham biết chậu Mặc Lan này nhất định là Lý gia bỏ tiền ra mua làm quà tặng cho Bạch lão tướng quân, như vậy cũng tốt, lòng biết ơn của cậu cũng được bao hàm bên trong. Hy vọng Bạch lão nhân gia thấy chậu Mặc Lan này sẽ vui vẻ thoải mái, tốt nhất có thể sống lâu thêm vài năm. Có Bạch lão tướng quân làm núi dựa, Lý lão gia tử sẽ không hấp tấp nóng nảy mà đem nhóm con cháu ép buộc hỏa thiêu một lượt.

Về phần Lý lão gia tử thêm muốn Mặc Lan, Trọng Nham ở trong lòng cười lạnh, có tiền cũng không bán.

Để lão ta tiếp tục nhớ thương đi.

Buổi tối, Tần Đông An làm xong bài tập, lại chạy tới chỗ Trọng Nham học bù. Học kỳ II đã bắt đầu được một tháng, Trọng Nham mới đi học được vài ngày đã xảy ra chuyện, lại không biết muốn nghỉ học chưa

bệnh tới khi nào, Tần Đông An cũng có chút sốt ruột. Hiện tại bọn họ đang học lớp 11, đến hè là lên lớp 12, đến lúc đó chương trình học gần như đã xong hết, chỉ còn ôn thi đại học. Nếu kiến thức trên lớp bị chậm lại so với mọi người chỉ còn cách tự bổ túc thêm ở nhà, vậy thì càng vất vả.

Trọng Nham lại chả thấy sốt ruột gì, cậu hiện tại cũng chưa nghĩ ra mình muốn học chuyên ngành đại học nào, nhưng cậu biết rõ, ba mẹ Tần có thể chấp nhận con trai yêu nam nhân nhưng không nhất định sẽ chấp nhận con trai tìm một người chỉ biết chơi bởi lêu lổng, ngay cả đại học cũng không thi nổi. Tần Đông Nhạc vì tương lai hai người bọn họ đã làm bao nhiêu việc, Trọng Nham cảm thấy mình cũng nên làm chút gì đó, tương lai của cả hai thì cả hai phải cùng đồng thời cố gắng mới được. Nếu một người cứ chạy về phía trước, còn một người lại chỉ biết đứng im một chỗ, lâu dài cậu sẽ bị vứt lại phía sau.

Đạo lý này, Trọng Nham đều hiểu rõ, nhưng chỉ là gần hiểu. Giống như khi xem thực đơn, trong đó sẽ cho các bạn biết hình ảnh món ăn đó thế nào, trình bày nguyên liệu ra sao, chỉ là các món ăn đều không phải do tự mình nấu nên chỉ biết được hình dạng bề ngoài của nó. Trọng Nham cũng như vậy, về câu hỏi làm thế nào để cùng tiến với nhau thì cậu cũng chỉ có thể nghĩ tới việc học xong trung học, thi lên đại học và không để cho người khác cảm thấy người yêu của Tần Đông Nhạc là một đứa ngay cả việc học cũng làm không xong.

Còn về việc lựa chọn chuyên ngành nào để học, Trọng Nham nghĩ nghĩ, cảm thấy mình làm kinh doanh buôn bán, kiến thức chuyên môn về kinh tế tài chính vẫn phải dùng tới, lại là những gì mình đã học ở kiếp trước, hẳn việc học hành sẽ không quá khó khăn.

Trọng Nham chép bài xong, Tần Đông An định ở lì trong phòng trò chuyện với Trọng Nham, kết quả lại bị anh hai không chút lưu tình đuổi về phòng đi ngủ. Tần Đông An cảm thấy từ sau khi anh hai coi trọng Trọng Nham, lũy thừa hung tàn càng ngày càng cao, đối xử với em ruột càng ngày càng mất kiên nhẫn.

Tần Đông An bất mãn nói lời từ biệt với Trọng Nham, lủi thủi đi về phòng mình.

Trọng Nham trừng Tần Đông Nhạc: “Anh cũng về đi ngủ đi.” Tuy Tần Đông Nhạc nói Đường di đã đồng ý cho cậu vào ở trong phòng anh, nhưng Trọng Nham cảm thấy làm như thế thật không coi trọng bồi vào mắt, ngọt ngọt ngấy ngấy ở cùng nhau thật sự không tốt. Mặc kệ Tần Đông Nhạc năn nỉ thế nào cậu nhất quyết dọn vào ở trong khách phòng khiến Tần Đông Nhạc khổ không thể tả.

Tần Đông Nhạc ngồi xuống bên giường, lười biếng cầm cốc nước của Trọng Nham uống hai hớp: “Kỳ thật anh có chuyện muốn nói với em. Thật đó. Có liên quan tới vụ án.”

Trọng Nham nhất thời hai mắt sáng bừng: “Có tin tức gì mới sao?”

Chuyện bắt cóc tuy rằng con tin đều bình an vô sự nhưng bọn bắt cóc đều đã chạy thoát. Dù bắt được 2 tên đánh cướp lộ đồ cổ nhưng những gì chúng biết được cũng có hạn, cho nên vụ án vẫn chưa tiến triển được mấy.

Tần Đông Nhạc hừ một tiếng: “Tin tức tự nhiên là có.”

Trọng Nham nở nụ cười, sấn lại gần nghiêng đầu hôn lên môi anh một cái. Còn chưa để Tần Đông Nhạc kịp phản ứng, liền vội vàng rời đi, cười nói: “Rồi đó, lợi tức cũng trả rồi, bây giờ anh có thể nói chưa?”

Tần Đông Nhạc nghe thấy trên hành lang truyền tới tiếng Đường di và Tần Đông An nói chuyện, có chút tiếc nuối dựng thẳng thân mình: “Cảnh sát đã điều tra được cái gã họ Tề kia, phía sau gã còn có một người họ Lâu.”

Trong đầu Trọng Nham tựa hồ nhớ ra cái gì đó: “Họ Lâu?”

“Ừ.” Tần Đông Nhạc nói tiếp: “Gã họ Tề ở đây không có bối cảnh, chuyện làm ăn buôn bán đều dựa vào gã họ Lâu kia. Chính là thường xuyên đưa cho gã một khoản phí bảo kê, có chuyện gì thì gã họ Lâu sẽ ra mặt giúp gã. Trái lại, gã họ Lâu có việc gì, gã họ Tề cũng sẽ xuất tiền xuất lực chạy theo sau.”

Trọng Nham cảm thấy họ “Lâu” này có chút quen tai, nhưng tình huống tí mĩ thế nào cậu nhất thời chưa nghĩ ra.

“Họ Lâu ở nông thôn có một nông trường. Triệu Sấm đã phái người xuống đó tìm hiểu, nếu tình huống được xác định, hẳn rất nhanh sẽ có hành động.”

Họ Lâu, nông trường, hành động.

Trọng Nham cảm thấy đầu óc mình có chút hỗn loạn, tất cả các yếu tố trên tổ hợp lại một chỗ hình thành một cảnh tượng phi thường quen thuộc, nhưng rồi cuộc cậu đã gặp mấy thứ này ở chỗ nào?

Hết

99. Chương 99: Uẩn Khúc

Tần Đông Nhạc đi rồi, Trọng Nham vẫn tiếp tục suy nghĩ vấn đề này. Chuyện bắt cóc lần này không giống với đời trước, người xuống tay, phương thức xuống tay cũng bất đồng, nhưng khi nghe thấy “họ Lâu” lại khó hiểu cảm thấy vô cùng quen tai, chẳng lẽ hai lần bắt cóc có liên quan với nhau, hoặc là kẻ xuống tay đều do gã họ Lâu làm ra? Gã họ Lâu cùng với Trương Hách hoặc Trương Hàng có quan hệ gì?

Trọng Nham vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan tới Trương Hách, tuy rằng hiện tại cảnh sát còn chưa tìm được hắn ta, nhưng ông già nhà hắn từ xa cũng đã chạy về, chỉ riêng hành động này cũng đã chứng tỏ là có vấn đề. Hiện tại, Trọng Nham cũng không thể đoán trước được kế tiếp Trương Hách sẽ làm gì, không cam lòng buông tay hay dứt khoát không buông bỏ, dù thế nào thì cũng không phải là biện pháp hay, đồng đồ cổ kia hiện tại đang được cất giữ trong phòng kho Lý gia, người ngoài đâu thể nào dễ dàng mò vào như vậy.

Không biết có phải do lúc trước ngủ quá nhiều hay không mà hiện tại Trọng Nham cảm thấy mình dường như đã nhớ lại không ít chuyện của kiếp trước. Tỷ như gã họ Lâu kia. Nhưng việc này cùng mấy kẻ kia, kiếp trước Trọng Nham tựa hồ chưa từng tự mình trải qua, nên nhất thời đầu óc có chút lộn xộn. Có lẽ cậu cần thêm chút thời gian để có thể hiểu rõ được nguyên nhân hậu quả ẩn sâu bên trong việc này.

Vẫn là câu nói kia, thuận theo tự nhiên. Nói không chừng một ngày nào đó, cậu có thể hoàn toàn nhớ lại hết.

Trọng Nham trần trọc nằm trên giường, nghe thấy tiếng gió nổi lên, vù vù thổi qua cửa sổ, nhưng lại không khiến cậu cảm thấy thê hàn, mà ngược lại càng khiến ổ chăn của mình càng thêm ấm áp thoải mái.

Biết dưới mái nhà này luôn có những người khác, chỉ cần gọi một tiếng sẽ có người đáp lại cậu, loại thể nghiệm xa lạ này thật sự khiến người ta cảm thấy lưu luyến. Nhưng dù có lưu luyến thế nào, thời điểm nên đi vẫn phải đi. Cậu dù sao cũng là một đại nam nhân, không phải con dâu nuôi từ bé, có việc gì cũng không thể mãi trốn ở sau lưng Tần Đông Nhạc được — nếu chính bản thân cậu còn cảm thấy mình đang ý lại vào anh ấy, thời gian lâu dài, những người chung quanh cũng sẽ đều cho là như thế. Đây không phải kết quả mà Trọng Nham muốn thấy.

Cuộc sống của mình, vẫn nên để bản thân mình tự đối mặt.

Trọng Nham trở mình, cân nhắc lúc nào là thời điểm thích hợp nhất để rời đi. Tốt nhất là sau khi vụ án bắt cóc chấm dứt. Nếu không vừa khiến nhiều người lo lắng cho sự an toàn của mình lại vừa khiến mọi người sẽ nghĩ cậu từ một người thành thực thấu đáo trở thành thiếu niên tùy hứng.

Trọng Nham nghĩ tới nghĩ lui, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Tần Đông Nhạc đứng ở ngoài cửa phòng khép hờ lẳng lặng nhìn cậu, sau đó mới lặng lẽ rời đi, còn cẩn thận giúp cậu đóng cửa phòng lại. Trọng Nham từ khi dọn tới đây, mấy hôm liền đều ăn no ngủ kỹ, chất lượng giấc ngủ rất tốt không tỉnh lại giữa đêm, cũng không gặp ác mộng.

Tần Đông Nhạc thầm nghĩ, kêu em ấy chuyển tới đây quả nhiên là quyết định chính xác.

Tần Đông Nhạc hiện tại chỉ là dân tóc húi cua (người bình thường) rất nhiều chuyện anh không thể biết được hoặc rất khó biết tin tức. Nhưng Trọng Nham là người bị hại trong vụ án bắt cóc, lấy danh nghĩa Trọng Nham ngược lại có thể tìm hiểu được chút ít tin tức từ phía cảnh sát: ví dụ như cảnh sát đã có manh mối về kẻ tình nghi, sắp tới sẽ có hành động.

Trọng Nham cảm thấy manh mối hẫng chính khu nông trường ở nông thôn của gã họ Lâu mà lần trước Tần Đông Nhạc đã nói với cậu, đồng thời cũng khá bất mãn với kiểu lí do thoái thác kiểu ‘sắp tới sẽ có hành động’: “Sắp tới là ngày nào? Cho mấy người bị hại chúng ta một thông tin chuẩn xác khó khăn vậy sao? Hay là mấy người đó nghi ngờ chúng ta cùng một giuộc với bọn bắt cóc, sợ chúng ta báo tin cho bọn chúng?”

Tần Đông Nhạc vươn tay lấy một miếng bánh bích quy trên đĩa trước mặt, đang định ném thử lại nghe thấy Trọng Nham oán giận như vậy liền an ủi nói: “Cảnh sát muốn hành động đương nhiên phải giữ bí mật, không thể nói với ai, vạn nhất để lộ tiếng gió thì làm sao?”

“Đã muộn lắm rồi.” Trọng Nham quyết định cuối tuần sẽ bắt đầu đi học trở lại, nhưng Trương Hách còn chưa bị bắt, nên trên đầu cậu vẫn còn treo lơ lửng một con dao. Có con dao lơ lửng này, Đường đi phông chừng sẽ không yên tâm cho cậu dọn ra ngoài.

Tần Đông Nhạc nói: “Lúc trước bọn Triệu Sấm đã tham gia hỗ trợ giải cứu con tin, vị đội trưởng đội cảnh sát vẫn luôn xem trọng thân thủ của cậu ta, nếu có hành động gì, nói không chừng sẽ mời bọn họ hợp tác. Để anh hỏi thăm tình hình xem sao.”

“Thôi.” Trọng Nham chẳng còn hứng thú, cậu có trực giác cái nông trường kia chính là chỗ ẩn thân của bọn bắt cóc, nhưng loại trực giác này không có chứng cứ chứng minh, tùy tiện nói ra cũng chẳng ai tin, nói không chừng có khi còn coi cậu là đồng lõa với bọn bắt cóc.

Tần Đông Nhạc ôm cậu vào lòng vỗ nhẹ: “Kiên trì thêm vài ngày.”

Trọng Nham kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Đông Nhạc cười cười: “Không phải em muốn chuyển về nhà mình sao?”

Trọng Nham bị anh nói trúng tim đen, cũng không thấy xấu hổ, càng thoải mái gật đầu: “Không có chuyện gì đương nhiên phải về nhà mình ở rồi. Cứ ở mãi trong nhà anh tính là cái gì? Ở rể? hay con dâu nuôi từ bé?”

Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Trọng Nham nói thêm: “Mọi người tốt với em, em đều biết, em tự nhiên cũng muốn đối tốt với cả nhà. Nhưng em cứ ở mãi nhà anh, lâu dần, sẽ có người nói ra nói vào... sẽ có ảnh hưởng không tốt với chú.”

Trước đó, Tần Đông Nhạc còn suy đoán Trọng Nham sợ dĩ muốn dọn ra ngoài hẳn là do không quen có nhiều người sống cùng trong một nhà. Trọng Nham mở miệng nhắc nhở như vậy khiến anh cảm thấy có chút không thoải mái, anh cảm thấy Trọng Nham tuổi này hẳn nên vô tâm vô tư mà sống, giống như Tiểu An nhà anh, người lớn an bài thế nào cứ thế mà nghe lời làm theo, có chuyện gì cần bận tâm thì để người lớn lo nghĩ giùm cho là được.

Trọng Nham giãy dụa một cái: “Được rồi, anh đừng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn em. Anh thật sự muốn dọn qua cùng em? Dĩ sẽ đồng ý sao?”

“Không đồng ý anh vẫn cứ dọn qua.” Tần Đông Nhạc mạnh miệng nói: “Yên tâm đi, anh sẽ nói lại với mọi người trong nhà mà.”

Trọng Nham không biết Tần Đông Nhạc đã nói thế nào với mọi người trong nhà, Đường đi và Tần Đông An tuy có chút luyến tiếc bọn họ dọn đi nhưng cũng không nói gì chỉ căn dặn hai người chú ý an toàn. Toàn bộ quá trình Tần Đông An chỉ biết trợn trắng mắt với anh hai mình, dứt khoát nhận định chuyện Trọng Nham phải dọn đi là do chủ ý xấu xa anh hai bày ra. Chứng cứ chính là mỗi lần cậu và anh hai ở trong phòng Trọng Nham nói chuyện, anh hai đều đen mặt kiểm soát đuổi cậu đi.

Đến ngày hai người chuyển nhà, trong bữa sáng, Trọng Nham khó có khi gặp được chú Tần, chú Tần đang ngồi đọc báo chờ bữa sáng, thấy Trọng Nham xuống lầu, ngẩng đầu nhìn kỹ cậu một chút: “Nghe Đông Nhạc nói, hai con muốn dọn ra ngoài?”

Trọng Nham quy củ chào hỏi Tần Ngụy, rồi giải thích nói: “Ở nhà con tới trường sẽ tiện hơn.” Cậu không muốn nhấn mạnh chuyện cậu ở trong Tần gia sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với chú Tần, nhưng phông chừng chú Tần cũng hiểu được ý tứ của cậu.

Tần Ngụy gật đầu, không nói gì thêm: “Cũng được. Khi nào rảnh rồi thì về đây chơi.”

Tần Đông An trừng mắt lườm anh hai một cái.

Tần Đông Nhạc cảm thấy khó hiểu.

Đường di bất đắc dĩ: “Thôi, ăn sáng đi!”

Tần Ngụy nói thêm: “Đêm hôm qua có xảy ra chút chuyện. Nhà chính Lý gia bị nổ bình gas, gây ra động tĩnh không nhỏ.”

Trọng Nham và Tần Đông Nhạc đều sửng sốt. Trọng Nham cảm thấy phương diện an toàn ở nhà chính Lý gia đều rất được coi trọng, sao có thể bị nổ bình gas? Tần Đông Nhạc biết đêm hôm qua cảnh sát đã hành động bao vây tiểu trừ nông trường, giữa hai chuyện này... thật sự không có liên quan gì sao?

“Lý gia...” Đường di liếc nhìn Trọng Nham một cái: “Tình hình thế nào rồi?”

Tần Ngụy gấp tờ báo để qua một bên: “Trên báo chỉ nói qua loa, không có thông tin gì nhiều. Chỉ nói Lý lão gia tử tối qua ra ngoài thăm bạn, hai vợ chồng Lý Thừa Vận đều ở trong bệnh viện, trong nhà chỉ có mấy người giúp việc. Không có ai tử nạn, hai người giúp việc bị thương.”

Trọng Nham cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Nhưng báo chí không đưa tin chi tiết, mà hiện giờ cậu và Lý gia thiếu chút nữa là hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, cũng không tiện tới hỏi thăm. Duy chỉ trông cậy vào Lý Duyên Lân hôm nào tới thăm mình, thuận tiện thông qua anh ta có thể nghe ngóng chút tin tức của bên đó.

Ăn sáng xong, Tần gia người đi làm thì đi làm, người đi học thì đi học, Đường di cảm thấy rất đau lòng không muốn nhìn cảnh hai đứa nhỏ chuyển đi, nên đã đi cùng dì giúp việc ra ngoài mua đồ ăn, trong nhà chỉ còn lại hai người Tần Đông Nhạc và Trọng Nham. Lần trước Tần Đông Nhạc ở Sơn Thủy Loan, quần áo cùng vật dụng cá nhân đều đã mang qua đó không ít, mà Trọng Nham ở Tần gia cũng chỉ có mấy bộ quần áo để thay tắm rửa. Hai người kỳ thật cũng không phải thu dọn gì nhiều, ném hai cái balo lên xe, trên cơ bản là có thể rời đi.

Sau khi lên xe, Tần Đông Nhạc dè Trọng Nham ra hôn hôn hai cái, cảm khái thở dài: “Khó trách những người mới kết hôn đều muốn ra ngoài ở riêng, sống cùng cha mẹ lúc nào cũng phải để ý xung quanh, thật sự không thể nào thả lỏng được.” Muốn ôm – hôn – sờ – soạng đều phải căng mắt căng tai ra cảnh giác bốn phía, khẩn trương giống như sắp đánh nhau.

“Đừng ngắt lời.” Trọng Nham vỗ vỗ mặt anh: “Vừa rồi anh định nói gì?”

Tần Đông Nhạc khởi động xe, chậm rãi lái ra khỏi sân nhà: “Muốn nói cho em biết, bọn Triệu Sầm bao vây tiểu trừ nông trường, thời gian hành động định vào tối qua, chính xác mà nói là 2h40’ sáng nay.”

Trọng Nham ngay ngắn ngồi thẳng lưng: “Sao rồi?”

Tần Đông Nhạc nói: “Bắt được rất nhiều người, suốt đêm thẩm vấn. Bây giờ vẫn chưa có tin tức.”

“Thực trùng hợp.”

“Anh cũng thấy rất trùng hợp.” Tần Đông Nhạc gật đầu: “Nhưng bên Lý gia hiện tại thật sự không dễ hỏi thăm tin tức. Để anh nghĩ biện pháp xem.”

Trọng Nham thở dài: “Thôi khỏi, để em hỏi Lý Duyên Lân.”

Tần Đông Nhạc quét mắt nhìn cậu một cái, anh vẫn luôn cho rằng quan hệ giữa Trọng Nham và hai anh em Lý gia khá căng thẳng, không ngờ sau một lần đồng thời gặp hoạn nạn, tình cảm lại xoay chuyển nhiều đến vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, tuy rằng Lý Thừa Vận rất khổ nạn, nhưng có thêm anh em đối với Trọng Nham mà nói cũng là một chuyện tốt.

Từ sau khi Trọng Nham dọn vào Sơn Thủy Loan ở, đây là lần thứ hai Lý Duyên Lân đặt chân tới căn nhà vốn là của mình này. Căn nhà vẫn như cũ nhưng đã có thêm rất nhiều đồ vật trước kia không có: một bể cá Koi lớn, trước bộ ghế sofa trải một tấm thảm caro mềm mại, vách tường bên cạnh cầu thang có treo mấy bức tranh sắc thái tươi mới.

Nơi này dần dần có nhiều thêm một loại khí tức chỉ thuộc về riêng Trọng Nham.

Trong lòng Lý Duyên Lâm đã không còn cảm giác ủy khuất, phần nộ không cam lòng như lần đầu tới đây, cũng không còn cảm thấy việc đem nơi này tặng cho Trọng Nham là chuyện không thể nào tha thứ. Sau hai ngày sống nương tựa nhau trong phòng tối, sinh tử đều cùng nhau trải qua, Lý Duyên Lâm mới phát hiện mình kỳ thật cũng không oán hận Trọng Nham như vẫn tưởng.

Bởi vì Trọng Nham cũng không làm gì sai, việc em ấy được sinh ra không phải do em ấy quyết định.

Trọng Nham giúp đỡ di giúp việc bưng thức ăn lên bàn cơm, còn hào phóng mở một chai rượu vang.

Ba nam nhân cụng ly với nhau, Lý Duyên Lâm lên mặt ông cụ non thở dài: “Trọng Nham, hai chúng ta có thể bình tâm tĩnh khí đồng thời cùng ngồi ăn cơm uống rượu với nhau, thật sự là bất khả tư nghị.”

Trọng Nham bĩu môi, tâm nói: Anh chính là cái đồ không biết suy nghĩ, trong lòng tức tối cũng chỉ biết dùng tay chân đánh nhau, ai thêm so đo với anh. Đồ trẻ con.

Tần Đông Nhạc gấp đồ ăn cho Trọng Nham: “Đừng chỉ uống rượu không.”

Lý Duyên Lâm nói thêm: “Trong nhà đang rối tung rối mù... Trọng Nham, anh cũng muốn mua một căn nhà cùng anh hai dọn ra ngoài ở. Rất phiền.”

“Phiền gì?” Trọng Nham hỏi lại: “Anh và anh trai anh không phải vẫn luôn ở trong bệnh viện sao, có gì mà phiền? Mà vết thương của anh trai anh sao rồi? Khi nào xuất viện?”

Lý Duyên Lâm khoát tay: “Không có gì nguy hiểm nữa rồi, giờ chỉ cần tĩnh dưỡng là ổn. Nhưng vẫn chưa được xuất viện, trong nhà lúc nào cũng có một đồng người, có về cũng không được yên tĩnh.”

Trọng Nham giật mình: “Chuyện nổ gas à?”

“Nổ gas gì đâu.” Lý Duyên Lâm nghe vậy liền cười nhạt: “Ổng dẫn gas của Lý gia luôn được định kỳ bảo dưỡng, nào có chuyện vô duyên vô cớ bị nổ? Nói thế để giữ thể diện, lấp liếm qua mặt người ngoài thôi.”

Trọng Nham buông đũa xuống, tâm nói: quả nhiên có uẩn khúc bên trong.

Lý Duyên Lâm nói tiếp: “Mấy hôm trước, không biết từ đâu nhảy ra một ông cậu, là họ hàng gì đó. Anh chưa từng nghe nói ông bà nội có họ hàng như vậy. Hiện tại vẫn đang ở nhà mình. Anh đã gặp ông ta mấy lần, khi nói chuyện, ánh mắt ông ta rất kỳ quái... giống như đã làm gì đó có lỗi với Lý gia chúng ta vậy, khiến anh luôn cảm thấy mất tự nhiên.”

Trọng Nham đoán người này hẳn là cha Trương Hách. Ông ta biết chuyện con trai mình đã gây ra, mỗi khi nhìn thấy mấy đứa cháu Lý gia, tự nhiên sẽ cảm thấy áy náy.

“Không phải nổ gas vậy chứ là gì?” Trọng Nham tò mò hỏi anh: “Tôi thấy báo chí đều nói vậy.”

Lý Duyên Lâm khoát tay: “Có người lên vào nhà, cho nổ tung phòng kho.”

Hết

100. Chương 100: Mai – Phục

– Phục

Suy nghĩ đầu tiên của Trọng Nham là: Trương Hách điên rồi.

Nếu không điên thì ai có thể làm ra loại chuyện này, chỉ vì một bức họa hay mấy món đồ cổ, thật sự có thể khiến cho người ta tâm thần mất trí đến mức độ này sao? Trước khi sự việc xảy ra, Trương Hách đã khổ tâm đầu tư kinh doanh ở thủ đô mấy năm, vẫn luôn giữ hình tượng thương nhân chính phái đứng đắn. Hiện giờ toàn bộ đều trở mặt, giống như uống rượu hùng hoàng*, bỗng nhiên liền hiện nguyên hình, thật sự

khuyến người kinh ngạc. (Rượu hùng hoàng: rượu được uống trong ngày tết Đoan ngọ của người Hán, rượu này dễ say, có tác dụng giải độc, khắc chế vết cắn của rắn độc, côn trùng...)

Trọng Nham suy đoán trong chuyện này có lẽ còn có ẩn tình nào đó, khả năng đã chọc trúng chỗ nhọt không thể chịu nổi của Trương Hách, kích thích hắn ta cuồng tính đại phát, ngay cả bề ngoài ngụy trang cẩn thận ẩn thân cũng không thêm để ý tới.

Trọng Nham phục hồi tinh thần, hỏi Lý Duyên Lâm: “Phòng kho nổ tung, đồ đạc bên trong có bị phá hủy không?”

Lý Duyên Lâm lắc đầu: “Anh cũng không biết nữa? phòng kho Lý gia đều để đồ đạc của ông bà nội, trong nhà ngoại trừ hai ông bà ra cũng chỉ còn cha có thể đi vào, ngay cả mẹ anh cũng không có tư cách.”

Trọng Nham không khỏi đồng tình với Trình Du. Bà ta đầu gối cũng là thiên kim tiểu thư nhà giàu, gả tới Lý gia được hơn hai mươi năm, lo liệu gia vụ, sinh dục nhi tử... gần hết nửa đời người mà trong cảm nhận của 2 ông bà già kia, bà ta chả khác gì người ngoài.

Lý Duyên Lâm từ biểu tình của Trọng Nham có thể đoán được phần nào suy nghĩ của cậu, tự giấu mỉm cười: “Đoán không ra đúng không, mọi chuyện trong nhà đều là do ông nội định đoạt, bà nội cũng rất ít khi có quyền lên tiếng chứ đừng nói là mẹ anh. Lý gia luôn bị coi là gia đình cổ hủ, chính là trọng nam khinh nữ tới mức cổ hủ ...Anh cũng không biết nói gì cho phải.” Rốt cuộc vẫn là trưởng bối nhà mình, cho dù trong lòng không tán thành, anh cũng không có khả năng oán giận trước mặt trưởng bối.

Điểm này Trọng Nham ngược cũng biết một chút, trong mắt lão già kia, con trai là để bồi dưỡng thành trụ cột gánh vác trọng trách gia đình, con dâu gì đó không có người này thì có người kia, ông ta luôn không để vào mắt.

“Về sau anh trai anh tiếp quản Lý thị, hảo hảo hiếu thuận với mẹ anh là được rồi.” Trọng Nham cảm thấy Trình Du có thể kiên trì ở Lý gia hơn hai mươi mấy năm, niềm tin vững chắc để bà ta dựa vào chính là một ngày kia con trai mình sẽ lên vị trí gia trưởng. Đương nhiên, lấy thân phận và sức khỏe của bà ta, chờ được tới ngày đó tuyệt đối không thành vấn đề.

Lý Duyên Lâm bắt đầu nhìn cậu: “Cho nên thực sự đã xảy ra chuyện gì anh cũng không rõ lắm. Nhưng nghe mẹ anh nói, tối qua trong nhà có không ít người tới, hỗn loạn vô cùng. Đa phần là cảnh sát. Hơn nữa ông bà nội đều bị kinh hách, chỉ sợ hiện tại trong nhà vẫn chưa ổn định được.”

Trọng Nham âm thầm suy đoán khả năng Trương Hách bị sa lưới có bao nhiêu phần trăm. Phòng kho bị nổ tung, Trương Hách hẳn sẽ không nhờ người khác vào tìm đồ giúp mình, cho dù có thuê xã hội đen cũng không nhất định phân biệt được đồ cổ thật giả. Trương Hách vào phòng kho, đồ vật đầu tiên muốn tìm hẳn là bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ.

Cũng không biết bức họa này có huyền cơ gì...

Trọng Nham cẩn thận nhớ lại bức họa mình từng nhìn thấy trong phòng kho Lý gia, cậu không có tế bào nghệ thuật, đừng nói tới phân biệt thật giả, cho dù là hai bức tranh của 2 họa sỹ hiện đại đưa tới trước mặt, cậu cũng không nhìn ra được ai tài hoa hơn ai.

Trọng Nham thở dài: “Nếu hung thủ là họ hàng nhà các người... sẽ thế nào?”

Lý Duyên Lâm rất không thích nghe Trọng Nham nói “nhà các người” nhưng nghĩ lại, đối với Trọng Nham sự tồn tại của Lý gia không phải là thế sao? Đừng nói coi Lý gia trở thành nhà mình mà ngay cả một chút quan hệ thân thích cũng không có. Trọng Nham đã lên thủ đô được gần hai năm, chưa một lần đi ngang qua Lý gia, cũng chưa từng gặp mặt ông bà nội anh. Nghe anh hai nói, thời gian trước Trọng Nham và cha còn có chút qua lại, đến anh cũng từng cho rằng quan hệ giữa hai người họ có thể sẽ được cải thiện, nhưng kết quả, mối quan hệ vừa mới được bồi dưỡng cũng bởi vì chuyện bất ngờ bùng nổ trong phòng bệnh đã triệt để phá hủy hoàn toàn mối quan hệ giữa hai người.

Chỉ số EQ của cha anh thực sự quá kém! Lý Duyên Lâm ghét bỏ suy nghĩ, đều là do ông bà nội chiều hư, đến giờ già rồi mới trở nên đứng đắn được một chút, nhưng kỳ thật trong bản chất vẫn là cái đức hạnh kia. Chỉ biết nhận tốt đẹp của người khác cho mà chưa từng nghĩ tới sẽ đối tốt lại với người ta, mà chính ông ấy

cũng không biết làm thế nào mới là đối tốt với người khác, nói trắng ra căn bản ông ấy không biết thế nào gọi là trả giá.

Lấy chuyện của Trọng Nham để nói, Lý Thừa Vận trừ bỏ cho Trọng Nham nhà đẹp, xe xịn cũng chỉ còn biết cho tiền, kỳ thật điều Trọng Nham muốn có nhất chính là giao lưu tình cảm giữa hai cha con. Điểm này, ngay cả anh và anh hai đều nhìn ra, nhưng đứng ở lập trường bọn họ, sẽ không hảo tâm mà đi nhắc nhở Lý Thừa Vận.

Đáng tiếc, chỉ số EQ của Trọng Nham cũng không cao, dù một yêu cầu nhỏ cũng không nói ra miệng, kỹ năng làm nũng bán manh hoàn toàn tụt xuống trị số âm. Tính cách ương ngạnh bướng bỉnh đến chết không chữa, còn không biết khiêm tốn đi theo học hỏi Lý Ngạn Thanh hai chiêu. Kết quả, hai người như hai con dê qua cầu không ai nhường nhịn ai, quan hệ tự nhiên sẽ càng trở nên căng thẳng.

Lý Duyên Lâm thoáng cảm thấy áy náy. Nếu anh có thể thay Trọng Nham giải thích với Lý Thừa Vận hai câu, có lẽ quan hệ giữa Trọng Nham và Lý gia sẽ không tệ như bây giờ. Nhưng có tiền cũng không biết trước được tương lai, khi đó không phải mình rất chướng mắt với Trọng Nham sao? Thậm chí còn cố ý tìm người tới đánh cậu ấy, làm gì có chuyện sẽ giúp Trọng Nham nói tốt?

Trọng Nham không biết trong đầu Lý Duyên Lâm đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy anh sững sờ ngồi đó, nhin không được lại hỏi lại: “Nếu là do nội – tặc gây ra, nhà các người sẽ xử lý thế nào?”

Lý Duyên Lâm lắc đầu: “Trước kia chưa từng phát sinh loại chuyện này, rất khó nói.”

Trọng Nham hơi rũ mắt xuống, che đi tia trào phúng nơi đáy mắt. Cậu suýt nữa thì quên mất, đám nhà giàu như Trương gia, Lý gia đều vô cùng sĩ diện, chuyện gì có thể lén lút xử lý tuyệt đối sẽ không để lộ ra bên ngoài. Ví dụ với những chuyện đui lý sẽ bỏ ra một số tiền bồi thường, hoặc là ký một hợp đồng có lợi cho đối phương coi như đền bù, rồi bắt ép người ta ký những hợp đồng trái pháp luật gì đó... tự nhiên là bị bọn họ vung tiền ra bịt miệng, che dấu toàn bộ với người ngoài.

Trọng Nham và Lý Duyên Lâm cụng ly với nhau, nghĩ thầm chuyện này mấu chốt hẳn nằm trong tay Lý Thừa Vận. Nếu ông ta có thể nhin xuống, cam nguyện ngậm bồ hòn làm ngọt đổi lấy lợi ích của Lý thị, vậy thì chuyện này tám chín phần mười sẽ từ chuyện lớn hóa nhỏ. Còn nếu ông ta không nhin được, chỉ sợ sự tình sẽ càng trở nên phiền phức hơn. Trọng Nham có chút chờ mong Lý Thừa Vận sẽ có phản ứng như thế nào, dù sao hành động của Trương Hách suýt nữa đã làm tuyệt hậu Lý gia.

Nói không chừng Lý Thừa Vận lúc này đang rơi vào dấu tranh tư tưởng kịch liệt ấy chứ. Cân đo đong đếm giữa một bên là lợi ích dụ hoặc, một bên là đám con trai từng gặp cực khổ nguy hiểm.

Bên nặng bên nhẹ, mỗi người mỗi suy nghĩ sẽ không có cùng lựa chọn.

Vừa nghĩ như vậy, Trọng Nham lại có chút vui sướng khi người gặp họa.

Lý Duyên Lâm về rồi, Tần Đông Nhạc vẫn thấy Trọng Nham như có điều suy nghĩ, nhin không được lại bật cười: “Chuyện Lý gia em quan tâm như vậy làm gì?”

Trọng Nham lười biếng dựa vào thành sô pha: “Em không phải đang quan tâm bọn họ, em chỉ là lo lắng bọn họ sẽ liên lụy tới em. Em không muốn sẽ bị bắt cóc thêm lần nữa... Vinh quang Lý gia đã không được hưởng, ngược lại còn bị ăn một nhiều như vậy, thật sự lỗ vốn. Điều này trái với thói quen tư duy thương nhân của em.”

Tần Đông Nhạc nghĩ nghĩ nói: “Nếu em thật sự muốn biết, anh có thể tìm người hỏi thăm tin tức cho em.”

Trọng Nham hai mắt sáng ngời: “Tìm ai?”

Tần Đông Nhạc xách cậu từ trên ghế đứng lên: “Đi thôi, dẫn em tới một nơi. Em cũng vừa ăn tối xong, coi như ra ngoài đi dạo tiêu thực.”

“Đi đâu vậy?”

Tần Đông Nhạc thần bí hề hề nói: “Đi rồi biết.”

Nơi Tần Đông Nhạc dẫn cậu tới là một club tư nhân, an ninh chặt chẽ không dễ đi vào. Chỗ này, quả thật đời này Trọng Nham chưa từng tới bởi vì cậu còn chưa đủ tư cách. Nhưng đời trước, cậu lại là khách quen

của nơi này, cho nên quy củ ở đây đều rất quen thuộc. Thấy Tần Đông Nhạc bộ dạng hớn hử dẫn cậu đi vào, trong lòng cảm thấy anh hết sức buồn cười.

Hai người lên tầng cao nhất, Tần Đông Nhạc quen thuộc đẩy cửa một phòng riêng ra, Trọng Nham nhìn thấy bên trong có vài nam nhân trẻ tuổi đang ngồi tụ tập bên trong, có người cậu quen như Triệu Sấm, Lưu Đông từng tới bệnh viện thăm cậu, còn lại cậu đều không biết, có mấy nam nhân còn ôm ôm ấp ấp nam hài nữ hài xinh đẹp, mấy người đó có thân phận gì không cần nói cũng biết.

Trọng Nham nhú mày.

Được rồi, kiếp trước khi cậu tới đây cũng là dạng đức hạnh này, nhưng sau khi sống lại, không biết có phải do tuổi tác không mà lúc này nhìn thấy hình ảnh như vậy liền cảm thấy đặc biệt chướng mắt, trong lòng càng mất hứng, thầm nghĩ Tần Đông Nhạc quen loại bạn bè gì thế này? Khẳng định anh ấy từng tới nơi này, chẳng lẽ trước kia tới đây cũng đều như vậy sao?

Trọng Nham vừa nghĩ như vậy, trong lòng lại càng buồn bực.

Tần Đông Nhạc đi ở phía trước cậu, không chú ý tới sắc mặt của Trọng Nham. Nhưng Triệu Sấm Lưu Đông ngồi trong phòng lại nhìn thấy rõ ràng, lúc trước còn cho rằng mối tình của Tần Đông Nhạc là kiểu cuồng nhiệt tiếp lãnh đạm, hiện tại nhìn thấy sắc mặt Trọng Nham thay đổi, nhất thời cảm thấy mối tình của chiến hữu coi như có hy vọng viên mãn.

Tần Đông Nhạc kỳ quái thấy hai người Triệu Sấm Lưu Đông đồng thời nhướn mày nhìn về phía mình, nói: “Tao đoán bọn mày ở đây.”

Lưu Đông không để ý tới anh, lại hướng ra phía sau nhìn Trọng Nham cười nói: “Tiểu lão bản, mấy ngày không gặp, sức khỏe cậu thế nào rồi?”

Bởi vì biết hai người họ đã xuất lực tham gia giải cứu con tin nên ấn tượng của Trọng Nham đối với hai người họ khá tốt, mỉm cười gật đầu nói: “Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn anh.”

“Khách khí cái gì.” Lưu Đông tươi cười kéo cậu ngồi xuống ghế, lại gọi phục vụ mang thêm đồ ăn tới.

Tần Đông Nhạc có chút buồn bực nhìn thẳng bạn, quay đầu hỏi Triệu Sấm: “Nó chưa ăn đủ?”

Triệu Sấm lại vươn tay vỗ vỗ vai anh: “Mày được đó. Mấy ngày không gặp, rất có tiến triển.”

“Nhàm chán.” Tần Đông Nhạc tức giận gặt móng vuốt của thẳng bạn ra: “Có chuyện tìm mày đây.”

Triệu Sấm nghĩ nghĩ: “Muốn hỏi hành động tối qua của bọn tao?”

Tần Đông Nhạc gật đầu.

Triệu Sấm nghĩ nghĩ, nói mấy câu với những người khác trong phòng, rồi dẫn bọn họ sang phòng bên cạnh. Sau khi ngồi xuống, nhân viên phục vụ mang rượu lên liền lui ra ngoài. Triệu Sấm nhìn Trọng Nham nói: “Cậu là người Lý gia, tình hình bên đó hẳn cậu cũng biết chút ít, lão phu nhân nhà đó họ Trương, là người Trương gia, đúng không?”

Trọng Nham gật đầu.

“Chuyện bây giờ cũng đã kết thúc, nói cho mấy cậu cũng không sao.” Triệu Sấm nghĩ nghĩ rồi nói: “Gã họ Lâu có một nông trường, cùng đám tình nghi có liên quan, mấy cậu cũng biết đúng không? Nhưng khi bọn tôi ập vào, chỉ bắt được một đám tiểu lâu la cùng mấy tên đầu mục. Một tên Vương Tập, một tên họ Tề.”

Trọng Nham tâm nói: Vương Tập là tâm phúc của Trương Hách, có gã ở đó, chuyện này không thoát được có liên quan tới Trương Hách.

“Hiện tại chỉ biết chủ nông trường họ Lâu, nhưng gã này vẫn chưa thấy lộ diện, chuyện này có liên quan trực tiếp tới gã hay không, cảnh sát còn đang tiếp tục điều tra. Còn Vương Tập, gã là trợ lý riêng của Trương Hách.”

Trọng Nham hỏi lại: “Vậy còn chuyện Lý gia nổ gas?”

Triệu Sấm lắc đầu: “Chuyện này tôi biết không nhiều lắm. tối hôm ấy, mai phục ở đó đều là người của Bạch lão tướng quân.”

“Mai – Phục?!” Trọng Nham lắp bắp kinh hãi, lập tức cảm thấy việc này cmn không phải chính là thợ săn đặt bẫy bắt mỗi đó sao? Nhưng cái bẫy lại không quá cao cấp: trong nhà người già người trẻ đều có việc ra ngoài, đám con cháu lại đang ở bệnh viện, ngay cả quản gia cũng ra ngoài đưa cơm tới bệnh viện. Trong nhà chỉ có vài nữ giúp việc...

Chậc, trừ bỏ cái tên Trương Hách đỏ mắt muốn tìm đồ tối mắt suy nghĩ ra thì ai sẽ chủ động nhảy vào cái bẫy nhìn là thấy như vậy chứ?!

“Bắt được chủ mưu? Có phải Trương Hách không?”

Triệu Sấm lắc đầu: “Điều này không rõ ràng lắm, bên phía cảnh sát đều không để lộ một chút tin tức gì.”

Chạy một vòng lớn, cuối cùng vẫn không biết Trương Hách rốt cuộc đã bị sa lưới hay chưa, trong lòng Trọng Nham thật sự như đang bị mèo cào.

Tần Đông Nhạc đề ra chủ ý: “Nếu không em có thể trực tiếp hỏi Lý Thừa Vận.”

Trọng Nham hứng thú rãi rời lắc đầu: “Quên đi.”

Dù sao trọng điểm đối phó của Trương Hách cũng không phải là mình, vậy thì có gì mà phải gấp gáp? Ít nhất còn tấm chắn Lý gia che ở phía trước mình mà.

Trọng Nham tự an ủi: thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên.

Hết

101. Chương 101: Hoa Bạch Lan

Một trận mưa xuân qua đi, nông trang của Ba Mươi Sáu Quận bắt đầu gieo trồng diện tích lớn bạch lan. Hiện giờ chiếm đại bộ phận thị trường là loại Bạch Lan số 2, Ba Mươi Sáu Quận chủ yếu cũng trồng loại lan này. Nhưng một phần tư diện tích lại thử gieo trồng loại Bạch Lan số 3 do Từ Viện — sư tỷ của Lâm Bồi mới lai tạo.

Bạch Lan có giá trị kinh tế rất cao, hoa có thể dùng để lấy tinh dầu hoặc ướp hương trà, cũng có thể tinh chế thành thuốc cao trị bệnh. Lá cây có thể dùng làm dầu vừng, vỏ và rễ cây cũng có thể làm thuốc. Mà giống Bạch Lan số 3 sau khi được lai tạo, đóa hoa to hơn, cánh hoa cũng dày dặn hơn, mà hương thơm của loại này cao gấp mười lần giống Bạch Lan số 2.

“Thật là tốt.” Lâm Bồi chỉ khu vực nhỏ trồng riêng giống Bạch Lan số 3 tiếc hận nói: “Đáng tiếc hiện này chưa thể đổi toàn bộ thành giống Bạch Lan số 3.”

“Ba năm?” Trọng Nham hỏi anh: “Có thể cho thời hạn chính xác không?”

Lâm Bồi đắc chí ngáp trời nói: “Lúc đầu chúng ta dự tính nghiên cứu trong khoảng thời gian từ ba đến năm năm, hiện tại xem ra, chỉ cần ba năm là đủ.”

Trọng Nham vừa lòng: “Vậy là tốt rồi.”

Lâm Bồi nói thêm: “Còn việc xuất khẩu tinh dầu, hiện nay chúng ta chưa hợp tác với nước ngoài, phải tìm đối tác đáng tin cậy để ký kết. Sau đó cũng có một đồng chuyện...”

Trọng Nham an ủi nói: “Em đã quyết định tương lai sẽ học đại học ngoại thương, chờ tới khi chúng ta đổi toàn bộ giống Bạch Lan số 2 thành Bạch Lan số 3, mọi chuyện sau đó cứ giao toàn bộ cho em làm là được. Yên tâm đi.”

Lâm Bồi nhìn cậu, lắc đầu cười: “Có đôi khi anh thật sự quên mất em vẫn còn là học sinh trung học.”

Trọng Nham phì cười nói: “Em cũng vậy.”

Thời gian là một thứ rất kỳ quái, có đôi khi cảm thấy nó trôi qua rất nhanh, cả một đời người chỉ trong nháy mắt liền đi qua. Có đôi khi lại thấy như trôi quá chậm. Hơn nữa, trong hai năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cậu cảm thấy khoảng thời gian đó còn dài hơn rất nhiều năm trong kiếp trước cộng lại. Không hiểu là đạo lý gì.

Lâm Bồi vỗ vai cậu, mắt nhìn xa xăm, không chút để ý mà an ủi: “Em cứ tập trung học hành đi, chuyện bên này em không cần quan tâm. Bọn anh đều đang chờ em dùng tri thức chuyên ngành kiếm thật nhiều lợi nhuận về cho công ty mình.”

Trọng Nham theo tầm mắt anh nhìn lại, thấy Lâm Quyền đang khiêng một bó cây non đi ngang qua bờ ruộng, phía sau cũng có vài công nhân khiêng cây non đi theo, trong lòng khẽ động: “Anh và anh ấy sớm chiều ở chung, sao không thấy lửa gần rơm lâu ngày cũng bén? Em thấy hai người rất không tồi.”

Lâm Bồi cười cười, thân mật xoa xoa đầu Trọng Nham: “Em cho là ai cũng được may mắn như em sao?”

Trọng Nham liếm liếm môi, cậu không ngờ mình cứ nhiên cũng có ngày trở thành đối tượng được người khác hâm mộ.

“Con người Lâm Quyền không tồi, tính cách cởi mở, phóng khoáng, làm việc kiên định nhưng không cứng nhắc.” Lâm Bồi thấp giọng: “Ấn tượng của anh về anh ấy cũng không tệ lắm. Nhưng chỉ là không tồi thôi, còn phương diện khác... có chút hơi sớm.”

Trọng Nham nhắc nhở anh: “Anh cũng phải tự mình vận động đi, đừng để bỏ lỡ rồi lại hối hận.”

Lâm Bồi cười cười: “Thuận theo tự nhiên đi, loại chuyện này, không thể cưỡng cầu.”

“Thật sự già rồi.” Trọng Nham cảm thấy thời gian gần đây cậu thường xuyên nghe được câu “thuận theo tự nhiên”, mà có lẽ là do tâm hồn cậu đã già nên khi nghe những lời này đặc biệt có cảm xúc. Lúc còn trẻ vẫn luôn cho rằng trả giá sẽ có hồi báo, nhưng đến khi trưởng thành mới hiểu được có những thứ không thuộc về mình thì cho dù có đánh vỡ đầu cũng không thể nào chiếm được, quá mức chấp niệm chính là hại mình hại người, thuận theo tự nhiên ngược lại là biện pháp thỏa đáng nhất.

Lâm Bồi dở khóc dở cười cốc đầu cậu một cái: “Được rồi, khỏi cần bùi ngùi. Làm việc đi, chỉ có lao động mới khiến linh hồn chúng ta thăng hoa — đây là do danh nhân nói. Đi thôi.”

Trọng Nham nhận một cái cốc từ trong tay Lâm Bồi, kích động chạy xuống bờ ruộng.

Không khí đầu xuân thanh mát trong veo, còn có chút se lạnh, cộng thêm bầu không khí sau mưa đặc biệt ẩm ướt ôn hòa, hít thở cũng khiến lục phủ ngũ tạng đều hết sức thoải mái. Không khí tràn đầy khí tức tươi mới của bùn đất hoa cỏ. Hương vị thiên nhiên mùa xuân tràn đầy hy vọng khiến con người ta cảm thấy năng lượng sung sức. Trọng Nham đi trên bờ ruộng, cảm thấy mình giống như đang bước trong đất bùn, như đang được hòa mình vào nơi đây, trở thành một phần của thiên nhiên.

Mỗi lần tới đây, lòng hận thù phần nộ trong cậu giống như bị tan biến, chỉ còn giữ lại sự bình tĩnh, lòng nhiệt huyết tràn đầy cùng sự hy vọng, vui vẻ, hoạt bát của một thiếu niên mười tám tuổi.

Hết thấy mọi thứ đều tốt đẹp.

Hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu.

Tại một chỗ khác trong thành thị, một góc sân vườn, đồng dạng vài cành bạch lan đang nở bùng khoe sắc, treo trên giàn mới dựng. Người làm vườn kéo một vòi nước thật dài tưới nước cho mấy cây hoa lái mới trồng. Xa hơn một chút, dưới tán ô che nắng trên mặt cỏ, có đặt một bộ bàn ghế gỗ, trên bàn để vài đĩa trà bánh, Lý lão phu nhân ngồi dưới bóng râm, trong tay cầm một tách hồng trà vẫn còn bốc khói, híp mắt nhìn mấy nam nhân trong nhà vui vẻ làm vườn.

Nhóm người già trong Lý gia rất thích làm vườn, mỗi khi tới thanh minh ai nấy đều dẫn theo đám con cháu tới cùng sửa sang lại hoa viên. Bình thường người già người trẻ trong nhà đều bận rộn, nên hoạt động chung như vậy có thể làm mọi người trong gia đình gần gũi nhau hơn, gia tăng tình cảm thân thích. Coi như đây là một trong những truyền thống tốt đẹp của Lý gia đi.

Mấy năm trước đây Lý lão phu nhân còn có thể xắn tay áo lên cùng bọn họ trồng cây nhỏ cỏ gì đó, nhưng hai năm gần đây bà thường bị đau cột sống chân cũng không khỏe, xách xô nước đi lại đến tối sẽ cảm thấy đau thắt lưng, nên chỉ có thể ngồi một bên xem náo nhiệt, thỉnh thoảng giục phòng bếp làm chút điểm cho bồi dưỡng cho lũ nhỏ. Tựa như lúc này, bình thường Trình Du sẽ ngồi bên cạnh uống trà tâm sự cùng bà. Trình Du thích sạch sẽ, không thích để y phục mình dính bùn đất, nhưng vì là hoạt động chung của gia đình nên không thể không tham gia, vì thế chỉ còn cách ngồi cùng Lý lão phu nhân, coi như gia tăng tình cảm với mẹ chồng.

Lý lão phu nhân quét mắt hai vòng quanh sân vườn, rốt cuộc thấy trong nhà thiếu mất một người. Ngay cả Lý Duyên Kỳ vừa xuất viện cũng đang từ từ tản bộ quanh vườn, vậy Trình Du đã chạy đi đâu rồi? Bình thường có việc bận rộn thì không nói làm gì, nhưng hôm nay là ngày gia đình tụ hội, cô ta không tới thì thôi, ngay cả một câu cũng không nói, điều này thật sự quá thất lễ.

Lý lão phu nhân không cao hứng, vẫy vẫy tay gọi Lý Thừa Vận tới cạnh mình, hỏi thẳng vào vấn đề: “Vợ anh đâu?”

Lý Thừa Vận cũng không chú ý Trình Du không có mặt, thấy mẹ hỏi, tầm mắt theo bản năng quét quanh tìm kiếm: “Sao ạ? Cô ta ra ngoài?”

Lý lão phu nhân hừ một tiếng: “Vợ anh dạo này cao quý quá đấy, ngay cả chào hỏi cũng không nói, người liên không thấy đâu.”

Lý Thừa Vận ngồi xuống cạnh bà, mặt không đổi sắc: “Con dâu Lý gia không phải do mẹ tự chọn sao? Sao, giờ lại cảm thấy không vừa lòng?”

Lý lão phu nhân tà liếc Lý Thừa Vận một cái, biểu tình mang theo chút trào phúng: “Không chọn cô ta, chẳng lẽ chọn trong đám hồ ly tinh câu tam thập lục của anh sao?”

Lý Thừa Vận nhú nhú mày. Ông vẫn luôn cảm thấy quan hệ của mình và mẹ trước kia không thế này, nhưng rốt cuộc mối quan hệ của cả hai đã thay đổi từ lúc nào, ông không tài nào nhớ ra được. Hình như bắt đầu từ khi quyết định hỏi cưới Trình gia, lại hình như sớm hơn một chút, khi ông muốn xuất ngoại du học, bà không chịu để ông đi đã bắt đầu thay đổi. Rất nhiều chuyện Lý Thừa Vận không thể nào nhớ hết được, dù sao đến khi ông chú ý tới, quan hệ giữa bọn họ đã trở thành như vậy.

Bọn nhỏ đều đang ở đây, Lý Thừa Vận cũng không muốn tranh cãi gì với bà, chỉ qua loa nói một câu: “Chờ cô ta trở về, con sẽ nói chuyện với cô ta.”

Lý lão phu nhân từ chối cho ý kiến chỉ hừ một tiếng, đặt chén trà trong tay xuống, từ trong túi xách lấy một tờ giấy ra đưa tới: “Này, anh xem đi. Nếu không có ý kiến gì, chọn thời gian, ký một hợp đồng chính thức với bọn họ.”

Lý Thừa Vận kỳ quái cầm lấy xem, hóa ra là một bản hiệp nghị. Tập đoàn RON hứa hẹn sẽ giúp đỡ Lý thị mở rộng thị trường ra Châu Mỹ, nhưng chỉ lấy một phần hoa hồng cực thấp.

Qua vài giây đồng hồ Lý Thừa Vận mới kịp phản ứng lại, tập đoàn RON chính là tập đoàn kinh doanh của Trương Uyên, trong lòng nhất thời vừa sợ vừa giận. Tức giận bùng phát, cả khuôn mặt đều trở nên cứng ngắc, thần sắc nhìn qua lại giống như rất thần nhiên. Lý Thừa Vận vo vún bản hiệp nghị, ném xuống bàn: “Chú Trương không phải đã nói vô luận Trương Hách làm gì, ông ta cũng không bao che cho con ông ta sao? Sao mới vài ngày đã thay đổi vậy? Hiện giờ Trương Hách bị bắt tại trận, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ.”

Lý lão phu nhân nghiêng người vươn tay vỗ vỗ lưng con trai: “Con trai, làm việc gì cũng nên để cho người ta một con đường sống. Trương Hách cũng đã nói, nó kỳ thật cũng không muốn hại người, hơn nữa về sau sẽ không bao giờ về nước...”

“Hắn ta nói?!” Lý Thừa Vận cười lạnh: “Vết đạn trên bụng A Kỳ còn chưa lành hẳn đâu. Bác sỹ nói nếu chậm trễ, sẽ không thể cứu chữa được đấy!”

Lý lão phu nhân vội nói: “Mẹ biết. Nhưng đây cũng là chuyện trong nhà chúng ta, hà tất phải xé to gây ồn ào huyền náo, nếu để người ngoài biết được sẽ thế nào? Con có yêu cầu gì cứ ghi ra, A Uyên bên kia...”

Lý Thừa Vận đánh gãy lời mẹ mình: “Giao tình giữa mẹ và Trương Uyên thế nào con không xen vào. Nhưng con và ông ta không quen không biết, con ông ta lại suýt hại chết các con của con, bảo con buông tha cho con ông ta, quả thực si tâm vọng tưởng.”

Lý lão phu nhân có chút đau đầu nhìn con trai: “Mẹ biết... con hãy nghe mẹ nói...”

“Không có gì để nói hết!” Lý Thừa Vận xé nát bản hiệp nghị ngay trước mặt Lý lão phu nhân, cười lạnh nói: “Trương Hách và cả lời thú tội của hắn ta đều đã được giao cho cảnh sát. Mẹ về nói cho Trương Uyên biết, bảo ông ta chuẩn bị vào tù đưa cơm cho thằng súc sinh nhà ông ta đi.”

Lý lão phu nhân chấn động: “Con đã giao người cho cảnh sát rồi?!”

Lý Thừa Vận xa xa nhìn Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân đang nói chuyện dưới tàng cây sơn trà, nhìn gương mặt hai đứa con trai lộ ra nét tươi cười, nghĩ thầm: Chúng đều là những đứa con ngoan, còn có Trọng Nham và Lý Ngạn Thanh, suýt nữa thì mất chúng nó... sao có thể nhẹ nhàng buông tha cho hung thủ đã tổn thương tới chúng?

Ông quay đầu nhìn Lý lão phu nhân, thấy bà còn muốn lên tiếng, trong lòng càng tức giận, ngữ khí cũng trở nên chua ngoa hơn: “Mẹ, mẹ đừng quên, con tin bị bắt cóc suýt nữa không còn mạng trở về chính là cháu ruột của mẹ đấy. Có phải mẹ cảm thấy mấy câu cầu tình của thanh mai trúc mã so với tính mạng của đám cháu trai càng quan trọng hơn phải không?”

Sắc mặt Lý lão phu nhân cứng đờ: “Anh đang nói bậy bạ cái gì đó?!”

Lý Thừa Vận hừ lạnh một tiếng.

Lý lão phu nhân hít sâu vài hơi, tận lực làm cho sắc mặt mình thoát nhìn trông dịu đi một chút: “Con trai, người sống bằng tuổi ta đây, chỉ cầu người thân bạn bè có thể sống bình an, lúc nào gặp nhau cũng không thiếu ai. Con của chú ấy làm chuyện hồ đồ, nhưng nói cho cùng gia đình chú ấy cũng không phải người ngoài. Một người dù có phát triển thế nào cũng không thể thoát khỏi được gia tộc nâng đỡ. Trương Hách bị buộc tội, tập đoàn RON nhiều năm tâm tâm khổ khổ gây dựng ở Mỹ cũng hoàn toàn bị phá hủy. Chỉ có Trương gia ở bên đó mới có thể trợ giúp Lý thị vượt xa.”

“Con không cần bọn họ giúp.” Lý Thừa Vận ngạo nghễ nói: “Con có bốn con trai, cũng đủ để mở rộng giang sơn Lý thị.”

Lý lão phu nhân nhìn chăm chú con trai một khắc, trên mặt lộ ra thần sắc bi thương: “Mẹ và A Uyên đã có vài thập niên giao tình...”

“Mẹ thật hồ đồ...” Lý Thừa Vận thực không khách khí: “Lúc con trai ông ta xuống ta với mấy đứa cháu của mẹ thì giao tình giữa hai người cũng đã xong đời.”

Lý lão phu nhân sợ run một chút, ánh mắt lộ ra nét suy sụp: “Năm đó A Uyên có ân với mẹ, mẹ chú ấy vẫn luôn chiều cổ bà ngoại và mẹ. Hơn nữa đồ cưới của mẹ nếu không nhờ chú ấy trông coi giúp, chỉ sợ đã sớm không còn...”

“Cho dù có thế thì mẹ cũng không thể dùng tính mạng các cháu trai để đi báo ân.” Lý Thừa Vận không còn kiên nhẫn: “Chẳng lẽ đồ vật còn quan trọng hơn tính mạng con người?”

Lý lão phu nhân thở dài, có chút mệt mỏi khoát tay với Lý Thừa Vận: “Người cũng đã giao nộp cho cảnh sát, giờ có nói gì cũng đã muộn. Thôi, anh muốn làm thế nào thì tùy.”

Lý Thừa Vận không thềm hé răng, lúc đứng dậy rời đi nhin không được khẽ cười lạnh. Có ân thì sao? Có ân thì có thể đâm một cước lên mặt lão tử, lão tử còn phải để cho hắn ta lau để giày nữa sao? Hiệp ân báo đáp, cũng phải nhìn xem lão tử đồng ý hay không nữa kia. Chúng là con ruột của lão tử! Lấy con trai đổi lấy đồng đồ vô tri, vậy lão tử sẽ thành cái hạng người gì?

Lý Thừa Vận đi tới góc sân, gọi điện cho phó cục trưởng cảnh sát mình quen biết: “Vương cục... Là tôi... đúng, khi thăm vấn Trương Hách đừng quên án mạng của Trương Minh Nghiên... đó chính là địa bàn của hắn ta, cô ta chết ở đó sao có thể không liên quan tới hắn ta... đúng, đúng...phiền ngài hao tổn tâm trí... được rồi, hôm nào tôi mời ngài một bữa.”

Cúp điện thoại, thấy Lý lão gia tử ý vị sâu xa nhìn mình, Lý Thừa Vận gãi gãi sống mũi: “Sao cha lại ở đây?”

Lý lão gia tử lắc đầu: “Mẹ anh cũng có tuổi rồi, người cao tuổi thường nhớ bạn cũ. Cho dù mình ăn khổ cũng không muốn để ân nhân năm đó khó xử. Anh cũng phải hiểu cho bà ấy.”

Lý Thừa Vận gật đầu: “Con biết rồi.” biết thì biết, nhưng vô pháp tiếp thu suy nghĩ của bà.

Lý lão gia tử còn nói thêm: “Anh cũng đã lớn rồi, làm việc không cần chúng ta phải khoa tay múa chân chỉ đạo nữa, nên làm thế nào thì cứ thế mà làm đi.”

Lý Thừa Vận đi qua giúp ông xách nước, có chút ngạc nhiên hỏi ông: “Bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ rất cuộc có bí mật gì? Con đã tìm người giám định, bức tranh là thật, cũng rất đáng giá. Nhưng so với những món đồ khác cũng không thấy có gì tốt hơn, sao Trương Hách lại...”

“Anh thì biết cái gì.” Lý lão gia tử khinh thường liếc nhìn con trai một cái: “Bộ tranh Ly Sơn Xuất Hành Đồ tổng cộng có 4 bức: Yên Vũ Đồ, Yên Nhạc Đồ, Hành Liệp Đồ, Đạp Tuyết Đồ, phân biệt vẽ cảnh sắc bốn mùa khác nhau trên núi Ly Sơn. Đồ Văn là họa sỹ cung đình, chuyên vẽ các cảnh sinh hoạt của vương công quý tộc mỗi khi du ngoạn tới hành cung trên núi Ly Sơn. Trừ bỏ Yên Vũ Đồ ra, ba bức tranh còn lại đều nằm trong tay lão John, một chuyên gia sưu tập đồ cổ tư nhân. Nghe nói ông ta vì muốn có trọn vẹn bốn bức trong bộ Ly Sơn Xuất Hành Đồ, không tiếc ra giá cao...” (Ly Sơn xuất hành đồ: chuyến du hành trên núi Ly Sơn; Yên Vũ Đồ: bức mưa bụi mùa xuân trên núi Ly Sơn; Yên Nhạc Đồ: tiệc rượu vui vẻ mùa hè trên núi Ly Sơn; Hành Liệp Đồ: chuyến đi săn mùa thu trên núi Ly Sơn; Đạp Tuyết Đồ: bước trên nền tuyết mùa đông trên núi Ly Sơn)

“Bao nhiêu?” Lý Thừa Vận vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Lần đầu tiên ông nghe tới bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ còn có huynh đệ tỷ muội.

Lão gia tử hỏi lại: “Đường vận tải biển nối từ vịnh Ba Tư thông tới Tây Âu, có đủ cao không?”

Lý Thừa Vận sững sốt: “Thiệt hay giả?”

“Không quan tâm thiệt hay giả, đều không cho phép bán!” Lão gia tử trừng mắt: “Ba bức Ly Sơn Xuất Hành Đồ kia đều do liên quân tám quốc gia khi đánh vào kinh thành, lên trộm mang ra từ trong Hoàng Cung. Hừ, quý Tây dương không học vấn, rắm gì cũng không biết, đến trộm tranh cũng không biết trộm cả bộ... Hiện tại chúng ta còn chưa đủ điều kiện thu hồi lại ba bức tranh kia, từ từ sẽ lấy lại hết. Sớm hay muộn cũng có ngày đó, trọng yếu vẫn nên lấy lại mới được. Chúng đều là bảo bối chân chính tổ tông chúng ta lưu lại.”

Lý Thừa Vận trong lòng chấn động: “Con nhất định cố gắng.”

Lý lão gia tử quét mắt nhìn Lý Thừa Vận: “Được rồi, trước giúp ta đem giỏ bạch lan kia tới đây!”

Hết

102. Chương 102: Uy – Hiếp

– Hiếp

Lý Thừa Vận giúp Lý lão gia tử mang được mấy giỏ lan tới, cảm thấy đau eo mỗi chân liền trốn sang một bên tránh quấy rầy. Kỳ thật trong các buổi hoạt động chung các năm trước, mấy việc này ông cũng ít khi mó tay vào, nhiều lắm chỉ là giúp đỡ lấy dụng cụ đưa tới, điểm danh có mặt là chính. Năm nay mãi nói chuyện với Lý lão gia tử, tới khi phản ứng lại đã bị sai làm không ít việc.

Lý Thừa Vận tới chỗ tán ô rót cho mình một chén trà nóng, nghỉ ngơi một lát mới phản ứng lại Lý lão phu nhân đã đi về trước. Không biết là về tiếp tục hờn dỗi hay là đi thông báo tin tức cho Trương Uyên.

Lý Thừa Vận cảm thấy mình có thể hiểu được tâm lý lão phu nhân coi trọng gia đình Trương Uyên. Bà vốn là đại tiểu thư ngàn tôn vạn quý, từ nhỏ đã được coi là người thừa kế tử mĩ bồi dưỡng, kết quả giữa đường đột nhiên nhảy ra một đứa em trai, cướp đoạt quyền thừa kế của mình không nói, còn chen ép mẹ con bà, âm thầm kích động Trương lão gia an bài hôn sự cho bà, thông qua đám hỏi dần lột đường chiếm lấy sinh ý Trương gia. Lúc ấy tình cảnh mẹ con Lý lão phu nhân thế nào không cần nói cũng biết. Mọi người đều nói dệt hoa trên gấm thì dễ, đốt than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó, thế nên trong tình huống kia, mẹ con Trương Uyên ra tay giúp đỡ mẹ con bà mới càng đáng quý trọng. Sau đó Trương Uyên còn tận tâm tận lực giúp bà bảo quản số đồ cưới giá trị — nếu không tận tâm, chỉ sợ bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ đã sớm bị con trai ông ta trộm mất.

Cũng may, Trương Uyên không phải loại tiểu nhân thấy lợi mù mắt, cách làm người cũng có chỗ đáng biểu dương. Nhưng Trương Hách suất nữa giết chết các con trai của ông, Lý lão phu nhân muốn dùng tính mạng mấy đứa cháu trai để đổi lấy ân tình năm đó trăm triệu lần không thể chấp nhận được. Nếu đổi một loại phương thức khác, cho dù trực tiếp đưa chi phiếu cho Lý gia bọn họ, Lý Thừa Vận đều không nói hai lời. Đáng tiếc Lý gia bọn họ lúc này không cần chi phiếu, lại càng không muốn lùi một bước bỏ qua cho thằng con tâm ngoan thủ lạt của ông ta.

Lý Thừa Vận giẫm cọt, quả thực si tâm vọng tưởng. Nhớ lại tình hình bọn trẻ khi mới nhận được tin tức, đến giờ ông vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Ông nhớ rõ khi mình chạy tới bệnh viện, trong đầu còn suy nghĩ có thể nào nhầm lẫn rồi không, người nằm trong phòng cấp cứu không phải con ông. Lúc ấy Trình Du chỉ biết gào khóc thảm thiết suốt thì ngất xỉu...

Lý Thừa Vận đột nhiên cảm thấy là lạ chỗ nào đó, ông quay đầu nhìn chung quanh, Lý lão gia tử đang đứng cạnh gốc cây, chỉ huy người làm vườn cắt tỉa vài nhánh cây táo chìa ra ngoài, Lý Ngạn Thanh đứng bên cạnh ông, ngửa đầu chăm chú nhìn người làm vườn bắc thang làm việc. Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân ngồi ở xa hơn một chút, Lý Duyên Lân tay cầm di động, hai anh em không biết đang xem cái gì, cùng nhìn vào màn hình bật cười vui vẻ.

Lý Thừa Vận cầm di động gọi điện cho Trình Du, vẫn không có người nghe, gọi tới văn phòng, thư ký lại nói Trình tổng hôm nay không tới công ty.

Lý Thừa Vận cau mày gọi quản gia Lý Vinh tới: “Phu nhân đâu?”

Lý Vinh đáp: “Phu nhân giống như ngày thường, sáu giờ sáng xuống lầu chuẩn bị điểm tâm. Sáu giờ hai mươi có điện thoại gọi tới nhà tìm phu nhân, sau khi phu nhân ở trong phòng khách nghe điện thoại liền ra ngoài.”

Lý Thừa Vận có chút ngoài ý muốn, hơn sáu giờ sáng, còn chưa tới giờ đi làm, ngay cả cửa hàng bình thường cũng còn chưa mở cửa, lúc đó cô ta có chuyện gì mà phải vội vã chạy ra ngoài?

“Cô ta có nói muốn đi đâu không?”

Lý Vinh nói: “Không có. Phu nhân chỉ nhờ tôi chuyển lời cho ngài, hoạt động gia đình hôm nay phu nhân không thể tham gia.”

Lý Thừa Vận nhớ lại khi mình vừa xuống lầu, Lý Vinh tựa hồ có nói qua một câu như vậy, nhưng lúc ấy ông cũng không để ý, còn tưởng Trình Du ra ngoài trong chốc lát sẽ về ngay. Hiện giờ đến điện thoại cũng không liên lạc được, có lẽ chuyện này tựa hồ không đơn giản.

Lý Thừa Vận kêu Lý Vinh gọi điện cho Trình gia và mấy cô bạn thân của Trình Du hỏi thăm, kết quả đều không tìm thấy người. Lý Thừa Vận thoáng có chút đứng ngồi không yên. Mấy đứa con ông vừa mới xảy ra chuyện cách đây không lâu, thần kinh của ông còn chưa thả lỏng được một chút...

Trình Du rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Vết đạn bắn của Lý Duyên Kỳ đã gần như lành hẳn, nhưng cả người vẫn còn khá yếu, mới đi được vài bước đã cảm thấy mệt, bác sỹ cũng đã nói cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể khỏe lại như trước đây. Bởi vậy anh cũng không thể vận động mạnh, nhưng hoạt động gia đình đã thành thói quen từ nhỏ, tuy rằng không giúp được việc gì thì cũng nên ra ngoài phơi nắng hay cùng người nhà vui vẻ một chút, thấy những người khác trong nhà bận rộn rộn, tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn.

Sau hai trận mưa xuân liên tục, thời tiết cũng dần trở nên ấm áp hơn. Mùa xuân phương Bắc khá khô ráo, lại có nhiều gió, nhưng hôm nay bỗng dừng lại có thời tiết thực đẹp, dương quang ấm áp tỏa sáng, Lý Duyên Kỳ thấy Lý Duyên Lâm chân trước chân sau giúp đỡ Lý lão gia tử bê chậu cây, trán lấm tấm mồ hôi. Vừa vặn phòng bếp lại mang thêm đồ uống tới, liền gọi Lý Duyên Lâm lại đưa cho một cốc nước, đồng thời cùng nghỉ ngơi một chút.

Lý Duyên Lâm cười hì hì chạy tới, vừa đặt mông xuống ghế, thở ra một hơi thật dài nói: “Đã lâu không vận động, mệt chết đi được. Sáng mai dậy khẳng định sẽ nhức mỏi cả người.”

Lý Duyên Kỳ mỉm cười rót cho cậu một cốc nước: “Ông nội cũng đâu mệt như em.”

Lý Duyên Lâm thấp giọng hừ một tiếng: “Ông nội có làm gì đâu, ông chỉ đứng một chỗ chỉ huy người khác làm, nếu đổi lại là em, em cũng chả thấy mệt thế này.”

Lý Duyên Lâm cốc nhẹ lên đầu cậu một cái: “Em mới mấy tuổi, đã muốn có đãi ngộ như ông nội sao?”

Lý Duyên Lâm bắt mắt nhìn chung quanh: “Cha đâu rồi? Vừa rồi em còn thấy ông ngồi nhàn hạ bên này cơ mà, sao vừa đảo mắt đã không thấy? chẳng lẽ cảm thấy ngồi ở đây không thoải mái nên đã chạy về phòng rồi?” Nói xong quay đầu sang hỏi một nữ giúp việc đứng bên cạnh: “Cô đi xem xem cha tôi đang ở đâu?”

Cô giúp việc cười đáp: “Vừa rồi ngài ấy không cẩn thận làm đổ chén trà ướt quần áo, nên đã trở về phòng thay đồ rồi.”

“Vậy à,” Lý Duyên Lâm bắt chước ngữ khí của Lý Thừa Vận, lên mặt ông cụ non nói: “Đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn lóng ngóng, có cần ta sai người lau miệng giúp cho không?”

Lý Duyên Lâm bật cười hai tiếng, lại ảnh hưởng tới vết thương, đau tới nhăn mặt lại.

Lý Duyên Lâm vội vàng lại gần, thật cẩn thận đỡ anh, nóng lòng hỏi: “Đau lắm hả? có sao không? Gọi bác sỹ hay là tới bệnh viện kiểm tra một chút nhé?”

Lý Duyên Kỳ vươn tay búng cậu một cái: “Không cần, em đừng bước bình chọc anh cười thì không có việc gì.”

Lý Duyên Lâm thè lưỡi: “May mắn cha mẹ đều không có ở đây, nếu để bọn họ nhìn thấy, em lại bị mắng.” Nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi lại Lý Duyên Kỳ: “Mẹ đâu? Sao em không nhìn thấy mẹ?”

Lý Duyên Kỳ lắc đầu: “Lúc anh xuống ăn sáng đã không thấy mẹ rồi. Không phải em xuống dưới nhà sớm hơn anh sao?”

“Em cũng không thấy.” Lý Duyên Lâm nói: “Lúc em xuống, cha đang ngồi trong phòng ăn nói chuyện với Lý Ngạn Thanh, trong bếp chỉ có hai cô giúp việc đang nấu bữa sáng, còn lại không thấy ai.”

Lý Duyên Kỳ nhún mày: “Mới sáng sớm đã ra ngoài sao?”

Lý Duyên Lâm buồn bực nói thầm: “Mới sáng ngày ra thì có thể có chuyện gì? mẹ tôi ra ngoài lúc nào?” Câu cuối cùng là hỏi cô giúp việc bên cạnh.

Cô giúp việc lại rót thêm nước ấm vào cốc cho cậu vừa nhẹ giọng đáp: “Lúc sáu giờ hơn phu nhân đã ra ngoài, vừa rồi ngài Lý cũng có tìm phu nhân.”

Lý Duyên Kỳ thử gọi điện cho mẹ, điện thoại chỉ thấy đổ chuông nhưng không có ai bắt máy.

Hai anh em nhìn nhau, mẹ đang bận chuyện gì? Ngay cả điện thoại cũng không nghe?

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, trên màn hình hiện chữ “Chồng”, giống như một đôi mắt đậm mực nghiêm túc nhìn chằm chằm đánh giá bà.

Trình Du tâm phiền ý loạn nhét di động vào dưới gối đầu.

Nữ nhân ngồi trên ghế sa lông thở dài: “A Du à, sao cậu phải khổ vậy chứ? Gặp phải phiền toái lớn, cậu không nói với chồng cậu, chẳng lẽ định một mình gánh vác sao?”

Trình Du khuôn mặt tiêu tụy, giống như con thú bị vây bắt đi đi lại lại trong phòng, nói năng lộn xộn đáp: “Tớ không tự mình gánh vác thì có thể làm gì bây giờ... tớ sao có thể nói với anh ấy... phải nói thế nào...”

Nữ nhân ngồi trên ghế sa lông chính là bạn thân của bà, Vương Hân, chồng Vương Hân là người Bạch gia đang làm việc cho chính phủ. Nếu xét về quan hệ thì hai vợ chồng họ phải gọi Bạch lão tướng quân là bác hai.

Vương Hân thấy bạn mình hoảng loạn thành như vậy, trong lòng cũng không nhịn nổi, lên tiếng khuyên nhủ: “Cậu phải nghe tớ, cứ nói thật với chồng cậu đi. Lý Thừa Vận là người có tuổi, hồi trẻ chẳng phải anh ấy cũng từng rất phong lưu đó sao? Con riêng có một đồng, khắp thủ đô có ai mà không biết... chẳng lẽ anh ấy còn mặt mũi so đo chuyện xấu trước khi kết hôn của cậu sao?”

Trình Du hấp tấp nóng nảy bất an đi tới đi lui trong phòng, đến ngón tay cũng sắp bị mình cắn nát: “Tớ không dám... Vương Hân, cậu đừng cười tớ, tớ thật sự không dám... chuyện chúng tớ kết hôn ngay từ đầu anh ấy đã không đồng ý, sau lại... tới Lý thị làm đều là do tớ mặt dày mày dạn cố bước vào...”

Vương Hân cũng nóng nảy: “Vậy cậu định làm thế nào? Chuyện lớn như vậy, cho dù cậu có tiền nhưng biết đi đâu tìm người tạo quan hệ? Quan tòa sắp mở xét xử rồi, hắn ta chính là phạm tội bắt cóc, trong tay còn chứa chấp vũ khí trái phép.... Vào tù là chắc chắn rồi! Hắn ta cũng chỉ là muốn đe dọa cậu đi khuyên bảo chồng cậu tha cho hắn ta mà thôi. Chuyện lớn như vậy, Lý gia sớm muộn gì cũng sẽ biết! Cậu định coi bọn họ thành kẻ ngốc hết sao?”

Trình Du ôm mặt khóc nức lên. Bà sao cũng không ngờ tới được, giờ cũng đã hơn năm mươi tuổi lại gặp phải loại uy – hiếp mất danh dự thế này. Nếu sự tình bại lộ, Lý gia sẽ xử lý bà thế nào tạm thời chưa nói, nhưng hai đứa con bà sẽ vì chuyện này mà mất hết thể diện!

Vương Hân cũng đỏ mắt theo: “Trương Hách thật không phải con người, năm đó thấy hắn ta ân cần chăm sóc cậu như vậy, tớ còn cho rằng hắn ta yêu cậu rất nhiều. Chả trách hắn ta sẽ phạm tội, hắn ta chính là một thằng biến thái khốn nạn! có nam nhân bình thường nào sẽ lưu giữ ảnh khỏa – thân của bạn gái ba mươi năm trước chứ, mẹ nó!”

Trình Du khóc nức lên nhận khăn giấy Vương Hân đưa tới: “Hiện giờ tớ chỉ có thể trông cậy vào bà mẹ chồng, nếu bà ta có thể khuyên nhủ Thừa Vận hợp tác với Trương gia, chuyện của tớ may ra mới có hy vọng...”

“Cậu đừng có giả ngốc!” Vương Hân vỗ vỗ mặt bạn: “A Du, cậu nghe tớ nói này, trong tay hắn ta đang cầm nhược điểm của cậu, cho dù lúc này hắn ta không tung ra thì về sau trên đầu cậu vẫn luôn có một con dao. Nói không chừng sau này hắn ta sẽ lại dùng nó để uy – hiếp cậu lần nữa, cậu hãy nghe tớ, ngàn vạn lần không được nhân nhượng, cậu nhường một bước nhất định sẽ chết! rốt cuộc vẫn không xoay chuyển được gì!”

Trình Du mặt mày xám như tro tàn: “Tớ nên làm gì bây giờ, nên làm gì bây giờ...”

Chuông di động dưới gối lại vang lên lần nữa. Vương Hân chạy nhanh tới lấy cái di động ra, nhìn thoáng qua nói: “Là chồng cậu, cậu hãy nghe tớ, A Du, cậu hãy nghe lời tớ đi. Đừng sợ, để tớ nói với chồng cậu cho.”

Cả người Trình Du cứng ngắc.

Vương Hân ôm bạn mình ngồi xuống giường, vươn tay ấn nghe cuộc gọi, hít sâu một hơi nói: “Alo, Thừa Vận, là em, Vương Hân. A Du đang ở cạnh em...Đúng, là có việc, một việc rất lớn. Anh trước hết hãy nghe em nói...”

Trình Du vui mặt vào lòng bàn tay, suy sụp nhắm mắt lại.

Hết

103. Chương 103: Sinh Nhật

Cúp điện thoại, Vương Hân xoay người ôm chặt Trình Du, giọng nói hơi lộ ra nét vui mừng: “Chồng cậu bảo hai ngày này cậu cứ ở tạm chỗ tớ, đừng về nhà, cũng đừng ra ngoài. Trừ bỏ điện thoại của người trong nhà, còn lại không được nghe điện thoại của bất cứ ai. Anh ấy còn nói, chuyện này cứ giao cho anh ấy, bảo cậu cứ yên tâm.”

Gánh nặng vẫn đè nén trong lòng Trình Du dần tan biến, nước mắt chảy dài xuống.

Vương Hân vỗ vai an ủi bạn, trên mặt lộ ra tươi cười: “Cậu xem, tớ đã bảo chuyện này cậu đừng tự mình gánh vác, giờ cậu tin tớ chưa?”

Trình Du nghẹn ngào nói: “Tớ không phải không tin cậu, tớ thật sự là bị ép tới không còn cách nào khác...”

“Cậu làm không được vậy để Lý Thừa Vận đi làm.” Vương Hân sáng giọng: “Có chồng để làm gì?”

Trình Du lắc đầu, không muốn nói cho bạn mình biết, bà kết hôn hơn hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là “có phiền toái tìm chồng giải quyết hộ.” tình huống của bà và Vương Hân khác nhau, Vương Hân và chồng là tình cảm thanh mai trúc mã, hai người họ còn cùng nhau đi du học nước ngoài, sau khi kết hôn tình cảm cũng thập phần hòa hợp. Hoàn toàn khác biệt với hôn nhân chính trị như bà và Lý Thừa Vận.

“Cậu đó...” Vương Hân thở dài: “Cậu là phụ nữ, lúc nào nên yếu thế thì phải yếu thế, giả bộ mạnh mẽ để làm gì? Cậu càng muốn xử lý mọi chuyện trong nhà gọn gàng ngăn nắp giúp chồng thì chồng cậu càng cảm thấy cậu không cần anh ấy, trong gia đình không có chỗ đứng cho anh ấy. Cậu có hiểu không?”

Trình Du im lặng. Điều Vương Hân nói bà không phải không hiểu, chẳng qua bà luôn cảm thấy mình lòng tràn đầy hy vọng được gả vào Lý gia, lại bị chồng vắng vẻ cô phụ, vì thế sự yếu mềm dịu dàng của phụ nữ càng không muốn thể hiện ra ngoài.

“Tính nết cậu cũng nên thay đổi đi.” Vương Hân khuyên nhủ: “Người một nhà, xảy ra chuyện gì đều phải thương lượng với nhau.”

Trình Du gật đầu, trên mặt cũng hơi lộ ra tươi cười. Lý Thừa Vận có thể giúp bà giải quyết chuyện phiền toái này, cho dù thế nào, tảng đá đè nặng trong tim bà cũng đã rơi xuống.

Vương Hân không muốn nói tiếp chuyện này nữa, liền cười nói lảng sang đề tài khác: “Đúng rồi, tiểu thiếu gia mở công ty hoa cỏ gì đó nhà các cậu cũng thực có tài, giống mặc lan công ty bọn họ lại tạo ra đang rất nổi tiếng đó. Bác Hai tớ mới được chồng cậu tặng cho 1 chậu, ôi chao, cậu không biết đâu, bác ấy giờ còn chăm chút cho chậu hoa kia còn hơn cháu mình đấy.”

Trình Du mỉm cười. Bạch lão tướng quân rất thích hoa hoa cỏ cỏ, chuyện này cũng không phải bí mật gì.

Vương Hân còn nói: “Tớ nói cái này, cũng là nhắc cậu đừng giả hồ đồ nữa. Đứa nhỏ kia buôn bán phát đạt có thể cùng hai đứa nhỏ nhà cậu chiếu ứng lẫn nhau, nếu nó đã tỏ rõ không bao giờ tiến vào Lý gia, cậu cũng đừng ép buộc nó quá, bố mẹ chồng cậu có khi lại thấy không hài lòng với cậu đấy. Người già mà, tuy ngoài miệng nói không quan tâm nhưng vẫn là máu mủ ruột già sao có thể không để ý được.”

“Tớ biết rồi.” Trình Du nghĩ tới hai lão yêu quái trong nhà, tâm tình thoáng có chút suy sụp: “Bọn họ tuy rằng vẫn ôn hòa đối với hai đứa nhỏ nhà tớ, nhưng tớ có thể cảm giác được...” Vì chuyện cổ phần công ty Đức Ôn lần trước, Lý lão gia từ một thời gian dài không thêm nói chuyện với Trình Du một câu, thẳng tới khi Ba Mươi Sáu Quận khai trương quan hệ giữa hai bên mới tốt lên được một chút. Không phải Trọng Nham khiến lão gia từ yêu thích mà là trong cảm nhận của lão gia tử, Trọng Nham dù không thân thiết thì cũng là con cháu Lý gia, còn bà, chỉ là con dâu. Con dâu nói cho cùng cũng chỉ là người khác họ không cùng huyết thống.

“Cho nên cậu đừng làm gì ngốc nghếch.”

“Ừ.” Trình Du thở dài. Thời gian gần đây, Lý Duyên Lâm cũng thường nhắc tới Trọng Nham trước mặt bà, còn kể lại chuyện khi cùng bị bắt cóc nhốt trong phòng tối với thằng bé, Trọng Nham nghĩ biện pháp ra sao, chiếu cố Lý Duyên Lâm thế nào, đều kể lại hết. Lý Ngạn Thanh cũng là do Trọng Nham nghĩ biện pháp mới

chạy thoát ra được, Lý Duyên Lâm còn khẳng định Trọng Nham và nó chính là mối quan hệ thân thiết v.v... Trình Du yêu con tha thiết, nghe con nói nhiều cũng ít nhiều thay đổi ấn tượng đối với Trọng Nham.

“Thôi, về sau rồi tính đi.” Cảm xúc vừa mới gặp sóng gió kích thích, Trình Du có vẻ thập phần mệt mỏi: “Bọn nó muốn làm thế nào, tớ chẳng quan tâm nữa. Tớ không còn trẻ, về sau vẫn nên quan tâm chính mình thì hơn.”

Vương Hân cười nói: “Cậu nghĩ như vậy là được rồi, bọn nhỏ cũng đã lớn, có việc gì thì để chúng nó tự giải quyết, cậu cứ thích quản đông quản tây, bọn nó còn chê tay cậu quá dài đấy.”

Trình Du gật đầu, chính là đạo lý này. Chẳng qua thiên tính làm mẹ vẫn bất giác mà suy nghĩ cho con. Hiện tại ngẫm lại, những gì bà mưu tính, các con bà có khi còn chẳng thêm để ý. Vừa nghĩ như vậy, bà nhất thời có chút nản lòng. Thân là người phụ nữ trong gia đình, bà không thể không hiểu chuyện hử chút là chạy về nhà mẹ đẻ, giống như mối quan hệ chung với chồng, với cha mẹ chồng đều phải hài hòa, các con đã thành niên cũng không cần bà mỗi ngày ở bên khoa tay múa chân.

Trình Du vào tuổi trung niên đột nhiên không tìm thấy chỗ đứng cho mình.

Sau tết âm lịch là mùa vụ thích hợp để gieo trồng. Trọng Nham phát cờ hiệu gieo trồng hoa ở nông trường đúng tình hợp lý cho mình nghỉ học thêm nửa tháng nữa. Tần Đông An thấy vậy lại gấp muốn chết, ba ngày hai bận gọi điện nheo nhéo cho cậu, cảnh cáo cậu sắp lên lớp 12, đừng có suốt ngày vui đùa mãi chơi dưới nông trường, bỏ bê việc học của mình.

Trọng Nham tự nhiên liên tục đáp ứng, chờ tới kết quả kỳ thi tháng đầu tiên sau khi bắt đầu học kỳ II công bố thành tích, Tần Đông An thấy Trọng Nham cả tháng trời không đi học buổi nào cứ nhiên lại xếp thứ hạng không tồi trong lớp, nhất thời không có gì để nói. Đường di biết tin, càng khen Trọng Nham thông minh, đi học ba buổi nghỉ hai, thành tích tuy không quá cao nhưng cũng chẳng thấp, lại còn vừa quản lý chuyện làm ăn đâu ra đấy. Như vậy so ra, nhất thời cảm thấy kiếp sống học sinh của Trọng Nham lại càng đáng giá hơn một ít. Ngược lại Tần Đông An bị bà quản chặt suốt ngày chỉ biết đọc sách với đi học thêm, thật không thú vị gì.

Suy nghĩ của Đường di thay đổi, không còn tiếp tục thúc giục Tần Đông An mỗi ngày ở nhà làm bài tập hay luyện đề gì đó nữa, không ngờ Tần Đông An theo anh trai xuống nông trang của Ba Mươi Sáu Quận hai lần, sau khi trở về không cần ai phải thúc giục, đọc sách học tập ngược lại càng thêm dụng công. Còn hùng hồn tuyên bố với người nhà nói cậu không biết kinh doanh buôn bán, chỉ có chăm chỉ học tập sau này mới có thể phát triển được. Đường di bỗng cảm thấy phương pháp giáo dục con của mình trước giờ...haiz, có chút thất bại.

Bị bạn bè cùng lứa kích thích so với thuyết giáo của cha mẹ càng có hiệu quả hơn. Đường di vừa nghĩ như vậy, lại nghe nói Trọng Nham cuối tuần mời cơm, liền gật đầu đồng ý cho phép Tần Đông An thoải mái tới nhà Trọng Nham chơi.

Thời gian vừa qua Ba Mươi Sáu Quận bận rộn gieo trồng hoa cỏ, giờ khó khăn bận rộn cũng đã xong, làm lão bản, Trọng Nham tự nhiên muốn khao thưởng cho anh em công nhân. Chuyện liên hoan trong công ty đều do nhân viên tự sắp xếp tổ chức với nhau. Còn bản thân cậu thì chọn một ngày tự mình mở tiệc chiêu đãi mấy người Lâm Quyền Lâm Bồi Hải Thanh Thiên, thuận tiện tổ chức sinh nhật cho mình... sinh nhật mười tám tuổi lần thứ hai.

Sinh nhật mười tám tuổi lần đầu tiên đương nhiên được tổ chức ở nhà chính Lý gia. Trọng Nham còn nhớ rõ ngày đó đầu bếp đã làm một cái bánh ngọt thật lớn, mọi người tới nhà ai nấy đều tặng quà sinh nhật cho cậu. Lần đầu tiên trong đời Trọng Nham nhận được nhiều quà như vậy, quả thực thụ sủng nhược kinh. Nhưng sau này, cậu chậm rãi phát hiện có nhiều người ngoài miệng thì nói lời hay ý đẹp nhưng bên trong lại không nhất định thật tâm đối tốt, cảm động lưu lại trong lòng cũng dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng lúc này lại bất đồng, không cần người khác phải chuẩn bị tiệc sinh nhật cho mình, tự cậu sắp xếp tổ chức là được rồi. Hiện giờ cậu có bạn bè, có người thân thực sự, những người không liên quan có thật sự thật tâm đối tốt với cậu hay không, cậu đã không thêm để ý tới nữa.

Mấy người ồn ào thi nhau tặng quà, Trọng Nham nhận quà tặng của mọi người sướng tới quên trời đất, chỉ thấy Lâm Bồi thực cẩn thận bê ra một cái hộp gỗ lớn đưa tới trước mặt Trọng Nham, trên mặt lộ ra sắc thái đắc ý dào dạt: “Đây chính là chị em họ của ‘nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên’, nếu nói ‘Nguyệt lạc’ là kiểu đoan trang cao quý thì chị em họ của nó chính là khuynh quốc khuynh thành, độc nhất vô nhị trên trái đất. Cảm động không? Em xem anh tốt với em chưa?!”

Trọng Nham dở khóc dở cười, cậu còn chưa biết là cái gì mà người tặng quà đã tự mình khen món quà đem tặng.

Hải Thanh Thiên nóng vội, thúc giục Trọng Nham bóc quà ngay tại chỗ.

Hộp gỗ có kết cấu mở từ mặt bên, Trọng Nham cẩn thận mở nắp hộp ra, thấy bên trong là một chậu hoa màu tím, ở giữa trồng một gốc lan cao khoảng bốn năm tấc, thân lá tiêm tú, nhất thời cũng không nhìn ra có cái gì đặc biệt. chờ tới khi cậu kéo hẳn chậu hoa ra ngoài, cả đám người trong phòng đều không hên mà nhất thời dờ ra.

Nếu chỉ liếc mắt nhìn qua, thì gốc lan này khá giống với ‘nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên’. Nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện hoa cùng các nụ hoa lớn nhỏ đang nhú trên cành có chút bất đồng. Sắc hoa vẫn đen nhánh như mực, từ đế hoa tới toàn cánh hoa giống như bị bút mực vẽ trên giấy Tuyên Thành, nhan sắc từ đen đặc nhạt dần tới đầu cánh hoa, phần ngọn đầu cánh hoa ẩn ẩn có cảm giác như bán trong suốt.

Tim Trọng Nham đập thành thịch trong lồng ngực, cậu nhớ rõ loại hoa này. mấy tháng trước khi cậu lâm chung ở đời trước, Lâm Bồi xuất hiện trên một tạp chí có tên tuổi đăng một báo cáo về giống hoa lan mới anh lai tạo được. Loại hoa lan này có họ hàng gần với giống ‘Nguyệt Lạc’, đóa hoa gần giống như vậy nhưng mỗi cánh hoa màu sắc từ đậm chuyển sang nhạt dần, đầu cánh hoa có một loại nhan sắc kỳ dị giống như bán trong suốt, phi thường xinh đẹp. Trọng Nham lúc ấy cũng thập phần động tâm, còn tính toán tìm Lâm Bồi mua một chậu...

“Hoa này... tên là gì...” Trọng Nham nói năng lộn xộn nhìn kỳ tích trước mắt, khó mà tin được Lâm Bồi chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể làm ra được thành tích khiến người ta kinh hách như vậy.

Lâm Bồi đắc ý dào dạt cười nói: “Hôm nay là ngày của em, đương nhiên là do em đặt tên cho nó rồi. A, quên nói, quyền đặt tên cho loài hoa này chính là quà sinh nhật của anh — em không phải nghĩ rằng anh đem chậu hoa này tặng cả cho em đấy chứ?!”

Trọng Nham nhanh tay ôm chặt chậu hoa vào trong lòng: “Anh muốn cũng đừng hòng, ngay cả hoa cũng đều là của em!”

Lâm Bồi cười ha ha, vươn tay xoa xoa đầu cậu: “Anh đùa em thôi, Trọng Tiểu Nham, nói thật thì, nếu không phải là em cho anh điều kiện sáng tạo tốt như vậy thì anh cũng không...”

Trọng Nham dùng khuỷu tay đụng Lâm Bồi một cái: “Đừng tưởng nói lời ngon tiếng ngọt thì em sẽ trả hoa lại cho anh.”

Lâm Bồi hít hít cái mũi: “Ừ, vậy không nói lời ngon tiếng ngọt nữa, em đặt tên cho nó đi.”

Đời trước hoa này cũng chưa có tên, Trọng Nham một lòng muốn nghĩ cho nó một cái tên tuyệt đẹp và có ý nghĩa như cái tên ‘Nguyệt lạc’. Nhưng khổ nỗi thơ từ ca phú trong đầu quá ít, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được cái tên nào thích hợp. Trọng Nham một tay ôm chậu hoa, một tay giơ ly rượu lên nói: “Mọi người đừng có quấy rầy em suy nghĩ.”

Cả đám thấy bộ dạng Trọng Nham cau mày nhăn mặt, đều bật cười ha ha.

Tần Đông Nhạc nói: “Thôi thì cứ gọi luôn là Trọng Nham đi.” Rất nhiều phát minh khoa học không phải đều đặt tên kiểu như thế sao, sau này mỗi khi nhắc tới cái tên Trọng Nham, sẽ nhớ tới cha để tạo ra giống hoa này là để đem tặng bạn tốt. Chắc chắn, nghe qua coi như một đoạn giai thoại để đời.

“Không được!” Trọng Nham một hơi phủ quyết: “Loại hoa xinh đẹp như vậy, lại có cái tên nặng trĩu rất không phù hợp.”

Tần Đông Nhạc vừa bực mình vừa buồn cười: “Vậy chứ em muốn đặt tên là gì?”

Trọng Nham buồn rầu liếc nhìn anh một cái: “Không phải em đang suy nghĩ sao... đều tại anh ngắt lời, cắt đứt dòng suy nghĩ của em.”

Hải Thanh Thiên ghé lên vai Trọng Nham, ý muốn sờ sờ cánh hoa bán trong suốt kia một cái, lại sợ mình chạm vào nó sẽ nát mất, biểu tình có chút rối rắm: “Vậy gọi là ‘Hoàng Hậu’ đi, diễm – áp – quần – phương*.” (* đẹp điên đảo chúng sinh)

“Diễm – áp – quần – phương gì đó không phải là chỉ sủng phi sao?!” Lâm Quyền muốn hút thuốc, mới vừa rút ra mới nhớ tới cả đám người trong phòng ngoại trừ Tần Đông Nhạc, những người khác đều không hút thuốc, lại vội vàng ấn diều thuốc vào bao: “Nếu không, gọi là ‘nhất đại yêu phi*’ đi.” (*đại quý phi lăng lờ mê hoặc nhất, yêu trong này không phải yêu quý mà là yêu quái á =)))))

Lâm Bồi xoa cằm nghĩ ngợi, lắc lắc đầu: “nghe qua rất không đứng đắn.”

“Có rồi.” Trọng Nham búng tay một cái: “Gọi là ‘Lục cung phần đại*’.” (*Người phụ nữ xinh đẹp nhất sáu cung điện)

Lâm Quyền ghét bỏ nhìn cậu: “Trình độ văn hóa này thiệt tình...vậy có khác nào trực tiếp gọi ‘từ nay về sau quân vương không thượng triều’.”

Lâm Bồi tự nhiên đứng ở bên phe Trọng Nham, thấy Trọng Nham sắp nổi bão, vội vàng giữ vai cậu lại nói: “Anh thấy ‘lục cung phần đại’ cũng rất hay, người phụ nữ đẹp nhất trong sáu cung điện sao lại không xinh đẹp cho được, vừa nghe chính là đẹp nhất. Cứ quyết định vậy đi!”

Được Lâm Bồi khẳng định, Trọng Nham lại cao hứng trở lại: “Được rồi, nào, uống rượu, không say không về, mừng lão tử đã thành niên!”

Cả đám sôi nổi nâng ly, Trọng Nham quay sang hỏi Tần Đông Nhạc: “Quà của anh đâu?”

Tần Đông Nhạc ghé sát tai cậu nhỏ giọng thì thầm: “Để ở trong nhà, về nhà sẽ thấy.”

Nhiệt khí nóng hổi phả vào lỗ tai, Trọng Nham bất giác né người ra sau tránh đi, bên tai có chút nóng lên.
Hết

104. Chương 104: Nửa Yêu Mềm Nửa Lạnh Lùng

Trọng Nham uống không nhiều lắm, cũng không quá say. Cho nên suy nghĩ vẫn thực rõ ràng, đến tận khi về tới nhà cũng không quên chuyện đòi quà người yêu. Cậu nằm xuống ghé sô pha, chỉ huy Tần Đông Nhạc đem chậu Mặc Lan Lâm Bồi tặng mang lên thư phòng, liên tục dặn dò anh nhất định phải đặt ở bên trái giá sách. Ừm, bên trái cách dàn mấy vi tính khoảng ba mươi cm. phía trên chậu hoa có một bức tranh chữ hơi lệch ra ngoài, như vậy khi Trọng Nham làm việc vừa có thể thưởng thức hoa lan vừa không bị bức tranh chữ phân tán lực chú ý.

Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười, tâm nói: nhóc con xấu tính này cứ uống nhiều là thích gây sức ép với người khác, đến cái chỗ để chậu hoa cũng phải đặt chính xác tới từng ly.

Căn nhà này trước đây là của Lý Duyên Lân, mà Lý Duyên Lân lại là người tùy tiện, thích không gian rộng rãi thoáng đãng, bởi vậy khi thiết kế căn nhà đã nổi thông toàn bộ tầng hai, thư phòng và phòng ngủ chỉ dùng một tấm kính thủy tinh đơn giản ngăn cách. Nếu chậu hoa này nở hết, từ phòng ngủ cũng có thể ngắm nhìn được nó. Tần Đông Nhạc thật cẩn thận dọn xong vị trí để chậu Mặc Lan “trên trời dưới đất độc nhất vô nhị” kia, vừa mới quay người lại đã thấy Trọng Nham lắc la lắc lư đi lên lầu.

“Cẩn thận.” Tần Đông Nhạc vội vàng đi qua đỡ cậu: “Có thấy văng đầu không?”

Trọng Nham lắc đầu, xòe tay ra trước mặt anh: “Quà của em đâu?”

Tần Đông Nhạc: “...”

Trọng Nham không được như ý càng dây dưa không bỏ, giật giật tay áo anh: “Đây là sinh nhật mười tám tuổi lần thứ hai của cậu đây... trên đời này làm gì có ai có phúc khí lớn như em đâu...Nhanh lên! Lấy quà ra đây!”

Tần Đông Nhạc suy nghĩ một chút về vấn đề “sinh nhật mười tám tuổi lần thứ hai”, sau đó mới nhớ tới trong chứng minh thư cậu đã mười chín tuổi nên cũng không để ý nữa. Nghĩ thầm chắc là cậu nói đồng thời cả sinh nhật trên giấy tờ và sinh nhật thật sự.

Tần Đông Nhạc đỡ con mèo say xỉn nằm lên giường, vào phòng tắm lấy một chiếc khăn nhúng qua nước ấm lau mặt cho cậu, sau đó chạy xuống phòng khách lấy quà sinh nhật của mình tặng cho Trọng Nham. Trọng Nham mở hộp quà ra, thấy là một cặp đồng hồ nam, nhất thời thất vọng: “Tần Đông Nhạc! Anh dám lừa gạt trẫm! Trẫm khó khăn lắm mới trải qua sinh nhật thật sự, anh chỉ mua mỗi đồng hồ tặng trẫm? Rất không thành ý, không được!!”

Tần Đông Nhạc từ trong hộp quà lấy một chiếc đồng hồ đeo lên cổ tay cho Trọng Nham, rồi lấy cái còn lại đeo lên cổ tay mình.

Trọng Nham nổi giận: “...Anh mua một nửa cho chính mình?!”

Tần Đông Nhạc ghé người lại hôn môi cậu: “Em không thấy đây là đồng hồ tình nhân sao?”

“Đồng hồ tình nhân cũng chỉ đeo một cái một lần.” Trọng Nham ghét bỏ đẩy anh ra: “Chẳng lẽ cậu đây còn có thể một lần đeo hai cái sao?”

Tần Đông Nhạc mỉm cười ôm chặt cậu vào lòng: “Kỳ thật quà của anh chính là: đồng hồ tình nhân. Em không thấy ý nghĩa của nó rất khác biệt sao?”

Trọng Nham sững sốt một chút, trên mặt chậm rãi hiện ra một nụ cười xấu xa: “Yo, yo, ai đây nha, một bụng suy nghĩ xấu xa không lành mạnh...”

Tần Đông Nhạc hôn lên cái miệng khiến anh tức giận: “Ừ, anh suy nghĩ xấu xa không lành mạnh, thì làm sao?”

Trọng Nham liếm liếm môi, vươn tay ôm cổ anh: “Anh đẹp trai, có phải chờ cậu đây thành niên sốt ruột lắm phải không?”

Trong mắt Tần Đông Nhạc tràn đầy ý cười, hai tay lại không chịu khống chế mà trượt vào trong vạt áo Trọng Nham, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại thất lững thon gầy.

Hô hấp Trọng Nham dần trở nên gấp gáp, ngửa đầu chủ động hôn lên môi anh.

Trọng Nham cảm thấy cái tên mình vừa đặt cho hoa lan giống như thông báo điềm xấu. Cậu gọi nó là “Lục cung phần đại”, ngay sau đó tiết mục “từ nay về sau quân vương không thượng triều” liền ứng nghiệm lên người cậu. (Jer: của đồng chiếm lĩnh thế giới)

Trọng Nham vui mặt vào gối đầu, dùng chân đá đá cái tên ‘gian phi’ mặt mày đang cười tươi như hoa bên cạnh: “Đã nói trước hôm nay tới phòng thí nghiệm của Lâm Bồi, anh lại hại trẫm không xuống được giường, đảm bảo bọn họ sẽ không coi lời trẫm ra cái gì hết, về sau càng không coi trẫm là lão bản. Có phải mấy người đều đã quên trẫm đã thành niên?”

Vị gian phi cao to một thân cơ bắp hoàn mỹ nghiêng người sang hôn lên cái môi đang oán giận, cười hớn hở giúp Hoàng thượng nhà mình xoa bóp thất lững: “Hoàng thượng bớt giận.”

Trọng Nham cũng không phải thật sự sinh khí, chuyện này kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách Tần Đông Nhạc, chủ yếu là do bản thân cậu không chuẩn bị công việc chu đáo, biết rõ tên gian phi này thân thủ bư hãn, cứ nhiên còn tự chúc say mình dâng lên miệng cạp. Haiz, cổ nhân quả thật chẳng nói sai cái gì, đắc ý quá liền vênh vao. Thất sách, thất sách.

Trọng Nham xấu xa trắng trợn ngấm tới ngấm lui thân thể gian phi nhà mình: “Lần sau tới lượt em!”

Tần Đông Nhạc chậm rãi nói: “Anh cảm thấy, chuyện này còn phải xem thực lực. Em đã tự xưng là trẫm, thì làm việc càng phải có đạo lý, phải lấy đức phục người, đúng không? Không thể không nói lý được.”

Trọng Nham bị hai chữ “thực lực” kích thích tới mức trán nổi đầy gân xanh: “Được, thực lực đúng không, vậy chúng ta cứ chờ xem.” Vì sao kêu thực lực, có thể thắng liền kêu thực lực, cùng man rợ độ sức, sao có thể gọi là thực lực? Trọng Nham thầm nghĩ, muốn hạ gục tên gian phi cao to cường tráng này, không dùng đầu óc không được. Trong đầu Trọng Nham hiện lên vô số biện pháp có thể trói chặt bắt Tần Đông Nhạc ngoan ngoãn nằm im trên giường không động đậy được, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười gian tà. (Jer: phản công là ước mơ lớn của các tiểu thụ =)))

Tần Đông Nhạc thích nhất nhìn bộ dạng nghĩ chủ ý xấu của Trọng Nham, nhin không được lại dè lên người cậu liệu mạng hôn môi người ta.

Bởi vì gian phi cường tráng rất dính người, lực kéo dài cũng kinh người cho nên khi hoàng thượng Trọng Nham đánh răng rửa mặt làm vệ sinh xong xuôi, xuống lầu ăn sáng cũng là chuyện của nhiều giờ sau đó. Dĩ giúp việc biết bọn họ dậy muộn, nên chỉ chuẩn bị cháo cho bọn họ. Khi bọn họ ngồi trên bàn húp cháo thì dĩ giúp việc ở trong phòng bếp lại tắt bật chuẩn bị cơm trưa.

Trên bàn cơm trừ bỏ bát cháo nóng, còn có mấy tờ báo dĩ giúp việc tiện đường mang tới. Tần Đông Nhạc ăn được nửa bát cháo, chuông di động bỗng vang lên. Liếc nhìn tên người gọi trên màn hình, Tần Đông Nhạc vốn định ra ban công nghe điện, do dự một chút cuối cùng vẫn ngồi tại chỗ nghe: “Alo? Tiểu Sấm, có chuyện gì?”

Trọng Nham chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, rồi cầm tờ báo lên đọc.

Tần Đông Nhạc ừ ừ vài tiếng, sau đó nói: “Để tao hỏi em ấy xem.”

Trọng Nham còn đang thắc mắc không biết Triệu Sấm gọi điện tới là có chuyện gì, nói không chừng có liên quan tới mình... ánh mắt vừa liếc vào tờ báo, nháy mắt trợn to sững sờ. Cạnh bài viết đăng một bức ảnh màu rực rỡ xinh đẹp, không phải chính là “lục cung phần đại” tối hôm qua cậu mới ôm về nhà đó sao? Như thế nào... như thế nào trong này lại nói nó tên ‘Trọng Nham’?!

Trọng Nham tức giận muốn lật bàn: “Rõ ràng tối qua đã nói để mình đặt tên... Gạt người!” Nói xong liền cầm điện thoại gọi điện cho Lâm Bồi, còn chưa chờ bên kia mở miệng nói liền cả giận nói: “Lâm Tiểu Bồi! Anh nói không giữ lời!”

Lâm Bồi mờ mịt: “Hả?”

“Hả cái gì mà hả?” Trọng Nham tức không chịu được: “Không phải anh nói hoa lan mới để em đặt tên sao?”

Lâm Bồi nghe thế mới kịp phản ứng lại: “Ừ, đúng vậy.”

“Đúng vậy mà anh còn để báo chí viết thành tên ‘Trọng Nham’?!” Trọng Nham đau đầu nhức óc chất vấn Lâm Bồi: “Sao anh có thể nhẫn tâm lừa gạt lão bằng hữu toàn tâm toàn ý với anh như thế?!”

Lâm Bồi vẫn không hiểu gì: “Em bình tĩnh đã ... báo chí gì cơ?”

Trọng Nham nghe qua điện thoại thấy tiếng loạt xoạt lật giấy cùng tiếng lẩm bẩm gì đó, nửa tin nửa ngờ hỏi Tần Đông Nhạc: “Không phải ý của Lâm Bồi, chẳng lẽ là chủ ý của tên gian thần Lâm Quyền bằng mặt không bằng lòng kia?”

Tần Đông Nhạc: “...” Hết nói nổi, anh là gian phi, hảo huynh đệ của anh là gian thần, tiểu tử thúi này thật sự coi mình là Hoàng thượng à?

Một lát sau, Lâm Bồi mờ mịt hỏi lại cậu: “Tiệc rượu tối hôm qua Lâm Quyền cũng có mặt... không thể không biết được...”

Trọng Nham nhớ lại lúc ấy khi mình đặt tên ‘Lục cung phần đại’ cho Mặc Lan, Lâm Quyền vẻ mặt ghét bỏ, tâm nói: không đúng, báo in ngày hôm nay, vậy khẳng định tin tức đã sớm được tiết lộ, tuyệt đối không có khả năng sau bữa tiệc tối qua mới đặt bút viết.

“Phỏng vấn anh lúc nào?”

Lâm Bồi đối với việc này khá mơ hồ: “Ừm, hình như là tháng trước. Lâm Quyền nói cái này gọi là tuyên truyền trước, anh có nhắc qua với anh ấy, nói muốn đặt tên là ‘Trọng Nham’ nhưng quyền quyết định sau cùng vẫn giao vào tay em mà...”

“Cái đồ gian thần!” Trọng Nham căm giận: “Trách không được tối hôm qua anh ta trấn định như vậy, hóa ra đã sớm muốn xem em bị chê cười!”

Lâm Bồi ngược lại rất cao hứng, anh vẫn luôn muốn mượn gốc Lan đặc biệt trên phẩm này để biểu đạt lòng biết ơn của mình đối với Trọng Nham. Anh vốn là người không am hiểu việc dùng từ ngữ để thể hiện tình cảm, huống chi Trọng Nham đã cho anh rất nhiều thứ, hết thấy ngôn ngữ đều không đủ khả năng biểu đạt hết được. Trong mắt anh, Trọng Nham là người có tính cách mâu thuẫn cực kỳ rõ ràng, vừa yếu đuối lại vừa đặc biệt kiên cường. Trong nhiều khía cạnh Trọng Nham có vẻ thực đơn thuần nhưng trong việc kinh doanh buôn bán, phương diện hợp tác làm ăn với người khác lại đặc biệt chu toàn, cực kỳ thành thực lão luyện.

Một nửa yếu mềm, một nửa lạnh lùng.

Một nửa tinh thông, một nửa ngốc nghếch.

Không có người nào giống gốc Mạc Lan mới này hơn em ấy.

Cúp điện thoại, Trọng Nham vẫn có chút khó chịu, nhưng cũng không phải thực sự tức giận, việc Lâm Quyền coi cậu như con nít mà đối đãi, điều này không thể chấp nhận được. Trọng Nham cân nhắc nhất định phải tìm cơ hội nào đó hằm hằm gây sức ép với anh ta một phen, ờ ha, nếu anh ta muốn theo đuổi Lâm Bồi nhà mình, vậy càng phải chọc phá gây trở ngại cho anh ta nhiều hơn mới được.

Tần Đông Nhạc mỉm cười trấn an người yêu: “Anh thích cái tên ‘Trọng Nham’ này hơn. ‘Lục cung phần đại’ gì đó, không dễ nghe.”

Trọng Nham: “...”

Rõ ràng hôm qua có dám nói trắng ra như vậy đâu, quả nhiên ăn được đến miệng, thái độ liền lập tức thay đổi!

Tần Đông Nhạc cầm di động, đắn đo nói: “Vụ án bắt cóc đã mở phiên tòa, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, rất nhanh sẽ tuyên án.”

Trọng Nham nhú mày: “Tội bắt cóc sẽ phán bao nhiêu năm?”

“Không chỉ tội bắt cóc.” Tần Đông Nhạc nói thêm: “Còn có tội cố ý giết người.”

Trọng Nham sững sờ: “Ý anh là... Trương Minh Nghiên? Vì sao?”

“Là Trương Minh Nghiên.” Tần Đông Nhạc thản nhiên nói tiếp: “Nguyên nhân thế nào, anh cũng không rõ.”

Trong đầu Trọng Nham có chút rối loạn, Trương Minh Nghiên là do Trương Hách sát hại, giữa bọn họ rõ ràng là quan hệ hợp tác. Đến tận cùng là lúc nào, vì cái gì mà bọn họ lại trở mặt thành thù? Đời trước sau khi cậu tạ thế, liệu có phát sinh chuyện tương tự thế không?

Tần Đông Nhạc cầm tay cậu: “Điều anh muốn nói không phải cái này.” Anh nhìn Trọng Nham, sắc mặt có chút do dự không biết có nên nói ra hay không. Trọng Nham vừa mới nhấn mạnh em ấy đã thành niên, vậy chuyện này... thôi, cứ để em ấy tự quyết định đi.

“Vừa rồi Triệu Sầm gọi điện tới.” Tần Đông Nhạc giải thích: “Cậu ấy bây giờ là biệt phái viên, chờ tới khi vụ án kết thúc sẽ quay về đơn vị.” Thấy Trọng Nham gật đầu, liền nói thêm: “Cậu ấy nói gần đây trạng thái tinh thần của Trương Hách rất không ổn định, Trương gia muốn mời bác sỹ tâm thần khám lại bị Trương Hách từ chối.”

Trọng Nham nghe không hiểu gì: “Trạng thái tinh thần bất ổn...bất ổn thế nào?”

“Thường xuyên xuất hiện ảo giác, sau đó còn la hét ầm ĩ.” Tần Đông Nhạc nhú mày, có chút nghi ngờ Trương Hách đang bày trò lừa gạt nhằm qua mắt mọi người nhưng hẳn ta lại từ chối cho bác sỹ kiểm tra, thật sự có chút kỳ quái.

“Anh muốn nói chính là điều này?”

Tần Đông Nhạc nhớ tới mục đích chính của mình, vội nói: “Trương Hách muốn gặp em.”

Trọng Nham lúc này thật sự giật mình: “Muốn gặp em?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Triệu Sấm nói mấy hôm trước Trương Hách liên tục yêu cầu quản ngục nói muốn gặp em, nhưng điện thoại lại gọi tới Lý gia, Lý Thừa Vận nghe xong liền trực tiếp từ chối. Trương Hách chưa từ bỏ ý định, lại quanh co lòng vòng tìm người chuyển lời giúp mình.”

Nếu quan hệ giữa bọn họ vẫn như đời trước, Trương Hách nói muốn gặp cậu cũng không tính là gì. Nhưng đời này giao tình giữa bọn họ không thân thiết gì, vì sao lại muốn gặp cậu?

Tần Đông Nhạc hỏi cậu: “Đi không? Nếu không muốn đi, anh sẽ nói lại với Triệu Sấm, bảo nó về sau không cần để ý chuyện này.”

Trọng Nham trầm tư một khắc, gật đầu nói: “Đi.”

Hết

105. Chương 105: Kiếp Trước Kiếp Sau

Kí tự Trung Hoa là một thứ cực kỳ phức tạp, nhiều khi hàm nghĩa câu nói không ở trên mặt chữ.

Cho nên trước khi gặp Trương Hách, Trọng Nham vẫn luôn hao tâm tổn trí suy nghĩ cái gọi ‘trạng thái tinh thần không ổn định’ đến tột cùng là có ý gì. Nhưng đến sau khi gặp mặt, Trọng Nham mới phát hiện, không ổn định chính là không ổn định, hoàn toàn thuần ý trên mặt chữ. Giống như khi cậu vừa bước vào phòng gặp mặt, Trương Hách chỉ dùng một cặp mắt hồ hững đánh giá cậu, không tới mấy phút đồng hồ sau, hắn ta lại kích động tới run người, tựa như bọn họ từng có một mối quan hệ thân tình đã nhiều năm không gặp nhau.

Trọng Nham có chút đau đầu nhìn hắn ta: “Nghe nói anh muốn gặp tôi? Có chuyện gì không?”

Trương Hách dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn cậu: “Là thầy trò nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu không muốn gặp tôi?” không để ý tới thần sắc kinh hãi của Trọng Nham, hắn tự cố tiếp tục nói: “Cho dù tôi có xuống tay với cậu, nhưng nhiều năm bồi dưỡng đều là thật. Không có tôi, sao cậu có thể trèo lên ngai vàng lão tổng Lý thị? Cho dù cậu có tài cũng phải tốn biết bao nhiêu thời gian?”

Trọng Nham: “...”

Trương Hách lại trầm mặc, ánh mắt cũng dần trở nên âm đạm.

Trọng Nham trấn tĩnh lại, kiềm chế những nghi vấn phập phồng trong lòng, thăm dò hỏi hắn ta: “Chúng ta là... thầy trò?”

Trương Hách nhìn trái nhìn phải, rướn người về phía Trọng Nham dò xét, thật cẩn thận dè dặt giọng: “Trọng Nham, cậu từng nghe về thần tiên giáo chưa?” thấy cậu lắc đầu, hai mắt Trương Hách lập tức lộ ra thần sắc cuồng nhiệt, ngữ khí cũng trở nên dồn dập: “Trường lão của bọn họ có thể dẫn dắt tư tưởng của chúng ta, cuối cùng đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, chúng ta có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp sau của mình...”

Trọng Nham bất giác ngửa người ra sau né tránh. Ngữ khí này của hắn ta, không phải là... Tà – giáo đi?

Trương Hách càng nói càng nhanh, sau đó đột nhiên ngừng lại.

Trọng Nham hoài nghi đầu óc hắn ta thật sự có vấn đề, bởi vì cái loại phương thức tư duy này rõ ràng thực quỷ dị, hơn nữa còn rất lung tung lộn xộn câu trước câu sau hoàn toàn không ăn khớp gì với nhau.

“Trương Hách?” Trọng Nham gọi tên hắn một tiếng: “Nếu anh không có gì để nói, vậy tôi đi về trước.”

“Khoan đã!” Trương Hách có chút lo âu giữ cậu lại: “Cậu có thể tới gặp trường lão, nghe ông ấy giảng giải sẽ có thu hoạch rất lớn. Tôi cũng từng được ông ấy chỉ điểm, mới có thể nhìn thấy kiếp trước của mình.”

Trọng Nham lại ngồi xuống, ánh mắt hoài nghi nhìn hấn ta: “Anh vừa nói anh nhìn thấy cái gì cơ?”

“Kiếp trước?” Trương Hách khẳng định gật đầu: “Kiếp sau, cuộc đời thứ hai, cũng ở trong thành phố này, tôi tìm được Lý Ngạn Thanh, nhưng nó không đủ tiêu chuẩn, tuổi quá nhỏ, tính tình xấc láo, tôi nói cái gì nó cũng không nghe... sau đó ta tới tìm cậu...” Trương Hách dùng một loại ánh mắt thập phần mê mang nhìn Trọng Nham: “Cậu rất tốt, Trọng Nham, phi thường thông minh, vượt quá dự đoán của tôi. Dạy dỗ người tài mới thực đắc ý... A, không đúng, cậu cũng không nghe lời tôi, tôi bảo cậu giết chết Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lâm, cậu lại thả bọn chúng đi, còn lấy một bức tranh giả tới lừa tôi...”

Tim Trọng Nham đập bang bang trong lồng ngực, khiến cậu ân ần cảm thấy đau buốt.

Trương Hách đột nhiên rướn người về phía trước như muốn bắt lấy tay cậu. Trọng Nham vẫn luôn đề phòng hấn ta, hấn vừa động, Trọng Nham liền theo bản năng né tránh ra xa. Trương Hách không túm được cái gì, cũng không tức giận, ngược lại càng giống như đứa nhỏ muốn cào trạng gào khóc ầm ĩ: “cha, cha, cha không thể bỏ con lại, không quan tâm con, con sai rồi, con sai rồi...”

Trọng Nham: “...”

Được rồi, sinh thời có thể khiến lão yêu quái này gọi mình một tiếng cha cũng coi như sống không oan uổng. Nhưng hấn ta thật sự cảm thấy hấn ta làm sai rồi sao? Cái tên tâm thần mất trí nhận sai người này là kẻ bắt cóc giết người không gớm tay kia sao?

Nhân viên cảnh sát canh giữ ở ngoài cửa nghe động đi tới nhìn xem, thấy Trương Hách ở trong phòng khóc lóc thảm thiết, lại mặt không đổi sắc đi ra.

Trọng Nham ho khan hai tiếng: “Vì sao anh lại muốn lấy bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ như vậy?”

Trương Hách thút tha thút thít đáp lại: “Tôi đã từng tới bảo tàng tư nhân của lão John, lão John hiện đang giữ ba bức tranh chỉ duy nhất bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ là không có, lão ta nói muốn có đủ trọn vẹn bốn bức tranh, không tiếc đưa ra giá cao là tuyến vận tải biển...”

Trọng Nham hiểu ra: “Anh chính là muốn tuyến vận tải biển kia?”

Trương Hách phẫn nộ hỏi lại cậu: “Không có tuyến vận tải biển đó, làm sao tôi có thể chứng minh mình ưu tú hơn đại ca, càng thích hợp trở thành lãnh đạo Trương thị hơn anh ta?”

Điều càng khiến hấn ta không chịu đựng được chính là: cả hai kiếp sống hấn ta đều không có được bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ, càng miễn bàn tới tuyến vận tải biển chỉ nghe tên chưa từng thấy mặt kia. Rõ ràng hấn đã cố gắng nhiều như vậy, vì sao ông trời lại hà khắc với hấn như vậy? Cha hấn thì y như loại thần tử trung thành ngu ngốc thời cổ đại, sống chết vì lời thề của mình, vô luận hấn có cầu xin, vừa đâm vừa xoa thế nào, làm đủ biện pháp ra sao, ông ta cũng không chịu cho hấn bức họa kia. Còn cả cái tên Lý Thừa Vận khốn nạn kia nữa, dù hấn có đưa ra giá tiền cao thế nào, ông ta cũng không chịu bán bức Ly Sơn Yên Vũ Đồ. Ông ta vốn không hiểu gì về cổ họa nhưng lại không thiếu tiền... thật đáng chết.

Trọng Nham cảm thấy mình nên đi về, nhưng cậu vẫn còn một vấn đề trọng yếu cần phải hỏi: “Trương Hách, vì sao anh muốn giết tôi? Không phải chúng ta có quan hệ hợp tác sao?”

Trương Hách nghe xong lời này đột nhiên nổi giận đùng đùng: “Hợp tác?! Cậu chỉ coi tôi là nước cờ đầu, dùng xong liền vứt bỏ, lấy tranh giả gạt tôi, còn nói sẽ để lại Lý thị cho tôi quản lý... nhưng sau lưng, cậu lại nhượng Lý thị lại cho Lý Duyên Kỳ! lão tử trả giá nhiều như vậy, chỗ nào kém hơn cái thằng ngu Lý gia kia?” Nói xong câu cuối, hấn ta lại tiếp tục gào thét điên loạn.

Nhân viên an ninh gõ gõ cửa phòng nói: “Yên lặng!”

Trương Hách thở hổn hển, biểu tình dữ tợn.

Tuy rằng hấn ta đơn phương phát tiết cảm xúc, nhưng Trọng Nham cái gì cũng có thể hiểu được. Cậu nhớ lại kiếp trước mấy năm cuối đời, Trương Hách đã vào làm trong Lý thị, nhưng Lý thị là công ty gia đình, sao có thể giao lại cho một tên độc tài khác họ nắm quyền. Đến chính Trọng Nham cũng tuyệt đối không đồng ý. Hết thấy đều là do cậu tự mình đoạt lấy. Bởi vì không phục, không cam lòng, cho nên mới muốn chứng minh năng lực bản thân, nhưng cuối cùng vẫn là tặng kèm lãi xuất, vật hoàn nguyên chủ.

Lý thị cho tới bây giờ không phải của Trọng Nham, tự nhiên càng không thuộc về Trương Hách.

Đáng tiếc, điều đơn giản như vậy mà Trương Hách cũng không hiểu.

Khi Trọng Nham từ trong phòng đi ra, sắc mặt có chút trắng bệch, Triệu Sấm và Tần Đông Nhạc đang đứng ngoài cửa nói chuyện phiếm, thấy cậu đi ra tò mò hỏi: “Hắn ta nói gì với em?”

Trọng Nham thờ dãn đáp: “Hắn ta định giới thiệu đại trưởng lão ‘thần tiên giáo’ gì đó cho em, còn nói đi theo hắn ta là có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp sau của mình.”

Mấy người ở đó nghe vậy đều bật cười, hiển nhiên không coi lời này là thật. Triệu Sấm còn vỗ vỗ vai Tần Đông Nhạc, nhắc nhở anh: “Cậu nhóc này khả năng đã bị dọa sợ, trở về nhớ an ủi cậu ấy một chút.”

Tần Đông Nhạc gật đầu, khoác vai Trọng Nham đi ra ngoài. Vừa rồi, kỳ thật anh cũng muốn đi theo vào, nhưng Trọng Nham không đáp ứng, còn nói có chuyện muốn hỏi riêng Trương Hách, cũng không biết đã hỏi ra chưa. Trạng thái hiện tại của Trọng Nham tựa hồ không tốt lắm, Tần Đông Nhạc tính toán về nhà rồi hỏi sau vậy.

Trọng Nham tựa đầu lên vai Tần Đông Nhạc, tựa như rồi gỗ bị anh tha đi. Vừa rồi, sau khi gặp Trương Hách, trong đầu cậu đột nhiên hiện ra rất nhiều hình ảnh khiến cậu có một loại ảo giác như mình sắp nổ tung, khắp nơi đều là những mảnh vụn nhỏ cứ xoay tròn bất định trong đầu cậu.

Trọng Nham nghiêng đầu cọ cọ lên cần cổ Tần Đông Nhạc: “Em khó chịu.”

Tần Đông Nhạc nghiêng đầu dùng má kiểm tra độ ẩm trên trán Trọng Nham, không phát sốt, ngược vì có một tầng mồ hôi lạnh nên khiến nhiệt độ cơ thể cậu có vẻ thấp hơn bình thường.

“Anh công em nhé?”

Trọng Nham lắc đầu: “Không cần.”

“Vậy mau về nhà, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trọng Nham mệt mỏi dựa cả người vào anh, khi xuống bậc thang, xa xa nhìn thấy một chiếc Bentley màu đen có chút quen mắt, ngay sau đó người trong xe cũng thấy bọn họ, liền đẩy cửa xuống xe.

Hình ảnh này có chút quen thuộc, thể cho nên Trọng Nham hoàn toàn quên mất mình đang bước xuống cầu thang, một chút bất cẩn phân tâm, Trọng Nham bước hụt một bước, cả người đột nhiên đổ nhào về phía trước.

Tần Đông Nhạc hoảng sợ, vội vàng vươn tay ra đỡ lấy cậu.

Những mảnh nhỏ trong đầu Trọng Nham giống như bị lốc xoáy cuốn tung mọi thứ, gào thét nghênh diện đánh tới. Nháy mắt kéo luôn cả cậu vào trong cơn cuồng phong đó.

“...Chắc là bị kinh hách...”

“Ừ, có chút cảm lạnh...”

Trọng Nham mơ hồ nghe thấy tiếng nói thì ào bên tai, nhưng thanh âm rất nhẹ, còn kèm theo chút ong ong tác hưởng, rất nhanh lại không nghe thấy gì nữa.

Cậu như đang trôi vơi giữa không trung, thấy một nam nhân bước xuống từ chiếc Bentley màu đen đối diện đường cái, người đó vội vàng chạy băng qua con đường, trong nháy mắt nghiêng đầu, Trọng Nham thấy thái dương xám trắng chói mắt của ông ta. Là Lý Thừa Vận. Nhưng không phải là Lý Thừa Vận cậu quen biết, ông ta dường như đã già hơn trước rất nhiều, ánh mắt đục ngầu, khóe mắt còn có nếp nhăn khá sâu.

Hai thanh niên từ phía sau chạy đuổi theo ông ta, là Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lâm, bọn họ so với trong ấn tượng của Trọng Nham gầy guộc hơn một chút, tuổi cũng đã lớn hơn, bọn họ một trái một phải chạy tới giữ tay Lý Thừa Vận lại.

“Ba, ba bình tĩnh!” Lý Duyên Kỳ khuyên ông: “Ba đừng xúc động!”

Lý Thừa Vận hai mắt đỏ bừng, quay lại rống giận với anh: “Thằng khốn đó sao có thể nói chết là chết, lão tử còn chưa tính sổ xong với nó đâu!”

Lý Duyên Lân ở bên kia cũng giữ chặt tay ông lại: “Ba! Ba đừng như vậy! Lúc cậu ấy còn sống, ba cũng không đối xử tốt với cậu ấy, giờ cậu ấy chết rồi, ba còn muốn hành hạ cậu ấy nữa sao? Ba không thể để cậu ấy ra đi một cách thoải mái chút sao ba?!”

“Sao ta có thể bình tĩnh được?” Lý Thừa Vận gào thét: “Ta vội tới nhật xác con ta! Hai đứa kêu ta bình tĩnh thế nào được?”

Trọng Nham giống như phiêu đảng giữa sương mù, cảm thấy tình cảnh trước mắt hết sức kỳ quái, là chuyện của kiếp trước sao? Lý Thừa Vận đến nhật xác cho mình? Mình đã tống Lý Thừa Vận vào bệnh viện tâm thần, mà ông ta còn muốn tới nhật xác cho mình sao?”

Cảnh tượng thay đổi, Trọng Nham thấy có hai người đang tranh chấp trong một căn phòng. Một người chính là Trương Hách, hắn ta râu ria xồm xoàm ngồi chồm hổm trên mặt đất lục tung mọi thứ tìm đồ vật. Sau lưng hắn ta là một cái va ly mở toang, bên trong hỗn độn mấy bộ quần áo. Trương Hách lôi chiếc tủ sắt đặt ở dưới gầm giường ra, mở lấy đồng tiền mặt để bên trong, sau đó rối loạn nhét vào trong túi áo mình. Người còn lại trong phòng là một nữ nhân vẻ mặt kích động, thấy Trương Hách hờ hững với mình, nhịn không được lại gần chạm vào bả vai hắn ta. Trương Hách không kiên nhẫn gạt tay cô ta ra, đóng va ly lại muốn đi ra ngoài, nữ nhân không được như ý liền dây dưa không dứt đuổi theo, chặn hắn ta lại trước cửa.

Mặc dù ăn mặc khác nhưng Trọng Nham vẫn nhận ra cô ta chính là Trương Minh Nghiên.

Hai người tranh cãi gay gắt, Trương Hách mấy lần muốn đi ra ngoài đều bị Trương Minh Nghiên ngăn lại, rốt cuộc không còn kiên nhẫn, một phen bóp cổ cô ta ép chặt lên tường.

Trọng Nham không dám nhìn, nhắm chặt mắt lại, đến khi mở ra, đã thấy cảnh tượng đổi thành ngã tư đường phía ngoài khu dân cư. Trương Hách vội vàng ném hành lý vào trong xe, rất nhanh lái ra khỏi tiểu khu, một đường phi như bay, trực tiếp ra khỏi thành phố. Cuối cùng dừng lại trong nông trường dưới nông thôn, một tên nam nhân mặt mũi đầy sẹo, tay cầm một giỏ trúc đựng đầy đậu đũa đi ra, thấy hắn tiến vào, trên mặt có thần sắc quái dị chột lóe.

Trương Hách thở hổn hển nói: “Lão Lâu, giúp tôi.”

Trọng Nham nhất thời kinh hãi, người này họ Lâu, vậy án bắt cóc là do gã làm?!

Trương Hách lấy ra một cọc tiền mặt đưa cho gã mặt sẹo: “Giúp tôi một lần nữa! đưa tôi thoát khỏi đây! Nhanh lên!”

Họ Lâu lắc đầu, thần sắc trong mắt vừa giống như trào phúng, lại giống như thương hại: “Anh đã tự chui đầu vô lưới, anh không phát hiện chỗ này của tôi toàn mai phục sao?”

Trương Hách ngây dại, biểu tình trên mặt hiện rõ sự kinh hãi tột độ.

Khung cảnh lại lần nữa thay đổi, trở thành nơi nghỉ trang an tĩnh. Lý Duyên Kỳ mặc một bộ vest đen tuyền, cúi đầu châm điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi cầm điếu thuốc xuống trước bia mộ. Trọng Nham đột nhiên phản ứng lại, người kia là đang tới viếng mộ mình, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác quỷ dị khó hiểu.

Lý Duyên Kỳ trầm mặc nhìn chăm chú ảnh chụp đính trên bia mộ, một lúc lâu sau mới thì thào nói: “Ai cũng không nghĩ ra được cậu sẽ để lại Lý thị cho tôi. Trọng Nham, cậu nói xem, cậu làm vậy là có ý gì? Hả?”

Trọng Nham cũng không biết mình làm vậy là có ý gì chỉ biết mình phải làm như vậy, nhưng làm chuyện đó hình như không phải xuất phát từ chân tâm cậu.

“Đi thanh thản nhé!” Lý Duyên Kỳ nhẹ giọng nói: “Nếu hết thấy có thể bắt đầu lại, hy vọng cậu có thể có được một cuộc sống khác tốt đẹp hơn.”

Trọng Nham cố sức mở mắt ra, dưới ánh nắng ban mai mờ ảo, một bóng người mơ hồ bao phủ cậu, nhẹ nhàng lấy khăn mặt đang để trên trán cậu ra. Hình như chú ý tới mí mắt cậu khẽ động, có chút không xác định nhẹ nhàng gọi tên cậu: “Trọng Nham?”

Trọng Nham đưa tay sờ sờ mặt người đó.

Cậu không biết có phải do mình vừa trở lại kiếp trước hay không mà khi vừa tỉnh lại, cậu cảm thấy thập phần mệt mỏi, cả người rũ ra đến việc nhấc cánh tay lên cũng phải dồn hết sức mới làm được.

“Em bị sao vậy?”

Tần Đông Nhạc cúi người khẽ hôn lên khóe môi cậu: “Không sao, có chút cảm lạnh. Tối hôm qua có chút phát sốt, lúc này đã hạ sốt, em hãy nghỉ ngơi thêm hai ngày.” Anh biết vấn đề của Trọng Nham không đơn giản chỉ là cảm lạnh, theo như Triệu Sấm nói, em ấy rõ ràng là bị dọa sợ. Nhưng Trọng Nham không phải kiểu người dễ bị dọa sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà dọa em ấy tới sinh bệnh?

Tần Đông Nhạc sờ mặt cậu.

Trọng Nham như nhìn thấy ánh sáng, bàn tay của Tần Đông Nhạc khiến cậu cảm thấy thực thoải mái, thư thái nhắm mắt lại: “Em ngủ tiếp một lát, chờ tới khi em tỉnh lại, sẽ nói cho anh biết một bí mật rất lớn.”

Hết

106. Chương 106: Bí Mật Bị Sụp Hố

Khi Trọng Nham tỉnh lại lần nữa, trời đã tối đen, rèm đã kéo lên một nửa lộ ra bầu trời đêm nặng nề ngoài cửa sổ, dường như đang có sương mù bao phủ, mờ ảo xám xịt. Ánh đèn sáng rõ dưới phòng khách xuyên qua các khe hở cầu thang chiếu lên tường tạo thành một cái bóng cao cỡ nửa người lớn che đi một phần sương mù mờ mờ lung lung tựa như một tầng sa mỏng.

Trong không khí thản nhiên truyền tới mùi thức ăn, Trọng Nham lật người ngồi dậy, cảm thấy không còn quá mệt mỏi như lần đầu mới tỉnh lại, nhưng lại rất đói bụng.

Trọng Nham xuống giường với lấy chiếc áo khoác vắt lên thành ghế sa lông mặc vào, lắc la lắc lư xuống lầu tìm đồ ăn.

Tần Đông Nhạc nghe được tiếng bước chân, từ trong bếp ngó ra nhìn. Trong tay anh vẫn còn đang cầm cái nắp nồi, thấy cậu đi xuống, trên mặt lộ ra biểu tình yên tâm: “Còn thấy chỗ nào không khỏe không?”

Trọng Nham lắc đầu, đi tới gần, lại giống như con mực bám chặt lên người anh ừ ừ nói: “Đói.”

Tần Đông Nhạc lấy má cọ cọ đầu cậu: “Đi rửa tay trước, lập tức ăn cơm.”

Trọng Nham lười động, cứ bám chặt trên người Tần Đông Nhạc mặc anh kéo đi, vào phòng bếp tùy tiện tiện rửa tay hỏi: “Ăn gì vậy?”

“Dì giúp việc có hầm canh gà.” Tần Đông Nhạc buồn cười nhìn Trọng Nham dùng khăn trong bếp lau tay: “Anh nấu thêm chút mì sợi, rất nhanh sẽ xong.”

Trọng Nham mở tủ lạnh lấy chai sữa ra định uống, lại bị Tần Đông Nhạc giật lấy bỏ sang một bên: “Rất lạnh. Để lát nữa cơm nước xong rồi uống.”

Trọng Nham chán nản trở lại bàn ăn ngồi chờ cơm, bởi vì đang nấu ăn, Tần Đông Nhạc lại không mở máy hút khói, nên đã mở một cánh cửa sổ phòng bếp ra cho thoáng, Trọng Nham chăm chú nhìn thân ảnh anh bận rộn trong phòng bếp, trong lòng cảm động, lớn tiếng nói: “Lão Tam, em có bí mật rất trọng yếu muốn nói cho anh biết. Không phải, là muốn thăng thần với anh.”

Nước sôi, Tần Đông Nhạc cho mì vào nồi, dùng đũa dài khuấy lên, cũng không quay đầu lại nói: “Bí mật gì? Là em cũng nhìn thấy kiếp sau? Hay là kiếp trước? Quen Trương Hách? Hay là quen đại trưởng lão trong giáo phái bọn họ?”

Trọng Nham: “...”

Tần Đông Nhạc đảo đảo nồi mì mấy cái, đặt nắp lại, quay lại nhìn cậu, trên mặt lộ ra tia cười chế nhạo: “Lúc em ngủ vẫn luôn lẩm bẩm nói mớ, nói đời trước thế nào thế nào, còn nói mình rất phát đạt, thực ngu

bức. Còn kêu thư ký tìm hiểu xem bệnh viện tâm thần nào có quản lý nghiêm khắc nhất, còn nói muốn tống Lý Thừa Vận vào trong đó.”

Trọng Nham: “...”

“Còn nói gì nữa nhỉ?!” Tần Đông Nhạc ngưng một chút suy nghĩ: “Hình như nói cái gì mà Trương Hách không giống... không giống cái gì ấy?” anh tò mò nhìn Trọng Nham: “Còn nhớ rõ em đã mơ thấy cái gì không?”

Trọng Nham: “...”

Trọng Nham hiện tại không biết nên nói cái gì cho phải, phí công cậu đắn đo nhiều như vậy, cứ luôn cần nhắc tìm cơ hội thăng tiến với anh... Nhưng cục diện trước mắt này, nói hay không nói có gì khác nhau đâu? Dù cậu có nói hay không thì Tần Đông Nhạc cũng đều không tin, nói không chừng còn tưởng mình bị lây bệnh điên của Trương Hách, ngay cả triệu chứng bệnh cũng tương tự.

Tần Đông Nhạc chỉ muốn trêu cậu mấy câu, cũng không trông mong cậu sẽ thật sự trả lời gì đó. Mì nấu xong, Tần Đông Nhạc gấp mì ra bát, rồi đổ nước canh gà đã hầm kỹ vào, rắc thêm chút rau thơm, bưng bát mì thơm lừng đặt xuống trước mặt Trọng Nham: “Ăn từ từ thôi, nước canh vừa đun lại vẫn còn nóng.”

Trọng Nham buồn bực bắt đầu hưởng dụng bữa tối của mình.

Tần Đông Nhạc ngồi xuống bên cạnh cậu, do dự nói: “Không biết em có chú ý không, nhưng hôm chúng ta đi gặp Trương Hách, Lý tiên sinh cũng tới, còn đứng ở ngoài chờ, thấy em đột nhiên phát sốt, ông ấy cũng bị dọa sợ. Hôm nay ông ấy còn gọi tới hai lần hỏi thăm tình hình của em, còn nói muốn tới thăm em.”

Trọng Nham lắc đầu: “Khỏi cần tới thăm, nếu ông ta có gọi tới nữa thì nói em không sao.” Cậu không muốn gặp Lý Thừa Vận, cũng không biết phải nói gì với ông ta, vừa khó xử vừa mất tự nhiên, tốt nhất không gặp, ai cũng thấy thoải mái.

Tần Đông Nhạc cũng không ngạc nhiên: “Bọn Triệu Sấm đều nói em là bị Trương Hách dọa tới. Là do hấn ta nói mấy thứ tà – giáo linh tinh gì đó khiến em không tiếp thu được. Em không phải là thấy hấn nổi điên nên sợ đấy chứ?”

“Không phải.” Trọng Nham tâm nói lão tử chết đi sống lại hai lần, còn có cái gì có thể dọa được lão tử? Chỉ là trong một lúc bỗng nhớ tới quá nhiều chuyện, đầu óc vận hành không kịp, nên có chút quá tải mà thôi.

Tần Đông Nhạc ánh mắt nhu hòa, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Hai ngày nữa lên chùa thắp hương đi, gần đây vận khí của em không quá tốt.”

“Anh tin Phật?”

Tần Đông Nhạc lắc đầu: “Thà rằng tin còn hơn. Cầu bình an thôi.”

Trọng Nham vốn đang định khuyên nhủ anh đừng có mê tín như vậy, sau đó ngẫm lại, chính mình cũng đã sống lại, còn có chuyện nào so với chuyện này càng mê tín hơn?

“Ừ, em nhớ trên sườn núi phía đông sau thôn có một cái miếu nhỏ.” Trọng Nham nói: “Hôm nào về trang viên đi ngang qua thắp một nén hương là được. Đều là chùa miếu, chức năng chắc không khác nhau mấy.”

Tần Đông Nhạc bật cười: “Ý em là cái miếu thờ thổ địa kia?”

“Cũng là chỗ thần tiên ở.” Trọng Nham nói tiếp: “Chỉ cần là thần tiên, khẳng định chất hơn nhiều so với đám lừa bịp thần tiên giáo gì đó Trương Hách nói.”

“Được rồi.” Tần Đông Nhạc gật đầu, chỉ cần Trọng Nham vui, tới chỗ nào cũng được: “Đúng rồi, hôm qua mẹ anh gọi điện tới hỏi, có cần đăng kí học thêm buổi tối cho em không. Học kỳ này đã sắp trôi qua một nửa, em còn chưa đi học được mấy buổi, sợ em không theo kịp chương trình.”

Trọng Nham kêu gào thảm thiết: “Anh tha cho em đi.” Cậu, một đại lão gia đã hơn ba mươi tuổi, mỗi ngày phải ngồi cùng với đám ranh con chip hôi đã thực bị thối rồi, giờ lại còn học thêm với bồ túc, có để cho cậu sống nữa không đây?!

Tần Đông Nhạc mỉm cười: “Không muốn học thì thôi, nếu có gì không hiểu, anh cũng có thể phụ đạo thêm cho em.”

Trọng Nham cảm thấy đề nghị này còn có thể chấp nhận được.

Tần Đông Nhạc lại hỏi: “Về sau có tính toán gì không?”

Trọng Nham thở dài: “Lại học đại học lần nữa.”

Tần Đông Nhạc đang muốn hỏi cậu vì sao lại dùng cái chữ “lại” kỳ quái như vậy, chợt nhớ tới những lời mê sảng Trọng Nham nói khi mê man, còn tưởng cậu vẫn đang nói giỡn, liền nói: “Học lại một lần cũng không có gì không tốt, biến học vô bờ. Nếu không thích học lại có thể thi vào chuyên ngành khác.”

Trọng Nham chậm rãi cầm cả bát tô lên tu sạch nước canh: “Em muốn thi ngành nào mà ít phải lên lớp, học hành nhẹ nhàng, còn không phải thi môn chuyên ngành gì đó. Chắc, tốt nhất mỗi ngày chỉ đi học nửa buổi, còn lại được nghỉ.”

Tần Đông Nhạc bắt đầu nhìn cậu: “Ý em là đại học cho người già?”

Trọng Nham: “...”

Với độ tuổi này của cậu hẳn cũng nên tới trường cho người già rồi, mỗi ngày đều được ngủ nướng, thích thì đi tản bộ, tâm tình tốt thì lên giảng đường, học viết chữ vẽ tranh, thổi sáo đàn hát hay tìm bạn chơi cờ văn vân...

Aiz.

Tần Đông Nhạc an ủi: “Em là do thân thể không thoải mái nên mới cảm thấy đi học rất mệt mỏi. Mấy ngày nữa khỏe lại, có khi còn không muốn ngồi ghế trong phòng nữa ấy chứ. Lúc trước em không đi học mà vẫn có thứ hạng cao trong lớp không phải khi đó em rất có hứng thú sao? Về sau cứ thế tiếp tục, anh sẽ giúp em.”

Trọng Nham có lệ nói: “Xem tình hình.”

Mình có nên nói thẳng bí mật của mình với Tần Đông Nhạc không? Trọng Nham do dự bưng bát mì trong chốc lát, cuối cùng vẫn cảm thấy thôi kệ. Vừa rồi coi như giấc mơ gạt người đi, hiện tại có nói thế nào anh ấy cũng sẽ không tin. Hơn nữa, cuộc sống kiếp trước không có Tần Đông Nhạc, không có Tần Đông An cũng không có Lâm Quyền và Ba Mươi Sáu Quận, không có gì đáng nói. Còn không bằng giống như Trương Hách, coi tất cả những chuyện kiếp trước đều là ảo giác.

Những chuyện đó dù sao cũng đã là quá khứ, con người vẫn luôn phải tiến về phía trước.

Học kỳ II năm lớp 11, Trọng Nham dính phải vô số phiền toái lớn, nhưng rất nhanh đều đã được giải quyết xong. Chờ tới khi cậu quay trở lại lớp học thì tiết thanh minh cũng đã trôi qua. Do đã xin nghỉ quá nhiều, Trọng Nham cũng không thể tiếp tục mặt dày mà xin nghỉ tiếp, vì thế chỉ có thể chọn ngày nghỉ cuối tuần mà về Lâm Hải một chuyến, đi tảo mộ mẹ Dương Thụ.

Tần Đông Nhạc tự nhiên cũng đi theo cùng. Thời gian gấp rút, hai người vừa rời sân bay liền bắt xe chạy thẳng tới nghĩa trang, thừa dịp Tần Đông Nhạc ở dưới chân núi mua hương hoa, Trọng Nham một mình chậm rãi lên núi trước.

Lúc đầu phần mộ của mẹ Dương Thụ không phải ở chỗ này. Hồi đó trong nhà vô cùng nghèo khó, không có tiền mua phần đất trong nghĩa trang này. Đám tang đều là do các bạn bè đồng nghiệp của hai ông bà Trương Nguyệt Quế hỗ trợ xử lý. Trọng Nham không còn nhớ quá rõ chuyện lúc đó, bởi vì người lớn đều nói Trọng Nham còn quá nhỏ, vía nhẹ, không thể tới nghĩa trang. Vì thế trước khi đưa tang mẹ Dương Thụ, bà ngoại Trương Nguyệt Quế chỉ bảo cậu dập đầu ba cái trước linh cữu mẹ.

Sau đó, lớn hơn một chút, mới được bà ngoại đưa đi theo viếng mộ mẹ. Đốt vàng mã, lau chùi bia mộ, nhỏ cổ đại xung quanh... Trọng Nham nhớ rõ trước đây mẹ cậu được chôn ở một vùng núi hoang vu hẻo lánh, đường đi vào cũng gập ghềnh khó đi, chỉ có người nghèo không có tiền mua đất chôn mới lựa chọn nơi an táng này.

Sống hay chết đều là chuyện thập phần gian nan đối với người nghèo.

Trọng Nham dừng lại trước mộ mẹ, phía trước bia mộ có một bó Bách Hợp đã bắt đầu héo rũ. Chắc cũng đã để được ba bốn ngày, không biết là ai đã tới thăm mẹ.

Trọng Nham quỳ xuống trước bia mộ, trầm mặc nhìn bức ảnh nữ nhân có gương mặt tươi cười điềm tĩnh. Tất cả mọi người đều nói con gái giống cha, con trai giống mẹ, nhưng cậu lại không được di truyền ngũ quan an tĩnh hiền hòa của mẹ, ngược lại càng giống Lý Thừa Vận hơn. Mà tính cách cậu lại giả dối đa nghi, tính toán chi li, một chút cũng không dịu dàng bình thản như mẹ. Có lẽ do các yếu tố trong quá trình lớn lên hợp lại hình thành ảnh hưởng đối với cậu.

Cuối cùng vẫn là do mẹ Dương Thụ ra đi quá sớm.

Thấy thân ảnh cao lớn của Tần Đông Nhạc xuất hiện ở cuối con đường lên núi, Trọng Nham nhìn anh, lại quay đầu lại nhìn bức ảnh Dương Thụ nhẹ giọng nói: “Mẹ, con đã tìm được một người sẽ sống cùng con. Về sau, con cũng đã có người thân của mình.”

Dương Thụ trong bức ảnh giống như đang mỉm cười ôn nhu hiền từ nhìn cậu.

“Con sẽ không giống mẹ, yêu ai sẽ đem toàn bộ trái tim và trí óc đều giao ra hết. Dù anh ấy tốt với con, nhưng con vẫn sẽ giữ lại vài phần tâm ý yêu bản thân. Mẹ cứ coi như là do tính cách đa nghi của con đi, cũng không biết anh ấy có thể chịu đựng con được bao lâu...”

Tần Đông Nhạc chậm rãi đi tới, ngũ quan tuấn lãng sau dương quang giữa trưa càng ngày càng rõ ràng.

“Mẹ, mẹ hãy phù hộ cho con nhé.” Trọng Nham nhẹ giọng nỉ non: “Khiến anh ấy nhẫn nhịn lâu một chút, lâu thêm chút nữa đi.”

Tần Đông Nhạc đi tới bên cạnh cậu, thực tự nhiên quỳ xuống song song với cậu, đặt bó hoa xuống trước kia bộ, hương nến đều đốt lên, sau đó quy củ dập đầu vái.

Trong lòng Trọng Nham hơi lên men, nghĩ thầm: thôi, quên đi, nếu ngày nào đó, anh ấy không còn cách nào tiếp tục nhẫn nại trong mối quan hệ này nữa, nể tình anh ấy là người đầu tiên đi cùng mình tới thăm mẹ, mình sẽ không làm khó anh ấy. Anh ấy cũng đã vì mình mà làm rất nhiều chuyện rồi.

Tần Đông Nhạc nắm tay cậu, nghiêm túc nói với bia mộ: “Con chào dì, dì yên tâm đi, con sẽ quan tâm chăm sóc em ấy chu đáo.”

Trọng Nham nhìn anh.

Tần Đông Nhạc không nhìn cậu, chỉ hơi nhú nhú khóe miệng, lộ ra biểu tình sáng rõ: “Con sẽ chăm sóc em ấy, ở bên em ấy, không để em ấy cảm thấy cô độc sợ hãi.”

Trọng Nham nắm chặt tay anh, chậm rãi dùng sức.

“Con sẽ vẫn luôn ở bên em ấy.” Tần Đông Nhạc tạm dừng một chút, nói tiếp: “Em ấy hiện tại rất tốt, phi thường tốt. Em ấy sẽ trưởng thành con người tốt hơn cả dì kỳ vọng.”

Lực chú ý của Trọng Nham chỉ tập trung vào nửa đầu đầu của anh: “...Vẫn luôn?”

Tần Đông Nhạc gật đầu: “Vẫn luôn.”

Trọng Nham tựa hồ muốn cười một chút, nhưng chung quy lại không cười nổi. Lời nói như vậy trước kia Tần Đông Nhạc cũng đã từng nói qua, nhưng mỗi lần nghe được trong đầu Trọng Nham đều bắt giác suy nghĩ dụng ý của câu nói này, nghĩ xem “vẫn luôn” mà anh ấy nói rốt cuộc là bao nhiêu lâu.

“Thời gian còn rất dài, Trọng Nham.” Tần Đông Nhạc như đoán được suy nghĩ của cậu, dùng tay còn lại khẽ chạm vào má cậu: “Nếu mỗi ngày em tin anh nhiều hơn một chút, thích anh nhiều hơn một chút, thì ngày qua ngày chúng ta vẫn luôn ở bên nhau. Kỳ thật làm vậy chẳng khó chút nào. Thử một lần?”

Cả đời người không phải chính là ngày này qua ngày khác nối tiếp nhau tới cuối đời sao?!

Trọng Nham nhìn anh thật lâu, sau đó chậm rãi gật đầu.

~ oOo Chính Văn Hoàn oOo ~

107. Chương 107: Phiên Ngoại 1: Mười Năm

Phiên ngoại 1: Mười năm

Hoàng hôn, Lý Duyên Kỳ đạp xe xuyên qua khu chợ ồn ào nhộn nháo, trên tay lái một bên treo một túi rau xanh cùng một túi lê tươi, một bên treo một túi đậu hũ, đến khi ra khỏi chợ, dừng lại nhìn nhìn, lại mua thêm hai quả thanh long. Duyên Lâm gần đây tăng ca bận bịu, khéo miệng còn mọc hai cái mụn nước, cần ăn nhiều hoa quả một chút giải nhiệt.

Lý Duyên Kỳ lấy di động ra xem đồng hồ, rồi vội vã đạp xe về nhà.

Đây là cái chợ ở gần khu nhà bọn họ sống nhất, chiều nào, sau khi tan ca anh đều đạp tàu điện ngầm tới gần đây rồi đạp xe về nhà. Trên đường về còn thuận tiện mua chút rau dưa hoa quả gì đó. Gần tiểu khu cũng có một cửa hàng tạp hóa nhỏ, hàng hóa không nhiều, nhưng những vật dụng sinh hoạt và nguyên liệu thiết yếu hàng ngày như dầu, gạo, gia vị... đều có đủ.

Vào tiểu khu, Lý Duyên Kỳ dựng xe đạp gửi dưới lầu, khóa kỹ xe, xách mấy túi đồ bước lên lầu. Lầu một có bà thím đang ra ngoài vứt rác, thấy anh liền cười chào hỏi: ọan tâm rồi sao?”

Lý Duyên Kỳ cũng cười đáp lại bà: “Bà Triệu, bà ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.” Bà Triệu vứt túi rác vào thùng rác đối diện lối vào, quay đầu gọi anh: “Đừng đi vội, chuyện hôm qua tôi nói với cậu, cậu đã suy nghĩ chưa? Tôi cho cậu biết, cô gái kia tính cách không tồi, lớn lên cũng trắng trẻo xinh xắn.”

Lý Duyên Kỳ nhất thời đau đầu: “Bà Triệu, cháu và em trai tạm thời đều không có ý định lập gia đình. Bà biết hai anh em chúng cháu rồi đấy, không tiền, không nhà, không xe, suốt ngày bận tới tấp mặt mũi mà cũng không mua nổi một căn nhà. Hiện tại cô gái nào lấy chồng mà không yêu cầu phải có nhà, có xe, nhà còn phải trong nội đô. Không được đâu, bọn cháu điều kiện không đủ.”

Bà Triệu mỉm cười: “Cô bé kia còn chưa nói muốn nhà muốn xe. Nếu không cứ gặp mặt nhau trước rồi nói? Cô bé kia là họ hàng bên lão già nhà tôi, rất đáng tin.”

Lý Duyên Kỳ vội xua tay: “Không, không, cháu không có thời gian, công ty còn đang bắt cháu tăng ca.”

Bà Triệu ở phía sau gọi với theo: “Vậy cậu hỏi em trai cậu xem, tôi đã nói với người ta là hai anh em cậu đều rất đẹp trai.”

“Em ấy cũng không có thời gian đâu.” Lý Duyên Kỳ vội vàng chạy lên lầu: “Cám ơn bà Triệu.”

Bà Triệu lẩm bẩm hai câu, không có biện pháp, rồi quay về nhà.

Lý Duyên Kỳ thở phào một hơi. Xem ra các bà già lớn tuổi đều không phân giai cấp, tất cả đều thích chơi trò mai mối. Anh nhớ trước kia khi còn ở nhà chính Lý gia, mỗi khi bà nội và mấy bà bạn của bà gặp nhau, cũng toàn bàn xem tiểu thư nhà ai với thiếu gia nhà nào có xứng đôi vừa lứa không. Không ngờ, bây giờ ở trọ trong khu dân cư lâu đời đa phần đều là các ông già bà cả còn gặp phải chuyện khiến anh dở khóc dở cười này.

Lý Duyên Kỳ chạy lên tầng cao nhất, chuyển hết các túi plastic sang một tay, tay còn lại lấy chìa khóa ra định mở cửa. Chìa còn chưa chạm tới khóa, cửa phòng đã được mở ra, Lý Duyên Lâm đứng ở sau cửa, vươn tay tiếp nhận mấy cái túi anh đang cầm: “Không phải anh nói hôm nay sẽ về muộn sao?”

Lý Duyên Kỳ thở phào một cái, ngồi xổm xuống trước huyền quan thay giày: “Chạy cả ngày ngoài công trường, đến khi gần tan tầm, kỹ sư Vương nhận được điện thoại nói phải quay về tổng bộ họp gấp, cho anh về nhà trước.” Hiện tại anh đang làm dự toán viên trong một công ty thiết kế xây dựng, công việc vất vả, yêu cầu luôn phải chạy xuống công trường. Điểm tốt duy nhất chính là thường xuyên được tiếp xúc với viện thiết kế, mà Lý Duyên Lâm lại đang làm việc đó.

Lý Duyên Kỳ đang định hỏi sao hôm nay Lý Duyên Lân cũng về sớm như vậy, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một nam nhân mặc tây trang đi giày da đang ngồi trong phòng, hơn nữa còn là người quen nhiều năm không gặp — luật sư Hoàng Hữu Phát.

Cổ vấn pháp luật của Lý thị.

Lý Duyên Kỳ không khỏi sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Lý Duyên Lân, thấy trên mặt cậu cũng là biểu tình không hiểu gì, lại giống như vừa bị kích thích, ánh mắt có chút lơ mơ.

Hoàng Hữu Phát gật đầu chào hỏi với anh, vẻ mặt thoáng có chút xấu hổ. Khi hai anh em vừa bị Trọng Nham đuổi ra khỏi Lý thị, ông ta đã từng lén lút tới gặp hai người, muốn biểu đạt ý nguyện mình sẽ tiếp tục ở lại Lý thị, cũng đề xuất viện trợ một số tiền cho hai anh em. Nhưng cuối cùng bị hai anh em dứt khoát từ chối, sau đó bọn họ không gặp lại nhau lần nào nữa.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Lý Duyên Kỳ biết Hoàng Hữu Phát tới đây tất nhiên là có chuyện phát sinh, trong lòng không khỏi trầm xuống, dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhìn về phía em trai. Lý Duyên Lân lại không nhìn anh, chỉ dơ mặt xách túi đồ ăn vào phòng bếp, lại nhẹ nhàng đi ra, ngồi xuống ghế sa lông đối diện Hoàng Hữu Phát.

Hoàng Hữu Phát ho khan hai tiếng: “Đại thiếu gia, hôm nay tôi tới là có chuyện quan trọng muốn thông báo.”

Lý Duyên Kỳ gật đầu, rồi ra hiệu ý bảo ông ta chờ chút. Sau khi anh thay đổi dép lê, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, thay bộ quần áo bảo hộ lao động dính đầy tro bụi ra ném vào máy giặt, xong xuôi mới rửa tay đi ra ngồi xuống: “Được rồi, ông nói đi.”

Hoàng Hữu Phát từ trong cặp tài liệu của mình lấy ra một văn kiện, đặt lên bàn trà đẩy tới trước mặt Lý Duyên Kỳ: “Đại thiếu gia, đây là di chúc của Trọng tổng, anh hãy xem đi. Toàn bộ 64% cổ phần tập đoàn Lý thị của ngài ấy đều để lại cho anh...”

Lý Duyên Kỳ lập tức bật dậy: “Ông nói cái gì?!”

Hoàng Hữu Phát nói: “Toàn bộ 64% cổ phần tập đoàn...”

“Câu trước!” Lý Duyên Kỳ thô lỗ đánh gãy lời ông ta nói: “Ông nói ‘di chúc’? Cậu ta... đã xảy ra chuyện gì?” không hiểu sao, anh cảm thấy mình không thể nào thốt ra miệng hai chữ ‘tử vong’ này.

Đôi mắt Hoàng Hữu Phát đỏ lên, lấy khăn tay ra lau lau khóe mắt mình, thanh âm thoáng có chút nghẹn ngào: “Trọng tổng bị tai nạn xe cộ thực nghiêm trọng, không đợi xe cứu thương tới đã qua đời.”

Trước mắt Lý Duyên Kỳ một trận choáng váng, lại có cảm giác không chân thật: “Qua... qua đời?”

Trọng Nham khiến Lý gia từ trên xuống dưới nháo tới trời long đất lở, Trọng Nham kiêu ngạo đuổi bọn họ ra khỏi nhà chính Lý gia... cứ như vậy chết đi?!

Đây đúng là một câu chuyện quỷ dị về một người lúc đầu từ hoàng tử vương giả bỗng biến thành kẻ ăn mày, rồi một ngày nào đó ma pháp đột nhiên giải trừ, kẻ ăn mày lòi thoi nghèo túng, lại biến trở lại thành hoàng tử nắm đầy vương quyền.

Lý Duyên Kỳ ngồi xổm trong căn nhà cho thuê hai phòng ngủ một phòng khách, cùng em trai đóng gói hành lý. Bọn họ thuê căn nhà này cũng đã được ba năm, trước khi dọn đến đây họ cũng đã chuyển nhà hai lần. Dù khốn quẩn nhưng cũng mua được không ít đồ đạc: một đồng sách nghiên cứu, trên giá sách giản dị còn có mấy cốc chén vẽ hình thỏ con linh tinh. Đây là căn nhà bọn họ ở lâu nhất từ sau khi rời khỏi Lý gia, cho nên đồ vật tích góp được cũng nhiều nhất.

Cao Vân từng uyển chuyển đề nghị sắp xếp nhóm trợ lý tới giúp bọn họ thu dọn đồ đạc, nhưng Lý Duyên Kỳ đã từ chối. Nơi này là nhà của anh và Lý Duyên Lân, là nơi hai người bọn họ từng li từng tí sắp đặt, nhà của riêng hai người bọn họ, mỗi đồ vật ở nơi này đều có hồi ức chỉ thuộc về riêng hai người bọn họ — nên càng không muốn bất cứ ai chạm vào những ký ức tươi đẹp đó.

Cao Vân ngồi trên ghế sa lông, laptop để trên đùi, đơn giản nói lại tình hình hoạt động mấy năm nay qua của Lý thị. Ngẫu nhiên bà sẽ dừng lại, dùng khăn tay lau lau khóe mắt.

Lý Duyên Kỳ có chút kinh ngạc nhìn bà, đã mười năm anh chưa từng gặp lại người phụ nữ này, nhưng khi gặp lại liền cảm thấy bà ấy so với ấn tượng trước đây càng thêm thông minh tháo vát, không ngờ người phụ nữ mạnh mẽ như vậy cũng sẽ khóc, còn rơi lệ vì một đứa con riêng đã dùng mọi thủ đoạn để cướp đoạt tài sản Lý tọa. Lý Duyên Kỳ cảm thấy bất khả tư nghị, bà ta bị tiểu tạp chủng kia tẩy não rồi sao?!

Cao Vân tắt văn kiện đi, nhẹ nhàng hít sâu một hơi nói: “Tất cả đã xong. Lý tổng, ngài còn gì muốn hỏi không?”

Lý Duyên Kỳ trầm mặc một chút: “Trọng Nham là hạng người gì?”

Lông mi ẩm ướt của Cao Vân chớp chớp, tựa như muốn bật khóc cuối cùng vẫn nén lại được: “Lý tổng muốn hỏi phương diện nào?”

Lý Duyên Kỳ nhủ mày. Nói thật, nhìn thấy một người phụ nữ sắp tới tuổi về hưu ngồi khóc trước mặt mình cũng không phải loại thể nghiệm khoái trá gì, nhưng trong lòng anh vô cùng tò mò, còn có chút...phần nộ không kiềm chế được. Anh thầm quyết định, chờ sau khi tiếp nhận toàn bộ công tác hàng ngày của Lý thị, liền cho nữ nhân này nghỉ hưu sớm. Thái độ của bà ta đối với Trọng Nham thật sự khiến người ta sinh khí.

“Toàn bộ.” Lý Duyên Kỳ lạnh như băng lên tiếng: “Những điều bà biết được.”

Cao Vân miễn cảm phát hiện thái độ của Lý Duyên Kỳ hiện lên địch ý, bà lập tức phản ứng lại biết Lý Duyên Kỳ đang nghĩ gì, khóe miệng hơi gật gật, vừa có chút trào phúng, vừa có chút thương cảm: “Trọng tổng tôi biết chính là một người máy, chỉ dùng thời gian mười năm để mở rộng bản đồ Lý thị thêm một phần tư. Có lẽ ngài còn chưa biết, giá trị sổ cổ phiếu Lý thị hiện tại trong tay ngài, trong mười năm qua đã tăng gấp 40 lần.”

Lý Duyên Kỳ: “...”

“Lý tổng còn gì muốn hỏi không?” Cao Vân đậm mặc nhìn anh.

Sau khi Lý Duyên Kỳ tiếp nhận Lý thị, bà sẽ thôi việc, điểm này trong lòng song phương đều hiểu rõ. Cao Vân thấy cặp mắt Lý Duyên Kỳ thoáng có chút tối tăm, đột nhiên nhớ lại ngày đầu tiên Trọng Nham đi làm. Khi đó hần ngồi phía sau bàn làm việc rộng lớn trong văn phòng tổng giám đốc, thần sắc hồ hững trả lại đơn từ chức cho bà: “Tôi nghĩ cô đã nhầm một chuyện: cô làm việc cho Lý thị, mà không phải làm việc vì một người đặc biệt nào. Người ngồi trong văn phòng này có lẽ sẽ thay đổi nhưng Lý thị vẫn là Lý thị, điểm này không có gì thay đổi. Tôi dám dùng người, cô dám lưu lại không?”

Hốc mắt Cao Vân hơi ẩm ướt. Đây là phép khích tướng cỡ nào vụng về, nhưng bà cư nhiên lại bị đả động.

Lý Duyên Kỳ thu hết biểu tình của bà vào trong mắt, lòng tràn đầy cảm hận cơ hồ không che dấu nổi: “Bà hình như rất có cảm tình đối với cậu ta?”

“Rất có cảm tình?” Cao Vân tựa hồ cảm thấy câu nói này rất thú vị, thần nhiên cười cười: “Trước kia, người trong công ty đều gọi tôi là thư ký Cao, nhưng Lý tổng có biết trong mười năm qua, nhân viên trong công ty đã gọi tôi là gì không? Bọn họ gọi tôi là Cao - Thừa - Tướng.”

Với chức vụ trợ lý, thư ký, giới hạn phạm vi công tác kỳ thật cũng rất mơ hồ, toàn dựa vào việc cấp trên của mình là người như thế nào. Thủ trưởng bất đồng sẽ giao cho vị trí kia những công việc bất đồng: phụ tá đắc lực trong công việc, trợ lý chiều cổ đời sống tư nhân, thậm chí còn làm bình hoa làm tinh nhân. Trọng Nham không cần bà làm trợ lý sinh hoạt, việc bưng trà rót nước đối với hần mà nói, mời một bảo mẫu tới là đủ rồi, hà tất phải mời một thực sỹ kinh tế học tới làm giúp?

“Công việc của tôi chính là đồng nghiệp, là đối tác và là chiến hữu của ngài ấy. Ngài ấy đã cho tôi quyền hạn rất lớn trong công việc cùng với... sự tôn trọng.” Cao Vân tạm dừng một chút, nhìn thẳng vào hai mắt Lý Duyên Kỳ: “Có lẽ mấy lời tôi nói ngài sẽ không thích nghe, nhưng trước khi Trọng tổng lên nắm quyền, tôi vẫn luôn suy xét vấn đề đối công việc. Bởi vì tôi cảm thấy Lý tổng... Lý lão tổng càng cần một trợ lý biết sắp xếp chu toàn trong cuộc sống sinh hoạt của ông ta hơn, vừa phải am hiểu pha trà, còn phải hiểu tình nhân của ông ta thích quà gì, rồi sắp xếp chỗ hẹn hò cho bọn họ, đúng lúc đặt bàn ăn... mà không phải hiểu kinh tế học.”

Trong lòng Lý Duyên Kỳ có chút xấu hổ.

“Hiện tại nói mấy lời này còn ý nghĩa gì nữa đâu?” Cao Vân gục đầu xuống, khẽ hít sâu một hơi: “Tôi cũng đã nộp đơn từ chức lên phòng nhân sự rồi. Chờ tới khi tôi chuyển giao hết công tác cho Lý tổng và trợ lý, tôi sẽ rời đi.” Bởi vì so ra, có một số việc càng nhìn càng thêm rõ ràng. Có lẽ thủ đoạn của Trọng Nham không vinh quang nhưng năng lực thì không thể nghi ngờ. Ít nhất tài dùng người không chê vào đâu được, cha con Lý gia đều không bằng hắn.

Lý Duyên Kỳ không phải đồ ngốc, ý Cao Vân anh đều nghe hiểu. Trong chuyện này, có lẽ bà ấy đúng, ít nhất anh và Lý Thừa Vận sẽ không cho thư ký hay trợ lý quá nhiều quyền lực. Lý Thừa Vận đã từng dạy anh rằng: Càng là người bên cạnh, càng phải đề phòng. Bởi vì chỉ có người bên cạnh mới có thể biết bí mật của con, càng có cơ hội bán nó ra ngoài.

Chẳng lẽ Trọng Nham không nghĩ như vậy sao?

Lý Duyên Kỳ trầm mặc.

Cao Vân gật đầu, cước bộ nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đây là đêm cuối cùng hai anh em trải qua trong khu nhà cũ nát.

Nhiệt độ căn phòng không quá ấm áp, đến đêm, phải ôm nhau mới cảm thấy đỡ lạnh. Có đôi khi khi trời đột ngột hạ nhiệt độ, còn phải phủ thêm một lớp chăn bên ngoài chắn chắn. Căn phòng đã quá cũ kỹ, cửa sổ cũng đều có khe hở, một trận gió thổi tới, không khí lạnh sẽ theo khe hở tràn vào trong phòng, vù vù rung động, tựa như một con vật nào đó gào thét không biết mệt mỏi.

Nhưng chỉ có ở trong này, Lý Duyên Kỳ mới có thể không hề cố kỵ ôm người mình yêu vào lòng, đồng thời chìm vào mộng đẹp, lại cùng tỉnh lại dưới ánh nắng ban mai. Đây là cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc nhất thời niên thiếu bọn họ đã từng ảo tưởng, nhưng lại bất khả tư nghị bị vận mệnh cuộc sống hào nhoáng trước đây lãng lạng bóp nát.

Trong phúc có họa, trong họa có phúc.

Lý Duyên Kỳ đột nhiên có cảm giác không muốn quay về, anh biết ngày mai hai anh em họ sẽ quay trở lại nhà chính Lý gia nơi bọn họ đã sống từ nhỏ tới lớn, nơi đó anh và Lý Duyên Lâm mỗi người một phòng, phòng cả hai cách nhau một cái hành lang rộng lớn, mỗi phòng đều rộng gấp đôi gấp ba căn nhà này. Thiết kế tinh xảo, nội thất sang trọng thoải mái nhưng lại trống rỗng lạnh lẽo.

Lý Duyên Kỳ ôm chặt Lý Duyên Lâm vào ngực. Bắt đầu từ ngày mai, hết thảy sẽ lại quay về quỹ đạo cũ, xung quanh bọn họ sẽ có vô số ánh mắt nhìn vào: theo dõi, lấy lòng, sợ hãi, không có ý tốt... Sinh hoạt trong cuộc sống bó buộc như vậy anh em bọn họ có thể giống như bây giờ không chút cố kỵ mà ôm hôn nhau hay sao?

Lý Duyên Kỳ đã từng cảm thấy mình không thể nào dung nhập được vào cuộc sống của người bình thường như trong mười năm qua, mỗi ngày sẽ giống tất cả người dân trong thành phố đi làm bằng tàu điện ngầm chen chúc chật chội, sau đó lại vội vàng quay cuồng trong công việc cả một ngày, tiếp đó lết thể xác mệt mỏi chạy về nhà, cùng người yêu đi mua nguyên liệu, cùng nấu ăn, cùng xem tivi, cùng làm việc nhà, rồi cùng nhau vượt qua một đêm yên tĩnh lại an ổn chờ đón ngày mới lên.

Cuộc sống bình đạm như thế, trong quá khứ Lý Duyên Kỳ luôn không dám tưởng tượng, bởi vì căn bản không có khả năng thực hiện. Nhưng anh và Duyên Lâm đã cùng nhau trải qua rất nhiều năm vui vẻ hạnh phúc như thế.

Lý Duyên Kỳ khẽ thở dài.

Lý Duyên Lâm xoay người ôm thắt lưng anh.

“Còn chưa ngủ?”

Lý Duyên Lâm cọ cọ trước ngực anh: “Anh cứ thử ngán thờ dài như thế, làm sao em có thể ngủ được?”

Lý Duyên Kỳ vuốt ve mặt cậu: “Em nộp đơn thôi việc chưa?”

“Chưa.” Lý Duyên Lâm nói: “Em sẽ không thôi việc. Em sẽ tiếp tục làm công việc của em. Lý thị có anh là đủ rồi, em tới đó làm gì? Làm thư ký cho anh? Mỗi ngày giúp anh pha cà phê? Đưa văn kiện?”

Lý Duyên Kỳ bật cười.

Lý Duyên Lâm nói tiếp: “Nơi này không thể ở nữa. Chờ sau khi trở về, em sẽ tìm một căn nhà ở gần viện thiết kế, nếu giả cả hợp lý có thể trực tiếp mua luôn, rồi trang hoàng đẹp một chút...”

Lý Duyên Kỳ đánh gãy lời cậu: “Em không về nhà ở?”

Lý Duyên Lâm lắc đầu: “Em sẽ ở bên ngoài. Lúc nào rảnh, anh có thể tới chỗ em.”

Lý Duyên Kỳ biết Lý Duyên Lâm là đang tính toán cho cuộc sống sau này của hai người họ, nếu trở về nhà chính, muốn sống cuộc sống như bây giờ là không có khả năng. Anh có chút xót xa trong lòng xoa xoa lưng cậu: “Sẽ ổn thôi.”

Lý Duyên Lâm lắc đầu: “Không, ngày lành đã kết thúc rồi. Anh hai, hết thật rồi.”

Lý Duyên Kỳ trầm mặc một chút lại nói: “Sẽ tốt thôi, A Lâm, sẽ tốt thôi.”

Lý Duyên Lâm nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa: “Chúng ta có thể đi thăm ba, Trọng Nham cũng ác thật, bao nhiêu lâu rồi còn không cho chúng ta gặp mặt...”

“Hết cách.” Lý Duyên Kỳ thở dài: “Cậu ấy hận chúng ta, không cho chúng ta gặp ba. Nếu chúng ta cứ quyết gặp mặt, cuộc sống của ba nhất định sẽ bị phá hủy. Ông ấy cũng có tuổi rồi, chẳng lẽ thật sự muốn ông ấy mỗi ngày đều phải ăn dưa muối sao?”

“Còn ba thì sao?” Lý Duyên Lâm hỏi anh trai: “Ông ấy cũng hận Trọng Nham sao?”

Hai anh em đồng thời trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Lý Duyên Kỳ nhẹ giọng nói: “Anh không biết.”

Lịch sử Lý gia đã vượt quá trăm năm, Lý Thừa Vận được sinh ra, lớn lên, kết hôn sinh con đều diễn ra ở trong này. Hai đứa con ông cũng được sinh ra, trưởng thành ở đây, từ lúc bi bô tập nói tới khi trở thành thanh niên cao lớn khôi ngô, Lý Duyên Kỳ từng cho rằng mỗi tác đất trong Lý gia anh đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng chỉ rời khỏi mười năm, Lý Duyên Kỳ lại cảm thấy nơi trước mắt này lại thập phần xa lạ.

Đây là loại cảm giác vô cùng kỳ quái, thân thể vì được về với căn nhà quen thuộc mà khẽ thả lỏng nhưng tinh thần lại bởi vì cảm nhận được khí tức xa lạ mà căng thẳng. Sân nhà, phòng ốc, thậm chí là bài trí trong phòng ăn cơ hồ đều y nguyên như trong trí nhớ, nhưng nhìn qua lại cảm thấy hết thảy đều đã thay đổi.

Lý Thừa Vận có lẽ cũng có cảm giác như thế, ông dần trở nên trầm mặc ít lời. sau khi ở trong căn phòng cũ của mình vài ngày, ông gọi người dọn toàn bộ đồ đạc xuống căn phòng tầng một nơi Lý lão gia tử từng ở, nơi đó có một cánh cửa hông thông ra hoa viên đằng sau. Nghe quản gia mới nhậm chức báo lại, khi anh tới công ty đi làm, cả ngày Lý Thừa Vận đều ở trong nhà kính hậu viện trồng cây, có đôi khi cùng người làm vườn tỉa hoa cắt cỏ, tưới nước, cũng có khi chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ uống trà, ngắm người.

Lý Duyên Lâm cách vài ngày lại về nhà chính thăm mọi người một lần, nhưng cậu vẫn không tính chuyển về nhà ở. Trong công ty lúc nào cũng có một đồng việc, Lý Duyên Kỳ bận tới chân không chạm đất, cơ hồ không có thời gian rảnh. Đối mặt với loại cục diện như vậy, Lý Duyên Lâm cũng dần cảm thấy mờ mịt, không biết sau này bọn họ sẽ ra sao.

Cha con bọn họ rốt cuộc cũng đã trở về bên nhau, khôi phục cuộc sống sinh hoạt như trước kia. Nhưng Lý Thừa Vận chỉ trong một thời gian ngắn đã trở nên già nua trông thấy. Không tới hai, ba tháng, vào một buổi sáng cùng ngồi ăn điểm tâm, Lý Duyên Kỳ hoảng sợ phát hiện mu bàn tay cha mình đã hiện rõ những vết đồi mồi lốm đốm.

Thời gian mười năm đã làm thay đổi rất nhiều thứ.

Một khắc kia, Lý Duyên Kỳ lại cảm thấy mình có chút không hiểu ông.

Ba tháng sau, ngoại ô, nghĩa trang.

Lý Duyên Kỳ châm một điếu thuốc lá, hít sâu một hơi, rồi khụy một chân cắm điếu thuốc xuống trước mộ Trọng Nham. Bức ảnh đen trắng của người đã mất trên bia mộ cứ như vậy lẳng lẳng nhìn thẳng anh.

Lý Duyên Kỳ trong lòng lại có chút khó chịu. Đây không phải nam nhân có gương mặt bén nhọn như trong ấn tượng của anh trước đây. Trọng Nham giống như trong khoảng thời gian anh không hay biết lẳng yên không tiếng động biến thành một người khác mà anh không quen, bình thần cơ hồ không có góc cạnh, trầm tĩnh đến tịch mịch, giống như đối diện với bất kỳ ai Trọng Nham đều không có gì để nói.

Xa lạ như thế.

Lý Duyên Kỳ không thích người này, cho tới tận bây giờ cũng không thích. Nhưng sinh hoạt của anh lại vì sự xuất hiện của người này mà biến hóa long trời lở đất, anh thậm chí còn không biết những thay đổi này đến tột cùng là tốt hay xấu.

Lý Duyên Kỳ trầm mặc nhìn chăm chú bức ảnh chụp, một lát sau lẩm bẩm nói: “Ai cũng không nghĩ ra được cậu sẽ để lại Lý thị cho tôi. Trọng Nham, cậu nói xem, cậu làm vậy là có ý gì? Hả?”

Gió nhẹ lướt qua sườn đồi, ngọn núi xa xa đã nhuộm một tầng xanh nhạt mềm mại.

“Trước kia tôi hận cậu muốn chết...” Lý Duyên Kỳ lắc đầu, vẻ mặt có chút tự giễu: “Nhưng hiện tại, tôi thường nghĩ, nếu cậu vẫn còn sống, vẫn còn ngồi ở vị trí kia, sẽ như thế nào... Trọng Nham, cậu biết không, quá mệt mỏi. Trong mười năm qua tôi cũng vất vả làm lụng tăng ca nhưng cũng không mệt như hai tháng qua. Tôi không biết một ngày của cậu đã trôi qua như thế nào, bọn họ đều nói thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của cậu đều không quá 5 tiếng...việc đó và thói quen sinh hoạt bao năm qua của tôi hoàn toàn bất đồng, thật sự quá mệt mỏi. Cậu xem, tôi đã bắt đầu rụng tóc.”

Trọng Nham trong ảnh chụp lẳng lẳng nhìn anh, lại giống như xuyên thấu qua Lý Duyên Kỳ mà nhìn ra lớp sương mù lượn lờ nơi sơn cốc phương xa.

“Ba càng ngày càng giống cậu. Cao Vân nói trước kia cậu chính là như vậy: không thích nói chuyện, chỉ thích ngồi yên tĩnh một mình, có khi không muốn có ai gây ra bất cứ tiếng động nào bên cạnh... đôi khi ông ấy sẽ gọi tên cậu, cũng không biết nhớ tới chuyện gì. Tôi và A Lân đều cảm thấy ông ấy cảm thấy áy náy với cậu, chỉ là cho tới bây giờ ông ấy cũng không nói ra.” Lý Duyên Kỳ tạm dừng một chút, bỗng nhiên cảm thấy, lòng tràn đầy bất đắc dĩ, đúng vậy, nói ra thì có tác dụng gì đâu? Trọng Nham đã chết, Dương Thụ cũng đã mất rất nhiều năm. Trong lòng ông ấy cảm thấy hổ thẹn thì cũng làm được gì?

“Trọng Nham, kỳ thật tôi đã không còn hận cậu. Nếu như không có cậu, tôi và A Lân cũng sẽ không có mười năm an bình như vậy.”

“Đó là mười năm hạnh phúc nhất đời tôi.”

“Về sau, có lẽ sẽ không còn những tháng ngày hạnh phúc như vậy nữa...”

“Đi thanh thản nhé.” Lý Duyên Kỳ nhẹ giọng nói: “Nếu hết thấy có thể bắt đầu lại, hy vọng cậu có thể có được một cuộc sống khác tốt đẹp hơn.”

Hết phiên ngoại 1

108. Chương 108: Phiên Ngoại 2: Ba Anh Em

Phiên ngoại 2: Ba anh em

Lý Thừa Vận đi uống rượu cùng mấy vị khách từ phía nam tới, sau khi từ trong khách sạn đi ra cước bộ có chút liêu xiêu. Trờ lý chờ sẵn bên ngoài, thấy ông đi ra vội vàng vươn tay đỡ lấy tay ông, đón lên xe: “Lý tổng, cẩn thận bậc thang.”

Lý Thừa Vận trợn tròn mắt nhìn anh ta trong chốc lát mới bừng tỉnh đại ngộ, than thở một câu: “Là Tôn Hạo à.”

Tôn Hạo có chút dở khóc dở cười: “Là tôi, Lý tổng. Tôi lập tức đưa ngài về nhà.”

Tôn Hạo là người công ty mới tuyển vào sau tết, đã thử việc vài ngày ở phòng nhân sự, được thư ký Cao Vân nhìn trúng liền điều động tới ban thư ký. Nghe nói Cao Vân qua hai tháng nữa sẽ rời khỏi cương vị công tác, cả đám nhân viên trong ban thư ký ai nấy đều thi nhau ra sức biểu hiện, đều muốn sau khi Cao Vân đi rồi sẽ leo lên được vị trí đệ nhất thư ký trong công ty. Tôn Hạo tự nhiên cũng không ngoại lệ, anh tốt nghiệp loại giỏi đại học ngoại ngữ, nghiệp vụ thuần thục, tính tình cẩn thận, chính miệng Cao Vân cũng đã nói rất xem trọng anh. Có được câu khen ngợi của cô ấy, Tôn Hạo làm việc càng thêm dụng tâm.

Đỡ Lý Thừa Vận ngồi vào ghế sau xe, Tôn Hạo sẵn sàng đưa nước và khăn mặt tới cho ông dùng. Lý Thừa Vận nhận khăn lau mặt, thuận miệng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tôn Hạo nói: “Mười hai giờ kém.”

Lý Thừa Vận có chút mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế, nhẹ nhàng thở một hơi: “Tối ngô Ngọc Lan.”

Tôn Hạo sững sốt một chút, đang định hỏi ngô Ngọc Lan ở đâu, thì lái xe Lưu đã đáp ứng: “Vâng.” Khởi động xe chậm rãi vòng qua suối phun nước phía trước khách sạn, chạy thẳng như bay về phía nam ngã tư đường.

Tôn Hạo ngậm miệng, thức thời cái gì cũng không hỏi.

Trong xe bởi vì có mở điều hòa, cửa sổ đều đóng chặt, mùi rượu trên người Lý Thừa Vận càng thêm rõ ràng. Điều này thực khiến Tôn Hạo ngoài ý muốn. Anh đã đi theo Lý Thừa Vận mấy tháng nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy ông ấy uống say tới mức này. Trong ấn tượng của anh, Lý Thừa Vận là một thương nhân phi thường khôn khéo, mà một thương nhân khôn khéo chính là vô luận đối mặt với đối tác hay đối thủ cạnh tranh đều không lưu lại một sơ hở gì.

Chiếc xe lăn bánh giữa đêm đen, tịch mịch chạy dưới bầu trời sao lấp lánh đêm hè.

Tôn Hạo qua thật lâu mới phát hiện Lý Thừa Vận không hề ngủ, mà là đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ ngắm người. Có men say nên khóe mắt ông hơi ửng đỏ, từ bên cạnh nhìn lại giống như là đã khóc.

Tôn Hạo không dám nhìn tiếp, cúi đầu giả bộ nghịch di động.

Một giờ sau, xe dừng lại bên một con phố nhỏ. Lý Thừa Vận đẩy cửa xe ra, cúi đầu bước xuống. Tôn Hạo đang định xuống cùng, Lý Thừa Vận lại khoát tay với anh: “Cậu và chú Lưu ở đây chờ.”

Tôn Hạo sững sốt một chút, vội vàng đáp ứng.

Chú Lưu lái xe hạ cửa kính xuống, châm một điếu thuốc, khề thở dài: “Cũng đã nhiều năm rồi, khụ...”

Thông qua đèn đường đối diện chiếu vào hắt lên đầu ngõ, trên bức cao khoảng nửa người lộ ra một dòng chữ “Dỡ Bỏ” màu đỏ, chứng tỏ vận mệnh sắp xảy ra đối với tiểu khu này. Cư dân mấy tòa nhà bên cạnh đã chuyển đi gần hết, chỉ còn một vài căn nhà vẫn còn sáng đèn. Lý Thừa Vận cúi đầu bước đi, thân ảnh cao lớn bị bóng đêm cắn nuốt, biến mất dần trong chỗ sâu của con ngõ nhỏ.

Tôn Hạo tò mò hỏi chú Lưu: “Chú Lưu, khu đất này là của công ty chúng ta sao?”

Chú Lưu phả ra một vòng khói, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Khi ông ấy muốn mua, trong tay lại không có nhiều tiền. Tới khi trong tay có tiền thì đã sớm bị người khác mua rồi.”

Tôn Hạo suy nghĩ ý tứ trong lời nói của chú Lưu: “Không phải đất của Lý thị, vậy Lý tổng tới đây làm gì?”

Chú Lưu qua gương chiếu hậu liếc mắt nhìn Tôn Hạo một cái, thời gian gần đây luôn thấy Tôn Hạo đi theo Lý Thừa Vận, chú Lưu ít nhiều cũng có quen biết với anh, liền hàm hồ nói một câu: “Trước kia, từng có một người phụ nữ ở đây.”

Một người phụ nữ? Cô ta như thế nào?

Tôn Hạo tò mò chớp mắt chờ chú Lưu nói nốt, đáng tiếc chú Lưu lại cầm như hến.

“Thật là...” Tôn Hạo thở dài: “Còn không bằng chú đừng nói gì với cháu còn hơn. Nói chỉ nói một nửa không phải muốn giết người sao?”

Chú Lưu cười cười: “Tò mò chuyện của lãnh đạo, cậu không muốn lẫn lộn ở Lý thị nữa à?”

Tôn Hạo hai mắt lay động: “Chú cũng đã nói là tò mò, cháu chỉ muốn biết thôi mà. Aiz, chú đã gặp người đó chưa? Là kiểu nữ nhân như thế nào?”

Chú Lưu thở dài: “Đã gần hai mươi năm, ai còn nhớ rõ.”

“Hai mươi năm?” Tôn Hạo giật mình: “Vây... vậy nhất định là rất được đi.”

Chú Lưu lắc đầu, không chịu nhiều lời.

Tôn Hạo bị nửa câu nói của chú Lưu gợi lên lòng hiếu kỳ, chú Lưu lại không chịu nói thêm, ngược lại càng khiến anh thêm tò mò, thầm nghĩ không biết nữ nhân kia thế nào? Mà có thể khiến cho một người nhớ thương hai mươi năm?

“Bà ấy chỉ là một cô gái lớn lên trong một gia đình bình thường, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng chịu ủy khuất.” Trọng Nham thì thầm nói: “Đơn thuần, thiện lương, khi nói chuyện với bất cứ ai đều mỉm cười, tình tình tốt bụng, em không nhớ bà có từng nổi giận với em bao giờ chưa. Aiz, em và mẹ thật sự một chút cũng không giống nhau.”

Lưng cậu kề sát vào ngực Tần Đông Nhạc, cả người dựa hết vào lòng anh. Tần Đông Nhạc gác cằm lên vai Trọng Nham, lắng lắng nghe cậu nói. Hai người ôm nhau ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn ra bóng đêm tĩnh mịch bên ngoài.

Trọng Nham vô ý thức đùa nghịch hai tay Tần Đông Nhạc đang đan nhau ở trước ngực mình, sờ tới sờ lui vết chai trong lòng bàn tay anh. Thật lâu sau, khe khẽ thở dài: “Nếu nói bà ấy có khuyết điểm, trừ bỏ vận khí không tốt ra, chính là rất ngốc. Anh nói xem, sao bà ấy lại ngốc như vậy chứ?”

“Đáng ngọt thế nào cũng cam nguyện chấp nhận.” Tần Đông Nhạc cũng không biết nên an ủi Trọng Nham thế nào, đành nói: “Đó là cuộc sống của bà ấy.”

“Em biết chứ. Chỉ là mỗi khi nghĩ tới, em đều không thích.” Trọng Nham thở dài: “Đã hơn mười hai giờ rồi, hôm nay là sinh nhật của mẹ... cuộc đời của bà ấy quá ngắn ngủi, còn không được hưởng phúc con trai hiếu kính... aiz...”

“Biết em sống tốt là bà ấy đã thấy yên tâm rồi.” Tần Đông Nhạc nắm chặt tay Trọng Nham trong tay mình: “Học xong trung học, thi lên đại học, có công ty riêng, còn có người yêu vừa đẹp trai vừa thương em như vậy... quả thực chính là thành công trong cuộc sống.”

Trọng Nham bật cười, cười xong lại thở dài.

“Nếu bà ấy có thể nhìn thấy tận mắt, đây mới gọi là thành công trong cuộc sống.” Trọng Nham có chút thương cảm nghĩ: nếu mẹ vẫn còn sống, mình sẽ có cơ hội làm cho bà một cái bánh kem sinh nhật thật lớn, như vậy có bao nhiêu hoàn mỹ.

“Hiện tại, em đã không thêm quan tâm mình có cha hay không, em chỉ hy vọng mẹ còn sống...”

“Không phải em còn có anh sao?” Tần Đông Nhạc cọ cọ má cậu: “Thời gian vất vả thi đại học cũng đã xong rồi, không cần đi học, không cần làm bài tập về nhà, đây là hai tháng nhẹ nhàng nhất trong đời, cứ nghĩ tới những chuyện khiến em vui vẻ đi. Hay là, chúng ta đi du lịch đi.”

“Đi đâu?” Trọng Nham không hưng trí mấy. chắc là do quá trình ôn thi đại học quá mệt mỏi, hiện tại mỗi ngày cậu đều trở nên lười biếng, chỉ muốn ở nhà ngủ nướng.

Tần Đông Nhạc nói: “Em muốn đi đâu?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Chúng ta đi Tây Bắc đi. Tới Tây An, thăm hang Đôn Hoàng, khu tự trị Tân Cương ... rồi đi qua con đường tơ lụa, xem tượng binh mã, động ngàn Phật, Thiên Sơn... thế nào?”

“Không thành vấn đề.” Tần Đông Nhạc tự nhiên hào hứng đáp ứng: “Khi nào đi? Anh đi đặt vé máy bay.”

Hẻm ngọc lan giống như một nơi lắng đọng mọi vết tích của thời gian, cho dù đã trôi qua bao nhiêu năm nó trước sau vẫn giữ nguyên bộ dáng như vậy: ổ gà trên mặt đường, những bức tường loang lổ bong tróc hai bên con phố, nước sơn mờ nhạt, đèn đường giống như tùy lúc bị cắt điện, cùng với dân chúng bình thường nhiều thế hệ đã sinh hoạt tại chỗ này. Nhưng thành thị thay đổi chóng mặt từng ngày, chỉ cần qua mấy tháng nữa, nơi này sẽ hoàn toàn thay đổi, không bao giờ...còn lại bóng dáng hẻm ngọc lan như những năm đó.

Tấm banner rách nát bị gió đêm thổi tung, bay ngang qua trước mặt.

Trước mặt Lý Thừa Vận là một tòa nhà cũ kỹ đã sớm trống không, điện tự nhiên đã bị cắt, lầu trên lầu dưới đều tối đen như mực, tựa như cả thế giới đều đang ngủ say. Ông đứng ở dưới lầu nhìn trong chốc lát, đi lên tầng cao nhất, từ trong túi tiền lấy ra một cái chìa khóa.

Đêm an tĩnh, tiếng chìa khóa chuyển động lạch cạch, tiếng cánh cửa mục nát bị đẩy ra ken két nghe phá lệ chói tai, bóng đêm yên lặng tựa như bị thứ gì bén nhọn phá vỡ, lộ ra quá khứ được che giấu ở một nơi bí mật nào đó.

Lý Thừa Vận đứng ở cửa, không tiếng động thì thầm nói chuyện: “Dương Thụ, anh đã trở về. Tối nay ăn gì vậy?”

Hai cánh cửa sổ đều được đẩy hết ra, ánh trăng sáng rọi chiếu đầy sàn nhà.

Lý Thừa Vận chậm rãi ngồi dưới đất, đầu tựa vào khung cửa phía sau.

“Dương Thụ...”

Lý Thừa Vận từ từ nhắm hai mắt lại, thì thào nói: “Anh sai rồi, Dương Thụ.”

Trọng Nham chưa bao giờ vì ‘đi du lịch’ mà ra khỏi nhà, trước đây là không có điều kiện, sau này lớn lên lại chưa có cơ hội thích hợp. Kiếp trước, cậu quá bận, bay tới bay lui đi khắp nơi đều là do công việc, mà mỗi lần ra ngoài không đi họp thì là kí hợp đồng, rồi phải ngoại giao... dù sao vẫn là chưa từng thực sự đi du lịch, cho nên bây giờ, ấn tượng còn lại trong Trọng Nham mỗi khi nhớ tới những quốc gia, những thành phố mà cậu đã từng đến chỉ là phòng khách sạn và phòng họp đàm phán, nhiều hơn một chút thì là quang cảnh bên ngoài khách sạn hoặc phong cảnh hai bên đường đi: đường quốc lộ, xe cộ qua lại, người người ngược xuôi...

Trọng Nham nằm trên giường nhưng đầu óc toàn là suy nghĩ sắp đi du lịch, nghĩ phải mang theo máy ảnh, phải đi qua nhiều con đường, xem thật nhiều phong cảnh, ăn hết đồ ngon ở đó, còn phải mua đặc sản mang về... Trọng Nham càng nghĩ càng không ngủ được, bật dậy lên mạng tìm hiểu đường đi từ Tây An tới Tân Cương, tìm hiểu những địa danh du lịch nổi tiếng ở đó, còn tìm xem ở đó có những đặc sản gì...

Tần Đông Nhạc bị cậu gây sức ép cũng không ngủ được, liền dậy theo, hơn nửa đêm đặt xong vé máy bay, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý. Trước đây anh đã cùng ba mẹ tới không ít nơi, sau này lớn lên cơ hội du lịch cũng ít đi. Nhưng thật ra khi trong quân ngũ anh cũng từng tới không ít địa phương nhưng đa phần đều là vì chấp hành nhiệm vụ, rất ít khi có thể thống thống khoái khoái vui chơi một phen. Cùng người mình yêu đi du lịch, lại tới nơi mình chưa từng tới, tưởng tượng như vậy, Tần Đông Nhạc cũng thấy hưng phấn hơn.

Ngón tay Trọng Nham xẹt qua màn hình, nhắc Tần Đông Nhạc: “Trên này nói tia tử ngoại ở vùng Tây bắc rất mạnh, phải mang theo kem chống nắng, kính râm và mũ.”

Tần Đông Nhạc ừ một tiếng, từ trong tủ quần áo lấy thêm hai chiếc áo tay dài nhét vào trong valy: “Chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm cũng khá cao, lo trước khỏi họa.”

Trọng Nham tiếp tục nhìn lướt qua màn hình: “Ah, trên này còn nói, nếu đi vào mùa xuân phải mang thêm ô, và dụng cụ chống thấm nước cho máy ảnh.”

Sắc trời tờ mờ sáng, hai người cũng đã sắp xếp xong hành lý, bắt đầu gấp ngán ngán dài.

Tần Đông Nhạc quyết đoán kéo Trọng Nham lên giường ngủ: “Chúng ta bay chiều, anh đặt báo thức rồi, ngủ trước một lúc đi.”

Trọng Nham thấy mọi thứ cũng đã xong, thành thành thật thật ngủ bù.

Tần Đông Nhạc dở khóc dở cười, tâm nói tội gì đâu, lúc nên ngủ thì không ngủ, lúc nên làm việc thì mặc kệ sống chết... Trọng Tiểu Nham càng ngày càng tùy hứng.

Được rồi, tùy hứng một chút, cũng không có gì không tốt.

Lý Thừa Vận bị muối căn tỉnh.

Dân cư đã chuyển nhà hết nhưng bọn muối hiển nhiên không có ý định chuyển đi. Cửa sổ không đóng, cả đêm cũng không biết có bao nhiêu con tới đây ăn khuya rồi. Lý Thừa Vận xoay xoay căn cổ mỗi nhừ, lại xoa xoa hai má, cảm thấy động tới bộ phận nào trên cơ thể cũng đều vừa ngứa vừa đau, quả thực khó chịu muốn chết.

Chuông di động vang lên, là Cao Vân gọi tới, Lý Thừa Vận tức giận gắt lên: “Chuyện gì?”

Giọng Cao Vân vẫn luôn là dạng đều đều bình thản: “Lý tổng, chào buổi sáng. Đơn xin nghỉ phép của giám đốc Lý đang ở trên tay tôi, phòng nhân sự muốn hỏi một chút, giám đốc Lý xin nghỉ phép là do ngài phê chuẩn phải không?”

“Hả?” Lý Thừa Vận sững sốt một chút: “A Kì?”

“Đúng vậy.” Cao Vân giải thích: “Giám đốc Lý nói muốn nghỉ phép mấy ngày đi du lịch, nói đơn xin nghỉ đã được ngài ký, cậu ấy bắt đầu nghỉ từ hôm nay tới cuối tháng.”

Hình như có chuyện như vậy thật. Nhưng Lý Thừa Vận không nhớ rõ lắm: “Nó định đi đâu? Khi nào nó đi?”

“Mấy ngày trước giám đốc Lý đã bàn giao công việc cho cấp dưới,” Cao Vân nói: “Còn chuyện đi đâu, tôi cũng không biết, có cần tôi tìm hiểu không?”

“Ừ, tìm hiểu đi.” Lý Thừa Vận trong lòng thoáng có chút hờn giận, con ông xin nghỉ đi du lịch, kết quả lại để thư ký báo lại chuyện này trước cả con ông nói với ông.

Lý Thừa Vận xoa thắt lưng nhức mỏi đứng lên, đến toilet kiểm tra một chút. May mà chưa cắt nước. Lý Thừa Vận đơn giản tắm qua dưới nước lạnh, thay quần áo để sẵn ở đây rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc. Từ khi có tin di dời, ông bắt đầu thu dọn từng món đồ ở đây, nhưng vì thời gian quá ít, ông lại không muốn để người khác động vào, cho nên cho tới giờ vẫn chưa hoàn toàn thu dọn xong. Nghiêm khắc mà nói, nơi này cũng không có gì đáng để thu dọn, đồ đạc của mình, Dương Thụ đều đã mang đi, còn lại đều là đồ gia chủ cho thuê lưu lại, kỳ thật cũng không liên quan gì tới em ấy. Cần thu thập bất quá chỉ là đồng quần áo ông để ở đây mà thôi.

Lý Thừa Vận thở dài, lấy ra một cái hòm sách Dương Thụ không mang đi, trong đó đều là sách vở linh tinh, về sau có thể đốt cho Dương Thụ, đồ nội thất gì đó đều bỏ lại.

Lý Thừa Vận định gọi điện gọi Tôn Hạo lên chuyển đồ cho ông, thì điện thoại của Cao Vân lại gọi tới: “Lý tổng, giám đốc Lý đã đặt vé máy bay ngay trong hôm nay, cùng Nhị thiếu gia đi Tây An. Còn có...”

“Cái gì?” Lý Thừa Vận tâm nói lão tử mệt sống mệt chết bận rộn công tác, hai thằng nhãi con kia còn chuẩn ra ngoài chơi, thật là... (Jer: ông mệt sống mệt chết mà còn có thời gian chơi gái, giờ còn bày đặt ân với chả hận, ăn chơi phè phỡn chán rồi 20 năm sau quay lại nhớ nhưng...ko thấy đồng tình với ông chút nào.)

“Trọng Nham thiếu gia và giám đốc Tần của Ba Mươi Sáu Quận cũng đặt cùng một chuyến bay.”

Lý Thừa Vận sững sốt: “Bọn nó hẹn nhau đi?”

“Chuyện này... tạm thời chưa thể nói chắc.” Cao Vân đợi trong chốc lát thấy Lý Thừa Vận không nói lời nào, thoáng có chút đau đầu hỏi lại: “Có cần ngăn giám đốc Lý lại không?”

“Thôi, để bọn nó đi chơi đi.” Lý Thừa Vận thở dài, tâm nói: hiện tại chúng vẫn chỉ là mấy thằng nhóc.

Cúp điện thoại, Lý Thừa Vận nhìn quanh bốn phía, tâm nói: Dương Thụ, em nhất định sẽ không đoán được anh và con em lại đi đến bước này... nó vẫn không chịu nhận anh...

Thôi, quên đi, không nhận thì không nhận, Lý Thừa Vận nghĩ thầm: giờ, nó có thể đi chơi cùng hai thằng anh của nó, nói không chừng sau này sẽ có một ngày, nó cũng sẽ nguyện ý mở to mắt nhìn ông.

Trọng Nham và Tần Đông Nhạc làm thủ tục gửi hành lý xong, đi qua cửa an ninh, đang định tìm một chỗ ngồi uống gì đó chờ lên máy bay, liền thấy trong quán cà phê có một gương mặt quen thuộc.

Cùng thời gian, Lý Duyên Lân dời tầm mắt khỏi màn hình Ipad, ánh mắt xuyên qua bức tường kính thủy tinh, vừa vận có cùng vẻ mặt kinh ngạc như Trọng Nham.

Lý Duyên Lân nở nụ cười, hướng cậu vẫy vẫy tay.

Trọng Nham cũng hiểu được sự vui mừng khi gặp được người quen ở sân bay, lôi kéo Tần Đông Nhạc cùng đi vào trong. Sau khi đi vào mới phát hiện người ngồi đối diện Lý Duyên Lân là Lý Duyên Kỳ, nhất thời lấp bắp kinh hãi: “Hai người đi chung?” Lý Duyên Lân là sinh viên được nghỉ hè về nước chơi không nói, còn Lý Duyên Kỳ thì không phải a, anh ta bỏ được đồng công việc chất chồng trong công ty sao?

Lý Duyên Kỳ tươi cười: “Anh cũng cần được nghỉ phép mà, hai người định đi đâu vậy?”

Trọng Nham đắc ý dào dạt nói: “Bọn tôi đi xem con đường tơ lụa, thế nào, thú vị không?”

Lý Duyên Kỳ và Lý Duyên Lân liếc nhìn nhau, lại cùng bật cười: “Bọn anh cũng đi Tây An, thực trùng hợp.”

Trọng Nham: “.....”

“Đặt phòng khách sạn chưa?” Lý Duyên Lân hỏi cậu: “Anh cho em biết, trước khi đi, anh đã tìm hiểu thật nhiều về điểm đến sắp tới...”

Tần Đông Nhạc bưng hai tách hồng trà lạnh đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trọng Nham, nói với Lý Duyên Kỳ: “Vừa lúc tìm cậu có việc, vốn định sau khi đi về xong sẽ tới tìm cậu nói chuyện.”

Lý Duyên Kỳ hỏi: “Chuyện gì?”

“Không phải bên cậu có đủ điều kiện xuất nhập khẩu hợp pháp sao, bọn tôi muốn tìm một người đáng tin để hợp tác, định mượn danh nghĩa bên cậu.” Tần Đông Nhạc nói thêm: “Tinh dầu, dầu thực vật. Liên kết với bên Pháp.”

Trọng Nham ở dưới gầm bàn đạp anh một cước.

Tần Đông Nhạc bắt vi sở động.

Lý Duyên Kỳ nhin không được bật cười: “Trọng Nham, em đạp anh là có ý gì? Là không muốn anh đáp ứng sao?”

Trọng Nham: “.....”

Tần Đông Nhạc vươn tay xoa xoa đầu cậu, vội vàng trấn an Hoàng đế bệ hạ sắp tặc mao: “Anh làm vậy không phải là vì tìm người lạ còn không bằng tìm người quen sao? Vừa lúc gặp nhau liền hỏi một chút, nếu anh trai em không đồng ý, chúng ta tới tìm Trình Ủy cũng không muộn.” Lúc trước Trọng Nham cũng từng đề nghị hợp tác làm ăn với Trình Ủy, nhưng bị Tần Đông Nhạc một hơi phủ quyết. Cái tên háo - sắc kia lúc trước còn muốn của Trọng Nham nhà anh, Tần Đông Nhạc vẫn còn nhớ rất rõ đấy. Không thu thập hần là đã tiện nghi cho hần lắm rồi, còn muốn cùng nhau kiếm tiền? ngon quá nhỉ!

Trọng Nham bị cụm từ “anh trai em” đánh bay, nửa ngày hít thở không thông.

Hai anh em Lý gia đều bật cười, Lý Duyên Lân còn học theo bộ dáng Tần Đông Nhạc sờ soạng lung tung trên đầu Trọng Nham: “Ngoan. Chuyện buôn bán đâu còn có đó, nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Trọng Nham buồn bực hất tay Lý Duyên Lân ra: “A thêm chung ruộng với mấy người?”

“Trọng Nham,” Lý Duyên Kỳ sắc mặt nghiêm túc, thật sự nhìn thẳng cậu nói: “Không nói mấy chuyện em không thích nghe, nhưng chuyện công việc, em cảm thấy giữa Lý thị và Trình gia, hợp tác làm ăn với bên nào có ưu thế hơn?”

Trọng Nham đã từng làm lừa thò hàng nhiều năm trong Lý thị, trong lòng rõ ràng hơn ai hết, chẳng qua cậu vẫn còn có trở ngại trong lòng, không muốn dính líu gì với Lý gia mà thôi.

Lý Duyên Kỳ ôn hòa cười nói: “Aiz, giải quyết việc chung thôi mà, em nghĩ nhiều như vậy làm gì? Dù sao thì việc quản lý xuất nhập khẩu toàn bộ đều do anh phụ trách, hoàn toàn không liên quan gì tới những người khác trong Lý gia. Nếu em thực sự có ý muốn hợp tác, em nói thủ hạ mình gửi một phần báo cáo sang cho thư ký của anh, chúng ta cùng xem xét nghiên cứu một chút. Chúng ta cứ từng bước mà tiến hành theo thủ tục đi, em thấy thế nào?”

Trọng Nham nghĩ nghĩ: “Được.”

Nếu bỏ qua chuyện mang họ Lý, thì Lý Duyên Kỳ thực sự là một đối tượng hợp tác hoàn hảo. Người này có đôi khi phúc hắc thật nhưng tóm lại nhân phẩm vẫn không có gì trở ngại. Tựa như chính anh ta đã nói, giải quyết việc chung thôi mà, có tiền mọi người cùng kiếm. Nếu hợp tác với Ba Mươi Sáu Quận không sinh lời thì Lý Duyên Kỳ cũng sẽ bị thâm hụt một số tiền lớn.

Lý Duyên Kỳ càng cao hứng: “Về sau, cơ hội gặp mặt sẽ càng nhiều hơn trước kia, rảnh rồi anh sẽ tới tìm em.”

Trọng Nham không hiểu sao anh ta lại có thể vui mừng thành như vậy, nhưng có người chơi với mình cũng tốt, trong lòng cậu vẫn thực cao hứng: “Anh không đi du học nữa à?”

Lý Duyên Kỳ nghĩ nghĩ: “Anh cố gắng tranh thủ dùng thời gian một năm hoàn thành nốt đồng học phần còn lại. Đến lúc đó, trở về liên hệ một trường đại học nào đó để đi dạy — à, xem em học trường nào, đến lúc đó anh sẽ làm thầy giáo của em, cho em làm cán sự môn của anh, trước khi thi cho em biết trước đề, dù không đi học cũng cho em qua luôn.” (Jer: v~ ông này thương em dữ dội luôn =)))

Lý Duyên Kỳ: “.....”

Tần Đông Nhạc: “.....”

Trọng Nham nhìn Lý Duyên Kỳ chằm chằm: “.....Tôi có cần nói cảm ơn không?”

“Không cần khách khí.” Lý Duyên Kỳ cười nói hớn hở: “Dù sao học xong anh vẫn phải trở về, nhưng anh lại không muốn giống anh hai mỗi ngày đều đứng giờ đi làm, rồi có khi còn tăng ca, còn không có ngày nghỉ, phiền muốn chết.”

Trọng Nham tưởng tượng một chút cảnh Lý Duyên Kỳ làm thầy giáo đứng lớp, cảm thấy hình như cũng không tệ. Cả đời không bước vào Lý thị, coi vậy mà anh ta thật sự không thích kinh doanh.

“Khi nào được nghỉ hè hay nghỉ lễ, tết các kiểu, chúng ta sẽ cùng nhau đi du lịch...” Lý Duyên Kỳ hưng trí bồng bồng khoa chân múa tay: “Còn lại kệ cho anh hai, à, còn có Tần ca nhà em đi làm cứ đi làm. Chỉ hai chúng ta cùng ra ngoài chơi.”

Tần Đông Nhạc và Lý Duyên Kỳ liếc nhau, trong lòng chuông cảnh báo kêu âm ỉ.

“A, tới giờ làm thủ tục rồi...” Lý Duyên Kỳ một phen nắm cổ tay em trai kéo đi: “Mau lên, cầm túi của em nữa.”

Tần Đông Nhạc cũng túm Trọng Nham chạy ra ngoài, đến lúc chạy ra khỏi quán cà phê rồi mới phát hiện cả bốn bay cùng một chuyến, trong lòng 2 tiểu công nhất thời hiện lên cảm giác bị thương không sao kể xiết.

Lúc trước Tần Đông Nhạc còn từng nghĩ Trọng Nham ở một mình rất cô đơn, nếu có thể cùng hai anh em Lý gia hòa hợp ở chung cũng không tệ. Không ngờ chỉ một chút... không... lưu ý liền chôn xuống một mìn tai họa lớn như vậy. Tần Đông Nhạc tưởng tượng một chút hình ảnh mình vùi đầu vào tăng ca, còn Trọng Tiểu Nham và Lý Duyên Kỳ tay trong tay ra ngoài vui đùa sung sướng, nhất thời cảm thấy tương lai u ám như đêm ba mươi.

Lý Thừa Vận cúi đầu nhìn bức ảnh vừa được gửi tới vào di động.

Trong ảnh chụp, Lý Duyên Kỳ và Trọng Nham ngồi cạnh nhau cùng nghịch di động, tay Lý Duyên Kỳ vòng ra sau gáy, một cánh tay giơ lên, hướng về phía ống kính, Trọng Nham và Lý Duyên Kỳ đều có biểu tình ngạc nhiên giống như còn chưa phản ứng lại là có chuyện gì. Chỉ có Lý Duyên Kỳ liếm miệng, dùng cái tay sau gáy tạo thành hình chữ “V”, bên cạnh lộ ra nửa cái đầu của Tần Đông Nhạc.

Lý Thừa Vận nhìn thấy, tự mình mỉm cười: “Được rồi, coi như con có lương tâm, đáng giá cho phép nghỉ nửa tháng.”

Lý Thừa Vận lưu ảnh chụp lại, nhin không được lại xem kỹ hơn. Đã một thời gian ông không gặp Trọng Nham, nó tựa hồ lại cao hơn một chút, lúc ngồi còn cao hơn Lý Duyên Lâm khoảng 2 cm, so với lần cuối ông gặp cũng đen hơn một chút. Ngũ quan khuôn mặt càng khắc sâu, tựa như hình dáng của ông cách đây 20 năm, nhưng lại đẹp trai hoạt bát hơn rất nhiều.

Ngón tay Lý Thừa Vận lần lượt vuốt ve mặt ba đứa con trai, đầu ngón tay khẽ dừng lại một chút trên mặt Trọng Nham.

Sách nói thời gian có thể trị lành tất cả các vết thương. Ông nghĩ, có lẽ sẽ có một ngày, mọi vết thương của bọn họ cũng sẽ được thời gian chữa lành. Ông cũng có thể có cơ hội ngồi cạnh thằng bé, được nhìn thấy trên mặt nó lộ ra biểu tình không chút phòng bị như vậy. Nếu tốt hơn chút, ông còn có thể chính tai nghe được nó gọi một tiếng “Ba.”

Tựa như giấc mơ ông đã từng mơ thấy.

~ o0o Toàn Văn Hoàn o0o ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-nham>